

Loạn Thế Phong Vân - Phụng Tờng Tam Quốc

Contents

Loạn Thế Phong Vân - Phụng Tờng Tam Quốc	3
1. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 1: Triệu Gia Dị Biến	3
2. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 2: Rời Núi	6
3. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 3: Kết Bái Quách Gia	10
4. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 4: Bị Lỡ Ở Lạc Dương	13
5. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 5: Lên Phía Bắc Tìm Tào	17
6. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 6: Tình Thế Thiên Hạ	20
7. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 7: Vì Quân Thượng Lập Mưu	23
8. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 8: Chức Trách Của Mưu Sĩ	27
9. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 9: Giá Trị Của Điển Vĩ	31
10. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 10: Nhận Mẫu Thân = Nhận Huỳnh Trưởng	35
11. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 11: Lương Tâm Thầy Thuốc	38
12. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 12: Thiện Tâm	42
13. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 13: Núi Từ Vô An Dân	45
14. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 14: Đêm Không Trăng Dễ Giết Người	48
15. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 15: Huỳnh Đệ Số Khó	51
16. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 16: Con Đường Làm Ăn	53
17. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 17: Thắng Lợi Trở Về	56
18. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 18: Tuân Ưc	59
19. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 19: Hi Chí Tài	63
20. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 20: Khả Năng Tiên Đoán	66
21. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 21: Bảo Kiếm Thần Cầu	70
22. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 22: Vô Ưu Trang Chủ	73
23. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 23: Huỳnh Mụi Gặp Lại	75
24. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 24: Thần Binh Xuất Thế	79
25. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 25: Cái Chết Của Tào Tung	83
26. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 26: Cuộc Chiến Ở Bành Thành	85
27. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 27: Thu Binh Bất Đắc Dĩ	89
28. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 28: Khổng Dung	92
29. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 29: Gặp Cố Nhân Ở Bắc Hải	95
30. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 30: Ẩn Binh Ở Thọ Quang	99
31. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 31: Cuộc Chiến Lương Thảo	102
32. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 32: Điền Trù Đã Tới	105
33. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 33: Chọn Lựa Của Trí Giả	107
34. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 34: Tái Ông Mất Ngựa	110
35. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 35: Căn Cứ Thủy Quân	114
36. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 36: Đắp Mai Rùa Đen	117
37. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 37: Mỗi Người Một Ngã	120
38. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 38: Ta Cũng Đánh Cuộc (1)	123
39. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 39: Ta Cũng Đánh Cuộc (2)	126
40. Phụng Tờng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 40: Ta Cũng Đánh Cuộc (3)	130

41. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	41: Nhị Ca Trương Liêu	134
42. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	42: Lữ Bố Mời Khách	138
43. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	43: Hãm Trận Doanh	141
44. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	44: Lữ Bố	143
45. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	45: Ám Sát Lưu Bị	146
46. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	46: Tức Giận	150
47. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	47: Quách Gia Tự Tiến Cử	153
48. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	48: Xung Đột	155
49. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	49: Thụ Hình	158
50. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	50: Phân Tích	162
51. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	51: Nhận Sai	165
52. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	52: Quỷ Quái Tài	168
53. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	53: Đồn Điền Và Luyện Quân	172
54. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	54: Chuẩn Bị	175
55. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	55: Nguy Cơ Tại Uyển Thành	177
56. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	56: Cuộc Chiến Ở Uyển Thành	181
57. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	57: Đường Về	184
58. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	58: Viên Thuật Đăng Cơ	187
59. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	59: Ưc Hiếp Bằng Hữu	190
60. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	60: Viên Thiệu	194
61. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	61: Du Thuyết Trương Yển	198
62. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	62: Chiến Tranh Du Kích	202
63. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	63: Tào Tháo Mắc Mưu	207
64. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	64: Tính Kế Bằng Hữu	210
65. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	65: Lần Thứ Hai Tới Từ Châu	213
66. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	66: Thăm Hỏi Bằng Hữu	217
67. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương	67: Cam Ninh Trở Về	222
68. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	68: Trương Dương Nhập Kinh	227
69. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	69: Cước Mạng (thượng)	231
70. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	70: Cước Mạng (hạ)	234
71. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	71: Quyết Đấu	236
72. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	72: Tránh Thể Hiện	240
73. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	73: Thu Phục Nhân Tâm (1)	242
74. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	74: Thu Phục Nhân Tâm (2)	245
75. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	75: Hàm Nghĩa Của Chữ Anh Hùng	248
76. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	76: Hai Lần Bảo Đảm	251
77. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	77: Nỗi Lòng Hoàng Đế	254
78. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	78: Hậu Quả Của Việc Liều Lĩnh	256
79. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	79: Sức Mê Hoặc Của Ngôi Vị Hoàng Đế	258
80. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	80: Gió Mưa Vần Vũ	261
81. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	81: Trương Tú Quy Thuận	263
82. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	82: Ôn Một Thăng* Gạo, Thù Một Đấu Gạo	267
83. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	83: Thuyết Phục	270
84. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	84: Lựa Chọn	273
85. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	85: Chờ Đợi	276
86. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	86: Thủ Đoạn Sấm Sét	279
87. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	87: Vô Mồm Lợi Hại	283
88. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	88: Lưu Bị Mạng Lớn	286
89. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	89: Gặp Nhau Ở Nghiệp Thành	289
90. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	90: Không Thể Thay Đổi	292
91. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	91: Đội Quân Ở Thọ Quang	295
92. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	92: Lừa Gạt Hãm Hại	298
93. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	93: Bạch Mã – Diên Tân	301
94. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương	94: Tiến Cử Người Mới	305

95. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 95: Nỗ Lực	309
96. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 96: Gặp Chuyện	313
97. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 97: Nhân Tâm Khó Đo	316
98. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 98: Thần Tiên	320
99. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 99: Cuộc Chiến Quảng Lăng (1)	324
100. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 100: Cuộc Chiến Quảng Lăng (trung)	328

Loạn Thế Phong Vân - Phượng Tường Tam Quốc

Giới thiệu

Thể loại: đồng nhân, trọng sinh, cổ trang, lịch sử, nữ phản nam trang Mỹ nhân ngoái đầu nhìn lại cưỡi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-the-phong-van-phuong-tuong-tam-quoc>

1. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 1: Triệu Gia Di Biễn

Năm Trung Bình thứ 3 (Công nguyên năm 187), thời Đông Hán Trung Quốc, tại Thường Sơn Hà Bắc, trên sân phơi lúa mạch của Triệu gia trang, một thanh niên đang vung trường thương, luyện tập võ nghệ. Bên cạnh một tiểu cô nương đang cười không ngừng: “Oa, Vân ca ca thật là lợi hại!” Thanh niên tên Triệu Vân dừng động tác, tới gần xoa xoa mặt tiểu cô nương: “Như nhi, muội lại chạy đến đây, Nhị thúc biết không?”

Tiểu cô nương tên Triệu Vân Như cười: “Vân ca ca bế muội. Phụ thân bảo muội đến, gọi huynh về nhà.” Triệu Vân ẵm nàng lên: “Như nhi, hôm nay thân thể khỏe rồi sao? Không phát sốt nữa nhỉ.” Triệu Vân Như ra sức gật đầu: “Như nhi rất nghe lời mà, uống thuốc rồi, không sốt nữa.” Triệu Vân thở dài.

Triệu Vân Như là đường muội của Triệu Vân, năm nay mới 7 tuổi, huynh muội rất có duyên phận, Triệu Vân Như từ lúc biết đi, chỉ thích chạy theo sau Triệu Vân. Các bậc trưởng bối trong Triệu gia tuy rằng cảm thấy buồn cười, nhưng lại rất yên tâm. Bởi vì Triệu Vân 23 tuổi là người từ nhỏ đã hiểu chuyện, biết kính hiếu người già trong thôn, bản thân còn luyện được một thân võ nghệ. Năm trước vào thời điểm giặc Hoàng Cân nổi loạn, Triệu Vân bằng võ nghệ bản thân đã bảo vệ thôn trang. Nhị thúc hắn cũng chỉ có Vân nhi là nữ nhi duy nhất, mẫu thân Vân nhi đã sớm qua đời, mà Vân Như từ nhỏ thân thể yếu ớt, thường xuyên sinh bệnh. Nhị thúc bèn coi Triệu Vân như tử của mình. Sau khi thê tử của Triệu Vân qua đời năm kia, nhìn thấy sức khỏe Vân Như không tốt, sức khỏe Nhị thúc càng yếu hơn, năm nay dứt khoát ở lại nhà Nhị thúc, tận đạo làm con cháu.

Lúc này, hai huynh muội đang trên đường về nhà, Vân Như cười trên cổ Triệu Vân (đã thành quen): “Ca ca huynh xem, đám mây trên trời có vẻ thật kỳ quái, là màu đỏ kìa.”

Triệu Vân ngẩng đầu “Đúng vậy, Như nhi, đẹp không?”

“Đẹp lắm. Ca ca, ca ca, huynh xem, đám mây rất xuống kìa.”

Triệu Vân nhìn thấy đám mây kỳ lạ chợt bổ nhào xuống, cũng giật cả mình. Không đợi hắn kịp cử động, Vân Như hét một tiếng đau, rồi không thấy âm thanh gì nữa. Triệu Vân sợ hãi vội vàng đặt bé xuống, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bé đỏ bừng lên, hai mắt nhắm chặt, đã hôn mê rồi. Triệu Vân kinh hãi không nhỏ, chạy thẳng như bay về nhà, vội vã đi mời đại phu. Chờ đại phu tới, lại không thể nào tìm ra nguyên nhân bệnh, cả nhà sốt ruột cũng vô dụng, Triệu Vân Như vẫn hôn mê bất tỉnh, trọn suốt ba ngày.

Bản thân Triệu Vân Như lại không biết chuyện đó. Ngày đó thấy mây đỏ chụp tới, đầu bé đau nhói, liền cảm thấy trong đầu có thêm một âm thanh: “Nơi này là chỗ nào, ta đang nhập vào thân thể ai vậy?” Triệu Vân Như cảm thấy rất kỳ quái: “Người là ai vậy? Sao người lại nói chuyện với ta?”

Thanh âm kia vội nói: “Người có thể nói cho ta biết trước người là ai, ở đây là đâu không?” “Ta gọi là Triệu Vân Như, nơi này là Triệu gia trang.”

“Triệu gia trang? Triệu gia trang ở Thường Sơn Hà Bắc sao? Bây giờ là năm nào?” “Người thật kỳ quái, ta không biết nơi này là Hà Bắc gì cả. Bây giờ là năm Trung Bình thứ ba. Người nhanh mau, nếu không ta kêu ca ca ta đánh người đó!”

Thanh âm kia cười ha hả: “Tiểu muội muội, ca ca ngươi là ai vậy? Hắn rất lợi hại phải không?” “Đúng thế, ca ca ta gọi là Triệu Vân, huynh ấy rất lợi hại.”

“A, Triệu Vân! Triệu Vân là ca ca của ngươi?” “Đúng rồi, ngươi sợ chưa?” Vân Như có một chút đắc ý.

Thanh âm trở nên kích động: “Triệu Vân là ca ca ngươi, quá tốt, quá tốt!” “Người quen biết ca ca ta sao? Vì sao lại cao hứng thế?” Vân Như rất tò mò hỏi, thanh âm kia lại không nói gì nữa.

Qua thời gian rất lâu: “Người tên Triệu Vân Như. Được, tốt lắm, tuy rằng ngươi là nữ hài tử nhưng không sao cả. Vân Như, ngươi hãy nghe ta nói, ta quen biết ca ca ngươi, ta cũng từng là đệ đệ hắn. Người có bằng lòng để ta biến ngươi thành một người cực kỳ lợi hại không?”

Triệu Vân Như nghe mà chẳng hiểu gì mấy, nhưng vẫn đáp lại: “Cái gì gọi là cực kỳ lợi hại? Có thể lợi hại như Vân ca ca không?”

“Có chứ, so với hắn còn lợi hại hơn. Người bằng lòng không?”

“Đương nhiên bằng lòng, ta muốn trở nên lợi hại, để không ngày ngày sinh bệnh, có thể giúp ca ca đánh người xấu nữa, phải không?”

Thanh âm kia cười đáp: “Đúng rồi, chờ người lợi hại, không chỉ không sinh bệnh, còn có thể giúp người khác xem bệnh. Không chỉ có thể giúp Vân ca ca đánh người xấu, còn phải giúp hắn kiến công lập nghiệp.”

“Người nói ta chẳng hiểu. Giúp người khác xem bệnh, đó là đại phu nha! Như nhi thích lắm.”

“Ha ha, bây giờ ngươi chưa hiểu, ngay lập tức sẽ hiểu hết thôi. Có điều, trước khi trở nên lợi hại, người sẽ rất đau đấy, bằng lòng không?”

“Sẽ rất đau sao? Giống như vừa rồi đầu rất đau sao?”

“Đúng vậy, người bằng lòng không? Sau cơn đau, ngươi sẽ trở nên cực kỳ lợi hại.” “Vây... Như nhi bằng lòng.” Tuy rằng sợ đau, nhưng ý nghĩ sau khi trở nên lợi hại sẽ không còn sinh bệnh vẫn chiếm thế thượng phong.

Thanh âm kia lại cười lớn một hồi: “Tốt, tốt, tốt, Tam quốc, Triệu Vũ ta đã trở lại, lần này để cho ta triệt để thu phục mi đi.” Sau khi âm thanh biến mất, Triệu Vân Như cũng cảm giác toàn thân rất đau, nơi nơi đều đau nhức.

Triệu Vân cùng Nhị thúc của hắn giương mắt há mồm nhìn Vân Như lăn lộn trên giường, đau lòng tội độ, nhưng không có biện pháp nào. Càng kỳ quái chính là tận mắt chứng kiến cơ thể bé phát sinh biến hóa kinh người. Chỉ thấy da thịt trên người bé dần dần từ màu vàng vọt biến thành sắc bạch ngọc, gương mặt bệnh tái nhợt biến thành trắng nõn ửng hồng, cực kỳ xinh đẹp. Xương cốt lại càng biến đổi kỳ lạ rõ ràng, liên tục phát ra tiếng vang lách cách, bỗng nhiên tăng trưởng, khiến cả người bé bỗng chốc cao hơn một đoạn.

Đợi đến khi thân thể Triệu Vân Như khó khăn ổn định lại, nằm bất động, cả hai người nhào tới, cuống quýt gọi: “Như nhi, con sao rồi? Tỉnh lại đi.”

Lại qua một lúc rất lâu, Triệu Vân Như mở mắt: “Phụ thân, Vân ca ca, Như nhi tốt lắm, không sao đâu.” Hai người vừa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên cảm thấy không đúng, thanh âm này không giống một đứa trẻ con, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự sợ hãi.

Vân Như hiển nhiên là minh minh bạch bạch suy nghĩ của bọn họ, đột nhiên nhảy phắt xuống giường, nghịch ngợm dạo một vòng quanh hai người: “Phụ thân, Vân ca ca, hai người xem có phải Như nhi đã trở nên cực kỳ lợi hại không?”

Triệu Vân ôm chầm bắt lấy bé: “Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Như nhi, muội trúng tà sao?” Vân Như cười khanh khách: “Ca ca, sao huynh lại nghĩ Như nhi như vậy. Hi, Như nhi gặp được chuyện tốt mà.”

Triệu Vân nhìn trừng trừng Triệu Vân Như, buông tay lui về phía sau vài bước. Vừa rồi dưới tình thế khẩn trương hấn dụng lực rất mạnh, nếu đổi lại bình thường, Vân Như đã sớm đau đến kêu ầm ỹ, nhưng mới rồi bé một chút phản ứng cũng không có. Triệu Vân có lợi hại hơn, gặp chuyện kỳ dị thế này cũng không tránh khỏi sợ hãi. Phụ thân Vân Như nhìn thấy bộ dạng Triệu Vân sợ hãi, bản thân lại càng sợ đến run lên bần bật, không thốt nên lời.

Trông thần sắc bọn họ, Vân Như không dám đùa giỡn nữa, thành thật ngồi xuống giường, nhìn Triệu Vân nói: “Ca ca, Như nhi thật sự không sao, muội gặp được thần tiên, thần tiên biến muội ra thế này đó.”

Triệu Vân nhìn Vân Như đã thành thật hơn, cũng bình tĩnh lại, tiến lên phía trước bảo: “Như nhi, muội nói kỹ hơn đi.”

Triệu Vân Như khẽ gật đầu: “Hôm đó muội đi tìm huynh, trên đường gặp phải một lão gia gia, ông ta nói ông ta là thần tiên, cho muội ăn một thứ đo đỏ” (nhất định phải bịa chuyện thôi).

Triệu Vân nhìn Nhị thúc: “Như nhi, sao muội lại tùy tiện ăn đồ người ta đưa chứ?”

“Không phải đâu, gia gia nói muội ăn nó xong, sẽ trở nên cực kỳ lợi hại, sẽ không ngày ngày sinh bệnh nữa, để phụ thân và ca ca khỏi nhọc lòng vì muội. Còn nói sau khi muội trở nên lợi hại, có thể giúp ca ca đánh người xấu. Còn nói sau này Như nhi có thể xem bệnh cho người khác. Chuyện tốt như vậy, Như nhi đương nhiên bằng lòng, thế nên muội liền ăn luôn.” A?!

Triệu Vân cùng Nhị thúc đưa mắt nhìn nhau nửa ngày. Triệu Vân còn chưa tin hẳn: “Vậy hiện tại Như nhi cảm thấy thế nào? Lão gia gia kia đang ở đâu, muội dẫn chúng ta đi tìm ông ta được chứ?”

Triệu Vân Như nghĩ thầm, người ở trong đầu muội, nhìn sao mà thấy, khẽ lắc đầu: “Muội ăn quả nọ xong, gia gia lại đột nhiên không thấy. Hiện tại Như nhi cảm thấy thân thể dễ chịu lắm, khỏe lắm. Muội còn biết được rất nhiều điều.”

Triệu Vân nhíu mày, nghĩ ngợi, nói với Nhị thúc: “Nhị thúc, chuyện này quá kì quái. Có điều, xem thân thể Như nhi quả thật khỏe hơn trước kia rất nhiều, chúng ta tạm thời tin vậy, quan sát một thời gian rồi nói sau. Với bên ngoài, cứ nói Như nhi đã ăn một loại quả đại không biết tên trị khỏi bệnh đi. Thúc thấy sao?” Phụ thân Vân Như cũng mơ hồ không rõ tình huống, chỉ biết thân thể Như nhi khỏe lại, về sau không cần ngày nào cũng phải uống thuốc nữa. Người làm cha mẹ tự nhiên hy vọng con cái mọi chuyện đều tốt, việc khác cũng không xen vào. Hiện tại Triệu Vân nói sao ông ta đều gật đầu theo thế.

Sự tình cứ thế quyết định. Tuy rằng Triệu Vân vẫn rất nghi ngờ, song nhìn Triệu Vân Như không xuất hiện tình huống nào quá dị thường, hẳn cũng dần dần yên tâm, tự an ủi mình cứ coi như là Như nhi có kỳ ngộ vậy.

Thời gian đảo mắt lại qua nửa tháng, sức khỏe Vân Như quả nhiên tốt phi thường, không còn trở bệnh, thêm nữa, bé thực sự còn biết xem bệnh, kê cho phụ thân mấy loại thuốc, sức khỏe phụ thân cũng có chuyển biến tốt. Triệu Vân hết cơn sốt cũng rất vui mừng. Người nhà Triệu gia đều tin lời Triệu Vân, trong thôn còn có người đến hỏi thăm có thể tìm loại trái cây chữa bệnh này ở đâu, đương nhiên là tìm không thấy. Thế nhưng Triệu Vân cũng phát hiện thời điểm không ai chú ý, Vân Như đôi khi rất giống người trưởng thành, ngồi nghĩ ngợi bần khoản, không còn là tiểu cô nương ngây thơ khờ dại trước kia nữa.

Hôm nay, Triệu Vân vẫn theo lệ thường đến sân lúa mạch luyện tập võ nghệ, hẳn đã quyết định sang năm liền rời thôn. Thiên hạ loạn lạc, đương nhiên không phải chuyện tốt gì, nhưng lại mở ra cơ hội cho người có tài thi triển bản lĩnh. Triệu Vân tuy không biết võ nghệ bản thân đến cùng cao bao nhiêu, nhưng cũng

giống như đại đa số những người trẻ tuổi hiện nay, muốn ra ngoài xông pha một lần, có thể kiến công lập nghiệp đương nhiên tốt, dù không thành cũng muốn dùng toàn bộ khả năng của mình tạo phúc cho muôn dân thiên hạ.

Đang lúc hần luyện tập hào hứng, một giọng khen ngợi vang lên: “Hay!” Triệu Vân nghe tiếng đã biết là Vân Như. Hần thu thương về, nhìn Vân Như. Từ sau khi Vân Như thay đổi, mỗi lần xem hần luyện thương, sẽ hô hay, mà không còn giống như trước kia cười nói ca ca lợi hại nữa.

“Như nhi, muội nói hay, có biết ca ca hay ở chỗ nào không?” Cười đùa chọc Vân Như, nếu muội đã nói hay, thì phải nói hay ở đâu mới phải.

Triệu Vân Như nhõn cười, nghĩ thầm, võ nghệ của huynh ta hiểu rõ nhất: “Thương pháp ca ca chú trọng thực chiến, lấy tốc độ hỗ trợ sức mạnh, động như thổ khôn, tĩnh như Thái Sơn, đương nhiên là hay”.

Triệu Vân nhìn Vân Như, giật mình chấn động: “Như nhi, làm sao muội biết những điều đó?”

Triệu Vân Như cười: “Từ sau khi Như nhi thoát thai hoá cốt, đã biết rồi. Đúng rồi, Như nhi còn biết một bộ thương pháp, hôm nay sẽ dạy cho ca ca, được không?” Triệu Vân kinh ngạc vạn phần.

Vân Như cũng mặc kệ Triệu Vân nghĩ thế nào, tùy tiện nhặt một cây côn gỗ, biểu diễn một bộ thương pháp Dương gia. Thương pháp Dương gia có đặc điểm là: tay cầm sát gốc thương, ra thương thật dài, cánh tay thuận theo thân thể, cổ tay thuận theo cánh tay, hợp lại làm một, toàn thân thành một thể. Trong hư có thực, có kỳ có chính; tiến ưu tiên sắc bén, lui mạnh mẽ thần tốc, thương này thể hiểm, bất động như núi, động như sét đánh. Thời Tam quốc võ thuật sơ sài, bộ thương pháp này thật sự quá cao siêu, khiến Triệu Vân xem mà phi thường sửng sốt.

Chờ Vân Như biểu diễn xong, Triệu Vân chắc lưỡi: “Như nhi, ai dạy muội vậy? Thương pháp như vậy thực chưa từng thấy qua.”

Triệu Vân Như cười nói: “Như nhi đã nói rồi mà, chính là sau khi thoát thai hoá cốt liền biết được đó. Mới đầu còn chưa rõ ràng, hiện giờ càng ngày càng rõ. Hơn nữa, Như nhi cảm thấy võ nghệ của mình cũng tốt lắm nhé, ca ca biết cái gì, muội cũng biết cái ấy.” Triệu Vân thật sự không nói nên lời. Có điều bộ thương pháp này đích thực bất phàm, hần cũng không nhiều lời thêm, cứ học đã.

Từ ngày đó trở đi, Triệu Vân phát hiện, Vân Như quả nhiên giống như cô bé nói, mình biết cái gì bé cũng biết cái ấy. Mặc dù người ngoài nhìn vào, Triệu Vân Như vẫn là một tiểu cô nương, nhưng người nhà Triệu gia đều đã biết cô bé này thật sự không hề tầm thường. Năm sau, Triệu Vân đã hoàn toàn dung nhập bộ thương pháp đó. võ nghệ Triệu Vân Như cũng thật phi thường đuối sát, chỉ là về phương diện sức mạnh cô bé còn xa mới bằng Triệu Vân. Thời gian đó Triệu Vân Như còn nói biết mấy bộ kiếm pháp, hai huynh muội đương nhiên cùng nhau luyện tập thuần thục.

2. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 2: Rời Núi

Thời gian một năm qua đi rất nhanh, hiện tại điều duy nhất khiến Triệu Vân lo lắng chính là sức khỏe phụ thân Vân Như càng ngày càng kém. Y thuật Triệu Vân Như có cao nữa, cũng chỉ có thể duy trì mà thôi. Triệu Vân nhìn thấy hài tử năm ấy mới 8 tuổi đã giống người lớn phải lo liệu chuyện trong nhà, hần vừa đau lòng vừa kinh dị (từ khi Triệu Vân Như thay đổi, cô bé mới là người quan tâm chăm sóc cha và Triệu Vân), nhiều lần muốn tham gia, nhưng Triệu Vân Như căn bản không cho hần nhúng tay vào việc nhà, cô bé nói với Triệu Vân: “Ca ca làm tốt việc của mình là được rồi, trong nhà không cần huynh bận tâm, sớm muộn gì huynh cũng phải ra ngoài làm đại sự, muội sẽ không liên lụy huynh.” Triệu Vân cũng đành chịu.

Thời gian lại trôi qua, trong thôn trang cuộc sống bình dị yên tĩnh, nhưng thế giới bên ngoài đã hỗn loạn không chịu nổi. Bởi triều đình xuất binh đánh dẹp, khởi nghĩa Hoàng Cân thất bại, nhưng giang sơn nhà Hán cũng lung lay sắp đổ. Cùng lúc với đánh giặc Hoàng Cân, chư hầu các nơi đều cấp tốc tăng cường lực lượng vũ trang riêng, sức khống chế của trung ương tập quyền ngày càng yếu ớt.

Trung Bình năm thứ 5 (188), tôn thất nhà Hán Lưu Yên dựa vào chiến công tiêu diệt hai đạo quân Hoàng Cân, nhân cơ hội lãnh chức Ích châu mục, trên thực tế đã trở thành vua một cõi Ích châu. Bởi vậy để tăng cường lực lượng hộ vệ của chính mình, năm 188, Hán Linh Đế thiết lập “Tây viên quân”, lệnh cho hoạn quan Kiển Thạc làm thủ lĩnh, Tào Tháo cũng trở thành một trong “Tây viên Bát hiệu úy”. Mà thiên hạ lập tức sắp sửa đại loạn.

Đông Hán Trung Bình năm thứ 6 (189) Hán Linh Đế băng hà, mâu thuẫn giữa Đại tướng quân Hà Tiến cùng Kiển Thạc về việc lập tân vương rốt cục đã bùng nổ, kết cục cuối cùng là Kiển Thạc mất mạng, Hán Thiếu Đế đăng cơ. Đáng tiếc Hà Tiến chỉ là một tên đồ tể, triều đình còn chưa ổn định, cái ghế Đại tướng quân hắn còn chưa ngồi vững, ngay lập tức dưới sự xúi giục của Viên Thiệu, cái tên danh xưng “thành sự không có, bại sự có thừa” này đã phát động công kích bộ máy chính quyền bị hoạn quan thao túng suốt hơn trăm năm. Kết quả là gã đàn này bị băm thành thịt nát. Tiếp đó, Đồng Trác theo lời kêu gọi của Hà Tiến, dẫn quân vào kinh, trải qua một hồi tranh đấu quyền lực, phong ba phé để lập vua, thiên hạ chur hầu phân tranh, thật là đại loạn.

Hôm nay, Triệu Vân ra ngoài thôn trở về, Triệu Vân Như gọi hắn lại: “Vân ca ca, Như nhi có chuyện muốn nói cùng ca ca.” Triệu Vân sững sốt “Như nhi, chuyện gì vậy?”

Triệu Vân Như cười nói: “Ca ca, bệnh của phụ thân đã có chút khởi sắc, huynh cũng không cần bận tâm nhiều. Muội xem bây giờ thiên hạ sắp đại loạn, biết ca ca có ý muốn xây dựng công lao sự nghiệp, hiện tại vừa lúc có thể ra ngoài. Không biết ca ca có tính toán gì hay không?”

Triệu Vân nhìn cô bé hết sức nghi hoặc: “Như nhi, làm sao muội biết thiên hạ sắp loạn?” Triệu Vân Như nói: “Đêm qua Vân Như nằm mộng, nơi nơi đánh nhau, nơi nơi có người chạy trốn, lửa cháy hừng hực, thiêu trụi rất nhiều phòng ốc đẹp đẽ, đáng sợ lắm.”

Triệu Vân gật đầu (hắn đã quen với chuyện muội muội nhỏ có khả năng kì dị này): “Huynh có ý định này, chỉ có điều, bệnh tình Nhị thúc đang rất nghiêm trọng; hơn nữa tình thế bên ngoài còn chưa rõ ràng, huynh vẫn chưa biết phải đi đâu nhờ cậy ai.”

Triệu Vân Như cũng đồng ý cách nhìn của hần, dù sao Tào Tháo còn đang bận hành thích Đồng Trác, hiện tại chưa cần phải đi: “Vây ca ca còn muốn đợi thêm mấy năm nữa thế?” Triệu Vân cười cười: “Để qua một đoạn thời gian nữa hẵng nói. Đúng rồi. Như nhi, ngày hôm qua muội cưới ngựa rồi à, có bị ngã không vậy?”

Triệu Vân Như nhoe cười: “Ngựa của ca ca không tốt, sau này Như nhi nhất định tìm cho huynh một con thật tốt.” Triệu Vân cười: “Sau này? Chờ muội lớn hơn chút nữa phải lập gia đình, không thể ngày nào cũng đi theo ta!”

Triệu Vân Như cười tinh nghịch: “Như nhi cũng muốn giống ca ca làm nên sự nghiệp, giải cứu dân chúng thiên hạ khỏi nước sôi lửa bỏng.”

Triệu Vân cười ha hả: “Như nhi, một nữ hài tử như muội nói những lời này muốn làm người ta cười chết.”

Triệu Vân Như tức giận nói: “Nữ hài tử thì sao chứ? So với nam tử ta còn lợi hại hơn. Như nhi cũng đã sớm nói rồi, nhất định phải trợ giúp ca ca kiến công lập nghiệp.”

Triệu Vân vui vẻ, tiến lên xoa đầu nàng: “Được, được, được, Như nhi của ca ca thật là ngoan, ca tin muội, được chưa?” “Như vậy còn tạm được!” Triệu Vân Như cười duyên đi vào nhà.

Thời cuộc phát triển rất nhanh, tháng 10 năm Trung Bình thứ 6 (189), hành thích Đồng Trác thất bại, Tào Tháo chạy khỏi Lạc Dương. Tháng 12, Tào Tháo phát hịch, hiệu triệu các trấn chư hầu cùng khởi binh thảo phạt Đồng Trác.

Năm Sơ Bình thứ nhất (190), tháng 1, liên quân thảo phạt họ Đồng đưa Viên Thiệu lên làm minh chủ, tiến vào chiếm giữ Toan Tảo, tìm cơ hội tiến công Đồng Trác (căn cứ sử sách ghi lại, Lưu Quan Trương căn bản không thể tham gia hành động lần này. Hoa Hùng chết trong tay thuộc hạ của Tôn Kiên. La lão tiên sinh vì điểm tô cho Lưu tai to cùng huynh đệ của y nên mới không gì không tranh thủ tận dụng. Không biết vị hảo hán nào đã giết Hoa Hùng nhưng không được lưu danh sử sách, có đập mồ sống dậy tìm lão La tính sổ hay không?). Trên thực tế, cuộc chiến thảo phạt họ Đồng đã trở thành một trò cười trong lịch sử. Nếu như

không phải La tiên sinh đưa lão ra làm nền đánh bóng cho Lưu Quan Trương, thì cũng chẳng mấy ai quan tâm tới nó.

Triệu gia trang, ngay lúc này cũng xảy ra một chuyện, phụ thân Triệu Vân Như bệnh lâu ngày không trị, tháng 12 năm Trung Bình thứ 6 (189) đã qua đời. Lo liệu hậu sự của lão nhân gia xong xuôi, Triệu Vân do dự mất vài ngày. Hắn định ra đi, nhưng lại lo cho Triệu Vân Như. Tuy rằng hắn cũng biết, Vân Như hiện tại so với người làm ca ca là hắn không kém bao nhiêu, nhưng cô bé vẫn chỉ là một tiểu nữ tử chưa tới 10 tuổi, hắn thật sự lo lắng.

Triệu Vân Như nhìn bộ dáng của hắn, tự nhiên hiểu rõ tâm tư hắn. Hôm nay, cô bé nói với Triệu Vân: “Vân ca ca, Như nhi đã trưởng thành, không cần huynh lo lắng nữa. Phải đi thì cứ đi đi”. Triệu Vân nhìn vị muội muội tuổi nhỏ đã sớm trưởng thành: “Như nhi, huynh thực không yên lòng về muội!”

“Như nhi mấy năm nay vẫn tốt lắm mà. Muội có thể tự chiếu cố chính mình. Vả lại, còn có đại ca chiếu cố, muội muội sẽ không khổ đâu. Nhưng còn ca ca, bên ngoài các thế lực chư hầu mới nổi đã rõ ràng, nghe nói có rất nhiều chư hầu đang tụ tập ở Toan Tảo thảo phạt Đổng Trác. Ca ca đã tới lúc phải ra ngoài, không cần lo cho Như nhi. Đúng rồi, muội đã vì ca ca sửa sang lại hành trang, ngày mai huynh hãy đi đi. Hảo hán nam nhi làng xóm xung quanh đều đang nhìn vào ca ca đấy!”

Triệu Vân nhìn nàng, cảm động không thôi: “Cám ơn Như nhi, muội còn suy nghĩ cho ca ca thật chu đáo. Muội yên tâm, vì huynh một khi có chỗ đứng chắc chắn, nhất định sẽ tới đón muội muội.” Triệu Vân Như nở nụ cười: “Được, đến lúc đó, nói không chừng là Như nhi đi tìm ca ca đó!” Huynh muội bèn nhìn nhau cười.

Ngày hôm sau, Triệu Vân ở quê nhà triệu tập trăm gã trai trẻ, đầu nhập Viên Thiệu, chưa được một năm, nhìn ra Viên Thiệu chỉ là kẻ vô dụng, hắn lại trực tiếp đến cạy nhờ Công Tôn Toản là kẻ đối địch với Viên Thiệu.

Sau khi Triệu Vân rời khỏi quê nhà, Triệu Vân Như cũng không lên đường ngay lập tức, cô bé vẫn nhớ kỹ thanh âm trong đầu kia “Vân Như, từ hôm nay trở đi, muội chính là ta, ta chính là muội. Lúc mới bắt đầu, ý thức của ta có lẽ sẽ mạnh hơn của muội. Nhưng theo thời gian, ta sẽ từ từ biến mất. Đến lúc đó muội có thể làm chủ chính mình rồi.” Nhưng trên thực tế, trừ những khi cần có kiến thức hoặc cô bé không hiểu rõ chuyện cần nhờ thanh âm kia xuất hiện, thì âm thanh kia căn bản không hề khống chế tư tưởng của cô bé.

Thanh âm này, nói cụ thể là linh hồn của một người khác, tên là Triệu Vũ. Bởi một cơ hội đặc biệt, linh hồn hắn tiến vào cơ thể Triệu Vân Như, đây mới là nguyên nhân cơ bản khiến Triệu Vân Như biến hóa đột ngột bốn năm trước. Triệu Vân Như biết hắn là một người từ thời không sau thời đại Tam quốc đến đây. Mà Triệu Vân Như tiếp nhận hắn, đồng thời cũng tiếp nhận tất cả bản lĩnh và kiến thức của hắn, hơn nữa hắn biết rất nhiều chuyện. Đương nhiên những chuyện này là hắn nguyện ý nói cho Triệu Vân Như. Cho nên ba năm trước, Triệu Vân Như mặc dù mới bảy tuổi, đã có suy nghĩ của người trưởng thành cùng tri thức mấy ngàn năm.

Triệu Vũ nói với Triệu Vân Như rất nhiều từ cô bé căn bản không hiểu được. Cô bé chỉ biết rõ một điều là Triệu Vũ khi còn sống ở thời đại kia, là đệ đệ Triệu Vân thừa nhận, hơn nữa muốn đi theo Triệu Vân cả đời. Thế nhưng, Triệu Vân ở thời đại kia thờ sai một kẻ tiểu nhân – Lưu Bị, thế nên huynh đệ bọn họ phải chịu nhiều cực khổ. Đặc biệt Triệu Vũ, trong tình thế không còn cách nào khác, phải lựa chọn chết dưới ngân thương của Triệu Vân, khiến hắn chết rất không cam lòng. Bây giờ thời gian chảy ngược trở về, hắn muốn mượn cơ thể Triệu Vân Như để thực hiện chuyện mà ở thời đại kia hắn không làm được.

Nghĩ tới những chuyện này, trong lòng Triệu Vân Như dâng lên một cảm giác bi thương. Lại nghĩ tới chuyện xưa của Triệu Vũ.

Hôm đó, Triệu Vũ kể chậm rãi: “Tại nơi ta ở, sau khi ta chết năm mười tám năm, Tần diệt Ngô, ba nước về Tần. Năm tháng trôi đi, Mai Hoa sơn trang đã trở thành một truyền thuyết bị người đời lãng quên trong sông dài lịch sử. Mà linh hồn của ta, bởi vì trước khi chết oán hận và không cam lòng mãnh liệt, không thể tiêu tán, cũng có thể là do ta vốn không phải vong linh của thời không này, tóm lại, ta thủy chung phiêu bạt giữa thời không, cho đến ngày đó, xuất hiện một loại sóng chấn động thời không mà ta cũng không rõ ràng lắm, đẩy ta xộc vào thân thể của muội. Vậy là chúng ta hòa thành một thể, muội cũng có được tất cả

trí nhớ và bản lĩnh của ta. Hiện tại, Vân Như, muội đã biết hết thầy về ta, con đường sau này ta phải nhờ vào muội để làm những việc lúc trước ta không làm được, muội nguyện ý không?”

Nghe xong chuyện xưa kinh tâm động phách, Triệu Vân Như bị rung động sâu sắc, tâm tình của cô bé cũng phập phồng theo dòng chuyện. Lúc này, trong đầu cô bé chỉ có một ý nghĩ: “Vũ ca ca, huynh yên tâm, Như nhi nhất định hoàn thành nốt tâm nguyện của huynh. Muội sẽ đi trợ giúp Tào Tháo thống nhất thiên hạ, sẽ không để cho Vân ca ca lại đi theo cái tên Lưu Bị bại hoại kia.”

Triệu Vũ thở dài: “Như nhi, con đường này có lẽ rất gian nan đấy. Muội phải biết rằng, ta chỉ có thể cho muội biết trí nhớ của ta về lịch sử, mọi chuyện còn lại phải dựa vào chính muội. Đặc biệt là khi muốn cải biến những sự kiện lịch sử ban đầu, muội phải dùng trí tuệ của mình để đối mặt với hết thầy. Muội phải có tư tưởng chuẩn bị.”

Triệu Vân Như cười: “Vũ ca ca, hãy tin tưởng chính mình, cũng tin tưởng Như nhi, được không?” Triệu Vũ cũng cười lớn: “Tốt, tốt, để chúng ta cùng mạo hiểm lần này đi.”

Nghĩ đến đây, Triệu Vân Như thở dài, lẩm bẩm: “Vũ ca ca, huynh chịu khổ quá nhiều rồi. Như nhi sẽ dựa theo ý nghĩ của huynh để hành động, chờ thống nhất thiên hạ, huynh thật sự sẽ rời khỏi Như nhi sao? Đến lúc đó, huynh có thể đi nơi nào đây?”

Thanh âm Triệu Vũ đột nhiên vang lên: “Như nhi, đến lúc chúng ta cần phải đi rồi. Ca ca đã đi, chúng ta cũng có thể đi tìm Tào Tháo. Đương nhiên, nếu như muội không đồng ý, ta sẽ không miễn cưỡng muội.”

Triệu Vân Như vội vàng nói: “Vũ ca ca, Như nhi đương nhiên đồng ý. Không chỉ vì huynh nói phải trợ giúp Vân ca ca kiến nghiệp, còn muốn cho thiên hạ bớt người chịu khổ.”

Tiếng cười Triệu Vũ vang lên: “Xem ra, Như nhi thật sự đã trưởng thành. Được, nếu đã nói như vậy, ta lập tức đem tất cả kiến thức cùng chuyện về sau này rót vào đầu muội. Từ nay về sau, không có chuyện cần ta sẽ không ra ngoài.”

Triệu Vân Như kinh hãi: “Vũ ca ca, vì sao vậy, không phải huynh nói chờ thống nhất thiên hạ, huynh mới rời khỏi Như nhi sao?”

Linh hồn Triệu Vũ thở dài: “Hai linh hồn cùng chiếm một cái đầu, sớm muộn cũng xảy ra vấn đề. Như nhi, muội hiện tại đã có khả năng tự mình làm rất nhiều chuyện, không cần ta thường xuyên xuất hiện. Hơn nữa, ta cũng rất mệt. Bất quá tạm thời ta sẽ không rời khỏi thân thể muội, chỉ là ở một góc nghỉ ngơi vài năm thôi. Đến khi muội cần, ta sẽ ra ngoài. Còn nữa, Như nhi, ra ngoài thiên hạ, muội vẫn nên cải nam trang tốt hơn.”

Triệu Vân Như đắc ý nói: “Ta đã nghĩ kỹ rồi, trước mắt người đời tên ta sẽ là Triệu Như, tên chữ Tử Vân, là một nam nhân. Vũ ca ca, vốn ta muốn dùng tên của huynh, nhưng sợ huynh không đồng ý thôi.”

Triệu Vũ cười: “Muội là muội, ta là ta, vốn dĩ là hai người, sao phải dùng danh tự của ta. Được, Triệu Như, Triệu Tử Vân, tên rất hay. Cứ vậy chúng ta bắt đầu đi!”

Chú giải thêm:

- từ phần sau trở đi, Triệu Vân Như sẽ là nhân vật chính, trong sách cũng bắt đầu dùng ngôi thứ nhất.
- về Triệu Vũ, Triệu Tử Ngọc, là nhân vật chính trong ngoại truyện “Nghĩa chi truyền thuyết” của sách này.

Về ngoại truyện “Nghĩa chi truyền thuyết”: Mộng Ngưng Tiểu Trúc viết Nghĩa chi truyền thuyết trước, kể về chuyện Triệu Vũ ở năm 2951 do xảo hợp xuyên không về thời đại Tam Quốc. Hắn nhận huynh đệ với Triệu Vân Triệu Tử Long để tìm một nơi nương tựa, phát lời thề cả đời sẽ đi theo huynh trưởng của mình. Sau này, Triệu Vũ rong chơi trong tam quốc, kết nghĩa huynh đệ với 6 vị ca ca khác, đều là những nhân vật trọng yếu của Tam Quốc. Mặc dù hắn luôn không muốn tham gia vào dòng chảy lịch sử, nhưng tình nghĩa với các vị ca ca đã khiến hắn không thể làm chủ được số phận của mình, cuối cùng chịu chết dưới tay Triệu Vân huynh trưởng, cho dù không cam lòng. Sau khi truyện kết thúc, cả Mộng Ngưng và độc giả đều cảm thấy không đành cho Triệu Vũ, Mộng Ngưng liền viết tiếp Loạn thế phong vân – Phụng Tướng tam quốc, biến Nghĩa chi truyền thuyết thành ngoại truyện.

3. Phụng Tử Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 3: Kết Bái Quách Gia

Một tháng sau, ta (chính là Triệu Vân Như) cũng rời khỏi gia hương, bắt đầu hành trình của mình. Lúc trước không đi cùng Vân ca ca, vì ca ca nhất định không đồng ý, hơn nữa, ta còn có việc tự mình phải làm. Rời nhà ra đi, so với lúc trước, tuy cơ thể ta chỉ cao hơn một chút, sức mạnh lại tăng lên rất nhiều, hiện tại ta có thể nắm chắc cùng Vân ca ca đánh một trận. Nhưng Triệu Vũ lại nói cho ta biết, chừng hai năm nữa, chờ cơ thể của ta thật sự trưởng thành rồi, võ nghệ của ta sẽ phi thường cao, Vân ca ca e rằng cũng không phải là đối thủ, nhưng tốt nhất không nên sử dụng tùy tiện, dù sao ta (chúng ta) sẽ không làm một võ tướng thuần túy. Vả lại, tuy rằng ta không hẳn ghét chuyện giết người (nên giết nhất định phải giết), nhưng Triệu Vũ lại phi thường chán ghét, quan niệm của huynh ấy ít nhiều cũng ảnh hưởng tới ta.

Tại thời điểm Triệu Vũ lần cuối cùng cải tạo thân thể ta, tuy rằng sức mạnh cùng võ nghệ của ta đều tăng tiến, vẫn đem bề ngoài của ta triệt để biến thành một người trông vô cùng yếu đuối, hơn nữa tuổi ta còn nhỏ, nên khi rời nhà đi tha hương, thoát nhìn tựa như một thiếu niên bình thường mới lớn, hi hi, thực rất vui vẻ.

Bước ra đường cái, nghĩ một hồi, được, hiện tại ta nên tới chỗ Viên Thiệu trước. Không phải muốn đầu nhập y, mà để tìm một người – Quách Gia, Quách Phụng Hiếu. Theo trí nhớ Triệu Vũ cho ta, hẳn hiện giờ hẳn đang ở chỗ Viên Thiệu. Hẳn chính là vị Tam ca Triệu Vũ kết nghĩa kiếp trước, ta cũng phải cùng hắn kết nghĩa. Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta không đi cùng Vân ca ca.

Đi liên tục một ngày, ta không phải Vũ ca ca, trên đường làm được mấy chuyện tốt đẹp – giết mấy tên đại ác bá, đương nhiên cũng tích lũy được chút ít tiền bạc, nhất cử lưỡng tiện mà. Ta không kể thừa ưu điểm không giết người của Triệu Vũ, lại kế thừa khuyết điểm yếu cái đẹp và ưa hưởng thụ của huynh ấy. Hôm nay vào đến Nghiệp thành, ta cảm thấy thân thiết không ít, xem ra là do Triệu Vũ ảnh hưởng.

Ta tìm tới một tửu lâu, chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, nghĩ thầm: Không biết Đức Dụ tửu lâu của Vũ ca ca trông thế nào nhỉ? Thật muốn biết. Bất quá, ta phải nhanh chóng thành lập thương đội ngay. Chỉ là, biết tìm người ở đâu đây? Từ đây tới cuộc chiến Bắc Hải còn xa lắm. Vả lại, ta hoàn toàn không có khả năng đi theo quỹ đạo cuộc sống của Vũ ca ca năm đó.

Lúc này, trên lầu có ba người, ban đầu ta cũng không chú ý, nhưng có một thanh âm bay vào tai ta (thính lực của ta thật mạnh, xem ra Vũ ca ca quả nhiên lợi hại): “Là mưu sĩ quan trọng nhất là lựa chọn đúng mình chủ, chỉ có như thế mới có khả năng trăm việc đều thành, lập nên công danh. Hiện giờ, Viên công chỉ nghĩ học Chu công chiêu hiền đãi sĩ, nhưng cần bản không hiểu đạo lý dùng người. Ông ta mới chào nhân tài, nhưng lại không thật sự coi trọng; gặp chuyện có kế hay nhưng lại không thể quyết đoán. Nếu muốn cùng ông ta chung đường cứu vớt thiên hạ nguy nan, xây nghiệp bá vương, thật sự rất khó! Gia không muốn lãng phí thời gian ở đây. Hai vị tiên sinh cũng nên suy nghĩ cho kỹ.” Ý, đây không phải là lời nói của Quách Gia sao? Xem ra hai người kia hẳn là Tân Bình, Quách Đồ.

Quả nhiên, một thanh âm trả lời “Phụng Hiếu, Viên công không phải người như huynh nói. Người thật sự là chúa công tốt muốn chiêu hiền đãi sĩ. Huynh đến đây chưa lâu, đương nhiên chưa được trọng dụng ngay, tạm thời hãy nhẫn nại.” Ta vừa nghe đã biết đây nhất định là Tân Bình, Quách Đồ sẽ không lên tiếng giữ lại.

Quả nhiên, Quách Gia nói: “Tân huynh không cần khuyên nữa, Gia muốn đi, ý đã tuyệt. Hôm nay coi như Gia đã cáo biệt các vị.” Sau đó chỉ còn tiếng thở dài, không ai nói chuyện nữa, chỉ còn nghe được âm thanh uống rượu.

Ta kiên nhẫn chờ nửa ngày, mới thấy ba người đi ra, trong đó một thanh niên sau khi hướng hai người còn lại chấp tay bái, liền nhanh chóng rời đi. Ta cũng tính tiền rồi đi theo sau hắn.

Đến chỗ hắn ở, ta gọi hắn: “Tiên sinh phía trước xin dừng bước.” Quách Gia quay đầu nhìn ta, cảnh giác. Ta cười lớn: “Tiên sinh vội rời khỏi nơi này, là sợ Viên Thiệu làm hại ngài sao?”

Quách Gia giật mình chấn động: “Người là người phương nào, muốn gì?” Ta cười nói” Ta và ngài đứng ở cửa ra vào bàn luận, mới thật sự là tìm họa tới đó.”

Quách Gia cười: “Xem ra, người hần là có điều muốn chỉ giáo cho Gia. Đã như thế, mời vào trong nói chuyện.” Ta cũng tò mò, cùng hần vào nhà: “Tiên sinh vì sao lại không sợ ta nữa?”

Quách Gia cười nói: “Nếu thật người muốn hại Gia, há còn để ý chuyện gặp họa? Người rút cuộc vì sao mà đến?” Quả nhiên lợi hại, Vũ ca ca nói hần nhìn người rất chuẩn, là thiên hạ vô song.

Ta nhìn hần tán thưởng, nhẹ nhàng thi lễ: “Tiểu đệ vì tiên sinh mà đến. Đệ ở chốn thôn dã, nghe danh đã lâu, biết ngài ở chỗ này, vốn muốn đến xin góp sức, không ngờ vừa rồi ở trên lầu, lại nghe được việc ngài muốn rời khỏi nơi này, tình thế cấp bách đành lỗ mãng lên tiếng, xin hãy lượng thứ.”

Quách Gia a một tiếng, kỳ quái nhìn ta: “Người thật muốn góp sức cùng ta? Gia không quyền không thế, cũng chẳng phải chúa tể một phương, vì sao muốn góp sức cùng ta?”

Ta cười cười: “Đừng nói chuyện đó vội, tiểu đệ thấy tiên sinh hình như có biểu hiện mệt mỏi, đệ bắt tài, có hiểu sơ chút y thuật, có thể cho đệ bắt mạch giúp tiên sinh?” Quách Gia lại càng kỳ quái, có điều, thân thể hần đích thực không khỏe, một năm uống thuốc không phải ít, thấy ta nói vậy, hần trực tiếp đưa tay cho ta.

Thật ra không cần bắt mạch, ta cũng biết hần có bệnh ở phổi và thận, Vũ ca ca trong đầu ta đã truyền đạt mấy chuyện này. Bắt mạch xong, ta nói: “Tiên sinh kinh mạch suy yếu, ắt từ nhỏ thân thể đã yếu ớt. Trong nhà sung túc, nhất định đã dùng không ít vật đại bổ như nhân sâm, còn từng ăn cả các loại đan dược đúng không?” Quách Gia gật đầu.

Ta cố ý thở dài: “Kỳ thật, yếu bệnh của tiên sinh không có gì đáng ngại, đều do bị lũ lang băm kia làm kéo dài. Tiên sinh bẩm sinh trưởng thành không tốt, mẫu thân nhất định thân thể cũng không khỏe. Vốn dĩ chỉ cần từ nhỏ rèn luyện chăm chỉ, không cần uống thuốc cũng có thể khỏe mạnh, hiện tại thì sao? Hoàn toàn ngược lại, càng kém.”

Quách Gia a một tiếng: “Chẳng lẽ ta quanh năm uống thuốc, lại thành có hại không có lợi sao? Ôi chao, thật là uống phí quá!”

Ta cười: “Tuy rằng không đến mức tai hại, nhưng cũng không khác nhiều lắm, hiện giờ, vẫn là cần uống thuốc. Chờ tiểu đệ chỉ cho tiên sinh một bộ công pháp, kết hợp dùng thuốc cùng chế độ ăn uống để điều trị, hần là có thể hữu dụng.”

Quách Gia nhìn ta, nghi ngờ nói: “Ta thấy người cũng không phải một tên lường gạt, nhưng vẫn không rõ người ân cần như vậy là có mục đích gì.”

Ta cười đứng dậy, lấy bút mực viết ra phương thuốc, Quách Gia lại gần nhìn. Ta biết hần cũng coi như bệnh lâu thành thầy thuốc, nên khi viết xong liền đưa cho hần: “Tiên sinh xem có được không?” Quách Gia nhìn kỹ: “Quả nhiên có chút không giống, để ta thử dùng xem.” Người thông minh thường hay nghĩ nhiều, ta lắc đầu cười, lại đem phương pháp chữa bệnh bằng cách ăn uống viết ra cho hần.

Quách Gia xem hết phương thuốc trong tay, vẫn luôn đánh giá ta, lúc này cười nói: “Y thuật của người thật cao, hiểu biết không ít. Xem cách ăn mặc của người cũng thật bất phàm.”

Ta cười lớn: “Đệ không dựa vào trị bệnh lấy danh lợi, đệ muốn trị bệnh cho người khác chỉ vì muốn giảm bớt thống khổ của con người. Dĩ nhiên đối với người giàu có, đệ sẽ yêu cầu số tiền lớn; với kẻ bần cùng, không lấy một xu. Ai, có đôi khi còn phải cho cả tiền.” Đây là chuyện thật.

Quách Gia nghe bèn cười: “Vậy hôm nay hần người sẽ thu một khoản tiền lớn?”

Ta cười lớn: “Vì huynh trị bệnh đệ tuyệt đối không lấy tiền, chỉ cần huynh khỏe là được. Kỳ thực đệ cho rằng thầy thuốc quan trọng không phải ở chỗ chữa khỏi bệnh cho người khác, mà ở chỗ giúp người ta tránh được bệnh tật. Đệ không phải lang băm, chỉ mong người khác bị bệnh để kiếm tiền. Chúng ta đều biết, thân thể khỏe mạnh tự nhiên không có bệnh, thân thể suy nhược bệnh sẽ kéo tới. Huynh nhìn những nông phu, lao động chân tay ở thôn quê rất ít khi nhiễm bệnh, mà ở nhà giàu có, mỗi ngày ăn sơn hào hải vị, ra lên xe ngựa, về nhà lên giường, hưởng lạc suốt đêm, mạng lại khó kéo dài, ấy là vì nguyên nhân gì? Chính

là cần rèn luyện thân thể. Cho nên đệ có một bộ công pháp, tập luyện lâu ngày, thân thể tự nhiên khỏe mạnh.”

Quách Gia càng nghe càng gật đầu lia lịa, đợi ta nói xong, hần đột nhiên nói: “Bộ công pháp này của người chắc cần thời gian dài mới có thể chỉ xong. Đây, rồi cuộc người có ý đồ gì, nói rõ luôn đi.”

Ta nghĩ bụng, người thật đa nghi, ta là muốn người làm Tam ca của ta, nhưng hiện chỉ có thể nói: “Đệ biết tiên sinh là bậc trí giả. Ngày nay thiên hạ đại loạn, đệ nghĩ tiên sinh nhất định sẽ theo phò tá một minh chủ, xây dựng công lao sự nghiệp. Đệ thực sự muốn đi theo tiên sinh.” Quách Gia sửng sốt một chút: “Ta xem người cũng không phải người bình thường, không biết người cho rằng thiên hạ hôm nay ai là minh chủ?”

Ta cười, kiểm tra ta ư: “Đệ thấy thiên hạ đã sắp đại loạn, người muốn làm chủ hiện tại nhiều như lông trâu. Nhìn liên quân chư hầu thảo phạt Đồng Trác có tới mười đạo, nhưng có thật đang thảo phạt Đồng Trác không? Thật ra là vội vàng nhao nhao đi tranh cướp địa bàn. Theo như đệ thấy trước mắt, thế lực lớn nhất chính là Viên Thiệu ở nơi này. Viên Bản Sơ vốn gia tộc hiển hách, tứ thế tam công, điều kiện tốt nhất, rất có hy vọng, cho nên, ông ta mới được đẩy lên làm minh chủ liên minh phạt Đồng. Chẳng qua, ông ta không những giống như huynh nói: chỉ mới chào nhân tài, lại không biết trọng dụng, gặp chuyện có mưu hay, lại không thể quyết đoán; hơn nữa trông thì bạo mà gan lại bé, làm đại sự mà tiếc thân mình, thấy lợi nhỏ thì quên mạng. Chỉ có thể làm bá chủ nhất thời, bá nghiệp của ông ta sớm muộn cũng thuộc về người khác. Huống hồ, đệ cho rằng kẻ này là đầu sỏ làm thiên hạ đảo loạn. Hừ, cái loại người làm ra về muốn tiêu diệt tất cả hoạn quan, nếu như không phải có dã tâm, thì chính là một kẻ điên loạn tầm thường.”

Quách Gia nghe cười không ngừng: “Người phân tích về kẻ này rất sâu sắc, y đúng là một kẻ điên loạn.” Ta cười: “Nếu y không phải đồ ngu, thì đã lợi dụng thân phận minh chủ hiện tại, hiệu lệnh thiên hạ, khuếch trương cơ nghiệp, đạt thành đại sự. Mà không phải bỏ mặc đại tài như huynh không được dùng, ở Toan Tảo cùng một đám gia hỏa nhàm chán uống rượu tán gẫu.” Quách Gia thở dài không nói.

Ta nói tiếp: “Còn có Kinh châu Lưu Biểu mới nổi lên gần đây, mặc dù là hoàng tộc, nhưng không phải người biết phát triển, ngay cả thủ thành, cũng đã là miễn cưỡng. Lại thêm cách dùng người chỉ biết nghe một phía, xem trọng người thân xa rời kẻ sĩ, không phải là người có thể tạo nên thành tựu. Mà Lưu Yên đang cát cứ Ích Châu, nhìn ngoài có vẻ biết mưu lược biết dùng binh, bất quá đệ thấy ông ta cũng đã là mặt trời sắp lặn, ngày ra đi không còn lâu nữa. Mấy đứa con trai của ông ta theo đệ đoán đều là loại người cổ hủ, căn bản không có chí tiến thủ, Ích Châu sớm muộn cũng thành đồ vật trong tay hạng người có dã tâm khác. Viên Thuật chiếm cứ Dương Châu lại càng tiểu nhân, bất tài vô học, so với anh của y còn không bằng, y cũng có thể trở thành chúa tể một phương thật là sự sỉ nhục cho thiên hạ bá giả. Về phần Đào Khiêm vừa có được Từ Châu, kẻ đó chỉ biết lừa bịp người đời. Hần có chút tài văn võ, nhưng cực thiếu đức hạnh, đến nhạc mẫu cũng xem thường. Hần còn là một tên gia hỏa thấy lợi là ham, thân tiểu nhân, xa quân tử, bỏ bê luật pháp, không màng chính sự, kẻ như vậy không thể cùng mưu sự. Còn có những thế lực nhỏ khác như: U châu Lưu Ngưu, Công Tôn Toản; Ký châu Hàn Mạo; Trần Lưu Trương Mạc, Tào Tháo; Hán Trung Trương Lỗ; về phần Đồng Trác, đệ không cần nói nữa. Bất quá đệ có dự cảm, Đồng Trác kia liên tiếp thi hành chính sách tàn bạo, dân oán hận căm hờn, triều đình phản nộ, ắt mạng lão không còn lâu. Đến lúc đó, vua còn nhỏ, quyền thần lớn, thiên hạ càng rối loạn. Cho nên đệ cũng không biết ai là minh chủ.” Tào Tháo còn quá yếu, nói quá tốt sẽ hỏng.

Quách Gia giật nảy mình: “Người nhìn người thiên hạ còn thấu triệt hơn Gia nhiều. Xem ra người mặc dù tuổi trẻ, lại có đại tài. Gia bất tài, nguyện ý cùng người luận bàn thiên hạ.” Ta hì hì cười, đã xong: “Đệ vốn có ý này, huynh chịu tiếp nhận đệ hay không?”

Quách Gia ngẫm một chút, tiếp tục hỏi thăm: “Vậy người muốn phò tá một minh chủ như thế nào?” Muốn xem chúng ta có chí hướng hợp nhau hay không đây.

Ta nghiêm mặt nói: “Người này nhất định là một anh hùng. Dùng người chỉ cần có tài là giao việc, biết lắng nghe và tiếp thu ý kiến, quyết không vô đoán chuyên quyền; xử sự quyết đoán, dũng cảm, nhưng làm việc không lỗ mắng; lòng dạ phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết; vì đạt được mục đích có đôi khi không từ thủ đoạn. Đương nhiên không thể đánh mất luân lý đạo đức. Chỉ có người như vậy, mới có thể quét sạch khởi trong thời loạn thế, mới có khả năng cứu vớt vạn dân trong cơn nước lửa, có thể hoàn thành được bá nghiệp chân chính.”

Gia lắc đầu: “Khó lắm, ta còn chưa biết người như thế ở nơi nào.” Thực sự có người như thế, ta đã gặp từ lâu rồi, xem ra, quan điểm của chúng ta thật sự nhất trí.

Ta cười: “Hãy kiên nhẫn chờ đợi, bất quá, Viên Thiệu kia quyết không phải người như vậy. Hì, nếu như đệ là Viên Thiệu, mạng huynh đã không còn rồi.”

Quách Gia a một tiếng: “Vì sao?”

Ta cười: “Đệ đã nói rồi, muốn thành đại sự, đôi khi không thể từ thủ đoạn. Huynh có đại tài như vậy, không cho đệ dùng, đương nhiên cũng không thể để người khác dùng được, nếu không há chẳng phải là uy hiếp rất lớn sao?” Đây là luận điểm điển hình của Tào Tháo. Quách Gia chợt lạnh run, phần nộ nói: “Thật may, người không phải Viên Thiệu.”

Ta cười tinh quái: “Nói lâu như vậy, đệ đã đói bụng rồi, huynh còn chưa cho mang cơm lên?” Quách Gia nhìn ta: “Người chẳng khách khí chút nào.” Đột nhiên nhớ ra: “Này, nói nửa ngày, ta còn chưa biết tên người.”

“Vậy sao? Đệ chưa nói sao? A, quên mất. Tiểu đệ họ Triệu, tên Như, tự Tử Vân. Bái kiến huynh trưởng.” Ta chính thức khom người vái một cái.

Quách Gia xoa đầu ta: “Triệu Tử Vân, danh tự cũng không tầm thường. Nhưng mà người năm nay bao nhiêu tuổi vậy?” Ta cười: “Mười một tuổi.” A, Quách Gia há hốc miệng: “Nhỏ như vậy sao? Chẳng trách...” Nghĩ thâm, chẳng trách làm việc kỳ quái như vậy.

Ta gặp thời cơ đã đến, mở miệng nói: “Huynh trưởng tài hoa, đệ kính đã lâu. Hôm nay đã có duyên, Tử Vân muốn cùng huynh trưởng kết bái huynh đệ, không biết huynh trưởng có chấp nhận đệ không?”

Quách Gia nghe xong rất hứng chí: “Vi huynh đang có ý này. Hà, ta chính là huynh trưởng rồi đó.”

Ta nhìn hần, buồn bực, sao hần thoát nhìn hưng phấn vậy? Quách Gia vẫn đang cao hứng, hừ, cho tới nay ta đều là nhỏ, hiện tại đã có thể kiêu ngạo, ta cũng được hưởng thụ cảm giác uy nghiêm làm ca ca rồi.

Ta nào biết ý nghĩ của hần, chỉ cảm thấy vẻ cao hứng của hần có điểm quái dị, có điều, mục đích của mình đã đạt được, mặc kệ hần nghĩ gì. Quách Gia liền bảo người nhà chuẩn bị đèn nhang, hai người chúng ta chính thức kết bái làm huynh đệ, đã chấp nối được với vị ca ca đầu tiên như mong muốn rồi.

Buổi tối, ta lặng lẽ nói với Triệu Vũ trong đầu: “Vũ ca ca, ta đã tìm được một vị ca ca, chắc huynh rất vui mừng nhỉ. Yên tâm đi, Như nhi nhất định sẽ chiều cố tốt cho các vị ca ca.”

4. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 4: Bị Lỡ Ở Lạc Dương

Ngày hôm sau, ta nói Quách Gia với: “Ca ca, chúng ta cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này. Viên Thiệu đích xác là đồ ngu dốt, cũng không có nghĩa thủ hạ lão ta đều ngu cả, trong đám mưu sĩ của lão vẫn có nhân vật lợi hại, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất thôi!” Quách Gia gật đầu nói phải, chúng ta vội vàng thu thập hành trang, rời khỏi Nghiệp thành.

Sau khi rời thành, ta nói với Quách Gia: “Ca ca, thân thể huynh không tốt, hay là về nhà trước đi. Đệ muốn đi Toan Tảo nhìn một chút, xem có nhân vật anh hùng nào đáng để huynh đệ ta góp sức hay không.”

Quách Gia lắc đầu: “Nơi đó nguy hiểm, đệ tuổi còn nhỏ, đừng nên mạo hiểm thì hơn.”

Ta cười: “Ca ca, làm gì có bánh từ trên trời rơi xuống, vận mệnh của mình nhất định phải tự mình nắm lấy. Dù sao tự mình đạt được vẫn hơn nhận lấy từ người khác. Về phần đệ đệ, hì, đệ vẫn có biện pháp tự bảo vệ bản thân, huynh yên tâm đi, đệ sẽ không đi đánh nhau đâu. Nếu như ở đó không có người thích hợp, đệ đệ sẽ về quê tìm huynh, thế nào?” Chủ ý của ta là muốn đi gặp Tào Tháo.

Quách Gia ngẫm nghĩ: “Thôi vậy, dù sao huynh cũng nói không lại đệ. Toan Tảo là căn cứ phật Đổng, cũng sẽ không xảy ra chiến sự, đệ đi cũng tốt. Vì huynh sẽ ở quê nhà chờ đệ là được. Nhớ kỹ, nhất định phải tùy cơ ứng biến, không được mạo hiểm. Trong thời loạn lạc, không phải lúc nào cũng giảng được đạo lý.”

Ta gật đầu lĩnh hội: “Đa tạ ca ca dặn dò, yên tâm đi.”

Sau khi chia tay Quách Gia, ta đi thẳng đến Lạc Dương. Tính thời gian, tên hồn đản Đổng Trác này cũng sắp rời khỏi Lạc Dương đi Trường An, hẳn đối với Lạc Dương tận cùng phá hoại. Lúc ta đuổi tới Lạc Dương, lửa đã rực trời, thật đáng tiếc cho cố đô ngàn năm này (hả? Sao lại là ngàn năm?). Ai, xem ra muốn xây dựng lại Lạc Dương cũng mất rất nhiều thời gian. Đáng tiếc khúc Hán cung thu nguyệt ** kia, ta thực sự rất muốn xem diện mạo Vị Ương cung, Trường Sinh điện. Thôi vậy, sau này có cơ hội ta đến đây xây lại là được.

Trong thành mọi người chen nhau chạy nạn, cũng không thiếu loạn binh thừa nước đục thả câu. Ta rất bức mình, nhiều lần bắt chấp đuổi giết bằng được lũ gia hỏa táng tận lương tâm đó. Nhưng ta chỉ có mỗi một mình. Giết xong mười mấy người, nhìn chung quanh mọi người chỉ lo chạy trốn chết, chẳng có mống nào nhảy ra giúp ta, ta không khỏi xót xa cảm thán trong loạn thế đạo đức tiêu vong. Lúc này, dân chúng phía Bắc chợt bỏ chạy tán loạn, miệng la hét đã có binh mã xông vào Lạc Dương.

Ta cũng giật mình chấn động, vội vàng chạy vào trong thành. Vừa mới ẩn thân tại chỗ rẽ ngoặt, đã thấy một đội lính xông vào Lạc Dương, chạy về phía ta. Không đợi ta kịp nhìn rõ ràng, người tới đã vọt qua sát bên cạnh, tướng quân trên ngựa vô cùng gấp gáp, vừa chạy vừa không ngừng mệnh lệnh quân sĩ mau chóng cứu hỏa, cứu người, hiển nhiên bọn họ không phải là binh mã của Đổng Trác. Ta lục lại trí nhớ, vào thời điểm hỏa thiêu thành Lạc Dương, liên quân thảo Đổng cơ bản không đến đây, tới Lạc Dương chỉ có hai đội nhân mã: Tào Tháo và Tôn Kiên. Vậy người này là ai nhỉ?

Lúc này, ta chỉ nghe được thanh âm giận dữ của tướng quân trên ngựa truyền đến: “Người, mang hai trăm người ở lại đây cứu hỏa. Những người còn lại cùng ta truy kích Đổng tặc, mau.” A?! Vậy người này hẳn là Tào Tháo, nhưng mà, người không thể đuổi theo được, muốn thất bại sao?

Ta bất chấp tất cả, rồi chổ ẩn thân chạy ra: “Tướng quân, không thể đuổi theo, ngài không phải đối thủ của Đổng Trác, một người đi quá nguy hiểm.”

Tào Tháo căn bản không nghe thấy tiếng hô của ta, đã chạy xa tít rồi. Ta mặc kệ ánh mắt kinh ngạc xung quanh, vội vã đuổi theo sau đại quân. Đáng tiếc, ta chỉ có hai chân, làm sao đuổi kịp bốn chân chứ. Đuổi theo tới lúc ra khỏi thành Lạc Dương, ta đã thở hồng hộc dừng lại, bỏ đi, người muốn thua thì thua đi, tục ngữ nói đúng, ngã một keo, neo một nấc***.

Đứng bên ngoài thành nghĩ nửa ngày, dù sao thời gian cũng còn sớm, sau khi Tào Tháo ném mùi thất bại, sẽ đi Dương Châu chiêu binh mãi mã. Chiến tranh rất khổ cực, lúc chuẩn bị càng khổ hơn, ta cũng không muốn đi cùng. Lại nghĩ trở vào trong thành, ai, cũng không có ý nghĩa nữa, Tôn Kiên hẳn đã tới rồi, chuyện hẳn nhất định được ngọc tử, ta có nên quản không? Ngẫm lại thôi bỏ đi, với hắn mà nói, chuyện này là cơ mật, ta chỉ là một kẻ không quen không biết, nói ra không bị hắn giết người diệt khẩu mới là lạ. Võ nghệ cùng tính khí nóng nảy của Tôn Kiên, ta đừng nên chọc vào vẫn hơn. Cứ nên đi tìm Quách Gia, về Dĩnh Xuyên quê hắn nghỉ ngơi một chút cũng tốt, chờ sang năm lại tìm Tào Tháo vậy. Ta thở dài, dọc đường tích lũy tiền tài rồi về nhà thôi.

Đến nhà Quách Gia, ta tự nhiên nhận được tiếp đãi long trọng. Sau khi tới nơi, ta cuối cùng hiểu rõ vì sao Quách Gia lại hào hứng với chuyện kết nghĩa cùng ta như vậy. Ở nhà hắn nhỏ nhất, sức khỏe lại không tốt, cho nên người trong nhà đều coi hắn là đối tượng để che chở. Tên gia hỏa này tài hoa đầy mình, đương nhiên không cam lòng để người khác che chở. Hẳn cho rằng nam tử hán đại trượng phu ắt phải chăm sóc thân nhân, gánh vác trách nhiệm. Nhưng người nhà đó đều không cam lòng để hắn lao tâm, ngay cả chuyện hắn thích đọc sách, cũng sợ hắn mệt mỏi. Hiện tại, hắn cũng trở thành ca ca rồi, rốt cục cũng có người nhỏ hơn cho hắn thỏa cơn nghiện chăm lo cho người khác. Cho nên, phụ mẫu huynh trưởng trông nom hắn thế nào, hẳn liên đới với ta thế ấy, làm ta đỡ khóc đỡ cười.

Vừa lúc, ta muốn dạy hắn luyện tập Thái Cực quyền, chung quy là kẹt luôn tại chỗ hắn. Chẳng qua, có thể hưởng thụ niềm vui gia đình thật không tồi, ở chỗ này, bọn họ đều coi ta là trẻ con, bằng mọi cách chiều cõ. Ta y thuật lại không tệ, mắt nhìn sức khỏe Quách Gia dần khởi sắc, người nhà hẳn đối với ta càng tốt hơn,

làm cho ta vui quên nước Thục **** (khi trong đầu bật ra bốn chữ này, ta không hiểu ý tứ thế nào. Muốn hỏi Vũ ca ca, nhưng gọi thế nào hắn cũng không trả lời. Xem ra hắn đã thực sự nghỉ ngơi rồi.)

Ta cũng đem những chuyện mắt thấy tai nghe ở Lạc Dương kể cho Quách Gia, nói với hắn: “Vị tướng quân này không tồi, ngay lúc ấy còn có thể quan tâm dân chúng, cứu dân cứu hỏa, đáng tiếc đệ đuổi theo không kịp. Thôi vậy, để sau này nghe ngóng rõ hơn rồi nói tiếp.”

Quách Gia cũng thở dài: “Có lòng nhân, cũng có năng lực. Bất quá, theo như đệ nói, binh mã không nhiều, còn muốn truy kích Đồng Trác, cũng không phải kẻ sáng suốt. Quên đi, mình chủ đầu phải dễ gặp, chờ thêm chút nữa vậy.”

Thời gian nháo cái đã trôi qua bốn tháng, tới tháng ba năm công nguyên 191. Hôm nay, ta nói với Quách Gia: “Huynh trưởng, chúng ta cứ ở nhà như vậy cũng không gặp được minh chủ. Thế này đi, Tử Vân vẫn nên ra ngoài tìm thì hơn. Đương nhiên, huynh ở nhà gặp được chúa công cũng cho đệ biết, thế nào? ”

Quách Gia gật đầu: “Cũng đúng. Dù sao sức khỏe đệ tốt, đi lại thêm một chút cũng được.”

Ta trợn trắng mắt: “Ca, đã mấy tháng qua, sức khỏe của huynh cũng rất tốt mà! Huynh không sợ đệ đi ra ngoài sẽ gặp phải nguy hiểm sao.”

Quách Gia cười âm: “Đệ tính tình cổ quái như vậy, gặp phải nguy hiểm gì được? Người khác gặp đệ mới nguy hiểm. Người ta nói huynh là quỷ tài, huynh thấy đệ chính là quái tài.”

Ta cũng vui vẻ: “Ca, chúng ta vừa vặn một đôi quỷ quái. Đúng rồi, đệ muốn đi tìm hào kiệt trong thiên hạ, kiếm thêm mấy vị ca ca. Hừ, nhất định tuổi phải lớn hơn huynh, bằng không đệ không cam lòng.”

Quách Gia đập bốp ta một phát: “Không được có loại suy nghĩ này. Tìm huynh trưởng cũng được, nhưng không được tìm người lớn hơn ta biết không?” Ta nghiêm túc, ra vẻ thành thật: “Nghe rồi. Bất quá, đừng đánh vào đầu người ta, sẽ ngu đi mất.”

Quách Gia thở dài: “Người nghe lời mới lạ.”

Ta cười ha hả: “Người hiểu đệ chỉ có huynh trưởng. Ngày mai đệ sẽ đi.” Quách Gia gật đầu đồng ý, tự nhiên không thể thiếu một phen chuẩn bị. Rút kinh nghiệm, ta mua một con ngựa, có chân đi thay vẫn là thoải mái hơn chút xíu.

Sau khi rời khỏi Dĩnh Xuyên, ta đi một mạch lên phía Bắc. Căn cứ trí nhớ của ta (tức kinh nghiệm của Vũ ca ca), hiện tại Tào Tháo hẳn đang bắt đầu thu phục giặc Hoàng Cân ở Hắc Sơn, bước đầu tiên trên con đường thống trị. Trải qua sự kiện thảo Đồng thất bại, rút kinh nghiệm xương máu, hắn không chỉ bắt đầu chiêu binh mãi mã, còn chiêu hiền nạp sĩ. Bất quá lúc này Tào Tháo thế lực còn nhỏ, nhân tài đến nường tựa hẳn chưa nhiều lắm. Lúc này không biết Tuấn Úc đã đến chỗ Tào Tháo chưa? Còn có Trình Dục nữa, hắn cũng là đại mưu sĩ của Tào Tháo. Mặc kệ bọn họ tới hay chưa, dù sao ta cũng muốn đi. Chỉ bằng trí nhớ Vũ ca ca cấp cho, hi, nhất định Tào Tháo sẽ trọng dụng ta. Chờ khi ta ở chỗ Tào Tháo đã vững chân, phải đi tìm Vân ca ca, để huynh muội chúng ta cùng nhau giúp Tào Tháo nhất thống thiên hạ, thực hiện giấc mộng của Vũ ca ca.

Tới bờ bắc sông Hoàng Hà, ta cảm giác tựa hồ sắp đến địa giới của Tào Tháo. Hôm nay vào tới thành, hỏi thăm một chút mới biết ta đi nhầm hướng, nơi này là thành Dã Vương. Đúng rồi, nơi này là địa bàn của Trương Dương. Ta nghĩ một lát, Trương Dương người này không tồi, trong trí nhớ của Vũ ca ca, huynh ấy chưa từng tiếp xúc với ông ta, nhưng đối với ông ta rất tôn sùng. Nói hình như ông ta là người rất coi trọng nghĩa khí, hơn nữa phi thường nhân từ, bộ hạ của ông ta làm phản, sau khi ông ta bắt được những kẻ phản loạn, không những không giết, mà ngược lại còn khóc thương, chúa công như vậy thực chưa từng thấy. Ông ta cũng coi như là hạng người hiệp nghĩa, hơn nữa, còn rất thích Lữ Bố, bọn họ là đồng hương, sau ông ta lại vì cứu Lữ Bố mà bị Dương Xú (chính là tên bộ hạ kia) giết. Người như vậy ta muốn làm quen một chút, xem xem có thể kết giao hay không, nếu có thì giúp ông ta cũng tốt. Chỉ là, làm sao để liên hệ với ông ta đây? Mặc kệ, cứ trực tiếp xin gặp là được.

Chỉnh đốn bản thân xong, ta mang lễ vật tới phủ đệ của Trương Dương. Trương Dương quả nhiên là người tốt, không cần hỏi rõ ràng liền kêu ta vào gặp. Nhìn thấy ta, ông ta hỏi: “Người là người phương nào, muốn gặp ta có chuyện gì?”

Ta cười cười “Tại hạ là một thương nhân, nghe đại danh tướng quân đã lâu, đặc biệt tới bái phỏng.”

Trương Dương a một tiếng: “Người không cần phải khách khí, ở đây làm ăn, không cần kiêng kỵ gì hết.” Ta sững sốt, ông ta xem ta là kẻ nịnh bợ rồi.

Ta cười: “Đa tạ Tướng quân, bất quá tại hạ không có ý này. Tôi thật sự mong muốn kết giao với tướng quân, xem ở nơi này có thể hỗ trợ chuyện gì không? ”

Trương Dương cao hứng (được nịnh bợ ai chả thích): “Dương tạ ơn tiên sinh xem trọng. Đáng tiếc không có thời gian cùng tiên sinh nói chuyện nhiều, ta có chuyện phải làm.”

“Tướng quân có chuyện gì vội vàng như vậy?”

Trương Dương thở dài: “Hoàng đế bị tên hỗn đản Đồng Trác cưỡng ép đến Trường An, Dương muốn đi can vương.” Ta hiểu được. Ông thật đúng là người trung thành.

Ta liền khuyên nhủ: “Tướng quân, hoàng đế sợ là sẽ không đi cùng tướng quân được. Bệ hạ có dám người Đồng Trác chăm sóc, những kẻ đó không muốn tướng quân tới đâu. Theo tại hạ thấy, đi hay không cũng vậy.”

Trương Dương nhìn ta: “Là thần tử, phải cống hiến cho chúa thượng, những chuyện khác hà tất cầu làm chi? Ta đương nhiên phải đi, thủ hạ Lữ Phụng Tiên của Đồng Trác là đồng hương cũng là bạn tốt của ta, ta đi sẽ không gặp nguy hiểm gì.”

Ta cười cười: “Chủ ý của Tướng quân cũng không sai, nhưng hiện nay thế lực của Đồng Trác ở Trường An còn rất lớn, liên quân thảo Đồng đã tan rã, tướng quân đi cho dù không nguy hiểm tính mạng, nhưng cũng là dè vào miệng cọp, thật sự không sáng suốt. Còn nữa, tại hạ biết xem thiên tượng, mệnh Đồng Trác đã định không được chết tử tế, hơn nữa ngày chết cũng rất gần, bất quá chỉ một năm nữa, tôi khuyên tướng quân nhẫn nại một chút, xem xu thế thiên hạ ra sao rồi hãy nói, được không?”

Trương Dương há hốc miệng: “Mạng của Đồng Trác thật sắp hết sao? Ấy da, nếu y chết, hoàng đế có trở về không?”

Ta gật đầu: “Ta khẳng định. Hoàng đế đâu có thích Trường An, kể cả quần thần bên cạnh cũng muốn đưa ngài trở về. Cho nên tôi khuyên tướng quân chờ một chút. Hiện tại việc đầu tiên Tướng quân nên làm không phải là can vương cứu giá, mà là tích lũy của cải, tiền bạc lương thực. Tướng quân chuẩn bị nhiều lương thảo một chút, Đồng Trác vừa chết tất có loạn tặc bốn phía nổi lên, bọn giặc gan lớn, tất khiến long giá hoảng sợ. Chờ long giá hốt hoảng đi về phía Đông, e lương thảo không đủ, ngài lại chuẩn bị sẵn sàng, có thể bảo toàn thể diện cho hoàng đế.”

Trương Dương mừng rỡ: “Không nhìn ra tiên sinh là bậc trí giả, Dương cầu tiên sinh ở lại bên cạnh, lúc nào cũng có thể thỉnh giáo, được không?”

Ta cười: “Nếu như tướng quân nhớ kỹ việc hôm nay, sớm muộn gì tại hạ và ngài cũng có thể cộng sự. Bất quá hiện tại thời cơ chưa tới, tôi còn có chuyện khác muốn làm, sau này chúng ta nhất định còn gặp lại.”

Trương Dương thở dài: “Xem ra, chỗ ta không hợp tâm ý tiên sinh, ta cũng không dám miễn cưỡng.”

Ta lắc đầu cười nói: “Tướng quân không cần như thế, nhớ kỹ việc hôm nay, cuối cùng sẽ có lúc tương kiến. Tướng quân là người ngay thẳng, trung nghĩa, Triệu Như bội phục.”

Trương Dương gật đầu: “Dương đã nhớ kỹ hôm nay. Tiên sinh tên gọi Triệu Như.”

Ta cười nhẹ, cáo từ. Đáng tiếc, Lữ Bố không ở đây, chuyện hấn đến đây chắc là tận sang năm. Tất nhiên cũng không tìm được Trương Liêu, đối với Nhị ca mà Vũ ca đặc biệt kính trọng này, ta thực sự rất hiếu kỳ. Ài, sau này hẵng nói.

Chú thích:

* “không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất” là câu thành ngữ xuất xứ từ giới bài bạc, đại ý là không sợ đối phương có bài tốt (con bài nhất vạn), mà chỉ sợ điều không may xảy ra, cho dù xác suất hên xui là rất nhỏ (1/10.000). Mang ý nghĩa khuyên răn không sợ khó khăn, chỉ sợ sơ suất.

** Hán cung thu nguyệt, một trong Trung Hoa thập đại danh khúc. Nội dung chủ yếu biểu đạt nỗi ai oán sâu bi của người cung nữ cổ đại phải sống trong quạnh quẽ lạnh lùng.

*** nghĩa là vấp ngã một lần thì khôn lên một chút.

**** Hán Thục sau khi bị diệt vong, hậu chủ Lưu Thiện bị giam lỏng trong kinh thành Lạc Dương của nước Ngụy. Một hôm, Tư Mã Chiêu mới hỏi ông ta có nhớ Tây Thục không. Lưu Thiện trả lời rằng “lúc này đang vui, không còn nhớ gì về Tây Thục nữa.”

5. Phụng Trường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 5: Lên Phía Bắc Tìm Tào

Cáo biệt Trương Dương, ta nghĩ đi nghĩ lại có nên đi Trường An hay không? Không phải đi gặp tên Đồng Trắc sắp chết, mà để tìm Giả Hủ, đối với mấy tên tôm tép nhãi nhép còn lại ta không có hứng thú. Giả Hủ, Giả Văn Hòa, không biết vì cái gì khi nghĩ đến người này, tim ta đột nhiên nhảy dữ dội, đó là cảm giác vui sướng. Xem ra, Vũ ca ca cùng hần quan hệ không tầm thường. Ôi, Vũ ca ca, huynh ngũ kỹ quá, làm cho người ta muốn hỏi này nọ đều không được.

Thế nhưng, tới Trường An lúc này rất dễ gặp đại loạn, thôi bỏ đi, sau khi Đồng Trắc chết, đại loạn liên bùng nổ. Tuy rằng, tình trạng hỗn loạn này là do chủ ý của Giả Hủ*, nhưng hiền kế cho hai tên khốn kiếp kia dùng, chẳng qua cũng vì giữ mạng. Ôi, ta cũng không muốn đi quần chuyện của hoàng đế, dù sao Giả Hủ cũng không có chuyện gì, ta đi lúc này mà gặp loạn, đánh hay không đánh cũng dở, nói không chừng còn chẳng gặp được Giả Hủ. Ta còn phải đi tìm Tào Tháo, không muốn kéo dài thời gian, sau này vẫn còn nhiều việc lắm.

Từ Dã Vương thẳng qua Hoàng Hà, ta đi về hướng thành Bộc Dương. Trên đường đã nghe chuyện Tào Tháo đánh bại bọn cướp Hắc Sơn, giải trừ uy hiếp của giặc Hoàng Cân đối với Ký Châu của Viên Thiệu, Viên Thiệu rất cao hứng, phong Tào Tháo làm thái thú Đông Quận, trên thực tế là muốn Tào Tháo giữ cổng cho hắn. Nhưng đối với Tào Tháo mà nói, vừa lúc có địa bàn của mình, có thể phát triển thế lực. Hiện tại lúc này, Tào Tháo hẳn đã tới nhậm chức, mà quận phủ của hắn nằm ngay ở Đông Quận bên bờ Hoàng Hà.

Lúc này, các lộ binh mã đều đang hỗn chiến, hôm nay người giết ta, ngày mai ta giết người, không ít kẻ độc ác đứng giữa đục nước béo cò, thật khổ cho dân chúng. Ta lên phía bắc dọc đường cũng không nhàn rồi, gặp nạn cướp bóc, ta đương nhiên không nương tay. Dù sao trong loạn thế chết nhiều thêm một kẻ như vậy, dân chúng bớt chịu thêm một tội, ta cũng không nhân từ giống Vũ ca ca. Trừ bỏ giúp đỡ dân chúng giết một vài tên ác nhân, cũng thuận tay làm vài chuyện xấu, tất nhiên là giết kẻ giàu cứu người nghèo, ta rất nghèo, người nghèo như ta không ít, để giúp một số đồng người, cần hy sinh một số ít người. Vả lại, ta muốn làm được việc, cần có rất nhiều tiền bạc, cho nên đành... Chờ lúc ta đến ngoại thành Đông Quận trên bờ Hoàng Hà, đã là tháng 10 năm 191.

Mặc dù đã vào vụ thu, khắp Trung Nguyên vẫn là một mảnh tiêu điều. Vũ ca ca nói rất đúng, loạn thế là vũ đài của anh hùng hào kiệt, nhưng không phải là điều người dân thường mong muốn! Vì phần nhân từ trong lòng Vũ ca ca, vì để nhân dân sớm thoát cảnh khổ cực, ta nhất định phải đem hết toàn lực trợ giúp Tào Tháo thống nhất thiên hạ.

Đang đi trên bờ Hoàng Hà, ta nhìn cảnh tượng thê lương phía xa, bất giác ngâm mấy câu thơ: “Nước mất núi sông còn, cỏ cây mọc vào xuân. Cầm thời thế, lệ tuôn rơi; biệt ly lòng chim hận; ba tháng trần khói lửa, thư nhà giá vạn đồng; bạc đầu thêm ngắn tóc, trăm cái mãi chẳng xong.” * *

Thình lình nghe có kẻ hô to: “Thơ hay. Đáng tiếc quá bi thương, không hợp với một thiếu niên như người.”

Ta quay đầu lại nhìn, một con ngựa trắng, mấy người vây quanh một người đi ở giữa, men theo bờ sông đập nước mà đi. Ngựa là ngựa tốt, ta tựa hồ đã gặp ở đâu. Người này là ai? Tiêu sái, khí phái, nụ cười rất đẹp... Một thứ hương vị không nói lên lời, vừa thân thiết vừa mang chút cô tịch, một tia u buồn, còn có một loại bá khí hơn người. Ta nhìn hẩn, trái tim không khỏi đập nhanh hơn, cảm giác trên mặt nóng rần rần, loại cảm giác này thật kỳ quái.

Người nọ đi tới bên cạnh ta: “Này vị tiểu huynh đệ, làm thơ rất hay! Phải, nước mắt núi sông còn, cỏ cây mướt vào xuân. Cảm thời thế, lệ tuôn rơi, biệt ly lòng chim hận. Ôi, trong loạn thế đúng là không thể nào tránh được!”

Ta nhìn hẩn, trong đầu càng không ngừng lục lại trí nhớ, người này là ai? Dung mạo của hẩn một chút ấn tượng ta cũng không có, chỉ là khí chất này hình như là Tào Tháo, đúng vậy, nhất định là Tào Tháo. Lần đầu gặp Vũ ca ca, Tào Tháo đã hơn năm mươi tuổi, hiện tại Tào Tháo mới hơn ba mươi, chẳng trách ta không có ấn tượng.

Người tới thấy ta sững sờ, không có phản ứng, tưởng ta bị dọa cho sợ, vội vàng nhận lỗi: “Xin lỗi tiểu huynh đệ, có phải chúng ta quấy rầy người, khiến người kinh hãi.”

Ta cười khó nhọc: “Các ngài đến bất ngờ, ta có chút sợ hãi, bất quá, ta chỉ đang suy nghĩ thân phận của các hạ thôi.”

Người tới cười lớn: “Vậy người nghĩ ta là người phương nào?”

Ta nhìn vào mắt hẩn, cười nói: “Nếu tại hạ nghĩ không sai, các hạ hẳn là Tào Tháo, Tào Mạnh Đức.” Người đó hiển nhiên khẽ giật mình: “Không sai, ta đúng là Tào Tháo, người làm sao biết ta?”

Ta lắc đầu: “Ta không biết các hạ, tuy nhiên nghe nói nơi này có thái thú mới vừa tiêu diệt giặc Hoàng Cân tên gọi Tào Tháo. Nhìn các hạ, thần thái phi thường, khí độ bất phàm, cho nên mới có suy nghĩ này. May mà không sai, cũng là vạn hạnh.”

Tào Tháo nhìn ta, thần sắc trở nên nghiêm túc: “Không ngờ, người còn tuổi nhỏ, lại có hiểu biết như vậy, xem ra người tài năng phi phàm, kiến thức cũng không tầm thường. Tháo xin hỏi người, từ đâu đến, định đi đâu? “

Ta một bước cũng không nhượng bộ ánh mắt hẩn: “Ngài nói sai rồi. Tục ngữ nói, có chí chẳng do tuổi tác, tài học bao nhiêu, không phải tuổi tác có thể quyết định. Tại hạ tuy nhỏ tuổi, nhưng hiểu biết, e rằng những người đứng sau ngài cũng không thể bằng.”

Lời nói khoắc không biết ngược của ta lại khiến Tào Tháo ít nhiều thấy hứng thú, bất quá hẩn vẫn không tin ta có bản lĩnh gì lớn, cười ha hả nói: “Không sai, là do Tháo nói không thỏa đáng.” Hoàn toàn là lời nói khách khí.

Nhìn bộ dáng hẩn nghĩ một đằng nói một nẻo, ta thầm nghĩ, không để cho người thấy chút bản lĩnh, người không biết khả năng của ta, nếu ta tới đầu quân cho người, cũng nên thể hiện ít chút công phu. Nghĩ đến đây, ta mỉm cười: “Mạnh Đức công hiện tại giống như hùng ưng rời tổ, liệt mã thoát cương, chính là tới lúc giương cánh bay cao, tiêu sái phóng mình, tiểu nhân xin chúc mừng ngài.”

Tào Tháo chấn động, nhìn ta trừng trừng: “Quả nhiên là thiếu niên tuần tài, người đã có kiến thức như vậy, có nguyện ý cùng ta hồi phủ nói chuyện không, Tháo nguyện lĩnh giáo.” Ta vốn chính là đến tìm người, đề nghị này chính hợp ý ta, tất nhiên gật đầu đồng ý, lên ngựa cùng song hành.

Tào Tháo không hề nhiều lời, chỉ nhướng mắt dõi về phía xa, thở dài nói: “Thơ công tử tuy là có chút bi thương, nhưng đúng là hợp với cảnh này, than ôi.”

Ta gật đầu (về phần bài thơ này làm sao xuất hiện, ta cũng không rõ ràng lắm): “Triệu Như bắt quá nhìn thấy cảnh tượng thê lương bên bờ sông, lại nghĩ đến thành Lạc Dương thôi.”

“Ồ, người tên Triệu Như? Người Lạc Dương sao?”

Ta lắc đầu: “Tại hạ là người ở Thường Sơn, tên chữ Tử Vân. Vài ngày trước đi qua thành Lạc Dương, ôi, nơi đó quá thê thảm. Tên Đổng Trác này thực sự là hạng người hại nước hại dân, giang sơn Đại Hán vốn đã mưa gió mịt mù, lại bị y làm cho nát be nát bét, khó mà chỉnh đốn lại được.”

Tào Tháo cũng thở dài thật lâu: “Thì ra người tên chữ Tử Vân! Người nói có lý, nước nhà bất hạnh, là do tên yêu nghiệt này. Ta hận không thể sớm giết y.”

Ta biết Tào Tháo hận nhất không phải Đổng Trác, mà là Hà Tiến, bèn gãi đúng chỗ ngứa, nói: “Đổng Trác đương nhiên đáng chết, nhưng theo tại hạ thấy, kẻ đáng chết thật sự là bè lũ Hà Tiến, Viên Thiệu, không có bản lĩnh gì, chỉ biết đảo loạn triều chính, hại nước hại dân.”

Quả nhiên, Tào Tháo lập tức hứng thú: “Tiên sinh đúng là người đồng đạo với Tháo, Hà Tiến kẻ này thành sự không có, mà bại sự lại thừa. Giang sơn ra như thế này toàn bộ do gã thất phu đó hại.” Ta âm thầm cười trộm, mới phát đầu đã nổ vang, từ Công tử biến thành Tiên sinh rồi, tuyệt.

Ta nhìn ngấm bốn phía, hỏi: “Đi theo ngài toàn người khí khái hào hùng bừng bừng phấn chấn, ngài có thể giới thiệu được không?” Tào Tháo à lên một tiếng: “Tháo quên mất.” Nguyên lai đi theo hần đúng là họ tộc nhà hần: Tào Hồng, Tào Nhân, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, vân vân, còn có một người tên Trần Cung. Những người khác không sao, riêng với Hạ Hầu Đôn ta có cảm giác rất thân thiết, trong lòng biết rõ tất nhiên là tình cảm của Vũ ca ca. Lúc này Hạ Hầu Đôn còn chưa bị mất một mắt, cũng có chút khí khái anh hùng tuấn lãng. Hình dáng này nếu mất một mắt thật rất khó coi.

Đến quận phủ, Tào Tháo vội vàng lệnh người dưới chuẩn bị tiệc rượu, mời ta nhập tiệc. Ta mỉm cười nói: “Triệu Như tuổi nhỏ, đối với chuyện uống rượu không rành, xin cứ tự nhiên.” Kỳ thật, căn cứ vào trí nhớ của Vũ ca ca, huynh ấy rất thích uống rượu. Bất quá, xét thấy ta là thân thể nữ nhi, rượu nhiều tất sơ suất, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Tào Tháo cười lớn: “Rượu là bản sắc nam nhi, Tử Vân tiên sinh vẫn nên học uống tốt hơn.”

Ta lắc đầu: “Không học cũng thể. Bản sắc nam nhi ở chỗ kiến công lập nghiệp, uống rượu ư, có thể thì uống, không thể thì thôi, không sao cả. Huống chi Triệu Như thân thể yếu nhược, rượu nhiều tất hại thân.” Tào Tháo cũng không miễn cưỡng, chỉ ân cần khuyên bảo mà thôi.

Rượu quá ba tuần, Tào Tháo lên tiếng: “Tử Vân tiên sinh tới đây, tất có điều muốn chỉ cho Tháo, Tháo nguyện chăm chú lắng nghe.”

Ta cũng không thừa nước đục thả câu, nói: “Triệu Như đến đây, chính là vì quân thượng. Tại hạ muốn góp sức cho quân thượng, không biết ý quân thượng thế nào?”

Tào Tháo vui vẻ, lại nghi hoặc nói: “Tháo là người vô đức vô năng, sao được tiên sinh xem trọng? ”

Ta cười nói: “Như đi khắp thiên hạ tìm kiếm minh chủ, cho đến hôm nay mới gặp được quân thượng. Không vì cái gì khác, chỉ vì quân thượng trong thành Lạc Dương dập lửa, nếu trong lòng không có dân, không có vua sao có thể làm được điều này? Tại hạ tuy tuổi nhỏ, kẻ mưu sĩ quan trọng nhất là biết chọn minh chủ, phải minh bạch cái đạo lý “chim khôn lựa cành mà đậu.””

Tào Tháo sững sờ: “Người ở Lạc Dương từng thấy Tháo?”

Ta thở dài gật đầu: “Ngày đó, tại hạ đi ngang qua Lạc Dương, gặp đúng lúc Đổng Trác hỏa thiêu thành. Gặp quân thượng mang binh tiến vào, lệnh quân sĩ cứu hỏa, bản thân thì đuổi theo bắt Đổng Trác, tại hạ ở phía sau hô to ngăn cản, chỉ tiếc quân thượng không nghe thấy.”

Tào Tháo nhìn ta, cười khổ lắc đầu: “Ta lúc ấy đúng là không lượng sức mình, sau khi trở về, từng có binh sĩ đề cập việc của tiên sinh, Tháo liền hối hận không thể gặp tiên sinh một lần. Hôm nay tái kiến, Tháo thật may mắn.”

Ta cũng cười: “Sau ngày đó tại hạ bằng mọi cách hỏi thăm người dẫn binh kia, mới được biết là quân thượng, bị lừa như thế, tại hạ cũng là bất đắc dĩ. Từ đó về sau, tại hạ vẫn luôn tìm kiếm tin tức quân thượng suốt nhiều ngày.” Nói rõ chính là vì người mà đến.

Tào Tháo muôn phần cảm khái: “Tiên sinh thật thấy Tháo có thể thành nghiệp lớn sao? Tháo chính mình cũng không dám nghĩ.”

Ta cười lớn: “Quân thượng hà cớ tự coi nhẹ mình. Thiên hạ hỗn loạn, chính là lúc anh hùng lên như điều gặp gió, cứu nước lúc nguy nan, cứu dân trong nước lửa, sao lại nói lời không có chí khí vậy? Triệu Như xem trong thiên hạ quần hùng, không ai có năng lực hơn quân thượng.”

Tào Tháo nghe vào tai vô cùng hưởng thụ, hần bưng rượu nhấp một ngụm, thở dài một hơi nói: “Tháo cũng có lòng cứu giúp xã tắc, chấn chỉnh lại non sông. Nhưng mà, than ôi...”

Chú thích:

* Giả Hủ khi Đồng Trác chết đang ở trong quân của Lý Thôi, Quách Dĩ, đã lập mưu cho hai người này vào được thành Trường An, đánh bại Lã Bố trả thù cho Đồng Trác, khiến thành Trường An phải chịu một trường tai kiếp.

** Xuân vọng – Đỗ Phủ

6. Phụng Trùng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 6: Tình Thế Thiên Hạ

Ta cười: “Quân thượng chính là cảm giác mình chưa đủ thực lực, khó tranh thiên hạ chẳng? Để Như vì quân thượng giải thích: Như đã đoán được, Đồng Trác kia làm điều ngang ngược, người người oán trách, mạng khó lâu dài. Hiện thiên hạ đã bắt đầu đại loạn, liên quân chư hầu thảo phạt Đồng Trác lúc trước bây giờ chỉ nhao nhao tranh chiếm địa bàn. Trước mắt, thế lực mạnh nhất là Viên Thiệu, hần gia tộc hiển hách, bốn đời Tam công, điều kiện vô cùng tốt. Thế nhưng, hần tuyệt đối là một kẻ dấn dện, tâm thường. Người này chỉ mời gọi nhân tài, nhưng không coi trọng; gặp chuyện có mưu hay nhưng không quyết đoán; hơn nữa ngoài mặt thì bạo mà gan lại bé, làm đại sự lại tiếc thân mình, thấy lợi nhỏ lại quên mạng. Loại người này chẳng qua chỉ đáng để quân thượng sửa trị.”

Tào Tháo nghe gật đầu: “Tuy là như thế, nhưng người này có thực lực, nhất thời không đắc tội được!”

Ta phân tích tiếp: “Giang Đông Tôn Kiên dưng thì có dưng. Nhưng lý lẽ bất minh, không biết thời thế. Vì một khối ngọc tỷ không đáng một đồng mà đắc tội người trong thiên hạ. Bị bọn người Viên Thuật lợi dụng, trở mặt với Lưu Biểu mà chết oan uổng. Con hần tuổi còn nhỏ, quy thuận Viên Thuật, vẫn không thể thành đại sự.”

Tào Tháo thở dài: “Cái dưng của Tôn Kiên quả là khiến người ta kinh tâm.”

Ta lắc đầu tiếp tục: “Lưu Biểu là kẻ hèn yếu, không có khả năng mở rộng lãnh thổ. Giữ những gì đang có còn miễn cưỡng, lại thêm dưng người thiên vị tùy tiện, trọng người thân xa kẻ sĩ, không phải là kẻ có thể tạo thành tựu. Lưu Yên cát cứ ở Ích châu, nhìn có vẻ biết cách dùng binh, bất quá ông ta đã là mặt trời sắp lặn, ngày ra đi không còn bao lâu nữa. Con trai ông ta Lưu Chương theo tôi được biết, chẳng qua là một kẻ cổ hủ, căn bản không có chí tiến thủ. Ích Châu sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vật trong túi của kẻ có dã tâm.”

Tào Tháo thở dài: “Hai người này thuộc dòng dõi hoàng thất, không thể tùy tiện lấn lướt.”

Ta nhìn hần, người chẳng tự tin gì cả, tiếp tục nói: “Viên Thuật lại càng tiểu nhân, bắt tài vô học, còn không bằng anh trai của hần. Hần cũng có thể trở thành chúa tể một phương, thật là sỉ nhục thiên hạ bá giả. Về phần Từ Châu Đào Khiêm, tuy rằng lấy được Từ Châu, bất quá chỉ biết lừa bịp người đời. Lão ta có chút tài văn võ, nhưng đức hạnh lại quá suy đồi. Là một kẻ thấy lợi là ham, gần tiểu nhân, xa quân tử, buông lỏng luật pháp, không màng chính sự. Người như vậy không thể cùng mưu việc lớn.”

Tào Tháo gật đầu: “Nhưng hai kẻ này đã bá nghiệp đã thành, có căn cơ hoạt động, thêm nữa cần đất có đất, tiền tài lương thảo sung túc, cũng không thể xem thường.”

Ta thở dài, vẫn nói tiếp: “Còn có mấy thế lực nhỏ, như: Dương Châu Lưu Dao, người này chưa đủ thành đại sự, là hạng người thích hưởng lạc, sau này giữ được tính mạng đã là tốt. Lương Châu có Hàn Toại, Mã Đằng. Lương Châu đã thành vùng hoang vu, không có triển vọng phát triển. Thêm vào nơi đó vốn nhiều loạn, dân tộc phức tạp, thế lực cát cứ khắp nơi, có muốn phát triển cũng không có khả năng. Trương Lỗ ở Hán Trung, cũng là người chỉ khư khư cái đã có. Người này coi như có lòng nhân, bất quá không có chí tiến thủ, quan hệ hiện tại với Lưu Yên ngoài mặt không tệ, nhưng tuyệt không bằng lòng thần phục kẻ khác, mà Hán Trung cùng Ích Châu liên quan mật thiết, người Ích Châu sẽ không để cho một mình Trương Lỗ

lớn mạnh, cho nên, Lưu Yên mà chết, quan hệ giữa bọn họ nhất định sẽ rạn nứt, Trương Lỗ không có ngoại viện, bản lĩnh tự thân yếu kém, sớm muộn cũng phải quy phục người khác. U Châu Lưu Ngu, Công Tôn Toàn, hai người này nghe nói đã thành thể nước lửa, sớm muộn gì cũng một mất một còn. Lưu Ngu người này làm thái thú một quận còn có thể, thống lĩnh một phương thì không đủ khả năng, tất sẽ bị Công Tôn sát hại.”

Tào Tháo gật đầu: “Không sai, đã có tin tức truyền đến, bất quá Lưu Ngu có Viên Thiệu ủng hộ, thắng bại khó đoán.”

Ta cười lớn: “Quân thượng vẫn sợ Viên Thiệu sao? Người này căn bản không thành được đại sự, quân thượng sợ cái gì? Tôi dự liệu khi Lưu Ngu gặp nạn, Viên Thiệu tiếc người, ắt sẽ không cứu giúp. Bất quá, Công Tôn Toàn cùng Viên Thuật trở mặt, hai nhà nhất định sẽ giao chiến. Chúng ta không cần tham dự, bọn họ đánh nhau tương bình, quân thượng có thể bàng quan, nhân cơ hội phát triển chính mình. Đương nhiên, Viên Thiệu tuy rằng không phải kẻ tốt đẹp gì, vì kẻ lâu dài, trước mắt, vẫn là nên đứng cùng một chiến tuyến, không nên đối nghịch.” Tào Tháo gật đầu không nói.

Ta giảng giải nửa ngày, Tào Tháo càng thở dài liên tục. Chờ ta nói xong, hắn nói: “Tiên sinh nói không sai, đáng tiếc... Tháo vẫn không có lòng tin. Trước mắt cũng chỉ tự vệ thôi.”

Ta nghe mà vô cùng buồn bực: “Quân thượng vốn là bậc anh hùng, vì sao thiếu tự tin như vậy? Chẳng nhẽ Như nhìn nhầm người ư? Tôi thấy quân thượng cũng không phải người sợ hãi rụt rè, chẳng lẽ nghi ngờ thái độ làm người của Như, không nguyên do đó sao?”

Tào Tháo vội vàng nói: “Không phải Tháo nghi ngờ tiên sinh, ôi, tiên sinh không biết, Tháo bây giờ không tiền không thế, cũng không quyền không binh, thật sự là tự ti, không dám có suy nghĩ đó.”

Ta ngẫm một chút liền minh bạch, hắn hiện tại vừa lấy được Đông Dương quận, nơi này trải qua vài năm chiến tranh, giặc Hoàng Cân quấy nhiễu, thật sự không kiểm soát được cái gì béo bở, vỗ về dân chúng lại càng quan trọng, đích xác không có nguồn thu nhập. Huống hồ Tào Tháo còn chưa hợp nhất quân Thanh Châu, thực lực quả thật rất nhỏ, chẳng trách hắn không có lòng tin. Ai, nếu mục đích ta đến đúng là muốn giúp người trở thành người đứng đầu thống nhất thiên hạ, vậy bây giờ, để ta tiếp ít sức cho người.

“Ý của quân thượng, Như đã hiểu. Vậy Như xin cáo từ.”

Tào Tháo thở dài: “Tháo như vậy đành buông bỏ đại tài của tiên sinh ư?”

Ta cười: “Quân thượng sai rồi, không phải Như có ý này.” Nói xong, ta hạ thấp người vái: “Triệu Như xin bái kiến chủ công.”

Tào Tháo mừng rỡ: “Thực không dám nhận, mời tiên sinh mau đứng lên.” Hắn định đỡ nhưng không kịp.

Sau khi ta đứng dậy, Tào Tháo mới hỏi: “Lời tiên sinh nói vừa rồi...”

Ta cười: “Chủ công, về sau có thể gọi Triệu Như là Tử Vân không? Gọi “tiên sinh” như vậy, thật không thoải mái.”

Tào Tháo cười lớn: “Tốt, Tử Vân cũng là người hào sảng, Tháo không khách khí.”

Ta cười nói: “Như muốn cáo biệt chủ công, chính là vì chủ công tìm cách. Chủ công nói, không có người không có tiền, Tử Vân liền đi tìm tiền, tìm người!”

Tào Tháo ngạc nhiên hỏi: “Tìm người tìm tiền như thế nào?”

Ta nói: “Như biết chủ công nói cũng đúng. Hiện tại chúng ta là thiếu thốn nhân tài, càng thiếu thốn tiền bạc lương thảo, cho nên, việc khẩn cấp trước mắt đúng thật là cần phải thu được những thứ như tiền bạc lương thảo, bằng không, thật sự cản trở ngại phát triển.”

Tào Tháo gật đầu: “Đúng vậy, ta cũng mới được nơi này, thu hoạch thật sự không nhiều lắm!”

“Cho nên, Như muốn thỉnh chủ công cấp cho phương tiện, tôi muốn lên phía bắc buôn bán một chút, tìm ít lợi tức, thuận tiện vì chủ công tìm kiếm nhân tài.” Lúc này, Tuân Úc còn chưa tới đây. Mười sĩ trừ danh thủ hạ của Tào Tháo chưa có một ai, ta đã thành người sớm nhất.

Tào Tháo nhìn ta không hiểu thấu, hắn chưa bao giờ nghe nói có chuyện này. Tuy có một vài thương nhân nguyện ý tài trợ chừa hầu một phương, nhưng chưa từng thấy có ai đã đầu phục chủ công xong lại đi buôn bán.

Nhìn bộ dạng trầm tư của hắn, ta mỉm cười nói: “Để Như giải thích cho chủ công: vì người mưu tài, cũng như vì người mưu quốc, không khác nhau. Chủ công cũng biết đạo lý binh mã chưa động, lương thảo đi trước. Nay, thiên hạ đại loạn, dân chúng hoang mang, mười người có năm phải chạy khỏi quê nhà. Trên đường lớn, người lang thang khắp nơi đều có. Hoa màu thất thu, đất đai hoang hóa. Lại thêm thiên tai không ngừng, xưa nay thiên hạ quý nhất không phải vàng bạc, mà là lương thực. Như xin vì chủ công kiếm tiền để mua lương thực, đó là vì chủ công tìm cách, sao lại nghi tôi? “

Tào Tháo nghe gật đầu lia lịa: “Người người nói đúng lắm. Đã như vậy, cần bao nhiêu tiền?” Làm ăn, phải có tiền vốn.

Ta thầm nghĩ, người vẫn chưa tin, muốn khảo nghiệm ta? Vậy để ta thử xem sao. Cười rằng: “Theo đạo kinh thương, tài vật càng nhiều càng tốt. Tiền có trăm lãi sẽ hàng ngàn, tiền hàng ngàn lãi lên hàng vạn, từ đó suy ra, tiền vốn càng nhiều, tiền lời càng lớn.”

Tào Tháo không nghi ngờ, gật đầu nói: “Không sai, là đạo lý này, nếu như thế, ta có thể bỏ ra nghìn lượng. Nhiều hơn e khó.”

Ta cười, không ngờ người không nghi ngờ ta: “Con số một nghìn, nếu như bỏ hết ra làm tiền vốn, còn khả dĩ. Song, nếu như trong lúc gấp gáp muốn đạt lợi nhuận cao, chỉ sợ là khó.”

Tào Tháo sững sốt một chút: “Chuyện này Tháo cũng biết. Nhưng nơi này chi phí cũng lớn, ta thật sự không dư nhiều tiền. Tử Văn, nếu như không được, vậy người kiên nhẫn đợi mấy ngày, để Tháo xoay sở cho đủ một nghìn, thế nào?”

Ta cười khê: “Chủ công mới vừa dụng binh để lấy được nơi này, nhu cầu hằng ngày còn hiem chưa đủ, Như sao có thể đòi lấy để dùng. Những thứ kiểu như vàng bạc tơ lụa, tôi tự có biện pháp kiếm được, không nhọc công chủ công lo lắng. Tôi chỉ cần một quân lệnh của chủ công là đủ.”

Tào Tháo hiển nhiên hoàn toàn không ngờ tới, há mồm kinh ngạc: “Vậy Tử Văn mong có lệnh gì? Vàng bạc tơ lụa, người làm sao lấy được?”

Ta cười cười: “Thỉnh chủ công cấp cho Triệu Như một trăm thân binh. Chuyện còn lại, tôi tự có biện pháp.”

Tào Tháo choáng váng, hôm nay Triệu Như này cho hắn quá nhiều kinh hỷ, hắn nhìn ta dứt khoát trả lời: “Cứ theo lời Tử Văn đi.”

Ta cười lớn, nghĩ thầm: Vũ ca ca nói rất đúng, Tào Tháo thực dám dùng người, chúng ta gặp mặt mới một ngày, hắn liền dám cho ta một trăm quân sĩ, phải biết rằng hiện tại tiền tài, lương thực là trọng yếu, nhưng binh lính càng quan trọng hơn. Nhớ ngày đó Tào Tháo xuống Dương Châu trưng binh, mất không ít sức lực, mới lấy về được năm trăm. Ta xin một trăm tên, hắn đến do dự cũng không có, đáp ứng ngay, quả nhiên là khí độ minh chủ.

Ta nghiêm mặt nói: “Như xin hỏi chủ công, thời điểm chiến loạn, chừa hầu dùng binh, ngoại trừ lương thảo và binh mã, còn cần gì?”

Tào Tháo ngẫm nghĩ, rồi nói: “Thuốc. Trong quân nhiều tật bệnh, người bị thương cũng nhiều, còn cần có thuốc. Có điều, nhiều binh sĩ bị thương, trị thương cũng vô dụng.”

Ta giật nảy mình: “Như lời chủ công nói, thương binh đều bỏ hết sao?”

Tào Tháo nhìn ta: “Cũng không phải, thương nhẹ thì chữa, thương nặng, giết.” Há?! Trời ơi, tàn nhẫn vậy?

“Điều này... Chủ công, binh lính, cũng cần thiết như tướng vậy. Kể coi trọng quân sĩ, sao nhẫn tâm tự tổn hại mình? Tôi muốn nói giết tù binh, thật là...”

Tào Tháo nhìn ta thở dài: “Người tuổi còn nhỏ, tất nhiên không biết, chiến tranh vô cùng tàn khốc, ai chẳng biết binh sĩ là trọng yếu? Nhưng những kẻ trọng thương, tay không thể nâng, vai không thể gánh,

người không thể dùng, quăng vào nơi không chỗ chôn thây, không bằng giết ngay, để giải thoát khỏi đau khổ.”

Ta nghe đã rõ, chiến tranh tàn khốc tạo ra thảm kịch như vậy. Binh dĩ nhiên quan trọng, nhưng sức chiến đấu còn quan trọng hơn. Người trọng thương, không chỉ vô dụng mà còn rất vướng víu. Sự vướng víu đó sẽ trở thành gánh nặng rất lớn, đến độ có thể ảnh hưởng đến nhân tố quyết định thắng bại là thực lực chiến đấu của hai bên.

Ta thở dài: “Tuy lời chủ công nói có lý, nhưng trong lòng Như không đành. Sau này nếu Như định lập ra kế hoạch tác chiến, nhất định sẽ tránh thương vong.”

Tào Tháo cười khổ: “Lời người đứng là người trẻ tuổi, chiến tranh sao không có người chết được. Ai...”

Ta thấy đầu, không nghĩ chuyện đó nữa, tiếp tục chủ đề nói hồi nãy: “Như xin chủ công trăm người, là muốn tổ chức một thương đội. Đầu tiên sẽ ở các nơi buôn bán dược liệu, rồi mua lương thảo chờ khi cần đến sẽ bán đi các nơi, kiếm lấy lợi tức. Tuần hoàn như thế, có thể thu lời cực hậu hĩ.”

Tào Tháo nhìn ta rất ngạc nhiên: “Người còn tuổi nhỏ, lại có phần hiểu cách thức kinh thương? Nhưng tay trắng thu lợi về, là phi thường khó khăn đấy, người làm thế nào đây?”

Ta cười: “Bên người Triệu Như còn một chút ngân lượng, giai đoạn đầu chỉ cần thế là đủ. Bản thân tôi cũng hiểu sâu y thuật, dược liệu không cần bỏ vốn thu mua, tự tôi mang trăm người này đi Liêu Tây trước. Nơi ấy sản sinh nhiều dược vật, đặc biệt là nhân sâm. Binh lính cần thuốc trị thương, kẻ giàu cần thuốc cứu mạng. Nhà giàu càng nhiều tiền càng sợ chết, rất chuộng dùng nhân sâm làm thuốc giữ mạng sống, tôi có thể không cần vốn mà thu được món lợi kếp sù, sao có thể không hậu hĩ? Con số kiếm được đâu chỉ ngàn vạn?”

Tào Tháo thấy rất hào hứng: “Tháo đối với Tử Vân hứng thú tăng gấp bội. Người lại còn biết cả y thuật?”

Ta bất mãn nhìn hấn: “Lời của chủ công không thỏa đáng rồi, không phải là đạo dùng người. Tôi cũng không phải đồ vật, đồ chơi, sao lại nói hứng thú?”

Tào Tháo cười phá lên, nhận lỗi: “Là Tháo không phải, tiên sinh chớ trách.” Ta cũng không nhịn được bật cười.

Tào Tháo nhìn ta, đột nhiên nói: “Tháo có thể được Tử Vân tương trợ, may mắn biết bao, cứ theo người nói, ta sẽ lệnh cho Tào Hồng chọn ra một trăm tinh binh, giao cho Tử Vân, tùy người sai khiến.”

Ta cũng nghiêm mặt nói: “Xin chủ công yên tâm, Như lần này đi tất có thu hoạch. Nhanh thì một năm, lâu thì hai năm, nhất định trở về.”

7. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 7: Vì Quân Thương Lập Mưu

Tào Tháo tất nhiên rất cao hứng. Thấy chuyện đã tương đối hòm hòm, sắc trời đã tối, ta cũng đứng dậy cáo từ. Tào Tháo vội vã ra lệnh cho thủ hạ chuẩn bị chỗ ở, lệnh bọn hấn chăm sóc ta cho tốt. Ta cũng không khách khí, vấn đề tuyển thương đội đã giải quyết xong, kế hoạch của ta có thể bắt đầu thực hiện, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, hì, Vũ ca ca, thương đội chúng ta muốn sắp được thành lập rồi.

Bên này, Tào Tháo lệnh cho Tào Hồng tự mình điểm đủ trăm tên thân binh, chuẩn bị theo ta xuất phát bất cứ lúc nào. Tào Hồng nghi vấn: “Huynh trưởng cứ thế tin lời người này?”

Tào Tháo gật đầu: “Triệu Như tuổi tuy còn nhỏ, đã có đại tài. Hấn đã tự mình đến nhờ cậy ta, sao có thể hoài nghi, ta cũng cảm thấy hấn thành tâm. Người hãy hạ lệnh, các binh sĩ không được vô lễ với tiên sinh, nếu không, cứ xử lý theo binh pháp.” Tào Hồng tuân lệnh. Hấn thật nghe lời, quả nhiên lựa lấy một trăm tinh binh.

Ngày hôm sau, lúc ta nhìn thấy đám tinh binh đó, thiếu chút nữa không cười nổi, nói với Tào Tháo: “Quân thượng thật có tâm, đối đãi tôi thật hậu. Thế nhưng, đây đều là tinh binh, tuy đánh trận lợi hại, nhưng Triệu Như đi buôn bán, thành lập thương đội, không cần đánh trận, chỉ cần hai mươi người có thể đối phó lưu dân là được.”

Tào Tháo kỳ quái hỏi: “Vậy người cần dạng binh sĩ nào?”

Ta nói: “Như cần là người dày dạn, làm việc nhanh nhẹn, khéo ăn nói, chịu khó, biết cách kết giao. Tuổi tốt nhất lớn một chút, chừng trên ba mươi dưới bốn mươi, năm mươi cũng được. Những người này từng trải nhiều, quen với sinh tử, gặp chuyện phản ứng mau, nhiều kinh nghiệm sinh tồn. Nếu là đội thương buôn, đi lại các nơi không tránh được phải qua lại với những loại người khác nhau, còn phải đề phòng loạn binh cướp bóc. Có những người như thế, vừa có thể tự vệ, cũng có thể cùng nhiều người kết giao. Thương nhân mà, nhanh nhẹn một chút mới tốt. Đương nhiên, những người này càng cần phải trung thành.”

Tào Tháo cười: “Nếu thế Tử Vân tự mình đến quân doanh chọn lựa được không?” Ta lắc đầu: “Vẫn là phiên Tào tướng quân đi, Như còn có chuyện muốn nói với chủ công.” (Tào Hồng chính là một kẻ có tổ chất gian thương, hẳn hiểu được những điều này.) Tào Tháo gật đầu, dặn Tào Hồng theo yêu cầu của ta đi lựa binh sĩ.

Trở lại nội đường, ta nghiêm mặt nói với Tào Tháo: “Chủ công, phen này Như đi nhiều năm không thể trở về, nhưng còn rất nhiều việc phải nói với chủ công.” Tào Tháo xem bộ dáng ta, hẳn cũng chỉnh vạt áo ngồi nghiêm: “Tử Vân, người có lời gì cứ việc nói hết ra.”

Ta gật đầu nói: “Chủ công tuy rằng tiêu diệt phản quân Bạch Nhiêu, nhưng giặc Hoàng Cân Hắc Sơn nhân số đông đảo, không bị tổn thương gân cốt, trong thời gian ngắn, chắc chắn sẽ ngóc đầu dậy, hơn nữa mũi dùi sẽ nhắm ngay chủ công, dù sao bọn chúng rất kiên kỵ khả năng tác chiến của ngài. Cho nên, trong khoảng thời gian ngắn, chủ công phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Giặc Hoàng Cân tuy rằng năng lực tác chiến không mạnh, nhưng quân số đông đảo, chủ công binh mã không nhiều, không thể trực diện đánh bừa, nên nghĩ cách triệt dần sinh lực chúng, từng bước tiêu diệt toàn bộ.” Tôi biết, sang năm giặc Hoàng Cân Vu Độc sẽ đến tập kích phía đông Võ Dương, đây là một trận chiến lớn.

Tào Tháo ừ một tiếng: “Ta cũng đã lường trước chúng ắt có hành động. Nhưng chủ lực của chúng thật sự mạnh, chúng ta cũng chỉ có thể chờ cơ hội.”

Ta gật đầu đồng ý: “Không sai, không chỉ có Hắc Sơn, hiện tại dân chúng trôi giạt khắp nơi, nhân số không dưới mấy chục vạn, quân Hoàng Cân cho tới giờ mộ lính chính là dựa vào số dân chúng không có nhà để về này. Tôi nghe nói quân Hoàng Cân ở Thanh Châu, do Biên Nam suất lĩnh quân số mấy chục vạn, đang tiến lên Hắc Sơn phía bắc, muốn cùng quân Hắc Sơn sát nhập.”

Tào Tháo hít vào một hơi khí lạnh: “Nếu vậy, thế lực quân phản loạn Hắc Sơn sẽ tăng lên đáng kể, càng khó tiêu diệt hơn.”

Ta gật đầu: “Có điều, tôi nghe ngóng được, Công Tôn Toản hiện tại đang ở tiền tuyến Đông Quang, giặc Biên Nam muốn lên phía bắc, phải đi qua nơi này, nếu hai quân gặp nhau, Biên Nam tất không phải đối thủ của y. Đến lúc đó, tàn quân của Biên Nam sẽ xâm lấn Duyện Châu, cơ hội của chủ công cũng sẽ tới.”

Tào Tháo ngó người: “Tử Vân, vì sao nói cơ hội sẽ tới?”

Ta cười: “Quan mục Duyệt châu Lưu Đại luôn tự cho là đúng, tự tư tự lợi. Y giết Kiều Mạo thực sự là thất sách, người thiên hạ không ai không nhìn gườm gườm. Như biết cách nhìn người, biết ngày chết của y sắp tới. Chủ công phải ở đây, trong thời gian này cố gắng phát triển thế lực, tốt nhất là tiêu diệt hẳn một nhánh quân Hoàng Cân, lập nên uy vọng. Đến khi Lưu Đại chết vào tay giặc Hoàng Cân của Biên Nam, bằng vào uy vọng của ngài, Duyệt Châu ắt là của chủ công.”

Tào Tháo khó hiểu: “Vì sao? Cho dù giặc Hoàng Cân giết Lưu Đại, làm sao Duyệt Châu lại thành của ta được?”

“Chủ công, ngài nghĩ xem, Duyệt châu chỉ có mình Lưu Đại chủ quản, một nhóm sĩ phu kia sao có bản lĩnh tiêu diệt được giặc Hoàng Cân. Lưu Đại chết, nơi đó như rần mất đầu, hơn nữa Biên Nam giết được Lưu Đại, khí thế dâng cao, mấy kẻ nhân sĩ Duyệt Châu bị dọa sẽ nhanh chóng tìm người đối phó giặc Hoàng

Cân. Lúc đó, chủ công vừa tiêu diệt Hắc Sơn Hoàng Cân, thanh danh nổi lên, bọn họ không cuống cuống tìm ngài đi đối phó Biên Nam mới là lạ. Những chư hầu khác căn bản sẽ không để ý đến sống chết của bọn họ. Đến lúc đó, chủ công có thể danh chính ngôn thuận tiến vào chiếm giữ Duyện Châu. Duyện Châu tự nhiên chính là của chủ công.”

Tào Tháo nghe mừng rỡ: “Thật như lời Tử Văn nói, Tháo cũng có tự tin.” Địa bàn một châu, ai không động tâm?

Ta nói tiếp: “Chủ công, giặc Hoàng Cân ở Duyện châu cùng Thanh châu cố nhiên rất nhiều, nhưng mà đại đa số là thường dân bắt buộc bị buộc phải thành giặc. Đến khi chủ công tiếp quản Duyện Châu mục, không được nóng lòng tìm cách tiêu diệt bọn họ để bình định thế cục Duyện Châu. Chủ công, người phải biết rằng, giặc Hoàng Cân nhân số đông đảo, tuy rằng khả năng tác chiến không cao, nhưng người đông thể mạnh, đánh nhau vẫn vô cùng tổn hại. Thêm nữa, cũng không phải giặc Hoàng Cân là đồ vô dụng, phải biết rằng con thỏ nóng nảy cũng biết cắn, huống chi là người? Nói bọn chúng không giỏi tác chiến, là bởi vì chúng không có đầu óc. Bọn chúng chỉ biết dùng một phương pháp là tiến ào ào, đánh ào ào, cướp ào ào. Nhiều người như thế đánh khắp nơi như vậy, không biết xây dựng riêng một thành trì hay căn cứ địa, ngay cả chính quyền phân tán, trên dưới căn bản không hề thống nhất. Phương thức tác chiến chạy loạn xạ tứ phương này của bọn chúng, làm cho bọn chúng không có quân nhu, không có hậu bị, càng không có vật tư dự trữ. Cho nên, đối với các cánh quân Hoàng Cân nhỏ, có thể trực tiếp tiêu diệt, với đội quân lớn, chỉ cần dùng chính sách vườn không nhà trống, đuổi mà không đánh, quấy nhiễu mà không tấn công, không cho bọn chúng lấy được lương thảo, nguồn cấp dưỡng, thì phá rất dễ dàng. Đại đa số giặc Hoàng Cân đều là dân thường không có nhà để về, những người này đã có thể phản, thì cũng có thể hàng. Đánh rắn phải đập đầu, đánh người phải vào chỗ yếu hại, chỉ cần tiêu diệt những kẻ tổ chức cùng thủ lĩnh ngu muội cố chấp mất linh, những người còn lại nên cố gắng thu dụng. Chủ công, muốn thành đại sự, con người là quan trọng nhất.” Tào Tháo càng gật đầu lia lịa.

Ta lại nói tiếp: “Như từng đến Thanh châu, biết khi chủ công tại nhiệm ở Tế Nam quốc, rất được lòng dân, giặc Hoàng Cân ở Thanh châu đối với chủ công cũng không căm ghét. Theo Như chứng kiến, chỉ cần chủ công có thể giết một người rắn trăm người, giặc Hoàng Cân Thanh châu nhất định bại trước chủ công. Nhóm quân này cũng không ít, chính là cơ sở cho chủ công làm đại sự, mong chủ công suy xét kỹ càng.”

Tào Tháo chớp chớp mắt, suy nghĩ hồi lâu, rồi đột nhiên nói: “Tử Văn, tuổi người tuy ít, mưu lược lại cao, những chuyện đó ta đều không ngờ tới. Hay người hãy ở lại bên cạnh Tháo đi, ta thiếu mưu sĩ như người vậy. Chuyện buôn bán kia, có thể tạm thời gác lại.”

Ta cười cười: “Chủ công yên tâm, Như có khả năng xem tướng, biết trong vòng nửa năm nữa, tất có người đại tài sẽ vì chủ công cống hiến. Còn sợ không chỉ có một người. Những người đó đều là đại mưu sĩ, so với tôi còn giỏi hơn. Ngài chỉ cần đối đãi tử tế với bọn họ, tất họ sẽ trở thành cánh tay đắc lực giúp chủ công gây dựng đại sự. Còn tôi, tạm thời không muốn tham gia chuyện náo nhiệt đó.”

Tào Tháo nghe hai mắt rực sáng: “Có bao nhiêu?” Bộ dáng thật cấp thiết.

Ta cười phá lên, làm động tác tay ngượng chưa kìa: “Bao nhiêu? Chủ công, bụng dạ ngài thật rộng rãi! Hi, hôm qua còn gạt ta, nói chính mình không có tâm tranh bá, bây giờ giấu đầu lòi đuôi rồi?”

Tào Tháo nhìn điệu bộ của ta cũng cười phá lên: “Tử Văn, bộ dạng nghịch ngợm này của người mới thật đúng là một đứa trẻ. Ha ha.”

Ta cười lớn: “Tôi vốn đâu có lớn đâu! Nói tới đây tôi còn có chuyện cần nói với chủ công: tôi không muốn trước mặt người khác làm người của chủ công. Việc Như bày mưu, vẫn nên là từ trong bóng tối.”

Tào Tháo nghe mà cảm thấy kỳ lạ: “Lời này của Tử Văn, Tháo không hiểu được.”

Cái này cũng không hiểu, xem ra ta lựa chọn đúng rồi: “Chủ công, ý của Như là trước mặt người ngoài, Như cùng lắm chỉ là một thương nhân giao hảo với ngài, mà không phải người ngài dùng, càng không tài mưu lược gì cả.”

Tào Tháo sửng sốt: “Vì sao vậy?” Ôi, con người thời này thực không có mấy tâm cơ lừa lọc.

Ta giận dữ nói: “Chủ công, người cũng nên học thuộc binh pháp Tôn Tử đi. Binh pháp Tôn Tử viết: binh

giả, quỷ đạo dã. Phu vị chiến nhi miếu toán thắng giả, đắc toán đa dã; vị chiến nhi miếu toán bất thắng giả, đắc toán thiếu dã. Đa toán thắng thiếu toán, nhi hướng vu vô toán hồ (dịch nghĩa: Dùng binh đánh giặc là hành động đối trá. Phàm trước khi khai chiến, đoán được thắng là do tính toán đầy đủ. Trước khi khai chiến mà đoán không thắng là do tính toán không chu đáo. Tính nhiều hơn tính ít, hướng hồ không tính toán gì.) Mạnh tử cũng nói: đạo dụng binh, ở chỗ biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.” Tào Tháo gật đầu, nhưng vẫn chưa rõ ý của ta.

Ta nói tiếp: “Như tuổi còn nhỏ, trước mặt người khác không để lộ khả năng, ai nghĩ được người như tôi lại có tài học? Càng sẽ không thể đã có chủ công. Tôi ở trong bóng tối, có thể vì chủ công tìm kiếm nhân tài tứ phương, cũng có thể vì chủ công thăm dò nội tình chư hầu. Như biết y thuật, có thể dùng để tiến dần từng bước. Hơn nữa với thân phận thương nhân, Như tự nhiên có thể giao thiệp với các bá chủ, chư hầu. Không phải Như khoe khoang, bằng bản lĩnh của tôi, ra vào phủ đệ chư hầu cũng như ra vào nhà mình, làm mật thám há chẳng phải hơn người khác trăm lần? Biết người biết ta, đến lúc chủ công dụng binh, nhất định có thể đạt được hiệu quả làm ít ăn to.”

Tào Tháo nghe được trước tiên rất mừng rỡ, chốc lát sau lại nhíu mày: “Tử Vân, kế này rất hay, nhưng cũng nguy hiểm. Nếu thành công, Tháo có thể đứng ở thế bất bại, nhưng tình cảnh của người lại quá nguy hiểm. Nhược bằng người khác biết người là người của Tháo, tính mạng khó bảo toàn. Tháo không thể ích kỷ vì bản thân mà đẩy người lâm vào hiểm cảnh.”

Trong lòng ta cảm động một hồi: “Chủ công quá lo lắng. Nay chủ công ở thế yếu, chư hầu cường quốc đều không để chủ công vào trong mắt, tất nhiên là không để ý chủ công nơi này. Hướng hồ thân phận của tôi, chủ công tự có khả năng vì tôi giữ bí mật. Sau này, trừ tâm phúc bên người chủ công, không thể cho người khác biết, kể cả người nhà. Dù sao, thân phận của tôi càng ít người biết, tôi càng an toàn.”

Tào Tháo thở dài: “Như thế, sẽ thiệt thòi cho người, sau này tất phải chịu không ít cực khổ.”

Ta cười: “E là không chỉ một mình tôi chịu khổ, chủ công cùng thương nhân kết giao thân thiết, cũng phải chịu lời ong tiếng ve đấy.”

Tào Tháo cười âm: “Thương nhân giống như người, ta càng muốn kết giao nhiều hơn.”

Ta cũng cười: “Từ cổ chí kim, phàm là đại nhân bên cạnh luôn có bọn tiểu nhân hoặc kẻ gian xảo, ta làm tiểu nhân bên cạnh chủ công cũng tốt.” Như vậy mới an toàn.

Tào Tháo nhìn ta thở dài: “Trong lòng Tháo thật sự không đành, cũng rất lo lắng!”

Ta lắc đầu cười: “Chủ công, muốn thành đại sự, sao lại có lòng dạ đàn bà như vậy. Ngài cứ yên tâm, tôi tự có chủ trương, đến thời điểm nhất thiết phải bộc lộ thân phận, tôi cũng sẽ không che giấu.”

Tào Tháo chăm chú nhìn ta, thật lâu sau, đột nhiên đứng dậy cúi đầu: “Tháo có đức có tài gì, lại được Tử Vân tương trợ thế này. Nếu có ngày thành công, Tháo tất không phụ người.”

Ta vội vàng đáp lễ: “Chủ công làm Như giảm thọ rồi. Như gặp chủ công, chính là gặp minh chủ, sao dám không tận tâm tận lực tương trợ chứ? Ngài thân mang trọng trách hưng quốc an dân, Như vì ngài lập mưu, đó là ra sức vì nước, cũng vì dân chúng thiên hạ, sao dám nhận lễ này của chủ công?” Tào Tháo rưng rưng thở dài.

Ta đương nhiên hiểu được tâm tình của hần. Một thế lực quân phiệt nhỏ yếu như thế này, không ai hỏi thăm để ý, đột nhiên có một kẻ tài hoa hơn người tự nguyện đến tương trợ, không cảm động vạn phần mới là lạ. Quả nhiên, bởi vì ta sẵn sàng góp sức cùng Tào Tháo vào lúc này, tận tâm tận lực phò trợ hần, nên suốt mấy chục năm sau, hần đối với ta nói gì nghe nấy, đối đãi với ta đặc biệt thân cận, tình cảm giữa chúng ta đã vượt khỏi tình nghĩa quân thần.

Trước khi rời khỏi Tào Tháo, ta còn muốn vì hần nói chút việc: “Chủ công, Như thuở nhỏ gặp kỳ ngộ, có thể xem trước sống chết của con người. Ta xem hai mắt Bảo Tín đại nhân có tai nguy, chủ về binh tai, tính mạng khó giữ. Mệnh ông ấy có nguy hiểm ở Đông Nam. Nếu sang năm dụng binh ở Thọ Trương, tuyệt đối không thể để ông ấy mang binh đi trước, nếu không, rất khó giữ mạng.” Vũ ca ca nói.

Tào Tháo hiển nhiên sững cả người: “Người nói Bảo đại nhân có nguy hiểm đến tính mạng?” Ta nói: “Đúng vậy.”

Tào Tháo hít vào một hơi khí lạnh: “Ồi chào, ông ta là tri kỷ bằng hữu của Tháo. Để ta báo cho ông ta biết.”

Ta gật đầu: “Không sai, Bảo đại nhân đối với chủ công có tình, tôi cũng nghe nói, cho nên mới nói với chủ công. Chủ công muốn vào Duyện Châu, thống lĩnh nơi đó, Bảo đại nhân sẽ giúp đỡ ngài rất nhiều. Sống chết của ông ấy liên quan tới thực lực của chủ công tại Duyện Châu, không thể lơ là.” Tào Tháo gật đầu đồng ý. Bản thân ta biết uy vọng cùng thế lực của Bảo Tín tại Duyện Châu, có ông ta, chúng ta tại Duyện Châu bớt lo hơn nhiều, có lẽ về sau không có việc Trần Cung phản loạn.

Ta lại nói với Tào Tháo: “Chủ công, Như từ sau khi ở Lạc Dương gặp chủ công, trên đường hỏi thăm tin tức đồng thời cũng hiểu rõ thái độ làm người của chủ công ngài. Như biết, ngài cũng một số người quan hệ không tệ, tỷ như Viên Thiệu, Trương Mạc. Viên Thiệu là người không đáng kết giao, y sẽ không thực lòng đối đãi với người khác như bằng hữu. Hiện tại y chỉ xem chủ công là một người không có thực lực, không thể uy hiếp. Khoan dung của y đối với ngài sẽ vì thế lực của chủ công gia tăng mà hạ thấp. Huống chi, ngài không ủng hộ chủ trương lập tân đế khác của y. Trong lòng y tất nhiên ghi hận. Đối với y, ngài vẫn nên đề phòng. Dã tâm người này tuyệt đối không chỉ vền vẹn làm hầu gia một phương.” Tào Tháo nghe càng không ngừng gật đầu, trong lòng hẳn cũng biết rõ điều đó.

Ta lại chích tiếp cho hắn một mũi: “Trương Mạc là người tốt, ngài không nghe lời Viên Thiệu làm hại ông ta, đó là đối nghịch rồi. Thế nhưng người tốt chưa chắc là người có tài. Chủ công, chuyện có lợi thì làm bằng hữu, có tai họa thì thành đối địch rất nhiều. Ngài nhiệt tình với bằng hữu, bọn họ chưa chắc đã thực lòng với ngài. Hiện tại, bá nghiệp của chủ công mới le lói một chút ánh sáng, ngàn vạn lần không thể thiếu cảnh giác. Có đôi khi, một lần sảy chân ngàn thu ôm hận đó!” Chính người cũng là người vì bá nghiệp mà bất chấp mọi điều.

Tào Tháo liếc xéo ta: “Tử Vân, người tuổi còn nhỏ, sao biết hết người trên thế gian? Ta chân thành với người, tất người cũng chân thành với ta. Viên Thiệu người này đúng là không thể sống chung, nhưng không phải ai cũng là Viên Thiệu. E rằng người không biết, Trương thái thú được người đời ngợi khen là một trong Bát trù*. Ông ta dùng tiền làm việc nghĩa, thật sự là người có thể giao tâm. Tử Vân, ta biết rõ người vì muốn tốt cho Tháo, bắt quá, Tháo vẫn muốn khuyên người, nhất định không nên đem hết cả người trong thiên hạ coi là tiểu nhân. Người tuổi nhỏ như vậy, đối với người khác đều luôn nghi ngờ, không tốt đâu!”

Ta cười khổ, nghĩ thầm, ta cứ nói, người không nghe, cũng không có biện pháp. Đến ngày nào đó, người nhớ đến lời ta nói hôm nay, trong lòng cũng dễ chịu chút ít. Nghĩ đến đây, ta cười nói: “Chủ công, không phải tôi coi mọi người trên thế gian đều xấu, nếu quả thật thế, tôi cũng sẽ không tới đây đâu. Tôi chỉ nói là, Trương Mạc này bản lĩnh kém cỏi, địa vị hôm nay của ông ta cũng không phải sẽ không thay đổi. Con người mà, sẽ có thời điểm không thể suy nghĩ ra điểm mấu chốt. Tôi sợ vạn nhất có một ngày, ông ta hoài nghi chủ công muốn đoạt địa bàn của mình, cuối cùng tại đất của Trần Lưu ở Duyện Châu, ông ta sẽ trở mặt với chủ công. Đương nhiên, chỉ mong là do tôi đa nghi. Chủ công sau khi lấy được Duyện Châu, vẫn cần bọn họ ủng hộ.”

Tào Tháo gật đầu: “Ta hiểu ý người rồi. Nhưng mà, Trương Mạc không phải là tiểu nhân.”

Ta ngấm ngầm thở dài, cười nói: “Chủ công cùng ông ta kết giao nhiều năm, tự nhiên hiểu rõ ông ta hơn tôi, Như chẳng qua là làm tận chức trách mưu sĩ thôi. Chủ công cũng yên tâm, tôi không phải loại người đa nghi. Nếu là người đa nghi, sao có thể vì chủ công tìm kiếm nhân tài chứ!” Tào Tháo nghe cười một tiếng: “Tử Vân, ta thật sự rất rõ ràng rồi, người cứ việc yên tâm.”

* Đồi hậu Hán có Bát trù, dành tặng cho tám người giàu có thường đem của cải cứu giúp người.

8. Phụng Tườn Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 8: Chức Trách Của Mưu Sĩ

Ta nghĩ đi nghĩ lại, còn gì cần nói thêm hay không? Đúng rồi: “Chủ công, Tôn Kiên bị Lưu Biểu giết chết, có khả năng hẳn tấn công Lưu Biểu do Viên Thuật sai khiến, Lưu Biểu người này nhất định sẽ trả thù Viên

Thuật. Viên Thuật không phải đối thủ của Lưu Biểu, ngài phải chú ý, Viên Thuật đánh không lại, nhất định đi lên phía bắc tìm đường phát triển. Vả lại, y cùng Viên Thiệu bất hòa, lại biết ngài là minh hữu của Viên Thiệu, tôi nghĩ y nhất định có chủ ý đánh ngài. Bởi vì mặc kệ về sau thế nào, hiện tại thế lực của ngài yếu nhất. Cho nên, để đối phó với sự khiêu khích của y, ngài phải sớm có sự chuẩn bị mới tốt. Như chỉ hy vọng thời gian y tới muộn một chút, tốt nhất là tới lúc ngài đã lấy được Duyện Châu. Đến lúc đó, y đến là tìm chết. Thế nhưng, chủ công nên lưu lại Viên Thuật, ở phía nam có thể kiềm chế Lưu Biểu. Nếu y đến, ngài đuổi y đi là được, đừng giết.”

Miệng Tào Tháo há hốc thành cái phễu: “Tử Vân, người biết nắm độn hay sao. Việc đó cũng có thể dự liệu được?”

Ta cười: “Tôi đi theo sau ngài, chạy đến Dương Châu, rồi tới Ký Châu. Ngài cười ngửa đi thẳng một mạch, Như lại đi vòng vèo. Một thì có chút mệt, nhưng gặp được không ít nhân vật các vùng, ít nhiều cũng có đôi chút hiểu biết về người này người nọ. Tuy rằng tôi không có khả năng liệu sự như thần, nhưng vẫn có thể phán đoán ý nghĩ của một số người, biết trước một số sự tình, mà vì chủ công trù tính, đây chính là tố chất mưu sĩ cần phải có mà! Đương nhiên, nếu chuyện đó không xảy ra, đối với chủ công cũng không tổn thất gì. Ngược lại, tôi biết một chuyện có thể xảy ra, lại không nói, đến khi việc tới, bởi vì tôi chủ quan, lại khiến chủ công lâm vào hiểm địa, há chẳng phải Như thất trách. Vậy chủ công còn cần chúng tôi làm gì nữa?”

Tào Tháo cười lớn: “Không sai, Tử Vân, người nói có lý. Ôi, Tháo được Tử Vân đúng là có phúc.”

Ta cười: “Chủ công là người anh minh, không riêng gì tôi, sau này khẳng định sẽ có rất nhiều kẻ sĩ tìm đến, tài hoa bọn họ còn hơn cả Như. Chủ công, đến lúc nhân tài đông đảo, không quên Tử Vân là tôi đã thỏa lòng rồi.”

Tào Tháo vừa nghe, vội vã xiết tay ta: “Tử Vân, sao lại nói như vậy. Tháo được người tương trợ, nếu thật sự có lúc sự thành, Tử Vân đương nhiên chiếm công đầu, Tháo cả đời này quyết không phụ.”

Ta cười: “Tử Vân nói đùa thôi. Tôi nếu không phải thật tâm tương trợ, không xem chủ công là minh chủ, làm sao lại đến? Như đời này cũng không phụ người.” Hai ngày ngắn ngủi, ta cùng Tào Tháo đã kết tình vua tôi thắm thiết. Cả cuộc đời này, dù trong thời điểm khó khăn nhất, giữa chúng ta đều chưa từng có điểm hoài nghi. Có đôi khi ta nghĩ, duyên phận đúng là điều rất kỳ diệu.

Chuẩn bị mọi sự đã thỏa đáng, ta mang theo hơn trăm tên lính dày dạn xuất phát. Phải nói những người này đều không tồi, đều đã theo Tào Tháo từ lúc còn ở quê nhà, trong đó có hai người đã thăng làm quân tào*. Xem ra, Tào Hồng cũng đã dặn dò bọn họ rất cẩn thận, bởi vì vừa nhìn thấy ta, trăm người đồng thanh thưa: “Tham kiến công tử.” Ta cười vui vẻ, không tồi, quả nhiên không tồi.

Tào Tháo cười nói: “Họ đều là những binh sĩ lão luyện theo Tháo đã nhiều năm, ta đã phân phó bọn họ, sau này sẽ là thân binh cùng người nhà của Tử Vân.” Ta gật đầu cảm ơn.

Tào Tháo lặng lẽ nói với ta: “Tử Vân cứ yên tâm, vợ con những người này đều ở trong lòng bàn tay chúng ta, tuyệt đối tin cậy.”

Ta sững sốt, lại thả lỏng, loạn thế mà, cần có chút thủ đoạn. Tào Tháo nắm tay ta, không đành lòng buông ra. Ta cười: “Ngài chú ý một chút, Như chẳng qua là một thương nhân, được ngài tương trợ, nhất định có hồi báo.”

Tào Tháo nghe được lời ta nói, nhanh chóng buông tay, gạt đầu lia lịa: “Tử Vân tiên sinh, Tháo giúp người, cũng không nên quên hồi báo nhé, Tháo chờ tin tức của người.” Hai người nhìn nhau cười, ta phát tay xuất phát.

Cáo biệt Tào Tháo, ta mang mọi người đi về phía đông hướng Trần Lưu, muốn chọn đường đi Bắc Hải quốc, trước tiến về U Châu rồi tới đất Liêu Tây. Lựa chọn tuyến đường này, đương nhiên là vì hai vị huynh trưởng của Vũ ca ca, cũng là vì hai vị huynh trưởng của ta: Điển Vi và Thái Sử Từ.

Bất quá, ta tuy có thể đoán trước vận mệnh một số người, nhưng không thể nắm giữ vận mệnh của người khác. Khi ta đi rồi, tháng hai năm 192, Vu Độc xâm phạm Đông Võ Dương, Tào Tháo quả nhiên dùng biện pháp “vây Ngụy cứu Triệu”, hãm chặt hang ổ của y: Tây Sơn. Không chỉ giải vây Đông Võ Dương, hơn nữa trên đường trở về, còn nhân tiện tập kích quân đội của Mục Cổ, cho quân Hắc Sơn Hoàng Cân một trận

đại bại. Từ nay về sau, quân Hắc Sơn Hoàng Cân không dám động binh với Tào Tháo nữa. Nhất thời, Tào Tháo đã trở thành chuyên gia đánh giặc Hoàng Cân, vì hấn tiến vào chiếm giữ Duyện châu đã đánh hạ cơ sở của Lương Hạo. Hơn nữa, sau khi Tào Tháo đánh bại Viên Thiệu, ta còn lợi dụng uy vọng này, thuyết phục thành công Trương Yển sớm quy thuận Tào Tháo, Hiện tại, lịch sử vẫn dựa theo quỹ đạo phát triển vốn có.

Tháng tư năm 192, thủ hạ Công Tôn Toản đại bại trước Biên Nam Hoàng Cân quân, chúng kéo theo đội ngũ mới khuếch trương lên gần trăm vạn dân chúng tiến về Duyện Châu. Lưu Đại quan mục Duyện châu không may chết trận. Nhìn khí thế vô địch của quân Hoàng Cân, nhân sĩ ở Duyện Châu dưới sự hết lòng khuyến khích của Trần Cung, Bảo Tín cùng uy tín của Tào Tháo, Bảo Tín cùng sứ giả Duyện châu Vạn Tiềm tiến thẳng tới Đông quận, mời Tào Tháo thăng nhiệm chức Duyện châu mục.

Tào Tháo rất cao hứng, càng nhớ ta hơn. Hấn quay sang phía Tuân Úc – người đến với hấn một tháng sau khi ta rời đi, mà thở dài: “Tử Vân từ hơn nửa năm trước đã dự liệu được kết cục này. Hấn thật sự là đại tài! Thế nhưng mấy tháng nay ta chưa nhận được tin tức của hấn.” Tuân Úc đã biết chuyện về ta, ông ta là đại mưu sĩ, là tâm phúc của Tào Tháo. Đáng tiếc, người này thủy chung đối với việc chấn hưng Hán thất có hứng thú hơn việc giúp đỡ Tào Tháo. Tuy rằng cả đời ông ta chưa từng phản bội Tào Tháo, lại vì Tào Tháo tiến cử không ít nhân tài, nhưng cái chết của ông ta thật sự rất đáng tiếc.

Hiện tại ông ta nghe Tào Tháo nói xong, không khỏi lộ ra thần sắc mong chờ: “Không biết Triệu Như này là người thế nào, tài trí lại cao như thế. Phương thức đốc sức vì chủ công, cũng chưa bao giờ thấy qua.”

Trong mắt Tào Tháo lộ vẻ hối tiếc: “Tử Vân tuổi còn rất nhỏ, ta thấy thân thể hấn yếu ớt, thật sự lo lắng hấn sẽ không chịu được khổ sở. Thật sự không nên nghe lời hấn.”

Sau khi Tào Tháo đảm nhiệm Duyện châu mục, hấn quả nhiên kết liên quân cùng Bảo Tín, toan tính muốn cùng giặc Hoàng Cân quyết chiến. Hấn mặc dù không quên lời cảnh cáo của ta với sinh tử của Bảo Tín, nhưng liên tục thắng trận khiến đầu óc của Tào Tháo cùng thuộc hạ nhất thời u mê, đã quên lời ta dặn không thể cùng giặc Hoàng Cân đối đầu trực diện, liên quân Tào Tháo cùng Bảo Tín vẫn cùng quân Hoàng Cân triển khai chủ lực đối chiến.

Chính là Bảo Tín căn bản không nghe lời cảnh báo của Tào Tháo, tuy rằng Tào Tháo nhiều lần phái người yêu cầu ông ta không ra chiến trường, ông ta vẫn gạt Tào Tháo mà đi. Kết quả vì yểm hộ chủ lực tác chiến của Tào Tháo đánh thọc sườn, chính mình gục ngã trên chiến trường, thi cốt không còn. Tào quân đau đớn, khắc tượng gỗ Bảo Tín, tiến hành tế bái. Dem theo sức mạnh của nổi bi thống đó, tác chiến mệt mỏi suốt hai tháng, trả giá không ít, Tào Tháo cuối cùng đã tiêu diệt mấy vạn quân Hoàng Cân, giết được Biên Nam. Tào Tháo chính mình bắt được cả vạn tù binh, thừa thắng truy kích, hướng gần tới Thanh Châu của quân Hoàng Cân.

Lần này, trải qua bài học đau thương, Tào Tháo không còn mù quáng tìm quân Hoàng Cân quyết chiến, mà chọn dùng phương thức vườn không nhà trống, từng bước tiến sát, đem quân Hoàng Cân Thanh Châu dần dần đến bước đường cùng. Tháng 12 năm 192, chủ lực quân Hoàng Cân Thanh châu hơn bốn mươi vạn người, vốn rất có cảm tình đối với Tào Tháo, tại phụ cận quận Đông A, toàn thể hướng Tào Tháo đầu hàng, do đó Tào Tháo đã giải quyết triệt để quân Hoàng Cân tại chính khu quản hạt Duyện Châu của mình, cơ bản bình định cục diện hơn 10 năm náo động tại Duyện Châu.

Tào Tháo tiến hành hợp nhất, cải tạo hàng trăm vạn quân Hoàng Cân Thanh Châu đầu hàng, dùng ba mươi vạn quân trong số đó xây dựng thành quân đội chính thức của mình. Ba mươi vạn quân Thanh Châu này, chính là tiền vốn Tào Tháo đem theo để tranh đoạt thiên hạ. Tào Tháo từ đây cũng lột xác từ một gã tiểu quân phiệt đi ăn nhờ ở đậu, trở thành thế bá chủ lực hùng hậu nhất vùng, bắt đầu hành trình nhất thống thiên hạ.

Ta đương nhiên biết rõ điều đó, cũng biết Tào Tháo lúc này không cần ta ở bên cạnh bày mưu tính kế. Hấn vẫn đang ở giai đoạn phát triển ban đầu, thời điểm cùng người khác tranh đấu tâm thần còn chưa tới. Cho nên trong thời gian một, hai năm tới, ta vẫn chỉ bận rộn với việc của mình. Trừ bỏ gửi cho hấn mấy phong thư, không có liên hệ gì với hấn. Mấy phong thư này, ngoài việc thông báo hành tung trước mắt của ta, mặt khác dặn hấn chú ý thu xếp ổn thỏa quân Hoàng Cân Thanh Châu đầu hàng. Bọn hấn có trăm vạn người, trừ bỏ những người già yếu, thanh niên trai tráng cũng có hai mươi vạn. Những người còn lại phải được tổ

chức tốt, tự sản xuất để sinh sống.

Từ năm 191 đến năm 194, khắp đất Trung Nguyên không những chiến tranh loạn lạc, nhân dân không còn nơi cư ngụ, còn thêm ông trời chạy đến góp vui, nhiều năm thiên tai liên tiếp, cho nên cảnh tượng thê thảm người ăn thịt người đâu đâu cũng thấy. Mọi người ăn còn không đủ, quân lương lại càng thiếu thốn. Thúc thúc của Trương Tú là Trương Tế chính là trong lúc tranh cướp lương, bị chết oan uổng. Theo trí nhớ của Vũ ca ca, năm 194, thời điểm Tào Tháo cùng Lữ Bố đại chiến, Trình Dục vì Tào quân, pha thịt người vào quân lương thu gom được, đây là vết nhơ trong cuộc đời Trình Dục, vô cùng đáng tiếc, ông ta cũng bắt đắc dĩ mà thôi. Ta muốn cố gắng thay đổi tình huống này.

Mà lúc ấy, sau khi Tào Tháo hợp nhất quân Thanh Châu, thủ hạ của Tào Tháo, huyện lệnh Đông A Tào Chi dẫn đầu đề xuất tổ chức cho gia quyến binh sĩ mở đồn điền. Tào Tháo tất nhiên đồng ý, bất quá mục đích của hắn là để trông chừng quân Thanh Châu đầu hàng, phảng phất có suy nghĩ giữ gia quyến của họ làm con tin, cho nên, lúc đầu mở đồn điền hiệu quả không cao lắm. Tào Tháo cũng không để ý nhiều ở phương diện này, ta muốn thay đổi ý nghĩ của hắn, muốn đồn điền trở thành một phương thức trọng yếu khôi phục kinh tế.

Bởi vậy, ta ở Liêu Tây xa xôi, gửi cho Tào Tháo một phong thư khẩn thiết, mong hắn từ đáy lòng nhận thức những ưu điểm của đồn điền. Mấy chục vạn người sản xuất nông nghiệp, nếu bố trí ổn thỏa, đồn điền sẽ đạt hiệu quả cao, lương thực thu hoạch sẽ gia tăng, trong năm 193, sẽ có thể giải quyết tạm thời một số vấn đề. Ta chỉ mong phương pháp của ta có hiệu quả, xem có thể vượt qua năm mất mùa 194 hay không.

Tào Tháo đứng trên tường thành ở Quyên thành (từ sau khi hợp nhất quân Thanh châu, Tào Tháo đã đem trung tâm Duyện Châu đặt tại Quyên thành), nhìn bình nguyên trước mắt, đứng bên trái là mưu sĩ mới tới không lâu: Hi Chí Tài người Dĩnh Xuyên, do Tuân Úc tiến cử. Tào Tháo vừa đã bại Viên Thuật, đuổi tên gia hỏa bất tài vô học đó chạy tới Thọ Xuân. Đương nhiên hắn cũng biết nhất thời chưa thể giết nổi tên gia hỏa này. Huống hồ Triệu Như đã sớm nói, không nên giết y, để y lại đối phó với Lưu Biểu. Không chỉ Triệu Như nói, Hi Chí Tài do Tuân Úc tiến cử cũng phân tích như vậy.

Hi Chí Tài này đích thực là một người đại tài năng, rất nhiều phân tích so với Triệu Như không khác nhiều. Nhờ mưu lược của hắn, mới thoả mái đuổi Viên Thuật gà bay chó chạy thực mạng chạy trốn tới Thọ Xuân. Tào Tháo không chỉ đem địa bàn Duyện châu mở rộng không ít, còn thu phục được vài vị tướng quân như Hứa Chử, Lý Điển, Vu Cấm, thế lực phát triển rất lớn. Hiện tại, hắn cuối cùng có thể đứng thẳng lưng, chuẩn bị làm việc lớn.

Tào Tháo nghĩ đến đây, nhìn Hi Chí Tài, lại nhớ tới Triệu Như. Hắn đang nghĩ, năng lực dự đoán của Triệu Như quá mạnh, ôi, lại thêm nửa năm chẳng có tin tức của hắn, lúc này là thời buổi rối loạn, hắn tuổi còn nhỏ, thân thể lại yếu đuối, không biết có ổn không. Đặc biệt theo tin tức vừa nhận được, Viên Thiệu cùng Công Tôn Toản quả nhiên đánh nhau rồi, Triệu Như lại đang ở Liêu Tây thu thập thuốc, vừa đứng địa bàn U châu, ôi, chỉ mong hắn không gặp phải nguy hiểm gì, ta thật không yên lòng.

Tuân Úc nhìn thấy Tào Tháo không ngừng thở dài, hắn rất kỳ quái, hỏi: “Chủ công trong lòng có chuyện gì không thể giải quyết sao? Có thể để Úc vì ngài giải nghi hoặc?” Hi Chí Tài cũng nhìn Tào Tháo.

Tào Tháo nhìn sang hai người bọn họ: “Ta đang lo lắng cho Tử Vân! Phương Bắc đang loạn, hắn chỉ là một thiếu niên yếu đuối, mong rằng không xảy ra chuyện gì không may.”

Hắn nhận được thư của ta, đã đem ngay cho Tuân Úc xem. Hiện tại, Tuân Úc đang bắt đầu lo liệu việc nội chính cho Tào Tháo, Tào Tháo phong hắn làm Tư mã. Tuân Úc rất tán thưởng đề xuất lấy đồn điền để khôi phục sản xuất nông nghiệp, coi đây là cơ sở phát triển kinh tế của Duyện Châu. Hắn vô cùng đồng ý với suy nghĩ của ta, cũng bắt đầu bắt tay vào tổ chức hệ thống nhân lực trên phương diện nông nghiệp và kinh thương. Hiện tại nghe Tào Tháo nói, cũng như có đôi điều suy nghĩ. Hi Chí Tài nghe lời Tào Tháo, lộ ra thần sắc mong chờ. Tào Tháo nhiều lần nói năng lực phân tích của ta so với hắn không hề thua kém.

Một lúc lâu sau, Tuân Úc nói: “Lời của chủ công tuy rằng đúng, nhưng Tử Vân là người phi thường, tài trí nếu cao như thế, ứng phó những chuyện đó không thành vấn đề, chủ công vẫn nên thoả mái, buông lỏng tinh thần. Tôi đã theo lời trong thư của hắn, lệnh cho người dưới chú ý hơn việc làm nông kinh, làm thủy lợi. Hắn nói không sai, có lương có tiền mới mau phát triển, mới có thể thu hút thêm nhiều người đến đất

của chúng ta. Quân đông thế mạnh, câu nói này thật không sai! Vô cùng chí lý. Đáng tiếc Tử Văn không có ở đây, Úc muốn thỉnh giáo hẳn nhiều việc.” Tào Tháo gật đầu không nói.

Bất quá, lo lắng của Tào Tháo đối với ta làm Tuân Úc cùng Hi Chí Tài vô cùng cảm động. Một chủ công quan tâm tới thuộc hạ như thế, thật sự là một chủ công tốt. Bọn hần tin tưởng, nếu bọn hần ở ngoài phụng mệnh bên ba, Tào Tháo cũng sẽ lo lắng cho bọn hần như vậy.

Đầu tháng tư năm 193, ta cuối cùng một lần nữa trở lại bên Tào Tháo.

Chú thích:

* Một chức quan trong quân đội

9. Phụng Tườn Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 9: Giá Trị Của Diễn Vi

Lại nói, sau khi rời khỏi Tào Tháo, ta suất lĩnh thương đội chạy thẳng đến Trần Lưu. Lúc này thái thú Trần Lưu Trương Mạc vẫn là bạn tốt của Tào Tháo. Trương Mạc người này rất có danh tiếng. Từng được ngợi khen là một trong “Bát trù”*, có công cứu tế giúp dân, không tiếc gia tài, toàn lực cứu trợ nhân sĩ các nơi. Thời tuổi trẻ, dùng tiền làm việc nghĩa, rất được người đương thời kính ngưỡng.

Tào Tháo cũng vì xem ông ta nhân phẩm không tồi, hai người mới trở thành bạn tốt. Bởi vậy, buổi đầu đại loạn, Tào Tháo ám sát Đổng Trác thất bại, trốn về quê nhà, chiêu mộ một ít binh mã, vào thời điểm thảo phạt Đổng Trác, mang theo binh mã của mình đến cậy nhờ Trương Mạc, trở thành Hiệu úy thủ hạ của Trương Mạc. (Không phải như trong “Tam quốc diễn nghĩa”, Tào Tháo tự có một đạo binh mã riêng. Lúc ấy, binh mã Tào Tháo miễn cưỡng mới được ba nghìn quân, thế nào cũng không thể coi là bá chủ một phương. Bởi vậy, khi Đổng Trác rút lui khỏi Lạc Dương, Tào Tháo dẫn đội truy kích, là đã được Trương Mạc đồng ý. Hơn nữa, Trương Mạc còn lệnh cho đại tướng thủ hạ của chính mình là Vệ Tư đi theo Tào Tháo. Tào Tháo thất bại trở về, Vệ Tư cũng chết trận. Tào Tháo không còn mặt mũi trở về chỗ Trương Mạc, đành sang với Viên Thiệu. Vừa đúng lúc gặp giặc Hắc Sơn Hoàng Cân ở Duyệt Châu làm loạn, Viên Thiệu bèn cho Tào Tháo tới Đông quận làm thái thú, đồng thời giúp y tiêu diệt giặc Hoàng Cân. Nhờ thế, Tào Tháo mới có thể bắt đầu phát triển. Cho nên sau này khi diệt Viên Thiệu, Tào Tháo tự mình cử hành lễ tế long trọng cho Viên Thiệu, vừa để mua chuộc dân chúng Dục Châu, mặt khác, vừa vì Tào Tháo với Viên Thiệu thật sự có tình cảm bằng hữu.)

Có điều, Trương Mạc là một kẻ cổ hủ ba phải, nhưng về vấn đề hoàng đế, cùng Viên Thiệu một người một ý, Viên Thiệu tức giận lệnh Tào Tháo giết Trương Mạc, chẳng qua là Tào Tháo lờ đi. Nhưng chính vì nguyên nhân này khiến Trương Mạc sau này dưới sự xúi bẩy của Trần Cung, phản lại Tào Tháo, nghênh đón Lữ Bố tiến công Duyệt Châu, thiếu chút nữa khiến Tào Tháo đi đời, mà tính mạng Trương Mạc cũng đi đứt trong lần phản loạn này, khiến người ta cảm thấy đáng tiếc. Hiện tại ta đã tới đây, cứ thử xem có thể cho Trương Mạc một câu đề tính, hóa giải nguy cơ này hay không.

Ngồi ở chính đường, Trương Mạc nhìn ta, vẻ mặt đề phòng. Ta thấy kỳ lạ, ta cứ nghĩ ông ta cũng là người hiền lành, cùng một dạng người với Trương Dương, nên chủ động tới cửa cầu kiến, ai ngờ Trương Mạc lại tỏ thái độ này: “Thái thú đại nhân, ngài có vẻ không tin tưởng tiểu nhân, sao lại đề phòng như vậy? Tiểu nhân chính là ngưỡng mộ đại nhân, đặc biệt có ý tới bái phỏng!”

Trương Mạc cười lạnh: “Thật sao? Người nói người là thương nhân, hừ, một tên thương nhân nhỏ nhoi, lại mang theo trăm quân sĩ đến đây, người rốt cuộc định làm gì?” Úi, nhận ra ta mang theo toàn quân sĩ, xem ra, ta vẫn không thể mượn toàn quân sĩ vào thương đội.

“Đại nhân, hiện giờ thế đạo hỗn loạn, buôn bán lúc này, không có bảo hộ sao dám ra đường? Tiểu nhân tuổi lại nhỏ, gia mẫu lo lắng, cố ý chiêu mộ quân sĩ đi theo tiểu nhân, chẳng qua chỉ để hộ vệ. Đại nhân hà tất có lòng nghi ngờ? Chẳng lẽ có kẻ nào muốn gây bất lợi với ngài?”

Trương Mạc nghe ta nói, nhìn nhìn ta, thầm nghĩ: xem bộ dáng hần quả nhiên không lớn, thân mình lại mảnh mai, chắc không có chuyện gì đâu, người tốt sao? Người tốt mệnh khổ: “Ừm, nếu như vậy, là do ta đa nghi. Thời loạn lạc này, không thể không chú ý. Người buôn cái gì?”

Ta hiểu rồi, ông ta đang sợ hãi, sợ Viên Thiệu chẳng hạn, phái người ám sát mình. Bất quá, ta cũng không vạch trần: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân buôn bán dược liệu. Lần này, gia mẫu cho tiểu nhân đi lên Liêu Đông phương bắc, mua hàng về Từ Châu.”

Trương Mạc gật đầu, lại thở dài: “Ta thấy người còn nhỏ, Liêu Đông xa xôi cực khổ, vì sao nhất định phải người đi?” Ta cười: “Phụ thân tiểu nhân mất sớm, tiểu nhân có được y thuật gia truyền, đành phải chịu khổ. Vả lại, dược liệu này không thể so được các hàng hóa khác, nhất định phải do người biết hàng đi lấy.”

“Sao cơ? Người có y thuật gia truyền?”

“Đúng vậy, buôn bán dược liệu, không hiểu y không làm được, nếu không làm sao nhập hàng? Không giấu đại nhân, y thuật của tiểu nhân không tệ lắm.”

Trương Mạc nghe xong, gấp díp nói: “Người nói y thuật của người không tệ, phu nhân ta đang có chút bệnh xoàng, đã mời vài vị đại phu mà không thấy khá lên, phiền người chẩn trị một chút được không?”

Ta vội vàng đứng dậy: “Đương nhiên phải cố gắng sức lực. Còn phiền đại nhân dẫn đường.” Trương Mạc cũng không khách khí nữa, trực tiếp dẫn ta vào.

Ta bắt mạch xong cho Trương phu nhân, rời khỏi mới nói: “Đại nhân, bệnh của phu nhân là do ưu tư quá độ, dường như từng trải qua kinh hãi, lúc phu nhân sinh nở, còn bị nhiễm phong hàn phải không?”

Trương Mạc gật đầu: “Không sai, tháng trước quả thật đã bị kinh hãi một lần. Lúc nàng sinh hài nhi quả thật bị nhiễm phong hàn, bệnh nặng một thời gian.”

Ta gật đầu: “Quả nhiên là thế. Đại nhân, phu nhân lần đó bệnh chưa khỏi hẳn, lại phải chịu bốn ba khó nhọc, nên gốc bệnh không dứt. Nhiều năm cơ thể yếu ớt nhiều bệnh, lần này lại bị dọa cho kinh hãi, kinh mạch nơi thận bị tổn thương, mà kinh can cũng không thông suốt, thật sự bệnh nặng lắm. Còn nữa, đại phu đại nhân tìm đến, đều nói phu nhân thân thể yếu, cần bồi bổ đúng không? Cho nên trong thuốc thường bỏ những thứ như nhân sâm?”

“Không sai, phu nhân ta hàng năm đều dùng những loại thuốc bổ này, nhưng cơ thể không thấy tốt lên.” Trương Mạc nói.

Ta thở dài: “Đúng là lang băm hại người. Đại nhân, phu nhân thân thể vốn yếu ớt, bệnh cũ ngấm sâu, căn bản không chịu được vật đại bổ, thuốc vào người càng lửa cháy đổ thêm dầu, ngược lại càng hại. Hiện giờ, cần phải thanh lọc các chất trong mình, không thể tiếp tục dùng thuốc bổ. Chỉ cần một tuần hai lần ăn canh cá, thanh đạm ít muối tốt nhất. Mỗi tháng dùng một con bò câu hầm đương quy, những loại thịt khác tuyệt đối không ăn. Còn nữa, bỏ hết những loại thuốc khác đi, mỗi ngày có thể lấy mấy miếng táo đỏ nấu với chút kê vàng, thêm chút rau xanh là được.”

Trương Mạc nghe thấy gật đầu, lệnh người nhà làm theo, ta cũng cáo từ đi ra, coi như khởi đầu tốt đẹp. Liên tục mười ngày, ta mỗi ngày đều đến bắt mạch cho Trương phu nhân. Theo phương pháp ăn uống của ta, khẩu vị phu nhân dần dần khá lên, bệnh tình có chuyển biến tốt đẹp. Trương Mạc tất nhiên rất vui vẻ. Vận khí của ta cũng thật tốt, trong thời gian này, trong quân Trương Mạc lại lây lan bệnh cảm cúm. Ta đang nghĩ không biết làm sao tìm được Điển Vi, nhân cơ hội này, liền xin với Trương Mạc kiểm tra sức khỏe cho binh lính, điều trị bệnh tật, Trương Mạc tất nhiên đồng ý.

Trong lòng ta thật hào hứng, trên mặt cũng không dám lộ ra. Đến ngày thứ ba, mới theo lời Vũ ca ca đi tới quân doanh của Tư mã Triệu Bàng. Lúc này, ta ở trong đó đã có chút danh tiếng, binh sĩ khám bệnh xếp hàng ngoài trường chờ chờ. Đưa dược liệu mang theo cho bọn thuộc hạ dựng bếp nổi lửa sắc thành thuốc, cho binh lính có bệnh uống một loại, không bệnh uống một loại khác. Nhìn binh lính đến đây uống thuốc, ta chú ý cả nửa ngày, nhưng không thấy đại hán trong trí nhớ, chẳng lẽ hần đã rời khỏi đây mất rồi? Không thể nào, căn cứ theo tư liệu Vũ ca ca cung cấp, hần chắc chắn phải ở đây mà! Nghĩ đến đây, ta nói với Triệu Bàng: “Đại nhân, tật bệnh lần này không thể xem thường, mỗi binh lính đều phải uống thuốc ba ngày. Nếu có một người không dùng, sợ sẽ lưu lại hậu họa.”

Triệu Bàng nghe ta nói, lập tức sai người đi xem xét kỹ mọi nơi, xem có ai chưa tới uống thuốc, ta ở trong lều kiên nhẫn chờ. Quả nhiên không lâu sau, mọi nơi xem kỹ, xem hay không có người chưa tới này uống thuốc, ta tại trong lều kiên nhẫn chờ. Quả nhiên, không một lát sau, vài người lao nhao ồn ào đi tới. Ta đi theo Triệu Bàng ra ngoài xem, chỉ thấy mấy quân sĩ lớn tiếng la hét ầm ĩ: “Bọn ta không có bệnh, vì sao phải uống thuốc, chưa từng thấy người không bệnh lại phải uống.” Trong đó có một người bộ dáng vô cùng khôi ngô, một đôi bàn tay rất to, nắm chặt thành quả đấm, xéo mắt lườm mấy binh sĩ gọi bọn hắn tới.

Triệu Bàng trách mắng: “Các ngươi sao dám vô lễ thế? Trương thái thú lệnh cho đại phu chữa bệnh cho các ngươi là có ý tốt, gọi các ngươi đến, lại còn khó chịu như vậy.” Mấy người đó liền không nói nữa, nhưng nhìn kỹ ánh mắt vẫn mười phần không vui.

Ta tiến lên cười nói: “Các vị đại ca này cứ nghĩ thân thể mình khỏe mạnh, chưa từng có ốm đau. Thế nhưng trong quân doanh, nhiều người phức tạp, ai cũng khó nói không bị đau đầu nhức óc này nọ. Huống hồ lần này bệnh truyền nhiễm rất nhanh, nhiều huynh đệ cũng đã ngã bệnh rồi, không trị sao được?”

Đại hán khôi ngô kia cười nói: “Bọn chúng có bệnh tất nhiên cần uống thứ nước đắng này, bọn ta không bệnh vì sao phải uống?”

Ta cũng cười: “Vị đại ca này, là huynh không biết, bệnh không đơn giản như vậy. Các huynh không phát bệnh, nhưng cũng không phải sẽ không sao. Loại bệnh này có người dễ phát, có người không phát bệnh, nhưng chưa chắc đã không có bệnh. Có lẽ trên người huynh bệnh không phát ra, nhưng những người khác thân thể không bằng huynh, sẽ dễ phát bệnh hơn. Cho nên, muốn mỗi người đều uống thuốc, mới có thể trừ đi triệt để ổ bệnh, trong quân doanh mới có thể không có bệnh.”

Ta nói một hồi dài, mấy người đó căn bản nghe vẫn mờ mịt. Thật vất vả nghe ta nói xong, đại hán kia liền nói: “Ồi nghe người đông dài nhiều lời vậy, không phải uống thuốc thôi sao? Chúng ta uống là được.” Thấy hắn đồng ý uống, ta cũng không nói thêm lời nào.

Thấy bọn hắn uống xong sắp đi, ta vội đuổi theo nói: “Vị đại ca này, tiểu đệ muốn hỏi thăm đại ca một người, quá bộ nói chuyện chút được không?”

Hắn sửng sốt: “Có lời gì không thể nói ở đây?” Ta cười: “Việc này là về chuyện Trần Lưu nghĩa sĩ. Không biết đại ca có biết người này không?”

Hắn nhìn ta: “Người có ý gì?” Trong mắt hắn tuy rằng có mười phần phòng bị, nhưng không mấy may hoảng loạn, lòng ta âm thầm bội phục, đúng là một hảo hán tử.

Ta vẫn cười, bởi vì ta đã xác định được: “Đại ca nếu có thời gian trò chuyện, tiểu đệ mời huynh đi uống rượu. Uống rượu vẫn hay hơn uống thuốc, không biết huynh có đồng ý không?” Điển Vi thích uống rượu, ta biết rất rõ ràng.

Chỉ thấy hắn cười cười: “Ta không sợ, muốn uống rượu hả? Huynh đệ của ta có thể đi cùng không?”

Ta cười lớn: “Đương nhiên, các vị đại ca đều là người hào sảng, tiểu đệ thích nhất là kết giao với những người như vậy, cứ đến hết ngại gì? Tối ngày hôm nay, tiểu đệ chờ các vị hảo hán ở tửu quán trong thành.” Chỉ cần người chịu đến là được.

Đến buổi tối, Điển Vi quả nhiên mang theo vài vị huynh đệ tới. Ta cũng không nói nhiều, cứ ân cần mời rượu. Điển Vi uống xong mấy tuần rượu, cười nói: “Chúng ta căn bản không quen biết, không biết người tốt cuộc có ý đồ gì?” Quả nhiên là người này bên ngoài thô lậu, bên trong rất tinh tế.

Ta cung kính hỏi thăm: “Nếu như tiểu đệ không nhìn lầm, huynh chính là người vì bạn bè báo thù, giết người giữa chợ Điển đại ca! Tiểu đệ không có ý gì, chính là trong nhà có người từng bị gia hỏa kia chèn ép, biết đại ca giết y, đang muốn cảm tạ, hôm nay nhìn thấy huynh lẽ nào không kết giao.”

Điển Vi cười ha hả: “Loại chuyện này, khỏi nói tới nữa. Nếu tiểu huynh đệ coi trọng ta như thế thì uống rượu là được.”

Ta cũng cười lớn: “Điển đại ca, tiểu đệ vốn không uống được rượu, nhưng được đại ca coi trọng, đệ xin uống một chén lớn.” Ta bưng rượu lên uống.”Khụ, khụ, khụ...” Ta sặc. Bọn người Điển Vi thấy bộ dạng ta như vậy, không khỏi cười lớn.

Đêm nay uống rượu mọi người đều tận hứng, ta choáng váng hồ đồ về tới khách điểm. Vài ngày sau, ta càng không ngừng rủ bọn Diển Vi đi uống rượu, tình cảm với mọi người ngày càng gần gũi, đều là người ngay thẳng, ý hợp tâm đầu, bọn họ không chút nào ghét bỏ vì ta là thương nhân.

Hôm nay, lại uống rượu thống khoái, ta nhìn Diển Vi cười nói: “Diển đại ca chính là người khoái ý ân cừu**, tiểu đệ có ý trào cao, muốn cùng huynh kết nghĩa huynh đệ, không biết huynh có đồng ý không?”

Diển Vi cười lớn: “Người tuy còn ít tuổi, nhưng cũng là người sảng khoái, vị huynh đệ như thế ta nhận liền.”

Ta mừng rỡ, hạ mình vái: “Triệu Như bá kiến huynh trưởng.” Diển Vi vội vã tiến lên đỡ ta: “Không cần đa lễ như vậy.”

Ta cười nói: “Đã có danh phận huynh đệ, đương nhiên phải có trên có dưới, đệ đệ bá kiến ca ca, chính là lễ nghi. Đúng rồi, không nói dối đại ca, đệ còn có một vị ca ca kết nghĩa nữa, muốn báo lại cho huynh trưởng biết. Đệ chính là Tam đệ.”

Diển Vi nở nụ cười: “Ha ha, huynh đệ như vậy, cũng rất sảng khoái. Vậy lão nhị đang ở nơi nào?” Ta cười: “Nhị ca cũng giống đệ, thân mình yếu ớt, huynh ấy còn đang ở quê nhà, chưa từng tới đây. Nhưng sớm muộn gì đệ cũng để các huynh trưởng gặp mặt.”

Diển Vi cười cười, không hỏi nhiều nữa. Việc đã xong xuôi, ta nán lại đây đã lâu rồi, cũng phải lên đường. Nhưng mà: “Đại ca, huynh ở trong này sống tốt sao? Đệ biết võ nghệ ca ca cao cường, nhưng hình như không được coi trọng!”

Diển Vi nhìn ta, cười cười: “Đầu quân kiếm ăn thôi, cũng không có gì là được hay không được.” Ta lắc đầu: “Không nên nói như vậy. Ca ca, nam nhi trong thời loạn thế phải có thành tựu mới được. Đệ thấy Trương Mạc không phải kẻ biết dùng người, lại nghe nói, huynh ở trong quân bất hòa với nhiều người đúng không?”

Diển Vi gật đầu: “Ôi, ta cùng với những người đó ở cùng, nhiều chỗ không quen, có điểm bất hòa, hay khác khẩu.” Ta nghĩ ngợi: “Ca ca có bằng lòng rời nơi này, mưu cầu thành tựu riêng?”

Diển Vi sững sốt một chút: “Chuyện này, ta có thể đi đâu?” Ta nói: “Tốt nhất thế này, đệ đến chỗ Trương Mạc, thương đội của đệ trên đường cần mấy quân sĩ làm hộ vệ, yêu cầu ca ca, huynh trước cứ theo đệ, để đệ vì huynh chọn một minh chủ, đến lúc đó, nhất định ca ca sẽ được hưởng địa vị cao, sao hả? “

Diển Vi ngẫm nghĩ: “Cũng được. Ta ở nơi này cũng buồn phiền đến chán ngán. Cũng không phải vì địa vị cao gì đó, chỉ là cảm thấy đi theo người còn thống khoái một chút.” Ta cười lớn: “Ca ca yên tâm, đi theo ta huynh nhất định sẽ sống thập phần thống khoái.”

Thuyết phục được Diển Vi, ngày thứ hai, ta liền tới phủ của Trương Mạc. Trương Mạc thấy ta, trước tiên nói một tiếng cảm ơn. Ta cười nói: “Đại nhân thật sự quá khách khí. Tiểu nhân hôm nay đến để cáo từ. Tiểu nhân ở đây mấy ngày, cũng nên khởi hành về phía bắc. Có một chút lễ mọn, mong đại nhân vui lòng nhận cho.” Ta đem hai khối ngọc bội thượng đẳng cùng ba thỏi vàng trong tay đưa lên.

Trương Mạc cười to: “Người khách khí quá, ta nên trả tiền cho người mới phải, lại còn bắt người tốn kém.” Ta cười nói: “Tiểu nhân không dám đòi tiền đại nhân. Đại nhân là người trọng nghĩa khinh tài, ai chẳng biết đại nhân trong thiên hạ nổi tiếng là một trong “Bát trù”, tiểu nhân ngưỡng mộ nhiều năm, nay có thể vì đại nhân bỏ chút sức mọn giúp đỡ, cũng là nên làm.” Triệu Mạc nghe được đắc ý không thôi.

Ta nhân cơ hội nói: “Đại nhân, ngài cũng biết, mấy hộ vệ thương đội của tiểu nhân đều xuất thân từ quân sĩ, nhưng trong bọn họ không ít người tuổi đã lớn, tiểu nhân sử dụng, cũng có chút lực bất tòng tâm. Tiểu nhân muốn ở đại nhân nơi này chiêu mộ vài quân sĩ, ngài xem có tiện hay không?”

Trương Mạc đang hứng chí, lại muốn giúp đỡ ta ít nhiều, cho nên đinh đạc trả lời: “Chỉ cần người muốn, cứ chọn mấy người.” Ha ha, thuận lợi vậy, ta khom người tạ ơn. Trương Mạc liền gọi người, phân phó hân theo ta đi chọn lựa.

Cáo từ Trương Mạc, ta vội vàng đến quân doanh của Diển Vi, ra vẻ tuyển người, tất nhiên là chọn lấy Diển Vi cùng mấy vị huynh đệ của hắn. Triệu Bằng cũng biết Diển Vi trong quân doanh cùng mọi người quan hệ không tốt lắm, thấy ta chọn bọn hắn, cũng cao hứng, hai bên đều vui vẻ.

Tới lúc ta mang theo Điển Vi rời khỏi Trần Lưu, ta cười với Điển Vi nói: “Đại ca, giá trị các huynh chẳng qua chỉ bằng hai khối ngọc bội thượng đẳng cùng ba thỏi vàng mà thôi. Tên Trương Mạc kia thật là đần, người ta coi tiền tài là căn bản, ông lại xem nhân tài như bụi đất, để vớ bỏ rồi.”

Điển Vi lắc đầu cười khổ, ra vẻ hung ác: “Tên tiểu tử nguoi, chỉ giỏi ranh mãnh cổ quái, nghiêm nhiên dám mua bán đại ca nguoi, thật làm ta tức chết. Hừ, không phải thấy nguoi con nhỏ, ta đem nguoi đập nát móng đất rồi.” Ta cười sảng sặc không thôi, cực kỳ đắc ý.

Chú thích:

* Bát trù: danh hiệu dành cho tám vị phú gia thường lấy tài sản của mình giúp đỡ người nghèo khó, sống trong thời Hậu Hán

** có ân tất báo ân, có thù tất báo thù

10. Phụng Tưỡng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 10: Nhận Mẫu Thân = Nhận Huynh Trưởng

Mang theo bọn người Điển Vi, ta vội vã đi tới quận Đông Lai ở Bắc Hải, nơi này là quê hương của Thái Sử Từ – ngũ ca của Vũ ca ca. Dựa theo trí nhớ của Vũ ca ca, hiện tại Thái Sử Từ đang ở Liêu Đông tránh họa. Nguyên nhân tránh họa, là vì tên gia hỏa này đã làm một việc nghe rợn cả người.

Thái Sử Từ, tự Tử Nghĩa, là người huyện Hoàng, quận Đông Lai. Thuở nhỏ hiếu học, làm chức Tẩu tào sử trong quận. Gặp lúc thái thú và châu mục có hiềm khích, đứng sai chưa phân, chỉ cần tẩu chuyện lên trước sẽ coi là đúng. Lúc ấy châu mục đã gửi tẩu chương đi trước, thái thú vô cùng lo lắng, nhờ Từ giúp đỡ. Năm đó Từ hai mốt tuổi, cầm tẩu chương ngày đêm chạy tới thành Lạc Dương, đến công xa môn*, thấy châu lại đang toan trình tẩu. Từ hỏi: “Ngài muốn dâng tẩu chương?” Châu lại rằng: “Phải.” Lại hỏi: “Tẩu chương đâu?” Trả lời: “Trên xe.” Từ nói: “Tẩu chương kia lỡ ký nhầm tên thì sao? Đưa ta xem trước cho.” Châu lại vốn không biết Từ là người Đông Lai. Lúc cầm được tẩu chương, Từ đã thủ sẵn con dao, rạch nát tẩu chương. Châu lại nhảy dựng lên hô to: “Người hủy tẩu chương của ta!” Từ lôi tuốt viên châu lại vào trong xe, đồng thời nói: “Nếu ông không đưa tẩu chương cho ta, ta cũng không thể nào hủy được, là chuyện cát hung họa phúc mà thôi, không chỉ mình ta chịu tội. Nhược bằng im lặng mà ra đi, còn có thể có đường sống, không phải chịu hình phạt.” Châu lại nói: “Ngài vì quận trưởng hủy tẩu chương, đã được như ý, còn mất cái gì?” Từ liền đáp: “Ta thụ mệnh thái thú, chỉ đến coi tẩu chương đã trình lên hay chưa. Ta làm quá tay khiến tẩu chương bị hủy. Nay trở về, cũng sợ vì việc này mà bị khiển trách, nên cũng muốn bỏ đi.” Châu lại nghe lời Từ, ngày hôm ấy trốn đi luôn. Từ vừa ra khỏi thành, liền tìm cơ lên trở lại dâng tẩu chương của thái thú. Châu mục nghe chuyện, phái viên lại khác đi dâng tẩu, quan viên lý do quy cách tẩu chương không nhận nữa, châu mục bị đuối lý mà thua. Từ đó Từ trở nên nổi tiếng, nhưng lại bị châu mục căm hận. Để tránh họa, Từ phải tới Liêu Đông.

Cho nên, căn cứ theo trí nhớ của ta, hiện tại Thái Sử Từ vẫn còn ở Liêu Đông. Mặc dù khẳng định Thái Sử Từ không ở nhà, ta nhất định vẫn phải đến nhà hắn, vì thân mẫu hắn, cũng là nghĩa mẫu của Vũ ca ca, đương nhiên cũng là thân nhân của ta. Lại nói, bệnh của lão nhân gia người còn cần ta chữa trị. Dọc đường hỏi thăm, cuối cùng hôm nay cũng tìm được Sử gia thôn.

Không trì hoãn thêm thời gian, ta mang theo Điển Vi trực tiếp tới nhà Thái Sử Từ. Lừa gạt người là không đúng, lừa gạt một lão phụ thiện lương càng không đúng. Thế nhưng, nếu lừa gạt do thiện ý chắc không bị sét đánh đầu. Mang tâm tình này, ta đến cửa nhà Thái Sử Từ.

Gõ cửa nửa ngày không có người ra, ta buồn bực vô cùng, không thể nào là không có nhà, hay là ta tìm nhầm nơi rồi. Đang lúc không biết phải làm sao, một phụ nữ trung niên ôm một chậu y phục đi tới. Bà nhìn thấy chúng ta hỏi: “Các người tìm ai vậy?” Ta nhanh nhẩu tiến lên, tới trước cầm giúp bà y phục trong tay: “Đại nương, chúng con tìm mẫu thân của Thái Sử Từ. Có phải là người không?” Bà nhìn ta gạt đầu: “Không sai. Không biết các người tìm lão thân có chuyện gì?”

Ta cười cười, giúp bà cầm y phục: “Đại nương, người không già chút nào! Chúng con là bằng hữu của Tử Nghĩa huynh, được huynh ấy nhờ cậy, đến thăm người. Tiểu tử còn hiểu sơ một ít y thuật, vội đến gặp người xem bệnh một chút.” Thái Sử phu nhân a một tiếng, mở cửa cho bọn ta vào nhà. Xem thần sắc bà, có vẻ dường như tập mãi thành thói quen, ta nhìn mặt với Điển Vi một cái, đi vào theo.

Chờ tới lúc giúp lão nhân gia phơi xong y phục, bà đánh giá chúng ta: “Tiểu ca từ đâu tới vậy?” Ta vội vàng trả lời: “Chúng con từ Trần Lưu đến.”

“Các người quen biết Nghĩa con ta?” Ta thở dài: “Nghe danh đã lâu, tiếc chưa từng thấy mặt (lời này là lời nói thật)”

“Vậy thật kỳ lạ, các người làm thế nào lại bị người ta nhờ vả, là người nào phó thác?” Ta lại thở dài, Vũ ca ca dễ dàng nhận ra nghĩa mẫu, ta lại gặp phiền toái.

Ta liền nhanh chóng bịa chuyện: “Đại nương, là thế này: nhà con mở một hiệu thuốc, bản thân cũng có kinh doanh một chút. Trong nhà có một người làm thuê, ở Liêu Đông gặp phải kẻ xấu, được Tử Nghĩa huynh trưởng giúp giải vây. Ngồi nói chuyện mới biết thân thể người không khỏe, vừa khéo con cũng biết y thuật, tên gia nhân kia biết con sắp tới Liêu Tây thu thập dược liệu chế thuốc, cố ý nói cho con biết, muốn con tiện đường qua xem sức khỏe của người, nhìn xem người có cần gì, chúng con sẽ báo cho Tử Nghĩa huynh trưởng biết, để huynh ấy khỏi lo lắng, người nói có phải không?”

Thái Sử phu nhân cười, làm mẫu thân nghe thấy nhi tử quan tâm tới mình, không thể không cười. (Làm mẹ chính là như vậy, bạn có thể không đưa tiền, công việc bận rộn không thường xuyên về nhà, chỉ cần một cú điện thoại hỏi thăm, một câu quan tâm ân cần, mẹ đã thỏa mãn rồi. Tại đây tác giả cũng muốn nói đôi câu ngoài lề: cha mẹ cần nhất không phải một đứa con nổi danh thiên hạ, không phải kiếm được bao nhiêu tiền bạc, mà cần sự quan tâm phát ra từ nội tâm của con cái. Cho nên mong mọi người mỗi ngày, ít nhất mỗi tuần, dành ra vài phút gọi điện thoại cho cha mẹ, nói dăm ba câu ân cần hỏi thăm, còn tốt hơn mọi điều khác.)

Hiện tại Thái Sử phu nhân vẫn đang nói: “Hài tử này, thật khó cho nó, còn thường xuyên nhớ tới ta. Chính là không biết lần này nó ra ngoài làm việc công, lúc nào mới trở về?” A?! Việc công? Coi bộ, không chỉ mình ta nói dối nhé.

“Đại nương, sắp rồi. Người còn chưa biết, Liêu Đông cách nơi này rất xa, cả đi cả về cũng mất mười mấy tháng. Huống hồ, con nghe gia nhân kia nói, Tử Nghĩa huynh ở đó nhiều việc, nên chắc còn trì hoãn một thời gian. Nhưng mà con nghe nói, năm sau huynh ấy nhất định trở về.” Điển Vi về mặt khó hiểu nhìn biểu tình khoa trương của ta, Liêu Đông xa thật sao? Ta cố ý không nhìn hắn, ngốc, có thể nói thật được à?

Thái Sử phu nhân cười: “Đứa nhỏ này, tuổi còn nhỏ vậy, lại phải đi làm ăn xa, thật là khổ cực! Người lớn trong nhà đâu? Như vậy làm sao yên tâm?”

Ta muốn giả khóc mà không được, đành phải cúi đầu thở dài (Vũ ca ca làm thế nào khóc ra được đây): “Như nhi tử nhỏ không có mẫu thân, ở cùng phụ thân và ca ca, ca ca không thích y thuật, càng không muốn buôn bán, mà chỉ thích múa đao múa thương, mấy năm trước bỏ đi chính chiến tứ phương, vẫn không có tin tức gì của huynh ấy. Năm kia phụ thân cũng qua đời, hiệu thuốc cùng thương đội một đồng người, nếu con không hành động, làm sao tiếp tục chèo chống được. Đây là chuyện bất đắc dĩ phải làm.”

Diễn xuất không tồi, Thái Sử phu nhân lập tức thở dài: “Đứa nhỏ đáng thương, con bao nhiêu tuổi rồi? Đã phải lo liệu cho cả một gia đình. Con tên gì?”

Ta thở dài một hơi, bịa chuyện vẫn là rất tốn sức: “Con tên Triệu Như, tự Tử Vân. Đây là ca ca kết bái của con, tên Điển Vi, tự Tử Lợi.” Điển Vi ở bên cạnh gật đầu lia lịa.

Thái Sử phu nhân khẽ gật đầu: “Con còn nhỏ như vậy, đã học được cách xem bệnh, thật không đơn giản.” Ta cười: “Chuyện này đâu có gì, con được gia truyền, ở phương diện này còn có chút thiên phú. Đúng rồi, để con bắt mạch cho đại nương được không?” Thái Sử phu nhân cũng không khách khí nữa, duỗi tay đưa cho ta.

Ta bắt mạch cho bà, Vũ ca ca nói không sai, đúng là thật có chút tổn hại, dạ dày cũng không tốt. Xem mạch xong, ta đứng dậy cười đáp: “Đại nương, bệnh của người hẳn vì lúc đầu vất vả quá mà sinh bệnh, cho

nên khiến thận hư, kèm theo kinh huyết suy nhược, đoán chừng sau đó đại phu chữa trị đều không trúng bệnh căn, ngược lại uống thuốc làm tổn thương thêm dạ dày, thân thể càng thêm suy yếu. Bình thường người chắc chắn ăn cơm canh rất ít, nguyệt sự mất từ lâu. Nửa đêm thường tỉnh giấc nhiều lần, uống nước nhiều nhưng vẫn cảm thấy khát. Không biết có phải hay không?”

Thái Sử phu nhân nhìn ta gật đầu liên tiếp: “Trông con tuổi còn nhỏ, vậy mà y thuật thật cao. Lão thân cũng khám qua không ít đại phu, rất ít người nói được chính xác như vậy.”

Ta đỏ mặt: “Cái này, hì, đại nương, trước tiên con sẽ cho người uống hai loại thuốc, người thử xem sao. Bây giờ, con cùng ca ca phải đi thành Bắc Hải làm chút việc, hai ngày nữa, con lại đến thăm người.” Thái Sử phu nhân gật đầu. Ta lúi Diễm Vi chuẩn vội.

Diễm Vi đi theo ta về mặt nghi hoặc, ta cười hì hì, hỏi hẩn: “Đại ca, thấy vị Thái Sử phu nhân này thế nào? Trông có giống mẫu thân chúng ta không?” Diễm Vi ừ một tiếng: “Người thì không giống, nhưng cách nói chuyện rất giống.”

Ta buồn bực, sao lại so sánh như vậy: “Đại ca, huynh không biết, con trai bà Thái Sử Tử Nghĩa là một hào kiệt rất lợi hại. Người như vậy chúng ta nên kết giao nhiều hơn.” Diễm Vi gật đầu: “Đúng rồi, cần phải kết giao thêm một ít anh hùng hào kiệt.”

Ta cười: “Cho nên, trước tiên chúng ta phải đối xử tốt với mẫu thân hẩn. Tốt nhất chúng ta nhận đại nương làm mẫu thân chúng ta, như vậy hẩn tự nhiên liền trở thành huynh đệ.” Diễm Vi nghĩ một chút: “Như vậy được sao? Chúng ta đâu có quen biết cái người tên Tử Nghĩa này, sao đệ biết người ta có muốn làm huynh đệ với chúng ta hay không?”

Đúng là đầu óc cứng nhắc, có điều: “Đại ca, hẩn không muốn làm huynh đệ của chúng ta cũng không sao! Huynh xem, hẩn quanh năm đều ở ngoài, nhà chỉ có mình mẹ già không ai chiếu cố. Nếu hẩn là một anh hùng hào kiệt, chúng ta cũng nên tự nguyện vì hẩn chiếu cố một chút lão nhân gia đi.”

Diễm Vi gật đầu: “Không sai, nên như thế.”

Ta cười: “Nếu đại ca cũng thấy được Tử Vân nghĩ đúng, chúng ta phải tới thành Bắc Hải, tìm một căn nhà, chuẩn bị một chút rồi đón lão nhân gia tới. Huynh phải biết rằng, bệnh của lão nhân gia không nhẹ, muốn trị cho tốt, chỉ có ở trong thành, mua thuốc mới tiện.” Lừa người thành thật cũng dễ, Diễm Vi gật đầu rất hăng hái.

Tới lúc chúng ta an bài xong mọi chuyện, lại đến nhà Thái Sử phu nhân: “Đại nương, mấy ngày nay người có cảm giác khá hơn chút nào không?”

Thái Sử phu nhân cười gật đầu: “Tiểu thần y, ta cảm giác khá hơn nhiều. Con tới vừa đúng lúc, người trong thôn đều muốn mời con xem bệnh.” Nhìn mọi người thập thò ở bên ngoài, ối mẹ ơi! Ồi, lương y như từ mẫu, khám thì khám.

Ta ở đây bận rộn từ sáng đến tối, không chỉ thôn này, người thôn xung quanh nghe nói có một tiểu thần y, thái độ rất tốt, khám bệnh không lấy tiền, đều chạy tới. Đến đêm, ta nằm trên giường do Thái Sử phu nhân chuẩn bị, không nhúc nhích nổi.

Thái Sử phu nhân mang nước vào, nhìn ta áy náy nói: “Thật khiến con mệt mỏi, đều do ta không tốt, không nên nói con là thần y.”

Ta vội vàng ngồi dậy: “Không, không phải đâu. Thân là đại phu, đây là việc Tử Vân phải làm. Phụ thân thường nói, là thầy thuốc, phải có lòng nhân. Chiến loạn nhiều năm, nơi này cũng ít khi có đại phu tới, Tử Vân nếu đã đến, thì cần phải làm hết chức trách đại phu. Đại nương, người làm rất đúng, thôn dân đó cần có người tới khám bệnh, cuộc sống người nghèo không dễ dàng lắm.”

Thái Sử phu nhân gật đầu thở dài: “Con nói cũng đúng, chiến tranh loạn lạc thế này, chúng ta chỉ là thường dân nhỏ nhoi, cầu ấm no đã khó khăn, làm gì có tiền tìm đại phu khám bệnh? May mắn có con tới nơi này, hơn nữa, y thuật của con tốt như vậy. Người trong thôn chúng ta đều nói gặp được con đúng là có phúc.” Ta chỉ có thể liên tục nói không dám nhận không dám nhận.

Cứ vậy ước chừng qua một tuần lễ, cuối cùng cũng rảnh rỗi hơn nhiều. Nhìn trong nhà Thái Sử phu nhân một phòng chất đồ tạ lễ tùm lum, ta dở khóc dở cười. Ta cùng Thái Sử phu nhân nói bọn họ không cần quà cáp này nọ, nhưng thôn dân bọn họ vẫn cứ đem tới: lương thực, đồ ăn, vải bố, còn có thúng sọt, củi lửa vân vân, thật sự không có cách nào. Ta cũng chỉ có thể nhờ hàng xóm xung quanh đem những đồ này chia cho người dân bản cùng khốn khổ. Vì chuyện này, thanh danh hiệp nghĩa của ta lại được lan truyền.

Lại thêm mười ngày nữa, người đến hỏi thăm ta nhiều hơn, xem bệnh lại ít đi, thấy tình hình không bình thường, nếu ta không đi, không biết sẽ còn dẫn tới chuyện gì, đành nhanh chóng thuyết phục Thái Sử phu nhân, mang theo bà chạy trốn. Đương nhiên, hơn mười ngày ở lại đây, Thái Sử phu nhân vẫn chiếu cố ta. Thêm bản thân dùng lời ngon tiếng ngọt tấn công, thành công gọi Thái Sử phu nhân là mẹ. Mục đích của ta đã thành, con trai mang mẹ lên đường, thuận tiện hơn nhiều.

Đến thành Bắc Hải, Diển Vi bị ta sai về đây từ lâu đã tìm sẵn hai cô gái ở trong phủ đệ. Thái Sử phu nhân vừa thấy, nghiêm mặt liên tục nói chúng ta xa xỉ. Ta sợ đến mức vội vàng nói hai cô gái này là người không còn nhà cửa vì chiến loạn. Mua nhà ở đây, cũng vì chúng ta muốn mở hiệu thuốc. Nghe ta giải thích xong, sắc mặt mẫu thân mới dễ coi hơn một chút.

Bên cạnh đó, ta bố trí cho thủ hạ đến các hiệu thuốc điều tra, hỏi xem nguồn cung và nguồn tiêu thụ được liệu ở nơi này thế nào? Ta nếu đã nói thì sẽ làm, hiệu thuốc Đức Tường đầu tiên được chính thức khai trương. Trong loạn thế, kinh doanh được liệu rất tốt. Hi, Vũ ca ca không còn chưa nghĩ đến việc này.

Thu xếp hiệu thuốc xong, ta ngồi ở phòng khách chờ mấy ngày, chuyện làm ăn đã đưa tới cửa, từ đưa thuốc tới mua thuốc đều có. Ta cũng không rảnh rỗi, phát huy đầy đủ bản sắc gian thương, đến mấy hiệu thuốc khác chào mời người làm ở đó về, bọn họ mới là người trong nghề, ta lại không thể ở đây mãi không đi.

Một tháng sau, thấy mọi thứ đã đi vào ổn định, ta ở thành Bắc Hải cũng đã có chút danh tiếng (chủ yếu vẫn nhờ mấy thôn dân kia tuyên truyền giúp). Đương nhiên, khi được mời khám bệnh cho mấy nhà quyền quý, ta cũng sẽ không quên nghề chính của mình là con buôn, thừa cơ đòi lấy ưu tiên thông thương một ít hàng hóa. Quan hệ tốt làm ăn mới tốt! Cho nên trước khi rời khỏi Bắc Hải, nhân duyên của ta ở chỗ này rất tốt. Chỉ là, ta không đi gặp quốc tướng Bắc Hải là Khổng Dung, ông ta lại phái người tới gọi ta, mẫu thân cũng nói, Khổng quốc tướng rất chiếu cố người, nhưng ta không đi, bởi vì sớm muộn gì cũng phải đối mặt, ta không muốn có quan hệ mật thiết, bằng không tới lúc Viên Đàm chiếm lĩnh nơi này, sẽ không có lợi cho quan hệ của ta cùng Viên Đàm. Còn nữa, ấn tượng của Vũ ca ca với ông ta không tốt. Đương nhiên, ta rất đúng mực bày tỏ lòng cảm kích với ông ta, nhờ Diển Vi cho thuốc hạ tới tạ lễ, cảm ơn ông đã chiếu cố mẫu thân lúc chúng ta không có mặt.

Chuẩn bị xong xuôi mọi chuyện, ta nói với mẫu thân muốn tiếp tục đi lên phía bắc. Nghĩa mẫu tất nhiên không nói gì. Trước khi đi, ta lưu lại mấy người lính lão luyện làm quản sự, lặng lẽ nói cho bọn họ biết, nếu mua thuốc, không có tiền bạc, cũng có thể dùng lương thực để đổi, lương thực loại nào cũng được kể cải rau dại. Lương thực có thể cất trữ thì cất trữ, không thể cất trữ, thì vận chuyển ra ngoài bán lấy tiền. Có tiền rồi, lại ra sức mua lương thực. Bọn họ trong lòng đều hiểu.

Chú thích:

* cổng lớn cho xe quan lại ra vào

11. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 11: Lương Tâm Thầy Thuốc

Rời khỏi Bắc Hải, ta không mang theo Diển Vi, để huynh ấy ở lại chiếu cố nghĩa mẫu. Tên gia hỏa này cũng giống ta, từ nhỏ không có mẹ, phụ thân lại là người lỗ mãng, trừ bỏ sẵn thú, không biết dạy dỗ con trai, mặc cho con mình ở ngoài lẩn lộn hoành hành. Xem ra Diển Vi làm không ít trò trộm thịt, uống rượu. Người như vậy lớn lên, đa số đều rất trọng nghĩa khí. Võ nghệ Diển Vi giỏi như vậy là từ việc đánh nhau rên ra, hơn nữa, huynh ấy có sức mạnh, đương nhiên cũng khá là lợi hại.

Giờ thì hay rồi, một đứa trẻ không có mẹ chăm sóc, giờ đã có thêm một người mẹ thương yêu, so với ta huynh ấy còn dễ ý hơn, mỗi ngày đều tới thỉnh an thăm hỏi ân cần, tự mình lo chuyện ăn uống, vô cùng hiếu thuận. Cho nên, ta để huynh ấy lại bên cạnh nghĩa mẫu, đối với cả hai người đều khiến ta yên tâm.

Mang theo hai mấy người còn lại, chúng ta thuận đường đi về vùng duyên hải phía đông. Hiện tại không phải thời điểm đi tìm Vân ca ca, huynh ấy theo Công Tôn Toàn, chắc vừa mới thu thập giặc Hoàng Cân Biên Nam, còn chưa công khai trở mặt với Lưu Ngu, đi tìm cũng không có ý nghĩa, Lại nói, tính cách Vân ca ca ta sao còn không rõ, huynh ấy gặp ta làm gì có chuyện theo ta đi, ngược lại còn muốn giữ ta bên cạnh. Dù sao huynh ấy cũng không có gì nguy hiểm, cứ để mọi người đường ai nấy chơi cái đã.

Dọc đường đi, ta không cần làm mấy chuyện cướp của người giàu chia cho người nghèo nữa, đã có người theo bên cạnh, nếu thấy ngứa mắt, để bọn họ ra tay là được. Nhưng không có Điển Vi bên cạnh, ta cũng không dám mù quáng cho thủ hạ ra quân, bọn họ võ nghệ đều không cao lắm, ta cũng không muốn để lộ khả năng của mình. Cho nên, thu nhập ngoài ý muốn giảm đi rất nhiều.

Đoàn người chúng ta không đi đường lớn, cứ tiện đường nào đi đường nấy, nên chuyện tìm chỗ tá túc là cả một vấn đề, thường chỉ có ở nhờ nhà dân. Mười ngày sau chúng ta đã tới phụ cận Nam Bì. Ban đêm thật lạnh, lạnh đến kêu cha kêu mẹ trong bụng. Mới vào thu, thời tiết phương Bắc đã lạnh như thế, một chút cũng không bình thường. Hai năm qua, nhân gian chiến loạn liên miên, ông trời còn gây thêm phiền nhiễu. Vốn buổi chiều nhìn thấy một thôn trang, chúng ta định vào ở nhờ một đêm, nhưng người trong thôn vừa thấy chúng ta đã kêu cha gọi mẹ chạy mất, giống như chúng ta đến để đánh cướp không bằng. Ôi, khổ thật, nỗi khổ của người tốt chính là tự làm khổ mình, chẳng biết phải làm sao, đành phải cắm trại ở bên ngoài thôn. Cũng may đi cùng ta đều là lính, bọn họ đã quen với tình huống này, chỉ có mình ta thấy lạnh, bám chặt vào đồng lửa vẫn còn run bần bật.

Đang lúc mơ mơ màng màng, đột nhiên, một cảm giác nguy hiểm ập đến, khiến ta tỉnh táo trở lại. Ta đứng dậy nhìn xung quanh, cũng không phát hiện ra điều gì cả. Nhưng loại cảm giác này thật mãnh liệt, từ khi ta rời nhà đi, chưa từng trải qua cảm giác này. Một lần nữa nhìn kỹ bốn phía, trừ bỏ tiếng gió, chẳng còn thanh âm nào khác, ta không khỏi hoài nghi chính mình bị yếu thần kinh. Người hầu theo bên mình nhìn thấy động tác của ta, cũng cảm thấy kỳ lạ, một người trong đám cười nói: “Công tử, ngài rất ít khi nghĩ ở ngoài trời nên chắc không quen, không có chuyện gì đâu.” Ta cười cười, không nói gì, ngồi xuống.

Không buồn ngủ nữa, ta ngồi nghịch nghịch đồng lửa, suy nghĩ lan man. Ra đi sắp hai năm, cũng đã tìm được ba vị ca ca (Thái Sử Từ hẳn có thể tính là một nhĩ). Liên hệ được với Tào Tháo, tất cả đều thuận lợi, những chuyện cần làm tiếp theo khó khăn hơn nhiều. Đầu tiên, Tào Tháo đã bước đầu hành trình tranh thiên hạ, đối với ta mà nói, hẳn đang ở giai đoạn phát triển ban đầu, vẫn còn đang thuận lợi, ta chỉ cần nắm chắc một vài phương diện chi tiết là được rồi. Đến giai đoạn sau mới phi thường khó khăn, đặc biệt sau khi hắn nghênh đón hoàng đế, ta nên làm thế nào mới không để hắn giữ hoàng đế bên cạnh đây? Thật ra, mặc kệ như thế nào, hoàng đế đều trở lại địa bàn của Tào Tháo, cứ mặc kệ sao? Hay là vẫn nghênh đón? Chuyện này đúng là một vấn đề hóc búa, Vũ ca ca cũng không nghĩ ra biện pháp nào ổn thỏa, ta có thể làm gì đây?

Đang lúc ta đầu đầu suy nghĩ, một tiếng rít bén nhọn vang lên, không chờ chúng ta kịp phản ứng, một đám người ngựa từ trong bóng tối xuất hiện. Hai mươi mấy thuộc hạ nhảy dựng lên, tập trung đứng khít thành hai vòng tròn, vây ta vào chính giữa. Trong nháy mắt, một đám người cầm đuốc hiện ra xung quanh chúng ta, nhân số không ít, chúng ta đều bị chấn động, nhìn nhau dò hỏi.

Ta nhíu mày một chút, thấp giọng phân phó: “Nếu không cần thiết thì đừng động võ vội, xem tình huống hãy nói.” Mọi người lĩnh mệnh, nhìn đối phương chăm chăm.

Nhìn thấy bộ dáng đề phòng của chúng ta, một đại hán trong đám người đi ra, đến cách chúng ta một khoảng không xa thì dừng lại, đánh giá chúng ta. Thấy chúng ta không nói lời nào, gã mở miệng nói: “Các người đang làm gì?”

Ta nhíu mày, vẫn trả lời: “Chúng ta là người qua đường, không kịp tìm chỗ nghỉ chân, nên dừng lại chỗ này nghỉ ngơi một đêm. Không biết các người là ai, vì sao làm thế này?”

Gã nhìn ta, thấy hứng thú: “Khà, chẳng lẽ đám người các người do một đứa trẻ con làm đầu lĩnh sao? Nhìn dáng vẻ, nhất định là con nhà giàu có hoặc con cháu nhà quan, chạy đi lang thang hả?” Người xung quanh

gã đều cười âm.

Trong lòng ta tức giận nhưng không để lộ ra mặt, nói đùa, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không muốn đánh nhau với nhiều người thế: “Vị đại ca này nói đùa rồi. Không sai, nơi này là nhỏ làm chủ, bọn họ đều là thuộc hạ của ta. Ta là một đại phu, dựa vào bản lĩnh kiếm cơm, không phải con nhà giàu có hay quan lại gì cả.” Ta không nói chúng ta làm nghề buôn bán, thời đại này mọi người không coi trọng thương nhân, nếu bọn họ muốn cướp của, chắc chắn sẽ không buông tha thương nhân.

Nghe ta nói vậy, đám người vây chúng ta bắt đầu thì thầm với nhau. Đại hán này sững sốt một chút sau đó cười phá lên: “Ừ, người là đại phu? Ha ha, có tiểu đại phu nhỏ tuổi vậy sao?” Tiếp theo, gã nhìn bốn phía: “Các người có từng thấy qua người nhỏ vậy làm đại phu sao? A! Ha ha, ha ha.”

Không đợi ta trả lời, trong đám người có một người đi ra, đến gần nhìn kỹ ta, trở lại nói với đại hán: “Thủ lĩnh, hẳn thật sự là đại phu. Đúng, chính là người ta từng nói với các người, là tiểu thần y ở Sở gia thôn kia.” A? Chung quanh một mảnh im lìm.

Đại hán lúc đầu ngây người, tiếp theo là mừng rỡ: “Thì ra người đúng là đại phu, còn là thần y. Hê hê, ngại quá, đắc tội rồi.”

Ta thở phào một hơi, biết nguy hiểm đã giảm đi phân nửa: “Không dám, không dám.”

Đại hán tiến lên vài bước: “Bà con ở chỗ ta không ít người bị bệnh, xin tiểu thần y tới khám chữa bệnh, không biết...”

Ta nghĩ thầm, xem tư thế của người, không đi cũng không được, liền gật đầu: “Có người bệnh sao? Có nhiều không? Nếu như các hạ tin ta, ta đương nhiên cố gắng sức lực.” Lời nói cố gắng thật dễ nghe.

Đại hán nghe thấy cao hứng cực kỳ: “Vậy không khách khí nữa. Hiện tại đi luôn được không?”

Ta cười: “Sao lại không được, đã có bệnh nhân chờ, đáng lý nên đi nhanh một chút mới phải.” Không được cũng phải đi, còn hơn phải đánh nhau.

Phân phó thuộc hạ nhanh chóng thu thập hành lý, lập tức cùng bọn họ lên đường. Bọn thuộc hạ không dám do dự, chúng ta theo đại hán đi về hướng tây. Đi được nửa canh giờ, đến một trảng rừng lớn, oa, nơi đó có không ít người, chắc phải trên một vạn. Ta nhìn những người trước mắt, áo quần rách rưới, nam nữ già trẻ đều có, trong lòng biết rõ, những người này nhất định là dân chúng lưu vong, hoặc chính là giặc Hoàng Cân. Chỉ là không biết bọn họ thuộc về đội Hắc Sơn hay đội Biên Nam. Hiện tại, ta cũng không hỏi, chỉ hỏi đại hán người bệnh ở đâu?

Đại hán thấy ta quan tâm người bệnh, cũng thấy cao hứng, lập tức hạ lệnh cho tập hợp người bị bệnh đến bên này. Gã cười khổ với ta: “Thật ngại quá, chỗ này nhiều người cũng hơi loạn, làm phiền đại phu ngài.”

Ta thở dài: “Người của người ở đây đông quá, tập trung nhiều như vậy có thể dẫn tới tật bệnh lan tràn. Hiện giờ mới đầu xuân, thời tiết còn lạnh, nếu trời nóng lên, rất dễ sinh ra ôn dịch! Các người nhất định phải đặc biệt chú ý mới được.” Đại hán càng không ngừng nói lời cảm ơn.

Ta cũng không khách khí với gã, bởi đã có không ít người đứng đây, xem thần sắc bọn họ đều là có bệnh, ta làm sao có thể ngồi yên. Vội vàng tìm một chỗ sạch sẽ, lệnh cho thuộc hạ duy trì trật tự, bắt đầu thực hiện chức trách đại phu. Trời ạ, ba ngày sau, ta đã muốn kiệt sức. Cũng may thể chất ta không giống người thường, vậy mà còn mệt tới ngất ngư. Bệnh nhân nhiều không nói, loại bệnh cũng nhiều, còn thiếu thuốc thang, dụng cụ, mấy đồ khám bệnh đều không đủ, đến mức ta cũng bệnh luôn, là bệnh vừa bất đắc dĩ vừa mệt mỏi. Đến ngày thứ năm, ta nằm bẹp không muốn rời khỏi giường.

Đêm nay, đại hán thủ lĩnh ngại ngừng mang một chén cơm tới: “Thần y, thật là, khiến người mệt mỏi như vậy, hay là nghỉ ngơi vài ngày đi. Chỗ này cũng không có gì để chiêu đãi người, cái này...”

Ta ngẩng đầu cười cười: “Không sao, ta vẫn còn có thể tiếp tục, nhưng mà ngày mai ta chỉ xem bệnh ban ngày, buổi tối nghỉ. Ta thật sự cũng mệt mỏi, bản thân không sao, chỉ sợ xem lầm bệnh, mạng người quan trọng, không thể qua loa.”

Thủ lĩnh nhìn ta vẻ mặt sùng bái: “Ngài thật sự là người có tấm lòng nhân hậu. Thế đạo lúc này, người giống như ngài thật hiếm thấy.”

Ta cười: “Ta không thấy vậy. Là thầy thuốc, đương nhiên phải có lương tâm thầy thuốc. Đây là việc ta phải làm.”

“Thầy thuốc, lương tâm? Hầy, nói thì dễ, làm mới khó. Xin lỗi thần y chứ, ta cũng từng đi tìm không ít đại phu, ôi, không phải y thuật không giỏi, chính là căn bản không muốn khám bệnh cho người của bọn ta.”

Ta sững sốt: “Khám bệnh còn muốn phân người này người kia là sao? Làm gì có đại phu như vậy? Thật quá xằng bậy.”

Thủ lĩnh cười khỏ: “Ta thấy tiểu thần y tâm tính thiện lương, liền nói thật, chúng ta không phải dân chúng bình thường, mà là giặc cướp đó!”

Ta ôi một tiếng: “Thủ lĩnh nói vậy là sao? Các người chẳng qua là một đám nạn dân không có nhà để về thôi. Làm quân Hoàng Cản chẳng qua vì bị bức bách, thủ lĩnh sao lại tự cho mình là giặc cướp?”

Thủ lĩnh nhìn ta kinh hãi: “Thì ra từ đầu thần y đã biết chúng ta là quân Hoàng Cản.”

Ta nhìn gã gật đầu: “Đơn giản thôi. Các người ở nơi như thế này, không phải quân lính, cũng không phải dân thường, đương nhiên là quân Hoàng Cản. Chuyện này không khó đoán. Ta đến ngày thứ hai đã biết rồi.”

Thủ lĩnh nhìn thấy ta, cổ quái hỏi: “Chẳng lẽ ngài không sợ chúng ta?”

Ta nhìn gã, kỳ quái hỏi: “Tại sao phải sợ các người? Các người cũng không phải quái vật gì, cũng không phải loạn quân chư hầu, không có lý do để sợ hãi!” Thế đạo như lúc này, họa lính còn nặng hơn họa cướp, cướp còn có chút nghĩa khí giang hồ, lính thì chẳng bần khoản chuyện gì cả!

Thủ lĩnh thở dài: “Người ngoài đều sợ chúng ta. Có tiền có thể sợ chúng ta, không tiền không thể cũng sợ chúng ta, chỉ có thần y ngài nói không sợ.”

Ta cười: “Bọn có tiền có thể, bình thường hay ức hiếp dân chúng, đương nhiên sợ các người tìm bọn họ tính sổ; không tiền không thể là bởi vì tin lời đồn mà sợ các người, chỉ cần các người không ức hiếp bọn họ, bọn họ sẽ không sợ các người nữa. Tất cả mọi người đều là dân chúng bần cùng khổ khổ, có cái gì đáng sợ chứ.”

Thủ lĩnh nhìn ta: “Nếu người trong thiên hạ đều giống như thần y, cuộc sống của chúng ta tốt biết bao nhiêu.”

Ta nhìn gã, cũng thở dài: “Kỳ thực, các người lầm bước tới tình trạng hôm nay, cũng là do các người không phải. Lúc quân Hoàng Cản vừa khởi nghĩa, đúng thực là vì dân chúng. Quân Hoàng Cản là ai? Chính là dân chúng. Quân Hoàng Cản ban đầu trên giết tham quan, dưới thu nạp nạn dân lưu lạc, phát lương phát gạo, cứu dân chúng trong cơn lao khổ. Lúc ấy, quân Hoàng Cản chính là cứu binh của dân chúng chịu đủ đau khổ. Nhưng mà than ôi, hiện tại quân Hoàng Cản nơi nơi cướp bóc, chẳng phân biệt quan dân, đến mức chó gà cũng chẳng tha. Các người đã biến từ bảo vệ dân chúng thành làm hại dân chúng rồi.”

Thủ lĩnh xấu hổ nói: “Không có cách nào cả, mấy năm nay thiên tai liên miên, chúng ta khổ không thể tả, nhưng đám quan lại triều đình kia, chẳng những không cứu tế an dân, còn không ngớt đặt sưu cao thuế nặng. Chúng ta sống không nổi, dù sao tạo phản cũng là chết, không tạo phản cũng là chết. Chúng ta cũng là không còn biện pháp nào nữa. Những huynh đệ theo ta đều là người không có nhà để về. Không cướp thì không có lương thực, không sống nổi!”

Ta cũng thở dài: “Đúng vậy, ta cũng lớn lên trong gia đình bình thường, đương nhiên hiểu rõ nỗi đau khổ của các người. Nhưng mà, thủ lĩnh, cứ thế này mãi không phải là cách. Nghe ta nói một câu, nam tử hán đại trượng phu sống ở trong trời đất, người hiểu lý lẽ cần gánh vác chuyện thiên hạ, lui có thể bảo hộ một phương, người cùng khổ chỉ lo thân mình. Hiện tại, tuy rằng tình cảnh các người gian nan, nhưng cũng coi như người có sức lực cường tráng, sao không đi báo đáp quốc gia, cũng là bảo vệ an nguy cho dân chúng một phương, lại không làm nguy hại tới tính mạng của dân chúng. Người nghĩ xem, cha mẹ vợ con người là người, của người khác thì không phải sao? Các người làm chuyện như vậy, mạng sống của những người đáng thương không có nhà để về giống các người phải làm sao? Các người sao lại nhẫn tâm như vậy? Lương tâm sao yên ổn được!” Thủ lĩnh cúi đầu, thở dài không nói.

Thời gian lại trôi qua nửa tháng, ta rốt cuộc đã chữa trị gần hết bệnh nhân nơi này. Hôm nay, ta tìm đến thủ lĩnh: “Thủ lĩnh, bệnh nhân ở đây trên cơ bản ta đã khám hết rồi. Tại đây ta sẽ để lại vài phương thuốc, người tìm cách thu gom chuẩn bị thêm chút dược liệu nữa, đến lúc thời tiết nóng lên, nhớ cho bọn họ dùng một ít thuốc sắc lên, sẽ không có vấn đề gì.”

Thủ lĩnh nhìn ta: “Chẳng lẽ thần y phải đi sao?”

Ta nhìn hẩn gật đầu: “Đúng vậy, ta vốn phải đi Liêu Tây tìm nguyên liệu chế thuốc, đã ở chỗ này trì hoãn mất nhiều thời gian, nếu không đi, người ở đó chờ đợi sẽ sốt ruột. Ở chỗ người đã không còn chuyện gì nữa rồi.”

Gã nhìn ta, nửa ngày mới nói: “Nếu thần y nhất định phải đi, ta không dám ép ngài ở lại.”

Ta biết gã không muốn thả ta đi, cười một tiếng: “Ta hiểu ý thủ lĩnh. Thế này đi, nếu người tin ta, ở chỗ này kiên nhẫn chờ một năm, ta có quen biết một vài người làm quan. Để ta xem có biện pháp nào kiếm cho các người một nơi sống yên ổn sẽ dần xếp, không cần làm giặc Hoàng Cân nữa. Dù sao các người tạo phản cũng vì muốn ăn cơm no đúng không?”

Thủ lĩnh sững sờ nhìn ta: “Thần y, ngài có cách sao? Ôi, khó lắm! Một người là giặc, cả nhà là giặc, chỉ sợ không ai dám thu nhận giúp đỡ chúng ta.”

Ta cười nhẹ: “Chuyện là do người làm, tin tưởng ta, chờ ta từ Liêu Tây trở về, nhất định giúp người nghĩ cách.” Lại nghĩ thầm, nếu không được, ta sẽ dẫn bọn họ đi tìm Tào Tháo. Chờ ta từ Liêu Tây trở về, Tào Tháo cũng đã trở thành Duyệt Châu mục, thu xếp cho vạn người chắc không thành vấn đề.

Thủ lĩnh mừng rỡ, khom người hạ bái: “Nếu được như thế, ta thay mọi người cảm ơn ngài. Ngài chính là đại ân nhân của chúng ta!”

Ta vội vàng đỡ lấy gã: “Thủ lĩnh không cần như thế, ta đã từng nói, đây là lương tâm thầy thuốc, kẻ làm đại phu làm sao có thể nhẫn tâm nhìn bao nhiêu người ở đây chịu khổ. Vả lại, thủ lĩnh cũng là hảo hán có nghĩa khí, lại tự nguyện phục vụ cho mấy người già yếu mệt nhọc. Ta cũng thập phần bội phục thủ lĩnh. Người cứ việc yên tâm, ta nói lời giữ lời. Có điều, ta không dám chắc về thời gian, chỉ biết nhất định sẽ về tìm các người. Người cần phải kiên nhẫn chờ ta mới được!” Thủ lĩnh liên tục gật đầu đáp ứng.

12. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 12: Thiện Tâm

Ngày hôm sau, ta lưu luyến cáo biệt mọi người, tiếp tục đi lên phía bắc. Sau khi ra khỏi biên giới Nam Bì, chúng ta rút kinh nghiệm, không đi đường qua thôn xóm hẻo lánh nữa, cứ trực tiếp theo đường lớn hướng về U Châu. Trên đường không gặp chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ dừng mấy tốp nhỏ giặc Hoàng Cân bị Công Tôn Toàn đuổi giết. Hiện tại Công Tôn Toàn có thể coi là mãn nguyện thỏa thuê, vừa mới đánh bại giặc Hoàng Cân Biên Nam, hơn nữa hẩn áp dụng chính sách nghiêm khắc đối phó với các dân tộc thiểu số Tiên Ti, Hung Nô thường xuyên xâm nhập quấy phá cướp bóc, nên rất được lòng dân chúng U Châu.

Có điều, chủ quản hiện tại ở U Châu là Lưu Ngu, không phải Công Tôn Toàn. Lưu Ngu là người thuộc phái ôn hòa, chủ trương dùng chính sách vỗ về với các dân tộc thiểu số. Chủ trương này của Lưu Ngu vô cùng chính xác, phải biết rằng, lúc này giang sơn Đại Hán đã rối loạn be bét, cả vùng đất trung nguyên không ngừng diễn ra cảnh sát phạt, mà các dân tộc thiểu số trên thảo nguyên phía bắc trải qua gần trăm năm nội loạn, cũng chia thành năm bảy phe, chỉ cần lợi dụng chính sách lôi kéo, mua chuộc, trấn an cũng có thể đảm bảo biên giới phía Bắc tạm thời yên ổn.

Công Tôn Toàn là phần tử hiếu chiến điển hình, có tư tưởng hữu khuynh nghiêm trọng không nói, ta thấy trong bụng hẩn chỉ nghĩ làm sao giết người lập công để leo lên cao. Nhìn Lưu Ngu ở đây cầu an vương chân vương tay, trong lòng hẩn ta rất không thoải mái. Cho nên, hẩn dùng toàn lực ngăn cản Lưu Ngu mua chuộc dân tộc thiểu số, đuổi đuổi giết giết sứ giả hòa bình của Lưu Ngu, bản thân trực tiếp cướp bóc đồng

tây. Chuyện này khiến Lưu Ngu cùng các dân tộc thiểu số xung quanh vô cùng tức giận, trở thành mầm mống tai họa khiến hán diệt vong sau này.

Công Tôn Toàn cùng Lưu Ngu trở mặt không chỉ vì thế. Năm 191, thời điểm ta còn đang đi tìm Tào Tháo, Hán Hiến Đế tại Trường An bị người khác đưa bốn muốn trở về Lạc Dương, bèn lạng lẽ phái Lưu Hòa con trai của Lưu Ngu, vốn là người thân cận của mình, chạy tới tìm cha hán, muốn Lưu Ngu mang binh tới cần vương. Thế nhưng, Lưu Ngu là người hiền lành, con trai hán cũng là kẻ dằn dặt, lại chạy tới chỗ Viên Thuật – kẻ một lòng muốn làm hoàng đế, còn đem suy nghĩ của Hán Hiến Đế nói cho Viên Thuật. Viên Thuật dĩ nhiên muốn gây sóng gió, trực tiếp giam cầm Lưu Hòa không nói, còn buộc Lưu Hòa viết thư cho Lưu Ngu, bảo ông ta mang binh đến chỗ y hợp nhất.

Phải nói, tuy trước mặt Lưu Ngu Công Tôn Toàn rất ngang ngược, nhưng hán không có tâm phản lại đại Hán. Nhìn thấy sự tiểu nhân của Viên Thuật, hán khuyên Lưu Ngu không nên đi, Lưu Ngu tất nhiên không nghe (kẻ này cũng rất dằn dặt). Công Tôn Toàn trong cơn tức giận, một mặt ngầm liên kết cùng Viên Thuật, còn cho đệ đệ mình là Công Tôn Việt tới giúp Viên Thuật đánh Viên Thiệu. Thế nhưng, tên gia hỏa Viên Thuật lại cứ cho rằng Công Tôn Toàn cần phải làm như vậy, vì y là rỗng trong đám người, người khác phải nghe lời y. Vì thế bèn phái Công Tôn Việt giúp Tôn Kiên đánh Chu Ngang. Dù nói thế nào, Công Tôn Việt xem như là một sứ giả, tự nhiên bị y coi là thuộc hạ đem ra sử dụng, kết quả, Công Tôn Việt anh dũng hy sinh. Công Tôn Toàn đau đớn khôn cùng, đem nỗi tức giận đổ lên đầu Viên Thiệu cùng Lưu Ngu, cứ như vậy, mâu thuẫn giữa Công Tôn Toàn cùng Lưu Ngu xem như công khai hóa. Hơn nữa, quan hệ giữa Lưu Ngu và Viên Thiệu thật sự rất tốt, tốt đến độ Viên Thiệu còn muốn lập Lưu Ngu làm vua. Tuy rằng Lưu Ngu chối từ, nhưng Công Tôn Toàn vẫn lo lắng, mâu thuẫn giữa hán và Lưu Ngu quá lớn, đương nhiên lo sợ có một ngày Lưu Ngu đồng ý làm hoàng đế, hán sẽ thảm. Mặt khác, thế lực Viên Thiệu mạnh lên, liền có ý nghĩ chấm dứt vào U Châu, đương nhiên Công Tôn Toàn cũng muốn lấy được U Châu, cũng tìm cơ hội khuếch trương địa bàn, cho nên chiến tranh xảy ra giữa Công Tôn Toàn và Lưu Ngu là không thể tránh khỏi.

Năm Sơ bình thứ 3 đời Hán Hiến Đế (công nguyên năm 192), Viên Thiệu đóng quân ở huyện Quảng Xuyên (nay thuộc Đông Bắc huyện Tào Cường tỉnh Hà Bắc), cùng Công Tôn Toàn đối chiến ở cách hai mươi dặm phía nam Giới Kiều. Công Tôn Toàn có ba vạn tinh binh, Viên Thiệu lệnh cho Khúc Nghĩa mang tám trăm tinh binh lên phía trước, bố trí một ngàn cung nỏ phân ra hai bên. Công Tôn Toàn khinh thường Viên Thiệu lính ít, tung kỵ binh xuất chiến. Khúc Nghĩa lệnh cho binh lính giương thuẫn bất động, chờ quân của Công Tôn Toàn tới cách mười bước, đồng thời cùng phát tên, Công Tôn Toàn đại bại. Viên Thiệu bắt được Nghiêm Cương liền chém. Khúc Nghĩa đuổi Công Tôn Toàn đến Giới Kiều, Công Tôn Toàn dẫn binh đánh trả, lại thua lần nữa, dựa vào Vân ca ca xông vào đánh thuộc hạ của Viên Thiệu mới có thể thoát thân mà về. Vì thế Công Tôn Toàn chạy trốn đến huyện Kế (nay là huyện Đại Hưng – Bắc Kinh), một thị trấn nhỏ phía đông nam tự thủ, ở gần chỗ Lưu Ngu, tự nhiên thù hận kết càng thêm sâu.

Thời điểm ta đến địa giới U Châu, đúng vào lúc này. Ta cũng biết rõ, Vân ca ca không gặp nguy hiểm gì, trước mắt, Công Tôn Toàn còn chưa đánh với Lưu Ngu, thừa dịp này, ta phải nhanh chóng tới Liêu Tây, xây dựng cơ sở được liệu của mình mới được. Muốn có một vốn bốn vạn lời, tự gây dựng cơ nghiệp của mình là tốt nhất. Hơn nữa, chiến tranh không chỉ hao người mà còn hao ngựa, hiện tại chiến mã rất đắt. Công Tôn Toàn cũng bởi vì có chiến mã nhiều, tự mình huấn luyện nên đội kỵ mã có năng lực tác chiến mạnh, mới được gọi là Bạch Mã tướng quân, đội Bạch Mã Nghĩa Tông của hán rất nổi danh. Ta đột nhiên hiểu rõ, vì sao Vân ca ca ca giỏi võ nghệ như vậy, lại không được Công Tôn Toàn trọng dụng, đó là vì thủ hạ của ca ca so ra còn kém quân Bạch Mã Nghĩa Tông của hán mà thôi. Ta cũng muốn thành lập một mục trường, như vậy nhất định sẽ bảo đảm được nguồn cung ứng chiến mã sau này.

Nghĩ là làm, ta dẫn thủ hạ tới huyện Vô Chung, ở đây, đội tiền trạm của ta đã đợi được hai, ba tháng. Nhìn thấy ta đến, bọn Chu Lạc thở phào một hơi. Chu Lạc liền tới báo cáo: “Công tử, dựa theo phân phó của ngài, chúng tôi đã khảo sát đường thông từ nơi này tới Liêu Tây, cũng đã tìm được thị trường được liệu. Kết luận là, cả thị trường có thể dùng hỗn loạn để hình dung, căn bản không có trật tự. Nhu cầu và cung ứng những được liệu như nhân sâm và nhung hươu còn khá dĩ, nhưng chỉ có một số lượng ít do các tiệm thuốc nội địa tự chế cùng tiểu thương giao dịch, không có hình thức giao dịch hay thị trường cố định. Ngược lại vì nhiều năm chiến tranh, giao dịch thuốc trị thương tương đối thường xuyên. Mặt khác, chúng tôi đã đi tìm hiểu núi Từ Vô, đúng là có một khe núi rất thích hợp, môi trường xung quanh và đất đai không tồi. Ở đây

chúng tôi đã theo phân phó của ngài, mua hai hiệu thuốc, chờ ngày đến.”

Ta rất tán thưởng nhìn hân: “Người giỏi lắm, làm được nhiều việc như vậy. Tốt, bắt đầu từ ngày mai, người cùng thủ hạ của mình liên hệ tất cả tiểu thương được liệu tới nơi này, bất kể lớn nhỏ, mua hết. Người nói với bọn họ, được liệu của bọn họ chúng ta đều cần, hơn nữa, chúng ta sẽ cùng bọn họ xây dựng quan hệ hợp tác lâu dài. Nói cách khác, được liệu của bọn họ chúng ta lúc nào cũng có thể thu mua, giá cả tuyệt đối hợp lý. Các người phải đặc biệt chú ý, bất luận lớn nhỏ, hiểu chưa? Nói cách khác, chúng ta mua chính là thuốc, không phải người, không cần xem cấp độ. Dù là thương đội lớn hay những kẻ bán được liệu kiếm kế sinh nhai con con cũng đều thu mua cùng một giá. Đối với những người dân bán được liệu gặp khó khăn, cùng một loại được liệu, trả cho họ giá cao hơn một chút, các người rõ chưa?”

Bọn thuộc hạ nghe xong đưa mắt nhìn nhau, trong đó một tên to gan tiến lên phía trước nói: “Công tử, nếu làm như vậy thật, một lượng lớn dân chúng sẽ ồa tới chỗ chúng ta, được liệu của họ chất lượng không tốt lắm. Chúng ta thế này không phải làm buôn bán, mà là làm từ thiện. Liệu về sau...”

Ta nhìn hân, cười: “Người tên gì?” “Tiểu nhân tên Tống Liệt.”

Ta gật gù đầu: “Người nghĩ không sai, chúng ta chính là làm từ thiện. Có điều, kết quả sẽ không như người nghĩ. Sau này, các người sẽ biết. Hiện tại, cứ theo lời ta mà làm. Đúng rồi, Tống Liệt, từ sau người đi theo ta. Những người khác, tự làm tốt việc được giao.” Mọi người đáp ứng rồi đi.

Ngày hôm sau, ta tự mình dẫn Tống Liệt đi dạo một vòng huyện thành. Huyện Vô Chung lớn đến không tính được, nhưng nó lại là thông đạo chủ yếu giữa vùng nội địa và Liêu Tây. Vốn dĩ việc buôn bán ở đây phải rất hưng thịnh, thế nhưng vì loạn thế, thảo phạt không ngừng, ảnh hưởng tới thương nhân nội địa ra vào nơi này, hai năm qua lượng giao dịch không lớn, cuộc sống của người dân cũng không tốt lắm. Ra ngoài huyện Vô Chung trăm dặm, chính là núi Từ Vô.

Núi Từ Vô không lớn, nhưng thời Tam quốc rất nổi tiếng. Khiến nó trở nên nổi tiếng chính là nhờ một người – Điền Trù. Ông ta vốn là quan viên của Lưu Ngư. Sau khi Lưu Ngư chết, ông ta rời khỏi U Châu, dắt người trong tộc cùng một đám dân chúng tới núi Từ Vô, lập nên một cõi bình lai tựa thế ngoại đào viên. Sau này, vì phối hợp cùng Tào Tháo giải quyết triệt để vấn đề giặc Ô Hoàn quấy nhiễu, Điền Trù nhịn đau hiến kế, mượn đường núi Từ Vô, ra cửa Lư Long, đánh cho Đạp Đốn trở tay không kịp, vì định Liêu Tây lập công lao hiển hách. Mà Điền Trù lại bởi vì cảm thấy có lỗi với bà con núi Từ Vô, cả đời không ra làm quan, đáng tiếc cho một kẻ tài hoa. Bây giờ, ta đã tới đây, nhân tài như vậy, ta không thể để ông ta lãng phí một cách vô ích.

Nhìn ở cửa hiệu thuốc từng tốp người bán được liệu áo quần rách rưới, ta cũng dở khóc dở cười. Cả ta cũng không ngờ tới, mới thời gian ngắn ngủi năm ngày, thanh danh hiệu thuốc chúng ta đã truyền ra, bốn phương phàm là nhà có chút được liệu muốn đổi tiền đều tìm tới. Đám thuộc hạ bận rộn đổ đầy mồ hôi. Nhìn thấy nhiều người như vậy, ta thở dài không thôi, phân phó Tống Liệt, cố lưu lại những người dân tìm đến đây, đặc biệt là thanh niên trai tráng, ta có chuyện muốn nói. Tống Liệt mù mà mờ đi khỏi.

Đến khi ta vào sảnh lớn của hiệu thuốc, đã có rất nhiều người chờ, chỉ ít cũng bốn mươi người. Nghe xong Tống Liệt giới thiệu, một ông lão đứng ra: “Vị công tử này, mọi người chúng ta cảm ơn cậu. Ôi, trên đời không ngờ còn có người hảo tâm như cậu!”

Ta cười, đi qua đỡ lấy ông ta: “Tống Liệt, lấy đệm ra mời lão nhân gia ngồi nói chuyện. Các người thật không biết cách đãi khách.” Nhìn bọn Tống Liệt hấp tấp làm theo, ông cụ vội vàng nói không cần, không cần.

Ta dịu ông ta ngồi xong mới nói: “Lão nhân gia, người đừng khách khí với ta, phải nói cảm ơn, là ta cảm ơn người cùng bà con mới đứng. Nhờ mọi người bán được liệu cho ta, ta mới buôn bán được, phải không?” Người xung quanh bắt đầu nhao nhao nói nào là ngại ngần, nào là cảm tạ.

Chờ tới lúc yên tĩnh trở lại, ta cười nói: “Kỳ thực, hôm nay mời bà con đến, Triệu Như là vì có điều muốn nói.” Nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người, ta cười cười: “Ta biết, cuộc sống của mọi người đều không tốt, thật khổ cực tìm được liệu, cũng là vì muốn đổi chút đồ dùng. Tiểu tử có một câu, muốn hỏi các vị, bà con có muốn có một nguồn thu nhập tương đối ổn định, không phải bữa có bữa không như vậy nữa?”

Tất thấy đều gật đầu: “Đương nhiên muốn.” “Có thu nhập ổn định đương nhiên tốt.”

Ta nói tiếp: “Tiểu tử bất tài, nghĩ ra một phương pháp vớt cả đôi đường, hôm nay muốn xin bà con chỉ bảo.” Mọi người lập tức yên tĩnh lại. Ta nói tiếp: “Ta thấy bà con đều là người trong nghề biết xem được liệu đúng không?” Mọi người gật đầu. “Vây là được rồi. Ý tiểu tử là muốn bà con tập trung một chỗ, chúng ta cùng đến một nơi yên ổn, để bà con phụ trách, tiến hành hái thuốc và gieo trồng được liệu; hiệu thuốc chúng ta sẽ phụ trách thu mua và bán ra, có lợi nhuận, hai bên cùng hưởng, về phần vốn đầu tư năm đầu tiên, hiệu thuốc sẽ gánh vác, bà con cảm thấy phương pháp này thế nào? “

Mọi người toàn bộ đưa mắt nhìn nhau, loại chuyện thế này chưa từng nghe nói. Một lát sau, ông lão kia nói: “Công tử, chuyện cậu vừa nói nghe không tồi. Chẳng qua chúng ta chưa từng nghe qua loại chuyện này, có vẻ quá tốt.”

Ta cười: “Thưa cụ, hân cụ đã từng làm việc đồng áng. Không phải làm ruộng cũng như vậy sao? Mọi người cùng một chỗ làm nông, thu hoạch chia ra một ít cho mình, đa số dùng để nộp thuế đúng không?” Ông lão gật đầu. Ta nói: “Đạo lý ở đây cũng vậy, bà con thu thập được liệu hoặc gieo trồng được liệu, rồi giao cho hiệu thuốc chúng ta. Điểm khác với việc trồng hoa màu là, bà con không cần nộp thuế cho bất cứ kẻ nào, chỉ ít trong mười năm tới không cần. Bà con dùng lao động của mình đổi lấy thu nhập.” Mọi người đều có vẻ suy nghĩ.

Ta thấy bọn họ còn chút do dự bèn nói tiếp: “Hiện nay, thiên hạ đại loạn, kẻ có chút quyền thế liền tranh đoạt địa bàn, hôm nay người đánh ta, ngày mai ta đánh người, người dân không thể sống yên ổn, huyện Vô Chung này cũng vậy phải không? Đã như vậy, chúng ta vì cái gì không đi tìm cuộc sống yên ổn, mà ở chỗ này chịu khổ? Tiểu tử ở đây cam đoan để bà con có cuộc sống khá hơn nhiều so với nơi này.” Mọi người trong phòng bắt đầu loạn cả lên, nhón nháo thì thầm với nhau, trong đó không ít người đã thấy động tâm.

Gừng càng già càng cay, qua nửa ngày, ông lão kia lại đứng dậy: “Công tử, cậu nói không sai. Có điều, ta muốn hỏi cậu chuẩn bị an bài chúng ta đến nơi nào? Nếu nơi đó không ổn, chúng ta cũng khó nói chuyện với người nhà!”

Ta gật gù: “Không sai, chỗ này nhất định phải nói trước. Tiểu tử rất vừa ý một nơi ở núi Từ Vô cách đây trăm dặm. Ở đó có một hẻm núi, địa thế bằng phẳng, có thể lưu trú hơn một ngàn gia đình. Hơn nữa, trên núi thích hợp nhất gieo trồng được liệu, trên sườn núi còn có thể khai khẩn làm nương rẫy, cây gỗ dồi dào, không thiếu gỗ xây dựng nhà cửa.”

Ông lão lại rơi vào trầm tư, người xung quanh đều nhìn ông. Qua một hồi lâu, lão nhân gia rút cuộc ngẩng đầu nhìn ta: “Công tử giảng hết sức có đạo lý. Ta thấy công tử cũng không giống người có dụng ý riêng, vả lại, chúng ta đều là người bần cùng khốn khổ, cũng không đáng để cậu lừa gạt, ta tin cậu, nghe theo cậu an bài.”

Đã có một người đi đầu, những người khác bắt đầu phụ họa. Ta mừng rỡ, nói với mọi người: “Kỳ thực tiểu tử vẫn là có dụng ý riêng.” Mọi người sửng sốt, ta cười nói: “Dụng ý riêng của ta ở ngay đây, việc kinh doanh được liệu của ta sau này sẽ càng phát đạt! Có bà con ủng hộ, ta không cần lo nguồn được liệu nữa, đương nhiên làm ăn sẽ rất thuận lợi. Đây chẳng phải là có dụng ý riêng sao?” Một lời này của ta khiến mọi người cười râm râm. Ngay cả những người vừa rồi còn có chút do dự cũng đã hạ quyết tâm.

13. Phương Trường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 13: Núi Từ Vô An Dân

Nửa tháng sau, theo bọn thuộc hạ sắp xếp, ta cùng hơn ba mươi gia đình tiến vào trong núi Từ Vô. Trong nhóm người này, không chỉ có gia đình lão nhân hái thuốc kia, lão nhân gia họ Chu, dĩ nhiên là hậu duệ nhà Chu, còn tụ tập thêm những người biết kiến trúc, nấu rượu, rèn sắt đi cùng. Đương nhiên chuyện này do ta cố ý tạo ra, nhưng những người đó cũng là tự nguyện đi cùng, toàn là những người dân không chịu được thời loạn thế. Sau khi dàn xếp ổn thỏa nhóm người đi đầu, các nhóm tiếp sau cũng bắt đầu vào núi, chỉ trong vòng ba tháng, số hộ gia đình ở đây đã đạt hơn một trăm năm mươi hộ.

Ta chia qua loa số hộ đó ra làm mấy bộ phận, trong đó chủ yếu chính là được hộ, để Chu lão bá cầm đầu. Lão nhân gia đối với việc thu hái hay gieo trồng được liệu đều là người trong nghề, giao cho ông ấy là yên tâm nhất. Đồng thời, ta cho con trai Chu lão bá làm việc ngay trong hiệu thuốc ở Vô Chung, để hẳn phụ trách tất cả việc thu mua được liệu, cách làm ấy, trực tiếp lấy được lòng tin của những người còn chưa tin tưởng. Ta không khỏi thầm than vận khí mình thật tốt, dành được sự giúp đỡ của Chu bá bá, lúc này ta mới biết được, Chu lão bá là người rất có tiếng nói trong đám hương thân.

Nghề cất rượu là trọng điểm phát triển của ta sau này, căn cứ theo kinh nghiệm của Vũ ca ca, buôn bán rượu lợi nhuận rất cao. Chỗ này đã có nhân tài về mặt này, không dùng thật đáng tiếc. Có điều, bây giờ còn chưa được. Một là, tiền bạc ta mang theo dùng sắp hết. Nói chơi, tiền đầu tư ban đầu bỏ vào thật quá lớn, không kể xây dựng hiệu thuốc ở các nơi, di chuyển hơn một trăm gia đình, đều cần tiền. Hai là, hiện tại, lương thực người ăn còn thiếu, nói gì nguyên liệu ủ rượu, lại nói, dùng mật hoa cùng trái cây ủ rượu, ở phương bắc cũng khó tìm. Cho nên, chuyện này tạm thời gác lại. Chờ sang năm có lương thực hãy nói, ta còn muốn dùng rượu Cao Lương để đổi ngựa nữa.

Chế tạo đồ sắt cũng cần bắt đầu, nông canh dụng cụ phải rèn ra nhanh một chút, không chỉ các hộ gia đình trong núi cần, Tào Tháo ở bên kia cũng cần. Ở giữa sườn núi khảo sát hai tháng, các thợ cả cuối cùng đã chọn được địa điểm, bắt đầu đúc lò rèn. Lò rèn này cũng không phải chuyện nhỏ, ta cần những lò tinh phẩm. Núi Từ Sơn được ưu đãi địa lý, chính là rất gần mỏ than đá và mỏ sắt ở địa phương (mọi người đều biết, Liêu Ninh chính là tỉnh có mỏ than đá và sắt rất lớn), kỳ thực phía nam núi Từ Vô có than đá, trong vài năm chúng ta cần bản không cần lo lắng vấn đề nguyên liệu.

Khi cuộc sống bắt đầu phát triển ổn định, ta nói với mấy vị lão nhân gia đức cao vọng trọng: “Triệu Như muốn ra ngoài phấn đấu, không thể ở lại nơi này. Các vị lão nhân gia sẽ còn vất vả nhiều. Có điều, lúc này là lúc rối loạn, tôi lưỡng lự sẽ có rất nhiều người không nhà để về, bản cùng khốn khổ muốn tới nơi đây, các lão nhân gia đừng từ chối thu nhận bọn họ nhé.” Bọn họ đều gật đầu đồng ý. Ta nói tiếp: “Tôi chỉ là người làm ăn, rất nhiều chuyện không hiểu hết. Nhưng không quá hai năm, nhất định sẽ có người tài giỏi đến đây, lúc đó cuộc sống chúng ta ở nơi này mới có trật tự, các vị mới có thể bình an vô sự.”

Chu lão bá a một tiếng: “Công tử có thể khẳng định sao? Thật sự sẽ có người như vậy tới, vậy công tử...”

Ta cười: “Lão bá, ngài yên tâm, Triệu Như đối với núi Từ Vô mà nói, chỉ là nơi cung cấp tài nguyên, lại từ nơi này sinh ra lợi nhuận buôn bán. Không có ý biến nơi này thành địa bàn của mình. Có thể đem một người tài giỏi giúp mọi người có cuộc sống ổn định tới đây, tôi vui mừng còn không kịp nữa! Tuyệt đối sẽ không xung đột với người ta.”

Lúc này, nước mắt các lão bá đã rơi lã chã, Chu lão bá thở dài nói: “Công tử, mặc dù cậu nói như vậy, đối với chúng tôi, cậu là người tốt, là người thực lòng tốt với chúng tôi. Cậu yên tâm đi, chúng tôi ở đây vĩnh viễn tôn trọng công tử.”

Ta cười ha hả: “Vậy tôi yên tâm rồi. Các vị cũng yên tâm, mặc kệ sắp tới có chuyện gì, tôi cũng không để các vị bị tổn hại.”

Đã có lời hứa, đợi sau khi tiền vốn đổ hết về xong (đây chính là toàn bộ tài sản của ta đó, thật đau lòng), ta dẫn theo thuộc hạ tiếp tục đi về phía bắc tới Liêu Tây. Thời gian đã đến tháng 12 năm 192, là lúc Tào Tháo bắt đầu thu nạp và tổ chức lại đội quân Hoàng Cân Thanh Châu. Chính vào lúc này ta gửi cho Tào Tháo phong thư về việc dùng đồn điền để phát triển nông nghiệp, được Tuân Úc coi là tri kỷ. Phong thư này, đối với giai đoạn tranh bá thiên hạ sau này của Tào Tháo, có tác dụng phi thường.

Rời khỏi thôn trang núi Từ Vô, ta theo trí nhớ mang mấy thuộc hạ đi theo lộ tuyến tới Liêu Tây. Xuyên qua núi Từ Vô, đi qua hẻm Lư Long, vượt qua hiểm địa Bạch Đàn, qua một vùng đất trống rồi tới núi Bạch Lang, chọn tuyến đường qua Liêu thành trước khi tới Liêu Tây. Đây là con đường sau này Tào Tháo dùng để chinh phạt Ô Hoàn, do Điền Trù cung cấp. Trong lịch sử, Điền Trù vì mình bán đứng dân chúng núi Từ Vô và hẻm Lư Long mà từ chối ra làm quan. Vì nghĩa nhỏ mà mai một một thân tài hoa, thật đáng tiếc. Cho nên, hôm nay ta phải đi trước một lần nơi này, về sau việc dẫn đường để cho ta làm. Vả lại, Từ Vô sơn thôn trang bây giờ là nơi cung cấp được liệu cho ta, Điền Trù mang người tới đây, cũng là phép vua thua lệ làng (nguyên văn: rộng mạnh cũng không áp chế được rắn bản xứ), đến lúc đó ta thuyết minh cho Tào Tháo, Điền Trù người sẽ không có cơ để từ chối làm quan.

Có điều, con đường này quả nhiên là đường cổ, rất khó đi. Đoàn người chúng ta vừa đi vừa phải mở đường, mệt chết đi được. Tống Liệt vẻ mặt khó hiểu hỏi ta: “Công tử, chúng ta đi đường lớn không tốt sao? Vì sao nhất định phải đi đường này?”

“Có một số việc các người còn chưa biết. Nhưng mà Tống Liệt, ta biết người rất thông minh, trong thương đội tuổi của người cũng tính là nhỏ. Ta hôm nay mang theo người đến đây mục đích chủ yếu là để người nhớ kỹ con đường này, về sau nhất định sẽ dùng tới. Còn nữa, ta chuẩn bị ở quan ngoại lập một mục trường, cứ điểm Lư Long này vô cùng quan trọng, nhất định phải sắp xếp người của chúng ta vào. Tống Liệt, ta hy vọng người chọn lựa những người đó, người hiểu chưa?”

“A?! Công tử, lập một mục trường ở quan ngoại đúng là một chủ ý tốt. Hà, tiểu nhân ở trong quân, rất hâm mộ kỵ binh. Nếu chúng ta có bãi thả ngựa, vậy việc buôn chiến mã của chúng ta sẽ rất tốt rồi, nhất định kiếm được nhiều tiền. Có điều, tiểu nhân chỉ sợ không đảm đương nổi trọng trách này.”

“Tống Liệt, người phải biết đạo lý việc là do người làm. Người chưa từng làm sao biết không làm được? Bỏ công tử nhìn người không sai đâu. Đương nhiên, lúc bắt đầu sẽ rất khó, người dù sao cũng không biết nuôi ngựa, có điều người yên tâm, ta sẽ nhanh chóng tìm được nhân tài trong phương diện này. Công việc chủ yếu của người không phải là nuôi ngựa, chăm mục trường, mà là dẫn thông con đường buôn bán, thu mua hoặc trực tiếp vào những cứ điểm quan trọng, mua bán ngựa chiến của chúng ta cho tốt. Còn nữa, người rất thông minh, về sau, chúng ta phải mua ngựa từ các dân tộc thiểu số như Hung Nô hoặc Tiên Bi, người vốn tinh thông phương diện này, ta rất rõ. Cho nên, người nhất định phải chăm chỉ. Hà, làm tốt, nói không chừng ta sẽ cho người cơ hội được phong hầu.”

“Ha ha, công tử nói đùa. Cho tới giờ chưa từng nghe đi buôn có thể được phong hầu.”

Ta cười: “Người đừng quên, thân phận thật sự của người, người nhà của người đang ở nơi nào? Hi hi.”

Tống Liệt ngẩn người, thở dài: “Người nhà ta đều ở đông Võ Dương. Công tử, cậu nói xem, chúng ta khổ cực hơn nửa năm, chừng nào có thể trở về vậy?”

“Thế nào, nhớ nhà rồi hả? Tống Liệt, ta nói cho người biết, trong hai năm người đừng mong chuyện đó. Nếu người làm tốt, ta sẽ cho người nhà tới sum họp cùng người, hoặc là trực tiếp thả người về nhà, rời khỏi thương đội. Có điều, nhất định phải đợi việc làm ăn của chúng ta hoàn toàn triển khai, người hiểu chưa?” Tống Liệt bị dọa gật đầu như mổ thóc. Ý tứ trong lời nói của ta, bọn hắn đều rất rõ ràng.

Trải qua gần mười ngày đi đường, chúng ta cuối cùng cũng xuyên qua vùng đất này. Vào tới cách Liễu thành không xa có một thị trấn nhỏ hiện lên dưới ánh mặt trời. Tiễn vào thành, lại có chút nhân khí. Nơi này hẳn là địa bàn của tộc Tiên Bi, người của dân tộc thiểu số này nhiều hơn. Tống Liệt bọn họ nhìn cách những người đó ăn mặc rất tò mò. Ta cũng cười giải thích cho bọn họ phong thổ nơi này. Kỳ thực, chính ta cũng chưa từng tới đây, nhưng trong ấn tượng, nơi này vô cùng quen thuộc, trong lòng biết là do kiến thức của Vũ ca ca, ta vô cùng phục huynh ấy.

Đôi khi ta nghĩ, nếu như ta là bá chủ một phương, liệu có thể giết một người không vì ta hiển đại tài như Vũ ca ca không. Kết luận là: ta cũng sẽ giống Tào Tháo bỏ tù huynh ấy cả đời. Nhưng tuyệt đối sẽ không giống như Lưu Bị, âm thầm gia hại, đồ ngụy quân tử. Đúng vậy, chính giữa loạn thế, không có người thật sự biết làm theo lẽ phải, đặt mình nơi thế ngoại. Chẳng thể trách Vũ ca ca phải chịu nhiều đau khổ.

Đang lúc chúng ta say sưa thưởng thức phong thổ nơi này, phía trước đột nhiên tuyền tới tiếng quát mắng: “Đi nhanh lên, muốn chạy trốn, không nhìn xem mình là ai. Lần này trở về, sẽ cho người nhận đủ.” Chỉ thấy từ ngoài thành một đội người ngựa tiến vào, hai người cưỡi ngựa, mang theo mười mấy người, áp giải một thanh niên mang xiềng xích bị trói gô lại đang đi tới. Nhìn kỹ người thanh niên này khoảng hơn hai mươi tuổi, ăn mặc kiểu người Hán, toàn thân rách rưới, trên chân bị xiềng xích, không thô lại gầy, hẳn đi hết sức gian nan. Người tuy rằng bị trói, vẫn bắt khuất ngẩng đầu, cắn chặt hàm răng, mặc kệ người cưỡi ngựa chề giễu, đánh đập, không kêu một tiếng nào.

Bọn Tống Liệt thấy kỳ quái: “Công tử, bọn người đó là ai vậy? Xem chúng không giống nha dịch hoặc quan binh đâu.” Ta thở dài: “Bọn chúng hẳn là thị vệ của một quý tộc dân tộc nào đó. Người này là một nô lệ bỏ trốn. Hiện tại ở trong quan nội, bình thường đều là gia nô, loại nô lệ thuần túy rất ít. Những người dân

tộc thiểu số này đối đãi với nô lệ chạy trốn rất nghiêm khắc. Ta thấy chàng trai này sẽ còn chịu nhiều khổ nữa.” Bọn Tống Liệt a một tiếng, không nói gì nữa.

Ta nhìn đám người đó đi qua bên người chúng ta, ánh mắt không khuất phục của người thanh niên kia đột nhiên khiến ta xúc động. Nhìn bóng lưng bọn họ, ta thầm hạ quyết tâm. Mang theo bọn Tống Liệt tìm khách điểm ở trọ. Bao nhiêu hứng thú của bọn Tống Liệt bị màn đánh đập vừa rồi làm mất cả, ta an bài bọn họ đi dạo trong thành, thuận tiện hỏi thăm tình hình mậu dịch ở nơi này, còn bản thân đi nghỉ sớm.

Lúc Tống Liệt trở về, báo cáo với ta: “Công tử, nơi này rất gần Liễu thành. Liễu thành là địa bàn của người Ô Hoàn. Hai năm qua, Viên Thiệu cực lực lôi kéo bọn chúng, thậm chí còn gả hai con gái đến đây. Bản thân thủ Lĩnh Ô Hoàn là Đạp Đốn lấy một người, nghe nói là con ruột của Viên Thiệu; em họ Đạp Đốn lấy một người, là cháu gái Viên Thiệu. Cho nên, mậu dịch giữa nơi này và quan nội cũng không tệ lắm. Phải rồi, nô lệ bỏ trốn hôm nay chúng ta gặp là của một nhà quý tộc Tiên Bi. Nghe người ta nói, đây đã là lần thứ tư hắn chạy trốn trong mấy năm ở đây. Đáng tiếc luôn bị bắt trở về.”

Ta nhìn hắn: “Các người thật có lòng, còn đi hỏi thăm cả chuyện riêng trong nhà người ta. Nếu nơi này làm ăn tốt, ngày mai các người đi tìm chỗ nào mua một căn nhà, làm trạm trung chuyển tới Liễu thành. Còn nữa, chúng ta chủ yếu mua thiết cụ và ngựa. Về sau, khi chúng ta khai trương xưởng rượu, đây cũng sẽ là nơi tập kết hàng hóa bán cho Liêu Đông và quan ngoại, cho nên nhất định phải tìm được một nơi ở chỗ này, hiểu không?” Bọn Tống Liệt nghe lời rời đi.

Đến buổi tối, ta thấy bọn Tống Liệt đã nghỉ ngơi, liền bắt đầu kế hoạch hành động. Ấy dà, lâu rồi không nhúc nhích, thân thủ đều không thuận, hôm nay đi hoạt động gân cốt một chút cũng tốt. thay trang phục xong, ta chuẩn khỏi khách điểm, lần mò về phía nhà quý tộc Tiên Bi kia.

14. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 14: Đêm Không Trăng Để Giết Người

Chuyện trèo tường nhà người khác hình như ta chưa từng làm, ha ha, hôm nay chơi thử xem sao. Tìm được tới nơi, cũng may tường nhà gia đình này cũng không cao lắm. Ta từ chân tường nhòm vào trong nhà, hộ vệ cũng không nhiều, coi bộ cũng không có gì là quý tộc, giống thương nhân hơn. Ta vừa nghĩ, liền lần ra hướng chuồng ngựa xem xét. Không ngoài dự liệu, trong phòng bên cạnh chuồng ngựa quả nhiên có tiếng chửi mắng: “Cho người chạy, người chạy giỏi lắm, hôm nay không đánh người tới chết không xong. Hừ, nếu không phải thấy người còn chút tác dụng, sớm đã giết người cho chó ăn, khỏi gặp phiền toái.”

Ta lặng lẽ ở trên cửa sổ nhìn vào: thanh niên kia bị trói chặt hai tay buộc cao trên xà, bên cạnh có một kẻ đang dùng roi đánh rất hăng say. Trên người thanh niên kia vết máu đã loang lổ, cơ hồ thương tích đầy mình; nhìn kỹ, vết thương trên người hắn ngang dọc, hiển nhiên không phải mới có, nhìn đáng vẽ, hắn bị đánh đập như vậy không chỉ một lần; cổ chân hắn mơ hồ đỏ vằn máu, là do xiềng xích cọ vào. Cả người đầy máu và nước, không ngừng rỏ xuống mặt đất. Người rõ ràng bị nước hắt tỉnh lại, trên người sưng nước, hiển nhiên đã bị đánh rất lâu. Làm ta bội phục chính là hắn bị đòn hiểm như vậy, trên mặt đã đau tới biến dạng, nhưng không hề rên một tiếng, cắn răng im lặng.

Ta không nhẫn tâm nhìn, muốn trước hết giải quyết tên hộ vệ này để cứu hắn, thế nhưng, kinh động nhiều người, sẽ không dễ làm. Nhẹ nhàng mò qua một dãy sương phòng, lần lượt quan sát, ta rất nhanh đã tìm thấy nơi ở của bọn gia đình. Nghĩ đi nghĩ lại, có nên diệt sạch hay không? Mười mấy người, nếu như không giết..., ời, tuy rằng giết người không tốt, nhưng bị người giết càng không tốt. Lần này cũng đành phải ác độc một chút, dù sao lúc bàn ngày xem mấy người đó cũng không tốt đẹp gì. Ta cắn răng một cái, tiến vào trong hạ độc thủ.

Giải quyết xong đám người đó, ta nhẹ bước như mèo vào sân, lặng lẽ mai phục, rất nhanh chóng giải quyết nốt bốn tên tuần đêm. ời, hôm nay giết người nhiều rồi, nếu Vũ ca ca biết, có oán ta không? Ta lắc đầu, tiến vào nhà chính. Nhìn một tên như heo mập vẫn đang ngủ say, ta cầu nguyện: “Không phải ta muốn giết chết người, chẳng qua bộ dáng người giống heo, chính là để giết, cho nên ta phải động thủ. Chỉ mong người kiếp sau đừng biến thành heo.”

Ra khỏi phòng, ta bỗng có cảm giác mình là một kẻ ma quỷ giết người, trước kia cũng từng giết không ít, nhưng chưa từng trải qua tâm trạng này, trong lòng không khỏi chán ghét chính mình. Cười khổ, quay trở lại hình phòng, trong đó bọn người kia vẫn đang gia hình, người thanh niên đã nhuộm trong máu, mấy tên kia vẫn không ngừng quật, tựa hồ như vậy mới giải tỏa được nỗi hận của mình. Ta hừ lạnh một tiếng đẩy cửa đi vào.

Người trong phòng thấy một kẻ bịt mặt mang theo một cây kiếm đầy máu tiến vào, cũng giật nảy mình: “Người là ai, muốn làm gì?” Trong đám có một tên lá gan lớn phản ứng lại.

“Hừ, người ta đã bị đánh ra hình dạng này, các người còn không buông tha, sao độc ác vậy.” Nhìn thấy ta một thân sát khí đi tới, bốn người trong phòng bị dọa hét âm lên, muốn lao ra ngoài. Ta căn bản không khách khí với chúng, cũng không còn gì để nói, bước theo bọn chúng, mấy kiếm hạ xuống, toàn bộ đều xong.

Người thanh niên kia lúc ta giết người một câu cũng không nói, ta thả hân xuống rồi hỏi: “Người còn có thể đi không?”

Hắn nhìn ta, cắn răng: “Được.”

Ta nhìn chân hắn: “Bọn chúng ai có chìa khóa? Mở nó (xiềng chân) trước đã.” Gã thanh niên cười khổ: “Mở không ra, đã hàn cố định rồi.”

A?! Ta nhìn kỹ, đúng là thế. Không chỉ xiềng chân, cả còng tay cũng vậy: “Sao lại tàn nhẫn thế? Thôi vậy, ta đưa người ra trước rồi nói.”

Ta vừa định dìu hắn, gã thanh niên lắc đầu nhìn ta nói: “Xin ân nhân cứu đệ đệ tôi.” Ta sửng sốt nghĩ thầm, người nơi này ta giết sạch rồi, chẳng lẽ: “Này, đệ đệ người ở đâu?” “Chắc đang bị giam trong hầm ngầm.”

Ta thở ra một hơi, may quá: “Tốt, người ở đây chờ ta. Yên tâm, người trong nhà chết sạch rồi.” Nhìn miệng gã thanh niên há ra, ta cười cười, xoay người đi ra ngoài, rồi lại trở vào: “Này, ngại quá, hầm nằm ở đâu?” Trên mặt gã thanh niên nở một nụ cười: “Để tôi đưa ân nhân đi.” Da mặt ta dưới lớp mặt nạ có chút nóng lên.

Cẩn thận dìu hắn tới khu đất trống ở hậu viện, gã thanh niên chỉ vào căn phòng ở phía cuối: “Hầm ở chỗ đó, bên trên là một phiến đá.” Ta buông hắn ra, đi tới nhìn, quả nhiên có một khối đá, ta quan sát phía dưới, một mùi tanh tưởi xộc lên. Trời ơi, nếu không phải vì cứu người, đánh chết ta cũng không xuống dưới đó.

Hiện tại không có biện pháp nào. Tới lúc từ trong hầm đem lên một người, ta thở mạnh mấy hơi, thật sự là khó chịu. Ta lúc này mới có thời gian đánh giá người này: chỉ thấy hắn mới hơn mười tuổi, cũng mang theo xiềng xích, hiện đang dùng ánh mắt hung tợn nhìn ta. Vừa rồi ta ở dưới đó thật sự không muốn nói chuyện, có lẽ tên gia hỏa này chưa hiểu tình hình, ta chỉ nhanh kéo hắn đi lên.

Hiện tại, hắn vẫn đang giẫy dụa: “Các người lại muốn làm gì? Ta sẽ không nghe các người.” Ta thở dài: “Người bình tĩnh một chút được không? Người còn không thấy rõ ràng, kêu la cái gì?”

Nghe ta nói vậy, hắn ngẩng đầu nhìn ta, bầu trời tối đen, thấy không rõ lắm. Ta cũng không nhiều lời: “Đi theo ta, ca ca người đang chờ người đó!” Ta xoay người rồi đi. Hắn do dự một chút rồi đi theo. Nghe tiếng xiềng chân phía sau, ta thở dài: “Chân của người không tháo được xiềng sao?”

“A? Không tháo được.” Ta lắc đầu, lập tức về tới chỗ gã thanh niên kia. Hắn muốn tới đón, nhưng thương thể rất nặng, lão đảo một cái thiếu chút ngã sấp xuống, ta vội vàng đỡ lấy hắn. Chờ hai huynh đệ ôm nhau xong, ta mới nói: “Thế này đi, trước tiên ta giúp các người cắt xích, huynh đệ các người bàn nhau sau này nên đi đâu”

Gã thanh niên lôi kéo đệ đệ, quỳ sụp trên mặt đất. Ta vội vàng tới đỡ: “Đừng làm vậy, mau đứng lên.”

Thanh niên nói: “Tiểu tử Công Tôn Hồng, xin hỏi quý tính ân công?” Ta dùng sức kéo hắn dậy: “Ân công cái gì, đừng gọi ân công, gọi ta Triệu Như là được.”

Công Tôn Hồng nói: “Ân công, đây là đệ đệ tôi tên Tần Dũng. Ngài cứu tính mạng huynh đệ tôi, huynh đệ tôi kiếp này khó báo đáp một phần. Xin ân công tháo khẩn che mặt xuống, để chúng tôi nhận rõ hình

dáng ngài?”

Ta cười: “Được rồi, Công Tôn đại ca, hiện không phải lúc nói chuyện đó, chúng ta phải rời nơi này nhanh một chút. Chuyện khác sau khi rời khỏi đây hãy nói. Đúng rồi, ta sẽ giúp các người cắt xích.”

Công Tôn Hồng cười khổ: “Không dám nhờ ân công. Ngài chặt giúp đệ đệ được rồi, còn trên người tôi, kiếm của ngài không chặt được.” Ta sửng sốt: “Vì sao?”

Công Tôn Hồng nói: “Xiềng xích trên chân tôi là luyện sắt mà thành, vũ khí bình thường căn bản không làm gì được. Nếu không tôi đã sớm chặt đứt nó.”

“A?” Ta kinh hãi lắp bắp: “Công Tôn huynh, bọn chúng sao lại đối xử với người như vậy? Bỏ đi, hiện tại không phải lúc nói chuyện. Nếu không chặt được, đợi lát nữa tính.” Cũng mặc kệ hắn, ta kéo Tần Dũng còn đang ngẩn người, dùng sức bổ xuống xiềng xích dưới chân hắn. Nhưng mà, keng một tiếng, kiếm của ta gãy. “Thế này....”

Công Tôn Hồng thở dài: “Ân công, trong phòng ở hậu viện còn không ít binh khí, chúng ta qua đó, để tiểu nhân kiếm cho ngài một thanh.” Sao? “Người biết chọn binh khí?”

Công Tôn Hồng cười: “Binh khí nơi này đều do tiểu nhân tạo ra.” Ta mừng rỡ trong lòng, xem ra lần này cứu người thu hoạch rất lớn. Hiện tại, ta cũng không khách khí, đỡ hắn đi ra phía sau, Tần Dũng theo sát bên cạnh.

“Oa, thật nhiều binh khí. Ta phát tài rồi.” Trong lòng mừng rỡ, hiện cả trên mặt: “Công Tôn huynh, làm phiền người rồi.” Công Tôn Hồng nói: “Ân công, tiểu nhân không dám, ngài kêu tôi Công Tôn được rồi.” Ta cười: “Huynh đệ các người so với ta lớn hơn.” Công Tôn Hồng lắc đầu, đi chọn kiếm.

Chỉ chốc lát sau, hắn cầm thanh kiếm đưa ta: “Thanh này có vẻ được, ngài thử xem.” Ta nhận lấy, dùng sức vung một cái, không sai, xiềng chân Tần Dũng liền đứt. Ta ngẫm nghĩ, còn chưa tin, truyền công lực vào tay, dùng sức chém xuống xiềng xích của Công Tôn Hồng, kiếm bật ngược lên, trên thân kiếm xuất hiện vết mẻ, mà xiềng chân một chút xây xước cũng không có.

Công Tôn Hồng thở dài: “Vô ích. Xiềng xích này chính tay tôi đánh ra, tôi biết rõ không có cách nào chặt đứt.” Ta sửng sốt một chút, bất quá hiện tại không phải lúc nói nhiều, đành phải chém đứt xiềng tay cho bọn họ trước.

“Hiện tại chúng ta phải nghĩ biện pháp. Tần Dũng có thể trực tiếp cùng ta đi ra, nhưng...”

Công Tôn Hồng cười cười: “Không có cách nào, ân công, ngài mang đệ đệ tôi đi là được. Không cần lo cho tôi.”

Ta suy nghĩ một chút: “Nói thế sao được! Thế này đi, người dùng bao bố bọc xiềng xích lại, để dưới hông; lại tìm một bộ y phục dài mặc lên, giả làm bệnh nhân, chúng ta đỡ người cùng đi, như vậy không sợ bị người khác nhìn thấy.” Hai người gật đầu.

Đến phòng chính, ta đi tìm y phục, Tần Dũng nhìn thấy thi thể heo mập, lại nhào lên dồn sức đánh một trận. Xem bộ dạng huynh đệ bọn họ, nhất định đã chịu nhiều khổ ải. Ta kéo hắn ra: “Được rồi, người đã chết đừng đánh nữa.”

Chờ bọn họ mặc quần áo tử tế, ta hỏi: “Công Tôn huynh, tên này là một thương nhân sao?” Công Tôn Hồng gật đầu: “Không sai, hắn là thương gia buôn vũ khí lớn nhất nơi này.”

“Vậy, tiền bạc của hắn không ít phải không? Có ở đây không?” Công Tôn Hồng nhìn ta: “Chắc ở đây thôi. Ân công, ngài...”

Thấy biểu hiện nghi ngờ của hắn, ta cười nói: “Ta không phải loại người huynh nghĩ, chẳng qua, đã có thì không nên lãng phí, bên ngoài người thiếu cơm gạo không ít.” Công Tôn Hồng cười: “Trong phòng hắn còn một mật thất, có điều ta không biết ở đâu.”

Mật thất, với ta mà nói, không thành vấn đề: “Tần huynh, phiền người đi thu thập của cải khác của hắn.” Tần Dũng nghe lời đi. Ta tự mình rút kiếm gõ lên vách tường bốn phía. Chỉ chốc lát sau, hồi âm ở một

chỗ cho thấy vách tường trống rỗng. Ta cũng không khách khí, chẳng tìm cơ quan, dùng sức nện vào. Ầm... vách tường đổ một mảng, lộ ra một mật thất.

“Oa...” Ta nhìn ba rương lớn, trợn mắt há hốc mồm, bên trong tất cả đều là vàng cùng châu báu, phát tài rồi. Công Tôn Hồng bọn họ cũng không ngờ đến, nơi này lại có nhiều tài vật đến thế. Phấn khích thì phấn khích. Ta lập tức nhủ mảy. Nhiều thế này làm sao mang ra? Ta đi qua đi lại mấy vòng trong phòng, đã nghĩ ra một chủ ý.

Nửa canh giờ sau, ta trong lòng ôm một bao châu báu, cùng Tần Dũng đỡ Công Tôn Hồng, đi về hướng khách điểm. Đương nhiên, ta đã đổi lại bộ dạng bình thường, hai người xem ta còn trẻ vậy đều ngỡ ngàng. Ở phía sau chúng ta, một ngọn lửa hùng hực bốc lên trong ngôi nhà. Hà, chuyện này đúng là đêm không trăng dễ giết người, ngày gió thổi dễ phóng hỏa.

15. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 15: Huỳnh Độ Số Khổ

Chờ ta an trí hai người xong (chủ khách điểm quả thật tưởng ta mang bệnh nhân về), ta tự kiểm thuốc trị thương, vội tới bồi thuốc cho Công Tôn Hồng. Phải nói hần cũng thật kiên cường, cố chống đỡ như vậy đã nửa ngày. Nhìn hần cả thân đầy vết thương, ta thấy đau lòng: “Lũ chết tiệt đó thật độc ác. Thế nào, còn chịu được không?”

Công Tôn Hồng cắn răng, chịu đựng đau đớn của thuốc trên miệng vết thương. Nghe ta hỏi, hần nói: “Không có việc gì, lần này còn nhẹ. Tôi đã quen rồi.” “Sao? Còn nhẹ? Trời ạ, người chịu khổ thật nhiều!”

Tần Dũng ở một bên giúp ta, cũng ứa lệ: “Bọn chúng đối với ca ca thật ngoan độc. Bình thường thường xuyên đánh huỳnh ấy, cách vài ngày lại ra đòn hiểm. Lần trước chạy trốn không thành, bọn chúng giam ca ca trong xưởng đánh ba ngày. Cực hình gì cũng dùng.” Công Tôn Hồng cười khổ: “Chuyện quá khứ, đừng nhắc nữa.”

Ta lắc đầu: “Xem ra, bọn chúng đối với người không phải ác độc bình thường. Nghe các người nói, ta thấy trong lòng cũng tốt hơn, khỏi phải vì giết nhiều người mà bất an.” Tần Dũng nhìn ta, vẻ mặt sùng bái: “Ăn công thật là lợi hại. Lũ người đó đáng chết.”

Ta cười cười: “Không đâu, ta cũng không muốn giết người. Đúng rồi, các người làm sao lại trở thành nô lệ, ta thấy các người đều là người Hán mà?” Công Tôn Hồng thở dài: “Phải, sáu năm trước tôi đi theo phụ thân đến đây mua quặng sắt, bị người Tiên Bi ở nơi này giam thành nô lệ, đệ đệ thì do mười năm trước Hung Nô xâm lấn, bị cướp đến. Chúng ta là đồng hương.”

“Chả trách, thì ra các người là huỳnh đệ kết nghĩa. Đúng rồi, Công Tôn đại ca, người theo cha tới mua quặng sắt sao lại bị giam thành nô lệ vậy?”

Công Tôn Hồng hận nói: “Tên này gọi là Duy Hồ Nhi Đáp, nguyên là quản gia nhà quý tộc Tiên Bi. Sau này, gia đình quý tộc kia nội bộ tranh đấu bị cừu nhân giết chết, gã mang theo tiền tài của gia chủ đến nơi đây, chuyên buôn bán vũ khí. Chúng tôi là hậu nhân của Công Tôn Dã, nhiều thế hệ gia truyền nghề rèn. Tên Duy Hồ Nhi Đáp này không biết nghe từ đâu biết lai lịch chúng tôi, liền giả trá mời phụ thân đến đây, nói là có chuyện làm ăn, muốn cùng chúng tôi hợp tác, hần có quặng sắt, cha con chúng tôi phụ trách luyện chế binh khí, được lợi chia đều. Cũng là do phụ thân nhất thời khinh suất, chưa hỏi thăm kỹ lai lịch của Duy Hồ Nhi Đáp đã mạo hiểm tới đây. Kết quả phụ tử chúng tôi bị hần giam giữ, muốn chúng tôi chế binh khí cho hần, trở thành nô lệ của hần. Phụ thân không chịu nổi vũ nhục này, tự sát mà chết. Tôi cố nhịn không vì cái gì khác, chỉ để báo thù. Nhưng bọn chúng phòng bị nghiêm ngặt, tôi trừ bỏ đức rèn, không có võ nghệ, không có cách nào cả, đành phải kiếm cách chạy trốn trước, về sau mới báo thù. Có điều, tôi trốn vài lần đều bị bắt về. Đến lần này được ân công cứu.”

Tần Dũng nói tiếp: “Tôi năm tám tuổi bị cướp thành nô lệ, đã qua tay chủ nhiều lần. Bị bán tới chỗ Duy Hồ Nhi Đáp năm năm trước, làm thợ rèn cho hần. Nhân tìm được ca ca là đồng hương, lại được ca ca nhiều

lần chiếu cố, cho nên chúng ta trở thành huynh đệ. Binh khí nơi này đều do ca ca rèn ra, bán rất được giá, cho nên, Duy Hồ Nhi Đáp đặc biệt quản ca ca rất chặt. Mỗi lần ca ca chạy trốn bị bắt lại, đều bị chúng dùng hình đánh đập. Lần trước huynh đệ chúng tôi bị bắt về, chúng dùng tính mạng của tôi bắt ca ca chế một bộ xiềng xích cho chính mình. Ca ca còn bị bọn chúng đánh đập ba ngày đêm. Lần này chúng tôi lại thất bại, tôi bị Duy Hồ Nhi Đáp bỏ tù, dùng để uy hiếp ca ca. Tôi cũng không biết, chúng lần này còn muốn dày dọ ca ca thế nào nữa. May mắn có ân công cứu giúp, lại giết hấn giúp chúng tôi báo thù.”

Ta thở dài: “Nghe các người nói, trong lòng ta chẳng còn chút gánh nặng nào. Đúng rồi, sau này các người có tính toán gì không? Xiềng xích ở chân Công Tôn đại ca vẫn phải nghĩ cách phá bỏ mới được.”

Công Tôn Hồng cười cười: “Không sao cả, tôi đã mang theo xiềng xích sáu năm. Từ lúc đến nơi đây đã như vậy. Còn về sau...” Hấn dừng một chút, nhìn Tần Dũng: “Nếu như ân công không chê, huynh đệ chúng ta chính là người của cậu.”

Ta a một tiếng: “Sao làm thế được, ta cứu các người, chỉ vì ban ngày nhìn bọn người đó không vừa mắt, không phải vì chuyện này. Ta thấy các người vẫn là về quê nhà đi. Ta cũng biết rõ Công Tôn đại ca hoạt động khó khăn, hơn nữa, sự tình đêm qua rất khó giải quyết. Thế này vậy, trước tiên các người ở đây nghỉ ngơi vài ngày, chờ lúc thương đội của ta trở về, ta sẽ nghĩ cách đưa các người đi cùng.”

Tần Dũng nhìn Công Tôn Hồng, Công Tôn Hồng lắc đầu. Tần Dũng liền nói: “Ân công, Tần Dũng sớm đã không còn nhà, trên thế giới này, cũng chỉ có ca ca là người thân, tôi nguyện ý đi theo ân công. Hơn nữa, ân công giỏi võ nghệ như vậy, Tần Dũng muốn học cậu.”

Công Tôn Hồng cũng nói: “Đúng vậy, ở quê tôi cũng không còn ân nhân. Ân công đã giúp tôi báo huyết hải thâm thù, tôi cùng đệ đệ đã quyết tâm rồi, chúng tôi sẽ coi cậu là chủ nhân. Bất kể ra sao, chúng tôi cũng không rời khỏi cậu.”

Nhìn ánh mắt kiên quyết của hai người, ta chỉ biết gật đầu đồng ý: “Nói thật, ta cũng nghĩ sẽ lưu lại các người. Nói cho các người biết, ta cũng là thương nhân, tới đây là vì việc buôn bán binh khí và ngựa. Vừa lúc thiếu người quen thuộc nơi này. Nếu thế này, ta cũng không khách khí. Có điều, chuyện cần nói còn ở phía trước.” Hai người nghe ta liền cao hứng, đột nhiên thấy vẻ mặt nghiêm túc của ta, bỗng ngẩn ngơ.

Ta nói tiếp: “Chúng ta cần nói trước cho rõ. Thứ nhất, các người đều là huynh đệ tốt của ta, không phải hạ nhân, không nên gọi ta là ân công, càng không thể gọi ta là chủ nhân; thứ hai, võ nghệ của ta là bí mật, người đi theo ta cũng không biết, các người chỉ có thể tự mình biết, không thể nói ra, hiểu chưa?”

Công Tôn Hồng trù trù một chút: “Được, võ nghệ của ân công, huynh đệ chúng tôi nhất định sẽ giữ bí mật, tuyệt đối không nói ra. Có điều, chúng tôi không gọi cậu là chủ nhân, cũng có thể kêu cậu là công tử. Tính mạng chúng tôi do công tử cứu, không thể cùng công tử xưng huynh gọi đệ, bằng không là trái đạo nghĩa. Thứ cho tôi không làm được.”

Ta cũng hết cách: “Quên đi, ta chịu các người. Nếu như vậy, ngày mai, gặp người dưới sẽ nói các người là do sư huynh ta cứu ra, ở chỗ này dưỡng thương. Chuyện khác không nói nữa.” Hai người mừng rỡ: “Đa tạ công tử thu nhận.”

Ta lắc đầu, lại nhìn Tần Dũng. Tên gia hỏa này có chút khí lực, khi ta kéo hấn từ hầm ngầm đi lên rất tốn sức: “Tần huynh, khí lực của người rất mạnh, có từng tập qua võ nghệ chưa?” Tần Dũng vội hỏi: “Công tử, cậu gọi tên tôi là được rồi. Ôi, tôi là một nô lệ, làm gì có cơ hội học võ nghệ.”

Ta cười: “Các người muốn kêu ta công tử, ta mặc kệ. Ta muốn gọi các người là huynh đệ, các người cũng đừng quản, chúng ta ai nấy tự tiện đi. Tần huynh, thế này vậy, ta thấy người cũng có duyên luyện võ, chờ lúc trở lại quan nội, ta sẽ truyền thụ cho người một bộ đao pháp. Người nhất định có thể trở thành cao thủ.” Hai người gật đầu, Tần Dũng cực kỳ cao hứng. Mọi chuyện sắp xếp xong xuôi, trời đã sắp sáng, cần phải nghỉ ngơi.

Đang lúc ta ngủ thoải mái, một tiếng đập cửa vang lên: “Công tử, đã thức dậy chưa?” Ta thở dài: “Là Tống Liệt à? Ta dậy đây.”

Chờ ta mở cửa ra ngoài, Tống Liệt vẻ mặt thần bí nói: “Công tử, đêm qua đã xảy ra chuyện.” Ta trong lòng đã biết rõ: “Chuyện gì, sao thần bí vậy?”

“Hi, công tử còn nhớ vụ nô lệ bỏ trốn ngày hôm qua không?” Ta gật đầu. Tống Liệt cười nói: “Đêm qua, nhà tên quý tộc kia có cháy, hẳn bị giết rồi. Chỉ là, tiểu nhân không tìm thấy xác tên nô lệ, nhìn tình hình, hẳn có lẽ đã được người cứu đi. Hiện tại, phủ vệ trong thành đang ở hiện trường điều tra tình hình. Có điều, tôi thấy các thi thể đều bị đốt sạch, bọn hắn cũng không nhìn ra cái gì, phân nửa lấy lý do cháy nhà để kết thúc vụ án.”

Ta cười: “Mấy quan viên kia không nhìn ra chúng bị giết chết, người làm sao nhìn ra?” Tống Liệt cười: “Tiểu nhân tham gia vào tổ khám nghiệm tử thi, người bị giết chết với người bị thiêu chết vẫn dễ dàng phân biệt. Lại nói, lửa này cháy lớn, cũng không thể nào đến một người cũng không thoát nổi.”

Ta nghe cười: “Người rất thông minh. Không sai, đám người đó đều là bị giết chết. Người theo ta đi xem cái này.” Dẫn hắn đang không hiểu chút gì vào phòng của ta, Công Tôn Hồng cùng Tần Dũng đã sớm tỉnh, thấy ta dẫn người vào, cũng không nói gì. Tống Liệt nhìn thấy Công Tôn Hồng, liền giật mình. Hắn nhìn bọn Công Tôn Hồng, lại nhìn ta: “Công tử, chuyện này... Thế này là thế nào?”

Ta cười nói sư huynh là người cứu hai bọn họ ra, đặc biệt mang đến cho ta vì bọn họ chữa vết thương, lại giới thiệu kinh nghiệm của bọn họ, kể lể xong, ta nói: “Tống Liệt, bọn họ đều không còn nhà để về, sau này, sẽ cùng chúng ta ở chung. Hơn nữa, bọn họ quen thuộc tình hình nơi này, Công Tôn huynh lại là hậu nhân của danh gia rèn sắt Công Tôn Dã, một tay thợ rèn rất giỏi. Về sau, các người nhớ đối tốt với bọn họ.”

Tống Liệt cười khở mà nói: “Công tử, quen biết của cậu thật phức tạp, làm việc lại bất ngờ. Có điều, hiện tại an trí bọn họ thế nào? Nếu trong thành tiến hành điều tra, chúng ta xử lý ra sao?”

Ta cười: “Người không phải lo, chẳng phải phủ vệ đã coi đây là một vụ cháy sao? Còn lo lắng cái gì?”

Tống Liệt nói: “Nhưng mà, nếu thân nhân của người chết tới kiểm chứng thì xử lý ra sao? Công tử, chúng ta cần phải suy nghĩ cẩn thận.”

Công Tôn Hồng lúc này cười nói: “Chuyện này không ngại. Duy Hồ Nhi Đáp đại khái làm chuyện xấu cũng nhiều. Hừ, tên gia hỏa đó, hẳn vì muốn có hậu duệ, không biết làm bao nhiêu cô nương tan nát. Chỉ cần ở bên cạnh hắn hai năm, không mang thai đều bị hắn bán trao tay. Ông trời phạt hắn tuyệt hậu, hẳn không có thân nhân. Hiện giờ hắn đã chết, nhà cửa nơi này cũng bị thiêu, chỉ còn lại lò rèn ở ngoại thành. Có điều chủ nhân đã chết, mấy tên tay chân kia cũng hết việc. Tôi có một ý nghĩ thế này.”

Thấy chúng ta đều nhìn hắn, Công Tôn Hồng ngượng ngùng nói: “Tôi nghĩ, nếu như công tử nhân cơ hội mua được cái xưởng kia, cũng không tệ lắm.” Ý nghĩ này thật ra không sai, ta nhắm mắt lại suy nghĩ.

16. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 16: Con Đường Làm Ăn

Một lát sau, Tống Liệt thấy ta không phản ứng gì, hắn tiến lên nói: “Ý tưởng của Công Tôn huynh có thể dùng được. Công tử, chúng ta tới nơi này chính là để buôn bán. Buôn bán binh khí vốn rất tốt, nơi này lại là quan ngoại, không giống quan nội đối với việc luyện kim quản lý tương đối nghiêm khắc. Vả lại, quan nội loạn lạc, cũng cần mấy thứ này.”

Ta mở mắt, nhìn bọn họ: “Không sai, chủ ý này rất hay, nhưng hiện tại không thực hiện được. Thứ nhất, chúng ta dù sao cũng là người trong quan nội, lại là người Hán, nếu như thu mua binh khí thì không sao, nhưng chính mình mở xưởng chế tạo vũ khí thì không được. Bởi vì quý tộc Tiên Bi và Ô Hoàn ở đây tuyệt đối sẽ không cho phép chúng ta trực tiếp sản xuất vũ khí dưới mí mắt chúng, khác nào trực tiếp đoạt việc làm ăn với chúng. Thứ hai, Công Tôn đại ca không thể ở tại nơi này. Ở đây ai cũng biết người, người ở lại, không chỉ tính mạng gặp nguy, chuyện phóng hỏa đêm qua cũng sẽ bại lộ. Đến lúc đó, cho dù không có người vì Duy Hồ Nhi Đáp làm chủ, nhưng hẳn dù sao cũng là người Tiên Bi, những quý tộc Tiên Bi kia sẽ không bỏ qua cho người đâu.”

“Nhưng mà lò rèn này không tồi, bỏ qua thật đáng tiếc.” Công Tôn Hồng lắc đầu nói, ta cười: “Công Tôn huynh, người sao lại cổ hủ như vậy, chỉ cần có người, tạo ra loại lò rèn nào mà không được? Người yên tâm,

ta sẽ rất nhanh chóng tạo ra được một lò rèn thật lớn. Đến lúc đó, phải xem biểu hiện của người.”

Tổng Liệt cũng nghĩ đến lò rèn lớn trong núi Từ Vô: “Hà hà, không sai, công tử chúng ta quả nhiên đã dự kiến trước, sớm đã có chuẩn bị.” Ta cười: “Chuyện này thật đúng lúc. Hi, hiện tại, Tổng Liệt, người đi ra ngoài, tiếp tục hỏi thăm phủ vệ trong thành kết thúc vụ án thế nào. Còn nữa, việc xử trí tòa nhà bị thiêu thế nào?” Tổng Liệt đáp ứng đi.

Ta bên này nói: “Công Tôn huynh, xưởng rèn đó có bao nhiêu người? Bao nhiêu người trông coi?” “Người trong xưởng không nhiều, hai mươi nô lệ, ba người làm, bảy tám người trông coi.”

Ta nghĩ một lúc: “Vây, trong số nô lệ đó có bao nhiêu người tự nguyện đi theo người?” Công Tôn Hồng cúi đầu, đếm thầm nửa ngày: “Cái này, tôi nắm chắc chỉ có bốn, năm người. Những người khác khó nói.” Tần Dũng nói: “Ồ chỗ đó cũng có hai kẻ bại hoại. Lộ trình chạy trốn lần thứ hai của chúng tôi chính là chúng cáo mật. Mặt khác trong đám người đó, Nạp Nhĩ Khang ca ca khẳng định sẽ theo chúng ta. Còn có Lương Cát, Hoa Đường cũng có thể, những người khác e không được.”

Ta hỏi tiếp: “Theo các người, sau khi Duy Hồ Nhi Đáp chết, mấy tay hộ vệ làm thế nào?” Công Tôn Hồng hừ lạnh một tiếng: “Duy Hồ Nhi Đáp đưa tới mấy tên hộ vệ, đều là những tên lưu manh ác ôn, là lang sói trên thảo nguyên hoặc bại binh trong quan nội chạy ra. Bọn chúng chẳng tốt đẹp gì. Thấy yếu thì coi thường, thấy mạnh là sợ.”

Ta gật đầu: “Nếu như vậy, ta đã biết nên làm gì. Tốt lắm, chúng ta hãy nghỉ ngơi chút nữa. Chuyện sau này, chờ Tổng Liệt trở về, ta sẽ xử lý.”

Đến giờ cơm chiều, Tổng Liệt mới trở về. Ta nhìn thấy bộ dạng cao hứng của hắn liền biết sắp có tin tức tốt: “Thế nào? Nghe được cái gì rồi?” “Hà, chuyện tốt. Công tử, phủ vệ quả nhiên coi án này là vụ cháy nhà. Bọn chúng cũng thật vô lại, trong đám cháy tìm thấy mấy chục kiện binh khí liền tịch thu toàn bộ, còn nói trong vòng 3 ngày, không ai tới nhận xác, sẽ đem các thi thể chôn luôn, đem nhà cửa bán làm phí tổn mai táng. Ha ha, làm gì có loại phí tổn mai táng cao thế, rõ ràng là kiếm tiền thôi.”

Ta cũng cười, thật sự là quá tốt: “Tổng Liệt, chuyện này ta không muốn trực tiếp ra mặt, người xử lý cho ta. Ta đưa người một ít châu báu, người cầm lấy, cần phải làm gì cho hanh thông, tin rằng không cần ta dạy cho người. Nhà ở đó chúng ta nhất định phải mua, sau này, đó chính là cơ sở của chúng ta ở đây. Người hiểu chưa?”

Tổng Liệt sững sốt một chút, lại nhìn sắc mặt ta: “Nếu công tử tin tưởng tiểu nhân, tiểu nhân cũng tin tưởng mình, sẽ làm thử xem sao.” Ta gật đầu: “Ta biết người làm được. Còn nữa, chiều tối nay người hãy tới thăm vị quan lớn nhất ở nơi này, nói rõ lò rèn ngoài thành đã vô chủ, chúng ta muốn mua mấy nô lệ ở đó, về phần lò rèn đó, nếu vị đại nhân đó thích, chúng ta không ngại thay ông ta ra mặt mua lấy.”

Tổng Liệt cười: “Công tử, cậu thật lợi hại, tiểu nhân hiểu rõ. Cậu yên tâm đi, tiểu nhân nhất định làm cho thỏa đáng.”

Ta cười lắc đầu: “Người vẫn còn chưa thật hiểu rõ. Nếu vị đại nhân đó đồng ý chủ ý của chúng ta, người thuận tiện nhắc nhở ông ta, thương đội của chúng ta phải ở nơi này hoạt động rất nhiều, nhưng không chỉ cực kỳ thích mua binh khí, mà còn sẵn lòng xuất ra số tiền lớn hơn để mua quặng sắt nguyên liệu trong xưởng ông ta! Hiểu chưa?”

Tổng Liệt rốt cục thông suốt: “Ha ha, đi theo công tử, thêm thật nhiều kiến thức. Tiểu nhân phải đi đây.” Cầm theo đồng lớn châu báu, hắn vui mừng ra đi. Ta cũng cười trở về phòng.

Trở lại trong phòng, ta một bên đưa thuốc cho Công Tôn Hồng, một bên đem quyết định của ta nói cho hắn nghe: “Cho nên, chỉ cần viên quan đó đồng ý điều kiện của chúng ta, chúng ta liền có nguyên một mỏ cung cấp quặng sắt. Trong núi Từ Vô, người cũng không bị quấy nhiễu, nơi đó nhiều than đá, nhiên liệu, nguyên liệu đều không lo, chúng ta rất nhanh chóng có thể chế tạo được binh khí. Đến lúc đó, người có thể chuyên tâm chế cho ta một số loại binh khí tốt. Tần Dũng cũng có thể an tâm luyện tập võ nghệ, về sau đi theo ta tung hoành thiên hạ.”

Ánh mắt Công Tôn Hồng nhìn ta trở nên giống với Tần Dũng: “Công tử, cậu thật lợi hại. Cái gì cậu cũng biết sao? Người như cậu lại chỉ đi buôn bán, đáng tiếc.”

Ta cười lên ha hả: “Đi buôn cũng là một thứ học vấn sâu sắc. Không phải mỗi người đều có thể trở thành Đào Chu Công*. Được rồi. Công Tôn huynh, Tần huynh, không biết các người ở đây nhiều năm, trừ bỏ nghề rèn, còn biết chuyện gì nữa không?”

“Công tử, cậu hỏi đi, chúng tôi biết sẽ nói.”

“Hôm nay, ta cũng nói rõ cho huynh đệ hai người biết, ta không phải người làm ăn bình thường. Thân phận của ta rất đặc thù, hiện giờ không thể nói cho các người, bọn thuộc hạ bên ngoài cũng không biết. Cho nên, ta làm ăn trừ việc để kiếm tiền, còn có tính toán lâu dài. Ta đến nơi đây, ngoài việc mua binh khí, còn muốn lập một mã trường. Phải biết rằng, hiện tại trong quan nội chiến tranh thường xuyên, nhu cầu chiến mã rất lớn. Các người biết gì về mặt này không?”

Công Tôn Hồng cùng Tần Dũng nhìn thoáng qua nhau, Công Tôn Hồng nói: “Công tử yên tâm, thân phận của cậu, chúng tôi không cần biết. Chúng tôi là người của cậu, cậu cần gì, chỉ cần chúng tôi làm được, cứ việc sai bảo. Những chuyện khác không cần nói với chúng tôi. Về phần nuôi ngựa, chúng tôi đúng là có người, chính là Nạp Nhĩ Khang. Hắn chính là người rất giỏi chăn ngựa.”

“Ồ, ” ta vội hỏi: “Hắn là người thế nào? Có quan hệ tốt với các người không?”

Công Tôn Hồng nói: “Nạp Nhĩ Khang là một người Hung Nô. Nhưng mẫu thân hắn là người Hán, cũng bị bắt tới đây. Phụ thân hắn là một võ sĩ Hung Nô, khi hắn còn nhỏ đã chết trận. Mẫu thân hắn mang theo hắn sống rất khổ cực, không mấy năm cũng qua đời. Sau này, hắn đi chăn ngựa cho một thân vương người Hung Nô, tích lũy được một ít kinh nghiệm. Vị thân vương kia chết trong chiến loạn, hắn liền rời khỏi thảo nguyên, lưu lạc tới nơi này, chuyên môn chăm ngựa, chở hàng thuê. Hắn tuy không phải nô lệ, chỉ là người làm, nhưng bị đối xử không khác nô lệ. Mỗi lần tôi bị đánh, đều là hắn lặng lẽ mua thuốc cho tôi. Lần trước với lần này, ngựa để tôi cùng đệ đệ chạy trốn, chính là hắn cho chúng tôi. Cho nên, giữa chúng tôi cũng là huynh đệ sinh tử.”

Thật sự là trời cũng giúp ta. “Rất tốt. Vậy người cho ta một tín vật, ngày mai hoặc ngày mốt ta sẽ đi tới lò rèn ngoài thành mua mấy nô lệ. Đến lúc đó, ta cũng thuê Nạp Nhĩ Khang. Thế nào?”

Công Tôn Hồng cười: “Công tử quả nhiên nghĩ chu đáo. Không cần tín vật, cậu đến đó, chỉ cần gọi hắn là Tiểu Khang Tử, hắn sẽ hiểu ngay.” Ta vừa nghe, sao giống tên thái giám vậy, chịu đựng nửa ngày cuối cùng bật cười. Hai người bọn họ nhìn ta, vẻ mặt khó hiểu. Ta cũng không giải thích gì, nhanh chóng cho bọn họ nghỉ ngơi.

Sự tình thật thuận lợi. Ngày hôm sau, Tống Liệt cười hi hi tới gặp ta: “Công tử, mọi chuyện đều thuận lợi. Quản sự nơi này là một tiểu vương gia Tiên Bi, chính là một tham quan. Tiểu nhân mới cho hắn một ít châu báu, hắn lập tức đáp ứng hết cả, nói cái gì chúng ta về sau ở trong này buôn bán đảm bảo hết sức thuận lợi gì đó. Tới lúc tiểu nhân đem ý công tử nói xong, hắn cao hứng lập tức cùng tiểu nhân xưng huynh gọi đệ. Hôm nay, chúng ta có thể đến lò rèn rồi. Còn nữa, hắn đã tìm phủ vệ trong thành, có lẽ mệnh lệnh chúng đem mảnh đất kia giao cho chúng ta.”

Ta cười: “Người cần phải biếu xén chút ít cho Phủ vệ, cho hắn ít phí tổn mai táng.” Tống Liệt cười nói: “Tiểu nhân biết, cho nên, ra khỏi phủ Vương gia, tiểu nhân lập tức mời Phủ vệ đại nhân ăn cơm, còn tặng thêm mười kiện châu báu, cùng một khối vàng. Phủ vệ rất hài lòng. Liên tục nói hàng hóa của chúng ta ra vào thành chỉ là chuyện nhỏ. Còn nói, mỗi tháng Phủ vệ sẽ giữ lại một ít hàng hóa của gian thương, để chúng ta có thể mua vào với giá thấp.”

“Ha ha, Tống Liệt, ta phát hiện người thật sự có thiên phú đó, nịnh nọt được tới mức đó. Như vậy cũng tốt, về sau mã trường của chúng ta cũng giao người đi vỗ mông ngựa, ta cảm thấy chuyện mã trường kia chưa thấy ai đủ nhạy bén, khẳng định người gánh vác rồi.” “Công tử, cậu đừng đùa tiểu nhân. Phải biết rằng toàn bộ là do cậu dạy cả. Vả lại, ngựa cũng thông minh hơn đám người này.”

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của Tống Liệt, ta cười ha hả: “Được rồi, đúng là nói đùa với người thôi. Có điều, ta nói cho người nghe, ở nơi này có thể làm như vậy, sau này về nhà, không làm thế được đâu. Cách làm này chỉ có thể đối phó với loại người không biết chuyện, nếu gặp được một vị quan công chính nghiêm minh, sớm muộn gì cũng lấy tính mạng người.” Tống Liệt thưa dạ trở ra.

Việc này không thể chậm trễ, ta lập tức mang mấy thủ hạ đến chỗ văn thư trong thành. Việc mua bán nô lệ và sản nghiệp vô chủ đều từ nơi này mà ra. Xem ra Vương gia dặn dò rất đúng chỗ. Chúng ta vừa nói ý đồ tới đó, lập tức có người làm hết thủ tục cho chúng ta. Giá tiền lò rèn kia cùng mảnh đất đều hơi muốn chết, ta chỉ dùng hai lượng hoàng kim đã mua được. Đương nhiên, lò rèn kia trừ bỏ năm người ta cần, còn lại đều thuộc về Vương gia.

Làm xong thủ tục, ta mang theo mười lăm thủ hạ tới lò rèn ngoài thành. Ngoài ý muốn của ta chính là ngoài tất cả nô lệ và người làm, cả bảy tên vệ sĩ cũng đều ở đó. Nhìn thấy chúng ta tới, một tên trong đó cười nịnh nọt đón chào: “Xin hỏi vị công tử này, cậu tới tiếp quản lò rèn phải không?” Ta gật đầu. Hắn nói tiếp: “Chúng tôi là bảo vệ nơi này. Hiện chỗ này thuộc về cậu, chúng tôi cũng đều rất quen thuộc nơi này, cậu xem, chúng tôi đều muốn lưu lại cống hiến sức lực.”

Ta cười nói: “Nói như vậy, ta phải cảm ơn các người. Xem ra, người cũng là người Hán. Yên tâm, ta sẽ lưu lại người.” Các người tự muốn chết, đừng trách ta. Tống Liệt nhìn thấy biểu hiện trên mặt ta, cũng rõ ràng ngay. Ta nói tiếp: “Nếu như vậy, phiền các người tìm cho ta những người này tới đây, hôm nay ta dẫn chúng đi.” Ta đem danh sách bốn người Lương Cát, còn có hai tên khốn kiếp kia đưa cho hắn. Chính mình lại hỏi: “Ai là Nạp Nhĩ Khang vậy?”

Tên kia cười bước tới nhận lấy: “Công tử yên tâm, tôi lập tức kêu bọn chúng tới. Ôi, cái tên Nạp Nhĩ Khang này cũng không tốt đẹp gì, lại dám lớn mật một mình thả nô lệ chạy trốn. Dựa theo quy củ nơi này, hắn cùng bọn nô lệ đó cùng một tội. Chúng tôi đã đem hắn bỏ tù, chờ chủ nhân mới xử lý.” Ta sửng sốt: “Nếu như vậy, người dẫn ta đi gặp cái tên lớn mật đó đi.”

Chú Thích:

* Đào Chu Công: Tức Phạm Lãi, tướng giỏi của Việt Vương Câu Tiễn, người đã giúp Câu Tiễn đánh bại Ngô Vương Phù Sai, sau đó cáo quan đi ở ẩn, trở thành một thương gia giàu có.

17. Phụng Vương Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 17: Thắng Lợi Trở Về

Đi theo tên đó, chúng ta vào một căn phòng bên trong xưởng rèn. Nơi này xem ra là một gian hình phòng, trong phòng tất cả đều là hình cụ, thật ghê tởm. Chỉ thấy một gã thanh niên khoảng hai mươi tuổi, đang bị giữ trong phòng, người treo lơ lửng, từng giọt mồ hôi theo khuôn mặt lăn xuống, hiển nhiên rất đau đớn. Nghe tiếng mở cửa, hắn ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chúng ta.

Ta nhíu mày: “Không phải nói, hắn là người tự do sao? Các người cũng có thể tùy tiện dùng hình với hắn?”

Kẻ dẫn chúng ta tới cúi đầu cười nói: “Vốn hắn là một người tự do, có điều, theo quy củ nơi này, thả nô lệ chạy trốn, chính mình sẽ trở thành nô lệ, cho nên, hắn hiện tại chỉ là một tên nô lệ, ngài là chủ nhân của hắn, muốn xử lý hắn thế nào cũng được.” Nạp Nhĩ Khang hứ một tiếng: “Chớ sẵn, lưu manh vô sỉ.”

Tên đó giận dữ, bước lên một bước, lại nghĩ tới chuyện gì đó, nhanh chóng trở lui về nhìn ta: “Công tử, tên kia phải cho ăn roi mới biết điều.”

Ta cười: “Xem ra, các người rất hiểu mấy chuyện này. Có điều, ta còn có chuyện, tên Nạp Nhĩ Khang này, ta sẽ đem về thành xử trí. Về phần các người, hãy dẫn quản gia của ta đi loanh quanh, giúp hắn làm quen một chút với hoàn cảnh xung quanh. Người đâu, mang tên Nạp Nhĩ Khang này về thành cho ta.” Tống Liệt đáp lời, cho bọn chúng đưa Nạp Nhĩ Khang xuống, đi theo ta.

Nhìn dáng vẻ Nạp Nhĩ Khang chắc cũng bị đánh người này dày vò không ít, không có sức kháng cự, để mặc bọn họ đưa ra ngoài. Ta gọi Tống Liệt lại: “Tống Liệt, chúng ta từ lúc ở Duyệt châu cũng đã trải qua chuyện này rồi, người hắn đã rõ ràng. Các người đi cùng với hai tên này tìm hiểu rõ hoàn cảnh ở đây. Theo ta thấy, mười hai người các người tìm hiểu nơi này là đủ rồi. Ta cùng ba người khác sẽ mang theo tên nô lệ này trở về thành. Chờ các người về báo cáo kết quả công việc.”

Tổng Liệt cười: “Không cần công tử nhắc nhở, bọn thuộc hạ nhất định tìm hiểu kỹ hoàn cảnh nơi này.” Hắn cười dẫn bảy người kia đi.

Ta cũng mặc kệ bọn họ, mệnh lệnh cho thủ hạ đưa Nạp Nhĩ Khang cùng nhóm Lương Cát rời khỏi xưởng rèn, lên đường về thành. Chờ tới lúc không thấy xưởng rèn nữa, ta mới cười quay về phía về mặt phần nô của Nạp Nhĩ Khang nói: “Tiểu Khang Tử, các người ráng nhẫn nại, giữa ban ngày ban mặt ở nơi này, các người mang thân phận nô lệ, ta không thể cởi trói cho các người, trở về thành hãy nói.”

Nạp Nhĩ Khang bị chúng ta trói gô lại, nghe ta gọi hắn là Tiểu Khang Tử vô cùng sững sốt, lại nghe lời ta nói, hắn chớp chớp mắt: “Các người rốt cuộc là ai, vì sao lại nói như vậy?”

Ta cười: “Chúng ta là ai, trở về thành, người tự mình đi hỏi cái tên bảo ta kêu người là Tiểu Khang Tử, hiện tại, người vẫn nên thành thật mà làm nô lệ đi đã.” Không nhìn hắn nữa, ta liền đi trước, Nạp Nhĩ Khang đầu tiên là mừng rỡ, sau đó, hắn ráng sức khắc chế chính mình, không nói chuyện nữa, ngoan ngoãn đi theo sau ta.

Trở lại khách điểm trong thành, ta mệnh lệnh cho thủ hạ sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, tự mình mang theo mấy người Nạp Nhĩ Khang trở lại trong phòng. Nạp Nhĩ Khang cùng Lương Cát, Hoa Đường nhìn thấy Công Tôn Hồng cùng Tần Dũng mạnh khỏe rất mừng rỡ, ngay cả ta đang mở trói cho họ cũng bị bỏ quên, lập tức nhào tới. Ta bị kéo một cái lão đảo: “Nghe ta nói, các người về sau còn rất nhiều thời gian ở chung, không cần kích động như thế, thiếu chút nữa kéo ta ngã nhào rồi.” Năm người nhìn ta, đều nở nụ cười, Tần Dũng cũng nhanh chóng chạy tới giúp ta đem bọn họ cởi trói hết.

Một lát sau, Nạp Nhĩ Khang đi đến trước mặt ta, hai tay chấp lại, khom người nói: “Chủ nhân tôn kính, cảm ơn cậu khiến chúng tôi được hạnh phúc thế này, về sau, chúng tôi cũng là người hầu đi theo cậu, mong muốn của cậu chính là sinh mệnh của chúng tôi.”

Ta nhảy ra: “Này, Tiểu Khang Tử, ta không phải quý tộc Hung Nô của các người, không nhận nổi đại lễ như vậy. Người Hán chúng ta cần tình cảm huynh đệ, không cần nô lệ cùng người hầu. Nếu như các người coi trọng Triệu Như ta, chúng ta chính là huynh đệ tốt.”

Công Tôn Hồng cũng bước lại: “Công tử, Nạp Nhĩ Khang nói không sai, tính mạng và tự do của chúng tôi đều do cậu mang lại, chúng tôi nguyện làm gia bộc của cậu, xin công tử đừng từ chối nữa.” Tiếp theo, hắn nói với bọn Nạp Nhĩ Khang: “Chúng ta là huynh đệ sinh tử, công tử là người tốt, là một người xứng đáng để chúng ta phó thác cuộc đời, chúng ta từ nay về sau, đều đem hết tâm lực vì công tử cống hiến sức lực, đúng không?” Năm người kia gật mạnh đầu một cái.

Ta hết cách trốn tránh: “Thôi vậy, ta một người không nói lại năm người các người, tùy các người thôi. Có điều, các người cứ yên tâm, có Triệu Như ta, sẽ có các người, bất kể nói thế nào, ta luôn coi các người là hảo huynh đệ. Đúng rồi, Nạp Nhĩ Khang, người cũng bị bọn khốn kiếp kia treo hai ngày, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, mọi chuyện để mai nói tiếp.” Ta xoay người đi ra ngoài, lại quay đầu lại nói: “Quên không nói với các người, bảy tên khốn kiếp kia cùng hai tên khốn khiếp, ta đã để Tổng Liệt đi thu thập, các người yên tâm đi.”

Ngày hôm sau, bọn người Tổng Liệt trở về. Ta nhìn một lượt, không thiếu ai, cũng không giống có chuyện xảy ra, cũng thấy yên tâm: “Các người sao giờ mới về, làm ta sốt ruột chết mất.”

Tổng Liệt vội tiến lên: “Công tử, việc cậu sai làm hết sức thuận lợi. Chúng tôi phải đợi tới lúc quản gia phủ Vương gia tới để bàn giao mọi chuyện rồi mới trở về. Hơn nữa, việc bảy hộ vệ mang theo hai nô lệ chạy trốn, chúng tôi đã thu thập xong, đều phải báo lại cho Vương gia biết. Cho nên, tiểu nhân tự chủ trương, mời quản gia Vương phủ cùng hộ vệ uống chút rượu, nghỉ ngơi chút ít.”

Mọi người chúng ta nghe nói đều cười. Ta nói: “Người đó, ta nói người thông minh, thỉnh thoảng sao vẫn khờ vậy, người không cho người về báo bình an trước, hại ta lo lắng cả một đêm.” Bọn Tổng Liệt liền nhận lỗi ngay.

Có tiền sai khiến được cả quỷ sứ, chỉ trong thời gian hai mươi ngày, ta đã xây dựng xong một kho hàng. Lúc Nạp Nhĩ Khang nhìn thấy ta đặc ý từ trong mật thất lấy ra một rương hoàng kim, châu báu, đứng chết lặng, quả thật giống một đầu nhân. Công Tôn Hồng cười, kể lại tình huống lúc đó ta chôn rương. Vốn dĩ, ta lúc ấy nhìn thấy ba rương vàng bạc châu báu không thể mang đi, loanh quanh vài vòng, lập tức nghĩ ra,

rủ Tần Dũng cùng nhau động thủ, đào ba cái hố ngay trong phòng, chôn rương xuống. Ha ha, cho dù thân nhân tên heo mập có đến đây, làm sao nghĩ ra tiền bạc châu báu lại ở ngay dưới căn phòng này, còn cho rằng có kẻ giết người cướp của. Ta đã chuẩn bị sau này sẽ lặng lẽ tới đây, đào vàng bạc châu báu lên, ai ngờ thuận lợi mua được ngôi nhà này. Xem ra vận khí ta thật tốt.

Một tháng sau, ta để lại năm thuộc hạ, mang theo bọn Tổng Liệt, từ kho hàng mới áp tải hai mươi xe ngựa hàng hóa và quặng sắt (đương nhiên bao gồm cả vàng bạc châu báu), cáo biệt quản gia Vương phủ và Phủ vệ đại nhân, lên đường trở về nhà. Đương nhiên, trước khi rời thành, bọn người Nạp Nhĩ Khang bốn người buộc mình vào mặt sau xe ngựa, về phần Công Tôn Hồng, đành ủy khuất biến thành hàng hóa. Trải qua một chặng đường xa lặn lội, chờ khi chúng ta về tới thôn trang, đã là tháng 2 năm 193.

Nhìn thấy cảnh tượng trong thôn, bọn người Công Tôn Hồng đều bị cuốn hút. Hiện tại trong thôn đã có hơn hai trăm gia đình, ta âm thầm cảm thấy may mắn vì lấy được số tài vật của tên heo mập, bằng không thật không biết làm cách nào sắp xếp cho từng đó người. Trở lại trong thôn, tay nghề của Công Tôn Hồng lập tức được hoan nghênh, ta đều không ngờ tới. Thì ra thợ rèn trong thôn nghe nói hắc là hậu nhân của Công Tôn gia, đều mang ánh mắt sùng bái, khiến ta có chút ghen tị.

An trí mọi người xong, ta cũng mặc kệ Công Tôn Hồng, đã có người đưa hắc đi xem lò rèn lớn, ta cùng Nạp Nhĩ Khang chính thức thương thảo việc xây dựng mã trường. Hắc nói một tràng những thuật ngữ ta không hiểu, nhìn miệng hắc, ta cuối cùng biết Vũ ca ca cũng có việc không rõ ràng.

Nạp Nhĩ Khang thấy ta nhìn hắc, không nói lời nào, hắc thấy bất an: “Công tử, nếu chuyện tôi sắp xếp không tốt, cậu cứ nói, tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Ta thở dài: “Nạp huynh, người nói ta đều không hiểu. Đã thế này, ta sẽ cho người ít tiền, chuyện mã trường, chuyện chọn vị trí, chọn giống ngựa, tìm đồng cỏ và nguồn nước gì đó, ta đều mặc kệ, từ nay giao cho người một tay xử lý.”

Nạp Nhĩ Khang sửng sốt: “Sao thế được? Tôi...”

Ta nhanh chóng ngắt lời: “Này, chính là các người nói, đem hết tâm lực làm việc cho ta. Chuyện ta yêu cầu đã nói ra, tiền cũng đã cho, chuyện khác đừng làm phiền tới ta. Dù sao sang năm, ta muốn nhìn thấy mã trường của chúng ta. Đương nhiên, mã trường nếu có thêm ít ngựa hay nữa thì càng tốt.”

Nạp Nhĩ Khang cười: “Không phải một ít ngựa, mà là một đàn ngựa.”

Ta trợn trắng mắt: “Ta mặc kệ, tóm lại người làm hết đi. Vấn đề đã thông với quan lại, con đường vận chuyển ngựa, để Tổng Liệt phụ trách. Được, từ nay về sau, đừng nói với ta chuyện nuôi ngựa nữa, làm ta nhức đầu.” Nói xong, ta cười hì hì chạy mất, để lại Nạp Nhĩ Khang đứng đó lắc đầu.

Toàn bộ đều không có vấn đề gì, thấy sắp tới cũng không xảy ra chuyện lớn, lại nghĩ tới chuyện Công Tôn Toàn sắp khai chiến với Lưu Ngu, ta phải trở về chỗ Tào Tháo một chuyến, thuận tiện hỏi thăm chính sách đồn điền triển khai thuận lợi hay không. Trước khi đi, ta gọi Công Tôn Hồng tới, hai ngày nay tâm tư hắc đều nằm ở chỗ làm thế nào mở được xiềng chân.

“Ta nói này, Công Tôn huynh, người luyện sắt thành một thanh trường kiếm, chặt nó ra là xong rồi, có vấn đề gì sao? Dù sao lần này chúng ta đem về tới ba mươi cân sắt luyện.” Ta nhìn hắc vẻ mặt buồn bực.

“Ôi, đâu có đơn giản như vậy. Mấy tên hỗn đản đó, lúc trước vì giam giữ tôi, bắt tôi chế cái xiềng này, công tử cậu xem,” hắc nhắc chân cho ta nhìn: “Xiềng xích đã dính vào da thịt, cắt cũng chỉ cắt dây xích, không cắt được cái còng.”

Ồ, đúng vậy. Ta ngẫm nghĩ: “Thế này, ta dạy cho người, người nhìn thấy cửa bao giờ chưa? Là cửa dùng trong nghề mộc ấy?” Công Tôn Hồng ngẫm lại, gật đầu rồi lại lắc: “Quá to, không dùng được.”

Ta khoa chân múa tay nói: “Người chế vài cái cửa nhỏ, mỏng một chút, đúng, dài như vậy, mỏng như vậy, dùng cái cửa chậm rãi mà cửa, không được sao?”

Công Tôn Hồng nhìn ta: “Cửa mỏng và nhỏ như vậy, vốn chỉ để cửa gỗ... Có thể làm được sao?”

Ta gật đầu: “Nhất định có thể được. Bất kể thế nào, thử cái đã!” Công Tôn Hồng thở dài gật đầu.

Ta cười: “Tốt rồi, đừng mặt mày ủ ê nữa. Đây có mấy bản vẽ, người xem cho ta, xem có thể dùng sắt luyện ra loại binh khí này không?” Vừa nói, ta vừa đem bản vẽ kiếm Thanh nhi, Nguyệt nhi ra, còn có bản vẽ thương bằng thép tinh luyện ta đặc chế cho Vân ca ca.

Công Tôn Hồng nhận lấy: “A? Loại kiếm này tôi còn chưa thấy qua, thật kỳ quái!”

Ta cười: “Nếu là binh khí thường, ta cần gì phải phiền tới hậu nhân nhà Công Tôn như ngươi? Kỳ thực, không phải quá phức tạp, chỉ là so với trường kiếm bình thường hẹp hơn một chút, nhẹ hơn một chút.”

Công Tôn Hồng gật đầu: “Không sai, đúng là không phức tạp. Công tử yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành. Có điều, cây thương này cần nhiều nguyên liệu lắm, tôi lo đánh xong thanh kiếm, không đủ nguyên liệu nữa.”

Ta cười: “Thương này không cần toàn bộ làm bằng sắt, pha tạp một chút không biết có được không. Nếu toàn bộ luyện bằng sắt thì rất nặng. Nếu như không có sắt pha, thật ra, dùng đá đen cũng được.”

Công Tôn Hồng cười: “Công tử yên tâm. Như vậy đi, ngài cần bao nhiêu cân, ta đánh cho ngài.” Cũng được, có điều, Vân ca ca dùng thương nặng bao nhiêu nhỉ? Ngẫm lại, võ nghệ của ca ca đặc điểm là nhanh, không cần nặng quá.

“Vậy thì ba mươi cân, không, hai tám cân là được. Chiều dài khoảng một trượng hai.”

Công Tôn Hồng gật đầu: “Đúng vậy, trọng lượng cùng với chiều dài như vậy, đánh rất hợp tay.” Ta cười: “Thương này bên ngoài phải có màu bạc, đầu thương buộc dải hồng anh. Nói chung, nhìn phải đẹp.”

Công Tôn Hồng nhìn ta cười: “Công tử dùng nó nhất định rất anh tuấn.”

Ta cúi đầu, cười trộm: “Ta không có, đâu phải cho ta dùng. Hà, đây là ta tặng cho người khác dùng. Nguyệt nhi kiếm trong hai thanh kiếm kia mới là của ta.” Công Tôn Hồng rất nhanh cười nói: “Thực xin lỗi công tử, vừa rồi tôi vui quá, thiếu chút nữa quên lời cậu dặn.”

Hì, ta cười, lại đưa ra một bản vẽ cây thương khác: “Loại thương này thì sao? Có thể chế tạo không?”

Công Tôn Hồng sửng sốt: “Đây... cũng là thương? Hình như... xem cái này... Công tử, thật chưa từng thấy qua.”

Ta cười: “Người đương nhiên chưa thấy bao giờ, đây là phát minh của ta. Ta gọi nó là tam đoạn thương. Đây nhé, thân của cây thương có thể chia làm ba bộ phận, cán thương hoàn toàn trống rỗng, chỉ có đoạn đầu mới là thực thể, nên có thể kéo ra rút vào.” (Kỳ thực, chính là kiểu rút của cần câu cá hiện đại, không phải là kiểu tam đoạn côn đầu)

Công Tôn Hồng ngẫm nghĩ: “Công tử, cây thương này toàn bộ phải dùng sắt để rèn, bằng không, thân thương rỗng không rất dễ bị gãy. Có điều, cậu yên tâm, tôi có thể chế được.” “Vậy xin nhờ người.” Ta cảm kích nói.

Để lại một khoản tiền lớn (thật đau lòng), sắp xếp thật nhiều lương thực, hạt giống, nông cụ các loại cho dân chúng vào vụ xuân, ta lưu luyến tạm biệt thôn dân, đi về hướng Quyên thành tại Duyện châu. Ta đi hết sức đúng lúc, bởi vì ngay khi ta rời khỏi U châu vào giữa tháng 3 năm 193, chiến tranh giữa Công Tôn Toàn và Lưu Ngụ bắt đầu.

18. Phụng Tờ Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 18: Tuân Úc

Khi ta trở lại Quyên Thành đã là trung tuần tháng tư. Tào Tháo vừa đánh bại quân Viên Thuật xâm lấn, đuổi tên bất tài vô học này chạy một mạch tới Thọ Xuân. Trải qua nhiều năm chiến tranh, mọi người đều có chút mỏi mệt, mắt thấy tình hình hiện tại không tệ lắm, Tào Tháo hạ lệnh toàn quân nghỉ ngơi chỉnh đốn, ông ta cũng muốn xử lý cho tốt chính sự tại Duyện Châu, dù sao bây giờ cũng là người đứng đầu ở Duyện Châu rồi.

Ta trở lại Quyên thành, không vội vàng đi gặp Tào Tháo, mà ở một nơi cách phủ mục châu không xa, mở hiệu thuốc Đức Tường thứ ba. Khai trương được ba ngày, ta mang theo lễ vật thịnh soạn, tới phủ mục châu của Tào Tháo, cầu kiến châu mục đại nhân. Tào Tháo được báo, cố nén kích động, hạ lệnh mời vào.

Cho gia đình lui xuống rồi, Tào Tháo kéo tay ta vào phòng trong: “Tử Vân, người cuối cùng chịu về rồi. Thế nào, một năm nay có khỏe không? Để ta xem người nào, ồ, người cao lớn hơn rồi, gầy hơn nữa.”

Nhìn hấn kích động như vậy, ta rất cảm động: “Chủ công, tôi rất tốt, không có chuyện gì. Tôi lớn hơn một tuổi, đương nhiên phải cao hơn. Có điều, tôi không gầy đi, ngài mới thật gầy rất nhiều. Đúng rồi, Như trước tiên phải chúc mừng chủ công được lĩnh chức Duyệt châu mục.”

Tào Tháo cười: “Vẫn là mưu kế của Tử Vân rất hay, ngay cả Tháo cũng không ngờ tới, tất cả đều tiến hành thuận lợi.”

Ta cười, mưu kế gì của ta, ta lúc nào mà nghĩ ra mưu kế đó, đây chẳng qua là sự thật lịch sử mà thôi: “Cái này, Tử Vân ở ngoài, chủ công có được thành tựu hôm nay, đều là do khả năng của ngài, chuyện ta nói đâu phải là mưu kế. Chủ công, ngài làm Duyệt châu mục là chuyện nhỏ, về sau, chủ công còn phải dẫn dắt thiên hạ.”

Tào Tháo cười lên ha hả: “Tử Vân, người bên ngoài mới buôn bán được hơn một năm, miệng lưỡi đã ngọt vậy rồi! Định vỗ mông ngựa Tháo ư? Hay, ta là nói việc của Viên Thuật. Tháo nghe lời Tử Vân nói, vẫn luôn phòng bị hấn. Tên tiểu nhân này, đúng là tới đánh Duyệt châu, ha ha, bị chúng ta đuổi một mạch về Dương châu. Chúng ta còn nhân cơ hội mở rộng thêm mấy châu huyện. Hiện tại không thể so với lúc người mới tới, ta có thể thỏa mãn bất cứ yêu cầu gì của Tử Vân.” Khẩu khí thật lớn, nhìn đáng vẻ, ta thật muốn dội cho người một gáo nước lạnh.

Nhìn Tào Tháo thỏa thuê mãn nguyện, ta cười cười, rồi lấy giọng lạnh nhạt, nghiêm mặt nói: “Tôi tới mấy ngày nay, cũng có chút thu hoạch. Mở được hiệu thuốc thứ ba, hiệu thuốc Đức Tường nằm cách không xa phủ của chủ công chính là sản nghiệp của tôi. Về sau, người trong phủ có ai đau đầu nhức óc, chỉ cần tôi ở đây, ngài có thể gọi tôi đến khám chữa bệnh bất cứ lúc nào. Còn nữa, tôi ở U châu tạo được một nguồn cung cấp được liệu, cùng với Liêu Tây mở được một con đường mậu dịch, còn đang chuẩn bị mở một mã trường, tự mình chặn thả chiến mã.”

Tào Tháo nhìn bộ dáng ta nói việc công, hấn sững sốt một chút: “Này Tử Vân, người còn có lời muốn nói sao?”

Thật thông minh. Ta nở nụ cười: “Chủ công hiểu Như. Không sai, Như có lời can gián.”

Tào Tháo a một tiếng: “Người nói đi, Tháo nghe.”

Ta nói: “Lần này trở về, Như thấy chủ công quả thật xưa không bằng nay. Không sai, thể lực của ngài đúng là mạnh hơn rất nhiều so với trước kia, rốt cuộc đã không cần ăn nhờ ở đậu, xem vẻ mặt người khác mà sống. Làm Duyệt châu mục, thoát nhìn như mặt trời ban trưa, phong quang vô hạn! Chẳng trách chủ công thỏa thuê mãn nguyện như vậy. Có điều...”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài có người hỏi thăm: “Chủ công có ở trong không? Văn Nhượng cầu kiến.” Ta vừa nghe: “Văn Nhượng, a, chủ công, chính là Tuân Văn Nhượng? Tuân Úc?” Tào Tháo cười: “Không sai, đến đây Tử Vân, để Tháo giới thiệu các người với nhau.” Hấn lôi ta cùng nhau đi ra ngoài.

Gian phòng bên ngoài, có một người đang đứng, người này chừng ba mươi tuổi, tướng mạo đường đường, là loại người anh tuấn, thoát nhìn đúng là có điểm lạnh lùng, chẳng trách được gọi là mỹ nam tử. Hiện tại, ông ta cũng đang đánh giá ta. Không đợi Tào Tháo giới thiệu, ta tiến lên cười nói: “Tiên sinh chính là người được thế nhân vinh danh là: Thiên hạ tài học có mười phần, Tuân Văn Nhượng độc chiếm tám phần, Tuân tiên sinh?”

Tuân Úc sững sốt một chút, nhìn ta nói: “Nếu như Văn Nhượng đoán không sai, người chính là Triệu Như mà chủ công nhớ mãi không quên, Triệu Tử Vân?” Oa, thật là lợi hại.

“Đại nhân đúng là lợi hại. Tôi chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật, sao so sánh được với đại danh của tiên sinh ở bên ngoài. Ngài làm sao biết tôi?”

Tào Tháo cười lớn hướng ta nói: “Khả năng nhìn người của Văn Nhượng, không thua gì người đâu! Đi, đi vào trong nói chuyện.”

Ta cùng Tuân Úc nhìn nhau cười, cùng ông ta vào nhà trong. Đi vào phòng, Tuân Úc thở dài: “Tử Vân tiên sinh quả nhiên tuổi còn rất trẻ, ta chính là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, xin hỏi niên kỷ bao nhiêu?”

Ta cười ngạc nhiên: “Tiên sinh, ngài lớn hơn Triệu Như mấy giáp, cứ gọi tôi là Tử Vân đi, bằng không, tôi thấy không thoải mái.” Tuân Úc nghe được sững sốt không nói.

Tào Tháo nhìn thấy cười: “Văn Nhượng, Tử Vân là người sáng khoái, người không cần giữ lễ tiết.” Tuân Úc cười cười, không nói gì.

Ta nhìn ông ta cười, người đã muốn nói chuyện quy củ, ta nói cùng người, bèn thi lễ nói: “Triệu Như xuất thân nông gia, năm nay vừa mười ba tuổi, tự nhận không biết đạo lý bằng Văn Nhượng tiên sinh, về sau, trong lời nói Như có gì bất kính, hoặc không hợp lễ nghi, mong tiên sinh lượng thứ.” Tôi sẽ không đổi, có thích hay không là chuyện của ông.

Tuân Úc sững sốt, nhanh chóng đáp lễ: “Không dám, Úc cho tới bây giờ gò bó đã quen, chưa thích ứng được với cách làm việc của Tử Vân, không phải có điều gì bất mãn, người không nên phiền lòng.” Về sau, Tuân Úc mỗi lần kể lại lần đầu tiên gặp ta đều nói: ôi, Triệu Như làm việc khác hẳn với người thường, giỏi quan sát sắc mặt người khác, phản ứng nhanh nhạy, ứng đối mạnh, không ai có thể sánh được.

Ta cũng cười, không nói những chuyện đó nữa. Tào Tháo không để ý chuyện chúng ta ngầm tranh đấu, chỉ giật mình nhìn ta: “Tử Vân, người mới mười ba? Ta biết người còn nhỏ, nhưng không ngờ nhỏ như vậy.” Chuyện này lần trước chúng ta gặp nhau chưa nói tới.

Ta cười: “Chủ công, ngài không hỏi thôi. Vả lại, nhỏ tuổi thì sao? Tôi còn không phải một dạng vì chủ dốc sức sao, chẳng lẽ ngài không muốn?”

Tào Tháo lắc đầu cười khổ: “Tháo nếu sớm biết người nhỏ như thế, làm sao có thể để người bồn ba mệt nhọc bên ngoài như vậy. Ôi, là Tháo không điều tra, làm người khổ.”

Ta rất cảm động, có điều phải cố nén lại: “Chủ công nói vậy sao đúng? Cam La mười hai tuổi vì Tần quốc đi sứ, vì vua của hắn dốc sức. Tử Vân sắp mười bốn tuổi, lại là ra ngoài làm ăn thôi, so với Cam La còn kém xa.”

Tào Tháo nghe được không vui phản đối: “Tử Vân, người không thể so sánh với Cam La kia, hắn chẳng qua.... Tháo không muốn người gặp phải sự tình gì.”

Nhìn thấy ánh mắt ông ta, ta cười: “Chủ công yên tâm. Ngài cũng biết, Tử Vân tinh thông y thuật, sẽ không chết sớm giống Cam La. Tôi hàng năm bên ngoài bồn ba, tưởng rằng mệt nhọc, kỳ thực không đáng gì. Phải biết rằng, thân thể khỏe mạnh tự nhiên không bệnh, thân thể suy nhược bệnh sẽ nhiều. Những đứa trẻ con nhà nông phu hương dã, mỗi ngày đều lao động, nhìn thấy có vẻ mệt nhọc, lại rất ít mắc bệnh; mà con nhà đại phú hào, áo mặc đến tay, cơm bưng tận miệng, nhìn có vẻ không khổ, nhưng lại hay chết sớm. Cho nên, tôi sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Hai người nghe không ngừng lắc đầu. Tào Tháo nói: “Ta nói không lại người. Đúng rồi, Tử Vân, Văn Nhượng bây giờ là tư mã phủ Duyện châu, mọi việc thuế ruộng, đều do ông ta xử lý, người về sau hợp tác cùng Văn Nhượng nhiều một chút.”

Ta nhìn Tuân Úc gật đầu: “Như chắc chắn sẽ có lúc hướng tiên sinh thỉnh giáo. Vừa hay, hiệu thuốc của tôi ở Bắc Hải và Vô Chung góp nhặt được rất nhiều lương khô, đều là bã đậu khô phơi nắng, sơn được các loại, tuy không phải là lương thực đúng nghĩa, nhưng vẫn có thể dùng trong thời khắc mấu chốt. Những thứ này có thể để được chừng hai ba năm. Tính thời gian, trong vòng một hai tháng nữa, sẽ lần lượt chuyển tới nơi này, hôm nay xem như giao cho tiên sinh.”

Tuân Úc nhàn nhạt nói: “Úc biết, sẽ xử trí thỏa đáng.” Ta nghe ông ta nói xong, biết ngay ông ta xem thường những thứ này.

Không chờ ta mở miệng, Tào Tháo đã mừng rỡ nói: “Tử Vân, người quả nhiên tìm được lương thực, Bất kể là vật gì, có thể ăn là tốt rồi.” Tào Tháo ngược lại, biết rõ rằng tầm quan trọng của những thứ này.

Ta nhìn Tuân Úc: “Tiên sinh, những thứ này, đúng là không đáng để vào mắt, có lẽ tiên sinh chưa từng thấy qua. Những thứ đó đều là đồ ăn người nông dân dùng để ứng phó những năm đói kém. Thực ra, tôi biết trong vòng một hai năm tới, Trung Nguyên tất sẽ có một lần thiên tai lớn, không phải hạn hán sẽ là nạn côn trùng. Ngay cả hiện tại, thiên hạ đại loạn, các nơi thảm họa chiến tranh liên miên, dân chúng phải bỏ nhà ra đi rất đông. Đừng nói không có người trồng lương thực, dù có người cày cấy, lương thực cũng không đủ. Huống chi, hôm nay nhân họa lại thêm thiên tai, đến lúc đó sợ là loại lương thực này cũng trở thành quỳnh tương ngọc dịch.”

Tuân Úc a một tiếng, bộ dáng đứng đắn nhìn ta: “Cái này là do Úc suy nghĩ không chu đáo. Ta hiểu rồi, chắc chắn sẽ an bài ổn thỏa số lương thực đó, lúc cần sẽ dùng.” Ta cười cười, ông hiểu rõ là tốt rồi, tôi không nói nữa.

Tào Tháo nhìn ta: “Tử Vân, làm sao ngươi biết trong vòng một hai năm tất có thiên tai lớn.” Tuân Úc cũng mang vẻ mặt thắc mắc.

Ta thở dài: “Tử Vân nói qua, ta xuất thân từ nông gia. Tuy rằng không hiểu việc xem thiên văn, nhưng biến hóa trong đất, khí hậu ẩm lạnh biết rất rõ. Hơn nữa lần này trải qua nhiều kinh nghiệm, theo các thôn dân từ nam tới bắc, đối với thời tiết sang năm đều rất bi quan. Nói tới đây, Như xin nói tiếp chủ đề đang cùng chủ công bàn bạc.”

Tào Tháo cũng khôi phục vẻ nghiêm túc ngay lập tức: “Không sai, Văn Nhượng, ngươi đến đúng lúc, Tử Vân đang cùng Tháo nói chút lời can gián, chúng ta cùng nhau nghe xem.” Tuân Úc cũng lập tức đứng lỗ tai lên.

Ta nhìn bọn họ, cũng không khách khí: “Chủ công, tôi lần này trở về, thấy chủ công mãn nguyện thỏa thuê, hình như có chút đắc ý. Phải biết rằng, tình cảnh của ngày chạng hay ho gì, thậm chí có thể nói là nguy cơ mai phục khắp nơi.”

Tào Tháo cùng Tuân Úc nhìn nhau. Tào Tháo nói: “Tử Vân, ngươi nói đi.”

Ta nói: “Chủ công lĩnh Duyện châu mục không đến một năm, mặc dù đánh bại giặc Hoàng Cân, đánh bại Viên Thuật, giành được ba mươi vạn quân Thanh châu, tuy nhiên nguy cơ cũng mai phục khắp nơi, không thể không xem xét kỹ càng. Tôi được biết, Bảo đại nhân đã vong trận, chủ công vì sao không thể lưu lại tính mạng ông ta?”

Tào Tháo mặt đỏ lên: “Là Tháo không đúng, ta phải tự mình ngăn cản hắn đi, nhưng lại chỉ phái người, kết quả... Ôi.”

Ta nghiêm túc nói: “Bởi vì Bảo đại nhân đã qua đời, chủ công, ngài ở Duyện châu bằng hữu ít đi phân nửa, trong lòng người dân Duyện châu, uy tín của ngài cũng ít đi phân nửa, đây không phải chuyện nhỏ. Phải biết rằng, Duyện châu hiện tại, trên thực tế vẫn chưa nằm trong tay ngài. Sở dĩ lúc này thoát nhìn có vẻ sóng yên bể lặng, là vì trong tay ngài có Thanh châu quân, khiến những người có ý đồ riêng kiêng kỵ, một khi có cơ hội chống lại, đám người đó nhảy ra, đó là nguy cơ lớn nhất.”

“Chủ công, ngài hiện tại có người, có đất, cũng không phải là tiểu nhân vật nữa, chuyện này dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng mọi chuyện đều có hai mặt tương phản. Thanh thế của ngài lớn mạnh, đồng thời cũng đưa tới kẻ địch. Phía bắc Duyện châu có Viên Thiệu, phía tây có loạn quân Trường An, phía đông bị Thanh châu ép sát, phía nam một nửa có Viên Thuật ở Dương Châu, một nửa là Đào Khiêm ở Từ châu, trên thực tế là nơi giao điểm xuất phát của các thế lực. Hiện tại là thời điểm mỗi thế lực đều đang mở rộng địa bàn, cuộc sống của ngài cũng không phải quá tốt, đây là nguy cơ thứ hai.”

“Ngài hiện tại cùng Viên Thiệu trong trạng thái liên minh, nhưng Viên Thiệu không phải người có thể kết giao, hiện tại y chẳng qua đang lợi dụng ngài. Đương nhiên, chúng ta cũng có thể lợi dụng y, nhưng Duyện châu không thể so sánh với Ký châu, Thanh châu. Ta sở dĩ nhắc tới Thanh châu, bởi vì Công Tôn Toản và Lưu Ngu sắp đánh nhau rồi, Lưu Ngu chắc chắn sẽ thua. Chờ khi Lưu Ngu chết, Viên Thiệu quyết sẽ không để Công Tôn Toản phát triển thế lực, hai bên nhất định khai chiến. Đến lúc đó, Viên Thiệu nhất định sẽ đánh chiếm Điền Giai ở Thanh châu trước, để tránh hai đầu tác chiến, cho nên, Thanh châu có thể nói là của Viên gia. Dân chúng hai châu nhiều hơn Duyện châu mười vạn, nói cách khác, binh lực và kinh tế của Viên Thiệu so với chủ công đều nhiều hơn, một khi đồng minh giải tán, khi tranh chấp lợi ích, Viên Thiệu dùng hai châu giáp công chủ công, Duyện châu một mình có thể chống lại sao? Đây là nguy cơ thứ ba.”

“Chủ công cũng biết, chúng ta cùng Viên Thiệu là đồng minh, mà Viên Thuật, Đào Khiêm và Công Tôn Toản cũng là đồng minh. Công Tôn Toản cùng Viên Thiệu đánh nhau, Đào Khiêm kia cùng Viên Thuật nhất định sẽ có động tác. Viên Thuật bị chủ công đánh cho sợ, không dám đến nữa, lại nói, hấn lợi dụng Tôn Sách mở rộng địa bàn, nhưng Đào Khiêm lại tới quấy rối. Bên ngoài ủng hộ Công Tôn Toản, kiềm chế ngài dụng binh, trên thực tế (Đào Khiêm) còn không phải muốn đặt một chân lên Duyện châu sao. Từ Châu này chắc chắn sẽ là họa từ trong nhà của chủ công. Đây là nguy cơ thứ tư; hơn nữa, chuyện xấu này sắp xảy ra ngay trước mắt. Ta sợ chiến tranh với Từ châu sẽ rất nhanh bắt đầu.”

“Cho nên mới nói, chủ công, ngài bây giờ là loạn trong giặc ngoài, lời nói không dễ nghe, tình cảnh của ngài hiện tại còn không bằng một năm trước kia. Dáng vẻ đắc ý vừa rồi của ngài thật không được, nhất định phải sống trong yên ổn vẫn nghĩ đến nguy cơ, vạn không thể thiếu cảnh giác, kéo rước lấy đại họa.” Ta một chút cũng không khách khí, trực tiếp chỉ ra sự đắc ý thái quá của Tào Tháo.

Tào Tháo cùng Tuân Úc nghe xong há hốc miệng.

19. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 19: Hi Chí Tài

Chúng ta ba người đều chăm chú nói chuyện với nhau, không biết đã có người tiến vào. Chờ ta nói xong, Tào Tháo cùng Tuân Úc còn đang trầm tư, đột nhiên có tiếng người nói: “Nghe người nói, ta thật sáng lòng. Không biết vị tiên sinh này có phải Triệu Như, Triệu Tử Vân chủ công thường nhắc tới không?”

Ba người vội vã ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình cao gầy, trang phục đúng mực, khuôn mặt sáng sủa, trên trán lộ ra vẻ trí tuệ, hai mắt linh lợi, hiện đang nhìn chăm chăm vào ta.

Ta nhìn Tào Tháo, người này ta không quen, trong trí nhớ của Vũ ca ca không có. Tào Tháo thấy ta nghi hoặc, vội vàng giới thiệu: “Tử Vân, vị này chính là mưu sĩ của Tháo, Hi Chí Tài, Hi tiên sinh. Tiên sinh tài hoa hơn người, mưu lược hiếm thấy, Tháo rất kính phục.”

Hắn chính là Hi Chí Tài, chính là người duy nhất có thể sánh ngang Quách Gia trong lòng Tào Tháo, là người giống như Quách Gia, một người tài hoa yếu mệnh của thời tam quốc.

Ta vội vã bước lên phía trước chào: “Triệu Như bá kiến tiên sinh.”

Hi Chí Tài thở dài: “Ta nhiều lần nghe chủ công khen ngợi Tử Vân, nói người là thiếu niên anh tài, thiên hạ ít có. Chí Tài sớm đã muốn thấy phong thái của Tử Vân, hôm nay gặp được, quả nhiên không tầm thường, thì ra là một mỹ thiếu niên văn nhã.”

Ta ngượng ngùng cười cười: “Cái này... làm sao tính là mỹ được. Thật ra mọi người đều nói Văn Nhượng tiên sinh là mỹ nam tử (Tuân Úc buồn bực, liên quan gì tới ta). Chẳng qua là do chủ công nâng đỡ, Tử Vân thật không dám nhận mấy chữ này.” Ta lại nhìn Tào Tháo than thở: “Chủ công, ngài vẫn cứ trước mặt người khác ca ngợi Tử Vân, tôi đành phải trở về, không dám ra ngoài nữa. Nếu không, tính mạng cũng khó giữ.”

Tào Tháo xấu hổ cười: “Được rồi, Tháo về sau không nói nữa. Ai, kỳ thực, Tháo vẫn hy vọng Tử Vân ở lại, nhưng cách của Tử Vân cũng tốt, ta thật mâu thuẫn!”

Ta cười: “Chủ công, nếu hiểu rõ cách làm của tôi là tốt, vậy đừng nghĩ nhiều làm gì. Ngài phải biết rằng, nói nhiều sẽ mất đi đạo lý. Hiện tại, người bên cạnh chủ công rất nhiều, họ đều là trung tâm chí sĩ ngài tín nhiệm. Về sau, người bên cạnh ngài càng đông lên, mà chuyện tôi muốn làm cũng cần vài năm, thậm chí vài chục năm, ngàn vạn không thể vì ưu ái của chủ công với tôi mà nửa chừng bỏ dở.” Ông không thu bớt vào, tôi sẽ bị ông hại chết.

Tào Tháo há hốc miệng: “Tới vài chục năm? Làm sao lại lâu như vậy?”

Ta cười: “Thế cục hiện nay ngày càng phức tạp, triều đình có thể nói vẫn chưa ổn định. Thiên hạ không chỉ có mấy chục chư hầu lớn nhỏ cát cứ, còn không thiếu người mang trong lòng chí hướng lớn, xưng bá

thiên tử, đảo loạn thế gian. Muốn quét dọn hết mây mù đồ đen tối đó, cần thời gian không ngắn, đương nhiên phải mất vài chục năm.”

Tào Tháo cùng Tuân Úc đều thở dài không nói. Ta cười: “Như biết chủ công lo lắng an nguy của tôi, nhưng những chuyện đã làm rồi, thì phải tiếp tục, cơ sở ta đã xây dựng xong, không thể bỏ được. Đúng rồi, tôi ở chỗ Trương Mạc tìm được cho chủ công một viên đại tướng, người này đã cùng Như kết nghĩa huynh đệ. Hắn là người dũng cảm vạn người khó địch, đặc biệt vô cùng coi trọng nghĩa khí. Có điều hiện tại, một là chủ công cùng Trương thái thú là bằng hữu, không thể tùy tiện thu nhận; hai là nếu hắn tới đây bây giờ, thân phận Tử Vân cũng có nguy cơ bại lộ, cho nên tạm thời chưa thể tới.”

Tào Tháo cười: “Tử Vân, ngươi cứ tự sắp xếp, Tháo nghe lời ngươi.”

Tuân Úc nghĩ nghĩ, hỏi: “Này, Tử Vân, ngươi định ở đây bao lâu? Úc còn có nhiều điều muốn thỉnh giáo.”

Ta khấn trương nói: “Triệu Như không dám. Lần này, tôi trở về chỉ ở vài ngày, mấy ngày nữa sẽ đi. Mùa hè sắp tới rồi, tôi còn muốn về phương bắc chọn bãi cỏ dựng mã trường, thời gian rất gấp.”

Tuân Úc nói: “VẬY, Tử Vân, trong thư ngươi có nói muốn lấy nông nghiệp làm tiền đề phát triển kinh tế tại Duyện châu, Úc muốn cùng ngươi thảo luận phân tích một phen, ngươi xem lúc nào thì được?”

Chuyện này có gì đâu, nói thẳng cũng được: “Nếu mọi người không bận gì, vậy nói luôn đi.” Nghĩ thầm, chuyện này cũng chẳng thành. Nửa năm sau này, Duyện châu sẽ bắt đầu hai năm liên trong tình trạng chiến tranh, làm gì có thời gian cho các ngươi phát triển kinh tế. Để hai năm sau hãy nói.

Tuân Úc vừa nghe ta nói, liền nhìn Tào Tháo. Tào Tháo cười nói: “Chủ ý của Tử Vân luôn ngoài dự đoán của mọi người. Chuyện đồn đồn này, trước khi ngươi gửi thư về, Đông A huyện lệnh Tào Chi đã nói ra. Ý hắn là muốn giam lỏng gia quyến quân Thanh châu, giải quyết cơm ăn cho từng đó người. Mà phương pháp của ngươi hình như lợi hại hơn, lại muốn lợi dụng đồn đồn để tích lũy của cải. Tử Vân, đồn đồn thật sự có tác dụng quan trọng như vậy sao?” Xem ra, Tào Tháo lúc này quả thật không có ý thức gì về ưu điểm của đồn đồn. Tuân Úc cũng gật đầu, hiển nhiên đồng ý với cách nhìn của Tào Tháo.

Hi Chí Tài cũng một mực mang bộ dáng không liên quan, hắn cũng vẫn đang nhìn ta, nhưng thật ra chỉ hứng thú với bộ dáng của ta, xem ta xấu hổ. Tên gia hỏa này, đúng là một dạng với Quách Gia, hành vi nhất định cũng phóng túng không thể kiềm chế được.

Ta nói: “Ý chủ công là, đồn đồn tiến hành ở Đông A là để giải quyết nỗi lo về quân Thanh châu sao? Vậy Như xin hỏi chủ công, đồn đồn ở Đông A có bao nhiêu mẫu? Nuôi được bao nhiêu người?”

Tuân Úc nói: “Trên sổ sách đồn đồn đại khái có một trăm vạn mẫu, người nhà quân Thanh châu có gần sáu mươi vạn người, trong đó người có thể ra ruộng chiếm một nửa.”

Ta suy nghĩ: ba mươi vạn người khai khẩn trăm vạn mẫu đất vườn, không tính là ít: “Hiện giờ, đã vào xuân hai tháng, tiên sinh có biết hoa màu trên đất ruộng ra sao không? Có thể biết được năm nay thu hoạch như thế nào không?” “Chuyện này...” Tuân Úc lắc đầu.

Ta nhún mày: “Chủ công, tiên sinh, các người cũng biết câu dân dã thực vi thiên chứ?” Hai người nhìn nhau gật đầu. Ta nói tiếp: “Tôi tin ý trong đó đã rõ, quân Thanh châu nương tựa chủ công ắt là thành tâm, gia quyến bọn họ căn bản không cần giữ làm con tin. Chỉ cần chủ công có thể cho họ một nơi an cư, bọn họ sẽ không phản lại ngài. Phải biết rằng, thiên hạ hiện tại, có thể có nơi để an cư, là mơ ước của bao nhiêu người, mơ ước trở thành sự thật, không ai muốn từ bỏ.”

Tào Tháo cười hắc hắc: “Chuyện này, Tử Vân, ngươi chưa từng mang binh ra trận, không nhiều người muốn tham gia chiến trận đâu. Đặc biệt lúc này, đào binh rất nhiều, ta cũng không muốn mất đi số quân này. Lại nói, mấy chục vạn người này đều đã dàn xếp thỏa đáng, thật ra không phải tất cả đều vì giữ lại làm con tin.”

Ta nói: “Chủ công đã nghe qua lời của Mạnh Tử nói: vì an nguy của dân mà dùng sức dân, cho dù lao khổ, dân không oán hận; vì tính mạng của dân mà khiến dân phải chết, cho dù chết dân cũng không hận. Cho nên, để số binh lính đó cam tâm tình nguyện vì chủ công cống hiến, mới là thượng sách. Nếu không, nạn lính đào ngũ không thể chấm dứt. Hiện giờ, chủ công đối với gia quyến của họ dùng phương pháp đồn đồn, tiến hành giam lỏng, cũng không thể khiến họ tin phục. Có điều, tình thế cấp bách, chủ công làm vậy cũng

đúng. Ý nghĩ của tôi có chút vượt quá. Muốn thực hiện ý tưởng của Triệu Như, nhất định phải có sự ổn định tương đối. Thế này đi, việc làm đồn điền, chuyện nuôi quân, chờ tôi cân nhắc chu toàn, sẽ đề xuất phương pháp cùng chủ công lần nữa, được không?” Ôi, dù không thực hiện được, vẫn nên từ từ mà chuẩn bị.

Tào Tháo cười hì hì, xấp lại: “Đồn điền và nuôi quân? Tử Vân, người tài học phong phú. Còn có chuyện gì, cứ nói cho Tháo nghe được không?” Trông bộ dáng hần như dỗ hài tử.

“Chủ công, tôi cũng mười ba tuổi rồi, đem tôi biến thành trẻ con thế này là sao?” Ta vẻ mặt không vui.

Ba người cười to, Hi Chí Tài nói: “Tử Vân, lúc người không nói chuyện chính sự, chính là trẻ con còn gì.”

Ta nhìn ba người bọn hần: “Các người đều là người lớn, nói như người ta là lấy lớn bắt nạt bé vậy.” Ba người lại cười.

Ta khấn trương nói: “Được rồi, không cần cười như vậy. Ai, chủ công, không phải Như không muốn nói, Như đối với chuyện làm nông, thủy lợi, thuế khóa mọi mặt đều có suy nghĩ, nhưng những chuyện ấy đều phải đợi tới lúc hoàn cảnh tạm bình ổn mới thực hiện được. Hơn nữa, suy nghĩ của tôi cũng chưa hoàn thiện, Như tùy tiện nói ra, khác nào nói dối chủ công. Việc khẩn cấp trước mắt là ổn định Duyên châu, phát triển thực lực, làm tốt công tác quân bị, những chuyện khác chỉ là lý luận suông, không có ích lợi gì. Tôi đã chuẩn bị cho sau này. Mã trường chắc chắn sẽ hoàn thành, năm năm sau, chúng ta có thể đảm bảo nguồn chiến mã. Thu hoạch nông nghiệp là phương diện cần phải rất chú ý. Cho nên, Tuân đại nhân, ngài nên để ý mới được. Không có lương thực, tất cả đều là suy nghĩ viển vông.”

Tào Tháo bọn hần gật đầu. Những điều nên nói ta đã nói xong. Còn có một việc, ta do dự nửa ngày cuối cùng vẫn không nói, đó là chuyện Tào Tung. Vấn đề tính mạng một nhà Tào Tung, khiến ta thật do dự, theo lý ta cần phải nói, nhưng nếu chuyện này không xảy ra, một khi ta nói, Tào Tháo phái người đi tiếp ứng, trên đường xảy ra vấn đề, Tào Tháo sẽ trách ta, ông ta khẳng định sẽ nghĩ vốn ta không định đi đón phụ thân, ta không đi bọn họ cũng không xảy ra chuyện, đều là do Triệu Như nói; nhưng nếu không nói, hậu quả cũng thật nghiêm trọng... chuyện này... thật khó!

Thấy ta đột nhiên không nói gì, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, Tào Tháo bọn họ đều thấy kỳ quái. Tào Tháo liền hỏi: “Tử Vân, người đang nghĩ gì vậy, tại sao không nói chuyện?”

Ta nhìn hần, cắn chặt răng, nói: “Như vừa rồi đột nhiên thấy trên trán chủ công hiện ra một đạo huyết quang, cảm thấy tâm thần không yên, hình như có chuyện gì đó không tốt sắp phát sinh, nhưng loại cảm giác này lại không giống như chủ công có chuyện, nên nhất thời không biết xử lý ra sao.”

Ba người cả kinh, Tào Tháo nói: “Tử Vân, cảm giác như vậy lại xuất hiện với người có thể đoán trước như người. Loại cảm giác này cùng với lời tiên đoán Bảo đại nhân sẽ xảy ra chuyện là cùng một kiểu sao?”

Ta cười khổ nói: “Như đã gặp qua Bảo đại nhân, trên mặt ông ta nhìn thấy nguy hiểm. Nhưng mà, Như trên mặt chủ công không thấy cảm giác ngài sẽ xảy ra sự cố. Loại cảm giác này thật kỳ quái, hần là người nào đó hoặc một số người nào đó có quan hệ mật thiết với ngài sẽ xảy ra chuyện. Trong lòng tôi thật hết sức bất an.”

A?! Ba người nhìn sang nhau. Tào Tháo mở miệng: “Có lẽ cùng bốn người chúng ta có liên quan?”

Ta nhìn ba người lắc đầu: “Không giống. Theo tôi thấy, các người trước mắt đều không có tai họa. Người này không ở bên cạnh chủ công, cho nên mới chột lóe sáng trên trán ngài. Ôi, tôi không phát hiện được người đó, là tiên đoán không thể trọn vẹn. Lại nói, thật sự xin lỗi, Như tuổi càng lớn, khả năng này sẽ càng kém đi, đây là do sự phụ nói. Người nói, chỉ có con mắt của trẻ con mới có thể nhìn thấu đáo mọi chuyện, lớn lên rồi, sẽ không thể trong sáng không vướng tà niệm nữa, cũng không thể tiên đoán được nữa. Tôi hai năm qua cũng đã dùng quá nhiều, nên khả năng tiên đoán không còn chuẩn. Có điều, tôi vẫn muốn nói, mong chủ công chú ý một chút những người có quan hệ thân thiết với ngài.” Nhắc nhở một chút là được, ta dù sao cũng không phải thầy bói, về sau không thể dùng trò tiên đoán này để lộ chuyện nữa.

Tào Tháo gật đầu. Không chỉ có hần, Tuân Úc cũng nói: “Đúng vậy, ta từng nghe Đạo gia nói qua, chỉ có hài tử tâm linh thuần khiết, có khả năng nhìn thấy thần quỷ. Loại khả năng này của Tử Vân không thể tồn tại lâu dài, có điều, chủ công vẫn nên phòng bị cho tốt.”

Hi Chí Tài không nói lời nào. Ta nhìn hần vẻ mặt buồn bực, rất kỳ quái: “Chí Tài huynh vì sao rầu rĩ không vui như vậy?”

Hi Chí Tài nhìn ta: “Tử Vân, người nói sự cố ở đây có bao gồm người chết bệnh không?”

Ta a một tiếng: “Chuyện này không thể biết. Có điều, nếu chết bệnh, trên mặt phải có màu xanh, không phải huyết quang.”

Tào Tháo nhìn Hi Chí Tài lo lắng : “Chí Tài, người mấy ngày nay lại thấy không khỏe sao? Đúng rồi, Tử Vân biết y thuật, để hần khám cho người xem.” Ta nhớ ra rồi, Hi Chí Tài chết vì bệnh, chẳng trách hần hỏi ta như vậy.

Ta vội vàng nói: “Đúng, để ta xem mạch cho người.” Hi Chí Tài cũng không khách khí, tính tình hần cùng Quách Gia không khác biệt lắm.

Ta bắt mạch cho hần, đầu mày càng lúc càng chau, Tào Tháo bọn họ nhìn thật lo lắng. Chặt vật chờ ta buông tay, ba người đều nhìn ta. Ta cười khổ: “Không biết nên nói thế nào mới phải?”

Hi Chí Tài ngẩn người, đột nhiên nói: “Tử Vân, ăn ngay nói thật là được. Dù sao ta cũng đã quen, đại phu nào ánh mắt cũng nghiêm túc như vậy.” Tào Tháo gật đầu.

Ta thở dài: “Vậy cứ nói thật. Bệnh Chí Tài huynh thật sự rất nặng. Có phải huynh thường xuyên thấy đau bụng, giống như bị kim châm? Bình thường ăn rất ít? Giấc ngủ cũng không yên?” Hi Chí Tài gật đầu: “Không sai, đúng là như vậy.”

“Gan của Chí Tài huynh quá yếu, gần như không nghe được mạch, cho thấy ở nơi đó nhất định thường xuyên đau đớn; đáy mắt lộ màu vàng, lại vẩn tơ máu, hiển nhiên do mất ngủ. Việc này, ta chỉ có thể cố hết sức. Có điều, huynh không thể lại uống rượu, càng không được ăn thức ăn chứa nhiều dầu mỡ. Ôi, nếu như huynh có thể lánh về nơi núi non dưỡng thân thể, còn có thể được thêm nhiều năm.” Hần rõ ràng đã bị ung thư gan, hơn nữa, không thuốc nào cứu được. Nếu sớm vài năm, có thể...

Lời ta nói đã rất rõ ràng, ba người đều không nói. Nửa ngày sau, Hi Chí Tài cười to: “Đại trượng phu sống ở đời, sao có thể vì bệnh tật mà giam mình trong núi rừng hoang dã? Có thể lấy trí tuệ của bản thân, trợ giúp mình chủ khai công dựng nghiệp, chết không đáng tiếc.”

Ta rất cảm động, để giúp người thành toàn, ta sẽ không cho Quách Gia tới sớm. Lại nói, dù sao cơ nghiệp Tào Tháo hiện tại còn không ổn, không muốn đưa Quách Gia ra, cũng vì trong chiến loạn có nhiều bất trắc. Hi Chí Tài nếu không phải chết trên chiến trường, vậy cứ ý theo lịch sử tiếp tục đi. Ta nói: “Như lập tức sẽ kê cho Chí Tài huynh phương thuốc. Huynh trực tiếp tới hiệu thuốc Đức Tường lấy thuốc. Đây là sản nghiệp của ta, được liệu ở đó cam đoan không giả. Triệu Như bắt tài, sẽ cố hết sức kéo dài thời gian cho huynh.”

Hi Chí Tài cười lớn: “Tử Vân, ta hiện tại đã thấy được chủ ý của người rất tốt, người đúng là một thương nhân, lúc nào cũng không quên thân phận của mình. Tiền của chúng ta đều bị người kiếm lời.” Cũng biết hần đang nói đùa, chúng ta vẫn đều cười không nổi.

Một hồi thật lâu, ta mới miễn cưỡng cười nói: “Ta cũng có cảm giác mình đã biến thành gian thương rồi.” Mọi người nhìn nhau cười khổ.

20. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 20: Khả Năng Tiên Đoán

Nửa ngày sau, ta mới ổn định tinh thần: “Chí Tài huynh, tuy nói mạng do trời, nhưng có thể cố hết sức, Tử Vân chắc chắn sẽ vì huynh mà cố, huynh cũng không thể từ bỏ. Huynh hiện tại nhất định phải chú ý, bình thường đừng để cơ thể quá mức mệt nhọc, chú ý nghỉ ngơi nhiều. Ăn không ngon miệng, vẫn phải dùng bữa đúng giờ, tiêu hóa không tốt, có thể ăn ít cơm đi. Duy trì lấy thuốc trị bệnh.”

Hi Chí Tài cười nói: “Yên tâm, Chí Tài không phải người không hiểu biết, chắc chắn sẽ chăm sóc chính mình thật tốt.”

Tào Tháo thở dài: “Chí Tài, ngươi nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Đúng rồi, Văn Nhượng, Bá Ninh đâu? Khi nào trở về?” Lại một người đại tài đã tới, may mà ta nhanh chân.

Tuân Úc nói: “Bá Ninh sắp về rồi. Ôi, những việc này đều cần có người có sở trường xử lý. Người của chúng ta vẫn là không đủ!” Tào Tháo cũng thở dài.

Ta tức cười nhìn bộ dáng buồn bực của bọn họ: “Chủ công, Văn Nhượng tiên sinh, sự tình không gấp được. Hiện tại chủ công đã có Văn Nhượng tiên sinh xử lý việc chính sự, Chí Tài huynh bày mưu nghĩ kế, Bá Ninh tiên sinh sở trường pháp trị, như vậy, quân, chính, pháp đều có, cơ bản là tốt rồi. Huống chi, người tới nhanh, nhiều cũng không phải chuyện tốt. Dù sao chủ công mới bắt đầu, nhiều người tới sẽ không có thời gian quan sát, tốt xấu lẫn lộn, e rằng tác dụng ngược. Có câu: thà thiếu chứ không cần đồ bỏ đi.”

Tào Tháo cùng Tuân Úc đều dùng ánh mắt nhìn ta như quái vật. Hi Chí Tài cũng cười sảng sặc: “Tử Vân, giờ ta đã tin lời chủ công, ngươi đúng là quái tài.”

Ta không hiểu ra sao nhìn bọn họ: “Sao lại coi tôi như thế? Tôi nói sai cái gì sao?”

Tào Tháo vẻ mặt nghi hoặc nói: “Tử Vân, làm sao ngươi biết Mãn Bá Ninh là người lo việc pháp trị? Người quen biết hẳn? Không thể nào!” Tuân Úc cũng mang sắc mặt tương tự.

Ta nghĩ nghĩ, hì hì cười: “Ta có khả năng tiên đoán cùng quỷ tài mà. Có thể vừa nghe tới tên ai đó, đã biết quá khứ tương lai người đó. Thế nào? Phục không?” Tào Tháo cùng Tuân Úc lập tức bày ra bộ dáng không nghĩ ngờ gì nữa.

Ta âm thầm buồn cười, Hi Chí Tài cười lớn bước tới, làm như muốn đánh ta: “Nhóc con, dám cả gan nghịch ngợm như vậy, đáng đánh đòn. Còn không thành thật khai báo đi.”

Ta cười khanh khách: “Oa, không bị mắc mưu nha! Chí Tài huynh, chừa cho người ta chút cảm giác thần bí đi, không nên vạch trần như thế. Như nói thật vậy: Mãn Sủng, Mãn Bá Ninh năm mười tám tuổi, đảm nhận chức đốc bưu trong quận, lấy uy trấn áp lũ sâu làm rầu nổi canh; sau làm huyện lệnh Cao Bình, vì giết tên đốc bưu tham quan trong quận mà từ quan bỏ đi. Chuyện của ông ta ở quê nhà vẫn được lưu truyền, làm sao Như không biết? Mới năm trước, Như đi qua Xương Ấp, đã nghĩ vì chủ công tìm kiếm nhân tài, tiếc không thể gặp.”

Tào Tháo dở khóc dở cười: “Tử Vân, ngươi đó! Thật đúng là đứa trẻ con. Hơn một năm không gặp, vẫn nghịch ngợm như vậy. Tháo còn tưởng ngươi thật sự có khả năng đó.”

Ta cười ồ: “Chỉ đùa một chút thôi. Ha ha, lời nói như vậy, các người cũng tin sao? Chủ công, Như cũng muốn thật sự có thể vừa nghe thấy tên người nào đó, đã biết ngay mọi chuyện về họ, như vậy không cần đi ra ngoài nữa, cứ ngồi ở đây, vì chủ công lý giải người trong thiên hạ, biết trước việc trong thiên hạ. Hì, chủ công cũng không cần lãnh binh tác chiến, chỉ cần Như đem đám người có thể gây bất lợi cho chúng ta nói ra, chủ công sai người giết chúng, thiên hạ liền thái bình.” Ba người đều bật cười. Tuân Úc nhìn ta, hạ một kết luận: không câu nệ tiểu tiết, lớn gan, hành vi không kiểm soát, đùa giỡn chủ công cũng dám làm. Quả thật không phải hành vi của danh sĩ. Có điều, lại là hạng người chân thành, thẳng thắn.

Nói cười thì nói cười, chuyện nghiêm túc vẫn phải làm. Ta vươn vai một cái: “Chủ công, hôm nay nói chuyện thật sảng khoái, Tử Vân mệt rồi. Ba ngày nay khai trương hiệu thuốc, tôi liên tục xem bệnh, chưa được nghỉ ngơi. Tôi về nghỉ một chút được không?”

Tào Tháo cười: “Cũng được, nói một hồi đã hết nửa ngày. Tử Vân, ta đã lệnh chuẩn bị một bữa tiệc, mời người làm khách phương xa tới dùng cơm, được không?”

Ta cười hì hì: “Không cần, tôi cũng không thích uống rượu. Tôi định ngày mai lên đường về phía bắc, hôm nay nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Ba người đều nhìn ta.

Tào Tháo nói: “Tử Vân, ở thêm mấy ngày đi, không cần vất vả như vậy.”

Hi Chí Tài cũng nói: “Ngươi vẫn nên ở lại đây nghỉ ngơi thêm một chút. Hiện tại, Công Tôn Toản cùng Lưu Ngu vẫn còn chưa đánh xong, U châu loạn lạc, chờ thêm đi.”

Ta cười: “Bọn họ đánh việc bọn họ, tôi đi việc của tôi. Mục đích lần này là vùng Liêu Tây, chỗ đó ở quan ngoại, đường duyên hải đi rất dễ, sẽ không bị ảnh hưởng. Kỳ thực, bọn họ đánh nhau sắp xong rồi, Lưu Ngu căn bản không phải là đối thủ của Công Tôn Toàn. Bọn họ đánh nhau, khác nào thư sinh với cường đạo đánh nhau đâu, không có gì đáng xem. Đáng tiếc, Lưu Ngu cũng là một người tốt.” (Ngụy thư viết: Ngu tại U châu, thanh tĩnh tiết kiệm, lấy lễ nghĩa cảm hóa dân chúng. Thời Linh Đế, thiên tai ở Nam cung, quan lại ở các châu quận, đều giúp tiền tu bổ cung, hoặc một trăm ngàn, hoặc hai trăm ngàn, người giàu có lấy tiền riêng, hoặc góp tiền của dân lại, nhưng kẻ bần hàn thanh bạch không có tiền góp vào, có kẻ phải tự sát. Linh Đế thấy Ngu thanh bần, đặc biệt không bắt xuất tiền.)

Lần này, ba người đều không dị nghị gì, bọn họ đều biết rõ kết quả này. Tào Tháo thở dài: “Đúng vậy, Lưu châu mục cũng là người tốt. Biết làm sao, loạn thế này...”

Hi Chí Tài lại cười nói: “Kỳ thực, thắng lợi của Công Tôn Toàn, đối với chúng ta có lợi.” Ta cùng Tuân Úc đều gật đầu.

Tào Tháo cười khổ: “Tử Vân, ngươi đã từng nói, thắng lợi của Công Tôn Toàn với chúng ta không tốt, dù sao hắn với chúng ta trước mắt vẫn là địch không phải bạn.” Ông ta không hiểu mấy ý của chúng ta.

Ta nhìn Hi Chí Tài, không nói gì. Hi Chí Tài nhìn thấy ánh mắt của ta, hần cười: “Tử Vân, có chuyện thì người nói đi, đừng nhìn ta. Chẳng lẽ ngươi muốn kiểm tra ta sao?”

Ta thở dài: “Chí Tài huynh, chủ công nói, huynh là mưu sĩ của người, Như bắt quá chỉ là thương nhân. Ở bên cạnh chủ công chính là huynh, vẫn là huynh nói đi, Tử Vân sẽ bổ sung cho huynh được không?” Tào Tháo cười: “Hai người các ngươi thật sự là mới gặp như đã quen vậy.”

Hi Chí Tài cười nói: “Chủ công, Tử Vân cố ý xem tôi như trò cười. Nếu như vậy, tôi sẽ nói. Không sai, trước mắt chúng ta vẫn là đồng minh của Viên Thiệu, Công Tôn Toàn cũng đúng là địch nhân của chúng ta, chính bởi vậy. ngược lại càng có lợi. Bởi vì Viên Thiệu chắc chắn sẽ không để Công Tôn Toàn ngồi yên không để ý tới. Tuy rằng, Viên Thiệu đối với Lưu Ngu dùng thái độ bàng quan, là bởi vì hắn còn có việc cần để ý hơn. Hắn đang nhúc nhích vì Trương Yển. Công Tôn Toàn sau khi tiêu diệt Lưu Ngu, nhất định sẽ thừa cơ đánh chiếm Ký châu, cuộc chiến giữa hắn và Viên Thiệu chắc chắn không thể tránh được. Cứ như vậy, có Công Tôn Toàn kiềm chế Viên Thiệu, đối với chúng ta mà nói, đương nhiên có lợi.”

Tuân Úc cũng cười nói: “Không sai. Viên Thiệu so với Công Tôn Toàn, rõ ràng vẫn có ưu thế hơn. Dù sao dưới tay hắn có một đám mưu thần, thực lực Công Tôn Toàn không bằng hắn. Nhưng mà, Bạch Mã Nghĩa Tùng cũng không dễ đối phó, Viên Bản Sơ muốn lấy được U châu cũng phải mất ít thời gian. Chúng ta nhân cơ hội này có thể phát triển thêm.”

Ta thấy Tào Tháo gật đầu tới tấp, vẻ mặt đầy ham muốn, thật không muốn quấy rầy mộng đẹp của hắn, đáng tiếc: “Chủ công, Văn Nhượng tiên sinh, Chí Tài huynh, Tử Vân hiểu rõ tâm tình của các vị, chúng ta hiện tại không nên tập trung mở rộng địa bàn, phát triển thực lực, mà cần sự ổn định, nhất định phải ổn định. Chủ công, nói một câu khó nghe là, ngài hiện tại còn chưa không chế được Duyệt châu. Chúng ta không đủ thực lực để đối đầu với Viên Thiệu vào lúc này, đầu tiên phải ổn định cuộc sống của mình trước đã. Phải hiểu rằng, không có hậu phương ổn định, cũng cố vững chắc, làm sao ở tiền phương đánh trận được. Cho nên, Như không đồng ý việc mở rộng đất đai, mà đề nghị chủ công vững bước phát triển. Chí ít, cũng ta cũng phải làm được là: người không phạm ta, ta cũng không phạm người. Đánh đòn phủ đầu cố nhiên có thể dành được tiên cơ, nhưng lùi một bước để đánh trả đối phương mới là lâu dài.”

Ba người nhìn nhau đều lắc đầu. Hi Chí Tài liền nói: “Tử Vân, ngươi cũng đã biết, hiện tại không phải hai quân đối chọi bình thường, mà là ở trong loạn tìm thắng, xuống tay không nhanh, sẽ vượt mất cơ hội đó! Một khi Viên Thiệu cướp lấy U châu, lại thừa cơ lấy được Thanh châu, tình cảnh của chúng ta tất sẽ chật vật. Lợi ích trước mắt sẽ không còn quan hệ liên minh gì nữa.”

Ta cười: “Văn Nhượng tiên sinh ở chỗ Viên Thiệu cũng được gần một năm, chủ công cùng Viên Thiệu quan hệ cũng mật thiết, các người cần hiểu rõ con người Viên Bản Sơ. Y là một kẻ gặp chuyện vô mưu không quyết đoán; làm đại sự mà tiếc thân, thấy lợi nhỏ quên nghĩa, mưu sĩ mặc dù nhiều, thực ra lại cản trở lẫn nhau. Y muốn hạ được Công Tôn Toàn cũng phải mất năm sáu năm. Hi, cứ cho y lấy được cả U châu, Thanh châu hai nơi, cũng chẳng qua là lấy trước chúng ta thôi, sợ cái gì? Lúc khai chiến, Viên Bản Sơ một

chút tiện nghi cũng không chiếm được đâu. Huống hồ, hiệu thuốc kế tiếp của tôi sẽ chọn khai trương ở Nghiệp thành.”

Nghe được phân tích của ta, ba người cũng đồng ý. Kỳ thực chỉ có ta biết, nếu Bảo Tín không thể tránh được cái chết, loạn ở Duyện châu cũng không thể tránh khỏi. Nửa năm cuối chiến tranh Từ châu sẽ bắt đầu, trong thời gian hai năm tới Duyện châu sẽ lâm vào chiến cuộc. Tào Tháo muốn mở rộng địa bàn cũng không có khả năng. Dù sao bọn họ cũng sẽ không xảy ra sự cố gì, ta vẫn rời đi được. Có điều, hì, phải nhanh đưa Vân ca ca mang về, võ nghệ của huynh ấy, trong Tào doanh sẽ có cơ hội thi thố tài năng. Cho nên, việc khẩn cấp trước mắt của ta là đem Vân ca ca tới đây.

Tào Tháo nhìn ta, cười nói: “Cứ theo lời Tử Vân, chúng ta trước tiên nghỉ ngơi chỉnh đốn, xem tình thế ra sao hãy nói. Đúng rồi, Tử Vân, con của Tôn Kiên đang ở dưới trướng Viên Thuật, theo như ta thấy, con của hắn không kém gì hắn, ngày sau tất thành kinh địch của chúng ta. Dùng khả năng tiên đoán của người tính xem, hắn đối với chúng ta có uy hiếp gì không?” Sao? Tôn Sách đã bắt đầu hành động?

“Chủ công, trước mắt không cần lo lắng. Hắn dù lợi hại, cũng chỉ là tay chân của Viên Thuật. Viên Thuật bị chủ công dọa, trong ngắn hạn sẽ không xâm phạm phương bắc. Tôn Kiên kia chết trong tay Lưu Biểu, Tôn Sách dù được lĩnh binh, cũng sẽ đi đánh Lưu Biểu, hoặc là hướng Giang Nam để phát triển, cùng chúng ta không quan hệ, không cần để ý. Chủ công, Tử Vân thật rất mệt mỏi! Còn nữa, khả năng tiên đoán kia đừng lôi ra nữa, tôi chỉ đùa một chút thôi, ngài cứ nhắc mãi.”

Ba người cười ha hả, Tào Tháo cười nói: “Tử Vân, người không chỉ có nghịch ngợm, còn biết làm nũng.” Ta buồn bực.

Kéo theo Hi Chí Tài trở lại hiệu thuốc, ta lần nữa cẩn thận bắt mạch cho hắn, ôi, thật sự không còn biện pháp. Lấy ra một đồng thuốc, ta dặn đi dặn lại: “Chí Tài huynh, nhất định phải dùng đúng giờ. Phải chú ý không được để quá mệt mỏi. Đương nhiên, ta cũng hiểu, hiện tại Tào công bên cạnh ít người, trách nhiệm trên vai huynh nặng nề, nhưng vẫn phải chú ý làm việc nghỉ ngơi phối hợp. Nhớ đấy.”

Hi Chí Tài cười nói: “Tử Vân, xem tính cách người cũng không phải người dài dòng, sao nói nhiều vậy? Yên tâm đi, ta không chết dễ dàng đâu. Có điều, ta thấy người có chút hơi nhu nhược, cần phải thay đổi. Nếu không, đối với người cùng chủ công đều bất lợi.”

Ta sững sốt: “Chuyện này.... Thân thể ta có chút yếu ớt, có điều, cũng không hẳn giống nữ tử đi?” (chột dạ rồi)

Hi Chí Tài cười: “Có lẽ người còn chưa chú ý tới phương diện này của mình. Tử Vân, nếu như người vẫn như vậy, thân phận của người không thể mãi mãi là bí mật. Dung mạo của người quá mức nhu mỹ, có lẽ vì tuổi người còn nhỏ. Ta thấy người cùng chủ công quan hệ rất thân mật, e rằng về sau sẽ nảy sinh nhiều lời đàm tiếu. Tuy rằng, người cố ý làm một tiểu nhân bên cạnh chủ công để che dấu thân phận, nhưng mà, đây không phải phương pháp tốt. Thiên hạ tài tử xuất thân từ sĩ lâm nhiều, trong đó có nhiều người là loại quân tử đoan chính thành thật giống như Tuân Văn Nhược vậy. Những người đó sau này về với chủ công, sẽ nhìn thấy hành vi của người. Mà chủ công vì bảo vệ người, sẽ cùng họ nảy sinh xung đột, chuyện này đối với người hay chủ công đều không tốt. Dĩ nhiên, trừ phi kế hoạch của người đã sắp hoàn thành, hoặc là người cùng chủ công bỏ qua kế hoạch này đi.

Ta hít vào một ngụm khí lạnh, không sai, ta vốn là nữ, dù giả dạng thế nào, luôn có chút tật của nữ tử. Nếu như thật sự bị hiểu lầm là nam sủng của chủ công thì thảm rồi: “Không sai, là do ta không để ý, đa tạ Chí Tài huynh nhắc nhở. Ta về sau trước mặt người khác nhất định chú ý hành vi. Về phần dung mạo, ta không có biện pháp, hì chờ ta lớn thêm hai tuổi, hẳn là thân thể sẽ cường tráng hơn chút ít!” Hi Chí Tài cười, cáo từ ra về.

Ta sắp xếp hiệu thuốc xong hết mọi việc, đặc biệt dặn bọn họ nhất định phải đưa dược liệu đặc biệt (lương thực) từ nơi khác tới chỗ Tuân đại nhân đúng lúc. Về phần tiền thuế đóng lên trên, không chỉ có không được chậm trễ, mà còn phải nộp nhiều gấp đôi các thương hộ khác. Mấy thuộc hạ đều là người cũ của Tào Tháo, sao lại không hiểu ý của ta? Dĩ nhiên gật đầu đồng ý. Ta không chậm trễ nữa, ngày hôm sau liền quất ngựa nhằm hướng bắc lên đường.

21. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 21: Bảo Kiếm Thần Câu

Trên đường đi, ta cẩn thận nghĩ lại lời nói của Hi Chí Tài, đúng, rất có đạo lý. Ta nhất định phải dùng cách nào đó che dấu dung mạo của mình. Đặc biệt về sau, ngày một trưởng thành, nữ tính sẽ rõ ràng hơn, như vậy không thể được. Nhất định phải tìm cách, làm cho vẻ ngoài giống một nam tử thân thể cường tráng mới được. Ôi, thật khó. Xem ra, ta chỉ có thể mỗi ngày hóa trang. Ngẫm lại thật buồn cười, con gái nhà người ta hóa trang để đẹp hơn, ta lại muốn đem bản thân làm xấu đi, thật phiền toái!

Dọc đường bắc thượng, trước tiên ta đi thăm nghĩa mẫu và đại ca, cả hai đều rất tốt. Nghĩa mẫu thấy ta trở về rất thất vọng, Thái Sử Từ còn chưa trở lại. Ta lại phải lừa người, nói ta chỉ tới U châu, chưa kịp xuất quan, trong nhà có chuyện, lại phải trở về. Nghĩa mẫu cũng không nói gì. Khổng Dung vẫn thường xuyên phái người đến thăm, quan tâm đến ý. Ta mang theo thượng đẳng nhân sâm cùng sơn dược giao cho Điển Vi, bảo huynh ấy hàng ngày cho nghĩa mẫu dùng để bồi bổ thân thể, lại phái người tặng cho Khổng Dung một ít để đáp tạ. Việc buôn bán của hiệu thuốc cũng không tồi, hết thấy đều thuận lợi. Ta còn dặn bọn họ tận lực thu thập lương thực.

Rời khỏi Bắc Hải, ven đường bắc thượng, lại không thấy đám người quân Hoàng Cẩn già yếu kia đâu. Bọn họ trốn ở đâu rồi? Thật không biết làm sao. Mang theo một chút bất lực, ta trở về trong núi Từ Vô. Mọi người thấy ta về đều cao hứng phi thường. Ta nhìn bộ dáng cười híp mắt của Công Tôn Hồng là biết có chuyện tốt rồi.

Quả nhiên, kéo ta đến chỗ hẩn ở, Công Tôn Hồng không khỏi đắc ý đem ra hai thanh kiếm. Ta vừa nhìn, oa, thật xinh đẹp. Thân cả hai thanh kiếm đều có màu bạc, tỏa ra quang mang nhẹ nhàng. Trong đó một thanh ngắn hơn một chút, thân kiếm cũng to hơn một chút, có lẽ dài khoảng hai tấc. Một thanh dài hơn một chút, thân kiếm nhỏ hơn, chỉ dài khoảng một tấc rưỡi. Võ hai thanh kiếm đều làm bằng gỗ dương, trên mặt bọc da thuộc, ở mặt ngoài còn dùng hoa văn trang trí bằng tơ vàng, phong cách cổ xưa lộ ra dáng vẻ uy nghiêm. Cầm trong tay, rất vừa vặn, thật hết sức thoải mái.

Công Tôn Hồng cười nhìn ta: “Công tử, mỗi thanh kiếm đều nặng sáu cân tư, dùng để cận chiến, hết sức thực dụng. Hơn thế nữa, cả hai đều dùng sắt đúc thành, có thể nói là sắc bén vô cùng. Ngắn là Thanh kiếm, dài là Nguyệt kiếm.”

Ta mừng rỡ: “Cám ơn Công Tôn huynh. Có điều, hai thanh kiếm này đã dùng hết một nửa số sắt tinh luyện, không biết đã khiến người tổn bao nhiêu thời gian.” Công Tôn Hồng cười nói: “Nguyên liệu cậu cứ yên tâm. Hai thanh kiếm này không dùng tới số sắt luyện kia, hi, chúng ta kiếm được ba mươi cân sắt luyện có độ tinh khiết còn cao hơn chỗ sắt luyện cũ.”

Ta sửng sốt, lại nhìn hẩn: “Vậy, đây chính là dùng xích chân của người...” Công Tôn Hồng cười: “Đúng, công tử xin đừng cười chê. Cậu không biết, sắt để luyện ra bộ xích chân này tốt đến mức nào đâu, dùng thấy nó không dài, không thô, trọng lượng đã tới mười bốn mươi lăm cân đó. Ta lấy nó, dùng để đúc hai thanh kiếm này, vừa đẹp.”

Ta thở dài: “Công Tôn huynh, nặng như vậy sao, phải mang gánh nặng lâu như vậy, thật khổ cho người.”

Công Tôn Hồng cười: “Tôi sớm đã thành thói quen rồi, thời gian sáu năm qua, bọn họ không để tôi mang thứ gì nhẹ dưới mười cân. Quên đi, đây đều là chuyện trước kia. Nhìn thấy công tử thích hai thanh kiếm này như vậy, tôi cũng rất thỏa mãn.”

Ta rất cảm động: “Công Tôn huynh, người cùng các huynh đệ luôn khách khí, ta thế nào cũng không yên lòng. Mọi người cứ tùy tiện một chút, nếu không ta rất khó chịu.”

Công Tôn Hồng cười cười: “Công tử, chuyện này không nói được. Đúng rồi, Nạp Nhĩ Khang cũng có kinh ngạc dành cho công tử đó!”

“Oa, ý của huynh không phải hẩn đã làm xong mã trường rồi chứ? Ta mới đi hơn hai tháng thôi mà!”

Công Tôn Hồng cười lớn: “Nếu Tiểu Khang Tử nhìn nét mặt hưng phấn này của công tử, không biết hẳn mừng tới mức nào! Nói cho công tử hay, không chỉ là mã trường, hẳn cùng vị Tổng huynh kia, vừa gặp đã hiểu nhau, còn có được đàn ngựa đầu tiên. Nghe nói, đàn ngựa này có năm mươi con, vốn định bán cho Công Tôn Toàn, bên kia khai chiến, liền bị bọn Nạp Nhĩ Khang giữ lại. Hi, đi theo công tử, bọn tôi làm việc gì cũng thấy thống khoái.”

Ta cười đùa: “Ta cũng có cảm giác như vậy. Ở Triều Dương lần đầu nhìn thấy ngươi, ta đã cảm thấy chúng ta có duyên phận không đơn giản. Cho nên, ta mới bị kích thích chạy đi cứu ngươi. Hi, bắt đầu từ ngày đó, ta luôn cảm thấy vận khí cực kỳ tốt.”

Công Tôn Hồng cười: “Công tử, cái này gọi là người tốt sẽ được báo đáp. Đúng rồi, cậu mau đi xem một chút, Nạp Nhĩ Khang nói, đàn ngựa này có vài con rất hay đó! Hẳn chính là cẩn thận lựa chọn cho công tử một con bạch mã hảo hạng. Con ngựa này cũng thực chỉ có công tử xứng đáng cười.”

Ta thật hưng phấn, nhưng không phải vì con ngựa này. Hi, bạch mã đó, vừa đúng lúc có thể mang tới cho Vân ca ca. Ha ha, lần này đi gặp ca ca, ta sẽ cho huynh ấy một niềm vui thật lớn. Ta quá phấn khích, chẳng để ý cái gì được nữa, kéo Công Tôn Hồng chạy gấp. Tên gia hỏa này bị ta kéo liên kêu: “Công tử, buông tay ra, ta còn có chuyện. Cậu đợi một lát đã, ngựa có chạy mất được đâu. Tôi cho đệ đệ đi theo cậu.”

Ta cũng ngại ngừng, nhanh chóng buông tay: “Ha ha, cao hứng quá, thật ngại. Đúng rồi, Tầm huynh đâu? Đến nửa ngày vẫn chưa gặp hẳn?” Công Tôn Hồng thở hổn hển: “Ồi, nó đang luyện đao ở sau thôn. Tôi vừa mới làm cho nó một cây đao lớn. Nó đang luyện tập đao pháp cậu dạy.”

Ta a một tiếng. Đi theo Công Tôn Hồng đến sau thôn. Quả nhiên, ngoài Tầm Dũng, còn có mấy chàng trai đang luyện võ. Đao pháp của Tầm Dũng không tồi, đáng tiếc một chút sát khí cũng không thấy, ta nhìn mà lắc đầu. Có điều, xem bọn họ luyện võ, ta cũng nghĩ tới chuyện tổ chức một đội bảo vệ trong thôn, không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn thôi. Đợi ta mang Triệu Vân trở về, sẽ chỉnh đốn lại một chút thôn vụ, hiện tại, nhóm người này chỉ đang làm theo ý mình. Ôi, không biết tới lúc nào Điền Trù mới vào núi?

Cùng người trong thôn người khách khí một chút, nói cho bọn họ biết ta có việc quan trọng cần xử lý, mấy ngày nữa sẽ trở về, rồi mang theo Tầm Dũng tìm tới mã trường. Đi qua Trường Thành, đi về hướng đông bắc trăm dặm đường, qua một con sông, ta nhìn thấy một tấm biển: Vân Thiên mã trường, đem danh tự ta đặt tên, cái này....

Vừa nhìn thấy Nạp Nhĩ Khang, ta cười nói: “Cảm ơn các người coi trọng ta mà lấy tên này. Có điều ta không thích. Sửa lại đi, kêu Long Vân mã trường. Ngựa ấy, đặc biệt là ngựa tốt, chạy nhanh như bay, giống như phi long bay xuyên qua mây, đúng không!”

Nạp Nhĩ Khang không ngừng gật đầu: “Công tử nói đúng. Chúng tôi không biết nhiều như vậy, lúc ấy, nghĩ tới muốn lấy tên công tử, lại nghĩ cậu cho chúng tôi thiên ân, mới lấy tên này. Hi.” Ta lắc đầu, thật không có cách nào.

Chờ Nạp Nhĩ Khang dắt Ngân Long (tên do ta đặt) tới, cả người không hiểu gì về ngựa như ta còn thích nó. Toàn thân nó trắng như tuyết, lông bờm màu bạc vừa dài vừa dày, hai tai cùng bốn vó đều màu đen, trong mắt để lộ một cổ kinh khí, một cổ ngạo khí. Nó đứng ở đó, không hề động đậy, ta cũng có thể cảm giác được khí thế ngạo nghễ thể gian của nó. Loại khí thế này thật xứng với Vân ca ca!

Nạp Nhĩ Khang cười nói: “Nó là một chiến mã thượng thừa, linh mãnh phi thường, cùng công tử thật xứng. Tuổi cũng thích hợp, vừa hết sáu tháng tuổi, cũng có bộ dáng trưởng thành sớm, tốc độ rất nhanh. Cho nên, tuy rằng công tử không ra chiến trường, dùng để chạy trốn cũng rất tốt.”

Ta nghe được cười sảng sặc: “Ta hiểu, ý các ngươi là khi ta gặp nguy hiểm, chạy trốn sẽ nhanh hơn phải không? Như thế, không phải thật phí phạm con thần câu này sao, nó cần phải cùng chủ nhân trên chiến trường nổi danh thiên hạ mới được.”

Nạp Nhĩ Khang ngẩn ngơ: “Cái này... Nhưng mà, công tử, cậu càng cần ngựa như vậy chứ. Không phải chính cậu nói tính mạng quan trọng nhất sao! Huống hồ, ngựa này cũng chỉ có công tử cười, mới xứng hành tẩu ở thế gian.”

Ta cười: “Cảm ơn ngươi. Có điều, ta muốn chạy trốn nhanh cũng chỉ là nói thôi, kiếm một con ngựa chạy

nhANH là được, không cần lãng phí ngựa tốt thế này. Cứ vậy đi, người kiếm cho ta một con ngựa khác, con ngựa này ta đem cho người ta. Hi, người này võ nghệ cao cường, lại có thần câu này, trong thời gian ngắn, nhất định sẽ nổi danh thiên hạ.” Vân ca ca, nên khoe khoang cho huynh một chút.

Nạp Nhĩ Khang sững sốt trong chốc lát, cười khổ mà nói: “Trong đàn ngựa này, tốt nhất chính là nó, còn lại đều bình thường. Nhưng thực ra còn một con ngựa có thể dùng, đáng tiếc vóc dáng, độ tuổi đều nhỏ, qua hai năm nữa còn được, hiện tại.....”

“A? Cho ta nhìn cái được không?” Nạp Nhĩ Khang gật đầu, dẫn ta đến chuồng ngựa.

Chuồng ngựa mới dựng không lâu còn tỏa ra mùi gỗ thô thơm ngát, chuồng ngựa rất lớn, ngựa thôi mà: “Ta nói này Nạp huynh, người thật quá tham vọng. Xây chuồng ngựa lớn như vậy, có nhiều ngựa như vậy sao?”

Nạp Nhĩ Khang cười: “Chuẩn bị trước tốt hơn. Công tử, lẽ nào nào đó gặp được đàn ngựa lớn, không có chuồng ngựa, không tiếp nhận được, chẳng phải rất đáng tiếc. Đàn ngựa ở quan ngoại vẫn rất phong phú, tôi đang liên hệ với mấy người bạn trước kia, một khi có đàn nào tốt, bọn họ sẽ báo cho tôi biết, hoặc mang tới luôn.”

Ta bội phục: “Vẫn là các người giỏi. Chuyện này mà để ta làm, khẳng định cái gì cũng không bằng! Cảm ơn các người đã giúp ta.”

Nạp Nhĩ Khang không nói gì, chỉ cười dẫn ta đến một chỗ trong chuồng ngựa: “Nơi này đều là ngựa chưa mọc răng, con ngựa kia cũng đang ở đây. Đó, chính là con ngựa đực nhỏ màu trắng kia.”

Ta quan sát, đúng là nhỏ thật. Thấy chúng ta tiến đến, nó có chút sợ hãi, lui về phía sau. Có điều, ánh mắt nó thật cảnh giác, rất sáng.

“Nạp huynh, nó mấy tuổi rồi, thoát nhìn đúng là nhỏ.”

“Kỳ thực không phải nhỏ lắm, đã ba tuổi rồi. Hiện tại nhìn nó đã tốt hơn nhiều so với lúc mới tới, trông rất đáng thương. Tôi nghĩ, nó là một phế phẩm, ôi, chính là vì không có ngựa mẹ chăm sóc. Mẹ nó có lẽ đã chết, cũng có thể đã từ bỏ nó, cho nên, lúc mới đến, rõ ràng đang bị đói. Trong đàn ngựa, phế mã như vậy ít thấy, bởi vì bình thường phế mã không sống được lâu. Tôi thấy nó cốt cách thanh kỳ, thân thể đều đặn, là một con ngựa tốt, cho nên đặc biệt chăm sóc cho nó. Trải qua một tháng, đã có biểu hiện không tầm thường. Công tử, qua hai năm nữa, nó cùng thần câu kia có thể so sánh.”

Nhìn thấy tiểu bạch mã, nghe Nạp Nhĩ Khang giới thiệu, lòng ta có chút đau đớn khó nói thành lời, là thấy nó đáng thương sao? Hay là... Bước lên trước, nhẹ vuốt lưng nó. Ban đầu, nó không ngừng tránh né, vì ta vuốt ve, nó yên tĩnh trở lại, không nhúc nhích nữa. Ta mừng rỡ, cầm cổ khô lên cho nó, nó ngẩng đầu nhìn ta, lắc đầu, không muốn ăn, nhưng lại dùng miệng nhẹ nhàng liếm láp tay ta, ta cũng có cảm giác cùng nó có ngàn vạn sợi dây liên hệ. Đúng rồi, nó giống Tiểu Bạch của Vũ ca ca, là Tiểu Bạch cùng Vũ ca ca sinh tử. A, Vũ ca ca nói, huynh ấy chính là ở nơi này vào một năm nào đó, nhìn thấy Tiểu Bạch đáng thương, mới chọn nó, đó là tại Dịch Kinh. Đúng, hiện tại trong số ngựa ở chỗ này, chẳng lẽ nó đúng là Tiểu Bạch, trong cõi u minh thật có thần sao? Ta rốt cuộc không thể bỏ nó được.

Nạp Nhĩ Khang lộ ra biểu tình ngạc nhiên kỳ quái: “Công tử, con ngựa nhỏ này chịu nhận chủ nhân. Ha ha, thật là thần kỳ. Tôi nuôi ngựa nhiều năm, cũng từng nghe nói chuyện thần câu nhận chủ, vẫn là lần đầu tiên được thấy. Đáng tiếc, nó còn nhỏ.”

Ta cười lớn: “Nếu nó đã muốn nhận ta, cứ để nó theo ta. Hi, không cần chờ hai năm, ta thấy nó hiện tại chạy không chậm.”

“Không được, công tử, sức chịu đựng cùng tốc độ của nó đều phải trải qua huấn luyện mới được. Chúng ta chưa huấn luyện qua cho nó, lỡ gặp nguy hiểm, nó không thể bảo vệ công tử. Công tử, cậu vẫn nên...”

“Không cần, Nạp huynh. Ta tuy rằng không hiểu việc nuôi ngựa, nhưng ta cũng nhìn ra, nó nhất định bất phàm. Với lại, ta thật thích nó, không từ bỏ được. Cần nuôi thế nào, người dạy ta là được. Người nói xem, Tiểu Bạch?”

Như hiểu lời ta nói, Tiểu Bạch thân mật cọ vào người ta, càng không ngừng vung đuôi. Nạp Nhĩ Khang lắc đầu thở dài: “Công tử, cậu nói rất đúng, không chỉ có cậu, tên tiểu tử này cũng không muốn rời khỏi cậu,

đây chính là duyên phận.”

Ta không nói gì nữa, dắt Tiểu Bạch đi ra bên bờ suối, rửa mặt chải lông cho nó. Nó quả nhiên là một thân tuyết trắng, không tạp một sợi nào khác. Hiện tại, ta nhẹ nhàng, cẩn thận chải vuốt lông cho nó, Tiểu Bạch, Tiểu Bạch của Vũ ca ca, ta sẽ đối xử với người thật tốt, người cũng là đệ đệ tốt của ta, không để ai khi dễ người, mang theo người kiến công lập nghiệp. Vũ ca ca từng nói, huynh ấy bỏ lỡ người, ta sẽ không, hãy cùng ta rong ruổi sa trường, thể hiện vẻ hùng dũng của người.

22. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 22: Vô Ưu Trang Chủ

Cầm Ngân long, cưới Tiểu Bạch, ta đi tới huyện Vô Chung. Vốn nghĩ lập tức đi Dịch Kinh, nhưng nghe bọn Tần Dũng nói, Công Tôn Toàn không trở về Dịch Kinh, vừa bắt được Lưu Ngu, đang ở Kế huyện. Ta không muốn đi xem chuyện giết người, hưởng chi là giết một người tốt. Ôi, nếu Vũ ca ca gặp được loại chuyện này, lại muốn xen vào việc của người khác, ta ấy à, không đời nào. Tần Dũng cười bảo ta về núi Từ Vô, nói trong thôn có chuyện tìm ta, ta cũng đồng ý. Có điều, cũng phải đi xem chuyện làm ăn có tốt không đã. Vô Chung cũng coi như là yên ổn, hẳn thu được không ít lương thực, phải nhanh vận chuyển về Quyên thành. Đồn điền ở Đông A chưa nói mới được một năm, Tào Tháo cũng không coi trọng gì mấy, năm nay thu hoạch có lẽ gần đủ cho số gia đình quân nhân kia âm bụng, không có khả năng cung cấp lương thực cho quân đội. Mà sáu tháng cuối năm xảy ra chiến tranh cần rất nhiều lương thực, hưởng hồ sang năm còn có thiên tai.

Tới Vô Chung, đã có Chu Lạc ra đón: “Công tử, cậu đã tới.”

Ta gật đầu: “Năm nay lợi tức thế nào?”

Chu Lạc cười: “Công tử, năm nay vườn thuốc mới mở một năm, tự cung cấp được liệu chưa được nhiều lắm, có điều, tiền đồ rất tốt. Hiện tại, chúng ta trừ việc phải ra ngoài mua nguyên liệu, việc mua bán được liệu ở Vô Chung đều do chúng ta nắm giữ. Hơn nữa, lần trước cậu từ Triều Dương mang về đồ da, tiêu thụ rất tốt, cho nên, lợi tức rất cao.”

“Ta không nhìn lầm người, làm tốt lắm. Đúng rồi, gia đình nhỏ của người cũng tốt lắm, đang ở Quyên thành, người cứ yên tâm. Ta ở Quyên thành mở hiệu thuốc đã phân phó thuộc hạ chiếu cố gia quyến mọi người.”

Chu Lạc cười trả lời ta: “Đa tạ công tử còn nhớ tới bọn họ. Đúng rồi, theo phân phó của cậu, tôi đã thu mua cùng thu thập hai phòng hoa quả khô, đều có thể giữ được một, hai năm. Hi, còn có rất nhiều thịt khô, cá khô, rau dại các loại cũng có, nhưng mà không nhiều lắm.”

Ta thật cao hứng: “Rất tốt. Đúng rồi, thời điểm giao hàng lần sau, đem toàn bộ những thứ này tới Quyên thành, bên kia sẽ biết phải xử trí ra sao. Các người ở trong này dễ dàng thu thập hoa quả khô ở quan ngoại hơn, càng nhiều càng tốt, không cần tiếc tiền. Qua hai năm, chúng ta sẽ có những ngày tốt lành. Còn nữa, ta thấy năm nay có thể thu hoạch lương thực trong núi, đến lúc thu mua được, vận chuyển tới Đông A.”

Đang nói, Chu Thái chạy lại: “Công tử, cậu đã tới. Tiểu nhân xin vãn an.”

Ta cười to: “Chu đại ca, kêu ta Triệu Như là được rồi, người khách khí kiêu này ta không chịu nổi đâu.”

Chu Thái cười: “Công tử, cậu đã vào trong núi chưa?” “Rồi, mấy ngày hôm trước đã về một chút, không được mấy hồi, lại đi. Ngày mai, ta chuẩn bị về đó ở vài ngày.”

“Cậu phải về đó đi. Hi, bà con trong núi một mực vẫn muốn cậu làm trang chủ, cậu là đầu lĩnh của chúng tôi. Phụ thân có lời, không được vô lễ với công tử.” “Hả? Sao có thể? Nói đùa hả.”

“Cậu trở về sẽ biết. Đúng rồi, công tử, tôi dẫn người đến vùng núi ở Liêu Tây hái thuốc, vận khí thật tốt, chúng tôi phát hiện một nơi có nhân sâm. Bên trong toàn bộ là nhân sâm thượng đẳng, thật tốt vô cùng. Chúng tôi mang theo không ít trở về, đã phơi khô qua, chờ công tử về xử trí.”

Ta cười: “Chu đại ca, ta đã nói rồi, việc nhập nguyên liệu, bán hàng đều do người làm chủ, không cần chờ ta. Lỡ ra, ta vài năm không về, còn không bị hổng sao.”

Chu Thái cười nói: “Chuyện này khác. Bình thường tôi đều làm chủ, những thứ lưu lại đó toàn là tinh phẩm. Chu huynh đệ nói những thứ này sợ công tử dùng vào việc khác, chúng tôi không đem bán.”

Chu Lạc cũng nói: “Đúng vậy, công tử hồi đó phân phó, cậu muốn dùng mấy thứ này. Kỳ thực Chu đại ca quản lý nơi này so với tôi tốt hơn nhiều, có huynh ấy giúp đỡ, tôi bớt được không ít công sức.”

Vậy sao? Nếu như vậy: “Chu Lạc, người đem công việc ở đây giao hết cho Chu đại ca đi.”

Chu Thái vội vàng chối từ: “Không được, như vậy sao được, tôi...”

Ta cười: “Chu đại ca, người không nên từ chối. Người quản lý nơi này, ta mới yên tâm. Lại nói, thủ hạ của ta có thể làm được việc thật ít. Tới đây, ta định đi Dịch Kinh mở hiệu thuốc, đang lo không có ai xử lý, hiện giờ, nơi này giao cho người, Chu Lạc cũng có thể đi Dịch Kinh. Chờ sau này, ta ở Trung Nguyên mở thêm mấy nhà thuốc nữa, thứ nhất, chúng ta sản xuất được liệu không lo đầu ra; thứ hai, lão bách tính đều khổ, chúng ta tự làm thuốc được, tự bán thuốc ra, ít người đứng giữa ăn tiền, việc làm ăn của chúng ta cũng tốt, người mua thuốc cũng tiêu ít tiền hơn, mọi người đều cao hứng.”

Chu Thái nghe được ta nói như vậy, hần gật đầu: “Công tử, kỳ thực cậu kiếm tiền là chuyện nhỏ, cứu người mới là chuyện lớn! Bởi vậy, giá thuốc của cậu nhất định sẽ rẻ, số người mua được sẽ nhiều hơn. Ôi, gặp được công tử, là phúc khí của mọi người.”

Ta lắc đầu, không nói. Ngày tiếp theo, ta về núi. Người trong thôn thấy ta quả thật trở về, tới vấn an trước một lượt. “Công tử đã về.” Nhìn thấy từng gương mặt đầy nhiệt tình, ta rất cảm động. Những người này thật chất phác, ta không làm được gì cho bọn họ, mà được yêu mến như vậy, thật làm cho ta cảm thấy xấu hổ. Chưa nói tới chuyện ta vốn là có ý đồ riêng.

Chu lão phụ bọn họ rất nhanh chạy ra đón tiếp, ta nhìn thấy bọn họ, vội vã bước lên chào: “Các vị bá bá, Triệu Như về rồi, xin ra mắt các lão nhân gia.”

Chu lão phụ vội vã tiến lên đỡ ta: “Công tử, đừng làm như vậy, chúng tôi không gánh nổi đâu!!”

Chờ ta ngồi yên vị trong phòng khách mới tu sửa, bọn người Chu lão bá bắt đầu cực lực khuyên ta nhận chức trách trang chủ. Chu lão bá nói: “Hiện tại, số hộ nông dân trong núi đã gần ba trăm, dân cư đông, chim không có đầu đàn không thể bay, người không có đầu lĩnh không được, nơi này cần phải có người đứng ra phụ trách! Mọi người đều nói, nơi này là do công tử tạo ra, tiền, đồ ăn, vườn thuốc, nông cụ, thứ nào cũng do công tử cung cấp, thôn dân vô cùng cảm kích. Bọn họ còn nói, công tử tuổi nhỏ như vậy đã đi khắp nơi, kiến thức rộng rãi, nên nhất trí đề cử công tử làm trang chủ. Chờ cậu trở về sẽ đặt tên cho trang.”

Ta cười khổ: “Nhưng mà, Chu lão bá, lúc trước Triệu Như đã nói qua, mang mọi người đến đây, nhưng ta không định biến nơi này thành lãnh địa tư nhân, chuyện trong thôn trang do chính các bá xử lý, ta không hỏi nữa. Giữa chúng ta là quan hệ thương gia cùng nông hộ, không nên để ta đảm đương trang chủ gì đó, nếu như vậy, ta không cầu lợi cũng thành vụ lợi rồi. Truyền ra ngoài, Triệu Như làm gì có mặt mũi nhìn người khác? Như thế này chẳng khác nào có ý đồ riêng, không được.”

Chu lão phụ cười nói: “Công tử, cậu nghĩ nhiều quá. Cậu thiện tâm nhân từ, tất cả đều vì chúng tôi suy nghĩ, nói cậu có tư tâm, ai cũng không tin. Chúng tôi cũng không nghĩ vậy. Thôn dân đề cử cậu làm chủ, cũng là vì tôn trọng tấm lòng của cậu. Công tử vạn lần đừng đa nghi.”

Ta thở dài: “Lão nhân gia, không phải Triệu Như không muốn nhận tình cảm của mọi người, ta thật sự không nhận được. Không nói tới chuyện ta căn bản không hiểu cách quản lý thôn trang, cho dù hiểu, ta không ở đây thường xuyên, nếu lỡ có chuyện, các người tìm không thấy ta, xử lý ra sao? Cho nên, vị trí trang chủ này, ta thật sự không đảm đương nổi.”

Chu lão phụ cười: “Công tử, chúng tôi cũng biết việc này. Cho nên, trang chủ này chỉ là xưng hô tôn trọng thôi. Về sau lỡ có thôn hộ khác vào núi, còn biết nơi này cũng có chủ. Cậu yên tâm, lúc cậu không có ở đây, chúng tôi sẽ giúp cậu trông coi. Vả lại, đây thật sự là ý của mọi người, chúng tôi cũng không thể lay chuyển bọn họ.”

Những người phía sau đều nói: “Đúng vậy, đây là ý của mọi người, công tử không nên từ chối.”

Ta lắc đầu: “Triệu Như cũng không mang tới cho mọi người cái gì, lại được ưu ái như vậy, ta biết làm sao đây? Hiện tại các người sùng bái ta như vậy, nếu có một ngày, ta vì người khác hoặc chuyện gì đó bán đứng thôn trang, các người đối với ta sẽ thế nào? Phải biết rằng, thế gian sự tình không nói trước được, ta ở bên ngoài, cũng có lúc thân bất do kỷ.”

Trong phòng mọi người yên tĩnh trở lại. Một lát sau, có người nói: “Ta tin tưởng công tử là người tốt, về sau, người cho dù bán đứng nơi này, khẳng định cũng không phải làm chuyện xấu, nhất định là vì tốt cho nhiều người hơn, vì cứu được nhiều người hơn, nếu như vậy, chúng tôi hy sinh nơi này, có gì là không được?”

Chu lão phụ cũng nói: “Không sai, ông ta nói rất đúng, chúng tôi đều tin tưởng công tử. Cậu yên tâm, nếu ngày nào đó cậu thật sự cần, chúng tôi toàn lực ủng hộ cậu, tuyệt đối không khiến cậu khó xử.” “Đúng, lão nói rất đúng” người phía dưới đều nói theo.

Ta rơi nước mắt: “Triệu Như ta có tài đức gì, lại được mọi người ưu ái vậy. Triệu Như lúc này thề với trời đất, bất kể sự việc gì phát sinh, ta vẫn sẽ dùng toàn lực không để bà con chịu khổ.”

Cứ như vậy, ta trở thành trang chủ Vô Ưu sơn trang. Nếu trở thành trang chủ, cần thực hiện chức trách trang chủ. Ta nói với bọn người Chu lão bá: “Lần trước trở về, ta thấy có mấy vị đại ca đi theo Tần Dũng luyện tập võ nghệ, chuyện này làm ta nghĩ tới, muốn thành lập một đội tự vệ trong thôn. Không phải để đi đánh trận, chỉ là để phòng vệ. Nơi này hẻo lánh, nhưng không phải hoàn toàn an toàn. Ta nghĩ, lỡ có giặc cỏ, bại binh xông vào, chúng ta không có phòng bị, sẽ bị tổn hại. Dù sao chúng ta hiện tại không thiếu vũ khí, cứ triệu tập thanh niên trong thôn, tổ chức thành một đội ngũ không khó.”

Bọn Chu lão phụ đều gật đầu đồng ý. Ta hỏi tiếp: “Hiện tại chúng ta có bao nhiêu người? Mỗi tháng bao nhiêu người gia nhập? Những người mới này chúng ta đều biết rõ chứ?”

Chu lão phụ nói: “Hiện tại có hơn ba trăm hộ. Lúc bắt đầu có nhiều người gia nhập thêm, hiện tại đã ít hơn, mỗi tháng cũng tới mười hộ. Đại bộ phận là bà con quanh làng cũ trước kia, một số nhỏ là người thân thích của các bà con, cũng đều hiểu rõ. Chúng tôi theo phân phó của công tử, không dám ở ngoài nhiều lời, cũng sợ có kẻ xấu trà trộn vào, đều phải hiểu rõ lai lịch của bọn họ trước tiên.”

Ta thở dài một tiếng: “Lão bá, bên ngoài U châu hai ba năm qua chiến sự không ngừng, theo ta thấy, nơi này rất nhanh sẽ trở thành chỗ tránh nạn của những người không còn nhà để về. Các người phải chuẩn bị tốt tư tưởng. Phải thuyết phục mọi người, đừng kỳ thị những người đến sau. Mọi người đều là người bần cùng khốn khổ, có thể lưu lại đều lưu. Dù sao chúng ta ở nơi này có mấy ngàn hộ gia đình cũng không thành vấn đề. Trên sườn núi phía bắc toàn bộ có thể khai khẩn làm ruộng, vườn thuốc thì sang phía nam. Có điều, với người tiến vào đây, vẫn phải nhờ các vị lão nhân gia xem xét cho kỹ.”

Mọi người gật đầu. Ta thở dài: “Kỳ thực, Triệu Như không biết quản lý thôn trang. Nếu như ta tính không sai, trong thời gian một năm, nơi này sẽ đón nhận một người có đại ân đại đức. Các vị lão nhân gia, nếu ông ta tới đây, các vị cho ông ta làm trang chủ là được, Triệu Như tuyệt đối không có ý kiến gì.”

Chu lão phụ cười: “Công tử, việc lựa chọn trang chủ, không do chúng tôi làm chủ. Cậu muốn để người khác làm, tự mình chuyển nhượng đi, chúng tôi không quản.” Ôi, ta thật không có biện pháp. Điền Trù kia, bao giờ ông mới tới chứ!

Buổi tối. Nằm trong gian phòng thôn dân mới làm cho, ta thật sự mệt mỏi! Ta không muốn làm trang chủ, cũng như Vũ ca ca không muốn làm huyện lệnh Thọ Quang. Ôi, không có cách nào, hiện tại làm tạm vài ngày vậy, chờ Điền Trù tới, đây sẽ là việc của ông ta.

23. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 23: Huỳnh Muội Gặp Lại

Ngày hôm sau, ta gọi Công Tôn Hồng tới, tên gia hỏa này vừa thấy ta đã cười híp mắt: “Bái kiến trang chủ đại nhân.”

Ta nổi câu: “Công Tôn huynh, người cũng làm ta đau lòng.” Hắc cười âm: “Không dám. Có điều, công tử, cậu làm trang chủ là do mọi người nhất trí đề cử mà.”

Ta thở dài: “Được lắm, không nói nữa. Công Tôn huynh, Nguồn quặng sắt của chúng ta hiện tại thế nào?”

“Cực kỳ tốt. Tuy rằng cậu không cho chúng tôi khai thác mỏ sắt trong núi, nhưng Tống huynh nhờ có quan hệ của Nạp Nhĩ Khang, ở Liêu Tây nhập hàng rất thuận lợi, đầu mỗi nhập hàng của công tử rất tốt, vị thành chủ kia cũng rất phối hợp, hắc mặc kệ tiền tới từ đâu, không chỉ quặng sắt, lông thú, binh khí, thậm chí châu báu, còn cả thịt cũng rất nhiều. Chúng ta không thiếu nguyên liệu.”

“Vậy là tốt. Như vậy đi, người dẫn mọi người mau chóng tổ chức một đội ngũ riêng, phòng ngừa lỡ có chuyện. Còn nữa, về sau chỗ Tần Dũng kia, người đốc thúc hắc nhiều một chút, hai năm nữa, ta sẽ dẫn hắc theo, ta cần một cao thủ ở bên cạnh. Mấy ngày nay, ta sẽ ở lại, dạy hắc võ nghệ, sau này hắc truyền lại cho thanh niên trong thôn.”

“Hắc sớm đã mong có ngày này. Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ đốc thúc hắc. Kỳ thực, không cần tôi làm gì, hắc cũng luyện tập vô cùng hăng hái rồi.” Ta gật đầu.

Công Tôn Hồng lại cười nói: “Công tử, cậu ở thêm hai ngày, Tần Dũng phần khởi nhảy cẫng lên mất.”

Ta cười: “Ta thấy cũng phải. Mấy ngày nay hắc chạy theo ta, cũng rất hưng phấn rồi. Tần huynh trên thực tế có căn cơ luyện võ, ta cũng mong hắc sớm luyện thành võ nghệ. Ồi, rất nhiều chuyện vẫn cần dùng vũ lực giải quyết, mà bản thân ta lại có chút khó xử, về sau, cần nhờ hắc mới được.” Công Tôn Hồng gật đầu, không nói gì nữa.

Đêm đến, ta mang theo Tần Dũng tìm được một chỗ không người, bắt đầu tận tâm chỉ điểm đao pháp cho hắc, trọng yếu chính là dạy hắc cách hít thở vận khí. Bằng không, dù có khí lực, cũng không thể kéo dài. Tần Dũng quả nhiên là một kỳ tài luyện võ, dưới sự chỉ điểm của ta, vùn vụt vài ngày đã luyện tập ra dáng. Ta cũng rất vui mừng, theo đà này, hai năm sau, hắc có thể cùng ta rời núi. Có điều, ta không có ý định giao hắc cho Tào Tháo, để hắc lại bên cạnh ta. Dù sao Tào Tháo thiếu gì đại tướng.

Mấy ngày nay, trừ bỏ dạy dỗ Tần Dũng, ta còn suy nghĩ vấn đề an toàn của thương đội. Hiện tại, thị trường của chúng ta chủ yếu tại Vô Chung cùng Triều Dương ở Liêu Tây, nhưng bước tiếp theo, phải tiến vào Trung nguyên cùng Giang Nam. Trong loạn thế, an toàn là chính yếu. Tuy rằng hiện tại người trong thương đội đều xuất thân sĩ binh, nhưng võ nghệ của họ không cao lắm. Hơn nữa, thương đội hiện tại tác dụng chủ yếu là giữ liên hệ giữa ta và Tào Tháo, lấy vận chuyển được liệu làm việc chính. Ta muốn huấn luyện một thương đội toàn tinh binh của riêng mình, đây cũng là phương pháp Vũ ca ca để lại cho ta. Cũng may, sang năm sẽ có Quân Hội trong tay, từ chỗ hắc, lựa chọn lấy trăm người, thành lập một nhánh thương đội của ta, chắc không thành vấn đề. Hiện tại, có thể chuẩn bị trước một chút, trong sơn trang có không ít thanh niên.

Một tháng sau, tin tức truyền đến, Công Tôn Toàn đã chiếm giữ Dịch Kinh. Sau khi nhận được tin, ta cũng rời khỏi sơn trang đi tìm ca ca. Công Tôn Hồng hộ tống ta đến chân núi, cười thần bí nói: “Công tử, chờ cậu trở về, tôi có thứ tốt cho cậu.”

Ta cũng cười: “Được, đến lúc đó, ta cũng có vài chuyện hay cho người xem.” Hai người cười ha hả, ta ruổi ngựa mà đi.

Loạn lạc ở U châu đã đến hồi kết thúc. Công Tôn Toàn phát động tấn công Lưu Ngu, ông ta vốn là hoàng thân quốc thích, sau đó lại cho giám quan giết sứ giả vốn phụng lệnh hoàng đế tới sắc phong Lưu Ngu làm An quốc công. Tuy rằng, sứ giả là bị bức, nhưng thế đạo lúc này, có thể thấy được vương quyền đã muốn suy bại tới mức độ nào.

Có điều, cách làm của Công Tôn Toàn cũng khiến đại đa số người phản cảm. Không nói tới những dân tộc thiểu số kia hận y thấu xương (cho nên, sau này y thua trong tay họ). Lưu Ngu trước khi chết, lại bị y phơi nắng ba ngày, nói nếu mệnh của Lưu Ngu được làm Hoàng đế, ông trời sẽ mưa xuống cứu tính mạng ông ta. Cách làm quá hoang đường, bất luận nói thế nào, tôn trọng người khác, cho dù đó là địch nhân, mới có người tôn trọng chính mình! Cho nên, kết cục bi kịch của Công Tôn Toàn, từ lúc y giết Lưu Ngu cũng đã bắt đầu.

Ta đang ở dịch quán trong thành, vừa nghe chuyện đó vừa thở dài. Chu Lạc nói: “Công tử, xem ra, Công Tôn Toàn cũng không phải tốt đẹp gì. Nói thế nào đi nữa, Lưu châu mục cũng không phải người xấu, chưa thấy qua cách đày đoạ người như thế, cứ như Tần Thủy Hoàng vậy.”

“Đúng thế, giết người chẳng qua đầu rơi xuống đất, y thật sự hơi quá đáng. Hơn nữa nghe nói, chết cùng Lưu Ngu còn có hai vị quan tốt. Ôi, Công Tôn Toàn này, tốt xấu không phân biệt được. chắc chắn sẽ thua. Các người phải nhanh một chút đem tình hình báo cho hiệu thuốc ở Quyên thành, hiểu chưa?” Chu Lạc gật đầu.

Sau khi giao phó Chu Lạc đi tìm phòng trọ, ta tự dắt Ngân Long theo hướng bắc tới Cổ Nhai. Trong trí nhớ Vân ca ca chính là ở nơi này. Quả nhiên, con đường này đều là quân sĩ đi lại, không tốn sức chút nào đã tìm được chỗ ở của ca ca. Lúc Vân ca ca từ trong tứ hợp viện sơ sài đi ra, ta trào nước mắt, ba năm không gặp, ta thật nhớ ca ca!

Triệu Vân nhìn thấy ta, cũng sửng sốt thật lâu. Nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của huynh ấy, ta mới kịp phản ứng. Thì ra trước mặt Vân ca ca lúc này ta một dạng nam trang, hơn nữa thân hình ta đã cao lớn hơn, trên mặt lại bôi một ít thuốc bột ó vàng, chẳng thể trách ca ca nhất thời không nhận ra ta.

Bất chấp ánh mắt người chung quanh, ta nhào tới: “Vân ca ca, là muội, muội đến tìm huynh.”

Nghe thanh âm của ta, Triệu Vân rốt cục kịp phản ứng: “Như nhi, là muội sao?” Hắn còn chưa tin nổi.

“Đúng đúng, là Như nhi của huynh đây. Vân ca ca, muội rất nhớ huynh.”

Vân ca ca thật sự mừng rỡ, một phen ôm chầm lấy ta: “Như nhi, đúng là tiểu Như nhi của ta! Trời ạ, mấy năm nay muội chạy đi đâu? Người trong nhà nói sau khi huynh đi không lâu, muội cũng đi đâu không biết. Muội đó, làm ta lo muốn chết.”

Nhìn thấy tình cảm chân thành của ca ca bộc lộ, ta cười: “Ca ca tốt, chúng ta vào nhà nói chuyện được không? Nơi này đông người.”

Vân ca ca cũng cười, lôi kéo ta tay, đi về phòng: “Đúng, vào nhà hãy nói. Trông muội này, mấy năm nay chắc khổ sở lắm, sắc mặt không tốt chút nào!”

Trở lại phòng, đưa ta ngồi lên ghế xong, Vân ca ca vội vàng ra lệnh thân binh múc nước, chuẩn bị phòng. Ta cười: “Ca ca, không cần gấp vậy, Như nhi không sao, một chút chuyện cũng không có.”

Nghe ta nói, Vân ca ca mới cười tới ngồi cạnh ta: “Như nhi, muội thay đổi rồi, ca ca không nhận ra muội nữa. Mấy năm nay, muội làm cái gì? Có khỏe hay không?”

Ta nhìn huynh ấy, làm nũng giống như ngày xưa ở nhà: “Muội khỏe lắm. Mấy năm nay, muội khám bệnh hành y, chạy loanh quanh, không viết thư cho người nhà, là Như nhi không đúng. Hi, muội không thay đổi, chẳng qua là biện pháp để đi lại trên giang hồ mới cải trang thành nam tử. Vân ca ca, muội trông thế này thật rất anh tuấn nha!”

Vân ca ca buồn cười: “Muội đó, vẫn không đổi tính. Đúng rồi, muội đi lâu vậy sao giờ mới tới tìm ca ca? Không biết ta ở đây sao? Hay là...”

“Hi, vẫn là ca ca hiểu rõ Như nhi. Đã sớm biết huynh theo Công Tôn Toàn, nhưng mà không muốn đến sớm. Ca, Công Tôn Toàn này không phải chủ công tốt, huynh đi theo hắn không có tiền đồ. Cho nên, muội sẽ tìm một minh chủ có thể giúp huynh muội chúng ta có thể đại triển thân thủ.”

Vân ca ca a một tiếng, rõ ràng là giật mình: “Cái gì? Như nhi, muội đi tìm minh chủ? Muội là một nữ hài tử, sao có thể...”

Ta cười: “Ca ca, lúc huynh còn ở nhà, Như nhi đã nói qua, muội không chỉ muốn giúp ca ca kiến công lập nghiệp, chính muội cũng muốn có sự nghiệp của mình, giải cứu thiên hạ khỏi cơn nước lửa mà! Ca ca đã quên hay sao?”

Vân ca ca há to miệng: “Như nhi, huynh nghĩ muội chỉ nói đùa, muội dù sao cũng là một nữ hài tử mà! Nào có nữ tử lại đi chinh chiến sa trường. Muội phải...”

Ta cười ồ lên: “Ca ca, người khác chưa từng làm, chúng ta không thể làm sao? Hơn nữa, khả năng của Như nhi người bình thường không thể so sánh. Hi, mượn võ nghệ mà nói, không hề kém nam nhân, không vài người có thể làm đối thủ của huynh muội chúng ta, muội vì sao không thể chinh chiến sa trường? Hơn nữa, kiến công lập nghiệp, không nhất định phải trên sa trường đâu! Trừ vận sách lược, quyết định thắng bại sau cùng chẳng phải cũng là phương pháp kiến công lập nghiệp sao?”

Vân ca ca buồn bực: “Nói thế nào đi nữa, muội vẫn là nữ tử, còn nhỏ như vậy, lỡ có gì sơ sẩy, ta làm sao ăn nói với Nhị thúc?”

Ta làm mặt xấu: “Ca ca, chính vì huynh không cho muội đi, muội ở nhà buồn muốn chết. Được thôi, người ta đi đã ba năm, cũng đâu có chuyện gì! Đúng rồi, muội còn đi Liêu Tây, lấy được hai vật này, huynh xem.”

Lôi kéo Vân ca ca về mặt buồn bực vào trong sân: “Ca ca, đây này, muội gọi nó là Ngân Long.” Ta đặc ý dắt Ngân Long tới.

Triệu Vân nhìn thấy Ngân Long: “Hảo tuấn mã! Như nhi, muội lấy nó ở đâu vậy?”

Nhìn ánh mắt tỏa sáng của ca ca, ta cười: “Như nhi đã nói rồi, sẽ tìm cho ca ca một con ngựa tốt, thế nào? Huynh đệ nuôi ngựa nói, nó chính là thần câu trong ngàn con ngựa. Chỉ có con ngựa như vậy, mới xứng với ca ca huynh chứ.”

Triệu Vân thật sự cao hứng. Đương nhiên, không có viên võ tướng nào không mong có một con ngựa tốt, huống chi Ngân Long vốn là thần câu, huynh ấy không cao hứng mới là lạ. Huynh ấy dùng sức xoa lưng Ngân Long, lại nhìn mồm nó nói: “Ngựa tốt, thật sự là ngựa tốt. Như nhi, ca ca cảm ơn muội, thật khó cho muội.”

Ta mừng rỡ: “Ca ca, không chỉ có Ngân Long, còn có cái này, vâng, cũng là cho ca ca, gọi là Thanh nhi.” Ta đặt thanh kiếm vào tay huynh ấy.

Ca ca nhìn thanh kiếm trong tay: “A, đây là...”

“Thanh kiếm Thanh nhi cùng Nguyệt nhi trong tay muội đều là dùng sắt thượng đẳng chế luyện mà thành, có thể nói là hai thanh bảo kiếm, chém sắt như bùn. Ca ca dùng thanh lớn, Như nhi dùng thanh nhỏ!”

Vân ca ca cảm động: “Như nhi tốt, muội vì ca ca suy nghĩ chu đáo, ca ca phải cảm ơn muội như thế nào đây? Như nhi, nếu muội không muốn về nhà, ở đây cũng được, ca ca sẽ chiếu cố tốt cho muội, được không?”

Ta lắc đầu: “Như nhi cũng muốn ở lại bên cạnh ca ca, có điều, không phải ở lại chỗ này. Ca ca, chúng ta vào nhà nói tiếp.”

Ta kéo huynh ấy về phòng nói: “Ca ca, hiện tại thiên hạ đã là một mớ bòng bong. Các thế lực thảo phạt lẫn nhau, tuy rằng dân chúng phải chịu khổ, nhưng cũng khiến nhiều người có cơ hội quật khởi. Ca ca, với võ nghệ của huynh, nếu lúc này trợ giúp một vị minh chủ, rất nhanh sẽ nổi danh thiên hạ. Như nhi muốn đưa ca ca rời khỏi nơi này, vào sâu trong quan nội.”

Triệu Vân cười: “Nhưng mà, Như nhi, ca ca bây giờ đã có chủ công, ta đi theo Công Tôn đại nhân rồi.” “Thật là, Công Tôn Toàn không phải chủ công tốt. Ca ca đi theo hắn, không có đường ra.”

Triệu Vân cười: “Muội không ở nơi này, làm sao biết ông ấy không phải chủ công tốt? Làm sao biết ca ca đi theo ông ấy không có đường ra?”

“Muội đương nhiên biết. Công Tôn Toàn trước kia được cho là hào kiệt, nhưng người này bụng luôn tự cho là đúng, đối đãi người khác không tôn trọng, hơn nữa thích thảo phạt giết chóc. Người như vậy, sớm muộn gì cũng bại. Nói đâu xa, như khả năng của ca ca, lại vẫn ở nơi này. Muội đã nghe nói cuộc chiến ở Giới Kiều. Có thể thấy ông ta không trọng dụng ca ca, đây chính là vì ông ta không có mắt nhìn người, chủ công như thế là thế nào?”

Triệu Vân lắc đầu: “Chúng ta vừa đả bại Lưu Ngu, tình hình còn chưa ổn, dân chúng U châu trải qua nỗi khổ loạn lạc, cũng cần một thời gian điều dưỡng nghỉ ngơi. Ca ca ở nơi này, không có gì không tốt! Ta ở trong quân không lập được nhiều chiến công, hiện tại không được trọng dụng cũng là bình thường, về sau, đánh trận nhiều, tất nhiên có thể được trọng dụng. Vả lại, chỉ có tiểu nhân mới hay thay đổi thất thường, ta không thể bỏ đi như vậy.”

Ta nghe được thấy rất buồn bực: “Nhưng mà, ca ca, huynh không thấy Công Tôn Toàn làm việc rất quá đáng sao? Muội ở quan ngoại, những tộc thiểu số ở đó rất bất mãn với y. Còn nữa, y đánh bại Lưu Ngụ coi như xong đi, trước khi giết người, còn vũ nhục người ta, thật sự rất quá đáng, người như vậy, nhất định lòng dạ hẹp hòi, không có tiền đồ.”

Triệu Vân cười cười: “Ta mặc kệ chuyện đó. Kẻ làm tướng, chính là nghe lệnh giết địch. Lại nói, lần này Lưu Ngụ khơi mào chiến tranh trước, cũng chẳng thể trách chủ công. Như nhi, muội không cần lo lắng được không? Nếu trung nguyên đại loạn, nơi này vẫn tương đối bình yên.”

Ta thở dài: “Nhưng mà, ca ca, nơi này cũng chẳng yên ổn quá lâu đâu. Đúng rồi, muội nghe nói quan hệ các huynh cùng Viên Thiệu rất kém, ca ca, huynh thấy y thế nào? Huynh cho rằng bên nào sẽ thắng?”

Triệu Vân nói: “Viên Thiệu? Kẻ này uống làm Tam công bốn đời, không có tấm lòng suy nghĩ cho dân chúng, là hạng người hại nước hại dân. Ca ca ban đầu nghĩ muốn góp sức cho người này, sau đó, cảm thấy không thể cùng y hợp tác, mới bỏ đi. Y không phải là đối thủ của chúng ta, Ký châu sớm muộn gì cũng là của chúng ta.”

Ta lắc đầu: “Như nhi không thấy như vậy. Viên Thiệu đúng không phải là chủ công tốt, nhưng mà, so với Công Tôn Toàn mạnh hơn một chút. Thôi bỏ đi, không nói bọn họ nữa, ca ca, hai người đó đều không phải chủ công tốt, huynh đi cùng Như nhi, muội đưa huynh đi tìm một chủ công tốt, thế nào?”

Triệu Vân cười cười: “Không, huynh sẽ không đi. Như nhi, mặc kệ về sau thế nào, hiện tại, huynh không theo muội đi được, làm người quan trọng là trung nghĩa, việc đổi chủ, huynh không làm. Huống chi, huynh không biết muội muốn tìm hạng người nào làm minh chủ? Càng không thể đi. Có điều, huynh rất muốn biết, muội tìm được ai rồi?”

24. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 24: Thần Binh Xuất Thế

Ta nghe thấy sững sờ, trù trừ một lúc liền đáp: “Như nhi cũng biết như thế. Về người nào, muội vẫn chưa tìm được. Có điều, muội thấy có mấy người cũng tốt, muốn đưa ca ca cùng đi xem. Nhưng mà, ôi, ca ca không đi thì coi như xong. Muộn biết, hiện tại, Công Tôn Toàn đang lúc nổi lên, muội nói cái gì ca ca cũng không tin. Thế này vậy, chờ ông ta bị đánh bại, ca ca sẽ biết khả năng của muội, đến lúc đó, muội lại đến tìm ca ca.”

Triệu Vân cười: “Thế nào, muội không ở lại với ta, lại còn muốn chạy lung tung khắp nơi sao? Ta không cho muội chạy loạn nữa đâu.” “Ca ca, huynh muốn giữ muội cũng không được. Không phải Như nhi khoe khoang, võ nghệ của muội lúc này so với ca ca không kém. Với lại, Như nhi đã trưởng thành, ca ca quản không nổi muội đâu!”

Triệu Vân cười khổ: “Như nhi, ai nói muốn đấu với muội? Muội đó, bên ngoài loạn như vậy, ca ca cũng là lo lắng cho muội thôi! Vất vả lắm tới đến được, đừng đi có được không?” “Không, muội sẽ không ở lại đâu. Muội đã nói rồi, muội muốn đi tìm minh chủ. Ca ca, chúng ta không nói chuyện này nữa, để muội giúp huynh chinh đồn lại nơi này một chút, thân binh của huynh thật chẳng ra sao.”

Triệu Vân cũng không còn lời nào để nói. Ta tự chi tiền, lệnh cho đám thân binh đi mua rất nhiều thứ, sắp xếp lại căn phòng kia giống như chỗ có người ở, mới vừa lòng. Triệu Vân thấy ta cho huynh ấy vàng liền hỏi: “Như nhi, muội làm sao kiếm được từng này tiền? “Là khám bệnh, ca ca biết rồi đấy, y thuật của Như nhi rất tốt, tự nhiên sẽ kiếm được nhiều tiền.” Triệu Vân cũng tin là thực.

Đến ngày thứ ba, Chu Lạc tìm đến chỗ ta, ta tự chuyển tới ở trong hiệu thuốc (cũng là để Triệu Vân thấy). Thấy ta như vậy, Triệu Vân cũng không nói gì thêm. Huynh ấy cũng biết ta sẽ không nghe lời. Kỳ thực, từ lúc ta gặp dì biến, huynh ấy cũng biết sẽ không quản được ta. Hiện tại, thấy ta như vậy, huynh ấy cũng chẳng biết làm thế nào.

Loáng một cái, nửa tháng đã qua, huynh muội chúng ta, không ai thuyết phục được ai, chẳng biết làm cách nào nữa. Cho nên, hôm nay, lúc Chu Lạc nói với ta đã tới lúc phải đi Vô Chung, ta bèn tới cáo biệt Triệu Vân.

Triệu Vân kéo tay ta, chúng ta chậm rãi cùng nhau đi ra cửa thành Dịch Kinh. “Như nhi, ca biết suy nghĩ trong lòng muội, có điều, ca ca thật sự không cần muội giúp, ta xông pha trên chiến trường, kiến công lập nghiệp, dù sao cũng là chuyện của nam nhi, muội một thân nữ nhi, tuổi còn nhỏ, dù có khả năng kỳ lạ, làm việc như vậy, cũng vẫn không phải lẽ. Nghe lời ca ca, suy nghĩ lại, ở lại đây, được không?”

Ta nhovn miệng cười: “Ca ca, Như nhi đã nói qua nhiều lần, muội không muốn sống cuộc sống của nữ nhi bình thường. Nếu muội đã gặp được kỳ ngộ, tất nhiên là do ý muốn của ông trời, muốn Như nhi một phen gây dựng sự nghiệp. Được rồi mà ca ca, Như nhi có một thân võ nghệ, trong loạn thế tự bảo vệ mình căn bản không thành vấn đề. Huống chi, Như nhi giả dạng như vậy, làm ca ca thiếu chút không nhận ra muội, huống gì người khác? Với lại, hiện tại muội hành nghề y ở khắp nơi, cũng coi là làm việc tích đức, ca ca không cần khuyên.”

Triệu Vân thở dài, không nói gì nữa. Ta nhìn bộ dáng râu rĩ không vui của huynh ấy, liền tựa vào người huynh ấy làm nũng: “Không sao đâu mà ca ca, muội không còn nhỏ nữa, từ lúc muội gặp kỳ ngộ tới giờ, lúc này người hay chuyện trong thiên hạ đều không làm khó được muội. Ca ca, nếu không muốn đi theo muội, vậy cứ ở lại một thời gian ngắn nữa, huynh đừng lo lắng, cứ vui vẻ thôi!”

Triệu Vân bắt đắc dĩ: “Muội đó, ôi, từ lúc muội đột nhiên thay đổi trở về sau, ca ca thật không có biện pháp với muội.”

Ta cười: “Được rồi, ra khỏi thành cũng lâu rồi. Ca ca đừng tiễn nữa, trở về đi! Nhớ kỹ, phải chăm luyện kiếm, đừng để Thanh nhi rỉ sét, lần sau muội đến, sẽ tỉ thí với ca ca.”

Triệu Vân cười khổ lắc đầu: “Muội thật là, không chỉ trưởng thành hơn, còn nghịch ngợm hơn rất nhiều, Thanh nhi nếu là bảo kiếm, có thể rỉ sét sao? Ôi, muội ở bên ngoài vài năm, đúng là càng giống nam hài tử, nhưng như vậy cũng tốt, ta cũng có thể yên tâm hơn.”

Ta cười khanh khách: “Như nhi hiện tại chính là nam hài tử mà, ca ca nên nhớ rõ, đệ kêu Triệu Như, tự Tử Vân nhé!”

Rời khỏi Dịch Kinh, ta cũng thật hết cách, Vân ca ca so với ta nghĩ còn cổ chấp hơn. Thật là, huynh muội thân tình cũng không bằng quân thần chi tâm. Công Tôn Toàn kia hiện tại thật ra đang thỏa thuê mãn nguyện, nhưng phong quang không được vài năm, hơn nữa chết rất thảm, Vân ca ca đi theo y, ta thật sự lo lắng. Cũng may Vũ ca ca nói huynh ấy không gặp chuyện gì, nếu không, ta tình nguyện đánh bất tỉnh huynh ấy rồi đem đi (nhưng mà, ta làm được sao?). Ai bảo Viên Thiệu cùng Công Tôn Toàn là địch, mà Tào Tháo hiện tại cùng Viên Thiệu lại là quan hệ đồng minh, khiến cho ta không dám cùng Vân ca ca đề cập tới Tào Tháo. Ôi, qua hai năm nữa rồi nói sau vậy.

Ta râu rĩ không vui trở lại Vô Chung, Chu Thái đón ta vào trong: “Trang chủ, trong trang có thư, nói nếu cậu tới đây, hãy trở về một chuyến, Công Tôn Hồng tìm cậu.” Ta cười khổ nhìn hắn: “Chu đại ca, người cứ kêu tên đi, ta nghe cách gọi Trang chủ này nọ, rất khó chịu.” Chu Thái cười cười, không nói gì cả.

Trương Khai đang chờ ở hậu đường hiệu thuốc, thấy ta trở về, vội tiến lên chào: “Công tử, chúng tôi đến rồi. Hàng hóa cũng đã mang tới an toàn. Lần này, lúc nào sẽ lên đường?”

Ta tính toán thời gian: “Lần này, các người chạy ra quan ngoại, tới Liêu Tây hoặc Hung Nô thu thập một ít thịt dê hoặc lương khô khác, đến mùa thu thì trở về đây, lúc đó, lương thực trong núi cũng bắt đầu thu hoạch, các người lại mang một ít trở về.” Trương Khai lĩnh mệnh, tự đi sắp xếp.

Ta nghĩ một hồi, hai năm tiếp theo, ta sẽ bận bịu nhiều việc, chỉ sợ không có bao nhiêu thời gian về đây, vẫn nên tới mã trường một lần đã, lần trước không gặp được Tống Liệt, phải sắp đặt những thứ cần sắp đặt. Đến mã trường, đúng lúc Tống Liệt cũng có mặt, đang cùng Nạp Nhĩ Khang đang nói chuyện gì đó. Hai người thấy ta đến, giật nảy mình. Tống Liệt oán trách ta: “Công tử, chỗ này là quan ngoại, cậu sao lại tới một mình? Quá nguy hiểm.”

Ta cười cười: “Không sao cả, ta tới thăm nhóm các người một chút. Tống Liệt, người thế nào?”

Tổng Liệt trả lời: “Công tử, chỗ này hoạt động vô cùng thuận lợi. Trong khe Lư Long, chúng ta đã có bốn huynh đệ thông thạo đường. Các trạm kiểm soát dọc đường, chúng ta cũng đã có quan hệ hòm hòm. Hiện nay, hàng của chúng ta thông hành qua quan đạo đều không thành vấn đề.”

Ta mừng rỡ: “Ta biết rõ năng lực của người mà. Chuyện này tốt lắm. Người hãy sắp xếp, kể từ tháng sau, tăng cường quan hệ làm ăn với quan ngoại, lợi dụng quan hệ ở Triều Dương nhiều hơn, lấy hàng da cùng vũ khí là chính, được liệu, vãi vốc trong nội địa cũng có thể chuyển ra ngoài. Ta lần này trở về núi, cũng muốn cùng người trong núi bắt đầu chuẩn bị ủ rượu, về sau, rượu chính là vật phẩm giao dịch chủ yếu đối lấy ngựa với Hung Nô. Cả lương thực nữa, hiểu chưa?” Tổng Liệt đáp ứng.

Nạp Nhĩ Khang nhìn ta: “Công tử, nơi này xử lý ra sao? Lúc nào có thể khuếch trương đàn ngựa vậy?” Ta cười: “Người hiện tại không phải làm rất tốt sao? Có bắt đầu, sẽ có phát triển. Vả lại, việc mua ngựa, dưỡng ngựa đều là chuyện của người, ta mặc kệ.”

“Là thế này công tử, hiện tại, cậu đầu tư vào không đủ, nếu muốn mở rộng đàn ngựa, cần tiền vốn. Không có tiền, ta lấy gì mua đàn ngựa đây, ngựa mà ít, làm sao mở rộng được? Chắc không đến nỗi tôi phải tự đi tìm bầy ngựa hoang chứ!”

Ta cười: “Không thể nào! Tiểu Khang Tử, người lợi hại như vậy, lẽ nào không tìm được ngựa. Ta có nghe nói, ở chân núi phía bắc, một nơi cách đây vài trăm dặm có bầy ngựa thường lui tới, người tự đi bắt, ta sẽ tiết kiệm được tiền mua ngựa.”

Nạp Nhĩ Khang buồn bực nhìn ta: “Công tử, bắt ngựa cũng được. Nhưng cậu phải cho tôi người để đi, một mình tôi đi làm sao được?”

Ta cười ha hả: “Được rồi, để người đi bắt ngựa, chưa đợi người bắt về, ngựa ở đây cũng chạy cả rồi. Có điều, tiền vốn của ta hiện tại không nhiều. Nuôi ngựa cần một khoản đầu tư lớn, lời lãi buôn bán về chậm, hai năm qua, tiền của ta có hạn, làm người chịu thiệt thòi. Nhưng mà người yên tâm, hai năm sau, ta sẽ tăng tiền cho người, đến lúc đó, người tuyệt đối sẽ mệt đến không chịu nổi.”

Nạp Nhĩ Khang cười: “Tôi không sợ mệt mỏi, chỉ sợ làm không xong việc công tử giao phó.” Ta thở dài không nói.

Rời khỏi nơi này, chạy không nghỉ trở về núi, ta tới gặp bọn người Chu lão bá. “Mấy vị bá bá, ta lần này trở về, có lẽ thêm một thời gian nữa mới có thể tới đây. Dù sao mọi chuyện trong trang đều đang tốt đẹp. Ta đã đi tìm vị đại hiền tài kia, ông ta đang bị Công Tôn Toàn giam giữ, trong lúc nhất thời chưa thể tới được. Nhưng mà, người đó tên Điền Trù, nếu như ông ta đến mà ta không có mặt, các bá bá hãy để ông ta làm chủ mọi chuyện nơi này.”

Chu lão phụ cười: “Ông ta tới, có công tử dẫn dò, chúng ta sẽ đối xử tử tế, nhưng mà, muốn để người đó chủ trì công việc ở đây, chuyện quan trọng vậy công tử phải tự nói, chúng ta không làm chủ được.” Ta thật sự không còn lời nào để nói.

Lúc ta đến chỗ Công Tôn Hồng, hắn đang chờ gặp ta: “Công tử, tới đây, tôi cho cậu xem cái này.” Nói rồi hắn kéo luôn ta tới lò rèn. Ta vừa nhìn, một cây trường thương đang dựng ở đó. Toàn thân cây thương màu bạc, toàn bộ đang tỏa sáng, thật đẹp.

Ta rất cao hứng, tiến lên phía trước, nắm nó trong tay, ước lượng một chút, được, ta cảm có chút nặng, nhưng Vân ca ca chắc chắn rất vừa tay. “Cảm ơn Công Tôn huynh.” Ta cảm kích nhìn hắn. Công Tôn Hồng cười, lại lấy từ trong phòng thêm một cây thương nữa: “Công tử, nó cũng hoàn thành rồi. Thật không dễ làm!” Thương của ta! Cảm thương trong tay, vì xung quanh có nhiều người, ta khó nói nên lời, chỉ có thể cảm kích nhìn hắn: “Thực cảm ơn Công Tôn huynh, người đi theo ta.”

Trở lại phòng hắn, ta mới cười nói: “Thật khó cho người, ta cảm giác rất phù hợp, không nói cũng biết, nó nhất định không tệ chút nào. Những lời dư thừa đừng nói nữa. Lần này ta trở về, còn một bản thiết kế cung nỏ, người xem giúp ta được không?”

Ta đem sơ đồ vẽ phác thảo cho Công Tôn Hồng: “Loại cung nỏ này so với bình thường ngắn hơn một chút, thân dày hơn, cung nỏ thiết kế hai hàng cao thấp để đặt tiễn, mỗi lần có thể phóng ta hai mươi mũi tên. Đây là ý tưởng của ta, cụ thể tùy ý người mà hoàn thành.”

Công Tôn Hồng cảm sơ đồ phác thảo nhìn hồi lâu: “Cung nỏ này thoát nhìn, nhất định rất lợi hại. Có điều không thể dùng tên dài bình thường, phải chế tạo riêng mới thích hợp, hơn nữa tính sát thương tuy rằng mạnh, cũng không thích hợp dùng trên chiến trường.”

Ta gật đầu: “Đây không phải thiết kế để sử dụng trên chiến trường, là để bảo vệ thương đội thôi. Thương đội không thích hợp đeo vũ khí lớn. Ta nghĩ, cung nỏ này có thể mang theo, phóng ra tên phải nhanh, dày đặc, như vậy có thể tranh thủ thời gian thoát khỏi nguy hiểm, gặp phải nhiều loạn binh hay cướp, cũng không phải vấn đề gì quá khó.” Công Tôn Hồng gật đầu. Ta biết, không cần ta quản nhiều, hẳn tự nhiên sẽ biến thiết kế của ta thành hiện thực.

Lưu lại hai ngày, thấy võ nghệ Tần Dũng cũng luyện tử tế, ta cáo biệt mọi người, rời khỏi núi. Rời đi lần này, hơn một năm sau, ta mới trở về được.

Tới Dịch Kinh lần nữa, đến chỗ ca ca ở. Triệu Vân nhìn thấy ta rất cao hứng, huynh ấy cho rằng ta đã nghĩ thông suốt, muốn ở lại bên cạnh huynh ấy. Ta cười: “Muội lần này trở về, là đem cho ca ca một thứ rất tốt.”

Triệu Vân nhìn cây trường thương ta nhét vào tay huynh ấy, mắt mở to: “Như nhi, muội... Tìm được nó ở đâu?” Ta cười (nhìn bộ dáng Vân ca ca, ta đặc ý cực kỳ): “Đây là Như nhi đặc biệt vì Vân ca ca chế tạo. Cùng Thanh nhi, Nguyệt nhi là một kiểu, đều do một tay người rèn ra. Như nhi đã nói qua, muội có chút ân tình với hắn, cho nên hắn tận tâm chế vũ khí cho Như nhi. Hi, phong tư của ca ca, kết hợp với cây thương này, ngựa này, kiếm này, khẳng định thiên hạ vô địch.”

Triệu Vân cầm thương ở tay, khua khoắng một lúc: “Thật quá tốt, rất thích hợp. Như nhi, ca ca cảm ơn muội.” Ta nói: “Ca ca, huynh còn khách khí với Như nhi sao? Như nhi đương nhiên biết huynh thích. Ca ca, cùng Như nhi đi được không?”

Triệu Vân không để ý ta nói, chỉ hỏi ta: “Như nhi, muội thì sao? Cũng nên có một binh khí thuận tay.” Ta cười: “Ca ca đó, mấy ngày trước còn nói người ta là tiểu cô nương, không nên đùa này đùa nọ, hôm nay lại bảo người ta chế binh khí, huynh thật mâu thuẫn.”

Triệu Vân cũng cười, lại xoa đầu ta: “Muội đó, lúc nào lại biến thành nghịch ngợm như vậy rồi, cả ca ca cũng dám đùa?” Ta lè lưỡi: “Muội sao lại không dám đùa ca ca, muội biết ca ca thương muội mà! Còn nữa, người ta còn nhỏ, không nghịch ngợm sao được?”

Triệu Vân cười: “Trời ơi, muội cũng không phải còn quá nhỏ. Nếu ở trong thôn, ca ca phải kiếm chồng cho muội rồi.” Ta then thùng: “Ca ca nói cái gì đó? Như nhi mặc kệ huynh! Người ta không cần loại cuộc sống như thế! Muội muốn giống huynh.”

Triệu Vân lắc đầu: “Thôi được, ta không nói nữa, dù sao từ lúc muội thay đổi, ca ca cũng không có cách nào ép muội.” Ta cười, lấy ra tam đoạn thương của ta: “Ca ca, đây là vũ khí của Như nhi.”

Triệu Vân cầm trong tay: “Ồ, loại thương này chưa từng thấy qua, dùng như thế nào?” Ta vui vẻ: “Thương này có thể co rút. Như vậy mở ra trở thành trường thương, thu lại chính là đoản thương, tức là vừa có thể chiến đấu trên ngựa, vừa có thể chiến đấu dưới đất, rất thực dụng. Hơn nữa, lúc bình thường có thể giấu nó trong bọc hành lý của Như nhi, bề ngoài muội yếu ớt như vậy, dùng trường thương chống đỡ trông không đẹp, phải không?”

Triệu Vân thở dài: “Như nhi, huynh thật không biết lão gia kia cho muội ăn loại trái cây gì. Muội làm sao biết được nhiều chuyện như vậy?” Ta cười: “Thần tiên mà, chúng ta phạm nhân làm sao biết. Bất kể như thế nào, muội biết là được.”

25. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 25: Cái Chết Của Tào Tung

Ta ở chỗ Triệu Vân hai ngày rồi nam hạ. Đã định sẽ đi Bắc Hải, nhưng trên đường lại nghe được tin tức phụ thân Tào Tháo cùng huynh đệ bị tai nạn chết ở Lang Nha. Ta vô cùng sửng sốt, đứng rồi, bây giờ là mùa thu tháng chín, ta đến thăm người rồi giảng co ở U châu, đã quên mất chuyện này (Thế ngữ viết: Tung ở tại huyện Hoa ở Thái sơn. Thái tổ* lệnh thái thú Thái Sơn là Ứng Thiệu hộ tống gia đình tới Duyện châu, lính của Thiệu chưa tới, Đào Khiêm bí mật ra lệnh mấy ngàn kỵ binh giả dạng tới bắt. Tung nghĩ rằng đó là quân của Thiệu đón, không hề phòng bị. Lính của Khiêm tới, giết em của Thái tổ là Đức ở cửa. Tung sợ hãi, chạy ra sau định đục tường hậu viện trốn, đẩy người thiếp ra trước, nhưng thiếp quá béo, không chui lọt; Tung trốn vào nhà xí, cùng thiếp đều bị hại, cả nhà cùng chết. Ứng Thiệu sợ hãi, bỏ quan chạy sang Viên Thiệu. Sau Thái tổ lấy được Ký châu, lúc đó Thiệu đã chết. Vi Diệu chép trong Ngô thư: Thái tổ đón Tung, đồ đạc hơn trăm xe. Đào Khiêm sai đô úy Trương Khải đem hai trăm kỵ binh hộ tống, Đến huyện Hoa, Phi ở Thái Sơn, Khải giết Tung). Xem ra, tuy rằng ta đã nhắc nhở Tào Tháo, vẫn không thể ngăn cản được chuyện này phát sinh.

Nghĩ tới việc Tào Tháo sẽ lập tức xuất binh đánh Từ Châu, ta thật sốt ruột, mang theo bọn Trương Khải vội vàng về Quyển thành. Lúc ta chạy tới nơi, Tào Tháo đã chuẩn bị xuất phát. Đến phủ của Tuân Úc, vừa nhìn thấy ông ta, ta vội la lên: “Sao lại thế này, vì sao các ông không ngăn cản chủ công xuất binh?”

Tuân Úc a một tiếng, kỳ quái hỏi: “Tại sao phải ngăn cản? Tử Vân, người chẳng lẽ không biết nguyên do?” “Ta biết, nghe nói thôi. Có điều, hiện tại đánh Từ Châu, không phải thời cơ tốt. Ta nói rồi mà, không cần thiết phải mở rộng lúc này!”

“Tử Vân, không phải chúng ta muốn đánh hấn, mà là Đào Khiêm đã muốn đánh chúng ta trước.” Ta sửng sốt, sao lại thế này? “Sao, có chuyện như thế? Lúc nào vậy?”

“Từ mùa hè. Mạch thành ở Từ châu, có kẻ tên Khuyết Tuyên tự xưng là thiên tử, bỗng nhiên khởi binh tấn công, Hoa huyện, Đường huyện quận Thái Sơn, Phí thành... tất cả năm thành của chúng ta. Đào Khiêm cùng hấn đồng lòng, lấy cớ đánh liên minh Công Tôn Toàn, công khai cùng chúng ta khai chiến. Chủ công phái tướng quân Tào Nhân đánh chúng chạy trốn chết, cũng lấy được thành Khai Dương. Đào Khiêm xem tình thế không thể đánh được, liền lặng lẽ giết Khuyết Tuyên, chiếm lấy binh mã của hấn, rút về Từ Châu. Vốn dĩ, chủ công cũng nghĩ vậy là ổn thỏa, hấn rút lui coi như xong, ai biết được sự tình lại thành ra như vậy. Chủ công có muốn nhịn cũng không thể nhịn được nữa.”

Ta cau mày: “Chuyện này đúng là do Đào Khiêm phái người làm sao? Hấn cố ý làm sao, làm sao chắc chắn được nội tình? Lỡ là do thủ hạ làm xằng bậy, thấy hơi tiền nổi máu tham thì sao?”

“Nhất định là cố ý.”

Nhìn thấy vẻ mặt khẳng định của Tuân Úc, ta nghi ngờ: “Đào Khiêm không phải là loại người dễ xúc động. Lại nói, phụ thân của chủ công gia tài nhiều đến mấy, cũng không thể khiến bá chủ một phương đổ mất thêm thuồng. Sao tới mức phải làm như vậy?” Vũ ca ca từng nói cho ta biết, về cái chết của Tào Tung, lập trường của Đào Khiêm luôn không rõ ràng, có thể nói, nhân sĩ các phương người một kiểu mạnh ai nấy nói, vẫn không có kết luận. Mà Đào Khiêm một mực khẳng định ông ta có lòng hảo tâm, phái người đưa tiền, là bộ hạ gian trá tham lam, gây ra đại họa.

Tuân Úc cười lạnh: “Tử Vân, người xem người luôn rất chuẩn, cũng bị Đào Khiêm lừa. Người ngẫm lại xem, Lang nha cách Từ châu có xa lắm không? Chủ công cùng hấn ta mới ngưng chiến, hấn làm sao có lòng tốt phái người đến hộ tống thân nhân chủ công được? Cứ xem như hấn muốn dùng việc này lấy lòng chủ công, Thái Sơn và Hoa huyện kia đều là đất của Duyện châu, chủ công phái người nghênh đón phụ thân, đương nhiên sẽ phái người bên cạnh mình, Đào Khiêm làm sao lại nhận được tin tức còn nhanh hơn người của chúng ta được? Lại còn phái người chạy tới trước cả người của chúng ta, đón được phụ thân của chủ công? Người ngẫm lại xem, có việc trùng hợp như vậy sao? Còn chưa nói, nếu như đúng là cướp tài vật, cần gì phải giết toàn bộ người?”

Ta ngây ngẩn cả người, đúng vậy, cho tới nay, ta đều dựa vào trí nhớ của Vũ ca ca làm căn cứ để phán đoán người khác, còn chính mình chưa thật sự nghĩ tới việc phân tích những thông tin cùng con người. Xem ra, ta về sau phải để tâm nhiều hơn một chút mới được. Căn cứ vào phân tích của Tuân Úc, ta cơ hồ cũng có

thể lập tức nhận ra việc giết Tào Tung lần này, chính là do Đào Khiêm âm thầm sai khiến. Nếu như vậy, Tào Tháo xuất binh là có danh nghĩa.

Ta lại suy nghĩ một chút: “Tiên sinh, chủ công dẫn theo ai bên cạnh? Chí Tài huynh đi sao?” “Không, Chí Tài thân thể yếu, đúng lúc đang bệnh, chủ công không đành lòng mang hắn đi. Là Mãn Sủng.”

Ta gật đầu: “Chủ công tính tình cương nghị, bình thường thấy không câu nệ tiểu tiết, nói chuyện thoải mái, nhưng khi gặp đại sự, đôi lúc táo bạo dị thường. Chuyện lần này không phải nhỏ, tôi lo lắng người sẽ làm ra chuyện vượt quá giới hạn, cho nên, tiên sinh ở lại đây gánh vác, tôi phải ra tiền tuyến. Đúng rồi, phiên tiên sinh viết một bản triệu nghị, trong đó, giải thích với chư hầu thiên hạ nguyên do chúng ta xuất binh.”

Tuân Úc nghĩ ngợi rồi gật đầu. Ta không trì hoãn nữa, lập tức đánh ngựa xuống nam Từ châu. Dọc đường đi, ta ra roi thúc ngựa, lòng nóng như lửa đốt. Đối với chuyện chinh phạt Từ châu này, Tào Tháo mặc dù là vì báo thù, nhưng Vũ ca ca có nói, trong trận này, Tào Tháo giết chóc rất nhiều, căn bản không phải dùng tâm trạng đánh giặc, là trả thù thuần túy, giết mấy vạn người, đến nỗi chặn mất cả dòng Tứ thủy.

Ta than trời, đây thật sự là một trường giết chóc, đối với Tào Tháo sau này có ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng. Lại thêm màn trình diễn của Đào Khiêm, trước mắt người đời, Tào Tháo trở thành tên đồ tể giết người không chớp mắt. Còn có kẻ tên La Quán Trung, nghiêm nhiên nói bậy bạ, Tào Tháo không chỉ giết người, đến người chết cũng không tha, tai tiếng vô cùng. Hiện tại, nếu ta đã tới sẽ hết sức ngăn cản, không để cho chuyện như vậy phát sinh. Dù sao Vũ ca ca cũng nói lòng dân lớn hơn trời.

Ta đuổi tới coi như đúng lúc. Đại quân bên ta đang ở Bành Thành cùng quân Từ châu kịch chiến, Đào Khiêm cũng ở đó chặn đánh. Lúc ta tới nơi, đã là ngày thứ tám công thành. Trên dưới tường thành thấy chất ngổn ngang, thê thảm không nỡ nhìn. Ta cũng không chú ý được nhiều chuyện như vậy, trực tiếp đi tìm Hứa Chử, hắn hiện tại là đội trưởng đội cận vệ của Tào Tháo. Hứa Chử thấy ta cũng giật cả mình, nhưng hắn cũng hiểu rõ, ta nhất định có chuyện trọng yếu, vội vàng dẫn ta tới gặp Tào Tháo.

Tào Tháo ngồi ở trong doanh trướng, cúi đầu, xem công văn trước mặt, mặt đen dóa chết người. Tào Hồng và Mãn Sủng đứng ở bên cạnh, sắc mặt cũng không tốt.

Thấy ta đi vào, Mãn Sủng không quen biết, nhưng Tào Hồng lại nhanh chóng bước tới: “Tử Vân, sao người lại tới đây? Nơi này rất nguy hiểm.” Ta cười, lập tức tiến lên gặp Tào Tháo. Tào Hồng ở đó giải thích thân phận của ta cho Mãn Sủng.

Tào Tháo nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu thấy ta đi tới, hắn cũng không ngờ tới: “Tử Vân, người đã tới?” Thanh âm khàn khàn, có thể thấy được tinh thần hắn hết sức mệt mỏi.

“Vâng, tôi tới rồi. Chủ công, ngài hãy nén bi thương!”

Tào Tháo thở dài: “Tử Vân đã nhắc nhở Tháo, đề phòng người thân bên cạnh có huyết quang tai ương, không ngờ, lại ứng trên người nhà.”

Ta cũng thở dài, trầm nghĩ, lúc trước, ta có phải nên nói rõ hay không? Hiện tại hối hận cũng đã muộn: “Chủ công, sự tình đã vậy, ngài nhất định phải tỉnh táo lại, rất nhiều chuyện phải an bài thỏa đáng.”

“Tỉnh táo? Bảo ta làm thế nào để tỉnh táo? Người một nhà đấy, là phụ thân, huynh đệ chết cả, bị giết đó, ai còn có thể tỉnh táo?”

Ta thở dài: “Đúng vậy, Tử Vân cũng biết, ai gặp chuyện như vậy cũng không thể tỉnh táo. Nhưng mà, ngài không giống những người đó, ngài là một thống soái, là châu mục một phương, trong tay nắm giữ mấy chục, thậm chí trên trăm vạn tính mạng, nếu ngài không tỉnh táo lại, khó tránh sẽ có sai lầm, chuyện này đối với chiến cục thật bất lợi! Tử Vân đã thấy tình hình trên chiến trường, nơi này đâu có phải là chiến trường, là tàn sát lẫn nhau mới đúng, thương vong quá nhiều.”

Tào Tháo nhìn ta, thần sắc trong ánh mắt đã không còn sự thương thức và sủng ái ngày trước, mà là lạnh lùng: “Đương nhiên đây không phải là chiến tranh bình thường, đây là một cuộc chiến để báo thù, là mối thù của phụ mẫu thân nhân, là huyết thù không đội chung trời!”

Nhìn Tào Tháo, ta hiểu được, hiện tại căn bản không thể thuyết phục được, ông ta đã trở nên mê muội, trừ bỏ thù hận, cái gì cũng không có. Lúc này, ta nói gì đi nữa ông ta cũng nghe không vào. Nhưng mà, ta vẫn

muốn nói. Thở dài, ta tiến lên một bước: “Chủ công, thù nhất định phải báo, nhưng không phải theo cách này, như thế này, chúng ta tổn thất cũng rất lớn đó!”

Tào Hồng tiến lại: “Tử Vân, đây cũng là chuyện cực chẳng đã. Quân của Đào Khiêm ở ngoài thành đánh không nổi chúng ta, liền rút vào tử thủ trong thành. Bọn chúng chống cự rất kịch liệt, chúng ta chỉ có thể không ngừng tiến công mới có thể phá thành.”

Ta hỏi hần: “Tại sao lại chống cự kịch liệt như vậy? Là bởi vì, binh lính cùng tướng thủ thành còn rất trung thành với Đào Khiêm, đúng không?”

Thanh âm lạnh như băng của Tào Tháo lại vang lên: “Trung thành phải không? Truyền lệnh ta, sau khi phá thành, giết hết tất cả binh lính và những kẻ thủ thành, một tên cũng không tha.” Người trong trường nhìn nhau, Tào Hồng xoay người định đi ra.

Nghe thấy Tào Tháo mệnh lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành, ta ngây ngốc một lát, lập tức phản ứng lại, một tay giữ lấy Tào Hồng: “Tướng quân, từ từ đã.” Tào Hồng sững người.

Ta nhào tới trước mặt Tào Tháo: “Chủ công, ngài đây không phải đánh giặc, cũng không phải báo thù, ngài là đang giận cá chém thớt. Hành vi tàn sát hàng loạt dân trong thành sẽ mang đến cái gì? Mang đến chống cự càng thêm mạnh mẽ. Tổn thất của chúng ta sẽ càng lớn hơn.”

Tào Tháo nhìn ta, thanh âm âm trầm: “Chống cự? Ai chống cự, ta sẽ giết người đó.”

“Ngài có thể giết bao nhiêu? Một vạn? Mười vạn? Trăm vạn? Ngài sẽ giết được hết người trong Bành Thành, Từ châu sao? Giết hết người Từ châu, giết hết người Trung nguyên, thậm chí giết hết người trong thiên hạ sao? Ngài giết hết tất cả người sao?” Ta gần như rống lên.

Ta ngăn cản, làm cho Tào Tháo giận dữ: “Thử xem xem, xem ta giết có hết bọn chúng được không? Triệu Như, đừng nói nữa.” Thấy ta định nói, hần liền ngăn ta lại.

“Ta cứ nói. Chủ công, ngài thực là vô lý. Người đáng chết là Đào Khiêm, nhưng những dân chúng và binh lính đó đều không biết. Bọn họ chống cự xuất phát từ bản năng muốn sống. Ngài không thể làm như vậy. Như xin ngài tỉnh táo lại.”

Tào Tháo rút kiếm ra khỏi vỏ, hai mắt đỏ quạch nhìn ta: “Người nói nữa, ta giết người trước.” Không chỉ có ta, người trong trường toàn bộ ngây dại.

Tào Tháo nhìn Mãn Sủng: “Đi, truyền quân lệnh của ta.” Mãn Sủng thở dài, bước ra bên ngoài.

Chú thích:

* Thái tổ: tức Tào Tháo

26. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 26: Cuộc Chiến Ở Bành Thành

Ta nhảy dựng lên, vọt tới cửa, giữ chặt màn trướng: “Bá Ninh tiên sinh, ông không thể đi.” Mãn Sủng giật mình đứng lại.

Tào Tháo giận dữ, cũng chạy tới, cầm kiếm chỉ vào ta: “Tránh ra, nếu ngươi không tránh, có tin ta giết ngươi không?”

Ta nhìn ánh mắt hần không chút nhượng bộ, một phát bắt lấy lưỡi kiếm đặt lên lồng ngực: “Tốt, nếu như chủ công thực sự hạ lệnh tàn sát toàn bộ dân trong thành, giết tôi cũng được. Ta tình nguyện chết dưới kiếm của ngài, cũng không thể trở mặt nhìn ngài phạm sai lầm như vậy, sau này bị người trong thiên hạ thóa mạ.” Ta bắt lấy kiếm, Tào Tháo theo bản năng thu kiếm lại, mũi kiếm theo đà xẹt qua tay ta, máu chảy ra, Tào Tháo ngây người.

Ta cũng không để ý tay mình, nhìn hấn đau khổ khuyên bảo: “Chủ công, Đào Khiêm giết người, tất nhiên đáng chết, nhưng dân chúng đó không hề biết, bọn họ vô tội mà! Chủ công, tàn sát toàn bộ dân trong thành thứ nhất sẽ hủy hoại thanh danh của chủ công, thứ hai sẽ mất lòng dân trong thiên hạ. Bá nghiệp của chủ công mới chỉ bắt đầu, mất lòng dân là không thể!”

Tào Tháo nhìn tay ta giữ lưỡi kiếm, buông lỏng chuôi kiếm: “Người, người giỏi lắm... hừ.” Hấn xoay người trở vào: “Tử Liêm, kéo hấn ra.”

Ta cái gì cũng không quan tâm nữa, người đã cố chấp như vậy, ta cũng đành xin lỗi thôi. Hai tay cần lấy thân kiếm, dùng cán kiếm nhắm gáy Tào Tháo ném tới. Tào Tháo bất ngờ, không kịp có phản ứng, liền té ngã. Ta vội vã bước tới ôm lấy thân thể hấn.

Tào Hồng cùng Mãn Sủng bị động tác bất ngờ của ta dọa tới mức ngu cả người đứng im tại chỗ, một chút phản ứng cũng không có. Ta dùng sức giữ thân thể Tào Tháo, hướng Tào Hồng hô: “Còn không tới giúp ta?” Tào Hồng mới có phản ứng, vội vàng giúp ta bê Tào Tháo đặt ở trên giường.

Mãn Sủng lúc này mới tỉnh lại, lắp bắp nói: “Triệu... Như, người, thế này là thế nào?”

Ta nhìn hấn, không quan tâm tay đang chảy máu, đưa “Hịch chinh phạt Đào Khiêm” và “Tuyên cáo với dân chúng Từ châu” đã viết xong từ trước cho hấn: “Bá Ninh tiên sinh, những chuyện khác không cần nói vội, ông lập tức sai người sao chép thật nhiều bản, dùng tên bắn vào trong thành, đánh vào tâm lý là thượng sách.”

Mãn Sủng thất thần: “Cái này, được sao? Nếu như chủ công tỉnh lại...” “Tiên sinh cứ việc đi, mọi chuyện do Triệu Như gánh vác.” Mãn Sủng nghĩ một lát rồi gật đầu đi ra ngoài.

Ta nhìn Tào Hồng: “Tướng quân, một khi quân giữ thành xuất hiện dao động, mệnh lệnh tướng sĩ cố gắng phá thành. Sau khi phá thành, lập tức chiếm lĩnh phủ thái thú và những nơi quan trọng, tổ chức công tác an dân. Phải nhớ, lệnh cho quân sĩ vào thành phải tuân theo quân lệnh, không được xâm nhập nhà dân, không được cướp bóc, không được vô cớ giết người.”

Tào Hồng cười khổ: “Tử Vân, người biết làm như vậy hậu quả thế nào không? Lá gan người thật lớn.”

Ta cười khổ: “Không còn cách nào nữa, chủ công hiện tại đã mất lý trí rồi, chúng ta không thể nhìn người làm xằng bậy như vậy. Dù sao sự tình đã thế này, làm tới cùng đi. Chẳng qua là chết thôi.”

Tào Hồng thở dài, gật đầu, cũng đi ra ngoài. Ta lúc này mới vội vàng băng bó miệng vết thương, nhưng vẫn còn chút đau. Nhìn thấy Tào Tháo đang hôn mê, ta thở dài: gây họa lớn thế này, có thể thu dọn nổi không ta cũng không biết. Có nên trốn chạy, chờ một thời gian rồi về không? Không được, ta mà bỏ chạy, Tào Tháo tỉnh lại, càng thêm tức giận, vẫn nên chờ ông ta tỉnh lại rồi nói. Cùng lắm, ta không thể để ông ta tỉnh lại quá nhanh, nhất định phải phá thành xong hãy nói. Nghĩ tới đây, ta ra khỏi trường, kêu thân binh kiếm mấy vị thuốc, nấu xong rồi mang tới. Tào Tháo uống chỗ được này, có thể ngủ được hai ngày.

Không biết là do đòn tâm lý chiến của ta có tác dụng, hay do hiệu quả của việc công thành liên tục, qua ngày hôm sau Bành Thành đã bị công phá. Tào Hồng cùng Mãn Sủng cũng giúp ta, nói với bên ngoài Tào Tháo thân thể không khỏe, không thể tự mình vào thành, liền lệnh cho Tào Nhân thu thập mọi chuyện. Đương nhiên là dựa theo biện pháp của ta nói với Tào Hồng. Mãn Sủng cũng ra lệnh cho quân sĩ viết thêm mấy trăm bản “Hịch chinh phạt Đào Khiêm” cùng “Tuyên cáo với dân chúng Từ châu” dán đầy trên đường phố Bành Thành.

Biết được tất cả những ý tưởng của ta đều đã được thực hiện, ta thở phào nhẹ nhõm, nói với Mãn Sủng: “Bá Ninh tiên sinh, xin phân phó xuống dưới, nói rằng quân lệnh của chủ công, lệnh cho hiệu thuốc lớn nhỏ trong thành đem hết dược liệu dâng lên để điều trị cho thương binh, bất kể ta hay địch, có thể chữa đều chữa. Mặt khác, ngài mời Tử Liêm tướng quân đến đây một chuyến.” Mãn Sủng cười khổ đi truyền lệnh.

Chờ Tào Hồng tới, ta cười nói với hấn: “Tướng quân, mong tướng quân sai người ở trong thành tuyên bố, cho dân chúng tố cáo, đem hết những kẻ bình thường hay ức hiếp dân chúng ngang ngược bắt về, giết hết bọn chúng, tịch thu gia sản sung quân. Đúng rồi, đối với những dân chúng bị hãm hại trước kia, bồi thường cho họ một ít. Mặt khác, với những quân sĩ sau khi vào thành gây chuyện, tuyệt không tha thứ, lấy quân lệnh xử trí.”

Tào Hồng lắc đầu, tự đi làm theo. Bọn họ cũng hiểu rõ, cách làm của ta rất đúng, có điều, không ai nghĩ tới chuyện ta đánh ngất xử chủ tử, rồi tự mình phát lệnh thôi. Nhưng mà, cách làm của ta thực sự phát huy hiệu quả, vô cùng tốt. Vốn sau khi phá thành, dân chúng nghĩ rằng sẽ gặp phải cảnh giết chóc mà trốn tránh, không thể ngờ, chúng ta không chỉ không giết những người không chống cự, còn lệnh cho quân sĩ vào thành không được gây rối bọn họ, dân chúng tận mắt thấy có mấy binh lính vào thành cướp bóc bị xử trí, lại còn trị thương cho dân chúng thủ thành rồi cho về nhà, cho nên, ngày hôm sau đã có nhiều người cam đảm rời khỏi nhà.

Nhờ quân lính tuyên truyền, bách tính trong thành đều an tâm, lại nghe thấy “Hịch chinh phạt Đào Khiêm” cùng “Tuyên cáo với dân chúng Từ châu”, bọn họ càng yên tâm không ít, có nhiều dân chúng chủ động tố cáo, giết được vào hộ ác bá, chúng ta thu được không ít ruộng đất, những người dân đó cũng được một ít ưu đãi. Tin tức Tào quân là đội quân nhân nghĩa, đến Từ châu chính là để giết những kẻ có liên quan tới Đào Khiêm để báo thù, sẽ không thương tổn tới dân chúng bình thường, đã lan rất nhanh trong Từ châu. Mà “Hịch chinh phạt Đào Khiêm” cùng “Tuyên cáo với dân chúng Từ châu” của chúng ta trong vòng một tháng gần gũi đã lan khắp Từ châu, lưu truyền ra ngoài, chiến thuật tâm lý chiến của ta đã thu được thành quả. Đây là chuyện về sau mới nói.

Lại nói, Tào Hồng cùng Mãn Sủng giúp ta ở ngoài giả truyền quân lệnh, còn ta canh giữ bên cạnh Tào Tháo, chờ ông ta tỉnh lại. Ngày thứ ba, tác dụng của thuốc trên người Tào Tháo đã hết, ông ta chậm rãi tỉnh lại. Ông ta mở bừng mắt, đầu tiên là nhìn bốn phía, lúc thấy ta quỳ gối bên cạnh cũng không kịp phản ứng, lại nhắm mắt lại, nghĩ một lúc, lập tức nhảy dựng lên.

Không đợi ông ta nói, ta nói luôn: “Triệu Như xin được chết, trong hai ngày ngài nghỉ ngơi, Như giả truyền mệnh lệnh của ngài, chiếu theo như vậy, hiện ở trong thành tất cả đều đã an bài xong. Chủ công có thể vào thành luôn, hoặc là hạ lệnh.”

Tào Tháo nhìn ta: “Hai ngày? Ta ngủ hai ngày? Đã phá Bành Thành?”

Ta nói: “Đúng vậy. Nói cụ thể là, ngài đã ngủ hai ngày hai đêm. Bành Thành đã bị phá hai ngày rồi. Từ Vân cho ngài... Uống chút thuốc.” Bắp chân có chút co rút, là do sợ hãi hay do quỳ, bản thân ta cũng không phân biệt được.

Tào Tháo đã tỉnh táo, liền tức giận nhảy dựng lên: “Triệu Như, ngươi, ngươi, ngươi sao dám... Ngươi thật sự là to gan lớn mật, ta... Ta phải giết ngươi.”

Ta cũng bất chấp, ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẻ mặt khảng khái sẵn sàng hy sinh: “Chủ công, Như nếu đã dám làm chuyện đó, sẽ không mong sống sót. Sinh tử có là gì? Dùng một mạng của tôi, đổi lấy cơ nghiệp thiên thu của chủ công, đổi lấy chủ công được lưu danh sử sách, rất đáng giá. Xin chủ công hạ lệnh, Như sẵn sàng chịu chết!”

Tào Tháo mặt âm trầm, không nói gì thêm. Ở trong trường đi tới đi lui, qua một hồi lâu, hắn đi tới cửa trường, gọi Hứa Chử tới. Từ lúc ta tới, Hứa Chử không cho người khác tới gần lều trại, đây là Tào Tháo đặc biệt dặn dò. Mấy ngày nay, trong doanh trường xảy ra chuyện gì, hắn tuy rằng không hoàn toàn hiểu rõ, cũng biết được một ít, dù sao Tào Tháo không gặp nguy hiểm gì, hắn cũng không hỏi nhiều.

Tào Tháo nhìn thấy Hứa Chử, hỏi: “Hiện tại, tình hình trong thành thế nào?” Hứa Chử khom lưng, cẩn thận hội đáp: “Hoàn toàn ổn, nghe tướng sĩ vào thành nói, dân chúng trong thành quy thuận khá nhiều, cũng có nhà đại gia hiến ruộng đất tiền tài. Còn nữa, nghe nói, mọi người đối với “Tuyên cáo với dân chúng Từ châu” của chủ công đều bội phục, dân chúng đều nói chúng ta là đội quân nhân nghĩa.” Tào Tháo nghe được mừng rỡ, xoay người trở vào trong.

Ta quỳ tại nguyên chỗ không nhúc nhích, ông ta nhìn ta hỏi: “Tuyên cáo với dân chúng Từ châu” là do ngươi viết à, nội dung thế nào?”

Ta cúi đầu, không dám nhìn ông ta: “Đây là do tôi viết. Nội dung nói, chúng ta lần này chinh phạt đối tượng là Đào Khiêm, là vì báo thù cho phụ thân, cùng dân chúng Từ châu không quan hệ. Mong mọi người không nên tham dự vào hành vi tội ác của Đào Khiêm. Chỉ cần mọi người không chống cự, quân ta đều không giết. Còn nữa, quân ta mỗi lần đến một chỗ, chỉ xử lý những người có quan hệ với Đào Khiêm, chỉ xử trí những ác bá ngang ngược, không thương tổn dân chúng. Còn nữa, trong tuyên cáo xác định rõ quân

ta không phải người xấu, quân sĩ đã nhận được quân lệnh, sẽ không xâm nhập nhà dân, sẽ không cướp bóc, sẽ không vô cớ giết người vv.”

Tào Tháo hừ một tiếng, không thềm nói gì. Ta lén lút xem sắc mặt ông ta, rất tốt, xem ra nguy cơ đã qua, liền nói tiếp: “Ngoại trừ “Tuyên cáo với dân chúng Từ châu”, còn có “Hịch chinh phạt Đào Khiêm”. Nội dung là liệt kê từng tội trạng của Đào Khiêm. Chuyện hấn sai thủ hạ sát hại phụ thân của chủ công cùng người nhà; chuyện hấn cầu kết với Đinh Nguyên làm thổ phỉ cướp bóc, sát hại mệnh quan triều đình; chuyện hấn cầu kết loạn đảng Trường An hãm hại thiên tử; chuyện hấn trợ mặt nhận phong thưởng của Đổng Trác, còn cấp lương thảo cho Đổng tặc, đối chọi với liên minh thảo Đổng; còn nữa, hấn sai khiến Trách Dung hãm hại rồi giết chết Từ châu nghĩa sĩ, quan thanh liêm Triệu Dục; còn có chuyện hấn thân tiểu nhân, xa quân tử, trọng dụng lái buôn Đan Dương, lạnh nhạt với tài tử Từ châu vv.”

Tào Tháo lắng lắng nghe ta nói xong, lúc này mới nhìn ta: “Những chuyện này từ đâu có? Rất nhiều chuyện Tháo cũng không biết.”

Ta nín cười: “Chủ công, có chuyện là thật, có chuyện là tin đồn. Có điều, lúc này hai quân giao chiến, nói oan hấn thì đã sao? Lòng người vốn đa nghi, đây gọi là tâm lý chiến. Cho dù có nhiều người không tin tưởng, nhưng lúc nhìn qua hay nghe qua, trong lòng cũng sẽ có chút vướng mắc. Tới lúc chúng ta công thành, những người thủ thành kia đối mặt với cái chết, trong lòng không thể không suy nghĩ một phen, lòng người không đồng, chúng ta theo đó được việc, chẳng phải càng tốt sao?”

Tào Tháo nhìn ta, trong mắt đã có chút cười, nói: “Đứng lên đi. Hừ, cả gan làm loạn như vậy, lần này niệm tình người vi phạm lần đầu, tạm tha cho người, lần sau còn dám, xem ta đánh người như thế nào.”

Ta thở dài ra một hơi, đứng dậy, vẻ mặt đau khổ nói: “Chủ công, lần sau có thể chỉ giết thôi không? Nếu thật đánh tôi, xấu hổ lắm.”

Tào Tháo nghe thấy sững sờ: “Người, người còn dám có lần sau nữa?”

Ta sờ đầu gối, ai ôi, quỳ lâu như vậy đau quá, rồi lại toét miệng nói: “Đúng vậy, nếu như lần sau chủ công còn không tính tảo như vậy, Như sẽ tiếp tục.” Ân ngay nói thật, người có thể làm gì được!

Tào Tháo: “Người.... ôi, vì cái gì người chẳng giống ai hết vậy? Ta thật không có biện pháp với người.”

Ta xoa đầu gối tranh thủ vỗ mông ngựa: “Cái này, Như biết chủ công là minh chủ, làm sao có thể giết tôi? Ngày xưa Hán Vũ đại đế cũng nói với Đông Phương Sóc muốn giết ông ấy. Nhưng Đông Phương Sóc đáp: “Nếu như Hoàng thượng là minh chủ, sẽ không giết trung thần như thần, thần vì Hoàng thượng dốc sức đúng là sáng suốt; nếu như trung thần như thần bị Hoàng thượng giết, điều đó nói lên rằng Hoàng thượng không phải minh chủ, thần vì hôn quân dốc sức, cũng đáng chết. Tôi hiện tại cũng muốn nói vậy.”

Tào Tháo bị ta đùa liền cười: “Ôi, chỉ có người dám nói chuyện với ta như vậy.”

Ta cười: “Đúng vậy, cũng chỉ có tôi dám đối với ngài như vậy, là do ngài nuông chiều ta mà ra!! Chủ công, quân tử trả thù, mười năm chưa muộn*. Đào Khiêm kẻ đó đáng chết, đối với chúng ta sau khi lấy được Từ châu, còn phải có lòng dân quy phục! Vả lại, trong loạn thế, quý giá nhất là con người, có nhân tài có thực lực. Như trước kia đã nói nhiều lần, nhiều người sức mạnh lớn. Người ở đây không chỉ là nhân tài, còn bao gồm cả dân chúng.” Người đã bình tĩnh lại, chúng ta phải nói chuyện đứng đắn, khúc mắc này vẫn phải cởi bỏ.

Tào Tháo thở dài một hơi: “Đúng, người nói đúng. Nhưng mà, cha và anh ta, chết thật thảm! Tháo nhất định phải giết sạch dòng họ Đào Khiêm.”

Ta rùng mình một cái. Sức mạnh của hận thù đáng sợ như vậy sao? Ôi, ta lắc đầu, không nói. Tào Tháo nhìn ta: “Thế nào, người vẫn không đành lòng?”

Ta vội nói: “Sao vậy được? Chủ công, Như quỳ nửa ngày, cả người đều đau. Có thể đi nghỉ tạm được không?” Chuyện này không cần nói nữa, dù sao người cũng không giết được Đào Khiêm, sang năm hấn cũng chết mất tiêu rồi. Con lão lại do Lưu Bị hại chết.

Nhìn thấy ta một bộ dáng quỳ vẹo cả người, Tào Tháo buồn cười: “Người đánh ta ngắt xỉu, quỳ chút ít đó đã nhịn không nổi rồi? Hừ, nên phạt người quỳ thêm ít nữa.” Vừa nói vừa sờ gáy, trên đó khẳng định có

một cái u lớn, tuy rằng ta dùng nước nóng đắp cho hần hai ngày, cũng không thể xẹp hết ngay.

Ta nhìn hần bĩu môi: “Người ta là vì ngài tận tâm, lại đối xử với người ta như vậy! Hôm kia, còn chỉ kiếm muốn giết tôi, ngài ngủ hai ngày, tôi chính là trông ngài hai ngày không ngủ.” Ta thạo nhất là giả bộ đáng thương.

Tào Tháo nhớ ra: “Tay người thế nào? Vết thương có nặng không?”

Ta nhìn tay mình: “Tốt rồi, không sâu lắm, đã bắt đầu khép miệng. Chủ công, trên kiếm của ngài vẫn còn máu của Triệu Như.”

Tào Tháo cười khổ: “Người còn nói nữa, không đi nghỉ ngơi đi, ngày mai đại quân còn lên đường.”

Ta cũng hiểu lúc này không thể khuyên Tào Tháo thu binh, thôi bỏ đi, mục đích lớn đã đạt được, ta cũng an tâm, trèo lên giường xếp nằm ngủ. Tào Tháo nhìn ta lắc đầu, tự đi hạ lệnh, chỉnh đốn đại quân, lưu lại một viên đại tướng trông coi Bành Thành, ngày mai xuất phát, đánh chiếm thành trì tiếp theo.

Tào Hồng cùng Mãn Sùng cũng thở hắt một hơi, tâm tư hai ngày treo lơ lửng cũng hạ xuống. Lúc Tuân Úc cùng Hi Chí Tài nhận được thư của Mãn Sùng cũng cười khổ. Tuân Úc nói: “Cũng chỉ có Tử Vân dám làm như thế, lá gan hần quá lớn.” Hi Chí Tài cười: “Bất kể nói thế nào, cách làm của hần rất tốt. Chủ công cũng thiên vị hần, đổi lại là chúng ta, mạng này khó bảo toàn. Có điều, chúng ta cũng không làm được như hần.”

Chú thích:

* Nguyên văn: nhấn nhất thời khí, thư thiên thu hung hoài, tức là nhấn nhện một chốc, ngàn năm thư thả

27. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 27: Thu Binh Bất Đắc Dĩ

Ta ngủ một mạch đến hừng đông, tận tới lúc Tào Tháo gọi ta dậy. Duỗi vai lười nhác, thật thoải mái, nhưng mà đầu gối vẫn còn chút đau, thật là, người bình thường làm sao có thể quỳ lâu như vậy. Tào Tháo nhìn ta hỏi: “Nghỉ ngơi tốt chưa? Người vẫn đi theo ta chứ?”

“Vâng, Tử Vân cứ xem là một đại phu đi, có thể theo trong quân để trị thương cho binh sĩ!” Ta vẫn không yên lòng chút nào!

Tào Tháo lắc đầu: “Cũng được, người đi theo ta cũng tốt, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là Tiểu Bái, đoạt lấy nơi đó, trực tiếp uy hiếp Đàm thành.” “Không sai, nhưng mà, chủ công, có thể mệnh lệnh trước tiên vây thành, dùng mũi tên buộc “Hịch chinh phạt Đào Khiêm” và “Tuyên cáo với dân chúng Từ châu” bắn vào trong thành. Tào Tháo thở dài gật đầu. Ta nghĩ thầm, ông vẫn không bỏ được tâm tư muốn báo thù, tôi thật không dám rời khỏi nơi này.

Cuộc tấn công kế tiếp một chút lo lắng cũng không có, sức chống cự của Tiểu Bái so với Bành Thành kém hơn nhiều, đại quân chỉ đợi ở ngoài có hai ngày đã vào được. Xem ra, tâm lý chiến của ta hiệu quả rất tốt. Tào quân cũng rất tuân thủ “Tuyên cáo với dân chúng Từ châu”, không có ai vi phạm.

Ở đó nghỉ ngơi chỉnh đốn hai ngày, Tào Tháo liền hạ lệnh tấn công Đàm thành. Ta cũng không thể làm gì, mặc dù biết là đánh không được, cũng vẫn phải để ông ta đánh, ngăn cản không nổi! Quả nhiên, chống cự ở Đàm thành vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta, kịch liệt khác thường. Đối với sự chống cự của Đào Khiêm, Tào Tháo cũng nảy ra quyết tâm nhất định phải lấy được nơi này. Trận chiến công phòng liên tục đã gần nửa tháng.

Lúc này trời đã tối, ta đang trong trại thương binh bận rộn. Ôi, thương vong quá nhiều. Hiện tại lại không có công cụ công thành, đào đường hầm cũng không có tác dụng. Chủ yếu là dùng người xông lên! Nửa tháng ngắn ngủi, người chết đã sắp tới bảy nghìn, còn có mấy nghìn thương binh, phải đưa về nhà. Quân số giảm thê thảm. Ta cũng chỉ biết dùng hết sức cứu lấy một ít mạng người.

Ta đang phẫu thuật cho một gã bị mũi tên đâm thủng ngực, Tào Hồng tới tìm: “Triệu tiên sinh, chủ công nhà ta tìm ngài.” (Ở bên ngoài, bọn họ đều gọi ta như vậy), ta đồng ý: “Tướng quân đi trước, ta làm xong chuyện này sẽ tới.” Tào Hồng nhìn thấy lác đầu bỏ đi.

Chờ đến lúc ta khâu lại miệng vết thương cho binh sĩ đó xong, liền dặn dò: “Trong thời gian ngắn không nên cử động, sau khi trở về phải nhớ giữ ấm, không thể ra gió. Yên tâm đi, y thuật ta tốt lắm, người sẽ không chết đâu.” Ôi, không có cách nào cả!

Đến doanh trường của Tào Tháo ta hỏi: “Chủ công, gọi Tử Vân đến có gì phân phó?” Tào Tháo nhìn thấy ta nói: “Tử Vân, biện pháp của người lần này không có tác dụng. Chúng ta công thành đã lâu vậy, vẫn không có cách nào, người có chủ ý gì không?”

Ta nhìn ông ta thở dài: “Không có. Chủ công, nơi này và những thành trì khác không giống nhau. Đây là đại bản doanh của Đào Khiêm, mất đi Đàm thành, Đào Khiêm khẳng định xong đời, cho nên, lão đem tất cả lính tinh nhuệ ở Đan Dương và Từ châu tập trung ở đây. Những người đó đều có nguồn gốc từ quê nhà của Đào Khiêm, cùng những người Từ châu khác không so sánh được. Còn nữa, nơi này tường thành vô cùng vững chắc, rõ ràng đã trải qua gia cố cẩn thận, chúng ta vội vã không thể hạ được.”

Tào Tháo đi qua đi lại: “Vậy người có ý kiến gì? Tiếp tục hay là...”

Ta nhìn hần, biết suy nghĩ trong lòng ông ta, khẳng định không cam lòng rút lui: “Nếu là tôi, tôi sẽ lui quân trở về.” Ông sẽ không lui, nhưng tôi vẫn phải nói.

“Rút lui? Hừ, không có khả năng. Ta tuyệt đối không buông tha Đào Khiêm.”

Ta tiếp tục thở dài: “Chủ công, mùa đông đã đến, tiếp tục công chiến, lương thảo tất có vấn đề. Binh lính thương vong cũng lớn, hơn nữa mấy ngày liên công thành thất bại, đã ảnh hưởng tới sĩ khí, tiếp tục công thành, chỉ sợ cũng không có hy vọng thành công.”

Tào Tháo trầm ngâm, không nói lời nào. Ta cũng không nói gì. Chúng ta hai người trầm mặc, Mãn Sủng cùng Tào Hồng, Tào Nhân cũng không dám nói lời nào, trong trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng bước chân Tào Tháo đi tới đi lui.

Qua một thời gian rất lâu, Tào Tháo đến trước mặt ta, đứng lại: “Như thế này đi, gửi thư cho Văn Nhượng, hỏi hần có thể tiếp lương nhu đúng hạn không? Chúng ta lại tiếp tục công thành, không phân biệt ngày đêm, năm ngày sau vẫn không có kết quả sẽ rút lui, vòng qua Đàm thành công kích phía sau. Ta muốn triệt để cô lập Đàm thành, xem hần còn có thể kiên trì bao lâu?”

Ta nhìn hần thở dài, nghe khẩu khí của ông ta, căn bản không phải là thương lượng, mà là trực tiếp hạ lệnh. Thôi bỏ đi, ta nói gì cũng không hữu dụng: “Chủ công, ngài đã quyết định, chúng tôi chỉ có nghe theo. Nhưng mà, Như nhắc nhở ngài, ở đây dây dưa lâu cũng không phải chuyện tốt. Đào Khiêm dù sao cũng có Công Tôn Toản và Viên Thuật là minh hữu. Bọn chúng sẽ không ngồi yên không quản. Viên Thuật tên tiểu nhân này không có lá gan tới tập kích, nhưng Công Tôn Toản là một tên tự đại, hần nhất định sẽ phái viện binh tới đây, mong chủ công chú ý. Còn nữa, tôi lo rằng ở đây thời gian lâu, Duyện châu sẽ phát sinh nội loạn.”

Tào Tháo nghe được ngơ ngác một chút: “Duyện châu? Chắc không đâu. Mấy tháng nay, tình thế Duyện châu vẫn rất tốt, nhân sĩ các nơi đều rất phối hợp. Tử Vân, người đa nghi rồi. Về phần Công Tôn Toản, hừ, hần không có năng lực gì, dám phái viện binh tới đây, ta chẳng cần để vào mắt. Thế này đi, Tử Hiếu, người lĩnh hai vạn binh, đi tới vùng Phỉ thành, Dương thành, chú ý nếu Công Tôn Toản phái viện binh tới, tiến hành chặn đánh.” Tào Nhân lĩnh mệnh đi ra.

Ta cười khổ, không nói. Tào Tháo là người đôi khi kỳ thực rất cố chấp, đặc biệt lúc ông ta tâm tình không tốt, chính là lúc này. Ta không thể đánh ông ta ngất xỉu lần nữa đem về Quyên thành. Còn chưa nói, những đại tướng cùng Mãn Sủng ở bên cạnh sẽ không nghe lời ta mà lui binh, nơi này trừ ta, ai cũng hăng hái tinh thần chiếm lấy Từ châu, kể cả bọn Tuân Úc ở Quyên thành lúc này, chỉ sợ cũng nghĩ vậy, có một cơ hội đã muốn nuốt chửng người khác, đắc ý quá rồi. Tính thời gian, gần hai tháng nữa là tới tháng 2 năm 194, ta ở trong này làm đại phu vài ngày nữa rồi sẽ trốn đi.

Tào Tháo thấy ta cúi đầu không nói một lời liền hỏi: “Thế nào? Người vẫn có ý khác?”

Ta ngẩng đầu nhìn hân: “Chủ công, tôi đã nói cả rồi, nếu chủ công đã sớm an bài, tôi còn có thể nói gì? Dù sao đã đánh tới mức này, ngài muốn đánh nữa thì cứ đánh thôi.” Tào Tháo gật đầu, ta cũng cáo từ đi ra, về doanh trại thương.

Năm ngày trôi qua thực khổ sở. Tào quân công thành không phân biệt ngày đêm, nhưng lính Đan Dương của Đào Khiêm thật lợi hại, thủ thành một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, chúng ta một chút biện pháp cũng không có, Tào Tháo cũng không thể làm gì. Ta tức thì xông vào lều trại của ông ta: “Chủ công, đã năm ngày rồi, trận này thật sự không thể đánh! Ngài tự đếm xem, quân Thanh châu đã tổn thất bao nhiêu? Binh lính mang theo một nửa đã thương vong, dược liệu mang theo cũng không còn đủ, bọn họ chính là tiền vốn để ngài tranh thiên hạ đó.”

Tào Tháo thở dài: “Người nói rất đúng, nơi này phòng thủ không có kẽ hở. Quên đi, ta cứ theo cách đã an bài, ngài mai rút khỏi nơi này, xuôi theo dòng, vòng qua Đàm thành, đi lấy Phó Dương.”

Ta thật sự hết cách, ông ta hiện tại căn bản không nghe lời ta: “Nếu ngài đã quyết định, thì cứ vậy đi. Đúng rồi, ngoài nơi này, ở các thành trì khác, chúng ta vẫn phải làm tốt kế tâm lý chiến, giống như lúc đánh Tiểu Bái vậy.”

Mười lăm ngày sau, chúng ta lấy được thành Phó Dương. Đứng ở cửa thành Phó Dương, ta nhìn mọi việc trước mặt, trong lòng chợt thấy đau đớn. Mặc kệ ta dùng biện pháp gì, vẫn không tránh được thương vong vô số. Tuy rằng, sự kiện tàn sát hàng loạt dân trong thành không phát sinh, nhưng dân chúng bỏ nhà trốn đi vẫn rất nhiều. Đào Khiêm ở Từ châu vài năm, quản lý Từ châu miễn cưỡng cũng là tốt. Chúng ta nói tới báo thù, cũng là xâm lược thôi! Ôi, nhìn vết máu loang lổ trên tường thành, ta rốt cục hiểu được Vũ ca ca. Chẳng thể trách người như huynh ấy không muốn ra chiến trường, không muốn thấy những cảnh thế này. Ta thì sao? Nếu đã tới bước này, cũng chỉ có thể tiếp tục, ta phải tận lực thôi.

Tào Tháo ngồi ở đại đường phủ nha Phó Dương, đang xem bản đồ hành quân trong tay. Tri huyện Phó Dương đã tự sát thân vong, Tào Tháo bị lòng trung của hân cảm động, lệnh cho an táng tử tế. Ta tiến vào: “Chủ công, tiếp theo ngài muốn đánh chiếm huyện Lư phải không?”

Tào Tháo ngẩng đầu: “Không sai, huyện Lư, Tuy Lăng, còn có Hạ Khâu, ba nơi này, lấy được chúng, lại đi về hướng bắc, cuối cùng có thể triệt để cô lập Hạ Bì. Chờ ta lấy được toàn bộ những nơi đó, ta không tin không bắt được lão tặc Đào Khiêm.”

Ta cười khổ, ôi, người không gặp thất bại thì không trưởng thành được. Bỏ đi, lần này ông nhất định phải trở về, ta không nghĩ giúp ông nữa. Nghĩ tới đây, ta cười cười: “Chủ công, ngài nghĩ không sai. Có điều, Như muốn cáo từ.”

“Sao? Người phải đi? Vì sao vậy, vẫn là không đành lòng nhìn chiến tranh tàn khốc sao?”

“Không phải. Như là mưu sĩ của chủ công, chúng ta không thể tránh được chiến tranh, tôi không phải người yếu đuối như vậy. Tôi muốn cáo từ, là vì thuộc hạ ở Bắc Hải gửi thư gọi về. Chiến trường của tôi là ở đó, không phải ở đây đâu!” Ta thở ngắn than dài.

“Đúng vậy, người cứ đi theo quân cũng không phải tốt. Một thương nhân buôn dược liệu, không thể nào cứ ở trong quân làm đại phu. Người đi cũng được. Nhớ chú ý an toàn. Ôi, lá gan của người quá lớn.”

Nhìn Tào Tháo, ta cười: “Ngài vẫn không quên một kích kia của tôi sao? Chủ công, Tử Vân về sau nếu thật phạm lỗi, lúc ngài giết tôi, có đem chuyện này ra tính không?”

Tào Tháo sững sờ: “Tử Vân, Tháo sẽ không giết người, người sao lại nghĩ thế?”

Ta ha ha cười: “Thấy tâm tình chủ công không tốt, tôi đùa một chút thôi! Tôi biết chủ công vĩnh viễn đều luyện tiết tôi. Tôi chính là Đông Phương Sóc của ngài!”

Tào Tháo cười khổ: “Người đó!”

Ta thở dài, chỉ mong ông thật sự sẽ không giết tôi: “Chủ công, không nói đùa nữa. Tôi thấy lúc này binh lính đều rất mệt mỏi, ngài nên ở lại đây nghỉ ngơi chỉnh đốn hai ngày. Dù sao Đào Khiêm cũng đang là con rùa đen rụt đầu, lão không dám rời Đàm Thành tới đây cứu viện đâu. Ngài yên tâm ở đây hai ngày, một là

chờ đợi lương thảo tiếp tế, hình như lương thảo sẽ tới không đúng lúc; thứ hai, những binh lính đó quả thật nên nghỉ ngơi một chút, liên tục hành quân rồi công thành, bọn họ không chịu nổi.”

Tào Tháo cũng gật đầu: “Được, cứ theo lời người. Văn Nhượng cũng thật là, lương thảo quả thực có chút dây dưa làm lỡ việc, xem ra đội vận chuyển bọn họ không đuổi kịp hành quân của chúng ta. Người đi thúc giục đi.”

Ta cau mày: “Chủ công, lương thảo là đại sự, Văn Nhượng tiên sinh sẽ không trì hoãn. Tôi sợ ông ấy gặp khó khăn trong tập trung lương thảo thôi, hiện tại dù sao cũng đang lúc rét đậm. Chủ công, nghe lời tôi một lần, nếu lương thảo không kịp, hãy lập tức rút quân, không thể trì hoãn. Nếu không, lòng quân tan rã, bắt không được Đào Khiêm không nói, không chừng còn có tổn thất khác.”

Tào Tháo gật đầu: “Người nói có đạo lý. Như vậy đi, nếu như Văn Nhượng gửi thư nói lương thảo thực không kịp, ta sẽ lui quân. Một chút cách dùng binh đó ta cũng có, người cứ yên tâm đi.”

“Ai không biết chủ công đã đọc thuộc “ Binh pháp Tôn Tử” chứ, cầm binh đánh trận là sở trường của ngài mà. Nhưng tôi sợ chính là lúc ngài mất đi lý trí đó! Ngài lo lắng cho tôi, tôi ở bên ngoài cũng thật lo cho ngài! Có đôi khi, tôi thật không muốn đi. Nhưng mà, không thể bỏ dở nửa chừng được! Thôi bỏ đi, không nói nhiều nữa, chủ công, gặp chuyện nhất định phải tỉnh táo.”

Tào Tháo cười không nói lời nào. Ta nhìn hẩn, thở dài: “Chủ công, ngài phải tin Triệu Như, lần này lấy không được Từ châu, cứ trở về nghỉ ngơi chỉnh đốn cho tốt, trong thời gian ngắn đừng dụng binh. Tôi tính sơ một cái, ngài thu dụng ba mươi vạn lính Thanh châu, hiện tại chỉ còn gần mười vạn. Đương nhiên ba mươi vạn ban đầu, có rất nhiều người không dùng được. Nhưng mà, cứ theo đà này, giảm quân số như vậy cũng không tốt. Huống hồ, binh pháp nói: dụng binh phải tránh ra trận lâu ngày, càng lâu càng bất lợi! Càng tránh thường xuyên động binh, nếu không binh sĩ sinh lòng oán, với mình bất lợi!”

Tào Tháo thở dài: “Tháo hiểu rồi. Người yên tâm mà đi.” Ta cười khổ, nghĩ thầm chỉ mong ông nghe lời tôi.

Ta đi rồi, Tào Tháo trong hai mươi ngày, liên tục công chiếm huyện Lô, Tuy Lăng cùng Hạ Khâu ba nơi, nhưng không hề có chuyện tàn sát hàng loạt dân trong thành. Có điều, lúc ông ta muốn tấn công quận Đông Hải, thư của Tuân Úc tới, xác nhận với Tào Tháo, không thể thu thập được lương thảo, không có cách nào cung cấp cho quân đội nữa. Tào Tháo rơi vào đường cùng, chỉ có thể hạ lệnh lui binh, lúc này đã là mùa xuân đầu tháng hai năm 194.

28. Phụng Vương Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 28: Khổng Dung

Rời khỏi chiến trường cưỡi ngựa lên phía bắc, trong lòng ta biết rõ, không đầy một tháng nữa, Tào Tháo vì thiếu lương thực sẽ rút quân. Có điều, chuyện tháng 4 bị tấn công nên xử lý thế nào? Không cho ông ta đi đi, trực tiếp nói cho ông ta biết Trương Mạc sẽ làm phản sao? Trời ơi, chuyện này đúng là khó khăn! Kỳ thực, hiện tại Trương Mạc còn chưa có ý định phản Tào, hẩn vừa mới làm hòa trở thành bằng hữu của Lữ Bố. Lữ Bố, đúng, người này mới là mấu chốt, hẩn không tới, Trương Mạc cũng không có gan khởi binh. Ta cứ nên tới thành Dã Vương một lần, xem có thể công khai thuyết phục Lữ Bố đừng tới Duyện châu hay không. Có điều, trước khi đi Dã Vương, ta muốn tới Xương Ấp Bắc Hải trước, bởi vì, thời gian vây khốn Bắc Hải cũng sắp tới rồi, Ngũ ca của ta – Thái Sử Từ cũng sắp trở về.

Đầu mùa xuân thời tiết còn rất lạnh, ta cưỡi trên lưng Tiểu Bạch, cuộn chặt áo bông, gió thổi qua tê tái. Thật hâm mộ xe ngựa trên đường, người trong xe có lẽ rất thư thái. Ôi, có thể thư thái như vậy được mấy người? Đại đa số người đều đang vì sự sinh tồn mà vội vã, cho dù là những binh sĩ vừa mất đi mạng sống, hay những dân chúng vì chiến tranh phải bỏ nhà ra đi, có ai cam tâm tình nguyện đâu? Ta đập đập vào đầu, hôm nay vì sao cứ có cảm giác như vậy? Là vì ta mới trải qua chiến tranh tàn khốc sao? Hay là vì sâu trong nội tâm ta có Vũ ca ca có lòng trách trời thương dân? Thật khó nói rõ ràng.

Ta nhớ rõ Vũ ca ca đã nói, huynh ấy cũng vì chuyện giải vây cho Bắc Hải, mới trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, là mầm mống đẩy huynh ấy vào cảnh ngộ sau này. Lúc ấy ta hỏi, sau đó huynh có vì chuyện này mà hối hận không, có lẽ huynh có thể ẩn cư hoặc làm một người nhỏ nhoi không ai biết tới, sẽ không bị người ta ghen ghét. Vũ ca ca cười nói: huynh ấy khi còn sống cũng vô số lần nghĩ tới vấn đề này, đáp án là không. Bởi vì phải mặc kệ những dân chúng già yếu kia, huynh ấy không làm được. Cho nên, huynh ấy chưa từng hối hận vì đã làm việc này.

Nghĩ tới lời nói của Vũ ca ca, ta lắc đầu, tiến vào thành Xương Ấp. Vũ ca ca dựa vào sức quyền rũ cá nhân chinh phục được Quần Hối, giải vây Bắc Hải. Hiện tại chỉ còn mười này nữa là Bắc Hải sẽ bị bao vây, ta phải dựa vào cái gì để thu phục Quần Hối đây? Dùng năng lực nào mới có thể giải quyết chuyện Bắc Hải suôn sẻ? Dùng võ nghệ, ta thê thảm rồi, chuyện khác không nói, về chỗ Tào Tháo chắc chắn bị mắng, còn cả kế hoạch buôn bán của ta coi như cũng xong đời, chỉ có nước ngoan ngoãn đi làm đại tướng hay mưu sĩ cho Tào Tháo mà thôi. Xử lý sao đây? Làm thế nào giải quyết chuyện ở Bắc Hải, lại bảo vệ được bí mật của ta, khó quá! Ta thật nhức đầu.

Đến hiệu thuốc, ta được thuộc hạ nhanh chóng đón vào. Đường Dao (lão binh ta lưu lại) chạy tới, lặng lẽ nói: “Công tử, nghe nói lão chủ công cùng Đào Khiêm đánh nhau to phải không?”

Ta cười khổ: “Đúng vậy, ta mới từ chỗ đó về, ôi, chết thảm thiết. Lão nhanh chóng phái mấy tên thuộc hạ, đem thuốc trị thương ở đây chuyển tới Quyên thành đi, đại quân sẽ sớm thu binh về đó.”

Đường Dao gật đầu nói vâng, lại tiếp tục: “Tiểu nhân còn nghe nói, Khổng quốc tướng ở đây không hài lòng hành vi của lão chủ công, nói Đào Khiêm là người tốt, nhất thời dùng sai tiểu nhân, mới dẫn tới đại họa này. Còn nói, lão chủ công phải tìm hung thủ, không nên quy tội cho Đào Khiêm.”

Ta nghe một hồi mới nói: “Bất hung thủ cái gì, hung thủ chính là Đào Khiêm. Không ngờ Đào Khiêm người này thật biết giả vờ, khiến nhiều người đồng tình với lão như vậy. Bỏ đi, Khổng Dung này cũng không phải người sáng suốt, các người đừng xen vào chuyện này. Trừ bỏ tin tức quân tình, chuyện khác không cần quản, ta cũng không muốn biến hiệu thuốc bình thường trở thành nơi thu thập tình báo địa phương. Hiểu chưa?” Đường Dao ngậm miệng lui xuống.

Ta tới tìm nghĩa mẫu cùng đại ca. Diển Vi vừa thấy ta nói: “Tiểu tử, nửa năm rồi, đệ đem được Tử Nghĩa huynh đệ về chưa? Mẫu thân nhớ các người lắm!”

Ta cười: “Đại ca, huynh gấp cái gì? Đệ không về cùng Tử Nghĩa ca, nhưng mà nghe nói huynh ấy đang trên đường về, nhanh thôi, cùng lắm hai mươi ngày sẽ về tới.”

Mẫu thân nghe liền cười: “Trở về là tốt rồi. Nghe người ta nói, phía bắc phía nam đều đang đánh giặc. Ta nói Như nhi đó, con ở lại đây đi, đừng chạy lung tung nữa.”

Ta cười hồi lối: “Mẫu thân, Như mặc dù là thương nhân, cũng là đại phu. Đánh giặc không tránh được nhiều người bị thương, Như muốn cứu người, mẹ nói phải không?”

Mẫu thân gật đầu: “Con nói cũng phải. Con à, được liệu chúng ta có thể kiếm ít tiền đi, nhưng không thể làm chuyện trái lương tâm được!”

Ta ghé lên trên đùi bà: “Mẫu thân, mẹ biết rồi mà, Triệu Như không phải loại người đó. Thuốc trị thương con chỉ lấy tiền vốn. Vừa rồi, con còn phân phó bọn họ nhanh chóng gom góp thuốc trị thương đưa tới chiến trường phía nam đó!”

Mẫu thân cười, vuốt đầu ta, không nói gì nữa.

Ngày hôm sau, ta đến Tướng phủ Bắc Hải, cầu kiến Khổng Dung. Đến đây đã hai năm, đây là lần đầu tiên ta tới gặp ông ta. Vũ ca ca nói, Khổng Dung này không có khả năng thật sự, chỉ biết nói phét, hơn nữa, đặc biệt thích thể hiện mình thanh tao, bày đặt ra vẻ cảnh cao. Người như vậy, thời thái bình có thể là quan đại phu gián nghị tốt, trong loạn thế, một chút hữu dụng cũng không có. Hơn nữa, ông ta luôn cùng Tào Tháo gây khó dễ, câu trước câu sau đều là oán trách, cuối cùng, chọc giận Tào Tháo giết mình. Nếu không có Vũ ca ca, ông ta đã bị diệt tộc rồi.

Khổng Dung nghe được thông báo, ngược lại không có ý kiến gì. Ông chủ của hiệu thuốc Đức Tường, ông ta đã sớm nghe nói. Hơn nữa, người này ở Bắc Hải được gọi là Tiểu thần y, lại nghe nói hán nhận mẫu thân

của Thái Sử Từ làm nghĩa mẫu, đã rất tò mò. Cũng từng sai người đi mới vài lần, kẻ đó nếu không phải đang xem bệnh, không có thời gian, thì là tự mình ra ngoài nhập hàng, không ở nhà. Hiện tại người đã tới cửa, đương nhiên phải gặp xem là người thế nào.

Ta đi vào tiền đường, nhìn thấy trong phòng có một người độ tuổi trung niên, một thân mặc trang phục quốc tướng, mặt bầu dục, nhưng ngũ quan rất đều đặn. Thân hình không cao, cũng khá cân xứng. Nhìn thấy ta tiến vào, ông ta khiêm tốn cúi mình: “Vị này chắc là Triệu tiên sinh? Chính là người được gọi là Tiểu thần y sao?”

Ta trong bụng hừ một tiếng, trên mặt mang theo ba phần cười, hành lễ: “Không dám, đúng là tiểu nhân. Đa tạ đại nhân năm lần bảy lượt phái người gọi tiểu nhân tới, bởi vì thật sự không có thời gian, sơ suất với đại nhân, hôm nay, vừa từ bên ngoài trở về, đặc biệt tới bồi tội, thỉnh đại nhân tha thứ tiểu nhân vô lễ.”

Khổng Dung cười ha hả: “Không cần đa lễ. Bỏn quan chẳng qua nghe được đại danh, muốn kết bạn với người mà thôi. Xin hỏi người bao nhiêu tuổi?” “Làm phiền đại nhân hỏi thăm, tiểu nhân vừa tròn mười lăm.”

“Ồ, quả nhiên là nhỏ. Nghe nói, y thuật của người là gia truyền? Còn có phương thuốc bí truyền?”

“Thật ngại quá, y thuật tiểu nhân đúng là gia truyền, đa phần là bắt tay truyền dạy, không để lại phương thuốc, toàn bộ đều do kinh nghiệm mà thôi. Nếu như đại nhân có việc cần, tiểu nhân tất nhiên cố hết sức.”

Khổng Dung cười lên ha hả: “Hảo ý của người, bản đại nhân xin lĩnh. Nhưng mà, nếu không có chuyện, chẳng ai muốn tìm người vào phủ, người nói đúng không?” “Đúng đúng, là tiểu nhân không biết cách ăn nói, thỉnh đại nhân tha thứ.”

“Không sao, nói đùa vậy thôi. Thái Sử Tử Nghĩa đã về chưa? Mẫu thân hần có khỏe không?” “Đa tạ đại nhân quan tâm, nghĩa mẫu rất khỏe. Tử Nghĩa huynh đài sắp trở về rồi, tới lúc huynh trưởng về, sẽ tới cảm ơn.”

“Này, người rất biết cách ăn nói. Chắc đã từng đọc sách, có nghĩ tới chuyện vì nước ra sức không? Nếu người muốn, bản quốc tướng có thể vì huynh đệ tiến cử được không?” Hà, mua chuộc nhân tâm đây!

Ta cười: “Tiểu nhân không dám. Tiểu nhân bắt quá chỉ là một thương nhân, không có khả năng này, đội ơn đại nhân cất nhắc.”

Khổng Dung cười cười, không nói. Ta thấy cũng đã tới lúc, liền đứng dậy cáo từ. Khổng Dung cũng không lưu lại, ông ta không coi trọng loại thương nhân như ta, tất cả đều là kẻ thấp kém, chỉ có đọc sách là giỏi thôi! Đây là gia huấn của Khổng phu tử đó! Ta cũng không coi trọng loại người thiếu bản lĩnh thực tế như Khổng Dung, có thể nói, bọn họ là loại người trí thức cao, IQ cao, nhưng năng lực kém, ta mới không thèm qua lại với họ!

Trở lại hiệu thuốc, không có chuyện gì xảy ra, còn vài ngày nữa Quán Hối mới tới. Ta ban ngày đi xem bệnh, buổi tối động não xem làm cách nào thu phục Quán Hối. cứ vậy, cuộc sống trôi qua rất an nhàn, tới bốn ngày sau, một tên thuộc hạ thở hồng hộc chạy vào báo: mười vạn quân giặc Hoàng Cân vây khốn Bắc Hải, muốn Khổng Dung cấp lương thực.

A, Quán Hối, cuối cùng người cũng tới. Ta vội vã muốn chạy lên tường thành, xem Quán Hối rốt cuộc là người thế nào, đáng tiếc, lính gác không cho ta lên, bởi vì ta không được thủ thành đại nhân cho phép. Ôi, không có cách nào, Khổng Dung lúc này cũng sẽ không tiếp một thương nhân, ta chỉ đành trở về hiệu thuốc chờ tin tức.

Quả nhiên, Khổng Dung tùy tiện ra ngoài thành nghênh chiến, mất luôn đại tướng Tông Bảo, ném mùi thất bại chạy về, đóng chặt cửa thành, chuẩn bị tử thủ. Một buổi tối bốn ngày sau, ta đang ngủ thư thái chợt nghe tiếng bọn thuộc hạ kêu: “Công tử, mau ra ngoài, có người xông vào, bọn thuộc hạ ngăn không được.”

Ta nghe thấy rất sửng sốt, có người xông vào hiệu thuốc? A, là Thái Sử Từ, hần lúc này vừa mới vào trong thành. Ta hô to: “Đừng cản hần, ta lập tức tới.”

Lúc ta lên nhà trước, quả nhiên thấy một đại hán thân hình cao lớn, rất khô ngô. Khuôn mặt chữ điền đang đỏ lên. Trên người một thân kim giáp, trong tay cầm trường thương, trên lưng cắm song kích, toàn

thân trần ngập khí chất cứng rắn.

Ta chạy lên chào: “Ngài chính là Thái Sử huynh đài phải không? Tiểu đệ Triệu Như, bá kiến huynh trưởng.”

Hắn cao thấp đánh giá ta một chút: “Người tên Triệu Như? Là chủ nhân nơi này?”

Ta cười: “Đúng là tiểu đệ. Đúng rồi, huynh trưởng trước tiên gặp nghĩa mẫu đi đã, lão nhân gia người một mực nhắc tới huynh trưởng.”

Thái Sử Từ trong ánh mắt có nụ cười: “Người chính là tiểu thần y mẫu thân nhận làm dưỡng tử?” Xem ra, hắn đã trở lại Đông Lai.

“Cái đó là do bà con nói vui thôi. Huynh trưởng gọi ta Tử Vân đi. Đúng rồi, huynh trưởng mới từ bên ngoài về, trước tiên vẫn nên sắp xếp lại một chút, đệ chuẩn bị ít đồ ăn, huynh gặp mẫu thân xong có thể dùng!”

Thái Sử Từ cười cười, gật đầu. Ta bên này lệnh thuộc hạ chạy nhanh chuẩn bị đồ ăn, cũng chuẩn bị cả nước nóng, để Thái Sử Từ nghỉ ngơi. Sau đó, đưa hắn vào nội viện. Diển Vi đã thức dậy, y phục chỉnh tề, đứng ở trong sân nghe tin tức. Thấy ta dẫn người vào, hắn tiến lên: “Tiểu tử, hắn là ai vậy?”

Ta cười: “Đại ca, đây chính là Tử Nghĩa huynh trưởng, huynh phải gọi là huynh đệ.” Ta xoay người nói với Thái Sử Từ: “Huynh trưởng, đây là đại ca, Diển Vi, tên chữ Tử Lợi. Các huynh nói chuyện trước đi, đệ đi mời mẫu thân.”

Thái Sử Từ đánh giá Diển Vi một lượt, trong lòng trầm trồ khen ngợi: quả nhiên là hào kiệt. Diển Vi cũng cười lớn tiến lên: “Ha ha, không tệ, quả nhiên là đáng đáp anh hùng. Chẳng trách nghĩa mẫu nhắc tới đệ đều cười vui vẻ. Được, rất lợi hại, có thể xông qua đại quân bao vây, thật có bản lĩnh.”

Thái Sử Từ cười, vừa nghe đã biết là một hán tử hào sảng, hắn tiến lên ôm quyền: “Tử Nghĩa bá kiến đại ca.”

Diển Vi cười to: “Đều là huynh đệ, không cần đa lễ. Trước tới gặp nghĩa mẫu đi đã, lão nhân gia người rất nhớ đệ.”

Lúc hai người tới chỗ nghĩa mẫu ở, lão nhân gia đã đợi sẵn. Nhìn thấy hai mẹ con họ ở một chỗ, ta kéo Diển Vi lặng lẽ đi ra ngoài, để bọn họ trò chuyện với nhau, mẫu tử liền tâm mà! Nhìn Diển Vi, ta phát hiện trong mắt hắn và ta đều giống nhau, đã trần ngập nước mắt. Ôi, chúng ta đều là người thiếu thốn tình thương của mẹ!

29. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 29: Gặp Cố Nhân Ở Bắc Hải

Lúc Thái Sử Từ đi ra, ta thấy ánh mắt hắn cũng ẩm ướt. Hắn tiến về phía huynh đệ chúng ta thì lễ: “Tử Nghĩa đa tạ các huynh đệ chiếu cố mẫu thân.”

Ta vội vàng né tránh: “Tam ca, huynh nói gì vậy? Đều là huynh đệ, nói vậy khách khí quá.” Diển Vi cũng nói: “Tiểu tử người sai rồi, không nên nói vậy.”

Thái Sử Từ cũng cười: “Đúng, chúng ta đều là huynh đệ, ta đúng là không nên nói những lời này.”

Ta tiến lên phía trước nói: “Kỳ thực, đệ cùng đại ca thật ghen tị với Tam ca. Dù sao nghĩa mẫu là thân sinh ra huynh. Ôi, ta cùng đại ca từ nhỏ đều đã không có mẫu thân.”

Thái Sử Từ nghe thấy trong lòng chua xót: “Mẫu thân ta, chính là mẫu thân các huynh đệ mà! Vừa rồi đại ca còn nói, đều là huynh đệ không nên nói vậy.”

Ta cũng cười: “Được rồi, Tam ca, huynh dùng cơm trước, chúng ta nói chuyện sau.”

Thái Sử Từ đang ăn cơm, đột nhiên phản ứng lại: “Tử Vân, người gọi Tam ca, thế là....”

“Đúng, đệ quên mất. Chúng ta còn có một Nhị ca ở Dĩnh Xuyên. Huynh ấy gọi là Quách Gia, Quách Phụng Hiếu, hi, người đời gọi là quý tài. Rất lợi hại, chuyên bày mưu tính kế, là người có thể thắng được thiên lý.”

Thái Sử Từ nhìn ta: “Tử Vân, tuy rằng bà con ở quê đều nói y thuật của người giỏi, là người trọng nghĩa khinh tài, có lòng nhân từ. Nhưng ta thấy người không đơn giản chỉ là một thương nhân đại phú.” Oái, lợi hại ghê.

“Tam ca, hiện tại Như chỉ là một thương nhân thôi. Những cái khác không nói được. Nhưng mà, đệ cũng không phải là một người bình thường, sau này hãy nói.” Thái Sử Từ gật đầu, không nhắc nữa.

Chờ hẩn ăn uống xong, ta hỏi hẩn: “Tam ca, huynh gặp Khổng tướng quốc chưa? Ông ta nói thế nào?”

“À, ta đang định nói đây. Khổng tướng quốc muốn xin viện binh, ta đã nhận làm chuyện này. Ta thấy, ông ta ở đây chẳng có ai có thể dựa vào được nữa.”

Ta thở dài: “Kỳ thực, đệ lại nghĩ có thể thu phục Quản Hối này. Theo đệ biết, Quản Hối là một hán tử. Quân Hoàng Cân vây thành lần này năng lực tác chiến không phải mạnh, bọn họ thật sự là vì lương thực bị bức tới đây.”

Thái Sử Từ cau mày nhìn ta: “Theo ý đệ, chính là để Khổng quốc tướng cấp lương thảo ra ngoài sao?”

Ta cười: “Không phải. Ngày mai đệ muốn cùng ca ca ra khỏi thành gặp Quản Hối, xem có thể thuyết phục hẩn lui binh hay không. Nếu có thể không đánh, thì tốt nhất không đánh.”

Thái Sử Từ nở nụ cười: “Tử Vân, chẳng trách người trong thôn nói đệ nhân từ, quả nhiên. Đệ phải biết rằng, giặc Hoàng Cân đó gây hại tứ phương, làm sao lại cùng đệ giảng đạo lý. Thật sự là lời nói của con trẻ.”

Ta thở dài: “Ca, chưa thử qua làm sao huynh biết không được? Đệ muốn thử xem, nếu như không được, huynh cùng đại ca lao ra ngoài tìm cứu viện là được. Có điều, nếu có thể bớt đi thảm họa chiến tranh, sẽ bớt đi người phải chết!” Thấy ta kiên trì như vậy, Thái Sử Từ nghĩ một hồi cùng đồng ý.

Ngày hôm sau, Thái Sử Từ báo cáo với Khổng Dung, mang theo ta cùng Điển Vi ra khỏi thành. Ở cửa thành, ta lôi kéo hai người nói: “Nếu như đệ không thể thuyết phục Quản Hối, hai vị ca ca thừa dịp bắt lấy hẩn, bắt được hẩn có thể giải vây.” Hai người nghe thấy cũng đúng.

Kỳ thực, ta đã tính rất chu đáo, mọi tình huống đều đã nghĩ đến. Ta thậm chí nghĩ, nếu thật sự không được, bí mật thân phận ta không cần cũng được. Nhưng vẫn không ngờ được tình thế hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta.

Quân Hoàng Cân ngoài thành nhìn thấy cổng thành mở, định nhào lên. Điển Vi hét lớn một tiếng: “Ai là Quản Hối, ra đây cho ta.”

Một tiếng cười lớn vang lên: “Ha ha, nghiêm nhiên chỉ cử ra ba người. Ta chính là Quản đại tướng quân, các người ba người lá gan không nhỏ, chắc là tới đưa lương thực hả.” Cùng với giọng nói, một gã đại hán tách đám người ra vọt tới.

Chờ hẩn tới trước mặt chúng ta, ta cùng hẩn đều ngây người. Đầu ta oanh một tiếng, nhìn hẩn: “Người... Sao lại là người? Người chính là Quản Hối?”

Quản Hối mặt đỏ lên: “Tiểu thần y, sao cậu lại ở đây?”

Ta kinh ngạc, thúc ngựa xông lên phía trước: “Ta tại sao lại ở chỗ này ư? Nhà ta ở trong này mà! Một năm qua, người mang theo đám người đó chạy đi đâu? Người có biết ta tìm người thật khổ cực. Tốt, rất có bản lĩnh, hơn một vạn người biến thành mười vạn người, lợi hại. A, không vào nhà cướp của nữa, lại đi công thành đoạt đất. Lúc trước ta nói thế nào? Người đồng ý với ta thế nào? Xem ra, ta thật đúng là lòng tốt làm hỏng chuyện.”

Quản Hối, chính là thủ lĩnh giặc Hoàng Cân ta gặp được ở Nam Bì kia. Ta vẫn cho thuộc hạ tìm hẩn, không ngờ trong tình huống này lại gặp mặt, ta không giận hẩn mới lạ.

Quản Hối đứng trước ngựa của ta, giống như trẻ con mắc sai lầm cúi đầu: “Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách tôi. Lúc trước, sau khi cậu rời đi nửa năm, Biên Nam ném mùi thất bại, huynh đệ dưới

tay hắn đều chạy tới Nam Bì, mang theo vợ con. Sau này, lại có thêm không ít huynh đệ mang theo người nhà tìm đến, tôi cũng không thể mặc kệ. Người thì nhiều, không có lương thực, mùa đông năm nay thật cực khổ, đói, bệnh chết không ít. Không có cách nào khác, tôi nghe nói nơi này có nhiều lương thực, định chuẩn bị một ít, trước giải quyết nạn đói, sau đó sẽ về lại núi.”

Nhìn thấy hắn, ta vừa tức vừa đau lòng. Thái Sử Từ cùng Điển Vi cùng lên một lượt, nhìn chúng ta, không hiểu ra sao. Thái Sử Từ hỏi ta: “Tử Vân, sao lại thế này? Đệ quen biết hắn?”

Ta thở dài: “Đâu chỉ quen! Thôi đi, trở về đệ sẽ nói cho ca ca nghe. Đúng rồi, đệ giới thiệu các người với nhau: Quản đại ca, đây là hai vị huynh trưởng của ta: Điển Vi, Điển Tử Lợi; Thái Sử Từ, Thái Sử Tử Nghĩa.”

Quản Hối rất nhanh hành lễ: “Xin ra mắt hai vị đại ca.” Thái Sử Từ cùng Điển Vi đành phải gật đầu đáp lễ.

Ta nhìn Quản Hối nói: “Giờ Quản đại ca tính sao?”

Quản Hối nhìn ta: “Chuyện này... Công tử, nếu cậu đã tới, cậu nói phải làm sao bây giờ. Cậu ở trong đó, tôi cũng không thể công thành.”

Ta ngạc nhiên: “Rời khỏi nơi này, lại đi nơi khác? Đánh tiếp sao? Người còn muốn đánh tới lúc nào? Muốn mang mọi người đi chết sao?”

Quản Hối nhúc nhủ: “Tôi không biết nữa! Thành thật mà nói, dù sao công tử cũng đã từng nói, sẽ tìm cho chúng tôi một con đường, cậu xem phải làm thế nào đây!”

Ta tức giận cười: “Giỏi, người gây họa, để ta thu dọn. Thôi bỏ đi, vốn hôm nay ta cùng hai vị ca ca ra khỏi thành chính là muốn thuyết phục người rút quân, nếu là người lãnh quân, ta cũng không cần nói thêm nữa. Người đưa quân đội đi về hướng đông thành, ta về nói chuyện với Khổng đại nhân, xin ông ta một mảnh đất cấp cho người cùng các huynh đệ, tự mình làm ruộng kiếm sống, thế nào?”

Quản Hối cười ha ha: “Đương nhiên là được. Lần trước nghe công tử giảng giải, chúng tôi đã không muốn sống cuộc sống trước kia nữa. Hiện tại ra tình thế này, là vì không còn cách nào khác. Vậy, tôi sẽ dẫn bọn họ đi. Công tử, có cần tôi đi với cậu tới gặp Khổng đại nhân không?”

“Được rồi, đám người đó chỉ nghe lời người. Người cứ trông coi bọn họ đi, chờ tin tức!” Quản Hối cười lên ngựa trở về, truyền lệnh thu binh, đến đông thành tập hợp.

Thái Sử Từ cùng Điển Vi vẻ mặt nghi ngờ theo ta trở về thành. Trên đường, ta đơn giản nói lại chuyện ta và Quản Hối, nói xong thở dài: “Sớm biết hắn là Quản Hối thì làm gì có nhiều chuyện phiền phức thế này. Cũng miễn cho dân chúng trong thành gánh chịu vài ngày lo lắng.”

Thái Sử Từ cười kinh ngạc: “Tử Vân, đệ nghiêm nhiên thu thập được một đại hán như vậy thành kẻ dễ bảo, ta cũng phục đệ.”

Điển Vi ở một bên cũng toe toét miệng cười, vẫn không quên nói một câu: “Đáng tiếc không có đánh thành. Hì, tiểu tử đó nhìn không tồi, lúc nào phải cùng hắn đánh một trận mới được.” Cái gì vậy? Ta buồn bực lườm hắn một cái.

Lúc Khổng Dung nghe xong lời chúng ta, cười khổ nói: “Triệu tiên sinh ơi, bọn chúng là giặc Hoàng Cân xấu xa, lưu lại bọn chúng là không thể. Hơn nữa, chỗ này ít người, nhiều người như vậy, chuyện này... Khổng Dung không có cách nào sắp xếp cả.” Hừ, quả nhiên giống lời Vũ ca ca, là một kẻ gỏi thêu hoa*.

Có điều, ta phải cầu ông ta: “Đại nhân, tiểu nhân cũng biết sắp xếp cho từng đó người rất vất vả. Thế này đi, ngài cắt một miếng đất, huynh đệ chúng ta dẫn bọn họ tới đó an bài được không? Nếu không, bọn họ cũng không chịu an phận đâu!” Hừ, người mặc kệ, xui xẻo chính là người, không quan hệ tới chúng ta, người cấp một mảnh đất, sẽ không có chuyện nữa.

Khổng Dung ngẫm lại, nói cũng đúng: “Vậy, theo ý các người nơi nào thích hợp?”

Đồng ý là tốt rồi. Chỗ nào, ta đã sớm biết: “Như tiểu nhân thấy, nơi đó tốt nhất cách xa đây một chút. Như vậy đi, cách Đông Lai một chỗ không xa lắm, gần biển, có một tiểu trấn tên gọi Thọ Quang, nơi đó

rộng, ít người, sắp xếp họ tới đó đi. Cũng không cần đại nhân phải lo lắng, huynh đệ chúng tôi dẫn bọn họ đi là được. Ngải yên tâm, tiểu nhân với Quản Hối có ân, hẳn sẽ nghe lời tôi.”

Khổng Dung cười, không cần ta quan tâm, càng tốt: “Nếu Triệu tiên sinh đã nói như vậy, bổn quan theo ý người. Thế này đi, ta phong cho người làm huyện lệnh Thọ Quang, để người quản bọn chúng cho tốt.”

Ta nín cười, tốt thôi, làm huyện lệnh cũng không phải chuyện xấu: “Vậy thì, tiểu nhân đa tạ đại nhân đề bạt. Tôi chuẩn bị một ngày, ngày mai sẽ dẫn bọn họ đi luôn, miễn cho dân chúng trong thành bất an.”

“Như thế rất tốt, như thế rất tốt.” Khổng Dung luôn miệng đáp ứng.

Trở lại hiệu thuốc, ta cũng không nhịn được nữa, lấy cố nghỉ ngơi, trốn trong phòng cười sặc sụa, không thể nghĩ ra, ta vất óc suy nghĩ thời gian dài như vậy, làm thế nào giải quyết chuyện Bắc Hải bị vây, vậy mà dễ dàng thế. Xem ra, ông trời đối với ta thật tốt. Ha ha, rất thú vị.

Chờ ta trở lại phòng khách, Diển Vi cùng Thái Sử Từ đều đang chờ ta. Thái Sử Từ liền nói: “Tử Vân, đệ lúc này là huyện lệnh rồi, bước tiếp theo thế nào?”

Ta cười: “Trước tiên đưa bọn người Quản Hối tới Thọ Quang, an trí người già yếu cho tốt, mọi chuyện nói sau.”

Thái Sử Từ gật đầu: “Có muốn chúng ta đi theo không?”

Ta sững sốt: “Đương nhiên muốn, chẳng lẽ ca ca không muốn đi theo đệ?”

Thái Sử Từ gật đầu: “Ta ở Liêu Đông nhận được thư của Lưu Do mời ta tới Dương Châu.” Sao cơ? Ta sững sốt. Xem ra, ta không có sức quyến rũ của Vũ ca ca, mới gặp hai ngày, Thái Sử Từ đã muốn rời bỏ chúng ta.

“Chuyện này, Tam ca không đi được không?”

Thái Sử Từ cười: “Ta thấy Quản Hối kia rất nghe lời đệ, đệ đi, có đại ca cùng Quản Hối, không có gì nguy hiểm. Ta đã đáp ứng Lưu đại nhân rồi, phải đi thôi. Vả lại, ta tới nơi đó, có công danh, cũng sẽ an bài cho các người! Vô nghệ đại ca bắt phàm như vậy, ta đi trước, chuẩn bị tốt rồi sẽ đón các người.”

Ha ha, hẳn nghĩ hay thật: “Tam ca, không phải đệ nói chuyện khó nghe, Lưu Do kia không phải người làm đại sự. Hẳn viết thư gọi huynh về chẳng qua vì mộ danh mà thôi. Lưu Do là hoàng thân, chú trọng xuất thân, huynh trưởng không phải người như vậy, chẳng qua cùng hẳn từng là hàng xóm láng giềng, huynh lại không có chỗ dựa vững chắc, đệ nghĩ hẳn sẽ không trọng dụng huynh. Huynh trưởng muốn đi, e rằng nên nghĩ lại.”

Thái Sử Từ nhìn ta: “Tử Vân, người gặp qua người này rồi sao? Làm sao biết hẳn là người như vậy?”

Ta nhún vai: “Tam ca, huynh đừng quên, đệ là một thương nhân, hạng người gì chưa từng gặp? Huynh nghe đệ, chờ sắp xếp xong nơi này, ta tìm cho ca ca một minh chủ, cho ca ca một chủ công nổi danh thiên hạ, thế nào?”

Thái Sử Từ cười: “Nói thế nào đi nữa, Lưu Do mời ta thật lòng, ta không thể không đi.”

Nói không lại hẳn: “Nếu ca ca khẳng khẳng muốn đi, đệ có chuyện nói cùng huynh.”

“Người nói đi, ta nghe.”

“Lưu Do ở Dương Châu, đó là vùng giao tranh ở Giang Nam, nhưng mà, Lưu Do không có bản lĩnh bảo vệ nơi đó. Nếu như bản thân Lưu Do và gia đình khó bảo toàn, ca ca không thể vì hẳn liều mạng. Nếu hẳn không làm nên chuyện, ca ca cần phải trở về với đệ, cùng tìm một minh chủ, được không?”

Thái Sử Từ nhìn ta: “Xem ra, trong lòng người đã có người xứng làm minh chủ, đúng không?” “Không sai, đệ...”

Không đợi ta nói tiếp, Thái Sử Từ ngắt lời ta: “Thế này vậy, ta mặc kệ người đã nhắm trúng ai, nếu như Lưu Do thật không thể thành đại sự, ta lại nghe theo người, cũng không muộn!”

Ta thở dài: “Nếu như vậy, đệ cũng không cần huynh nữa. Mong ca ca nhớ kỹ, thời điểm ca ca gặp nguy hiểm, đệ nhất định sẽ tới đón huynh về.”

Thái Sử Từ cười to: “Từ Vân, nếu quả thực có ngày đó, ta sẽ nghe lời người, có gì không được?”

“Tốt lắm, huynh đệ chúng ta một lời đã định.”

“Tốt, cứ quyết định vậy đi.”

Ngày hôm sau, chúng ta rời khỏi Xương Ấp, Thái Sử Từ đi về phía nam, ta dẫn mười vạn người, chậm rãi tới Thọ Quang nhậm chức. Có điều, ta cao hứng quá mức, đã hoàn toàn quên mất chuyện của Lữ Bố.

Chú thích:

* Chỉ những người chỉ có mẽ ngoài không có thực tài

30. Phụng Tướng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 30: Ẩn Binh Ở Thọ Quang

Vũ ca ca nói đúng, Thọ Quang đúng là một vùng đất không có người quản lý. Ta mang theo Điển Vi và Quản Hối tới huyện phủ, cũng giống Vũ ca ca, tìm cả buổi mới ra lão thư lại. Ông ta xem xong thư bổ nhiệm của Khổng Dung (cũng để cho có, không có cũng không sao. Loạn thế này thật sự là loạn), cúi đầu khom lưng tiếp chúng ta vào phủ. Nhìn thấy phủ nha rách nát, ta cũng chỉ đành bỏ vốn tu sửa, để người còn ở được!

Chuyện cần làm rất nhiều, có kinh nghiệm của Vũ ca ca, ta rất nhanh sắp xếp vấn đề sinh sống cho mười vạn người. Thừa dịp đầu xuân, trước tiên phải giải quyết vấn đề lương thực. Đương nhiên, không thể kiếm được lúa mạch, phải tận dụng các loại thực phẩm khác. Suy nghĩ rất lâu, cũng chỉ có theo cách của Vũ ca ca, phân ra tới các vùng xung quanh mua lương thực, lại tổ chức cho dân chúng phát triển ngư nghiệp. Dù sao những người đó đều là dân thường, có đất, các vấn đề đều được giải quyết, chuyện khác không cần ta lưu tâm lắm. Có điều, ta cũng cảm nhận được sự mệt nhọc cùng bất đắc dĩ của Vũ ca ca trước kia. Cũng may, ta không phải người gần gũi bình dị giống Vũ ca ca, cũng không nhận về cái thanh danh con thần gì đó, đương nhiên, đây là kết quả rút kinh nghiệm của ta, ta tuyệt đối không thể nổi danh ở phương diện này.

Hơn một tháng sau, cuối cùng đã an bài xong mọi chuyện, ta tìm tới Quản Hối. Người kia không hiểu gì chuyện quản lý, đầu óc thật đơn giản. Thủ lĩnh quân Hoàng Cân đều như vậy, không bại mới lạ. Thấy hơn một tháng qua, hẳn luôn không có việc gì làm, ta nói: “Quản đại ca, hiện ở trong này miễn cưỡng cũng coi là ổn, tiếp theo, người có tính toán gì không?”

“Tôi? Không biết, tôi nghe lời công tử.”

Ta có phần buồn bực: “Quản đại ca, ta thấy người cũng không phải người làm ruộng, vẫn nên lãnh binh đi. Ta đã chinh đồn lại thủ hạ của người một chút, có thể ra trận chỉ được hơn vạn người. Người cùng đại ca ta từ trong đó chọn ra ba tới năm trăm tinh binh, ta cho các người một phương pháp huấn luyện, hy vọng người có thể huấn luyện bọn họ lấy một địch mười, thậm chí trăm người.”

“Sao? Công tử, ngài huấn luyện vì thương đội?”

“Quản đại ca, người nói không sai, chính là huấn luyện cho thương đội, đây mới là bắt đầu. Hôm nay ta nói cho người biết, ta muốn Quản đại ca tại Thọ Quang tạo ra cho ta một đội quân, ta hy vọng Quản đại ca sau này có cơ hội phong hầu.”

Quản Hối bị hù đến sợ: “Công tử, người muốn khởi sự sao? Một đội quân? Phong hầu?”

“Quản đại ca, người không nghĩ tới chuyện đó sao? Ta thấy người cũng không muốn mãi mãi làm nông dân. Đương nhiên, nếu người chỉ muốn làm một người bình thường, ta cũng không miễn cưỡng người. Về phần ta muốn làm cái gì? Bây giờ không phải lúc nói tới. Có điều, ta cho người biết, việc ta muốn làm, nhất định là vì dân chúng thiên hạ, tuyệt đối không phải chuyện xấu.”

Quản Hối nghĩ một hồi: “Thôi được, tôi tin tưởng nghe lời công tử.”

“Tốt. Người đã đồng ý, ta sẽ giao Thọ Quang cho người. Ta cùng đại ca ở lại đây không lâu, người làm huyện lệnh Thọ Quang đi. Về phần quân đội, ta cần chính là thủy quân.” Ánh mắt Quản Hối mở lớn.

“Hi, nơi này là bờ biển. Đường ven biển dài mấy trăm dặm, dân cư đều thông thuộc thủy tính. Có thể ra khơi, sẽ không sợ nước. Huống hồ, mấy năm nay, Trung nguyên đại chiến, cũng có không ít người chạy nạn tới bờ biển, nơi này không lo nguồn mộ lính. Người để ý, trong đám người đó chọn lựa những người biết bơi, dạy bọn họ võ nghệ, có năng lực đặc biệt thì đề bạt thành đầu lĩnh. Trong vài năm tới, ta sẽ tìm một vài người tinh thông nghề mộc tới đây, người cũng chú ý những người trong nghề chế tạo thuyền, ta sẽ cho các người chế tạo một đội thuyền chiến cao cấp. Tóm lại, ta hy vọng trong mười năm, nơi này sẽ có một vạn thủy quân tinh nhuệ. Đến lúc đó, tự nhiên sẽ có chỗ cho các người dụng võ. Thế nào? Ta cho thời gian rất thoải mái rồi đó.”

Quản Hối biểu tình đã hỗn loạn, hoảng sợ, nghi ngờ, lại có mong đợi, hy vọng, tất cả xoay qua một vòng: “Chuyện này, tôi sợ làm không xong. Ra biển đánh ca tôi còn biết chút ít, nhưng chưa nghĩ tới chuyện ra biển đánh trận. Công tử, tôi có thể làm được sao?” Ha ha, người cũng biết đi biển, vậy thì càng tốt.

“Quản đại ca, đương nhiên là được. Ngẫm lại xem, nếu người không có khả năng này, những huynh đệ đó sao lại đến với người? Còn nữa, người không có năng lực đó, ta sao có thể yên tâm giao cho người thống lĩnh nơi này? Người không tin chính mình, không tin cả khả năng của ta sao?” Ánh mắt Quản Hối tỏa sáng. Ta cười thầm, người không phải đối thủ của ta, đánh chút thuốc mê, người đã không biết bắc nam gì nữa rồi.

Thấy Quản Hối cao hứng đi chọn người, ta cũng thở phào. Thủy quân tác dụng rất lớn, trưởng thành trên biển chắc chắn sẽ mạnh hơn trưởng thành trên sông nước rồi! Một nửa giang sơn Giang Nam phải nhờ đến bọn họ. Hi, Chu Du, người là tri âm của Vũ ca ca, từ nay về sau, chúng ta so tài xem. Nhưng mà, ta phải ra ngoài tìm một căn cứ thủy quân khác, Thọ Quang không dùng được.

Ngày thứ tư, ta cùng Điển Vi duyệt đội ngũ một ngàn người, họ đều là do Quản Hối lựa ra. Ta cũng không khách khí, ngoài một ngàn người này, ta lại sai Quản Hối chọn thêm ba ngàn nữa. Sau đó, dùng phương pháp chạy dài, vác vật nặng, vượt chướng ngại vật, sau một tháng lựa ra năm trăm người. Năm trăm người đó thật sự là tinh anh trong tinh anh. Từ hôm đó trở đi, đối với năm trăm người đó tiến hành huấn luyện bí mật, bọn họ đều sẽ là hộ vệ cho thương đội của ta. Đồng thời, ta cho thuộc hạ ở hiệu thuốc tại Xương Ấp mang thư về núi Từ Vô, gọi Tần Dũng tới Thọ Quang, cho hắn làm đầu lĩnh của năm trăm người này.

Sắp xếp xong xuôi việc huấn luyện cho những người đó, ta một mình tới vùng biên giới duyên hải tìm một hải cảng bí mật, Ở thời đại này, không ai nghĩ tới việc tổ chức quân đội trên biển. Đến thời kỳ sau của Tam Quốc, Đông Ngô đúng là có xuất hiện thuyền và mậu dịch trên biển, nhưng mà, cũng không phải để tác chiến. Ta chính là muốn khiến mọi người bị chấn động, từ trên biển tấn công vào đất liền, bất cứ kẻ nào cũng không ngờ tới.

Đội quân này hiện tại chỉ có thể thành lập ở đây, sau này, tới lúc lấy được Từ châu, sẽ đổi vị trí sang hướng nam. Ta đi dọc bờ biển hai ngày, tới được một vịnh. Nếu ta nhớ không nhầm, nơi này cách Thọ Quang không tới một trăm cây số. Đứng trên bãi đá ngầm, ta giương mắt nhìn ra chân trời xa. Ở cách bờ biển không xa lắm, có một hải đảo lúc ẩn lúc hiện. Được, phải cho Quản Hối dẫn người ra xem diện tích hải đảo đó có đủ dùng hay không. Hình ảnh vùng vịnh này rất phù hợp với một đội tàu bí mật, nếu như không có người đặc biệt tới tuần tra, nơi này sẽ không bị ai chú ý.

Lại qua năm ngày nữa, Quản Hối đã dựng xong quân doanh ở trên đảo. Ta cũng lần đầu tiên có kinh nghiệm ra biển. Cha mẹ ơi, tuy rằng chỉ có hơn hai mươi dặm đường, ta lại ói mấy lần, thật khổ. Ban đầu, ta cho rằng có thể ỷ vào khả năng ở trong nước lâu của mình để khoe khoang một chút, ra biển mới phát hiện, biển với sông khác nhau lớn như vậy! Nhìn thấy ánh mắt Quản Hối thương tiếc ta (giống ánh mắt vui sướng khi người gặp họa hơn), ta cực kỳ bất đắc dĩ, sau khi lưu lại một câu nơi này toàn bộ cho người làm chủ, ta rời khỏi căn cứ hải quân, trở lại Thọ Quang.

Về tới Thọ Quang, ta tính thời gian, đã ở lại nơi này hơn ba tháng, lại còn một việc chưa làm, liền tìm đến người hầu cận của Quản Hối: Tần Lợi, đây chính là tổng quản thương hội của Vũ ca ca. Nhìn hắn, ta nghĩ tới lời giới thiệu của Vũ ca ca: làm kinh doanh lão luyện, kinh nghiệm quản lý phong phú, khả năng xem hàng hóa phân tích thị trường giống như chó săn thượng hạng, phi thường linh mẫn. Tần Lợi đối với việc ta

tìm hẩn vốn không hiểu chút gì, ta an bài hẩn tại huyện nha làm quen với công văn các loại hơn một tháng, vẫn không biết muốn hẩn làm gì?

Ta nhìn hẩn, cười nói: “Tần Lợi, ta biết, ngươi không biết ta gọi ngươi tới làm gì phải không?” Tần Lợi gật đầu. Ta nói tiếp: “Ta biết rõ năng lực của ngươi, ngươi rất hiểu chuyện buôn bán đúng không? Thương đội của ta cần một người như vậy làm tổng quản coi sóc mọi chuyện, cho nên, từ hôm nay trở đi, cho ngươi làm chủ quản cửa hàng Đức Dụ. Lúc ta không có ở đây, tất cả chuyện buôn bán của thương đội đều do ngươi an bài, bao gồm cả việc xuất nhập hàng hóa, vận chuyển hàng hóa từ bắc tới nam trong một năm vv.”

Tần Lợi nhìn ta lắc đầu: “Đại nhân, chuyện quan trọng như vậy, ngài yên tâm giao cho tôi làm sao? Tiểu nhân chỉ sợ không có năng lực đó.”

“Ngươi có. Về phần làm sao ta biết ngươi có năng lực làm việc, ngươi không cần biết. Ta muốn ngươi trả lời ta: có đồng ý làm hay không?”

Tần lợi cắn môi: “Nếu đại nhân đã tin tưởng, tiểu nhân xin đồng ý.”

“Tốt. Từ giờ trở đi, ngươi cùng người người lựa chọn, sẽ trở thành nòng cốt trong cửa hàng của ta. Nói đúng ra, tất cả hoạt động của cửa hàng, đều do các người quản lý, ta hàng năm chỉ cần kiểm tra một vài khoản mục là được. Đương nhiên, có một loại buôn bán các người không cần nhúng tay vào, chính là hiệu thuốc của ta.”

Tần Lợi tuy rằng không hiểu rõ, vẫn gật đầu. Ta cười cười, đem cách ủ rượu cùng phương thức chế tạo lá trà, cùng một chút lộ tuyến buôn bán ban đầu truyền cho hẩn: “Lợi nhuận từ hai loại hàng này ngươi không thể tưởng tượng ra đâu. Ta chỉ cần ngươi nhớ kỹ, dùng rượu đổi lấy ngựa, rồi đưa tới Long Vân mã trường ở quan ngoại. Còn nữa, trong vòng hai năm, ta muốn khai trương Đức Dụ từ lâu.”

Tần Lợi nhìn ta, rõ ràng là không hiểu gì cả. Ta nghĩ một hồi, nói như vậy hẩn đúng là không thể hiểu, liền thở dài: “Bắt đầu từ ngày mai, ta cho ngươi ba ngày, tìm được người người cần, lại đến chỗ này, ta sẽ cần thật giằng giãi ý tưởng của ta. Bảy giờ người chuẩn bị đi đi!” Tần Lợi gãi đầu đi.

Ta thật có cảm giác quá mệt mỏi, Vũ ca ca ở đây trọng điểm là an dân, trọng điểm của ta là xây dựng hải quân cùng cửa hàng chân chính của mình, ta so với huynh ấy càng mệt hơn. Nằm trong hậu viện huyện nha, ta đang không ngừng suy nghĩ sắp xếp chuyện về sau, Điển Vi bước vào: “Tiểu tử, ngươi cùng Quản Hối mấy ngày nay chạy đi đâu?”

Ta ngồi dậy nhìn hẩn: “Đại ca, huynh vào không nói tiếng nào, làm đệ giật cả mình. Cả người đệ đang mệt chết, muốn ngủ đây.”

Điển Vi cười: “Ngươi để ta thay ngươi huấn luyện hộ vệ, còn ngươi vì sao không tham gia huấn luyện? Ta chính là nói, ngươi cũng phải tham gia. Hi, rèn luyện thân thể một chút, miễn cho ngươi đi ra ngoài làm cả ta và mẹ đều lo lắng.”

Ta cảm động: “Đại ca, thật cảm ơn huynh cùng mẹ. Có điều, huynh cũng thấy đấy, đệ nhiều việc lắm, bận không qua nổi! Mẹ thân thể có khỏe không, huynh cũng biết đệ bận rộn, mấy ngày nay không tới thỉnh an mẹ được.”

“Hi, mẹ không sao. Người chính là thấy ngươi bận việc mà đau lòng thôi. Đúng rồi, Tử Nghĩa gửi thư, nói hẩn đã đến chỗ Lưu Do rồi, nơi đó tốt lắm, bảo chúng ta yên tâm. Còn nói, Dương Châu không tồi, chờ hẩn yên ổn rồi sẽ đưa chúng ta tới đó.”

Ta lắc đầu, cười khổ: “Đại ca, Tam ca nghĩ là tốt sao, không thể nào, đệ đã liệu được Lưu Do sẽ không trọng dụng huynh ấy. Ôi, để Tam ca ở nơi đó một năm đã, chờ huynh ấy hiểu được, đệ sẽ đưa huynh ấy trở về cũng được.”

“Ngươi biết nhiều vậy, ta cũng không quản. Nhưng mà, tiểu tử, chúng ta cứ ở chỗ này đợi như vậy sao?”

Ta nhìn hẩn: “Làm sao vậy? Đại ca không thể bình tĩnh chờ đợi ở đây sao? Huynh yên tâm, đệ sẽ không để huynh chờ ở đây lâu đâu. Tính toán thời gian, chỉ hơn một tháng nữa, Tần Dũng sẽ tới đây, chờ hẩn tới, đại ca có thể không cần huấn luyện đám người kia nữa. Chúng ta liền rời khỏi nơi này.”

“Được, vậy ta chờ.” Ta lắc đầu.

31. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 31: Cuộc Chiến Lương Tháo

Ta ở Thọ Quang xây dựng căn cứ bí mật, hồn nhiên quên mất tình cảnh của Tào Tháo. Có lẽ trong lòng, ta cho rằng Tào Tháo sẽ nghe lời ta, sẽ không lần thứ hai chinh phạt Đào Khiêm. Đáng tiếc, sức mạnh của lòng hận thù cộng với dã tâm, Tào Tháo ở Quyên thành nghỉ ngơi chỉnh đốn chừng hai tháng, dẫn theo tám vạn đại quân, một lần nữa bắt đầu chinh phạt Từ châu. Lần này tiến quân so với lần trước thuận lợi hơn nhiều, chỉ trong hai mươi ngày, hạ hết năm thành, hơn nữa ở bên ngoài Đàm thành đánh cho Lưu Bị cùng Tào Bào chạy trốn chết.

Đang lúc Tào Tháo định phát động thừa lúc hăng hái chiếm lấy Đàm thành, lời ta tiên đoán một lần nữa trở thành sự thực. Trần Cung cầu kết cùng Trương Mạc kéo Lữ Bố và Trương Dương tới, ở sau lưng Tào Tháo phóng hỏa. Trần Cung này vốn là người Tào Tháo tin tưởng, lúc Tào Tháo mới lĩnh chức Thái thú Đông quận đã tìm tới bên cạnh. Lúc đầu, bên cạnh Tào Tháo không có mưu sĩ, nên rất coi trọng y, lúc Tào Tháo được thăng Duyện châu mục, cũng nhờ y bỏ nhiều công sức, cho nên, Tào Tháo vốn coi y là tâm phúc. Có điều, ta biết lòng y chẳng hề ở bên Tào Tháo, cho nên, lúc ta bắt đầu đi theo Tào Tháo, liền xác định rõ một điểm: ta không thích người này, nhìn y không vừa mắt, kiên quyết yêu cầu Tào Tháo không thể lộ thân phận của ta với y. Tào Tháo vẫn cho rằng đây là tính tình trẻ con của ta, tuy cảm thấy buồn cười, nhưng cũng vì an toàn của ta, không nói với Trần Cung. Cho nên, lúc ông ta nhận được tin tức Trần Cung phản bội, cả người toát mồ hôi lạnh, thậm chí, may mà nghe lời Từ Vân nói.

Trương Mạc đối với việc Viên Thiệu muốn Tào Tháo giết hấn vẫn canh cánh trong lòng. Tuy rằng Tào Tháo không nghe theo Viên Thiệu, nhưng hấn có cảm giác Tào Tháo ở Duyện châu khiến trên đầu hấn vẫn treo lơ lửng một thanh kiếm đoạt mạng. Cuối năm ngoái, Lữ Bố từ địa bàn của Viên Thiệu chạy sang chỗ Trương Dương, đi qua quận Trần Lưu, Trương Mạc cảm thấy có thể dựa vào võ nghệ của Lữ Bố nên cao hứng chạy tới cùng Lữ Bố bắt quan hệ. Lữ Bố là một người không có nhiều tâm tư, có người nguyện ý đối tốt với hấn, hấn đương nhiên vui mừng, cho nên hai người phối hợp ăn ý, đã trở thành minh hữu cùng bằng hữu.

Trần Cung đã có bất mãn với Tào Tháo từ lâu, mắt thấy mưu sĩ bên cạnh Tào Tháo ngày càng đông, ngày càng ít dựa vào mình, y không còn là người dưới một người trên vạn người ở chỗ Tào Tháo nữa, nên đã sớm có lòng phản loạn. Y hiểu rất rõ tâm lý của Trương Mạc. Lúc này, Tào Tháo rời xa Duyện châu, y cảm nhận được cơ hội đã tới. Ngay sau khi Tào Tháo xuất binh vài ngày, y đã tới chỗ Trương Mạc, Trương Mạc đã động tâm trước viễn cảnh tương lai do y ba hoa chích chèo vẽ ra, lại có Lữ Bố mạnh mẽ làm chỗ dựa vững chắc, hai người hợp kế, dứt khoát mời Lữ Bố làm Duyện châu mục. Lữ Bố lưu lạc khắp nơi gần hai năm, nghe thấy có thể dành được một nơi thuộc về mình, sao lại không đồng ý. lập tức mang binh đánh Duyện châu. Được Trương Mạc cùng Trần Cung công khai ủng hộ, trừ bỏ Quyên thành, Đông A, huyện Phạm ba nơi, các địa phương khác đều nhao nhao dựng cờ nghênh đón, Duyện châu rối loạn.

Ở Từ châu, Tào Tháo nhận được thông báo của Tuân Úc, ông ta hỏi hấn, hỏi hấn không nghe lời ta dừng dụng binh đánh Từ châu nữa. Vừa may, Lữ Bố không phải là một cao thủ dùng binh, hấn không ở trên đường Tào Tháo lui quân dẫn binh chặn đánh, mà lại hao tổn binh lực cùng Tuân Úc ở Quyên thành, Đông A, huyện Phạm, muốn nhân lúc hăng hái chiếm luôn căn cứ của Tào Tháo. Đáng tiếc, Trần Cung tự cao tự đại, mưu kế của y so với Tuân Úc, Trình Dục, Hi Chí Tài căn bản không thể so sánh, đánh vội vã hơn hai mươi ngày, không có cách nào lấy được ba nơi này. Lúc này, Tào Tháo đã dẫn đại quân trở về, Lữ Bố đành phải bố trí phòng tuyến, cùng Tào Tháo ở Bộc Dương khai chiến.

Ở Đàm thành Từ châu, Đào Khiêm nghe tin Tào Tháo lui binh, thở phào một hơi, lão cũng không có đủ dũng cảm và lực lượng để truy kích Tào Tháo, tự đem công lao lui binh địch gán cho Lưu Bị.

Lúc này, ta đang ở Thọ Quang chờ Tần Dũng đến, còn đang tính kế hoạch gom tiền xây dựng thủy quân. Tần Dũng chưa tới, thuộc hạ ở hiệu thuốc Xương Ấp đã tới trước: “Công tử, chúng tôi nhận được tin tức từ Nghiệp thành, lão chủ công bên kia xảy ra chuyện rồi.”

Ta giật cả mình: “Thế là thế nào? Đại nhân xảy ra chuyện gì?”

“Đại nhân không có chuyện gì, tên thuộc hạ đó nói, Trần Cung, Trương Mạc phản bội, Lữ Bố tiến đánh Duyện châu. Hiện tại, Duyện châu đang náo loạn. Lão chủ công ở Từ châu chưa kịp trở về.”

Trời ạ, Tào Tháo vẫn không nghe lời ta, để Duyện châu rối loạn, ta làm sao lại quên chuyện này. Hiện tại, ta nên làm gì bây giờ? Ta bước qua bước lại, tên thuộc hạ kia nhìn ta tha thiết mong chờ, ta đột nhiên hiểu được, người nhà tên thuộc hạ kia đều ở Nghiệp thành, bọn họ cũng đang lo cho người trong nhà. Ta cười an ủi hắn: “Trở về nói với mọi người, Duyện châu dù loạn, Nghiệp thành cũng không loạn, các người cứ yên tâm đi. Đúng rồi, một năm nay, ta cho các người đem lương thực gom được đi Đông A, các người làm thế nào rồi?”

Tên thuộc hạ gật đầu: “Đã đưa hàng được ba đợt. Chúng tôi vẫn chưa gặp được Trình đại nhân, nhưng theo phân phó của công tử, chúng tôi lưu lại hai người ở đó coi chừng chỗ lương thực, chờ thời điểm Trình đại nhân trưng thu lương thực sẽ dâng lên. Điểm ấy ngài cứ yên tâm.”

Vậy là tốt, ta đúng là yên tâm: “Như thế, người lập tức trở về đi, báo cho thương đội, tạm thời đừng tới Duyện châu, như thực lực trước mắt của chúng ta chưa đủ để bảo vệ mình lúc hỗn loạn. Việc buôn bán ở phương bắc, cứ tiến hành ngay ở U châu và Ký châu được rồi, Ta cảnh báo lần nữa cho các người, mạng người hơn hết thảy, hiểu chưa?” Tên thuộc hạ đáp ứng rồi đi.

Ta ngồi xuống, cẩn thận tự hỏi: xem ra, chiến cuộc ở Duyện châu đã vậy, ta cũng không sợ chuyện gì ngoài ý muốn. Có điều, hiện tại ta có tới cũng chẳng có tác dụng gì. Tính thời gian, bây giờ là tháng năm, Tào Tháo cùng Lữ Bố đã khai chiến ở Bộc Dương. Dù sao thắng thua không quan trọng, phải để Điển Vi đi, để hắn hiển lộ thân thủ.

Nghĩ tới đây, ta đi tìm Điển Vi: “Đại ca, huynh còn nhớ rõ đệ từng nói, sẽ tìm cho ca ca một minh chủ, để huynh kiến công lập nghiệp không?” Điển Vi gật đầu.

Ta nói: “Minh chủ này chính là Duyện châu mục Tào Tháo, Tào Mạnh Đức. Đệ hôm nay cũng xin nói thật với ca ca, đệ chính là mưu sĩ của ông ấy. Hiện tại, chủ công đang khai chiến cùng Lữ Bố, chính là cần đại tướng như huynh. Nếu ca ca đồng ý, ngày mai, huynh hãy tới đại doanh Tào quân ở Bộc Dương, tìm tướng quân Tào Hồng, hắn sẽ đưa huynh đi gặp chủ công, thế nào?”

Điển Vi nhìn ta: “Hà, đã hơn một năm, ta chỉ biết tiểu gia hỏa người không phải người đơn giản. Ta đã nói sẽ nghe lời người, ngày mai ta đi.”

“Tốt, ca, ở đây có thư đệ viết cho chủ công, huynh mang tới giúp đệ. Đúng rồi, ngoại trừ với chủ công, trước mặt bất kỳ ai khác, huynh cũng không được nói ra đệ, hiểu không? Chuyện này có quan hệ tới tính mạng đệ đó!”

Điển Vi cười: “Đệ yên tâm, chuyện ấy ta hiểu rõ. Đúng rồi, khi nào người đưa Tử Nghĩa trở về?”

“Còn gần một năm nữa. Chuyện đó ca ca không cần quan tâm, đệ tự biết an bài.” Điển Vi gật đầu.

Ngoài thành Bộc Dương, Tào Tháo đang nổi giận! Hai canh giờ trước, ông ta vừa chạy ra từ thành Bộc Dương. Ông ta trúng phải kế trá hàng của Điền Nguyệt gia tộc Điền thị, tưởng rằng bọn chúng đồng ý nội ứng ngoại hợp, phản lại Lữ Bố. Ông ta dẫn theo năm nghìn binh mã, sau khi có người mở cửa thành tiếp ứng, liền vọt vào cửa bắc Bộc Dương. Ai biết sau khi vào thành, lại bị binh mã Lữ Bố bao vây, may mắn Lữ Bố không biết mình, lửa ở Bắc môn cũng không lớn, thêm vào bản thân mạng lớn mới chạy ra được, nếu không hậu quả khó lường.

Tào Tháo ngồi trong doanh trường, vẻ mặt buồn bực, trận này đánh hơn một tháng, đã không hạ được, còn suýt nữa chết trong thành, thật sự không biết làm thế nào! Đang thở dài, Tào Hồng dẫn Điển Vi vào: “Huynh trưởng, vị tướng quân này do Tử Vân tiên sinh tiến cử tới.”

Điển Vi tiến lên chào: “Tôi tên Điển Vi, là đại ca của Tử Vân. Đệ ấy nói Tào đại nhân là anh hùng, có thể làm đại sự, tôi đến muốn đi theo ngài.”

Tào Tháo biết hắn, lần trước ta tới Quyên thành đã nói cho ông ta biết ta có một vị ca ca kết bái, là từ chỗ Trương Mạc kéo ra. Lúc đó Tào Tháo và Trương Mạc là bằng hữu, hắn đến không tốt, hiện tại đã trở mặt, đương nhiên có thể đến. Ông ta lập tức cầm tay Điển Vi: “Tháo đã nghe Tử Vân nói qua, Điển tướng quân võ nghệ cao siêu, là người nghĩa khí, Tháo trông mong tướng quân đã lâu. Nay Tháo lâm vào hiểm

cảnh, không thể khiến tướng quân vừa lòng, chỉ có thể ủy khuất tướng trước tiên làm thiên tướng* ở chỗ Diêu Tài*, không biết tướng quân có bằng lòng không?”

Điển Vi cười nói: “Tôi tới nơi này, là vì Tử Vân nói ngài là minh chủ, không phải đến thụ lộc, hướng chi tôi không có công lao gì, sao có thể hưởng địa vị cao? Để sau này tôi giết địch lập công, ngài phong thưởng không muộn.”

Tào Tháo nghe được rất thoải mái. Kỳ thực, những lời Điển Vi nói đó, đều là do ta dặn. Hiện tại, Tào Tháo rất coi trọng hắn, vì hắn là ca ca kết nghĩa của ta, mặt khác, Tào Tháo cũng biết, nếu là người không có khả năng, ta sẽ không tiến cử.

Khách khí một hồi, Điển Vi đưa thư của ta giao cho Tào Tháo: “Đây là do tiểu tử bảo tôi mang tới.”

Tào Tháo cao hứng, vẫn là Tử Vân hiểu rõ hoàn cảnh của ta. Nhận được thư, ông ta lệnh Tào Hồng sắp xếp Điển Vi tới chỗ Hạ Hầu Đôn rồi mở thư của ta ra, vừa đọc, chỉ thấy tám chữ: «kéo dài thời gian, vậy mà không đánh». Ôi, đây là ý tứ gì? Tào Tháo mông lung.

Gọi Hi Chí Tài và Mãn Sủng tới, Tào Tháo đưa thư của ta cho bọn họ xem: “Các người đọc xem, ý Tử Vân là sao?”

Hi Chí Tài nghĩ một hồi: “Xem ra, ý của Tử Vân hẳn là muốn chúng ta dần dần tiêu hao Lữ Bố. Nhưng mà, cứ tiêu hao như vậy, là có ý gì?”

Mãn Sủng lắc đầu: “Hiện tại, chúng ta không tấn công, Lữ Bố cũng không ra khỏi thành, hơn nữa, tôi thấy Lữ Bố cũng không có ý xông ra. Vậy mà không đánh? Trừ bỏ tránh được thương vong, nào có ý gì nữa đâu?”

Tào Tháo thở dài: “Tử Vân vẫn tính trẻ con, hẳn không muốn có nhiều thương vong. Có điều, chiến tranh làm sao không có người chết. Lần này, là do ta không nghe hắn, hắn đã nói nhiều lần, Duyệt châu không ổn, không thể tin Trương Mạc, là do ta không nghe lời hắn thôi!”

Hi Chí Tài lắc đầu: “Chủ công, tôi cảm thấy ý tứ của Tử Vân còn nằm ở bốn chữ kéo dài thời gian nữa, ở đây kéo dài thời gian đúng là với chúng ta có lợi hơn. Lữ Bố không biết dùng binh, Bộc Dương thành tuy rằng vừa lớn vừa kiên cố, nhưng nó cũng chỉ là một tòa thành bị cô lập, bảo vệ nó có ý nghĩa gì? Thời gian càng dài, chúng ta ở bên ngoài có thể lấy được lương thảo, vật dụng, trong thành cái gì cũng không có, một khi hết lương, Lữ Bố hẳn dựa vào cái gì mà thủ thành? Cho nên, Tử Vân mới nói kéo dài thời gian.” Cái này, Tào Tháo cùng Mãn Sủng đều gật đầu.

Lại nói, Điển Vi nhìn thấy Hạ Hầu Đôn, nói thẳng với hắn: “Tiểu tử bảo ta tiện thể nhắn với người, nói người chú ý loạn tiễn, đừng để tên trúng vào mắt.” Hạ Hầu Đôn sững sốt, hắn vẫn chưa hiểu.

Thời gian trôi đi từng ngày, Tào Tháo không triển khai công thành nữa, chỉ thỉnh thoảng đánh vài trận nhỏ, hì, chuyện này được lợi nhiều nhất là Hạ Hầu Đôn, không có công thành kịch liệt, con mắt hắn được bảo vệ. Mặc dù đối với hắn thiếu mất một vài câu chuyện anh hùng, nhưng mà ta nghĩ, hắn muốn con mắt, không muốn làm anh hùng.

Lúc song phương còn đang giằng co, Tào Tháo lại chiếm được nơi tích trữ lương thảo của Lữ Bố – Biệt Đồn. Giống như tình huống phát sinh sau này ở trận chiến Quan Độ, để phá hủy lương thảo của Lữ Bố, Tào Tháo tự mình mang một ngàn binh đi Biệt Đồn tập kích lương thảo của Lữ Bố. Lữ Bố được tin báo, cũng tự mang binh tìm cách cứu viện. Tào Tháo động tác chậm một chút, bị Lữ quân vây khốn trong Biệt thành. Tào Tháo lúc đó mới thấy được sự lợi hại của Điển Vi. Trận quyết đấu này, Tào Tháo thiêu cháy lương thảo của Lữ Bố, mà Lữ Bố cũng là nạn nhân công tâm (không có cái ăn, ai mà chịu nổi), cho nên trận này đánh từ sáng tới tối. Mắt thấy Lữ Bố điên tiết không ngừng vây công, Tào Tháo nhìn bốn phía: “Ta muốn dùng dũng sĩ đánh vào Lữ quân, ai dám đảm đương?” Điển Vi đứng dậy đáp: “Tôi xin ra trước.” Chiều mộ được hơn mười người, lấy song giáp khoác lên mình, bỏ thuẫn, cầm trường mâu ra khiêu khích quân địch. Chỉ trong chớp lát, quân địch phía tây công kích dồn dập, Điển Vi giết hết chúng. Lúc Lữ quân thấy hắn dũng mãnh, bắn tên vào, Vi không thèm để ý (hai tầng giáp trụ, cần gì để ý), nói với tùy tùng: “Giặc đến gần mười bước, thì hô lên.” Tùy tùng nói: “Mười bước rồi.” Vi lại nói: “Năm bước thì hô.” Tùy tùng e ngại, hô to: “Giặc tới rồi!” Vi cầm trong tay hơn mười kích, hô lớn, những kẻ gần cận đều bị hất ngã. Quân Lữ Bố kinh hãi thoái lui. Tối lúc hoàng hôn, Tào Tháo vội vã dẫn quân phá vây mà đi. Trở về

doanh trường vô cùng mừng rỡ, có được tướng giỏi. Lập tức phong Diên Vi làm Đô úy. Từ đó đem theo Vi bên mình, xem như tùy tùng.

Có điều, theo thời gian, lương thảo hai bên đều xuất hiện khó khăn. Lữ Bố ở trong thành tất nhiên đem tất cả những gì thu thập được ra ăn, ăn hết, toàn quân đã tới tình trạng một ngày ăn một bữa. Cuộc sống của Tào Tháo cũng không tốt lắm. Năm nay hạn lớn, Duyện châu cùng Thanh châu hoa mầu hầu như không thu hoạch được một hạt. Thật may mắn, ta đã chuẩn bị lương khô, Trình Dục ở Đông A lấy được lương thảo một phần ba là do ta cung cấp. Tên thuộc hạ hộ tống lương thảo nói với ông ta một câu: hiệu thuốc Đức Tường kính hiến. Trình Dục lúc ấy chính là cảm tạ, đến chỗ Tào Tháo, vừa nói xong, Tào Tháo thở dài, giải thích với ông ta, Trình Dục miệng há hốc nói không nên lời. Đến cuối tháng tám, mọi người đều chống đỡ không nổi. Tào Tháo nghe lời đám người Hi Chí Tài, mang hết tất cả lương thực có thể thu gặt lẫn không thể thu gặt mười mấy dặm quanh thành Bộc Dương theo, trở lại Quyên thành.

Lữ Bố thấy Tào Tháo thu binh giải vây mà đi, mới dám thở phào một hơi, đã phát hiện chung quanh chẳng còn gì để ăn, rơi vào đường cùng, dẫn Trương Mạc, Trần Cung cùng tất cả binh sĩ, rời bỏ Bộc Dương, xuất phát về hướng đông nam, chuyển căn cứ về quận Sơn Dương. Phần đầu cuộc chiến này, coi như hạ màn.

Chú thích :

* Thiên tướng : tướng quân cấp thấp nhất, thống lĩnh 3000 quân

* Diêu Tài: tức Hạ Hầu Uyên

32. Phương Trường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 32: Điền Trù Đã Tới

Ở Thọ Quang, sau khi Diên Vi đã đi, ta suy nghĩ cẩn thận một hồi, xem ra chiến sự phương bắc quả thật như lời Vũ ca ca nói, khó mà chấm dứt sớm. Nếu như Bảo Tín còn sống, mọi chuyện đã khác, nhưng ông ta chết rồi, loạn Duyện châu không thể tránh được. Lúc này ta đi gặp Tào Tháo không có ý nghĩa gì, với lại, tới đó lúc này cũng vô dụng. Ta cứ nên làm việc của mình trước đã.

Một tháng sau, Tần Dũng đã đến, ngoại trừ mang tới lời hỏi thăm của bà con, còn nói: “Công tử, Điền Trù kia đã vào núi rồi, còn đem theo mấy trăm hộ dân, hơn nữa vẫn còn người đang tới. Hiện tại trong sơn trang có chút loạn. Chu bá bá bảo tôi tới báo cho công tử biết, mời cậu về một chuyến sắp xếp mọi chuyện.” A, chuyện lớn rồi, sự tình trong sơn trang nhất định phải sắp xếp cho tốt, không chỉ là an bài đám người Điền Trù, quan trọng là căn cứ ở đó tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề.

Sắp xếp xong xuôi cho Tần Lợi cùng việc huấn luyện năm trăm tinh binh hộ vệ, sắp xếp xong căn cứ hải quân cho Quán Hối, ta rời khỏi Thọ Quang đi lên phía bắc.

Lần này, dọc đường ta không dám trì hoãn thời gian, dùng gần mười ngày chạy về tới núi. Không kịp nói nhiều với mọi người, ta lôi mấy vị lão nhân gia tới từ đường. Nhìn bọn họ, ta thở dài: “Các bá bá, Triệu Như đã nói rồi, chỉ cần Điền tiên sinh tới đây, liền để ông ta chủ trì mọi chuyện, sao bây giờ lại thế này? Ta thấy quan hệ hai bên không được tốt lắm nha!”

Chu lão bá thở dài: “Công tử, cậu không ở đây, các hộ nông dân không chịu nghe lời chúng tôi, không chịu để Điền tiên sinh sắp xếp!” Ta cười: “Sợ là các bá bá cũng không muốn thôi! Nếu không, các vị nói lại lời kia của ta, bà con sao lại không nghe?”

“Nơi này dù sao cũng do một tay công tử gây dựng, cậu lại là trang chủ do bà con cùng nhau công nhận, bảo chúng tôi giao hết quyền cho một người lạ, việc này....”

Ta thở dài: “Nhưng mà, ta thật sự không có thời gian ở lại đây! Huống hồ, chuyện buôn bán bên ngoài phát triển quá nhanh, sức lực của ta không thể nào gánh đáng cả nơi này. Hiện tại, người càng lúc càng đông, nhất định phải để một người biết cách quản lý chủ trì. Bằng không, sẽ càng ngày càng loạn, Vô Ưu sơn trang không thể không lo lắng được.”

Kỳ thực, Điền Trù căn bản không ngờ trong núi lại có nhiều người như vậy, lại còn tổ chức thành sơn trang. Sau khi được Công Tôn Toàn tha khỏi ngục, ông ta từ chối lời mời của Viên Đàm, mang theo Điền gia cùng họ hàng thân thích, đi tới núi Từ Vô. Ông ta thật sự muốn ẩn cư trong núi, không xen vào việc Công Tôn cùng Viên gia tranh đấu. Sau khi tới nơi, nhìn thấy trong núi nhà cửa đan xen thành thôn trang, ông ta vô cùng kinh ngạc. Càng ngạc nhiên hơn chính là: người trong sơn trang đối với sự xuất hiện của ông ta đều hoan nghênh, giúp sắp xếp nơi ở, xây nhà dựng cửa. Đồng thời cũng khiến ông ta hiểu rõ, nơi này đã có chủ nhân. Vô Ưu sơn trang đối với bất cứ ai muốn gia nhập đều đón tiếp, nhưng dù một chút cũng không cho phép thiếu tôn trọng với trang chủ.

Thời gian mới qua hai tháng, mâu thuẫn trong sơn trang đã xuất hiện. Người tới cùng Điền Trù ngày càng đông, dân cư cũng nhiều hơn nhân số trước đây của sơn trang. Dần dần, nhóm người Chu lão bá cảm nhận được áp lực. Những người đó chỉ nghe lời Điền Trù, căn bản không hề để ý sự quản lý của bọn họ. Tuy rằng hai bên không có xung đột ra mặt, nhưng mạch nước ngầm đã bắt đầu chảy. Chu lão bá bọn họ không thể liên hệ với ta để báo tình hình, cũng không dám tự tiện làm chủ. Điền Trù là một người rất tôn trọng quy củ, nhưng mà, người ngày càng nhiều, không có cách quản lý rõ ràng, sự tình càng rối loạn. Cũng may ta phái người đến gọi Tần Dũng, mọi người nhanh chóng gọi ta trở về.

Lúc này, nghe xong lời ta nói, mọi người đều im lặng, bọn họ cũng hiểu ta nói rất đúng. Qua một lúc, Chu lão bá nói: “Thế này đi công tử, cậu vẫn là trang chủ, chúng ta có thể để Điền tiên sinh giúp đỡ cho cậu, gọi là phó trang chủ. Cậu không ở đây, ông ta sẽ quản lý nơi này, lúc cậu về, sẽ theo lời cậu nói. Nếu không, mọi người sẽ không chấp nhận.” Mọi người ở đó đều gật đầu.

Ta cân nhắc trong chốc lát, ngẫm lại cũng chỉ có cách đó. Dù sao ta cả năm cũng chẳng ở đây mấy ngày, chính hay phó đều được, cũng chỉ là tên gọi mà thôi. Đồng ý với phương pháp của mọi người, ta vội vàng cho người mời Điền Trù tới. Điền Trù đã nhận được tin tức, biết trang chủ nơi đây đã về, ông ta cũng muốn cùng ta trao đổi một chút, nếu không nơi này thật sự rất loạn.

Nghe thấy Điền Trù đã tới, ta vội chạy ra ngoài đón. Nhìn người trước mắt khoảng hơn ba mươi tuổi, ta cũng thấy tiếc, một người tài năng, trong loạn thế này lại không thể thi triển tài hoa, phải ở nơi này mai một cả đời, thật sự là ông trời bất công. Nghĩ tới ông ta, lại nghĩ tới Vũ ca ca, huynh ấy chẳng phải càng đáng tiếc sao! Ta đang thở dài, Điền Trù nhìn thấy ta cũng chấn động, ông ta nghĩ sao cũng không nghĩ ra, ta lại chỉ là một thiếu niên như vậy.

Thấy ông ta có vẻ kinh ngạc, ta mỉm cười tiến lên chào: “Điền tiên sinh, tiểu tử đã sớm nghe đại danh tiên sinh, hôm nay gặp mặt, thật sự là tam sinh hữu hạnh, nay kính ngài một lễ.” “A! Không dám, không dám.” Ông ta kịp phản ứng. Ta cười: “Mời tiên sinh vào trong, chúng ta nói chuyện, thế nào?” “Tạ trang chủ. Trang chủ, mời!”

Vào tới bên trong, ta cười nói: “Điền tiên sinh, ngài kêu tôi Tử Vân là được rồi, danh vị trang chủ chẳng qua do bà con nơi này nâng đỡ, Triệu Như vốn không gánh được, bắt đắc dĩ vì tình nghĩa của mọi người, đành miễn cưỡng tiếp nhận. Ngài gọi như vậy, khiến tôi xấu hổ vô cùng.”

Điền Trù nhìn ta, cũng cười: “Trù vốn tưởng rằng trang chủ nơi này nhất định là một nhân vật rất lợi hại, mới có thể trong lúc loạn lạc xây dựng được một nơi thế ngoại đào viên thế này. Không thể ngờ được. Ồi.”

Ta cười: “Tiên sinh hôm nay gặp tôi, thấy chẳng qua cũng chỉ là một phạm nhân nên có chút thất vọng sao?”

Điền Trù cũng cười: “Không phải, tôi chỉ là không nghĩ đến trang chủ tuổi còn trẻ như vậy. Càng có thể thấy, cậu không phải là người tầm thường.”

Ta nói: “Tiểu tử chẳng qua có chút tài gặt người thôi, tiên sinh mới là đại tài đương thời. Vô Ưu sơn trang đã có tiên sinh, về sau mới thật sự là không cần lo lắng. Tiểu tử cũng không khách khí, từ hôm nay trở đi, sẽ đem mọi chuyện giao cho tiên sinh. Tôi sẽ nói cho mọi người biết, ngài từ hôm nay trở đi chính là phó trang chủ nơi này.” Thấy Điền Trù định lên tiếng cự tuyệt, ta ngăn lại ngay: “Tôi biết, để tiên sinh làm phó trang chủ nơi đây thật sự ủy khuất cho tiên sinh. Vốn dĩ, ý Triệu Như muốn giao nơi này cho một người có tài đức, tôi thật sự không có khả năng này. Chẳng qua vì tiên sinh mới tới, cho nên bà con còn chưa biết năng lực cùng con người của tiên sinh, để tránh hiểu lầm, tôi tạm thời vẫn phải làm trang chủ thôi.”

Điền Trù nghe ta nói, rất không tự nhiên: “Chuyện này trang chủ hiểu lắm rồi. Điền Trù tuyệt đối không có ý này. Dù sao đi nữa, phải tính thứ tự trước sau. Nơi này do trang chủ một tay gây dựng nên, chúng tôi chỉ là khách, nào có đạo lý khách đoạt ngôi chủ? Trù cũng biết đến cùng tôi có một số người không hiểu quy củ, tôi sẽ ra sức quản chế bọn họ.”

Ta cười ha hả: “Tử Thái tiên sinh mới là hiểu lắm. Như vậy đi, tôi và ngài cũng không cần khách khí. Ngài hơn tôi vài tuổi, tôi kêu ngài tiên sinh, ngài gọi tôi là Tử Vân, được không? Nếu không, mọi người khách khí như vậy làm sao mà ở chung lâu dài?”

Điền Trù cũng nở nụ cười: “Xem ra, Tử Vân trang chủ cũng là người sáng khoái. Như vậy cũng được, cậu có yêu cầu gì cứ việc nói ra, Trù sẽ cố hết sức để làm.” Ông ta nghĩ thầm, nếu không làm được, ta mang người đi tìm chỗ khác vậy.

Ta nhìn sắc mặt ông ta, tất nhiên hiểu được ý tứ của ông ta, vì triệt để tiêu trừ nỗi lo về sau, ta nói rõ ràng: “Tiên sinh, tôi ở trong này, thực tế chính là trang chủ hữu danh vô thực. Vốn dĩ nơi này tất cả đều do các lão nhân gia quản lý. Không giấu gì tiên sinh, tôi ở bên ngoài có làm ăn một chút, thường xuyên đi lại nam bắc, căn bản không thể quan tâm nơi này. Tôi sớm biết tiên sinh có tài quản lý, năm trước tới Dịch Kinh, biết tiên sinh sẽ không được Công Tôn sử dụng, chuyện ngài ẩn cư điền viên chỉ là sớm muộn. Cho nên, lúc đầu năm tôi rời khỏi nơi này, cũng đã nói với mọi người, nếu như tiên sinh tới, nơi này sẽ do ngài làm chủ. Có điều, bà con nơi này quá ưu ái Tử Vân, cho nên khiến tiên sinh lâm vào tình trạng khó xử. Tôi lần này trở về, chính là muốn tự mình bồi tội tiên sinh, cũng chân thành mời tiên sinh vì dân chúng trên dưới, giúp tôi quản lý nơi này, được không?”

Điền Trù miệng há hốc: “Thì ra trang chủ đã sớm biết Điền Trù muốn ẩn cư sao? Có điều...”

Ta thở dài, biết quá nhiều, cũng khó giải thích: “Không sai, tôi ở U châu nhiều lần nghe nói tới đại danh của tiên sinh. Lưu châu mục nếu ra đi, ngài tất sẽ không vì Công Tôn mưu sự. Viên Thiệu người này nhiều tham vọng nhưng không có bản lĩnh, như tài năng của tiên sinh, đương nhiên không muốn để y sử dụng. Hai bên khó xử, vì giữ tính mạng người nhà, ngài chỉ có thể mang mọi người ẩn cư, đây cũng là tình lý bên trong sự việc. Mà quê hương của tiên sinh ở đây, tất nhiên sẽ nghĩ tới nơi này ẩn cư.”

Nghe xong giải thích của ta, Điền Trù cười khổ: “Tử Vân trang chủ thật lợi hại. Chẳng thể trách bà con nơi này đều coi cậu như người trời, không cho phép bất cứ sự xâm phạm nào tới cậu. Có điều Tử Thái cũng phụng cậu rồi.”

Nghe xong lời ông ta nói, ta thuận thế nói tiếp: “Nếu tiên sinh thấy Triệu Như có thể kết giao, mong tiên sinh đáp ứng chuyện này, nhận lấy chức phó trang chủ được không? Kỳ thực, tôi chủ yếu ở ngoài suốt năm, không ở đây. Về sau, mọi chuyện đều do ngài làm chủ, tôi tuyệt đối không can thiệp. Xem như ngài giúp tôi, giúp dân chúng nơi này, được không?”

Điền Trù cúi đầu trầm tư, ta cũng không quá rầy ông ta, để ông ta ngẫm nghĩ một chút cũng tốt. Mãi nửa ngày sau, ông ta mới ngẩng đầu: “Được, Tử Thái đồng ý. Có điều, nơi này cậu vẫn là trang chủ.” Như vậy càng tốt, miễn cho ông về sau băn khoăn lo nghĩ, ta cũng gật đầu. Sự việc như vậy được thông báo, ta bảo Chu bá bá bọn họ nói rõ với người trong trang, đặc biệt chỉ ra, đây là ý của ta. Mọi người nghe xong, cũng không có phản ứng gì lớn, dù sao ta vẫn làm trang chủ là được.

33. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 33: Chọn Lựa Của Trí Giả

Đến tối, lúc ta đang muốn nghỉ ngơi, Điền Trù lại tìm tới. Ta cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không dám khinh suất. Hai người ngồi xuống xong, Điền Trù mãi nửa ngày không nói câu nào, ta chỉ biết ông ta nhất định có chuyện, cho nên, ta cũng không nói gì, chờ ông ta. Qua một hồi thật lâu, Điền Trù nhìn ta mở miệng: “Tử Vân trang chủ, thứ tôi nói thẳng. Tôi cảm giác cậu không phải một thương nhân bình thường, xây dựng thôn trang trong núi này cũng không hẳn vì muốn cho đám dân thường đó an cư đâu!”

Người thông minh chính là không giống người thường, ta cười: “VẬY tiên sinh thấy Triệu Như là người thế nào? Muốn làm gì ở đây?” “Chuyện này khó mà nói. Trừ nghĩ mãi cũng chưa ra nguyên nhân.”

“Tôi hiểu được nghi ngờ của tiên sinh. Nhưng mà tôi cũng muốn hỏi tiên sinh, ngài tới nơi này, thật sự là để ẩn cư sao? Không phải có suy tính gì khác ư?” Điền Trù nhìn ta gật đầu: “Không có.”

Ta thở dài, tiếp tục hỏi ông ta: “Tiên sinh, ngài lấy sức lực của một người, có thể cứu được bao nhiêu bà con? Có thể giúp được bao nhiêu người an cư lạc nghiệp?” Điền Trù nghĩ ngợi một lúc rồi cười khổ: “Không nhiều lắm. Nhưng mà Trù sẽ cố hết sức.”

“Cố hết sức sao? Cho dù tiên sinh cố hết sức, ở chỗ này cũng chỉ cứu được mấy ngàn hộ dân. Huống hồ, tôi lại hỏi tiên sinh: ở trên đời này, thật sự có thể tìm được chốn bồng lai sao? Thật có thể rời xa thế sự sao? Nói là một nơi bí mật, có người cũng sẽ không là bí mật nữa, chẳng qua, bị người ta biết tới là sớm hay muộn mà thôi. Ngài nói đúng không?” Điền Trù thở dài, gật đầu.

“Nếu vậy, tại sao chúng ta không thể dùng một biện pháp khác khiến mọi người ai nấy đều có thể an cư lạc nghiệp? Để toàn bộ thiên hạ đều trở thành người trong chốn bồng lai?” Điền Trù a một tiếng: “Dùng biện pháp gì?”

“Chấm dứt loạn thế, khôi phục thái bình” Ta kiên định nói.

Điền Trù mở to mắt nhìn ta: “Thì ra, khát vọng của người đứng là chấm dứt thời loạn lạc này. Người muốn khởi sự ở chỗ này sao?”

Ta cười ha hả: “Tiên sinh nghĩ đi đâu rồi. Triệu Như chẳng qua chỉ là một thương nhân, tôi mà khởi sự, cùng lắm được vài ngày là chết, có lợi lộc gì? Ai có thể tới dựa dẫm vào một kẻ không có thể lực, danh vọng chút. Không phải tôi hạ thấp chính mình, nếu tiên sinh khởi sự từ đây, người đi theo sợ rằng còn nhiều hơn tôi nhiều.”

Điền Trù nghi ngờ hỏi ta: “VẬY cậu nói chấm dứt loạn thế, khôi phục thái bình, làm sao làm được vậy?” Ông ta trầm nghĩ: chẳng lẽ buôn bán mà được à?

Ta cười: “Tiên sinh cũng là trí giả, ngài chắc cũng hiểu rõ thế cục thiên hạ?” “Hiểu. Hiện tại thiên hạ đã thành một mớ rối rắm. Dân chúng sống lang thang, khổ không thể tả. Trù cũng đành chịu.”

“Không sai, hiện tại đúng là như vậy. Nhưng mà, không phải lúc nào cũng vậy. Luôn luôn có người có thể ngăn được cơn sóng dữ. Tiên sinh, sức mạnh một người không thể cứu được thiên hạ, trăm người, ngàn người thì sao? Nếu như mọi người đều có thể mang theo tấm lòng muốn cứu với thiên hạ, thiên hạ yên ổn chỉ là chuyện sớm chiều. Nhưng mà, nếu như mỗi người đều học theo tiên sinh, tìm chỗ ẩn cư, thiên hạ này vĩnh viễn không thể thái bình, không phải sao? Triệu Như không lượng sức mình, chỉ muốn trở thành một trong ngàn người, vạn người kia thôi. Tôi lúc này đúng là ở đây an dân, đồng thời tích lũy tiền bạc, nhưng chẳng qua là tạm thời, tôi sẽ không ẩn cư giống tiên sinh. Một khi có cơ hội, tôi sẽ vì số đông người trong thiên hạ mà cố hết sức.”

Điền Trù thở dài, thật lâu sau đứng thẳng người thì lễ: “Tử Vân tiên sinh, cậu mới thật là trí sĩ uyên bác, vì dân chúng. Hôm nay Trù đã thụ giáo. Sau này, nếu tiên sinh muốn dùng, Trù sẽ tận lực giúp đỡ.”

Ta nhanh chóng đáp lễ: “Triệu Như không dám. Sau này, tôi chỉ hy vọng tiên sinh có thể sử dụng tài hoa trong mình vì dân chúng, vì thiên hạ, mà không phải vì một gia tộc!” Nhìn Điền Trù rời đi, trong lòng ta đã giải quyết xong một chuyện lớn. Có việc ngày hôm nay, chuyện Điền Trù rời núi là chắc chắn. Mấy năm tới, nơi này đều giao lại cho ông, ta rốt cuộc có thể rời khỏi đây, an tâm làm việc của ta.

Ta ở lại sơn trang chừng nửa tháng, trong thời gian này, Điền Trù dốc sức thể hiện tài năng quản lý của mình. Ông ta tập trung những người có tiếng nói trong sơn trang, bất kể thứ tự tới trước hay sau, toàn bộ họp tại từ đường. Trong cuộc họp, ông ta nói: “Dân chúng sơn trang ngày càng đông, phải lập thành đô ấp, nhưng dân cư hỗn hợp, mà không ai giúp đỡ lẫn nhau, e rằng không thể yên ổn lâu dài. Hôm nay, tôi cùng trang chủ đã thương nghị, muốn chọn ra các trưởng lão để đứng đầu các khu, chia nhau quản lý các hộ dưới quyền, mọi người thấy thế nào?” Còn có gì mà không bằng lòng nữa. Người ông ta mang đến đương nhiên đồng ý, những người cũ thấy ta ở bên cạnh gật đầu rất mạnh, cũng không có ý kiến khác. Điền Trù nhìn mọi người đều đồng ý liền nói: “VẬY tốt rồi. Chúng ta ở đây là một sơn trang, hẳn nên lập ra một bản quy

định để mọi người cùng tuân thủ, chính là điều ước của sơn trang, bất luận kẻ nào cũng không được làm trái, nếu không sẽ xử phạt.” Tất cả mọi người đều thấy phải.

Vì thế, Điền Trù tập hợp mấy người Chu lão bá là lão niên có đạo hạnh, cùng với mấy vị đức cao vọng trọng trong tộc mình, mọi người cùng nhau lập ra một loạt các quy củ, chẳng qua là để ràng buộc mọi người, đánh nhau, trộm cắp, thủ tục kiện cáo, trừng phạt kẻ phạm tội, vân vân hơn hai mươi điều. Lại lập ra quy định cưới hỏi, mở trường dạy học, ha ha, chờ lần sau ta trở lại, nơi đây sẽ trở thành chốn thế ngoại đào viên.

Mất thấy Điền Trù bắt đầu thực hiện chức trách phó trang chủ, thôn dân trong trang cũng đã tiếp nhận ông ta, ta mới rời đi, mang theo Tần Lợi tới Long Vân mã trường. Mấy ngày nay, Tần Lợi vẫn há mồm trợn mắt đi theo ta đi dạo trong sơn cốc. Ngoại trừ hiệu thuốc, ta giới thiệu toàn bộ việc buôn bán cho hắn, cũng cho Tống Liệt cùng Chu Thái về sau trực tiếp liên hệ với hắn. Thương đội ban đầu của ta chỉ phụ trách vận chuyển dược liệu. Kỳ thực, không phải ta không tin tưởng Tần Lợi, mà là hai thương đội nhất định phải tách ra. Buôn bán dược liệu tuy rằng có thật, nhưng công việc của thương đội cũng bao gồm thu thập tin tức tình báo cho ta cùng Tào Tháo, lại còn thu thập lương thảo, chí ít ban đầu cũng là như vậy. Nhưng mà, Tần Lợi phụ trách cửa hàng, ta sẽ không để bọn họ liên quan tới chuyện chính trị, không để bọn họ làm những chuyện đó, nhiệm vụ của bọn họ chỉ là kiếm tiền. Về sau, tiền cần tới rất nhiều.

Long Vân mã trường lập nên đã một năm nhưng không tiến triển nhiều, Nạp Nhĩ Khang cùng Tống Liệt cũng từ Liêu Tây mua được vài thớt ngựa con. Nạp Nhĩ Khang nhìn thấy ta, bày ra bộ dáng vô cùng ủy khuất, ta chỉ an ủi hắn, sau đó nói cho Nạp Nhĩ Khang biết, về sau ngựa và tiền đều sẽ do Tần Lợi cung cấp, bỏ bọn họ lại mã trường, tự thương lượng phương thức cụ thể về sau, bản thân ta chạy tới Quyên thành. Ôi, vẫn không thể yên lòng tình hình nơi đó.

Cuối tháng 10 năm 194, ta đã tới Quyên thành. Trước khi ta tới ba ngày, Viên Thiệu mượn gió bẻ măng, biết được Duyệt châu có loạn, y thật vui sướng khi người khác gặp họa. Vốn hai nhà đang là quan hệ đồng minh, theo đạo lý, y phải trợ giúp Tào Tháo mới đúng, có điều bởi vì Tào Tháo hai năm qua phát triển vượt qua sự tưởng tượng của y, y bắt đầu có kiêng kỵ. Hừ, ta khinh, nếu như không phải Công Tôn Toản vẫn đang giằng cùng y co, hắn đã thừa dịp phiến loạn đem tới họa vô đơn chí. Lúc này, y không tự mình xuất quân thu thập Tào Tháo, nhưng lại muốn Tào Tháo trong cảnh khó khăn không chiến mà hàng, gửi tới một phong thư: biết ông hiện tại rất khó khăn, nghĩ tình chúng ta là đồng minh, ông lại phải chinh chiến không ngừng, để giúp ông an tâm, ông cứ đem hết gia quyến tới Nghiệp thành, để tôi chăm sóc, ông cứ an tâm đi lấy lại những thành đã mất.

Tào Tháo lúc này tâm ý đã nguội lạnh, cho nên cũng không suy xét nhiều, đã muốn thuận theo ý Viên Thiệu, không phải chỉ là đưa gia quyến đi làm con tin thôi sao? Ta dù sao cũng đã tới mức này, làm sao có thể hai mặt cùng tác chiến? Ông ta nghĩ như vậy, suýt nữa đã làm vậy. May sao, Trình Dục từ Đông A chạy về, nghe nói chuyện này, vội vàng tiến lên góp lời: “Chủ công, chúng ta còn có ba thành lớn, mấy vạn binh mã, hơn mười viên đại tướng, còn lo không thể đông sơn tái khởi sao? Vì sao cam tâm nghe lệnh người khác? Viên Thiệu bận rộn đánh nhau với Công Tôn Toản, làm sao có thời giờ nghĩ chuyện chúng ta? Chờ hắn giải quyết xong Công Tôn Toản, chúng ta cũng thu phục xong Duyệt châu rồi.” Tào Tháo nghe xong, thấy cũng đúng liền thở dài, không nhắc chuyện đưa gia quyến đi nữa.

Đúng vào lúc đó ta về tới Quyên thành. Dưới sự dẫn dắt của Tào Nhân, lúc ta lặng lẽ vào tới sân trong tư gia của Tào Tháo, phát hiện thấy Hi Chí Tài cùng một người ăn mặc kiêu văn sĩ đang đứng ở ngoài sân cỏ dài. Hi Chí Tài nhìn thấy ta mắt sáng lên, vội vã bước lên phía trước: “Tử Vân, người về rồi.” Vị văn sĩ kia vừa nghe, cũng tiến lên: “A, người chính là Triệu Như?” Ta nhìn Hi Chí Tài cười, xoay người nhìn người kia, cũng cười.

Không cần suy nghĩ nhiều, lúc này, mưu sĩ của Tào Tháo ngoài Tuân Úc cùng Hi Chí Tài, Mãn Sủng, chỉ một người ta chưa gặp, đó là Trình Dục. Ta trả lời: “Đúng là Triệu Như. Tiên sinh chính là Trình Dục, Trình Trọng Đức? Như xin ra mắt tiên sinh.” Trình Dục lại đánh giá ta một phen: “Ai, cậu còn trẻ thật. Dục ngưỡng mộ đại danh đã lâu, cũng bội phục trí tuệ của tiên sinh.”

Ta thở dài: “Trọng Đức tiên sinh, Triệu Như tuổi đúng là nhỏ, ngài gọi tôi là tiên sinh, làm tôi thật không biết trốn đi đâu. Chúng ta đều là người đi mưu sự, xin đừng khách sáo như vậy, ngài cứ gọi thẳng tôi là Tử Vân, hoặc Tiểu Triệu được không?”

Trình Dục nghe được trước tiên là sững sốt, sau đó nở nụ cười: “Chẳng trách Văn Nhược nói cậu là người phi phạm, Dục lĩnh giáo. Nếu vậy, tôi đành ý lớn, vô lễ rồi. Tử Vân, chuyện khác nói sau, tình thế trước mắt không tốt, Chí Tài nói vấn đề của chủ công chỉ có cậu có thể giải quyết, cậu mau nghĩ biện pháp đi!”

Ta thoáng sững sốt: “Chủ công có vấn đề gì? Các người không phải đã đuổi Lữ Bố khỏi Bộc Dương rồi sao? Hiện tại, tình thế chúng ta không tồi mà?”

Trình Dục thấy ta không rõ ràng thế cục, liền giải thích cho ta một lần: “Ừ, chủ công hôm nay đã đồng ý từ chối Viên Thiệu, nhưng mà người vẫn có một chút không thoải mái, có vẻ đang nản chí ngã lòng, chúng ta đều rất lo lắng!”

Ta ngẫm nghĩ: “Trọng Đức tiên sinh, ngài nói không sai, Viên Thiệu chính là tên tiểu nhân mượn gió bẻ măng. Chúng ta tuyệt đối không thể nghe theo y, y vốn không có ý tốt, đúng là chẳng khác gì cường đạo. Chủ công là người ngạo mạn, lại có phân tích của tiên sinh, tôi biết ông ấy sẽ không đồng ý.”

Hi Chí Tài thở dài: “Chúng ta không phải lo lắng chuyện này, với thực lực của chúng ta hiện giờ có thể cùng Viên Thiệu đọ sức. Chúng ta là lo chủ công thay đổi tâm tư. Lần này người nhận phải đả kích quá lớn. Lúc trước khi trở về còn đỡ. Người không biết, trên đường trở về, chủ công cam đoan với chúng ta, nói Duyệt châu ai cũng có thể phản bội ông ta, nhưng mà Ngụy Chung thì không. Ngụy Chung này là người ở bên Bảo đại nhân, là người do chính chủ công tiến cử làm Hiếu liêm. Bình thường thấy hắn là một người trung thành, lại có tài hoa, chủ công rất thích hắn. Ai ngờ, sau khi trở về, người khác nói cho chúng ta biết, Ngụy Chung này là người đầu tiên chạy theo Trương Mạc, chủ công lúc ấy lật cả án thư. Vẫn còn chưa hết, người biết Tất Thảm không?” Ta đương nhiên biết kẻ đó, nhưng vẫn lắc đầu, không thể biến mình thành thần tiên được.

Hi Chí Tài cười khổ nói: “Chủ công thích tài văn chương của hắn, ngày thường coi hắn là tri kỷ. Phụ mẫu người nhà hắn đều ở chỗ Trương Mạc, chủ công nói với hắn: người nhà của người đều ở bên kia, người muốn thì đi đi, ta không ngăn cản. Tên gia hỏa này, đứng trước mặt chúng ta nhiều người như vậy, thề son sắt hắn không đi, phải làm một trọng thần, làm chúng ta cùng chủ công cảm động lệ rơi đầy mặt. Nhưng kết quả là, tên gia hỏa này, rồi mất đi một lát, đã bỏ chạy tới chỗ Trương Mạc. Chủ công sau khi nhận được tin tức, một lời cũng không nói. Ta thấy ông ấy bị những kẻ đó lừa gạt làm tâm ý nguội lạnh. Hôm nay đã nửa ngày, chủ công ở trong phòng không ra ngoài, chúng ta cũng không dám vào. Tử Vân, chủ công thích người nhất, cũng rất nghe lời người, người nghĩ xem cần nói gì, vào đó khuyên nhủ, để chủ công phấn chấn lại đi.”

34. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 34: Tái Ông Mất Ngựa

Ta hiểu rõ lo lắng của bọn họ, Tào Tháo đang lúc hưng phấn, chuẩn bị tới lúc đại khởi, trong thời gian ngắn ngủi nửa năm, phụ thân huynh đệ đều bị giết, người nhà gần như mất hết. Sau đó bản thân lại bị bằng hữu tin tưởng cùng thân tử mình trọng dụng bán đứng. Nếu không có những mưu sĩ này trợ giúp, đất đai cũng chẳng còn, thật khó có chỗ an thân. Còn gặp một đám những kẻ lừa đảo, phản đồ, có thể nói là đang trên đỉnh núi cao rơi xuống khe núi, ai gặp phải cũng khó mà chịu đựng được. Kỳ thật thực lực ông ta vẫn còn, vấn đề là, Tào Tháo hiện thời không còn giống lúc vội vã tấn công Đào Khiêm, giận dữ mất đi lý trí, mà là mất đi lòng tin với mọi chuyện, đối với việc kết giao với người khác đã mất đi dũng khí, cho nên mới có biểu hiện uể oải, chán chường thất vọng. Ta cần phải suy nghĩ xem nên khuyên bảo ông ta thế nào để một lần nữa hồi tỉnh. Khúc mắc này không cởi được, sẽ để lại nhiều di chứng.

Ta cũng đột nhiên hiểu được Tào Tháo về sau vì cái gì tin tưởng Trình Dục như vậy. Trình Dục xuất hiện muộn hơn những người khác, nhưng lại là một trong những người trung thành nhất. Chẳng trách, tới lúc Tào Tháo đã khổng chế được một nửa thiên hạ, mặc kệ ai cáo ngầm Trình Dục, Tào Tháo đều không để ý, không chỉ không để ý, mà còn càng trọng thưởng. Mà Tuân Úc, mặc dù Tào Tháo biết rõ lòng ông ta ở bên hoàng đế, chỉ cần Tuân Úc không công khai phản đối, ông ta đều nhẫn nhịn, không chỉ nhẫn, còn không ngừng đề bạt, trọng dụng. Một phần, vì Tuân Úc đúng là một kỳ tài lo việc nội chính, mặt khác, cũng là

vì lần này Tuân Úc trung thành. Cho nên, sau khi Tào Tháo bắt đắc dĩ bức tử Tuân Úc, đối với hậu nhân của ông ta quan tâm gấp bội, không ngừng ban thưởng.

Ta cũng biết rõ, Trương Mạc cùng Trần Cung làm phản, Trương Mạc phản bội chính là tình bằng hữu sinh tử cùng Tào Tháo; Trần Cung phản bội chính là nghĩa vua tôi của thần tử đối với chủ công. Mà hai người bọn họ một người là bạn tốt, thậm chí là bằng hữu có thể giao phó cả tính mạng và gia quyến; một người được ông ta tín nhiệm vô cùng, tín nhiệm đến mức người ngoài đều biết Tào Tháo đối tốt với Trần Cung, tốt đến trình độ thân thiết chẳng kém người trong nhà. Hai người kia phản, hẳn là nguyên nhân khiến Tào Tháo sau này trở thành người đa nghi hay giết người. Hơn nữa, Ngụy Chung ngoài dự đoán mọi người chạy sang với Trương Mạc, mà Tất Kham lừa gạt Tào Tháo một phen, đổi lại là ta gặp phải đả kích như vậy, đối với cái thế gian gọi là bằng hữu, tri kỷ cũng sẽ chết lặng. Kỳ thực, nhiều khi, bằng hữu thân thiết nhất lại là đòn tấn công hung hiểm nhất. Không phải tục ngữ có câu: người nguy hiểm chính là bằng hữu bên cạnh người sao? Hiện tại, ta phải dốc sức khuyên bảo Tào Tháo, không để ông ta trở thành người không tin tưởng vào người khác như vậy.

Ta suy nghĩ trong chốc lát, đúng vậy, lần này phiền loạn tưởng rằng nguy hiểm, trên thực tế lại lợi nhiều hơn hại. Tuy rằng Tào Tháo đã trải qua nhiều khó khăn, nhưng mà, trên thực tế là tái ông mất ngựa, ai biết họa phúc? Có mất sẽ có được. Thứ nhất, trong hoạn nạn mới thấy chân tình, người nào trung với Tào Tháo, người nào gió chiều nào xoay chiều ấy đều lộ rõ, đối với Tào Tháo là chuyện tốt. Thứ hai, để vấn đề ở Duyện châu lộ ra triệt để, cũng thuận tiện giải quyết cho sớm, nếu không, đợi về sau lúc mấu chốt Tào Tháo tranh bá, Duyện châu lại loạn, mới là thể thảm. Thứ ba, cho Tào Tháo bọn họ học được một bài học, tránh cho ông ta tiếp tục nóng đầu, lúc nào cũng muốn mở rộng địa bàn.

Vào trong phòng của Tào Tháo, ông ta đang cúi đầu ngồi ở trên giường, trong mắt còn sót lệ. Có thể thấy lần này ông ta bị đả kích trầm trọng tới mức nào. Nghe thấy có người tiến vào, ông ta ngẩng đầu nhìn, ta không đành lòng nhìn ánh mắt ông ta, đã không còn vẻ vui mừng thường ngày lúc nhìn thấy ta, mà là ánh mắt vô tội, bắt đắc dĩ, thật làm người ta đau lòng.

Ta bước tới, ngồi bên cạnh, chậm rãi đặt tay lên tay ông ta: “Chủ công, Như biết, ngài hiện tại nhất định rất đau lòng. Như cũng vậy.” Tào Tháo run rẩy một chút: “Tử Văn, người nói đúng, có lợi là bằng hữu, có tai họa thành thù địch. Ta còn chưa có tai họa gì lớn, bạn bè đã xa lánh tới mức này.”

Ta nghe thấy cả người run lên: “Chủ công, sao ngài có thể nghĩ thế? Cái gì là bạn bè xa lánh? Chúng tôi thì sao? Chúng tôi không phải người thân của ngài sao? Chẳng lẽ trong lòng ngài, chúng tôi chỉ là thần tử, là thuộc hạ của ngài? Là người không quan trọng sao?” Tào Tháo sững sờ: “Không phải, Tử Văn, Tháo không phải có ý này.”

Ta cười, nắm chặt tay ông ta: “Đúng rồi, ngài còn có chúng tôi, có nhiều thần tử trung thành, có nhiều tướng sĩ đi theo ngài. Mấy tên tôm tép nhãi nhép kia, làm sao có thể đả kích được ngài chứ? Trương Mạc đúng như lời tôi nói, chẳng qua là một tên ba phải vô dụng, đối với hần, việc ngài làm Duyện châu mục là muốn chiếm đất đai của hần, hơn nữa ngài mặc dù không nghe lời Viên Thiệu giết hần, nhưng chính hần lại luôn lo lắng. Tôi thấy hần cũng không muốn giết ngài, chỉ muốn đuổi ngài đi, là vì hần sợ ngài đó! Người như vậy căn bản không phải là bằng hữu đích thực. Về phần Trần Cung, người này tài học sơ thiên, lại tự cho mình có học thức uyên bác, không cam lòng làm hạ nhân, mưu toan trở thành người có quyền lực cao nhất ở Duyện châu. Hơn nữa, từ sau khi mấy người Văn Nhượng tới, ngài không còn thường xuyên giữ y bên mình, y cảm thất mất mát. Một người luôn tự cho là đúng lại có cảm giác mất mát như thế, làm ra chuyện như vậy rất bình thường, điều đó càng chứng minh y không phải một người có tài hoa, có lý trí thực sự. Cho nên, ngài cũng không cần vì hai người như thế mà đau lòng. Không phải sao?”

Tào Tháo nhìn ta, chảy nước mắt gật đầu. Để tháo gỡ khúc mắc cho ông ta, ta tiếp tục khuyên: “Trong lúc loạn thế, mạng người nhỏ bé. Dân chúng dĩ nhiên là đành chịu, sĩ lâm có kiến thức lại càng nhiều người ích kỷ. Người hiểu rõ đại nghĩa tất nhiên là có, nhưng không nhiều, nếu không làm sao lại có nhiều truyền thuyết về những người hiệp nghĩa như thế. Những người luyện tiếu mạng sống chiếm đa số, chẳng qua hành vi của bọn họ không quá đáng quá. Có câu: vợ chồng vốn như chim trong rừng, tai vạ tới thì mạnh ai nấy bay. Huống chi tình bằng hữu, tình nghĩa vua tôi rất khó so với tình vợ chồng, con cái. Ngụy Chung, Tất Kham đám người kia chẳng qua là người như vậy. Những người giống như bọn chúng về sau cũng không có kết quả tốt, ngài làm gì phải bức bội? Ngài xem, như Văn Nhượng cùng Trọng Đức, còn có Chí Tài, không

phải vẫn theo ngài sao? Bọn họ mới là thần tử cùng mưu sĩ ngài cần xem trọng, đúng không? Chủ công đừng lấy hành động của đám người Ngụy Chung, Tất Kham mà lạnh nhạt với tình nghĩa quân thần, bằng hữu của những thần tử luôn trung thành với ngài. Như còn nhớ rõ lúc trước, lúc Như khuyên ngài đề phòng Trương Mạc, ngài từng khuyên Như, nói không thể coi người trong thế gian đều là tiểu nhân. Như cũng biết, trong cuộc sống khó có nhất là tình bằng hữu thật lòng, khó biết nhất chính là hiểu được lòng người. Thế nhưng con người cứ khăng khăng cần bằng hữu, lúc mọi người nói kết bằng hữu chẳng qua vì công danh và lợi lộc, kỳ thực trong thâm tâm đều nghĩ có thể tri kỷ sống chết vì nhau. Chủ công, ngài cũng vậy, là người cao cao tại thượng, cũng muốn có bằng hữu. Như cùng Văn Nhược bọn họ sẽ là bằng hữu của chủ công, ngài phải tin tưởng vào chúng ta! Sao có thể vì một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng chứ! Nếu ngài mỗi ngày đều sống trong bóng ma sợ hãi bị bán đứng, cuộc sống sẽ chẳng còn thú vị nữa. Ngài bảo, Như nói có đúng không?”

Tào Tháo thở một hơi dài nhẹ nhõm, gật đầu: “Đúng vậy, Tử Vân, Tháo hiểu rồi, người cùng Trọng Đức, Văn Nhược, Chí Tài bọn họ đều thật lòng phù trợ Tháo, Tháo sẽ tuyệt đối không nghi ngờ các người. Đặc biệt là Tử Vân.”

Ta cười: “Chủ công, ngài đối tốt với Triệu Như, Như đương nhiên biết. Ngài tin tưởng tôi như vậy, lúc ở Bành Thành, tôi làm ra chuyện đó, ngài cũng không trừng phạt tôi.”

Tào Tháo khẽ cười chua chát: “Đó là vì Tháo biết, Tử Vân một lòng muốn tốt cho ta. Cách làm của người không phải là phản bội Tháo, hoàn toàn ngược lại, là trung thành với Tháo! Vậy mà, ta lại không nghe lời người.”

Ta gật đầu: “Đúng vậy, ngài phải biết rằng, thiên hạ hôm nay đại loạn, người tài xuất hiện nhiều, nhưng không muốn cho chúng ta sử dụng cũng nhiều. Chủ công có lòng mong mỗi người tài, hận kẻ tài không để mình dùng, Như cũng cho là dĩ nhiên. Nhưng thiên hạ nhiều người, lòng người khó lường. Lúc này, những người đó phản bội ngài, kỳ thực phải nói là có nguyên nhân. Bởi vì ngài vốn cũng không phải là người nơi này, người Duyện châu vẫn có chút kỳ thị người bên ngoài. Bọn họ lúc trước nghênh đón ngài về làm Duyện châu mục, cũng là vì gấp gáp muốn ngăn chặn áp lực giặc Hoàng Cân. Một khi áp lực không còn, tất nhiên sẽ có ý nghĩ này, đây là loại tâm lý tiểu nhân của đại đa số người đó! Chủ công bất đồng suy nghĩ với bọn họ, mới có thể trở thành chủ công mà Như và những người đi theo ngài sùng bái. Nhưng mà, chủ công, con đường khai phá thiên hạ của ngài còn rất dài, gặp những kẻ tiểu nhân như thế còn rất nhiều, chuyện phản bội vẫn sẽ có, thậm chí còn nặng nề hơn. Cho nên, Như thật ra vì chủ công cảm thấy may mắn. Lần này dẹp được phản loạn, chúng ta có thể triệt để ổn định Duyện châu. Cái đó gọi là Tái ông mất ngựa, ai biết họa hay phúc? Trong họa có phúc, trong phúc có họa, chỉ cần chúng ta ngã một lần khôn hơn một chút, là có thể tận lực hạ thấp hết cỡ loại thương tổn này. Mọi kinh nghiệm đều từ máu tươi mà học được, sớm học được bài học đó, vẫn tốt hơn muộn mới gặp.”

Tào Tháo càng gật đầu không ngừng. Ta biết ông ta đã nghe ra, cảm xúc bị quan cũng giảm bớt rất nhiều. Ta nhìn ánh mắt ông ta nói tiếp: “Cho nên, chủ công, chúng tôi vẫn muốn giống như ngài đã nói, muốn dựa trên nguyên tắc ta thực lòng với người, người sẽ đối đãi với ta bằng thành ý, chân thành giúp đỡ. Cái gọi là không nên có tâm hại người, nhưng phải có tâm phòng bị người, phương pháp như vậy mới là đúng, nhưng mà, ngài là người làm đại sự, vẫn phải đã dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì quyết không dùng mới được. Về phần nhân tâm, Tử Vân cùng Văn Nhược, Chí Tài huynh nhất định sẽ nắm chắc hơn nữa. Hai người bọn họ nhìn người rất chuẩn, không hề kém Như, chủ công cứ tin tưởng bọn tôi là được rồi.”

Tào Tháo thở nhẹ nhõm một hơi: “Không sai, ta còn có các người. Tử Vân, người nói rất đúng, Tháo có thể nguôi ngoai rồi.” Ta cười, cuối cùng ông ta cũng hồi lại.

Ta cười nói: “Như một lần nữa nói một chút với chủ công về đạo dùng người cùng đạo người được dùng, được không?” Tào Tháo ngồi ngay ngắn, gật đầu.

Ta nói: “Đạo dùng người, phải có tâm, có nhìn, có nghe để dùng. Giao việc cho bề tôi, bản thân cũng phải cùng gánh vác. Khiêm tốn để học hỏi, rộng rãi hỏi ý kiến mọi người, tiếp nhận cả những ý kiến không đồng ý, đó là tập hợp nhiều trí tuệ vào một người; với người được dùng, phải thật lòng tin phục, nói năng thông suốt, lấy thân tận lực, dùng cảm nói thẳng, không tị trung nghịch, tận trung với chủ, tận nghĩa với bạn bè, chân thành với đồng僚, đó là dùng một trí tuệ dung hòa vạn trí tuệ vậy. Chủ công, nếu làm được hiền chủ lương thần như thế này, thiên hạ lo gì không lấy được? Như mong chủ công bất cứ khi nào, cũng có thể

dùng trí tuệ, tránh xa gian nịnh, đối xử tử tế với những người bên cạnh. Còn nữa, chủ công, muốn để thần tử giải bày hết với ngài, đầu tiên bọn họ phải thích ngài, phải hiểu rõ được ngài. Ngài phải học được cách cùng họ trao đổi tâm tình! Kỳ thực, chuyện này rất dễ. Chỉ cần công tư phân minh là được. Việc công, ngài phải khiến bọn họ kính phục; việc tư, ngài phải coi bọn họ là bằng hữu. Tới lúc bọn họ đối với ngài vừa kính vừa yêu, tự nhiên lòng sẽ hướng về ngài, giống như bình thường Như đối với ngài vậy. Đến lúc đó, chủ công việc công có mãnh tướng, việc tư có bằng hữu thâm giao. Cho dù có một ngày, Như không thể đi theo ngài nữa, tôi cũng thấy yên tâm!”

Tào Tháo mở trừng mắt: “Tử Vân, sao ngươi lại nói như vậy?”

Ta thở dài: “Chủ công, trong loạn thế, sẽ có rất nhiều chuyện không thể dự liệu. Như càng có bản lĩnh, chủ công càng lợi hại, nhưng chưa biết chừng một ngày kia, tôi gặp phải bất trắc. Không ai có thể biết bản thân mình sau này sẽ gặp phải chuyện gì. Chủ công, nếu tôi thật sự gặp phải chuyện không hay, hy vọng chủ công có thể nhớ kỹ lời nói hôm nay, Như cho dù có chết, cũng đừng quá bận tâm.” Ta là nữ nhân, nếu một ngày bí mật bị bại lộ, ta còn có thể đi theo ông sao?

Tào Tháo nước mắt lại rơi: “Sẽ không đâu, ta quyết sẽ không để ngươi gặp phải bất trắc. Tử Vân, Tháo không muốn ngươi rời khỏi ta.”

Ta cũng rưng rưng cười nói: “Chủ công, xem ngài kìa, so với tôi còn giống trẻ con hơn, tôi không hề khóc. Chúng ta tình nghĩa vua tôi ý hợp tâm đầu, Như nhất định sẽ tự bảo trọng, quyết không dễ dàng chịu chết. Chủ công cũng vậy, nhất định phải bảo trọng, ngàn vạn lần không thể lại giống như hai ngày nay, đầy dọa chính mình, vậy là tốt sao? Nửa năm không gặp, ngài gầy đi rồi. Chỉ cần Như biết ngài khỏe mạnh, ở bên ngoài cũng thấy an tâm.” Tào Tháo nhìn ta gật mạnh đầu.

Ta than thở suy nghĩ, chẳng trách Vũ ca ca nói, Tào Tháo đôi khi cũng giở tính trẻ con, đúng là như vậy. Chỉ cần ông ta không còn vướng mắc, tính tình sẽ tốt hơn nhiều, cũng sẽ không giết nhiều người như vậy! Nghĩ một hồi, ta đứng dậy đi tới trước án thư, mài mực. Tào Tháo tò mò nhìn ta, ta cười, viết một trang giấy, đưa cho ông ta, sau đó đi ra ngoài phòng.

Tào Tháo nhìn tấm giấy, trên mặt ta viết hai khúc ca:

“Ai không có một vài chuyện khắc cốt ghi tâm, ai có thể biết trước kết quả;

Ai không có một chút lòng thù hận, một chút sai lầm vô ý?

Ai không có một giấc mộng không đạt được, ai biết ai phụ ai nhiều?

Ai nguyện ý giải thích vì sao, cười trông gió mây qua.

Sống vui vẻ, lòng không thù hận, vì ngày mai cười vui ca hát.

Trong lòng có thể tiếp nhận mới là khoái lạc, trong gió đêm mở rộng tấm lòng.

Theo đuổi không cần giải thích vì cái gì, cười trông mây gió.” *

Những vinh quang có được trong quá khứ, đã biến thành hồi ức xa xôi.

Vượt qua nửa đời người cay đắng nhọc nhằn, hôm nay lại bước vào mưa gió.

Ngươi không thể buông tha chính mình, từ bỏ giấc mộng trong lòng.

Ngươi không thể để nước chảy bèo trôi, vì tình cảm chân thành của người thân.

Lại khổ sở lại khó khăn, vẫn phải kiên cường, càng thêm những ánh mắt trông đợi.

Trái tim vẫn còn, mộng vẫn còn, chỉ cần kiên trì sẽ có tương lai.

Xem thành bại, đời người hào sảng, cùng lắm lại một lần trở lại.” **

Nhẹ nhõm thở một hơi, tâm trạng ổn định, Tào Tháo để ý cất kỹ tờ giấy, bước ra ngoài.

Lúc ta rời khỏi phòng Tào Tháo, nhìn Trình Dục cùng Hi Chí Tài cười, bọn họ cũng thở dài nhẹ nhõm. Có điều, sự việc lần này để lại ảnh hưởng rất lớn tới Trình Dục, cuộc đời ông ta sau này luôn thận trọng, không

dám kết giao cùng người ngoài, chính là chịu ảnh bởi chuyện này, cũng may, ông ta cùng chúng ta rất hợp nhau. Ta cũng không nói gì nữa, hướng bọn họ hành lễ rồi đi.

Chú Thích:

* Lời bài hát Tiểu khán phong vân – Trịnh Thiếu Thu

** Lời bài hát Vinh quang quá khứ – Lưu Hoan

35. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 35: Căn Cứ Thủy Quân

Tào Tháo rời khỏi phòng, đã không thấy ta đâu. Ông ta nhìn Hi Chí Tài: “Chí Tài, người đi truyền quân lệnh của ta, từ ngày mai, khôi phục việc huấn luyện, chuẩn bị cho chiến đấu. Mặt khác, gọi Văn Nhượng về, hỏi xem quân bị có vấn đề gì không. Còn nữa, người sắp xếp cho người tới trả lời Viên Bản Sơ, nói Tào Tháo ta cảm ơn ý tốt của hân, nếu thật tới lúc cần, ta sẽ nhờ hân.” Nhìn thấy Tào Tháo khôi phục lại khí thế, tất cả mọi người đều cực kỳ cao hứng. Hi Chí Tài lập tức đi làm việc.

Tào Tháo lại nhìn Trình Dục: “Đa tạ tiên sinh. Tháo đã suy nghĩ rõ ràng. Tiên sinh lặng lẽ đi sắp xếp sinh hoạt cho Tử Vân, ta không tiện làm.” Trình Dục nhận lời.

Lúc Trình Dục tìm tới ta, ta gửi ông ta mang về cho Tào Tháo tám chữ: “Chiến thắng Lữ Bố, lương thực là chính.” Ta biết, trận đại chiến còn chưa bắt đầu, kỳ thực cuộc chiến giữa Tào Tháo và Lữ Bố đã biết thắng bại, trấn định triệt để Duyệt châu chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà, ta cũng biết rõ tính cách Tào Tháo bị cho điểm thấp nhất trong lịch sử, cho nên, ta không đi gặp ông ta, cũng không vội bỏ đi. Vả lại, ta phát hiện nửa năm qua mệt nhọc, khiến thân thể Hi Chí Tài càng thêm hư nhược. Vì kéo dài thời gian cho hân, ta dứt khoát ở lại trong phủ của hân, ép hân dùng các loại thuốc khác nhau. Mặt khác, ta cũng giúp đỡ hân làm một số việc, chủ yếu là tập hợp, xem xét tin tức phản hồi từ các nơi. Ta sửa sang lại trước, sau đó cùng hân thảo luận, rồi hân trình cho Tào Tháo, đồng thời thuyết minh cả cách nhìn của hai chúng ta.

Trải qua hai năm thực hiện, đồn điền ở Đông A đã thấy được hiệu quả. Năm nay, mặc dù thiên tai mất mùa, nơi nơi khô hạn, châu châu cũng bay tới giúp vui, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới Đông A. Vì ta nói với Tuân Úc tầm quan trọng của lương thực trong năm nay, ông ta đặc biệt tới Đông A một chuyến, cùng trao đổi cách nhìn về đồn điền với Tảo Chi, nói ra những lo lắng của ta. Bởi vậy, Tảo Chi đốc thúc dân chúng Đông A, khai khẩn thêm ba mươi vạn mẫu đất, tăng cường trông coi đồng ruộng, bởi vậy, năm nay, lương thực thu hoạch tại Đông A nhiều gấp đôi năm ngoái, cuối cùng cung ứng cho đại quân của Tào Tháo hơn ba tháng lương thực.

Từ tháng 9 tới tháng 11 năm đó, Tào quân thu hoạch gấp lương thực xung quanh, có thể ăn, có thể mang đều lấy cả. Mà vì thiên tai địch họa, dân chúng cùng quan viên các nơi cũng thu gom lương thực, nếu không thì không có cách nào trải qua mùa đông. Lữ Bố vô cùng buồn bực, trong tay hân không có dự trữ lương, mùa đông này, hân thật thê thảm. Sau này, khi chúng ta cùng nhắc lại mùa đông năm đó, Lữ Bố ca thán: mùi vị đói khát thật khốn khổ, sợ dĩ hân đi cướp lấy Từ châu của Lưu Bị, dĩ nhiên là để vượt qua cuộc sống đói khát ấy, đây là điều ta hoàn toàn không nghĩ đến. Đương nhiên, sau khi hân biết ta gửi cho Tào Tháo tám chữ kia, liền phạt ta mời hân uống rượu ngon suốt ba ngày. Đây là chuyện về sau.

Tào Tháo sống qua mùa đông thật buồn chán, cuộc sống của Lữ Bố càng không tốt, còn Đào Khiêm không qua nổi, ưu sầu mà bệnh chết. Lưu Bị được mọi người đồng lòng ủng hộ, lên làm Từ châu mục, bắt đầu bày ra những trò vô sỉ. Lúc ta nhận được tin tức y thăng nhiệm Từ châu mục, ý nghĩ đầu tiên chính là: ta nhất định tìm cơ hội chiếu cố y thật tốt. Ta muốn y sớm muộn cũng phải hiểu đạo lý: “Tái ông mất ngựa, ai biết họa phúc?”

Viên Thiệu quả nhiên chỉ viết thư uy hiếp, không có hành động gì. Hơn nữa, y thật sự rất bận rộn cùng Công Tôn Toản tranh giành đất đai. Công Tôn Toản năm nay quyết tâm bắt Viên Thiệu phải nhụt đầu,

chủ động tấn công Ký châu. Viên Thiệu vừa phải tích cực ứng chiến, vừa sai con trai mình là Viên Đàm tấn công thủ hạ của Công Tôn Toàn là Diên Giai ở Thanh châu. Viên Đàm đại tướng quân liên tiếp ca khúc khải hoàn, trong thời gian một năm đã lấy được phân nửa đất đai Thanh châu. Mà Công Tôn Toàn đang lúc đánh nhau cùng Viên Thiệu, không chiếm được chút lợi thế nào, chủ yếu vừa đánh vừa lùi. Hơn nữa, quả ác hấn gieo cuối cùng đã tìm tới hấn vào cuối năm 195, các dân tộc thiểu số ở biên giới quan ngoại U châu liên kết lại, cùng đề cử Diêm Nhu làm thủ lĩnh, liên tiếp mười trận đánh Công Tôn Toàn về thẳng Dịch Kinh, từ giờ về sau, không thể ra khỏi đó nữa.

Những tin tình báo đó tới chỗ ta cùng lúc, đã phác thảo rất rõ ràng cho Tào Tháo tình thế phương bắc, cũng giúp ông ta kiên định quyết tâm thu phục Duyện châu. Hai tháng sau, ta rời khỏi Quyên thành, nơi này đã không còn việc cần tới ta nữa. Tình thế Công Tôn Toàn không ổn, ta không thấy được chút tin tức nào của Vân ca ca, trong lòng bỗng thấy khẩn trương. Mặc dù biết huynh ấy không có chuyện gì, nhưng ta vẫn lo lắng. Ta muốn đi thăm huynh ấy ở Dịch Kinh, xem lần này có thể mang ca ca trở về hay không. Đúng lúc ta muốn khởi hành, tin tức ở Bắc Hải lại khiến ta phải trở lại Thọ Quang. Thật bức mình!

Thời tiết đầu mùa xuân mát mẻ, ta lần nữa ra đi. Kỳ thực, trong hơn hai tháng này, ta thậm chí có một chút hối hận, hối hận không nên bỏ ba khắp nơi, cảm giác ở nhà thật tốt! Ngẫm lại cuộc sống như vậy sẽ còn tiếp diễn rất nhiều năm, ta cười khổ. Kỳ thực bản thân ta thấy khổ nhưng không thể nói ra, Tào Tháo bọn họ đều cho rằng ta một lòng vì Tào Tháo, vì sự nghiệp thống nhất thiên hạ, nhưng có ai biết, ta kỳ thực chỉ là tự bảo vệ mình. Ta dù sao cũng là nữ nhân mà! Theo thời gian, nữ tính ngày càng lộ rõ, ta che giấu tốt, mọi người ở chung đã lâu nhưng còn chưa để ý thấy, lỡ bại lộ, khác nào kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Đợi đến lúc đại thế thiên hạ đã định rồi tính sau.

Dọc đường đi, ta cũng chú ý tình hình loạn lạc ở Duyện châu. Lúc này, tuy rằng trong tay Tào Tháo trực tiếp nắm giữ chỉ có ba tòa thành, nhưng ba tòa thành này vừa đúng làm thành một tam giác, có thể hỗ trợ lẫn nhau. Lữ Bố rút về phía nam, khiến đám dậu đồ bình leo kia không biết phải làm sao, bọn họ sợ Lữ Bố thua, Tào Tháo thắng lợi sẽ trả thù; lại sợ Lữ Bố đánh trở lại, bọn họ cũng không có kết quả tốt. Hơn nữa thiên tai, lương thực thiếu thốn, cuộc sống của những người đó cũng hết sức chật vật. Đến bây giờ đã là thời kỳ giáp hạt, những người đó rốt cuộc chẳng quan tâm hai bên giao chiến thế nào, ai ở đây làm chủ cũng không sao cả, bởi vì ai nấy đều chết đói hết, còn có gì đáng sợ nữa đây. Ta nhìn thấy điều đó, cũng bất đắc dĩ đành lắc đầu.

Tới biên giới Thanh châu, cũng là một cảnh hoang tàn. Viên Đàm hùng hổ đánh giết, Diên Giai không có Công Tôn Toàn viện trợ, sớm đã không duy trì được. Người chạy trốn ngày càng nhiều, trên đường lớn chỗ nào cũng thấy người mang theo cả vợ cả con, cảnh tượng thực thê thảm. Ta cũng bất lực, những người như vậy không ít, ta cũng chỉ có thể giúp đỡ một chút. Dứt khoát chỉ dẫn cho họ chạy tới Giang Nam, ở đó còn đỡ hơn! Chỉ ít, sang năm, Tôn Sách tới Giang Đông, nơi đó cũng ổn định lại.

Trở lại Thọ Quang, ta lại giật nảy mình, người trong thành Thọ Quang sao lại nhiều như vậy? Nhìn thấy Quấn Hối, ta vội vàng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Ta cảm thấy mới mấy tháng, dân số trong thành Thọ Quang đã tăng gấp đôi rồi.”

Quấn Hối ha ha cười: “Công tử, chỗ này thật tốt! Công tử sắp xếp chúng tôi ở lại chỗ này, cuộc sống của mọi người đều tốt, những người vô gia cư ở quanh vùng biết tới đều tới đây. Cậu trở về vừa đúng lúc, những chuyện thế này ta không biết làm.” Ta muốn ngã....

Nhìn đám người trong ngoài thành, ta khóc không ra nước mắt! Không nhận thì không đành lòng; nhận vào, Thọ Quang này dù sao cũng chỉ là một thành nhỏ, ta làm thế nào an trí nhiều người như vậy? Lúc trước Vũ ca ca làm thế nào nhỉ? Đúng rồi, tách ra xử trí. Dem mọi người sắp xếp ở ngoài thành hướng gần bờ biển đi. Dựa theo biện pháp của Vũ ca ca, ta cũng thành công an trí cho gần hai mươi vạn dân lưu lạc. Diện tích thành Thọ Quang lập tức mở rộng không ít. Ôi, khổ rồi, không muốn nổi danh không được. Còn may, hi, hiện tại huyện lệnh là Quấn Hối.

Nhưng mà, Quấn Hối ở trước mặt ta nói: “Công tử, chức huyện lệnh này tôi không làm nổi, công tử nhận lại đi! Còn nữa, tôi phải huấn luyện thủy quân, không có thời gian. Huống hồ, cậu nói, căn cứ thủy quân là bí mật, không thể bại lộ, cho nên tôi ở lại Thọ Quang không ổn!” Ta... không còn lời nào để nói.

Tiến Quấn Hối đi, ta nhìn bầu trời ngẩn người: tiếp theo xử lý ra sao? Xem ra, ta chỉ có thể từ bỏ nơi này,

khăng định phải chạy thôi, ở lại rất thảm. Sau hai ngày tính toán, ta vừa cưỡng bức vừa dụ dỗ, rốt cục bắt được lão lính Lý Thập của ta đáp ứng làm huyện lệnh, dù sao ông ta cũng đã làm quản lý hiệu thuốc lâu như vậy, làm tạm huyện lệnh cũng không tồi.

Sắp xếp xong chuyện ở Thọ Quang, ta tới căn cứ thủy quân. Tần Dũng cùng năm trăm tinh binh đã giao cho Tần Lợi. Tần Lợi từ phương bắc trở về, đi một chuyến, hẳn cũng đã nắm rõ chuyện làm ăn của ta. Không hổ là cao thủ buôn bán, trong thời gian ngắn, hẳn đã hoàn toàn vào vai, ta cũng yên tâm. Lúc này, tất cả thu nhập của hiệu thuốc, ta đều dồn cả vào việc xây dựng thủy quân. Ba năm này, Tào Tháo không hề hướng ta yêu cầu cấp quân lương, ta cũng chưa từng nói qua thu nhập từ việc buôn bán dùng vào đâu. Hi, sau này hãy nói.

Cổ nén cảm giác say sóng, ta lên tới đảo. Không tồi, trên đảo đã xây dựng được một doanh trại, tối thiểu có thể chứa hai vạn người, Quản Hối vẫn là một thống lĩnh tài ba. Lúc này, hẳn hẳn ta đi dạo trên đảo: “Điều kiện nơi này không tồi, sóng trên biển không đánh vào được, Ở đó có một vịnh rất tốt, neo mấy chục con thuyền đều không thành vấn đề. Những chuyện khác đều dựa theo phân phó của công tử thực hiện. Chuyện chiêu binh cũng tiến hành thuận lợi, ban đầu hưởng ứng lệnh triệu tập của ta có hai ngàn người. Những người bị cậu loại ra chọn khi lựa tinh binh, bọn họ không phục, đều muốn đến, tôi từ trong đó lựa chọn hai nghìn người biết bơi.”

Ta thực sự cao hứng, cảm giác say sóng cũng nhẹ đi rất nhiều: “Quản đại ca, ta đã nói mà, người thật sự làm được, thế nào? Hi, đúng rồi, đưa ta tới xem vịnh đi, về sau chiến thuyền cũng không phải thuyền đánh ca hiện giờ, ta sợ nơi đó không chứa nổi.” Quản Hối cười khúc khích đưa ta tới vịnh.

Cũng không tệ lắm, lớn hơn tưởng tượng của ta. Ít cũng có thể neo đậu mười chiến thuyền. Trong đầu ta một mặt nghĩ về việc chế tạo lâu thuyền, một mặt tính toán. Trên một con thuyền có thể chứa năm trăm người, mười chiến thuyền mới được năm ngàn, ít quá rồi! Từ từ rồi tính vậy!

“Quản đại ca, người cũng biết nơi này là căn cứ bí mật, làm thế nào mới giữ được bí mật, ta muốn nghe suy nghĩ của người.”

“Hi, chuyện này là sở trường của tôi. Lúc trước, tôi mang theo mọi người... Hi.” Ta cũng nở nụ cười.

“Quản đại ca, không phải ta không yên tâm, đội quân này chính là vũ khí bí mật, chờ tới lúc, đem ra ngoài, chính là đánh cho kẻ địch một đòn trí mạng, vạn lần không thể thiếu cảnh giác. Ta cũng hiểu, Quản đại ca muốn trở thành một tướng quân chân chính, ta xin thề, nhất định sẽ giúp người đạt được ý nguyện. Nhưng điều kiện tiên quyết là, người nhất định phải trân trọng chính mình, đừng mất mạng, mới có được mọi thứ. Muốn vậy, mặc kệ người sắp xếp nơi này thế này, về sau, thuyền trong vịnh này không thể để người khác phát hiện. Nếu thế, cho dù có người tìm ra hòn đảo này, cũng chỉ nghĩ rằng đây là những người chạy trốn khỏi chiến tranh, mới tới đây sinh sống, hiểu chưa?” Quản Hối gật đầu.

Ta nói tiếp: “Hủy toàn bộ quân doanh mới kiến tạo đi, xây dựng lại, phải giống một làng chài trên hải đảo, như là thôn trang vậy. Về sau người đông, người trên bãi biển cách nơi này không xa, lại dựng thêm một thôn trang nữa là được. Hiện nay Thọ Quang vẫn trong tay chúng ta, mọi chuyện nên làm cho tốt.”

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Quản Hối, ta cười: “Quản đại ca, có một câu nói, tiểu ẩn, là trốn trong núi rừng, trung ẩn, là trốn trong dân chúng, đại ẩn, chính là trốn trong chợ. Ý tứ chính là nơi có thể ẩn mình tốt nhất, chính là giữa đám đông. Thôn trang này là để người ngoài nhìn, người trong thôn đều là người của chúng ta. Bao gồm cả người già, trẻ nhỏ, không phải gia quyến của binh lính, không được tới gần thôn trang. Cuộc sống trong thôn do quân đội quản lý, hiểu chưa? Người không hiểu cũng được, nhưng mà, nhất định phải dựa theo phương pháp của ta mà làm!” Quản Hối cuối cùng cũng gật đầu. Ta cũng mặc kệ người hiểu thật hay giả vờ hiểu, dù sao người cứ làm theo lời ta là được.

Trở lại Thọ Quang, ta gọi Tần Dũng tới: “Quản đại ca, về sau, có lẽ trong thời gian dài ta không thể tới đây. Lúc ta không có ở đây, Tần Dũng sẽ đại diện cho ta. Về sau, các việc về tiền nong cũng do người và Tần Dũng lên hệ. Tóm lại, mọi chuyện nơi này, ta đều giao cho người. Còn nữa, mặc kệ về sau ta gặp chuyện gì, người cũng không thể rời bỏ nơi này, từ bỏ cố gắng. Có Tần Dũng liên hệ với người, người có thể yên tâm, ta sẽ cho người một cơ hội để trở thành tướng quân. Ta cũng hy vọng, từ đội quân của người, cũng xuất hiện vài viên đại tướng, người hiểu chưa?” Quản Hối nhìn ta, chỉ biết gật đầu.

Ta lại giao phó Tần Dũng: “Bây giờ, người chính thức đảm nhận nhiệm vụ làm tổng quản cho ta. Tần huynh, tất cả bí mật của ta đều sẽ cho người biết, mọi chuyện của ta cũng cần người toàn lực phối hợp. Đây là chuyện vô cùng nguy hiểm, người phải chuẩn bị tâm lý!”

Tần Dũng nhìn ta cười: “Công tử, cậu không cần nói nhiều như vậy, tôi hiểu rõ. Có điều, nếu tôi là quản gia của công tử, cậu không thể kêu tôi là huynh, gọi tên tôi đi!” Ta cười khỏ, hần nói có lý.

“Được, ta không khách khí nữa. Tần Dũng, người trong một năm này, cứ ở lại Thọ Quang huấn luyện tinh binh, bọn họ lực chiến, mã chiến đều phải mạnh. Ta muốn người đem bọn họ huấn luyện thành những tướng quân tài ba. Về phần ngựa, hiện tại không có, nhưng không đầy hai năm, Nạp Nhĩ Khang sẽ có thể cung cấp, người phải tốn nhiều công sức.” Tần Dũng gật đầu. Giữa ta và bọn họ thực sự không cần quá nhiều lời.

36. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 36: Đắp Mai Rùa Đen

Ta bận bịu bên này, bên kia Tào Tháo cũng không nhàn rỗi. Sau hai tháng đầu xuân, Tào Tháo dẫn đại quân tấn công Lữ Bố. Dựa theo kế hoạch đã định sẵn, quân đội đi qua Duyện châu, toàn bộ hoa màu và những thứ có thể cho người ăn đều bị quân Tào vơ vét không còn gì. Ban đầu đám dậu đồ binh leo ngoài việc mặt buồn rười rượi, nhìn thấy đại quân dừng hành vi cướp bóc để đoạt lương cũng không dám động gì. Cũng may Tào quân còn chưa giống quân Lữ Bố trực tiếp vào thành đoạt lương. Mọi người đứng trên tường thành, nhìn từng đợt từng đợt quân chính quy rồi loạn quân đi qua bên ngoài, không ít người bắt đầu hối hận mình trước kia đã hòa theo.

Có điều, Tào Tháo lúc này căn bản không có thời gian xử lý bọn họ, trong tình huống đại quân trước mặt bụng đói trống không, sau lưng quân Lữ Bố phát động công kích mãnh liệt. Tình huống như vậy, người có năng lực cũng phải bó tay. Lữ Bố trong thời gian ba tháng, rút lui thẳng về phía nam, vất vả ổn định lại ở Định Đào. Mắt thấy quân đào ngũ ngày càng tăng, lòng quân tan rã, theo đề nghị của Trần Cung, Lữ Bố cần rằng quay lại phản công Tào Tháo. Vấn đề là, mỗi ngày một bữa cơm, không thể so sánh với mỗi ngày hai bữa, chưa nói tới chất lượng ra sao. Bị Tào quân đã bại, Lữ Bố cuối cùng không còn khả năng công kích, chạy một mạch về nam tới Từ Châu, đến đây nhờ Lưu Bị.

Triệt để đuổi cổ Lữ Bố, Tào Tháo bắt đầu thu phục lại Duyện châu. Cuối tháng 6 năm 195, chuyển thủ phủ từ Quyên thành về huyện Hứa. Nguyên nhân đương nhiên là Quyên thành quá gần địa bàn Viên Thiệu, lúc đi ngủ bị người ta nhòm ngó cũng không vui vẻ gì.

Chuyện của Tào Tháo ta cũng mặc kệ, dù sao cũng không có gì cần quản. Ở Thọ Quang hai tháng, sắp xếp xong xuôi mọi việc, ta cuối cùng có thể khởi hành đi Dịch Kinh. Năm 195 đúng là một năm nhiều tai họa, vốn đang mùa xuân cảnh sắc tươi đẹp, nhưng dọc đường bày ra toàn cảnh thê lương, ta lại cảm thấy nỗi đau lòng của Vũ ca ca.

Bước vào Dịch Kinh, thật sự là cảm khái vạn phần. Nghĩ đến sắp được gặp ca ca, ta rất cao hứng. Nhưng nghĩ tới lần gặp mặt trước, lòng ta lại thấy bất an, thời gian đã qua hai năm, không biết lần này Vân ca ca có nghe lời ta nói không. Trong lòng ta bồn chồn, bản thân đối với ai cũng có thể chơi đùa trong lòng bàn tay, vì sao cứ gặp ca ca là chẳng còn chủ ý nào hết? Ôi, lòng tin của ta lại bắt đầu dao động.

Lần này trở lại Dịch Kinh, ta cảm nhận rõ ràng bầu không khí không được tốt như hai năm về trước. Xem ra, Công Tôn Toàn thật sự là người cầm lên được, nhưng không bỏ xuống được. Hần lần này không nghi ngờ sẽ thua Viên Thiệu. Hừ, nếu không có bản lĩnh làm bá chủ một phương, lại không biết an phận thủ thường, người không thua thì ai thua đây?

Vội vàng chạy tới nơi ở của Triệu Vân, yên lặng quá, rõ ràng là không có người. Chẳng lẽ đã xuất chinh? Không giống. Công Tôn Toàn sau khi bị Viên Thiệu đánh cho xanh xám mặt mày, sẽ không thể nào lại tấn công, mà trở thành con rùa đen rút đầu. Đáng tiếc cho Vân ca ca, một thân võ nghệ cao cường, dưới tay

hắn lại lãng phí suốt năm, sáu năm trời. Hiện tại ta đứng ở ngoài cửa, không biết làm sao, ôi, cứ về hiệu thuốc đã vậy.

Ta rầu rĩ không vui đi tới cửa hiệu thuốc Đức Tường, thế này là sao? Nơi này cũng không có người? Không thể nào, sao ta lại xui như vậy! Cửa nhà Vân ca ca không vào được, cửa nhà chính mình cũng không luôn? Vốn tâm trạng đã không tốt, ta bực mình định đá một phát vào cửa. Vừa đúng lúc, nửa chừng liền dừng lại, đây là sản nghiệp của mình mà, đập hư rồi, lại phải bỏ tiền sửa chữa. Nghĩ một hồi, ta làm sao vậy? Hôm nay tâm trạng sao lại kém thế? Ta thở dài, ngồi ở cửa, nâng cằm, nhìn bầu trời ngẩn người.

Một lát sau, có một ông lão đi ngang qua, nhìn ta rồi tới hỏi: “Tiểu huynh đệ, muốn mua thuốc à?” Ta cười khổ gật đầu. “Ôi, người chưa biết à? Hiệu thuốc trong thành đều đóng cửa, buổi tối mới mở mà! Bây giờ còn sớm, cậu chờ cũng vô dụng, tối hãy đến.”

Ta chớp tròng mắt ngậy ngẩn cả người, chưa từng nghe nói qua, buổi tối mới mở cửa làm ăn: “Ông ơi, nơi này thịnh hành phong thủy buôn bán buổi tối sao? Các cửa hàng khác đều mở cửa mà!”

Lão nhân gia cười: “Xem ra, cậu từ nói khác đến rồi. Khả, hiệu thuốc, tiệm buôn vũ khí, đại phu khám bệnh tại nhà trong thành, phàm là liên quan tới việc đánh giặc, đều buôn bán vào buổi tối.”

Mới nghe lần đầu: “Vì sao vậy? Hai năm trước lúc ta tới đây đâu có như vậy?”

“Ôi, là Công Tôn đại nhân hạ lệnh, những người làm nghề đó ban ngày đều phải đi công trường, không cho bọn họ mở cửa. Buổi tối mở cửa đều là để những đại nhân chỗ Công Tôn đại nhân trong thành tranh thủ đến.” Ta khinh, Công Tôn Toản này muốn làm gì? Công trường? Công trường cái gì?

Ta đứng dậy cảm tạ: “Cám ơn ông, buổi tối tôi tới vậy.” Ông lão cười rồi bỏ đi.

Dắt ngựa theo, ta không biết mình nên làm gì, cúi đầu, chậm rãi hướng chỗ ở Vân ca ca đi tới. Đột nhiên có tiếng hô: “Người trước mặt, đứng lại.” Ta sửng sốt một chút, quay đầu lại xem, một gã quan binh đứng ở phía sau.

“Tướng quân, ngài gọi tôi à?” “Không sai, chính là người.”

Ta không hiểu gì nhìn hắn: “Không biết tướng quân gọi tôi có chuyện gì?”

Người đó tiến tới, cao thấp đánh giá ta: “Người là người phương nào, từ đâu tới, tới làm gì?” Ý, điều tra nhân khẩu rồi.

Ta thở dài, không nhắc tới Vân ca ca tốt hơn: “Tướng quân, tiểu nhân hôm nay vừa tới. Tôi tới hiệu thuốc Đức Tường.”

Hắn a một tiếng: “Người là người của hiệu thuốc Đức Tường? Trước kia sao chưa từng gặp người?”

Ta cúi đầu “Tiểu nhân là chủ hiệu thuốc Đức Tường, rất ít khi tới đây.”

Hắn thấy hứng thú: “Người là chủ nhân hiệu thuốc Đức Tường? Như vậy người chính là tiểu thần y bọn họ thường nói?” Đây là cái gì vậy?

Ta cau mày: “Tướng quân nói đùa, tiểu nhân lúc nào lại là thần y? Chỉ là biết một chút y thuật thôi. Ngài nói vị thần y kia chắc là ca ca của tiểu nhân chăng?”

Người kia cười: “Ta thấy người cũng không giống tiểu thần y. Đúng rồi, ca ca kia của người là người ở đâu vậy? Ta đang muốn mời hắn đến xem bệnh.”

Ta cười theo: “Huynh trưởng đang ở phương nam. Huynh ấy bận không tới nổi, nên mới sai tiểu nhân tới đây xem việc làm ăn thế nào. Có điều, tướng quân, nếu ngài vội cần đại phu, tiểu nhân cũng có thể xem giúp.”

Hắn cười hèn hèn: “Vậy ta hỏi người, làm thế nào để nữ nhân sinh ra trẻ con đây?” TMD*, ta muốn mắng chửi người.

Ta cố nén: “Ô, tướng quân, vấn đề này làm khó tiểu nhân rồi. Nhưng mà, tiểu nhân tuy không hiểu, nhưng biết một phương thuốc cổ truyền, ngài không ngại có thể thử?”

Hắn vừa nghe, liền xán lại gần: “Người nói đi.”

Ta cười: “Tướng quân, ngài giúp phu nhân là được! Vả lại, phía nam có một loại trái cây gọi là đu đủ, thường xuyên nấu với canh gà, sẽ khiến phụ nữ sinh nhiều. Sinh nhiều tự nhiên sẽ có trẻ con ngay.”

Tên kia cười lớn: “Người biết nói chuyện đó. Loại cây đu đủ này, hiệu thuốc của người có không?”

Ta cười cười: “Bây giờ là không có, nhưng nếu tướng quân đã có lời, tiểu nhân sang năm từ phương nam tới, sẽ đặc biệt mang biểu tướng quân.”

“Ha ha, ha ha,” kẻ đó vỗ vai ta: “Ừ, rất biết cách xử sự. Thấy người lanh lợi như vậy, ta nhắc nhở người, trở về đợi ở hiệu thuốc nhanh đi, không có chuyện dừng tùy tiện ra ngoài. Cho dù ra ngoài, cũng đừng mang ngựa theo, nếu không, sẽ gọi người nhập ngũ ngay. Hì, xem người da thịt mềm mại, sao đánh giặc được? Cho dù là cho người đi công trường khuôn đất cũng chẳng nổi.”

Ta nhanh chóng cúi đầu cảm ơn, thuận tiện dứt cho hắn một cây trâm vàng: “Đa tạ tướng quân, tiểu nhân về sau nhất định báo đáp ngài.”

Người này cười, lặng lẽ nói: “Người muốn ra khỏi thành, đi cửa hướng đông đi, ở đó ta giữ. Ta khuyên người, đi sớm là tốt, nơi này không phải nơi loại người như người nên tới.” Cây trâm này không mất trắng rồi, ta linh hội gặt đầu.

Rời khỏi tên lính này, ta thềm thở ra một ngụm, vận khí thật không tồi. Nghĩ lại, vẫn nên về hiệu thuốc. Nhíu mày nhìn cửa lớn, không do dự rút kiếm khỏi vỏ, trực tiếp phá khóa đi vào. Trong hiệu thuốc, lạnh lẽo vắng lặng, nhưng mà, thuốc thang sắp đặt chỉnh tề, dược hiệu trong tủ vẫn còn nhiều. Nhìn lại hàng hóa trong phòng, mặt hàng đầy đủ, chỉ là không phát hiện thấy lương thực. Ta thở dài, chạy đi ngủ.

Chờ lúc ta bị thanh âm bên ngoài đánh thức, sắc trời đã tối đen. Mấy tên thuộc hạ ở ngoài đang vội vã thấy ta ra mở cửa, đều không tin vào mắt mình. Chờ nghe xong bọn họ nói, ta cuối cùng cũng hiểu rõ tình hình hiện tại ở Dịch Kinh. Công Tôn Toàn từ lúc bại trận, sợ hãi rúc mình trong này, nghe chủ ý thiêu thối của Quan Tĩnh, tu sửa tường đồng vách sắt. Tất cả binh tướng cùng thanh niên trai tráng trong thành đều bị trưng dụng, làm cái mai rùa đen cho hắn. Bởi vì công trình lớn, Công Tôn Toàn lại thúc giục vội vã, người trên công trường mỗi một, bệnh tật, số lượng giảm rất nhanh. Lại là tên Quan Tĩnh góp lời, khiến Công Tôn Toàn hạ lệnh, tất cả các hiệu thuốc, đại phu trong thành đều đến công trường đốc sức, bởi vậy mới ra chuyện này.

“Ta khinh, Công Tôn Toàn, đúng là đồ rùa đen khốn kiếp.” Nghe xong ta vô cùng tức giận, không kìm được mắng thành tiếng.

Chu Lạc thở dài: “Công tử, cậu nên rời khỏi đây đi. Hiện tại, thanh danh thần y của cậu đã lan ra, Công Tôn Toàn mà biết cậu ở đây, chắc chắn sẽ không thả cậu đi.”

Ta kinh ngạc: “Các người nói không biết xấu hổ, chúng ta làm ăn, làm việc phải cẩn thận, không thể để nổi danh trong bất cứ mặt nào. Cây to gió lớn, các người chưa nghe sao. Thần y, thần ý, làm cái gì chứ, sao bỗng nhiên nổi danh như vậy?”

Chu Lạc vẽ mặt ủy khuất: “Không phải chúng tiểu nhân nói đâu! Cậu ở đây khám bệnh, chữa nhiều người như vậy, lại không lấy tiền của người nghèo, mấy người đó sau khi ra ngoài, nói ra... Không nổi danh mới là lạ.” Nhìn thấy ta trừng mắt, hắn không dám nói nữa. Ta thở dài, kỳ thực hắn nói cũng đúng. Xem tình hình, về sau ta vẫn nên ít phát hảo tâm. Nhưng mà có thể thấy chết không cứu sao? Khó quá.

Lại nhìn bọn họ: “Chuyện này coi như xong, nhưng mà, sao kho hàng một chút lương thực cũng không có? Phải biết rằng, ta còn định từ đây lấy đi một chút lương thực đó.”

Chu Lạc thở dài: “Công tử, hiện ở trong thành ai nấy còn phải đi xin lương mà sống, mọi nhà không được trữ lương thực quá ba ngày, chúng ta ở nơi này cũng vậy!”

Ta buồn bực, lần này tới Dịch Kinh thực TMD....”Quên đi, không trách các người. Vậy đi, các người lưu lại ít người ở đây, còn lại thu thập ít châu báu, cùng ta đi thôi. Hừ, Viên Thiệu sẽ không tha cho con rùa đen rút đầu này đâu, ta không muốn các người chết cùng con rùa đen đó lúc thành bị phá, không có lợi. Những

người còn lại chọn thời cơ, trốn cho nhanh. Còn nữa, mạng của các người so với mấy thứ kia đáng giá hơn, hiểu chưa?” Mọi người gật đầu cái rụp.

Chu Lạc nói: “Công tử yên tâm, tôi cùng hai người sẽ lưu lại. Dù sao về sau Viên quân cũng được, ai khác tới cũng được, chúng ta vẫn phải làm ăn.” Ta cũng đồng ý. Chu Lạc này cũng thật thông minh.

Chú thích:

* TMD: con mẹ nó

37. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 37: Mỗi Người Một Ngả

Sắp xếp xong chuyện ở hiệu thuốc, ta phân phó thuộc hạ đi xem Triệu Vân đã trở về chưa, mời huynh ấy tới đây một chuyến. Lại dặn bọn họ, không được gọi ta là công tử, ta chỉ là một đại phu lang thang, ở lại đây xem bệnh. Bọn họ khó hiểu nhìn ta, ta lắc đầu, cũng không giải thích, chỉ lệnh bọn họ nghe theo.

Qua nửa canh giờ, Triệu Vân thật sự cùng Chu Lạc tới. Huynh ấy nhìn thấy ta ngồi ở tiền đường, đầu tiên là sững sốt, tiếp theo mừng rỡ, sải bước chạy tới. Ta cười tiến lên: “Tiểu nhân ra mắt Triệu tướng quân.” Triệu Vân có chút không hiểu, nhìn ta.

Không đợi huynh ấy nói gì, ta đưa Chu Lạc một thỏi bạc, nói: “Chủ quán, ta cùng Triệu tướng quân cần nói ít chuyện, xin mượn tạm quý tiệm một chút”. Chu Lạc lập tức lên tiếng đáp ứng, đưa bọn ta vào phòng trong, hắt lui ra ngoài.

Ta lúc này mới bỏ nhào lên người Triệu Vân: “Vân ca ca, Như nhi rất nhớ huynh.” Ta suy nghĩ rất lâu, đối phó với ca ca, chỉ có thể dùng tình thân huynh muội.

Vân ca ca cũng có vẻ rất kích động: “Như nhi, hai năm không gặp muội, ta thật lo lắng. Để ca ca xem nào, ừ, lại lớn thêm, cao thêm rồi, sắp cao hơn ca ca rồi.”

Ta lại đau lòng: “Ca ca, hai năm không gặp, huynh lại thật gầy quá.”

Vân ca ca nhìn ta: “Sao muội lại không đến chỗ ca ca? Lại ở nơi này? Chủ công đã hạ lệnh, đại phu cũng phải đi công trường đó.”

Ta lắc đầu: “Không phải Như nhi không tới, ban ngày muội đến chỗ huynh, huynh không ở nhà. Ôi, hôm nay muội vừa tới, nơi này loạn rồi, chẳng còn chỗ nào để nghỉ chân nữa!”

Triệu Vân cười cười: “Như nhi, muội đến thật không đúng lúc, hiện tại Dịch Kinh rất nguy hiểm. Ôi.”

Ta làm nũng: “Như nhi nghe nơi này đang nguy hiểm nên mới tới. Ca ca ơi, cùng Như nhi đi thôi, được không? Như nhi là đặc biệt tới đón đại ca.”

Vân ca ca nhìn ta lắc đầu: “Như nhi, không phải ca ca không muốn theo muội, nhưng mà chủ gấp nguy, thần bỏ đi, không phải là đạo làm người. Huống hồ, Công Tôn đại nhân cũng chưa từng làm việc có lỗi với ta, ta không thể bỏ đi lúc này! Ôi, vả lại...” Huynh ấy không nói nữa.

Ta cau mày: “Vả lại cái gì?” Huynh ấy chỉ cười, không nói gì.

Ta nói: “Ca ca, Công Tôn Toàn tuy rằng không làm gì có lỗi với huynh, nhưng đi theo ông ta làm con rùa rút đầu, là ý làm sao? Nam nhi tốt phải có chí tại thiên hạ, vì nước vì dân. Chủ tử như Công Tôn Toàn, căn bản không cần hiệu trung với ông ta. Còn chưa nói, ông ta tới bây giờ cũng không trọng dụng gì ca ca cả! Ca ca, hiện tại Trung Nguyên quần hùng nổi lên bốn phía, đúng là lúc anh hùng kiến công lập nghiệp, huynh bị vây khốn ở đây, uống phí một thân võ nghệ. Vẫn là cùng Như nhi đi thôi!”

Vân ca ca nhìn ta chằm chằm: “Như nhi, muội có phải có chuyện gạt ta không? Chẳng lẽ, muội thật sự muốn như lần trước tới đây đã nói? Thật sẵn sàng góp sức vì bá chủ một phương? Muốn gây dựng sự nghiệp?”

Nhìn ánh mắt huynh ấy, ta cúi đầu: “Không nói dối ca ca, Như nhi đúng là muốn như vậy.” Sắc mặt huynh ấy lập tức xấu đi.

Ta còn nói: “Cho nên, Như nhi đến đưa ca ca đi, chúng ta huynh muội cùng đi...”

Không đợi ta nói xong, Vân ca ca lập tức đứng lên: “Như nhi, muội thực hồ đồ. Muội là...”

Ta nhanh chóng chặn miệng huynh ấy: “Ca ca, Như nhi nói rồi, nam nhân có thể làm, muội cũng có thể làm. Huynh cũng biết, khả năng của Như nhi so với nam nhân còn mạnh hơn. Huống hồ, Như nhi cũng thế rồi, nhất định phải giúp ca ca kiến công phong hầu.”

Triệu Vân dậm chân: “Muội đó, ca ca đã nói rồi, không cho muội nghĩ tới chuyện đó. Muội có biết làm vậy sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm không. Muội... Ta biết nói thế nào với muội đây?”

Ta ngẩng đầu nhìn huynh ấy: “Nguy hiểm? Ca ca, huynh không phải cũng đang làm sao? Muốn nói nguy hiểm, tình cảnh của huynh mới là nguy. Mặc kệ về sau thế nào, hiện tại, ca ca phải cùng Như nhi rời khỏi nơi nguy hiểm này, được không?”

Vân ca ca ngồi xuống: “Ta sẽ không đi theo muội. Ta đã nói rồi, hiện tại ta không thể đi.”

Ta thật sự không biết làm sao, đành tiếp tục khuyên: “Nhưng mà, Công Tôn Toàn sắp xong rồi. Huynh đi theo ông ta, căn bản không có lối thoát. Có điều, ông ta tạm thời chưa chết ngay, còn thêm mấy năm nữa, huynh sẽ bị ông ta trì hoãn. Ca ca ơi, hiện tại Trung Nguyên một mảnh hỗn loạn, là lúc nam nhi ra sức, huynh ở lại nơi này, cùng Công Tôn Toàn làm rùa, làm sao được chứ.”

Nhìn thấy ta lại làm nũng, Triệu Vân bắt đấm dĩ lắc đầu: “Như nhi, muội cho dù giỏi tới đâu đi nữa cũng chỉ là một tiểu cô nương. Muội sẽ không hiểu được chúng ta. Dù sao, ca ca hiện tại không thể đi được. Về sau, nếu như Công Tôn đại nhân không dung ta nữa, đi cũng chưa muộn.” Nhìn thấy bộ dáng cố chấp của huynh ấy, ta cũng hết cách, ngồi một bên chẳng nói câu nào.

Triệu Vân nhìn thấy ta như vậy, ngồi yên trong chốc lát, chợt nghĩ ra: “Như nhi, muội muốn dốc sức vì ai? Viên Thiệu sao?”

Ta hỏi huynh ấy: “Huynh sao lại nghĩ muội muốn dốc sức vì Viên Thiệu? Bởi vì các người mới bị y đánh bại sao?”

Triệu Vân lắc đầu: “Không phải như vậy. Ca ca muốn hỏi cho biết thôi.”

Ta thở dài: “Viên Thiệu là hạng người không có mưu, không quyết đoán, y cũng chỉ có thể bắt nạt con rùa đen Công Tôn Toàn thôi, muội không thềm theo loại ngu dốt đó. Như nhi đi theo một vị chủ công anh hùng.”

Triệu Vân thấy hứng thú: “Vậy, người đó là ai? Lại khiến muội muội đầy bản lĩnh của ta thấy vừa mắt vậy?”

Ta cười nhõng nhẽo: “Ca ca, huynh nói cứ như bản lĩnh của muội là đồ giả vậy! Chủ công của Như nhi chính là Duyệt châu mục – Tào Tháo, Tào Mạnh Đức.”

Ta vừa dứt lời, sắc mặt Triệu Vân đã thay đổi, huynh ấy đứng dậy: “Cái gì, muội... Muội lại nhìn trúng loại người như Tào Tháo sao?”

Ta sửng sốt: “Vậy thì sao? Tào Tháo là loại người gì, ca ca, huynh nghe thế nào vậy? Vì cái gì nhìn muội như thế?”

Triệu Vân cau mày: “Tào Tháo là loại người gì? Hừ, chuế yêm di sữ*, hậu nhân hoạn quan. Thế nhân đều coi thường loại người đó, muội vậy mà lại xem trọng hẳn?”

Ta sửng sốt: “Cái gì gọi là chuế yêm di sữ? Hậu nhân hoạn quan là sao? Xuất thân cùng bản thân ông ấy có quan hệ gì sao? Vì cái gì xem thường ông ta?”

Triệu Vân nhìn ta: “Như nhi, muội còn nhỏ, lại là nữ tử, sao biết chuyện đó được? Bọn hoạn quan kia là cái gì chứ? Ngang ngược tàn bạo, bại hoại triều cương, gây họa cho thế gian, Đại Hán có ngày hôm nay, đều do bọn chúng tạo thành. Lão bách tính có ai không thống hận bọn chúng? Huống hồ, Tào Tháo người này giết

người thành tính, hai lần thảo phạt Từ châu. Từ châu mục Đào Khiêm là người khiêm tốn, lại bị hấn làm hại tới liệt giường liệt chiếu, người như vậy, muội lại coi trọng. Ca ca thật không biết muội đang nghĩ gì?”

Ta nhíu mày: “Ca ca, huynh nghe được chuyện đó ở đây sao? Ai bảo Tào Tháo giết người thành tính? Ông ta giết bao nhiêu người rồi? Đào Khiêm kẻ đó, là tiểu nhân giả tạo, huynh còn nói lão là người khiêm tốn, hừ, lão là người khiêm tốn, thế gian chẳng còn tiểu nhân. Thảo phạt Từ châu, hừ, đó là mối thù giết phụ mẫu, không đội trời chung, vì sao không thể? Ca ca, huynh ở nơi này quá xa, căn bản không biết chuyện Duyệt châu với Từ châu, huynh không thể nghe tin tức vô căn cứ rồi kết luận như vậy được!”

Triệu Vân lắc đầu: “Cái gì mà vô căn cứ? Năm ngoái, ca ca đi Từ châu, tận mắt gặp Từ châu mục Đào Khiêm, lão nhân gia như vậy không làm được chuyện cướp của giết người. Tào Tháo chẳng qua coi đây là cái cớ, muốn chiếm lấy Từ châu thôi.”

Ta nhìn huynh ấy: “Thì ra, huynh đã tới Từ châu, gặp được Đào Khiêm. Vậy ca ca, huynh gặp hung thủ giết người rồi sao? Huynh đã lên tiếng hỏi rõ sự tình chưa? Chỉ bằng màn diễn của Đào Khiêm, huynh liền tin tưởng lão sao?”

Triệu Vân hừ lạnh một tiếng: “Mắt thấy là thật. Ca ca cảm thấy Đào Khiêm không phải là tiểu nhân.”

Nhìn Triệu Vân, ta nổi cáu: “Ca ca nói Như nhi chẳng qua là tiểu cô nương, Như nhi thấy ca ca cũng chẳng hơn gì. Sự kiện ở Lang Nha, Như nhi đã hỏi thăm rõ ràng. Đám người Trương Khải vốn là thuộc cấp của Đào Khiêm, nếu không có chỉ thị của Đào Khiêm, bọn hấn sao lại từ Từ châu chạy tới Lang Nha cướp tiền giết người? Phải biết rằng, nơi đó không phải địa giới của Từ châu. Còn nữa, song phương khai chiến không tới ba tháng, Đào Khiêm chính là bại trận muốn cùng Tào Tháo cầu hòa, cũng không cần phải phái người chạy tới địa bàn người khác làm hộ vệ. Sự tình rõ ràng, còn phải hoài nghi sao? Hơn nữa, Đào Khiêm làm ra chuyện này, cũng không phải lần đầu.”

Triệu Vân nhìn ta: “Xem ra, muội bị Tào Tháo lừa thật rồi. Như nhi, có rất nhiều chuyện người không hiểu được. Nghe lời ca ca đi, đừng ở bên Tào Tháo. Hoặc là muội theo ca ca, hoặc là về nhà đi.”

Ta nhìn huynh ấy: “Huynh muội chúng ta ai bị lừa còn chưa biết đâu! Xem ra, ca ca có quyết định khác rồi. Huynh cũng không định đi theo Công Tôn Toản, phải không?”

Triệu Vân gật đầu: “Không sai, chờ huynh hoàn thành trách nhiệm thần tử, sẽ rời khỏi ông ta, nhưng tuyệt đối không phải lúc này. Mặt khác, trong lòng ca ca đã có minh chủ khác, ông ấy với huynh có ơn tri ngộ. Từ lúc huynh rời nhà ra đi, đó là người duy nhất ta ngưỡng mộ. Hơn nữa người này có lòng nhân từ, có tài năng đức hạnh, ca ca tự tin ông ấy chính là một minh chủ.”

Hy vọng trong lòng ta hoàn toàn tan biến. Xem ra, người trong lòng ca ca đó là Lưu Bị. Y có sức quyến rũ gì, lại khiến ca ca xem trọng. Nhưng Vũ ca ca đã nói, người này là tiểu nhân gian xảo thế gian ít có, từ đầu tới cuối đều là một tên ngụy quân tử. Ta đã tới chậm rồi, không thể xoay chuyển Vân ca ca.

Thấy ta không nói gì, Triệu Vân tiến lại, ôm ta một cái: “Như nhi ngoan, về nhà đi, chờ ca ca tìm được minh chủ, xây dựng được sự nghiệp, sẽ về đón muội được không? Đến lúc đó, ca ca nhất định tìm một nhà khá giả cho muội, tuyệt đối không để muội chịu khổ.”

Ta giương mắt nhìn huynh ấy: “Ca ca, nếu huynh rời khỏi Công Tôn Toản, mà minh chủ trong lòng huynh không tìm thấy, hoặc ông ta đã chết, huynh xử lý ra sao? Có thể tìm đến Như nhi không?”

Triệu Vân sửng sốt: “Cái này, có lẽ được.” Ta gật đầu, nghĩ thầm, nếu như vậy, ta phải nghĩ biện pháp giết Lưu Bị.

“Ca ca, nếu như vậy, Như nhi không ép huynh nữa. Ngày mai, muội sẽ đi. Dù sao chiến sự nơi này không ngừng, muội cũng không muốn ở lại. Như nhi sẽ chờ ca ca tìm tới, Như nhi sẽ không tìm ca ca nữa.”

Triệu Vân nghĩ một hồi: “Cũng được. Nhưng mà, Như nhi, muội nhất định phải cẩn thận nhé. Vẫn nên về nhà đi.”

Ta cười cười: “Được, Như nhi sẽ về nhà, huynh yên tâm. Đúng rồi, ở đây có chút đồ, ca ca về sau không chừng sẽ cần tới.” Ta đem một bao vàng bạc đưa cho huynh ấy.

Ca ca lần trước chỉ biết ta ở bên ngoài làm nghề y, cũng không nói nhiều, nhận lấy luôn: “Vây, Như nhi, muội sớm về nhà, đừng để ca ca lo lắng.”

Ta gật đầu: “Biết, huynh yên tâm đi.”

Ta mang theo tâm trạng vô cùng bất đắc dĩ và thống khổ, cùng bọn tiểu nhị ở hiệu thuốc rời khỏi Dịch Kinh, xuôi nam tới Nghiệp thành. Đúng vậy, bây giờ là lúc mở hiệu thuốc Đức Tường thứ tư ở Nghiệp thành. Viên Thiệu là đối thủ quan trọng. Tuy rằng, ta biết việc Tào Tháo tiêu diệt Viên Thiệu là chắc chắn, nhưng mà, ta muốn ở đó làm chút việc. Trong trí nhớ, con của Viên Thiệu không phải có bệnh tham sống sao? Hì, ta phải lợi dụng triệt để điểm này mới được!

Tới Nghiệp thành một lần nữa, thời gian đã cách bốn năm. Đây là nơi ta tới đầu tiên sau khi ra đi. Ở đây, ta đã tìm được Quách Gia. Đúng rồi, Quách Gia có thể xuất sơn chưa. Còn hơn nửa năm nữa, Duyên châu có thể bình định rồi, chiến sự không nguy hiểm nữa. Chờ ta đưa Thái Sử Từ trở về, cũng sắp tới năm 196, nên để cho Quách Gia rời núi thôi. Không biết, ta viết thư, hắn có nhận được không? Thân thể chắc đã khá hơn nhiều rồi! Thật muốn gặp hắn.

Chú thích:

* chuế yêm di sửu: ám chỉ con cháu nhà hoạn quan vô dụng

38. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 38: Ta Cũng Đánh Cuộc (1)

Tìm được khách điểm để ở, ta lệnh cho thuộc hạ đi loanh quanh gần phủ đệ Ký châu mục (tức Viên Thiệu) tìm chỗ mua nhà, không chỉ tiện đường ta tới Viên phủ, về sau Tào Tháo tới, ta cũng tiện đường. Một mình đi dạo ở Nghiệp thành một vòng, ôi, lúc trước, Vũ ca ca nghĩ hao hết tâm tư để được đi dạo Nghiệp thành này. Ta lại nhớ huynh ấy, thật là, vài năm rồi, vẫn cứ bất tỉnh, thực quá đáng, bảo ta ra ngoài, huynh ấy liền bỏ rơi ta không quản nữa.

Bảy ngày sau, ở một nơi cách chỗ Viên Thiệu nửa con phố, ta khai trương hiệu thuốc Đức Tường thứ năm. Theo quy củ cũ, ta vẫn ngồi nguyên ở tiền đường, quảng bá tên tuổi cái đã. Lần này, ta không ẩn mình như ở các thành thị khác, mà ra ý bảo bọn tiểu nhị tuyên truyền y thuật của ta ra ngoài. Muốn gặp Viên Thiệu, phải lợi dụng sở thích mời chào các loại nhân tài của tên gia hỏa này, chỉ cần ta có thanh danh tốt, sẽ khiến y chú ý tới ta.

Ở lại hiệu thuốc mười ngày, danh tiếng của ta vừa có được chút ít, không kịp đợi Viên Thiệu triệu kiến, ta phải vội vàng rời khỏi Nghiệp thành. Bởi vì, Tôn Sách đã bắt đầu tấn công Lưu Do, ta phải tới Dương Châu, bằng không, Thái Sử Từ sẽ đi theo Tôn Sách. Ta không muốn làm cho huynh trưởng kết nghĩa của mình lại chia thành hai phe.

Rời khỏi Nghiệp thành, chúng ta tuy rằng đi về hướng nam, nhưng suy nghĩ vẫn đặt trên người Vân ca ca. Vì sao? Vì sao huynh lại cố chấp như vậy? Lưu Bị khiến huynh động tâm như vậy sao? Đúng vậy, y tốt với huynh, y biết huynh có bản lĩnh, biết Công Tôn Toản chưa từng trọng dụng huynh, cho nên y mới có thể giả mù sa mưa tỏ vẻ coi trọng huynh. Ca ca ơi, huynh sao lại không nhìn thấu nhân tâm như vậy? Lưu Bị, hừ, đón Tử Nghĩa huynh về rồi, ta sẽ tới lấy mạng người. Ôn tri ngộ sao? Ca ca, ta muốn để huynh nhìn thấy, ai mới là mình chủ chân chính.

Trước mặt đã tới Từ châu, Lữ Bố đã tới đây, ta có nên đi tìm Trương Liêu không? Ta không có bổn sự của Vũ ca ca, muốn kết giao với hắn cùng Lữ Bố, phải tốn nhiều tâm tư, cứ như vậy, mười ngày nửa tháng chưa đi được. Tính thời gian chỉ sợ không kịp, thôi vậy, về hãy nói.

Thuộc hạ bên cạnh thấy ta dọc đường đều rầu rĩ không vui, bọn họ cũng không dám quấy rầy. Họ không hiểu ta dẫn họ xuôi nam làm gì? Phương bắc chiến sự đang tiếp diễn, được liệu này không dùng lại mang tới Giang Nam bán sao? Chính ta vẫn còn ngẩn ngơ nghĩ ngợi, lời dặn của Vũ ca ca vẫn còn bên tai: “Vân Như, trong những người đó, Công Cẩn cùng ta là tri âm, Bá Phủ cho dù không phải huynh đệ kết bái, nhưng

quan hệ chẳng khác nào huynh đệ. Muội phải đồng ý với ta, tuyệt đối không làm bọn họ bị thương. Đặc biệt, ta nhớ sai thời gian Bá Phù bị thương, muội tuyệt đối không thể lỡ lần nữa. Muội hãy cứu hần, cứu Công Cẩn. Không được cho Tôn Quyền cơ hội nào. Nhớ lấy, nhớ lấy.”

Cứu họ, cứu họ về sao sẽ thế nào? Vũ ca ca ơi, chẳng lẽ huynh không biết cứu họ, tương đương với tự mình tạo ra phiền toái sao? Chúng ta là muốn thống nhất giang sơn. Chẳng lẽ, lúc này cứu họ, sau này lại đổ sức trên sa trường? Cứu họ, như tính cách của Tôn Sách, hần sẽ tấn công Lưu Biểu hoặc trực tiếp đánh Từ châu, lúc đó phải làm sao? Chúng ta xử lý sao đây? Vũ ca ca của ta ơi, yêu cầu của huynh thật quá khó. Lòng vô cùng không muốn làm theo lời Vũ ca ca, nhưng mà, như huynh ấy nói, ta không đi, huynh ấy sẽ đi. Dù sao nếu như huynh ấy muốn, có thể xuất hiện không chế thân thể ta. Ồi, đi tới đâu tính tới đó vậy, chỉ mong Tôn Sách đánh không lại Kinh Châu, nếu không...

Trên đường đi thời gian trôi thật nhanh, một tháng sau, chúng ta đã tới bờ Trường Giang. Đúng thực, người trốn chạy trên bờ sông không ít, nhưng vẫn có thể tìm được thuyền qua sông. Xem ra, thời gian ta tới bờ sông sớm hơn Vũ ca ca một chút. Sang sông, ta hỏi thăm một chút, Lưu Do vừa bị Tôn Sách đánh bại tại Mạt Lăng, thuộc hạ Trương Anh, Trần Hoàn bị giết, bản thân thì chạy về Dự Chương phía bắc.

Ta nghĩ một chút, nếu nói như vậy, Chu Du đã lấy được Khúc A, hợp quân cùng Tôn Sách. Thái Sử Từ khẳng định đã chiếm giữ Kinh huyện. Nghĩ tới đây, ta mang theo thuộc hạ trực tiếp chạy tới Kinh huyện. Chúng ta đến thật đúng lúc. Còn ở ngoài thành vài dặm, đã thấy quân đội Tôn Sách đang vây thành.

Không nhìn tới ánh mắt kinh ngạc của thuộc hạ, ta để bọn họ dừng tại chỗ đợi lệnh, mình ta đi tới hướng quân doanh của Tôn Sách. Nếu nhất định phải đối mặt, vậy không cần trốn tránh, tiếp nhận bọn họ, cũng là tiếp nhận một lần khiêu chiến, ta đối với chính mình, đối với Tào Tháo vẫn có lòng tin này.

Thấy ta đến gần, binh sĩ Tôn Sách khẩn trương chạy tới: “Ngươi là ai?”

Ta mỉm cười: “Ta tên Triệu Như, đặc biệt tới gặp Tôn tướng quân, xin thông báo giùm.” Binh lính nhìn ta, sưng sốt một chút rồi đi vào.

Chỉ chốc lát sau, một tiểu binh đã chạy tới, nhìn ta đánh giá: “Là người muốn gặp tướng quân nhà ta sao?” Một chút lễ phép cũng không có.

Ta nhìn hần, trong lòng hừ lạnh: “Không sai, hần có gặp không?”

“Hừ, đi theo ta, thành thật một chút.”

Ta tức khí, thật muốn xoay người bỏ đi, nghĩ một hồi lại thở dài, đi theo sau hần vào quân doanh. Vào tới lều trại, trong trướng có mười mấy người, thấy ta vào, ánh mắt đa số đều nhìn ta, chỉ có hai người, một người ngồi ở phía sau án kỷ, đang nói gì đó, một người ngồi ở ngoài xoay lưng ra cửa lều, tựa mình lên trên án kỷ, đang đọc gì đó. Sau khi ta vào, liền đứng ở đó, cũng không nói chuyện, lạnh lùng nhìn hai người ngồi bên án kỷ. Có lẽ cảm giác được không khí trong trướng lập tức yên tĩnh, hai người ngừng lại, thẳng người nhìn ra trướng.

Lúc này ta mới cẩn thận đánh giá bọn họ: người ngồi sau án kỷ, mặt sáng như trăng, ngũ quan rõ ràng, trán rộng, lông mày đen mà thanh tú, vừa dày vừa sâu; hơn nữa đôi mắt có thần; mũi thẳng, miệng không lớn, nhưng bờ môi rõ nét; toàn thân toát ra một loại bá khí, hần chắc chắn là Tôn Sách. Người ngồi cạnh án kỷ so với hần thanh tú hơn nhiều, hần thân hình mảnh dẻ, khuôn mặt trái xoan, sắc mặt trắng trẻo, cũng mất hai mí, lông mi so với Tôn Sách còn dày hơn, làn môi ửng hồng, trên người có một loại khí phái văn nhã, tuy rằng mặc giáp trụ, nhưng thần thái phiêu dật vẫn vô tình hiển lộ. Khiến ta chú ý chính là đôi bàn tay vừa thu hồi lại trên án kỷ, năm ngón tay trắng muốt thon dài, hần chính là Chu Du. Quả nhiên là hai mỹ nam tử.

Lúc ta đánh giá bọn họ, họ cũng nhìn ta. Tôn Sách cao thấp nhìn ta trong chốc lát, mới lên tiếng hỏi: “Là người muốn gặp ta sao? Ngươi là ai? Gặp ta có chuyện gì?” Khẩu khí không lạnh không nóng.

Ta nhìn thẳng vào mắt hần: “Nghe tiếng Giang Đông Tiểu bá vương Tôn Sách, Tôn Bá Phù là nhân trung chi long, khinh tài trọng nghĩa, hào sảng chân thành. Hôm nay vừa gặp, hừ, khiến tại hạ hiểu được đạo lý không nên nghe người khác nói nhiều!”

Không chỉ có Tôn Sách, người trong trường đều sửng sốt. Chu Du lúc này đã định thần lại, bắt đầu nhìn thẳng vào ta. Một lúc lâu sau, Tôn Sách cười khẽ một tiếng, ánh mắt uy hiếp nhìn ta: “Vây Sách xin hỏi, trong mắt người ta vì sao lại là loại người ấy?”

Ta không hề e ngại cùng hắn nhìn lại: “Theo ta thấy, tướng quân chẳng qua là hạng người không coi ai ra gì, ngạo mạn vô lễ.” Trong trường có tiếng mỉm cười. Chu Du vẫn không nói gì.

Tôn Sách hừ lạnh một tiếng: “Là ai mới là kẻ ngạo mạn vô lễ, không coi ai ra gì? Người tới xin gặp ta, vô lễ, bất kính, trong trường khinh người, nói năng lỗ mãng, lại còn nói ta vô lễ sao?” Chẳng ai thích bị người khác quở trách.

Ta cười hì hì: “Vây sao? Hóa ra tướng quân chưa nghe nói tới việc chiêu hiền đãi sĩ sao? Ta tới đây, thật lòng cầu kiến, ngài không ra ngoài doanh nghênh đón, đã là cử chỉ thất lễ, thôi coi như thông cảm cho ngài quân vụ trong người; lúc ta vào doanh trường, ngài lại nhìn như không thấy, chỉ lo nói chuyện, chẳng phải là người không coi ai ra gì? Ta vào lâu vậy, ngài chưa từng cho mời khách ngồi, không những để ta đứng ở chỗ này, lên tiếng hỏi thăm, mà còn giống như thăm vấn tội phạm, chẳng lẽ không phải người ngạo mạn vô lễ? Đây chính là đạo đãi khách của ngài?”

“Người...” Tôn Sách ban đầu nổi giận, lại ngồi xuống. Mọi người trong trường đều không nói gì, nhất thời vô cùng yên tĩnh. Một lát sau, Tôn Sách cười lớn: “Đúng, người nói rất đúng, là Sách vô lễ. Người đâu, dẫn tiên sinh vào chỗ ngồi.”

Ta cũng cười, hào kiệt chính là không giống với người thường. Đợi tiểu binh lấy đệm ra, ta cũng không khách khí, tự nhiên ngồi xuống. Chu Du cũng ngồi đối diện với ta, lúc này hắn mới nói: “Tiên sinh có thể nói rõ ý định tới đây chưa. Tiên sinh là người phương nào, tới đây có gì chỉ bảo?”

Ta cười khẽ một tiếng: “Tại hạ họ Triệu tên Như, là một thương nhân, ta tới đây muốn cùng Tôn tướng quân cùng bàn chuyện làm ăn.”

Nghe ta nói xong, trong trường nhiều người lập tức lộ ý khinh bỉ, thần sắc Chu Du cũng thoải mái hơn một chút. Ta nhìn Tôn Sách, hắn cũng như vậy, thần thái không còn tập trung như lúc nãy. Đúng vậy, thời đại này, địa vị thương nhân thấp kém, nhiều người xem thường. Ta cũng không nói gì, chờ bọn hắn nói trước.

Tôn Sách khẽ thở dài một tiếng: “Người buôn bán cái gì?” Trong lời nói có mùi vị đáng tiếc rất rõ ràng.

Ta cười cười: “Triệu Như là thương nhân buôn được liệu.”

Tôn Sách lại than: “Ta trong quân cũng cần một ít thuốc trị thương, người có thể...”

Ta không đợi hắn nói xong liền ngắt lời: “Như tới đây không phải để bán thuốc, mà muốn cùng tướng quân làm một vụ buôn bán khác.”

Tôn Sách ồ một tiếng: “Nếu như vậy, không biết người muốn cùng ta buôn bán cái gì?” Ngữ khí đã rất nhạt nhẽo, hắn đã mất kiên nhẫn rồi.

Ta lại không nhanh không chậm nói: “Có quan hệ tới việc buôn bán mạng người, chỉ không biết tướng quân có hứng thú hay không.”

Tôn Sách lên tinh thần: “Mạng ai?”

Ta nhìn hắn, phun ra một tiếng chắc nịch: “Ta.”

Hả?! Tôn Sách nhìn Chu Du, nhất thời mù mờ.

Ánh mắt Chu Du nhìn ta thật linh lợi: “Tiên sinh chuẩn bị buôn bán cái này như thế nào?”

Ta cười âm trầm: “Ta tới nơi này là muốn cùng Tôn tướng quân đánh cược. Nhưng mà trước khi đánh cược, ta muốn dựa vào thái độ làm người của Tôn Tướng quân, để xem mạng ta có thể lưu lại hay không.”

Tôn Sách lại càng kỳ quái: “Dựa vào thái độ làm người của Sách xem mạng của người? Xem như thế nào?”

Ta nói: “Nếu như Tôn tướng quân là một tiểu nhân xấu xa, mạng ta hôm nay đành để lại trong quân doanh; nếu Tôn tướng quân quả thật như lời người ta nói, là một đại trượng phu, anh hùng hào kiệt, hôm nay ta có thể rời khỏi nơi này, vào trong Kính huyện.”

Tôn Sách nghe xong, nghĩ một chút: “Thì ra, người muốn vào thành. Nhưng mà, Sách cho người vào thành hay không, có quan hệ gì với thái độ làm người của Sách đâu?”

Ta nhìn hắn, nói: “Bởi vì, ta vào thành để cứu một người rời khỏi nơi này.”

Chu Du lập tức hỏi: “Người cứu ai?”

Ta quay đầu lại nhìn hắn: “Thái Sử Tử Nghĩa.”

Thanh âm của ta không nhanh không chậm, nhưng vừa nói ra, toàn cục đều ngưng người.

Chu Du sửng sốt một chút, lập tức hỏi: “Người đến tột cùng là ai? Vì sao cứu hắn?”

Ta không nhìn hắn nữa, mà nhìn Tôn Sách chằm chằm: “Ta là đệ đệ huynh ấy, là huynh đệ kết nghĩa. Huynh ấy là Tam ca, huynh trưởng gặp nạn, đương nhiên ta phải cứu.” Bên cạnh có người lập tức rút kiếm khỏi vỏ, chĩa vào ta.

39. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 39: Ta Cũng Đánh Cuộc (2)

Không để ý tới vũ khí đang chĩa vào, ta nhìn Tôn Sách tiếp tục nói: “Nếu như tướng quân là một tiểu nhân xấu xa, hôm nay ta sẽ chết ở chỗ này, hoặc tướng quân có thể trói ta lại, trực tiếp uy hiếp huynh trưởng; nếu như tướng quân là một anh hùng hào kiệt, sẽ thả ta tiến vào Kính huyện. Có điều, nếu ta vào được thành, sẽ cứu được Tam ca rời khỏi đây, về nhà, tướng quân sẽ không thể báo được mối thù ở Thần Đình.”

Tôn Sách nhìn ta, phát tay cho bộ hạ cất binh khí lui xuống, sau đó nói: “Xem ra, người cũng rất nghĩa khí. Người có nắm chắc từ trong bao vây của đại quân, cứu được Thái Sử Tử Nghĩa đi không? Hừ, ta cũng không giết người, càng không trói người đi uy hiếp Thái Sử Tử, cứ giam giữ người ở đây, sau khi phá thành, ta giam luôn cả Thái Sử Tử Nghĩa, người làm thế nào được?”

Vậy sao? Ta cười ha hả: “Ta cùng với ca ca lúc kết bái, từng nói không cầu cùng năm sinh tháng sinh, nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng; huống hồ, ta đã đáp ứng nghĩa mẫu, sẽ tới đây đón huynh trưởng về nhà sum họp. Hôm nay, nếu tướng quân không thả ta vào thành, ta không thể hoàn thành lời thề, không thể làm một đứa con tận hiếu. Không thể thực hiện lời hứa, không thể làm tròn đạo hiếu, chẳng có mặt mũi nào sống trên thế gian.” Vừa nói, ta vừa lật tay, đem trủy thủ trong áo nắm trong tay, đặt lên ngực: “Ta sẽ dùng cái chết, để trọn tình mẫu tử, huynh đệ.”

Lúc này, không chỉ có Tôn Sách, cả Chu Du ở bên, cùng bốn năm người nữa đều đứng lên.

Tôn Sách nhìn ta chằm chằm, ta cũng nhìn hắn: “Tướng quân muốn giam giữ ta, không có khả năng. Cho nên, ta mới nói, ta muốn dùng thái độ làm người của tướng quân để xem xem tính mệnh bản thân ta sẽ thế nào!”

Tôn Sách cau mày, nhìn ta không nói được câu nào. Ta cũng không nói gì, nhưng nắm chặt chủy thủ. Vũ ca ca, Tôn Sách đứng như lời huynh nói, là một hào kiệt quang minh lỗi lạc sao?

Thời gian từng chút trôi qua, trong doanh trướng không khí bắt đầu nặng nề, lòng bàn tay ta mồ hôi túa ra. Tôn Sách vẫn cau mày nhìn tay ta, Chu Du lại ngồi xuống, cúi đầu tự hỏi gì đó, trên mặt biến đổi không ngừng.

Lại qua một hồi thật lâu nữa, Tôn Sách ngẩng đầu hỏi ta: “Người mới vừa nói, muốn cùng ta đánh cuộc, cuộc cái gì?”

Ta nhìn hắn: “Nếu ngài thả ta vào thành, ta cho ngài ba ngày để bắt được huynh trưởng. Nếu ngài có thể bắt được huynh ấy trong thời gian ba ngày, ta sẽ để huynh trưởng theo ngài; nếu không bắt được huynh trưởng, vậy thả huynh ấy đi, thế nào?”

Tôn Sách lại nhìn ta nửa ngày mới nói: “Can đảm lắm. Dám dùng tính mệnh chính mình cứu nghĩa huynh, chính là nghĩa sĩ. Người như người nếu chết ở đây, thiên hạ anh hùng chẳng phải sẽ coi khinh Tôn Sách,

Thái Sử Từ kia cũng không có khả năng để ta sử dụng, ta đồng ý đề nghị của người. Nhưng mà, ta muốn người đồng ý, nếu trong vòng ba ngày, ta bắt được huynh đệ các người, huynh đệ các người hai người đều phải về dưới trướng ta, thế nào?”

Ta cười ha hả: “Triệu Như, chẳng qua là một người yếu đuối, bị ngài bắt có gì khó? Ta sẽ không trốn, ta sẽ không trốn. Ngài thả ta vào thành, buổi trưa ngày mai, ta sẽ tự mình nghênh đón các ngài vào. Ba ngày này, ta sẽ ở bên cạnh các ngài, hoặc là mặc cho các ngài bỏ tù xử trí, cũng tương đương một con tin còn gì.”

Tôn Sách vỗ án đứng dậy, cười to nói: “Đúng là một nghĩa sĩ. Buổi trưa ngày mai, Sách sẽ chờ người.”

Ta cười đứng dậy: “Nếu vậy, hôm nay Triệu Như vào thành đã. Thuộc hạ của ta còn ở bên ngoài, có thể theo ta vào không?”

Tôn Sách gật đầu: “Cứ như người muốn.”

Chu Du cũng sửng sốt: “Người thật sự là một thương nhân sao?”

Ta nhìn hẩn cười: “Không sai. Ta cũng thường nghe, Chu tướng quân cầm ý tuyệt đỉnh, ngày mai, ta xin lĩnh giáo. Cáo từ.” Rồi khỏi lều trại, ta mang theo thuộc hạ hướng cửa thành đi đến. Mồ hôi đã ướt sũng nội y.

Nhìn thấy chúng ta một nhóm rời đi, Tôn Sách thở dài: “Thái Sử Tử Nghĩa có huynh đệ như vậy, thật khiến người khác hâm mộ.”

Chu Du cũng cười: “Bá Phù, huynh thực sự nắm chắc sẽ bắt được Thái Sử Từ kia sao?”

Tôn Sách nhìn hẩn lắc đầu: “Ta không thể không đáp ứng hẩn. Nhân vật như vậy, nếu làm tổn hại, thế nhân nhìn chúng ta thế nào?”

Chu Du nói: “Hôm nay cứ theo kế hoạch hành động mới được, dù sao huynh cũng không hứa trước trưa mai sẽ không công thành. Nếu tối nay có thể bắt giữ huynh đệ hẩn chẳng phải càng tốt sao?”

Tôn Sách cúi đầu ngẫm lại: “Đúng vậy. Có điều, các người để ý, chớ làm hẩn bị thương. Ra mệnh lệnh, nếu Triệu Như bị bắt, không được thương tổn hẩn. Ôi, nếu tối nay không thành, ba ngày ước hẹn, mọi người hãy cố hết sức.” Ai nấy đều cười khổ.

Lại nói, ta mang theo thuộc hạ đến cửa thành, cho bọn họ tiến lên hô lớn: “Người trong thành nghe đây, chúng ta là người nhà Thái Sử tướng quân, đặc biệt tới gặp, mau mở cửa thành.”

Thái Sử Từ nghe báo, chấn động, vội vàng lên thành nhìn: “Tử Vân, đệ... sao đệ lại tới đây? Mau mở cửa thành.”

Ta đi vào gặp Thái Sử Từ cười nói: “Tam ca, hi, đệ đã nói sẽ tới cứu huynh, thế nào? Không nghe lời đệ, chịu thiệt chưa!”

Thái Sử Từ dậm chân: “Ngoài thành đã bị đại quân vây khốn, đệ tới đây chịu chết sao?”

Ta cười: “Làm gì có, đệ sẽ không chết, ca ca cũng không. Đệ từ chỗ Tôn Sách tới. Hi, huynh đừng hỏi vội, chúng ta vào phủ hãy nói.” Không đợi hẩn hỏi, ta lôi hẩn đi.

Vào phủ nha, ta đem chuyện trong quân doanh của Tôn Sách nói lại hết thảy: “Cho nên, ca ca nhất định phải nghe lời ta, như vậy, chúng ta có thể an toàn rời khỏi đây.”

Lúc ta nói, con mắt Thái Sử Từ cứ tròn tròn, cuối cùng mới nói: “Người, lá gan của người thực quá lớn! Trời ạ, nếu Tôn Sách giam giữ người, người chẳng lẽ muốn chết hay sao?”

Ta cười: “Đệ biết hẩn sẽ không làm thế. Hiện tại, ca ca cứ nghe theo sắp xếp của đệ đi.”

Thái Sử Từ nhìn ta cười khổ: “Người thật sự nắm chắc sao? Ba ngày, Kính huyện cũng không lớn, ba ngày, người để ta ở trong này trốn ba ngày, không bằng để ta lao ra, chết trận thôi mà!”

Ta cười ha ha: “Tại sao phải trốn ở đây? Đệ có nói huynh phải trốn ở đây đâu!”

Thái Sử Từ lại tròn mắt: “Đệ...”

Ta cười: “Nghe lời đệ, được không?” Thái Sử Từ rút cục gạt đầu.

Buổi tối, không ngoài dự tính, Trần Vũ thật sự dẫn người tới phóng hỏa, vừa vặn chúng ta đã sớm có chuẩn bị. Ban ngày ở chỗ Tôn Sách sở dĩ ta không đề cập chuyện hấn không được công thành, chính là muốn bọn họ giữ nguyên kế hoạch tới phóng hỏa, cùng ta đấu trí, Chu Du, người thua thôi.

Ta nhìn Trần Vũ cười nói: “Tôn Tướng quân vội quá, ta cùng hấn tính cuộc từ ngày mai, tối nay các người đã làm, ban đêm khổ cực vậy. Tối nay, tạm thời ủy khuất tướng quân, ngày mai để ta ra đón Tôn tướng quân vào thành, rồi sẽ thả tướng quân.” Trần Vũ cúi đầu cười khổ.

Sai người giải Trần Vũ đi, ta nhìn Thái Sử Từ cười: “Thế nào, đệ nói không sai chứ. Tam ca yên tâm mà đi. Từ buổi trưa ngày mai mà tính, ba ngày sau, qua trưa hãy trở về.”

Thái Sử Từ nhìn ta, gạt đầu: “Được, ta nghe lời đệ. Tử Vân, đệ cũng chú ý một chút.” Ta cười: “Tam ca yên tâm, đệ tuyệt đối có thể đối phó Tôn Sách.”

An bài mọi chuyện thỏa đáng, ta nhìn Tôn Sách xôn xao thu binh hồi doanh, trong lòng buồn cười, căn dặn binh lính thủ thành không cần khẩn trương quá mức, tối nay không có chuyện gì nữa. Ngày mai theo ta phân phó, buổi trưa mở cửa thành là được. Bản thân ta về phủ nha nghỉ ngơi.

Buổi trưa ngày hôm sau, ta đứng giờ ra mở cổng thành, đứng ở cửa, nhìn Tôn Sách do dự hồ nghi đi tới, ta thấy buồn cười, tiến tới nghênh tiếp: “Tôn tướng quân, ta đã sai người sắp xếp một mâm cỗ ở phủ nha, không biết tướng quân có muốn tham gia hay không? Đương nhiên ta cũng biết, các vị tướng quân đi theo ngài đều có việc trong người, ta cũng không miễn cưỡng.”

Tôn Sách cười khổ: “Tiên sinh đúng là to gan. Được, Sách sẽ theo tiên sinh đi. Người đâu, tiếp quản việc phòng thủ, đóng cửa thành.” Ta nhún vai, tùy sao cũng được. Ta đi trước dẫn đường, đoàn người đi tới hướng phủ nha.

Tôn Sách mặc dù là người hào sảng, thủ hạ của hấn lại rất cẩn thận, khám xét trong ngoài phủ nha mấy lần mới báo lại: “Tướng quân, bên trong không có ai, có điều, chiến mã cùng binh khí đều đủ.” Ta đứng ở cửa, không nói gì, nhìn thấy bọn họ lẩn qua lẩn lại, trong lòng buồn cười.

Tôn Sách lắc đầu không nói, cất bước đi vào. Chu Du cũng thở dài: “Các người thật... Ôi.” Chắc là đem chữ dẫn thu lại. Ta trong bụng cười thầm. Bọn họ đều đi theo Tôn Sách vào, ta để ý thấy Trình Phổ không theo, chắc là ở bên ngoài canh chừng rồi.

Đợi sau khi bọn người Tôn Sách nhập tiệc rồi, ta cười nói: “Tướng quân có cần phái người kiểm tra một chút rượu và thức ăn không, đề phòng ta hạ độc ở trong.”

Tôn Sách có chút xấu hổ: “Cái này vì song phương giao chiến, bọn họ cũng tận trách mà thôi.”

Ta cười cười, không thềm nhắc nữa, phát tay cho hạ nhân rót rượu, mang thức ăn lên. Chu Du từ lúc vào thành, liền nhìn ta chăm chăm, đến bây giờ vẫn vậy, khiến ta có đôi chút khẩn trương, sợ hấn nhìn ra ta là nữ tử, nhưng mà, thấy ánh mắt hấn vô cùng cảnh giác cùng khó hiểu, cũng không phải là tò mò.

Ta nâng chén cười nói: “Triệu Như trước tiên chúc mừng Tôn tướng quân lấy được nửa giang sơn Dương châu, chúc ngài sớm định Giang Đông, đạt thành bá nghiệp.”

Tôn Sách cười lớn nâng chén, một hơi cạn sạch: “Được, cảm tạ lời tốt của tiên sinh. Có điều, Sách hy vọng có thể cùng tiên sinh hưởng công lao này.”

Ta cũng cười: “Vẫn còn phải xem khả năng của tướng quân trong ba ngày này. Đúng rồi, tại hạ tên chữ Tử Vân, nếu tướng quân không chê, gọi ta Tử Vân là được.”

Tôn Sách cười: “Vậy ta không khách khí nữa. Ta thấy Tử Vân người tuổi cũng không lớn lắm, người là người phương nào, sao lại cùng Thái Sử Từ kết nghĩa huynh đệ?”

“Ta là người Thường Sơn, năm nay mười lăm tuổi. Ta cùng Tam ca là có duyên, Triệu Như hiểu sơ y thuật, khám bệnh cho nghĩa mẫu, nhận nghĩa mẫu trước khi quen biết Tam ca.” Mọi người đều sững sốt một chút, hiển nhiên không nghĩ tuổi ta nhỏ như vậy.

Tôn Sách thở dài: “Không ngờ người vẫn còn là một hài tử. Nhưng mà, cũng là người nghĩa khí, vì huynh trưởng, tình nguyện một mình mạo hiểm, người thật sự không sợ ta giết người sao?”

Ta cười lớn: “Tướng quân là nhân vật như thế nào chứ? Làm gì có loại hành vi tiểu nhân như vậy? Trừ phi, ngài không muốn đạt thành nghiệp lớn.” Mọi người có mặt đều gật đầu.

Rượu đã qua ba tuần, ta không thể uống rượu nhiều, hiện tại cũng chỉ ăn cần mồi mọc mà thôi. Chu Du ngồi đã nửa ngày, cuối cùng lên tiếng: “Triệu Tử Vân, người thật sự là một thương nhân?”

Ta nhìn hắn cười: “Không sai, Triệu Như chính thương nhân. Ta chủ yếu kinh doanh dược liệu, đương nhiên còn mấy thứ khác. Nói tới đây, Triệu Như thấy trong quân các ngài có nhiều người bị thương tích, nếu không chê, trong ba ngày này, ta có thể làm đại phu xem bệnh giúp.”

Chu Du lắc đầu: “Người gan dạ sáng suốt, lại chỉ làm một thương nhân, ta không tin.”

Ta cười ha hả: “Chu tướng quân có phải xem thường người làm buôn bán không? Tướng quân cũng biết, làm một thương nhân thành công, chưa chắc đã dễ dàng hơn làm một tướng quân thành công. Không chỉ phải có gan dạ sáng suốt, còn phải có con mắt nhìn thiên hạ, có trí tuệ hiểu rõ thế cục, càng phải biết cách phân tích, phải có năng lực quan sát cái gì lấy hay bỏ, nếu không, một lần làm không tốt, không thu hồi nổi vốn.”

Chu Du cười: “Vậy sao? Nếu người có bản sự như vậy, cần phải ra làm đại sự, sao lại chỉ làm một người bán đạo, quá đáng tiếc. Có điều, người nếu nói thế, chắc cũng có bản sự đó?”

Ta cười, vậy cho người xem bản sự của ta, xem người nói sao: “Không sai, Triệu Như tự nhận có khả năng đó. Nếu không, tối hôm qua Trần tướng quân vào thành không phải đã đắc thủ sao?”

Tôn Sách cùng Chu Du liếc mắt nhìn nhau, Tôn Sách nhân tiện nói: “Không biết Trần Vũ Tướng quân hiện tại có sao không?”

Ta cười: “Vừa rồi đã cho người mời Trần tướng quân tới đây, Bá Phù tướng quân cứ yên tâm. Tướng quân, ngài vội vã quá. Còn nữa, hiện tại tướng quân đã hạ lệnh đóng cửa thành, không ai được xuất nhập, ngài có thể gọi quân mai phục ở đông thành trở về không? Ta biết y thuật, biết Giang Nam ẩm ướt, người trong hoàn cảnh này, mai phục tại chỗ đã lâu, dễ sinh bệnh.”

Ta nói hết câu, mọi người trong phòng đều ngây người. Tôn Sách cùng Chu Du đều nhìn ta chằm chằm. Ta cười: “Các vị tướng quân không cần nhìn ta như vậy. Triệu Như đã nói rồi, ta là một thương nhân thành đạt mà.”

Tôn Sách đột nhiên nói: “Tử Vân, xem ra người của người không đơn giản, làm sao người biết cửa đông có mai phục?”

Ta cười: “Đơn giản vô cùng, các ngài tin hay không cũng được. Tướng quân nếu vì vậy mà giết ta, ta cũng không thể nói gì hơn. Về phần mai phục ở cửa đông, ngày hôm qua xem thần sắc tướng quân đã biết, ngài nhất định phải bắt giữ huynh đệ ta hai người. Vốn chúng ta ước hẹn trong ba ngày, nhưng đêm qua tướng quân còn phái người vào thành phóng hỏa, mục đích là gì đây? Lại nhìn tướng quân vây thành, ba mặt đều chặt, một mặt thả, tất nhiên là có mai phục. Vốn định phóng hỏa nhiều thành, tiếp theo dồn huynh đệ chúng ta ra đông môn, phải không? Đây chính là phân tích sự việc, hiểu được nên lấy hay bỏ mà ta nói.”

Tôn Sách thở dài: “Người có mưu lược như vậy, Sách không nắm chắc bắt được huynh trưởng người.”

Ta càng không ngừng cười: “Tướng quân vẫn có cơ hội. Chỉ cần cột ta vào cửa phủ, huynh trưởng ta nhất định sẽ đến, sao hả?”

Tôn Sách nhìn ta cười lớn: “Người muốn biến Sách thành tiểu nhân sao?”

Ta cũng cười: “Không phải. Ta sợ tướng quân lúc chúng ta đi rồi hối hận không kịp.”

Tôn Sách cười ha ha: “Sách dứt khoát không hối hận. Nhưng mà, Sách thật sự hy vọng có được người. Tử Vân, Sách tự phụ mình biết cách đãi người, huynh đệ người có thể theo ta, ta tất không phụ các người.” Hắn phản công rất nhanh, chẳng trách Vũ ca ca tôn sùng hắn như vậy.

Ta nhìn hần cười: “Triệu Như không có loại suy nghĩ này. Ta buôn bán rất tốt, không muốn làm quan. đương nhiên, nếu lần này ta thua cược, sẽ cố hết sức mọn.”

“Được, Tử Vân cũng là người sáng khoái. Sách dù không được người tương trợ, cũng không muốn làm kẻ địch của người, người và ta kết giao bằng hữu, thế nào?”

Ta nhìn hần cười ồ: “Kết giao cũng được. Nhưng mà, tướng quân có ý đó thật không? Ta và ngài mới gặp nhau hai lần, hướng hồ trước mắt còn đang là đối địch, tướng quân tùy tiện muốn làm bằng hữu của Như, không sợ ta sẽ tổn thương ngài sao?”

Tôn Sách cười lớn: “Tử Vân, ngươi lừa ta sao. Người vì huynh trưởng kết nghĩa có thể lấy cái chết để tương trợ, lại là hạng người đâm sau lưng người khác sao? Ta không tin.” Quả nhiên với người khác không có phòng bị.

Ta thở dài, nếu Vũ ca ca coi trọng người như vậy, ta biết người thật sự là một hảo hán, bằng hữu này nhất định phải có rồi: “Tướng quân thật là người thẳng thắn nhiệt thành. Triệu Như tuy không thể cùng tướng quân chung đường, cũng nhất định làm bằng hữu với ngài.”

Tôn Sách nghe được mừng rỡ, nâng chén nói: “Như vậy, ta và người uống cạn chén này.” Ta cũng không khách khí nữa, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Buông chung rượu xuống, ta nhìn Tôn Sách nói: “Ngài đã là huynh đệ, Triệu Như vô lễ, gọi ngài là Bá Phù huynh.” Tôn Sách gật đầu, ta nói tiếp: “Mặc kệ lần này chúng ta đánh cược kết quả thế nào, ta đều xin Bá Phù huynh đồng ý, ta muốn đưa huynh trưởng về nhà gặp mẫu thân.”

Tôn Sách cười to: “Nếu ta thua, các người có thể rời đi; nếu Sách thắng, sao có thể để các người làm người bất hiếu?”

Ta gật đầu, thái độ làm người của người đúng là không tệ, nếu vậy, ta cho người một câu đề tỉnh vậy: “Triệu Như tuy rằng cùng Bá Phù huynh gặp nhau gần nửa ngày, nhưng biết Bá Phù huynh là người tính tình sáng khoái. Ta và huynh nếu là bằng hữu, ta phải có lời thật lòng. Bá Phù huynh, huynh cũng biết tục ngữ nói: quân tử hảo cầu, tiểu nhân nan phòng. Huynh dễ dàng tin người khác mà không phòng bị, tính cách quá vội vã mà ít mưu kế, đây gọi là hữu dũng vô mưu, có ngày sẽ bị tiểu nhân ám toán. Như hôm nay chẳng hạn, ta cùng huynh chưa tới nửa ngày duyên phận, huynh lại yên tâm cùng ta uống rượu. Nếu ta là kẻ lòng dạ khó lường, hạ độc trong ly rượu của huynh thật sự quá dễ dàng. Thế gian nhiều tiểu nhân, thiếu quân tử, tục ngữ đã nói, người bên cạnh không thể tin hoàn toàn, hướng chi người còn chưa biết? Mong Bá Phù huynh nhớ lấy, gặp người phải nghi kỵ ba phần rồi mới dùng, gặp chuyện phải nghĩ trước nghĩ sau, không thể một mình mạo hiểm.”

Nghe xong lời nói chân thành của ta, sắc mặt Chu Du dịu xuống, hần gật đầu theo. Chắc hẳn cũng hiểu rõ khuyết điểm của Tôn Sách. Trái lại Tôn Sách biểu hiện hoàn toàn không cho là đúng, nhìn ta cười: “Nghe Tử Vân nói một hồi, Sách kết giao bằng hữu như người, thật may mắn.” Ta cũng chỉ biết âm thầm thở dài.

Mọi người uống thêm một lúc nữa, Chu Du nhìn ta cười nói: “Vừa rồi, Tử Vân nói làm một thương nhân thành công, còn phải có mắt nhìn thiên hạ, có trí tuệ hiểu rõ thế cục, ta muốn hỏi, người thấy thế cục ngày nay thế nào?”

40. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 40: Ta Cũng Đánh Cược (3)

Ta nghe xong sững sốt, đảo mắt nghĩ một hồi mới cười nói: “Xem ra, Công Cẩn tướng quân muốn kiểm tra ta? Ta cũng không khách khí nữa. Ngày nay sau khi trải qua loạn Đổng Trác, thiên hạ đã tan thành từng mảnh nhỏ, thê thảm không nỡ nhìn. Trung Nguyên đại loạn, các lộ chư hầu có thể lực đều vì lợi ích cá nhân gây chiến tranh không ngừng, Trung Nguyên lúc này là một cuộn tơ rối, ai vướng vào, đều không dễ thoát thân. Trái lại, Giang Nam còn đỡ, loạn Hoàng Cân ở đây không chịu ảnh hưởng lớn, nhưng mà trong loạn thế, nơi này cũng không được yên ổn. Phiến loạn ở Giang Nam tuy không nhiều, nhưng nạn trộm cướp lại

không ít. Muốn chiếm được nơi này, triệt để thu phục, không mất vài năm e rằng không thể. Kinh châu Lưu Biểu cũng nhân cơ hội củng cố địa bàn, người khác nếu muốn ở đó nhúng tay vào, cũng không phải chuyện dễ dàng. Ích châu và Quan Đông hiện giờ chưa có người đủ năng lực cùng thời gian quản lý. Bá Phù huynh cùng Công Cẩn tướng quân muốn mở rộng sang đó, ta khuyên các người trước tiên bình định Giang Đông đã, ổn định rồi hãy nói. Nóng vội sẽ bỏng miệng không ăn được.” Chờ lúc các người ổn định Giang Đông, chúng ta cũng đã ổn định xong phương bắc.

Chu Du thở dài: “Người quả nhiên lợi hại. Làm thương nhân thực sự thiệt thòi cho người, Tử Vân nên nghĩ tới chuyện lưu lại đây đi!”

Ta nhìn hần: “Lời Công Cẩn tướng quân có phải muốn uy hiếp Triệu Như? Ta tuổi còn nhỏ, nhưng không sợ đâu.”

Chu Du nhìn ta: “Nếu như tương lai ta và người là địch, ta sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Ta nhìn hần cười: “Được, nếu như có ngày ta và người trở thành kẻ địch, Như cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Tôn Sách thở dài: “Tử Vân, người cứ thẳng thắn nói thật đi, chẳng lẽ Sách khiến người chướng mắt sao? Sao người lại không đồng ý ở lại?”

Ta nhìn hần: “Bá Phù huynh, huynh cũng là hào kiệt đương thời, ta làm sao lại thấy chướng mắt được? Chẳng qua ta đã quen nhàn vân dã hạc, không muốn chịu hạn chế. Hiện tại tuổi ta còn nhỏ, làm thần tử của người khác không phải bản tính của ta.”

Tôn Sách nhìn ta chằm chằm: “Vậy về sau thì sao? Người có bằng lòng hay không?”

Ta nhìn hần: “Không biết. Đến lúc ta chơi đủ rồi, có lẽ sẽ nguyện ý góp sức cùng người khác, hồ đồ nhận một chức quan nhỏ nào đó. Hiện tại, không biết.” Ta lúc này không có chức quan, hi, không tính là nói dối bạn bè.

Tôn Sách lắc đầu, không nói. Thấy mọi người đều không còn lời nào để nói, Chu Du cười: “Hôm nay dừng lại thôi, Tử Vân tiên sinh có thể theo chúng ta cùng nhau đi nghỉ không?”

Ta cười: “Đương nhiên, ta hôm qua đã nói, trong ba ngày này, ta nguyện ý làm con tin. Hiện tại các vị đã làm chủ nơi này, ta ở đâu đều nghe lệnh các vị.”

Chu Du cười hắc hắc: “Nếu như vậy, ủy khuất người đến ở cùng ta, sao hả?”

Ta sưng sốt, khấn trương nói: “Chuyện này, ta không có thói quen cùng người khác chung phòng. Tướng quân nếu lo lắng, người cứ sắp xếp người trông giữ chỗ ta ở là được.”

Tôn Sách nghe cười lớn, chạy tới nắm chặt tay ta: “Chúng ta sao có thể làm chuyện đó, ta và người cùng đi dạo trong thành một chút đi.” Sức người thật mạnh, ta chỉ biết đi cùng.

Cùng Tôn Sách sánh vai đi dọc ngã tư đường ở Kính huyện, bởi vì chiến tranh, hiện tại mọi nhà hình như đều đóng cửa. Thỉnh thoảng lại có quân nhân gõ cửa một số nhà hỏi thăm cái gì đó. Ta nhìn qua chỉ biết, bọn họ nhất định đang tìm kiếm Thái Sử Từ. Hừ, tưởng ta là trẻ con ba tuổi chắc? Lại dùng phương pháp này? Trình Phổ nhìn thấy chúng ta đi tới, hần dùng mắt ra hiệu, khẽ lắc đầu. Bên kia có người chạy lại, ghé vào lỗ tai hần nói gì đó. Tôn Sách không nói gì, vẫn đi tiếp, Chu Du lại không ngừng nhìn sắc mặt ta, ta nhìn thấy đám quân sĩ đó tiến vào nhà dân, có một chút không đành lòng, lắc đầu.

Tới một con phố, đột nhiên ngôi nhà trước mặt truyền ra âm thanh trách mắng: “Các người còn không nói thật? Coi chừng lão đây nói người giấu kẻ địch, giết cả nhà người.” Ta vừa nghe đã biết, nhất định quân sĩ của Tôn Sách mượn gó bẻ măng. Bước nhanh nhìn vào, thấy có ba gã quân sĩ đang quất một thanh niên bị trói trên tầng cây, người nhà đang ở dưới khóc lóc cầu xin.

Ta không khỏi giận dữ, xoay người nhìn Tôn Sách nói: “Bá Phù tướng quân, các người muốn làm như vậy, không bằng trực tiếp trói Triệu Như lại dùng hình, tội gì liên lụy dân chúng?”

Tôn Sách sắc mặt cũng không tốt, ba quân sĩ kia nhìn chúng ta cũng giật nảy mình, vội vàng chạy lại. Tôn Sách mặt tối sầm hỏi: “Vì sao làm thế?” Một tên trong đó tiến lên trả lời: “Ồ trong nhà tìm thấy binh khí,

người ngoài nói hắn là lính của Thái Sử Từ, cho nên thuộc hạ liền...”

Ta không để ý tới bọn chúng, trước tiên thả người, bảo người nhà dìu hắn vào trong, sau đó nói với mấy tên lính: “Các người buộc ta mới đúng, ta là đệ đệ của Thái Sử Từ, huynh ấy ở đâu, ta biết. Người này chẳng qua là một tiểu binh, hắn không biết.” Ba người thừa dạ, không dám làm gì nữa.

Tôn Sách hừ một tiếng: “Các người tự về doanh, mỗi người lĩnh ba mươi quân côn. Truyền lệnh xuống dưới, nếu sự tình như vậy còn phát sinh, lấy quân lệnh xử phạt.” Không nhìn mấy tên đó nữa, hắn xoay mình bước ra ngoài.

Ta đi theo phía sau hắn, thản nhiên nói: “Vô ích, tung tích Tam cả chỉ có Triệu Như biết. Các người nếu muốn biết nơi tam ca ẩn thân, không bằng trời ta lại dùng hình, dân chúng trong thành đều không biết, tại sao phải nhiễu loạn tới họ?”

Tôn Sách dừng bước, quay đầu lại nhìn ta: “Tử Vân, ta chỉ lệnh bọn chúng hỏi thăm điều tra trong thành, không bảo bọn chúng làm như vậy. Ta và người đã đánh cuộc, ta dùng tới một chút thủ đoạn cũng không phải là quá đáng, tội gì phải nói móc ta?”

Ta nhìn hắn: “Ta nói là lời nói thật. Các vị dùng hình bức cung với ta, cũng là một thủ đoạn tốt, ta không trách các vị.”

Tôn Sách thở dài, lắc lắc đầu, không nói chuyện với ta nữa, mệnh lệnh cho thân binh hộ tống ta về phủ nha. Ta cũng chỉ cười lạnh, đi theo bọn chúng.

Chu Du thấy ta rời đi, hỏi Tôn Sách: “Bá Phù, huynh thật sẽ buông tha người này sao? Hắn là người tài trí phi thường, ngày sau nếu là địch, sẽ là kình địch.”

Tôn Sách lắc đầu: “Giết chóc để phòng trừ, không phải điều trượng phu nên làm. Ta lúc này mới khởi sự, đang muốn người tài trong thiên hạ tới cho ta sử dụng, người như vậy càng không thể làm tổn hại. Ba ngày cực mới qua một ngày, chúng ta cố hết sức đã.” Chu Du gật đầu.

Buổi tối, ánh trăng chiếu vào tàng cây trong viện, thanh lương không nói nên lời. Ta từ ngoài phố trở về, vẫn nằm trong phòng không nhúc nhích, trong lòng hồi hận không thôi. Ta không ngờ rằng, làm như vậy sẽ làm cho dân chúng Kinh huyện gặp phải chuyện đó, bọn họ đều là kẻ vô tội. Ôi, có phải ta làm sai không? Kỳ thực, nếu cứ giống Vũ ca ca đấu với Tôn Sách một trận, ta cũng nắm chắc có thể thắng hắn, nhưng mà... Nghĩ tới chuyện này, không hiểu sao ta thấy buồn bực, dứt khoát đứng dậy ra ngoài sân viện. Ngoài cửa bình sĩ cũng không chặn ta lại, chắc là cho rằng ta dù chạy cũng không thoát.

Nhìn thấy ánh trăng, ta lấy sáo ngọc trong người ra thổi. Trong lòng ta tràn ngập nỗi nhớ người thân: Vân ca ca, huynh có khỏe không? Vì sao không chịu nghe lời Như nhi? Đại ca đã được Tào Tháo trọng dụng, huynh phải bảo trọng mới được. Quách Gia sao rồi? Người đã nhận được thư của ta chưa? Đã tới chỗ Tào Tháo chưa? Còn có ba vị ca ca chưa tìm được, ôi, Vũ ca ca, có phải huynh rất thất vọng với muội không? Như nhi tuy rằng đã nhận được tất cả bản lĩnh của huynh, nhưng muội có thể so với huynh sao? Muội cảm thấy thật mệt mỏi, có thể giúp muội không?

Đến lúc ta dừng lại, đột nhiên nghe được có người thở dài ở đằng sau, quay đầu lại nhìn, Tôn Sách cùng Chu Du đều ở đó. Dưới ánh trăng, thân hình bọn họ đứng thẳng thắn, anh tuấn, ta không nhìn được có chút cảm giác mê mang. Từ ngày hôm qua tới giờ, trong thâm tâm ta vẫn coi bọn họ là địch nhân. Đúng vậy, ta muốn giúp Tào Tháo thống nhất giang sơn, sớm muộn gì cũng cùng bọn họ đối địch. Nhưng mà, vì Vũ ca ca, ta lại không thể thương tổn họ, ta thậm chí còn có chút xúc động, muốn cùng bọn họ trở thành bằng hữu sinh tử. Đây là cảm giác của ta hay của Vũ ca ca? Ta cũng không rõ ràng.

Tôn Sách cùng Chu Du không nghĩ tới chuyện đó, Chu Du thấy ta ngừng lại, liền sải bước tiến đến: “Triệu Tử Vân, tiếng sáo của ngươi thật hay. Du lần đầu mới nghe thấy.”

Ta nhìn hắn cười nhẹ: “Vậy sao? Ta biết tướng quân tinh thông âm luật. Như không ngủ được, kinh động tướng quân, thật vô ý.”

Chu Du nhìn ta: “Nghe trong tiếng sáo của ngươi tràn ngập nỗi khổ nhớ nhung, còn có một tia lo âu, tâm sự của ngươi thật nhiều.” Ta cả người chấn động, trời ạ, tâm sự của ta người có thể nghe ra? Chẳng trách Vũ ca ca nói huynh ấy cùng Chu Du cầm địch hợp tấu vô cùng ăn ý, thật sự là số mệnh đã định.

Tôn Sách cũng tiến tới cười nói: “Nghe thấy tiếng sáo của người, Công Cẩn tới nay không ngủ được, hai người các người đều là người tinh thông âm luật. Tử Vân, người còn nhỏ mà biết nhiều như thế, cũng là kỳ lạ.”

Ta nghe thấy liền cười: “Ta đã mười lăm rồi. Công Cẩn tướng quân mười ba tuổi đã mặc giáp làm tướng, ta so ra còn kém hơn.” Chu Du cười nói: “Tối nay nghe được âm thanh tuyệt diệu thế này, Du nguyện cùng người làm tri âm, không biết có được không?”

Ta nghe xong, đương nhiên gật đầu: “Công Cẩn huynh gọi ta là Tử Vân đi, hi, có thể cùng huynh làm bạn cầm, Như đương nhiên đồng ý. Mặc kệ ngày sau thế nào, về sau, Triệu Như sẽ tự mình tới cửa bái phỏng, mong được thưởng thức giai âm* của Công Cẩn huynh.”

Tôn Sách cười lớn: “Hay, Sách cũng yên lặng đợi giai âm.” Ta nghe xong biết Tôn Sách đã hiểu lầm, ta cũng không giải thích.

Còn lại thời gian hai ngày, ta không rời khỏi phủ, lúc không có chuyện gì, liền đi tắm rửa chải lông, cho ngựa của ta và Thái Sử Từ ăn, khỏi phải nhìn thấy động tĩnh bên ngoài khiến trong lòng không thoải mái. Nhìn thấy ta một dạng như người không có việc gì suốt ngày ở trong phòng, Tôn Sách cũng không biết làm thế nào. Ròng rã ba ngày trôi qua, bọn họ gần như lật tung Kính huyện, nhưng căn bản không có một chút tin tức về Thái Sử Từ.

Đến giữa trưa ngày thứ tư, ta ra phòng khách: “Bá Phù huynh, nếu như huynh không đổi ý, hôm nay huynh đệ ta muốn khởi hành về nhà.”

Tôn Sách nhìn ta, vẻ mặt buồn bực: “Tử Vân, ta thua rồi. Nhưng mà, ta muốn biết rốt cuộc người giấu Thái Sử Từ đi đâu?”

Ta cười: “Được, qua buổi trưa, Bá Phù huynh tự nhiên có thể gặp huynh trưởng.”

Tôn Sách thở dài: “Cũng được, để Sách bảo người chuẩn bị tiệc rượu, tiễn hai người lên đường, được không?”

Ta ảm đạm cười: “Được, huynh đệ ta nhất định tới.”

Đợi ta đi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, lại tới phòng khách, Thái Sử Từ đã ở đó. Hắn cũng gấp gáp, sợ ta gặp chuyện không hay, vất vả lắm mới chờ được qua buổi trưa, từ ngoài thành nhanh chóng chạy về. Quân sĩ thủ thành nghe hắn gọi cửa, đều giật nảy mình. Trình Phổ nhìn thấy hắn từ ngoài tiến vào, cũng cười khở. Bọn họ tìm trong thành ba ngày, không ai nghĩ người lại ở ngoài. Lúc này, cũng chỉ biết dẫn hắn vào phòng khách gặp Tôn Sách.

Tôn Sách nhìn thấy hắn, đành phải cười nói: “Tử Vân quả nhiên lợi hại. Nhưng mà đại quân ta vây thành, không biết tướng quân làm sao đi ra ngoài?”

Thái Sử Từ cười khở: “Chính là đêm đó, tướng quân phái người vào thành phóng hỏa, Tử Vân liền sắp xếp ta đi theo binh sĩ phóng hỏa thất bại trở lại doanh trại của người. Ngày thứ hai, các người vào thành, ta liền ở lại quân doanh ngoài thành. Tử Vân nói, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.”

Tôn Sách nghe nói ngạc nhiên, người trong phòng, bao gồm cả Chu Du đều cười khở, bọn họ không thể nghĩ ra, Thái Sử Từ lại có thể ở ngay trong quân doanh của bọn họ. Tôn Sách thở dài nắm tay Thái Sử Từ hỏi hắn: “Ngày đó ở Thần Đình, nếu Tử Nghĩa bắt được ta, có giết ta không?”

Thái Sử Từ cười đáp: “Không biết nữa.”

Tôn Sách cười lớn: “Tử Nghĩa đúng là bậc trượng phu. Tiếc không thể cùng ta hợp tác.”

Thái Sử Từ im lặng một lát nói: “Ta đã ước hẹn với Tử Vân, xin thứ cho Từ không có tài cán giúp sức cho tướng quân.”

Tôn Sách thở dài: “Tử Vân thực sự là kỳ tài, hắn tuổi còn nhỏ, bản lĩnh lại lớn như vậy, nhưng đáng tiếc hắn không đồng ý xuất sơn, tình nguyện làm một thương nhân, ôi.”

Thái Sử Từ lắc đầu cười: “Chuyện của Tử Vân, không nói rõ được.”

Ta tiến vào thấy bọn họ nói chuyện hợp ý, cũng cười: “Tam ca tính tình nóng nảy như thế, hay lo Bá Phù tướng quân không thả đệ sao? Ca ca lo lắng quá thôi. Ta cùng với Bá Phù huynh đã là bằng hữu.”

Thái Sử Từ nhìn thấy ta liền cười: “Không thể nói Tôn tướng quân như vậy. Tướng quân là người chân thành, có tín nghĩa, đệ không thể vô lễ.”

Ta ha ha cười: “Xem ra, Tam ca cùng Bá Phù huynh ở chung rất hợp nha! Nhưng mà, nghĩa mẫu thật sự nhớ huynh, chúng ta về nhà trước, chuyện sau này để sau này hãy nói, sao hả?” Thái Sử Từ gật đầu, không nói gì nữa.

Tôn Sách nghe xong ta lời nói, cũng biết hôm nay không giữ được chúng ta, đành phải an bài tiệc rượu, tiễn biệt chúng ta. Trên tiệc, ta thấy Tôn Sách bộ dáng rầu rĩ không vui, trong lòng buồn cười, miệng liền nói: “Bá Phù huynh, huynh làm sao vậy? Triệu Như làm ăn rộng. Nếu đã là bằng hữu, Tử Vân nhất định sẽ thường xuyên qua lại, chúng ta gặp gỡ còn nhiều. Ta còn muốn nghe tuyệt phẩm của Công Cẩn huynh nữa! Tội gì dùng thái độ ly biệt đó? Lần sau ta đến, mong được thấy Bá Phù huynh lấy được Giang Đông, đạt thành bá nghiệp.”

Tôn Sách nghe xong, cũng thấy chần động, tiếp theo cười ha hả: “Không sai, ta và người tương lai còn dài. Sách hôm nay tiễn đưa huynh đệ người, ngày khác, muốn tiếp đón các người từ phương xa tới. Mong Tử Vân chớ quên lời.” Ta cũng cười: “Tử Vân cho tới giờ luôn nói phải giữ lời. Ngày khác nhất định sẽ tới gặp Bá Phù huynh.”

Chú thích:

* Giai âm: Từ giai âm có nghĩa là tin lành, nhưng bỏ chữ ra dịch thì là âm thanh tốt đẹp, có lẽ ý Triệu Như là tiếng đàn của Chu Công Cẩn, còn Tôn Sách lại hiểu là tin lành, tưởng rằng Triệu Như hứa hẹn gì đó.

41. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 41: Nhị Ca Trương Liêu

Kéo theo Thái Sử Từ, cáo biệt Tôn Sách đang thở vắn than dài, mang theo thuộc hạ, chúng ta ra đi. Đường nhiên, được liệu mang theo để lại cho Tôn Sách, coi như là lễ ra mắt! Thái Sử Từ dọc đường đi liên tục thở dài, hắn vẫn luôn cảm thấy trốn tránh trong quân doanh của Tôn Sách ba ngày thật buồn bực Như tính cách hắn, thà rằng liều chết đánh một trận còn hơn! Ta hôm đó chính là liên tục dọa nạt bức ép, bức ép là lấy cả tính mạng của mình để buộc hắn, ta nói, hắn bị bắt hoặc bị cái gì ngoài ý muốn, ta sẽ chết cho hắn xem; dọa rằng, ta và hắn nếu có chuyện gì, nghĩa mẫu làm sao sống nổi, mới bắt hắn đồng ý được. Cho nên, cả đường đi ta toét mồm, còn hắn mím môi. Ta chỉ biết không ngừng cười đùa với hắn.

Vô cùng vất vả trở lại Duyệt châu, tới ở tại một khách điểm, ta nhìn hắn, kết thúc mấy ngày cật nhả, nói nghiêm túc: “Tam ca, huynh còn nhớ lúc trước ca ca muốn đi tới chỗ Lưu Do, đệ nói như thế nào không?”

Thái Sử Từ nhìn bộ dáng của ta, ngây ra một lúc, nghĩ một lúc, mới ngẩng đầu nhìn ta: “Tử Vân, người quả nhiên không phải người bình thường. Hôm nay muốn nói thật rồi sao? Nói đi, mình chủ người tìm được là ai?”

Ta nhìn hắn: “Vừa mới được hoàng đế sắc phong Duyệt châu mục – Tào Tháo, Tào Mạnh Đức. Đại ca đã tới nơi đó, đệ hy vọng Tam ca cũng có thể đi.”

Thái Sử Từ cười: “Người đón ta trở về, không phải là để ta tới đó sao? Tử Vân, xem ra, người thật sự không tầm thường!”

Ta cười to: “Không sai. Hi, Tam ca, huynh tới gặp chủ công, sẽ hiểu mọi chuyện. Ở đây đã có thư chuẩn bị trước, huynh tới gặp đại ca trước, huynh ấy sẽ biết nên làm thế nào.”

Thái Sử Từ truy hỏi một câu, khiến ta buồn bực: “Tử Vân, người thật chỉ mới mười lăm?” Ta nhìn hắn: “Tam ca, đệ vì sao không thể chỉ mới mười lăm? Thật ra cuối năm nay ta mới tròn mười lăm tuổi.”

Thái Sử Từ thở dài: “Tài trí của người quá lợi hại, không giống một đứa trẻ!” Ta không thèm nói!

Lúc Thái Sử Từ tìm được Điển Vi, Tào Tháo đã tới Hứa huyện. Điển Vi gặp Thái Sử Từ, cười ha hả không ngừng: “Tam đệ, đệ về rồi? Tử Vân không đi cùng đệ sao? Nghĩa mẫu rất khỏe, đang ở phủ của ta.” Hắn làm việc rất nhanh.

Thái Sử Từ nhìn thấy phủ đệ của Điển Vi liền nói: “Xem ra Tử Vân tìm đúng chủ công rồi.”

Điển Vi cười, kéo hần tới gặp nghĩa mẫu, bản thân mình đi tìm Tào Tháo. Tào Tháo thấy thư của ta, nghe lời Điển Vi nói, ông ta đã biết là Thái Sữ Từ, khoan nói cuộc chiến ở Thần Đình đã truyền tới, Thái Sữ Từ cũng là một người nổi tiếng rồi. Ông ta cao hứng liền lệnh cho Tào Hồng sắp xếp chỗ ở, đồng thời bảo Điển Vi mời người tới.

Tào Tháo nghe báo Thái Sữ Từ vào phủ, vội vàng ra đón. Vừa nhìn thấy, vui mừng ra mặt: “Tháo mong tướng quân đã nhiều ngày.” Nhìn bộ dáng Tào Tháo, Thái Sữ Từ cũng cao hứng (so với Lưu Do mạnh hơn nhiều, người mới tới liền phong ngay hiệu úy): “Tạ chủ công nâng đỡ. Từ xin cảm tạ chủ công chiếu cố mẫu thân.” Có Điển Vi, Tào Tháo sớm biết quan hệ của chúng ta, cho nên, thư của ta là thừa. Nghĩa mẫu của ta, Tào Tháo có thể không quan tâm sao?

Tào Tháo cười lớn: “Tử Nghĩa không cần khách khí như vậy.” Nói rồi kéo Thái Sữ Từ vào trong phòng.

Thái Sữ Từ hỏi thẳng: “Xin hỏi chủ công, Tử Vân rốt cuộc đang làm gì?” Tào Tháo cười, nói hết cho hần biết.

Thái Sữ Từ hít một ngụm khí lạnh: “Lá gan Tử Vân cũng quá lớn. Lần này nếu bị Tôn Sách biết thân phận đệ ấy, mạng khó giữ!”

Tào Tháo vội vàng hỏi thăm, Thái Sữ Từ kể lại đầu đuôi cho Tào Tháo. Tào Tháo cũng chỉ biết cười khổ: “Lá gan hần quả nhiên lớn. Ôi, Tử Nghĩa, ta cũng lo lắng cho hần. Lần sau gặp được, Tháo sẽ nói hần.” Thái Sữ Từ cười: “Sợ nói cũng không nghe.”

Lúc bọn họ lo lắng cho ta, ta đã tới Tiểu Bái ở Từ châu. Sau khi Lữ Bố tới Từ châu, Lưu Bị đã cho hần ở chỗ này. Ta lúc này, chính là một bụng tức giận đang đứng trước cửa lớn nhà Lữ Bố. Sau khi chia tay Thái Sữ Từ, ta tất nhiên mang theo được liệu tới đây. Nhưng mà, có lẽ ta quá sơ ý, cũng có thể do ta xui xẻo, tóm lại ta bị cướp. Được liệu bị lấy mất không nói, thuộc hạ của ta cũng bị thương mấy người. Đánh chúng ta chính là lính của Lữ Bố. Chẳng thể trách Vũ ca ca nói quân Lữ Bố kỷ luật không tốt, nói đúng lắm. Bọn thuộc hạ đương nhiên không biết ta có võ nghệ, nhìn thấy bọn lính cướp ập tới, bọn họ triệt để quán triệt lời ta dạy: người có giá, hàng hóa vô giá, cho nên ba bốn người che chở cho ta tránh bên cạnh. Có mấy người muốn cùng bọn lính đó nói phải trái, kết quả bị đánh một chập. Cho nên, ta thật bức mình, không để ý bọn thuộc hạ phản đối, trực tiếp chạy tới cửa nhà Lữ Bố, cho người thông báo ta muốn gặp hần.

Lữ Bố hôm nay tâm trạng không tồi, đến nơi này đã hơn hai tháng, cuối cùng cũng yên ổn một chút. Vấn đề dạ dày vẫn còn tồn tại, nhưng đã có thể tìm được chút cơm canh từ chỗ Từ châu mục. Nhưng mà vị Từ châu mục này là một hoàng thân quốc thích, trước kia mình không thêm quan hệ, hơn nữa gần đây đối với mình sắc mặt không được tốt lắm. Có điều, Viên Thuật kia cũng phải người liên hệ với hần, chuyện này rất tốt. Trong lòng đang thư thái, lúc này có người cầu kiến, dù sao cũng không có chuyện gì, gặp xem sao cũng được.

Ta thở phì phì theo sát thân binh của Lữ Bố tới phòng khách. Lữ Bố ngồi sau án kỷ nhìn ta tiến vào, hần ngẩn người, một tên tiểu gia hỏa. Những người từng muốn gặp hần đều mang vẻ mặt kính trọng hoặc là cười nịnh bợ, tên tiểu tử này sao lại mang bộ mặt đó? Bị thiệt thòi ở nơi nào đó, muốn ta xử lý sao?

Ta nhìn sau án mây là đệ nhất cao thủ đương thời (đương nhiên, không tính ta), hần vóc dáng rất cao, so với Điển Vi cùng Thái Sữ Từ còn cao hơn, thân hình cường tráng, thể nhưng cũng rất vừa phải, một chút vạm vỡ cũng không có, ngược lại, làm cho người ta có cảm giác thật tuần tú. Ngũ quan cũng vô cùng... nhìn thật thoải mái, nếu hần thấp đi một chút, gầy đi một chút, có điểm giống Tôn Sách. Có điều, khí thế của hần không phải là bá khí, mà là... ngông, đúng, ngông cuồng, bộ dáng là một loại người bướng bỉnh bất tuân.

Nhìn thấy ta, hần mở miệng: “Ngươi là người phương nào? Gặp ta có chuyện gì?”

Ta hừ hai tiếng: “Lữ tướng quân thật là uy phong. Ngài cũng là hào kiệt đương thời, sao không quản thúc bộ hạ, mặc cho bọn chúng ở ngoài thành cướp bóc, đây không phải là chuyện hào kiệt nên làm. Ta đặc biệt gặp tướng quân đòi lại hàng hóa bị cướp đây.”

Lữ Bố sững sốt, mấy người thuộc hạ của hần cũng sững sốt theo, đại khái chưa từng có ai dám tới cửa đòi hàng hóa. Ta nhìn hần, tiếp tục thở phì phì nói: “Ta biết tướng quân cần lương thực, cần quân lương, nhưng hàng hóa của ta là được liệu, không thể dùng thay cơm. Nếu tướng quân trong quân doanh thiếu

được liệu, ta biếu tặng cũng được, sao lại có chuyện không phân biệt trắng đen, còn đạo lý gì nữa? Trong đám được liệu đó, rất nhiều loại không phải dùng để trị thương, các người cướp cũng vô ích, lại khiến các bệnh nhân khác bị chậm trễ, mua không được thuốc, trị không được bệnh, sẽ chết người.”

Nhìn ta, Lữ Bố đột nhiên nở nụ cười: “Người tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Coi ta là trẻ con hả? Ta nhìn hắn, thực sự thấy buồn bực, tức giận trả lời: “Ta tên Triệu Như, năm nay mười lăm tuổi. Nhưng chuyện đó và chuyện hàng hóa của ta có quan hệ gì? Lữ tướng quân, người có trả không đây?”

Lữ Bố cười ha hả, hắn nhìn một người trong phòng: “Cao Thuận, người đi điều tra xem ai làm, bảo bọn chúng giao thứ đó ra.” Ta nghe xong, cứ vậy xem như xong sao? Lữ Bố này thật sự không biết quản giáo sao, chẳng thể trách lính của hắn kỷ luật kém vậy.

Ta nhìn hắn, hừ hừ: “Lữ Tướng quân, lính của ngài kỷ luật quá kém, ngài nên dạy bảo cho tốt mới được.”

Lữ Bố chỉ cười, cười đến ta bực cả mình. Chờ hắn cười đủ rồi mới nói: “Cái tên tiểu tử này rất thú vị, chưa có ai dám nói chuyện với ta như vậy, người là người đầu tiên, còn nhỏ như vậy, hà, thú vị.” Ta bó tay, nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, ta dở khóc dở cười.

Một lát sau, Cao Thuận trở về: “Chủ công, đúng là có việc này, là bộ hạ của Hầu Thành. Thuộc hạ đã truyền lệnh của chủ công, bọn chúng lập tức sẽ đem hàng hóa tới đây.”

Lữ Bố gật đầu, hắn nhìn lại ta: “Đồ trả cho người, đừng tức giận nữa. Người nghỉ ở đâu? Ngày mai rảnh không đến chỗ ta trò chuyện.”

Ta kinh ngạc, người xem ta là vật giải sầu à: “Lữ tướng quân, ngài...”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, bên ngoài có hai người tiến vào. Một người trong đó nhìn thấy ta liền ôi một tiếng: “Triệu Như, sao người lại ở đây?” Ta nhìn hắn, đúng là Trần Cung, tên phản đồ này. Ta cố gắng ổn định cảm xúc của mình: “Ồ, đây không phải Trần tiên sinh sao? Không phải ông ở Quyên thành sao? Sao lại ở đây rồi?”

Lữ Bố vừa nghe, ra các người quen biết: “Trần tiên sinh cũng biết hắn sao?” Trần Cung vội vàng trả lời: “Đúng vậy, Triệu Như chính là thương nhân buôn được liệu có tiếng, y thuật không tồi. Tôi ở Quyên thành có quen biết hắn.”

Lữ Bố cười ha hả: “Nhìn không ra, người nhỏ như vậy đã có tiếng tăm. Trần tiên sinh, lá gan hắn không nhỏ, dám chạy đến chỗ này muốn ta trả lại hàng hóa cho hắn, còn muốn ta quản giáo lại bộ hạ, rất thú vị.”

Trần Cung cười: “Người nhỏ nhưng gan lớn. Lúc trước, hắn đi lại bên ngoài, không có hộ vệ, lại dám chạy tới chỗ Tào Tháo muốn mượn binh lính gia nhập thương đội của hắn.” (chuyện này đương nhiên do ta và Tào Tháo nói ra)

Lữ Bố lòng vô cùng hiếu kỳ: “Tìm Tào Tháo mượn lính làm thuộc hạ, người thật đặc biệt.”

Ta nhìn hắn cười: “Đúng vậy, lúc trước ta cũng bị loạn binh cướp mất hàng hóa, sợ quá, muốn thuê một ít binh lính làm thuộc hạ, đỡ gặp nguy hiểm hơn, giống như lần này vậy, có thể giữ mạng nữa.”

Lữ Bố cười to: “Vậy người bây giờ còn cần không vậy? Xem ra, Tào Tháo cho người người chẳng ra gì, nếu không, ở chỗ này, người thuê mấy kẻ lợi hại khác tới bảo vệ mình đi?”

Ta mím miệng, vừa mới bị Tào Tháo đánh tới nơi này, còn dám mạnh miệng như vậy, có điều, nghĩ là nghĩ vậy, ta không dám nói ra: “Chuyện này xin tạ tướng quân quan tâm, có điều, chỉ cần lính của tướng quân không cướp hàng hóa của ta, ta nghĩ không có nguy hiểm nào nữa!”

Lữ Bố lại cười: “Được, để ta truyền lệnh, quân ta bắt luận kẻ nào cũng không được cướp hàng hóa của người, thế nào?”

Ta cười hì hì (thấy có thu hoạch): “Như vậy đa tạ tướng quân.”

Lữ Bố cười nói với vị tướng quân vừa tới nói: “Trương Liêu, người đi truyền lệnh của ta, nói không cho phép ai vô lễ với Triệu Như, càng không được lấy đồ đạc của hắn. Triệu Như, ngày mai ta ở trong phủ mời người uống rượu, người có bằng lòng đến hay không?”

Lời nói của Lữ Bố, ta căn bản không nghe thấy. Hắn vừa nói hai chữ “Trương Liêu”, lực chú ý của ta ngay lập tức rơi vào trên người vị tướng quân kia. Ồ, hắn chính là nhị ca của Vũ ca ca đây mà, cũng sẽ là Nhị ca của ta. Nhìn thấy bóng dáng hắn đã tới cửa, ta nghĩ tới giấc mộng của Vũ ca ca: tay trái lồi theo Vân ca ca, tay phải lồi theo Trương Liêu nhị ca, đặc ý cười. Ôi, ta có thể làm được sao? Đợi Trương Liêu trở về, ta cẩn thận đánh giá hắn: vóc dáng hắn nếu so với Vân ca ca cao hơn, cùng Tam ca Thái Sử Từ không sai biệt lắm. Khuôn mặt trắng trẻo, nhưng da dẻ không mịn màng như Vân ca ca. Mặt hắn hình bầu dục, ngũ quan mỗi thứ không có gì đặc biệt, nhưng đặt cạnh nhau rất nổi bật, thân thể mang khô giáp rất mạnh mẽ rắn rỏi, tuổi còn trẻ, đã có mười phần khí khái anh hùng. Khí chất của hắn quả nhiên có chút giống Vân ca ca, chẳng thể trách, Vũ ca ca kính trọng hắn như vậy.

Ta đang ngẩn người nhìn Trương Liêu, lại thấy hắn mơ hồ nhìn ta không hiểu, bên kia Lữ Bố cười lớn: “Triệu Như, người nhìn Trương Liêu làm gì, ngày mai rốt cuộc có tới không vậy?”

Ta a một tiếng: “Ngày mai, đến cái gì, đến nơi nào vậy?” Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của ta, người trong phòng đều cười.

Trần Cung cười nói: “Lữ Tướng quân hỏi người ngày mai có tới đây hay không, tướng quân mời người uống rượu.”

Ta cười ha ha: “Ngại quá, nghe không rõ. Nếu là tướng quân mời, ta đương nhiên tới. Đa tạ tướng quân trả hàng hóa cho ta.”

Lữ Bố cười: “Vừa rồi sao người cứ nhìn Văn Viễn vậy?”

Ta thấy hắn hỏi, linh cơ chợt động: “Vị tướng quân này giống ca ca của Triệu Như. Vừa rồi thấy tướng quân đi vào, ta còn tưởng ca ca ta đến.”

“Sao?” Lữ Bố lại thấy hứng thú: “Ca ca người cùng Văn Viễn nhìn giống nhau? Hắn ở nơi nào vậy?”

Ta tiếp tục nói dối: “Ca ca rời khỏi Triệu Như đã nhiều năm, lâu rồi không có tin tức. Ôi, ta cứ nghĩ là ca ca. Nhìn thấy Trương tướng quân, ta thật muốn gọi ca ca.” Trương Liêu nhìn ta bật cười, nghĩ thầm người thật đúng là con trẻ, ca ca cũng có thể tùy tiện gọi!

Lữ Bố nhìn ta, lại nhìn Trương Liêu: “Người cũng có thể gọi Văn Viễn là ca ca mà.”

Ta chờ câu này đây. Nhìn Trương Liêu, ta cười: “Ta đúng là muốn gọi, không biết Trương tướng quân có nhận đệ đệ này không?”

Lữ Bố nhìn Trương Liêu: “Văn Viễn, đệ đệ này người có đồng ý nhận không?”

Trương Liêu nhìn ta, lại nhìn Lữ Bố, nghĩ thầm: chưa từng nghe kiểu nhận huynh đệ thế này. Nhưng chủ công hỏi vậy, ta không thể nói không muốn được: “Chuyện này... có đệ đệ cũng tốt!”

Lữ Bố cười lớn: “Triệu Như, Văn Viễn đồng ý rồi, người còn chưa gọi ca ca nữa.”

Sao ta lại không gọi chứ, Lữ Bố không nói, ta cũng phải gọi. Cho nên, ta trực tiếp bước lên, cúi mình thi lễ: “Triệu Như bái kiến huynh trưởng.”

Trương Liêu lúc này cũng dễ chịu cúi đầu: “Như đệ không cần đa lễ.” Hì, ta âm thầm cười, thu phục rồi, thuận lợi hơn nhiều so với ta nghĩ.

Lữ Bố nhìn chúng ta cười lớn: “Ngày mai, Văn Viễn cũng tới đi, ta sẽ chúc mừng hai người.” Trương Liêu vội vàng đáp ứng.

Ta cười với Lữ Bố, thật hết sức cảm tạ người: “Nhờ ơn tướng quân ưu ái, ta sẽ đi nhận hàng hóa, có thể cho ca ca giúp ta không?”

Lữ Bố gật đầu: “Văn Viễn, người đi đi.” Trương Liêu nhận lệnh, nhìn ta chỉ biết lắc đầu cười, nghĩ thầm, không hiểu ra sao lại có một đệ đệ. Ta mặc kệ hắn nghĩ gì, lồi hắn ra ngoài, Trương Liêu không biết làm sao đành đi theo.

42. Phụng Trường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 42: Lữ Bố Mời Khách

Ra khỏi Lữ phủ, ta thở phào một cái, quay đầu nhìn Trương Liêu, rất tự nhiên hỏi hần: “Nhị ca, phủ đệ của huynh ở đâu vậy? Đệ muốn sắp xếp hàng hóa xong rồi sẽ tới.”

Trương Liêu ngó người: “Người kêu ta là gì? Nhị ca? Triệu Như, người đứng là vì thấy ta giống ca ca người mới muốn bái ta làm huynh đệ sao?”

Ta ra vẻ ngây ngô nhìn hần: “Đương nhiên rồi. Huynh cùng với ca ca ruột của đệ rất giống nhau mà! Đệ cũng không nói đệ chỉ có một ca ca. Ngoài ca ca huynh ra, Như còn có ba vị ca ca kết bái nữa. Tuổi của huynh xếp thứ hai, tất nhiên là Nhị ca của ta rồi!”

Trương Liêu dở khóc dở cười: “Ôi, lần đầu nghe thấy chuyện kiểu này. Bọn họ là ai ta còn chẳng biết mà! Có kiểu anh em kết nghĩa như vậy sao?”

Ta cười ồ: “Có chứ, huynh đây chứ ai? Chỉ cần đệ quen biết họ, sớm muộn các huynh cũng biết nhau cả.” Trương Liêu chỉ biết thở dài.

Trương Liêu trên đường đi theo ta, thấy ta tiếp nhận hàng hóa, lại thấy ta chỉ huy người làm tới nghỉ ở khách điểm, nghe ta ra lệnh, Trương Liêu cũng bắt đầu thấy hứng thú. Đến lúc ta sắp xếp xong xuôi mọi việc, trời cũng vừa tối.

Ta nhìn Trương Liêu nói: “Nhị ca, đệ mệt rồi, chúng ta về nghỉ ngơi đi! Ngày mai còn phải tới chỗ Lữ tướng quân.” Trương Liêu a một tiếng: “Người không nghỉ ở khách điểm sao?”

Ta nhìn hần: “Nhị ca, nhà huynh chắc không chỉ có một phòng, không có chỗ cho đệ ngủ sao? Huynh cũng là một tướng quân mà!” Trương Liêu nở nụ cười: “Người thật không biết khách khí.”

Ta nhìn hần cười: “Huynh là ca ca, chẳng lẽ để đệ ngủ ở bên ngoài sao?” Trương Liêu ha ha cười to: “Ta lúc này có chút thích đệ đệ người rồi đó. Người thật lợi hại, tuổi còn nhỏ vậy mà buôn bán rất lão luyện.”

Ta nhìn hần: “Đệ đúng là biết khá nhiều chuyện! Nhưng mà các người vì cái gì đều cảm thấy ta nhỏ tuổi biết nhiều là kỳ quái, tuổi của ta cùng bản lĩnh liên quan gì tới nhau? Phải biết rằng, rất nhiều người tuổi nhỏ nhưng tài cao.” Chính huynh lúc xuất sơn cũng đâu có lớn đâu!

Trương Liêu cười: “Vậy sao? Ta lại chưa từng thấy qua, người là người đầu tiên. Vừa rồi Trần Cung nói người lợi hại, ta còn không tin, đi theo người một chuyến, mới biết Trần Cung nói không ngoa!”

Ta nhún vai: “Có khả năng hay không, là việc của đệ, lợi hại hay không lợi hại là chuyện người khác nói, đệ không quản được nhiều như vậy! Được rồi, Nhị ca, đệ mệt quá, chúng ta về đi.” Trương Liêu cười, đưa ta về nhà.

Nơi ở của Trương Liêu quả nhiên rất lớn, nhìn dáng vẻ chắc là nhà phú hào trước kia. Ta ở trong đó có cảm giác rất quen thuộc, tựa như là cảm giác của Vũ ca ca, ta không khỏi thở dài. Trương Liêu quay lại nhìn ta: “Người làm sao vậy? Vừa rồi hình như có tâm sự nặng nề.”

Ta nhìn hần cười: “Đệ cảm thấy chỗ ở của ca ca thiếu một chút gì đó. Để ngày mai đệ tự mình phái người sửa chữa lại một chút. Người như các huynh, đều không biết thu dọn gì cả.” Trương Liêu đỏ mặt.

Nhìn thấy Trương Liêu đỏ mặt, ta lại thấy buồn cười. Đúng vậy, khí chất huynh ấy giống Vân ca ca, nhưng tuổi còn trẻ, không có sự trưởng thành của Vân ca ca, còn có phần hơi thô ráp, rất thú vị. Đáng tiếc, ta không có khả năng dẫn huynh ấy đi. Ôi, thời gian hai năm thật dài. Đêm ấy, trong lúc ngủ mơ ta thấy được một thiếu niên tuấn mỹ, tay trái kéo Vân ca ca, tay phải kéo theo Trương Liêu, cười thật vui vẻ.

Mộng đẹp dễ tỉnh, lúc ta tiếc rẽ rời giường, trời đã sáng rồi. Cũng may bên mình ta luôn mang theo đồ để rửa mặt chải đầu, nếu không, những thứ của Trương Liêu ta cái gì cũng không muốn dùng. Nhìn căn phòng hỗn độn, ta thở dài, mệnh lệnh cho thân binh của Trương Liêu đi mua mấy vật phẩm thường ngày hay dùng tới, dọn dẹp lại mọi thứ trong phòng, mất thời gian nửa ngày. Nhìn sân viện đã có vẻ là sân viện, ta mới cười đi đón Trương Liêu tới phủ Lữ Bố dự tiệc.

Trong lúc ta bận rộn, Trương Liêu tới cũng không khách khí, đùa giỡn với Nguyệt nhi trong phòng khách. Thấy ta ngừng làm, hần cười: “Nhận đệ đệ như người thật lợi. Có người, ta được hưởng thụ nhiều.”

Ta nhìn hần, nói đùa: “Đệ đệ không thể mãi lo nghĩ hộ ca ca đâu, vậy là ngược đời! Ca ca vẫn nên cười chị dâu thôi. Lần sau đệ tới, tốt nhất thấy có người quản lý nơi này, tránh cho đệ khỏi lo lắng.” Mặt Trương Liêu lại đỏ lên, ta cười nghiêng ngả.

Trương Liêu bắt đắc dĩ lắc đầu, trả Nguyệt nhi lại cho ta: “Kiếm này của người sao? Thật kỳ lạ, chưa từng thấy qua. Người biết dùng sao?” Ta lắc đầu: “Không có. Nhưng mà, hàng năm đi lại trên đường, có thứ này quàng trên người, dù sao cũng có thể dọa người khác! Kẻ xấu bình thường, nhìn thấy đệ có vũ khí sẽ tránh đi.”

Trương Liêu cười: “Ta thấy người yếu ớt như vậy, cũng không giống như biết dùng mấy thứ này. Nhưng mà, người cần phải có một chút khả năng phòng thân. Thế này đi, người ở lại đây một thời gian, ta dạy cho người một ít kiếm thuật, sao hả?”

Ta cười thầm, có điều vẫn rất cảm động, hần thật tốt với ta: “Chuyện này đệ nghĩ vất vả lắm. Ca, có bọn người làm rồi, họ có thể bảo vệ ta.”

Trương Liêu lắc đầu: “Người đó, chính mình biết vẫn hơn. Người ở bên ngoài đi lại, hiện giờ là lúc loạn lạc, cứ như vậy không được đâu.”

Ta vẫn cười: “Lúc này cứ vậy đi, về sau có thời gian hãy nói. Được rồi, không nói chuyện này nữa, đến giờ hẹn với Lữ tướng quân rồi, chúng ta nên đi nhanh thôi.” Nói rồi lúi Trương Liêu còn đang lắc đầu đi ra ngoài.

Trên đường, nhìn người qua lại, ta hỏi: “Nhị ca, Trần Cung kia ở đây với các người làm gì vậy?”

Trương Liêu a một tiếng: “Ông ta hả, chủ công cho ông ta làm chủ bộ. Các người quen biết nhau, người nói ông ta là người thế nào?”

Ta quay đầu lại nhìn Trương Liêu: “Hần hả, hi, đệ nghe nói hần phản Tào Tháo, chạy tới đây với các người, phải không?” Trương Liêu gật đầu.

Ta thở dài: “Người như vậy, thật khó nói rõ. Đệ với hần kết giao không sâu, có điều, đệ cảm thấy người như vậy không thể tin được. Đệ ở Quyên thành nghe nói Tào Tháo đối xử với hần rất tốt, đến mức làm thông gia với nhau. Vậy mà hần tạo phản, đệ cũng không biết phải nói sao.” Trương Liêu trầm tư không nói. Hừ, Trần Cung, chớ trách ta thọc ngoáy, vì người không đứng trước thời.

Đến phủ Lữ Bố, ồ, hôm nay người không ít, xem ra, thủ hạ có thanh danh của Lữ Bố đều đến. Ta tự bước tới chào: “Lữ Tướng quân.”

Lữ Bố khoát tay: “Hi, người tự tìm chỗ ngồi đi.” Ta cười cười, tự tới chỗ khách mời ngồi xuống. Hôm nay tiệc rượu chẳng ra gì, đồ ăn không nhiều lắm!

Lữ Bố thấy mọi người cũng đã đến đông đủ, liền cười nâng chén: “Hôm nay ta thiết tiệc, mời Triệu Như, Triệu công tử. Cũng vì cậu ta cùng với Văn Viễn kết bá huynh đệ mà chúc mừng một phen.”

Ta nhanh nhẹn đứng dậy cảm tạ: “Đa tạ Tướng quân, Như không dám nhận. Ngày hôm qua tiểu nhân thật vô lễ, ngày khác nhất định mời lại tướng quân.” Trương Liêu cũng đứng lên cảm tạ.

Lữ Bố nghe được thấy dễ chịu, cười ha ha, uống hết rượu trong tay. Thật ra hần uống rất sáng khoái, nhưng ta biết hôm nay tuyệt đối không đơn giản chỉ là tiệc rượu. Lữ Bố cũng không phải võ phu đơn giản, nếu không sao lại có nhiều người tình nguyện đi theo hần chứ. Vũ ca ca cũng nói qua người này rất có bản lĩnh. Ta làm bộ như không hiểu gì, chỉ có thận trọng cười theo, uống ít, nhìn nhiều.

Quả nhiên, rượu vào tương đối, Lữ Bố nhìn ta mở miệng: “Triệu Như, ta nghe Trần Cung nói, người buôn bán rất thành công, phải không?” Ta giương mắt nhìn Trần Cung, tên gia hỏa này giả làm người vô can, không thèm nhìn tới ta.

Trong lòng ta đã hiểu rõ: “Lữ Tướng quân, Triệu Như buôn bán không tệ lắm. Có điều, trong loạn thế buôn bán cũng không tốt. Huống hồ, hiện tại giao tranh ác liệt, buôn thuốc trị thương cũng không dễ kiếm tiền. Ôi, mạng người mới đáng giá!”

Lữ Bố cười: “Không biết người có bán lương thực không?”

Ta cười hì hì: “Cũng có nghĩ tới, nhưng việc buôn bán này không tốt lắm. Hai năm qua thiên tai nhân họa, lương thực khó tìm! Năm ngoái, ta từ chỗ Hung Nô ở quan ngoại kiếm được một ít hoa quả khô, nhưng không nhiều lắm.” Lữ Bố thoáng nhìn Trần Cung, không nói gì.

Trần Cung nhìn ta, mở miệng: “Triệu Như, người năm ngoái đều bán hoa quả khô cho Tào Tháo đúng không?”

Ta gật đầu (không cần phủ nhận): “Đúng vậy! Tào đại nhân nói thế nào cũng đã giúp ta. Cho nên, ta đem đám hàng hóa kia bán lại cho ông ta.”

Trần Cung nhìn ta chằm chằm: “Vậy không biết năm nay người còn buôn bán cái đó không?”

Ta cười: “Đương nhiên vẫn làm. Hi, lợi nhuận rất khả quan. Ta là một thương nhân mà.”

Trần Cung áp sát: “Vẫn là cho Tào Tháo?”

Ta cũng nhìn hẩn: “Cái này cũng không nhất định. Năm ngoái, ta cũng định bán cho Công Tôn đại nhân, nhưng ông ta thấy chướng mắt. Năm nay hàng hóa chưa về, vẫn chưa quyết định.” Trần Cung thở phào một cái, không nói nữa. Người không nói, ta cũng không nói, xem ai dai hơn ai.

Trương Liêu nhìn Trần Cung, lại nhìn Lữ Bố, nghĩ một hồi, đỏ mặt mở miệng: “Chuyện này, Như đệ, hàng hóa năm nay của đệ lúc nào về vậy? Có thể chuyển tới đây không?”

Ta nhìn Lữ Bố, tên khốn kiếp này nhìn Trương Liêu cười, biểu tình “người thật biết điều”, Trần Cung cũng ra dạng đó, ta chợt tỉnh ngộ. Lữ Bố này thật không đơn giản, chẳng thể trách vì sao hôm qua hăng say làm mối cho ta và Trương Liêu nhận huynh đệ, hi, tính toán không sai. Ta cũng chuẩn bị lấy lòng các người, nhân tình này dễ làm.

“Ca ca nói là được. Năm nay, ta sẽ tìm vài thứ có thể đem tới đây. Vốn đệ đệ nên tặng ca ca chút quà gặp mặt, năm nay mấy xe hoa quả khô coi như tặng ca ca.” Ta cũng không thèm đáp trả Trần Cung, tình nghĩa huynh đệ với người ngoài không quan hệ, công khai giúp Trương Liêu, thì sao nào?

Thấy ta trả lời sáng khoái như vậy, Trương Liêu thở hắt ra một hơi. Lữ Bố cũng cười vui vẻ.

Trần Cung cười to: “Thế nào? Ôn hầu, tôi nói rồi, Triệu Như rất biết làm ăn, cũng là người sáng khoái.”

Lữ Bố cũng cười lớn: “Không sai. Triệu Như, tính cách của người rất hợp khẩu vị của ta, đến đây uống rượu đi.”

Ta cũng cười nâng chén uống một hơi cạn sạch. Chuyện làm tất cả mọi người đều vui vẻ, tất nhiên người trong yến tiệc đều thấy cao hứng. Tuy rằng ăn không ra gì, cũng coi như là tận hứng. Ta nhìn thấy bộ dáng thỏa mãn của bọn người Trương Liêu, ngấm ngấm thở dài.

Khó khăn lắm mới chờ được tiệc rượu chấm dứt. Ta cáo từ Lữ Bố, kéo Trương Liêu đi ra: “Ca ca, ta ăn không no, đi, đệ đệ mời huynh.”

Trương Liêu cười khỏ, khẽ nói: “Người đó, nơi này nhiều người, nói chuyện không đúng mực gì cả.”

Ta sững sốt một chút, mới chú ý có mấy người theo chúng ta ra ngoài. Trong đó, chỉ có Cao Thuận đã thấy ngày hôm qua, còn lại đều không nhận ra, ta không khỏi đỏ mặt. Trái lại bọn người Cao Thuận nhìn ta rất hứng thú, đều không nói gì. Ta hừ nửa ngày, mới nghĩ ra điều cần nói: “Vậy, các vị tướng quân nếu như không chê, đi cùng đi.”

Mấy người đó nghe ta nói đều nở nụ cười, trong đó vài người vội nói mình có chuyện rồi bỏ đi. Trương Liêu một phát giữ chặt lấy Cao Thuận: “Thanh An (không tìm được tên chữ của Cao Thuận, ta tự lấy, ý tứ chính là thái bình yên ổn), đi cùng đi, ta biết huynh cũng không có việc gì.” Cao Thuận cười cười, không nói lời nào, đi theo chúng ta. Xem ra, Trương Liêu với hẩn quan hệ rất tốt.

Ở đây ta không quen thuộc lắm, đành theo sự dẫn dắt của Trương Liêu, tới một tửu quán. Sau khi ngồi xuống, ta gọi chút rượu, Trương Liêu ngăn lại: “Được rồi, không cần gọi rượu. Cao tướng quân không uống.”

Ta cảm thấy kỳ quái, lại có tướng quân không uống rượu sao? Có điều, mọi người còn chưa quen, lời nói không lịch sự vẫn là không nên nói. Nhưng mà, Vũ ca ca cũng rất tôn sùng Cao Thuận, nói hẩn là một cao

thủ dùng binh hiểm có, hơn nữa đặc biệt trung thành với Lữ Bố. Nhân tài như vậy, ta nhất định phải giữ lại.

Chờ thức ăn lên, ta không khách khí, vừa ăn vừa nói: “A, Nhị ca, các huynh đúng là khổ cực. Lữ tướng quân là nhân vật lớn như vậy, trên bàn tiệc thức ăn lại thật sơ sài, các huynh đều chịu đựng được. Ta thì không, không ăn nó không chịu nổi.”

Trương Liêu nghe được thấy buồn cười: “Như đệ, người là thương nhân, làm sao biết chúng ta khổ cực. Có cơm ăn là được rồi. Muốn sung túc như người, trừ phi cũng đi làm thương nhân.” Cao Thuận vẫn không nói chuyện, lúc này cũng cười.

Ta giả vờ nhăn mặt: “Ca ca, huynh cho rằng thương nhân tốt lắm sao? Có bao nhiêu người thua thiệt táng gia bại sản, mạng cũng chẳng còn. Nói thật nhé, thương nhân đều sợ loạn thế, thời đại rối loạn, ai biết hôm nay ra ngoài, ngày mai có thể trở về hay không? Ăn bữa nay lo bữa mai cả đó!” Hai người đều thở dài.

Một lúc lâu sau, Cao Thuận mới nói: “Người còn nhỏ như vậy, đã bốn ba, cũng thật giỏi!”

Ta cười: “Không có cách nào, người đều phải ăn cơm mà.” Hai người gật đầu, chúng ta không nói nữa, yên lặng ăn xong bữa cơm.

Trở lại phủ của Trương Liêu, thuộc hạ của ta đã chờ sẵn, thấy chúng ta trở về, Ngụy Thiên tiến lên nói: “Công tử, theo phân phó của cậu, hàng hóa đã chia ra. Sáng mai, dược liệu đã có thể đem bán, còn thuốc trị thương đã phân riêng, để đâu bây giờ?”

Ta nhìn Trương Liêu: “Ca ca, trong quân các huynh có nơi nào cần thuốc trị thương không?”

Trương Liêu a một tiếng, lại nghĩ một lúc, sau đó nhìn Cao Thuận: “Chỗ huynh cần phải không?” Cao Thuận gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Ta hiểu được, liền cười: “Cao tướng quân yên tâm, ta không lấy tiền. Như vậy đi, huynh cần bao nhiêu? Hay là ta tới chỗ huynh xem thử? Ta là một đại phu rất giỏi đấy.” Cao Thuận cười, vẫn không nói lời nào, liền gật đầu.

43. Phụng Trường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 43: Hãm Trận Doanh

Ta cũng không nói nhiều, cùng Trương Liêu đi thẳng tới doanh trại thành bắc của Cao Thuận. Quân doanh không lớn lắm, người trong doanh cũng không nhiều, khoảng chừng hai ngàn. Trong quân doanh ngăn nắp trật tự, binh lính thấy chúng ta đến, chỉ hành lễ rồi vội vàng đi ngay.

Ta nhìn thấy rất hiếu kỳ: “Cao tướng quân, kỷ luật quân đội nơi này thật tốt, sao chỗ các thuộc cấp khác của Lữ tướng quân lại kém vậy?”

Trương Liêu cười: “Hãm Trận doanh của Thanh An chính là quân đội mạnh nhất của chúng ta, huynh ấy rất có phương pháp quản lý.”

A, đây chính là Hãm Trận doanh của Lữ Bố? Ta nghe Hi Chí Tài nói, nếu như không có sự tồn tại của Hãm Trận doanh, Lữ Bố khó mà an toàn thoát khỏi Viên Thiệu hay Tào Tháo.

Ta há hốc miệng: “Oa, đây chính là Hãm Trận doanh của Lữ tướng quân sao. Sớm đã nghe sự lợi hại của nó, hôm nay đệ thật mở mắt.” Cao Thuận thật sự không thích nói chuyện, hắn vẫn chỉ cười im lặng. Ta cũng không khách khí, đúng là cơ hội tốt cho việc làm gián điệp.

Đi dạo trong quân doanh một vòng, ta phát hiện không có nhiều người lắm, xem ra mấy năm nay chiến đấu khiến họ bị tổn thất rất lớn. Không chỉ là tổn thất người, ta thấy ngựa cũng mất nhiều. Rất nhiều ngựa đã già, cái này ảnh hưởng lớn tới uy lực của Hãm Trận doanh. Xem xong ta nói: “Người quá ít. Đúng rồi, Cao tướng quân, Hãm Trận doanh này có trận pháp gì không?”

Cao Thuận sững sốt: “Trận pháp? Không nhiều lắm. Viên (tròn), trùy (mũi nhọn), phương (vuông), liệt (dàn hàng) mà thôi.”

Ta thở dài: “Đáng tiếc. Đội quân thể này, nếu biết một ít kỳ môn sẽ lợi hại hơn.”

Trương Liêu cùng Cao Thuận nhìn nhau, Trương Liêu hỏi ta: “Như đệ, đệ có thể bài binh bố trận sao?”

Ta a một tiếng, đúng, ta đúng là biết, có điều hiện tại ta không thể dạy các huynh, liền cười: “Đệ không biết, chẳng qua đệ có một vị sư huynh, huynh ấy biết. Ta từng nghe huynh ấy nói qua, cái gì mà Cửu cung bát quái, cái gì mà Trường xà trận, cái gì Bắc đẩu địa sát linh tinh.” Hai người lập tức có hứng thú.

Cao Thuận lần đầu tiên chủ động nói chuyện: “Triệu Như, sư huynh của người ở đâu vậy?”

Ta nhìn hẩn cười: “Không biết. Huynh ấy chỉ thích đi du lãng, rất ít khi ở một chỗ, ta cũng nhiều năm không có tin tức rồi. Gần đây nghe nói huynh ấy ở Liêu Đông, hiện tại có quỷ mới biết đang ở đâu.” Hai người thở dài không nói.

Ta nhìn họ cười: “Sư huynh đệ khác người thường, không thích xuất đầu lộ diện, chỉ thích âm thầm liên hệ với một số người huynh ấy cho là cao thủ. Võ nghệ huynh ấy rất cao. Ta nghĩ, đợi tới lúc huynh ấy cảm thấy cần đánh một trận với Lữ tướng quân, không cần chúng ta tìm huynh ấy cũng tìm tới. Đến lúc đó, có thể lưu lại huynh ấy hay không, phải xem bản lĩnh của Lữ tướng quân.” Cho các người ý tưởng này, từ từ chờ xem. Lữ Bố, ta sớm muộn gì cũng đấu với người. Chỉ mong Vũ ca ca nói đúng, ta có thể thắng hẩn.

Cao Thuận không có gì, nhưng Trương Liêu lại nghi ngờ: “Như đệ, sư huynh của người lợi hại vậy sao? Đấu với Lữ tướng quân một trận? Đệ khuyên hẩn không nên tới tốt hơn! Đúng rồi, sư huynh của đệ võ nghệ cao vậy, sao đệ không biết võ?”

Ta ha ha cười: “Võ nghệ sư huynh cũng không phải học cùng sư phụ. Huynh ấy học sư phụ ta y thuật. Huynh ấy nói, luyện võ không biết y thuật, võ nghệ không có tiến cảnh. Bởi vì, chỉ có học y thuật, mới hiểu rõ kết cấu cơ thể, mới có thể luyện võ nghệ thật giỏi. Ta không rõ lắm, cũng không muốn hiểu rõ chuyện đó.” Nói dối thật quá mệt, hai người nghe xong không thể nói gì hơn.

Tán gẫu hết chuyện, ta cũng đã xem hết Hãm Trận doanh, tới lúc tới xem thương binh rồi. Quả nhiên, nếu Hãm Trận doanh là đội quân mạnh nhất của Lữ Bố, việc xông pha chiến đấu cũng nhiều hơn một chút, đặc biệt là lúc nguy cấp, do đó thương binh cũng nhiều. Lúc này, ta ở trong thương doanh, nhìn thấy những người đó, cũng phải nhủ thầm. Lữ Bố ở chỗ này cái gì cũng thiếu, đại đa số vết thương nhẹ không điều trị, rất nhiều người miệng vết thương đã thối rữa, chỉ dùng một ít thảo dược đắp lên. Ôi, tuy rằng chúng ta lúc này là địch nhân, nhưng sau này sẽ là người một nhà, thấy cảnh này, ta thật đau lòng.

Không khách khí với họ nữa, ta nhanh chóng cho thuộc hạ đem dược liệu thượng đẳng tới, lại lệnh bọn họ ở trong thành mua chút rượu mạnh đem về, tự mình động thủ làm phẫu thuật. Bận rộn liên tục ở đó tới bốn ngày, mới khiến thương thể của đám binh sĩ đang chuyển biến xấu điều trị xong. Nhưng những người này vẫn khó tránh khỏi tàn tật.

Nhìn đám binh lính bị thương đó, ta không ngừng thở dài, nói với Cao Thuận: “Cao tướng quân, thật sự xin lỗi, ta đã cố hết sức rồi.”

Cao Thuận cảm kích nhìn ta: “Nếu như không có người, tính mạng của họ cũng chẳng còn, Thuận nên cảm tạ người mới đúng.”

Trương Liêu ở bên cạnh nói cho ta biết, nếu như không phải Cao Thuận không đành lòng vứt bỏ số thương binh đó, nhiều người trong số họ đã bị bỏ lại chiến trường, dù sao trong quân đội, những người bị bệnh chính là gánh nặng.

Cao Thuận nghe xong lời Trương Liêu nói chỉ cười: “Ta không đành lòng, bọn họ đều là huynh đệ.” Nghe xong lời đó, cảm tình của ta với Cao Thuận càng sâu sắc, hẩn thật sự là tướng quân ưu tú. Người như vậy tuyệt đối không thể bị thương tổn. mặc kệ về sau ta có thể thu phục Lữ Bố hay không, ta cũng sẽ tận lực cứu Cao Thuận.

Cho nên, lúc này ta không khách khí, trực tiếp nói với Cao Thuận: “Cao tướng quân, nếu như huynh tin tưởng Triệu Như, cứ để ta sắp xếp cuộc sống cho bọn họ, được không?”

Cao Thuận nhìn ta: “Ta muốn biết sắp xếp của ngươi.”

Ta thần nhiên nói: “Đơn giản thôi, ở quận Đông Lai tại Bắc Hải có một thị trấn nhỏ gọi là Thọ Quang, ta có một cửa hàng tên Đức Dụ, bọn họ có thể tới đó. Ta cam đoan bọn họ sẽ có cơm ăn, nếu như họ đồng ý, còn có thể nhận một mảnh đất ở Thọ Quang, làm một dân chúng bình thường.”

Nhìn bộ dáng tự tin của ta, hai người đó đều giật mình. Trương Liêu nhìn ta: “Tử Vân, đệ nắm chắc sao?”

Ta cười, Trương Liêu lần đầu gọi tên chữ của ta, điều đó chứng tỏ huynh ấy đã thật sự coi ta là huynh đệ: “Đương nhiên nắm chắc. Ca ca chưa biết, đệ ở Thọ Quang làm huyện lệnh hơn một năm, bố trí cho một số người không thành vấn đề.”

Trương Liêu cùng Cao Thuận nhìn thoáng qua nhau, sau đó nhìn ta, trằm miệng một lời thốt lên: “Thì ra người chính là tiểu thần y kia!” Oa, không thể nào, ta ít xuất hiện như vậy mà vẫn nổi danh. Lúc này, ta chỉ biết gật đầu.

Trương Liêu lại thêm hứng thú: “Người nhỏ như vậy, lại yếu đuối, làm sao khuất phục được Quần Hối vậy? Nghe nói, hần rất nghe lời người!”

Ta cười kể hết chuyện quen biết với Quần Hối cùng việc an trí bọn họ ở Thọ Quang cho hai người nghe. Đương nhiên, chuyện Điển Vi cùng Thái Sữ Tử ta không nói.

Trương Liêu nghe xong thở dài: “Tử Vân, người đúng là một đại phu có lòng nhân đức. Quả nhiên lòng tốt sẽ có kết quả tốt.”

Cao Thuận lại nói một câu: “Người chỉ làm thương nhân, thật đáng tiếc.” Ta chỉ cười cười, không nói gì.

Ta ở trong Hãm Trận doanh mấy ngày, Cao Thuận đã bẩm báo Lữ Bố, Lữ Bố đương nhiên không nói gì, ngược lại, hần còn rất đắc ý, cảm thấy làm mối cho ta cùng Trương Liêu kết bái huynh đệ thật sự là một nước cờ hay. Hần căn bản không nghĩ tới, kỳ thực, mọi chuyện đều là kế sách của ta, họ càng không phòng bị ta, cơ hội của ta càng nhiều.

44. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 44: Lữ Bố

Thời gian qua thật mau, ta ở đây thoáng cái đã hơn hai tháng, lúc này đã tới tháng 12 năm 195. Vì để sau này có thể thuận lợi thu phục Lữ Bố, ta ở chỗ Lữ Bố dốc sức trở công phu, nhất định khiến bọn họ nhớ ta thật kỹ. Cho nên, ngoại trừ vấn đề Tào Tháo, những chuyện khác ta một chút cũng không giữ lại, tận lực phân tích tình thế thiên hạ cho bọn họ, thuật lại tình huống nam bắc, đề xuất cách nhìn của ta. Về phần mưu lược chiến tranh, ta không nói được, một thương nhân sao có thể nhìn thấu tình thế thiên hạ, cũng không thể biết mưu lược chính trị, dù sao vận dụng mưu lược trong buôn bán, ở thời đại này vẫn là quá mức. Lại nói, nếu như ta biết mấy thứ này, sẽ khiến Lữ Bố quyết giữ ta lại, vậy thì thảm rồi, ta cũng không thể trở mặt với hần lúc này. Cho nên, ta chỉ có thể thể hiện mình là một thương nhân ưu tú mà thôi.

Hơn hai tháng ở chung, ta phát hiện Lữ Bố kỳ thực không hề có tâm cơ. Có lẽ nguyên nhân vì hần sinh ra ở vùng tây bắc, tính cách của hần có phần ngay thẳng như hần tử thảo nguyên, cũng mang theo sự ngỗ ngược và dũng mãnh của nam nhi nơi đó. Hần là một con sói, một con sói kiêu ngạo và cô độc giữa thế gian. Hần không phải chó nhà, hần không biết đạo lý quỳ gối thờ chủ, cho nên, hần mới có thể thường xuyên phản lại những kẻ dùng hần như một con chó giữ nhà, giống như Đinh Nguyên và Đổng Trác vậy.

Lữ Bố không giống người bình thường, tính cách vô cùng liều lĩnh, ngỗ nghịch. Hần làm việc thẳng thắn, không kị lời nói, không câu nệ tiểu tiết. Hần ngỗ ngược như thế, thẳng thắn như thế, từ nhỏ đã sinh trưởng ở vùng tây bắc hoang dã, nhiều tộc người quần cư, ở hần có sự thô tục phong dã, võ nghệ lại cao siêu, đương thời ai có thể sánh bằng? Người khác trên chiến trường gặp phải hần, mới nghe thôi đã sợ mất mật, đừng nói là đối mặt, đã khiến hần hình thành tật xấu tự đại. Hần từ nhỏ tới lớn rong ruổi trên thảo nguyên, đương nhiên không ai dạy hần lễ nghĩa nho gia ở Trung nguyên. Loại cá tính không quá hòa đồng lại hành

động không câu nệ này, là loại cá tính dễ cởi mở dễ khép kín, loại người này tuy rằng có sức quyến rũ cuốn hút một số người, nhưng cũng sẽ gây ra nhiều mầm họa.

Lúc nhìn thấy Lữ Bố mặc giáp trụ, đứng trên chiến trường, ta cũng cảm giác được hắn là loại người có khí chất ngạo thị thiên hạ, đó đúng là khí chất của chiến thần. Lữ Bố trên chiến trường, tự nhiên là một tiếng kèn tiến quân. Nhìn thấy bóng dáng trắng lợt của hắn, có thể khiến binh sĩ ý thức được lòng căm giận kẻ địch, làm dũng khí tăng gấp bội. Vì ánh hào quang sáng chói của chủ tướng mà tự hào, từ xưa đến nay chính là tâm lý của chiến binh trên sa trường. Cho nên, ta thấy trên người Trương Liêu cùng Cao Thuận, chính là sự sùng bái cuồng nhiệt với Lữ Bố. Một cao thủ thường sùng bái kẻ mạnh hơn mình, họ đi theo Lữ Bố chính là vì thế.

Tuy rằng Lữ Bố là người không có chủ kiến, thường xuyên thay đổi, rất buồn cười, nhưng Trương Liêu bọn họ đều không thấy có vấn đề gì, chủ công nói, ta chấp hành thôi. Mà Cao Thuận kia biết rõ Lữ Bố có tật xấu không chịu suy nghĩ cho kỹ, về sau, cho dù biết rõ Lữ Bố đối với mình không muốn trọng dụng, vẫn thể sống chết nguyện trung thành, thật sự là điển hình của sự sùng bái mù quáng.

Thủ hạ của Lữ Bố, thậm chí cả địch thủ của Lữ Bố, đối với hắn đều ngưỡng mộ, cho dù hắn đánh Tào Tháo đi nữa, tin rằng trên chiến trường, Tào Tháo cũng sẽ ngưỡng mộ hắn. Chiến thần cao cao tại thượng, nội tâm hẳn nhất định là cô độc, trống rỗng. Cho nên, hắn mới háo sắc như vậy, dùng những hành động ấy để che dấu chính mình! Đáng tiếc, phương pháp của hắn cũng là phương pháp của người phía bắc Trường Thành, sẽ không được nhiều người chấp nhận. Lúc này ta có thể lý giải cảm giác của hắn khi nhìn thấy ta mặt đen sì tới đòi hàng hóa, cuối cùng cũng thấy một khuôn mặt không giống người khác, đương nhiên thấy hứng thú, ôi, cuộc sống của hắn cũng cần một chút gia vị.

Ta nghĩ, kỳ thực trong nội tâm Lữ Bố, hắn chỉ muốn làm người thật thống khoái, ăn uống rõ ràng, để chính mình sống tự tại trên thế gian mà thôi. Hắn nghĩ không ra, dựa vào cái gì bắt hắn đeo theo hai chữ “trung thành” như xiềng xích trên lưng? Nếu nói hắn sai, là sai ở chỗ hắn đã tới vùng đất trung nguyên rộng lớn này trong thời loạn thế. Lữ Bố không thuộc về nơi này, hắn thuộc về thảo nguyên đơn giản. Hắn phải ở trên thảo nguyên rộng lớn cưỡi ngựa, uống rượu, ăn thịt, đó mới là thế giới của hắn. Hắn căn bản không thích ứng được với việc tranh bá ở Trung Nguyên đầy phức tạp, âm mưu, cạm bẫy. Thế nhân nói hắn là gia nô ba họ, sĩ phu đều nói hành vi hắn thật trơ trẽn, kỳ thực nói thiên ngôn vạn ngữ, Lữ Bố chẳng qua không có thể thích ứng với quy tắc của cuộc chơi mà thôi! Phải biết rằng, từ xưa đã có câu người tài năng tất chết vì tài năng, đối với một người đầu óc không phức tạp, lại càng như thế.

Nhìn Lữ Bố, ta lại nghĩ đến lời nói của Vũ ca ca, muốn thu phục Lữ Bố thật đơn giản, thứ nhất, đả kích hắn ở phương diện hắn mạnh nhất, nói cách khác, dùng vũ lực chinh phục hắn. Hắn là sói trên thảo nguyên, ta chỉ cần khiến sói sợ hãi thợ săn. Người mạnh hơn hắn, hắn mới có thể theo người từ đáy lòng. Ở quê hương hắn, những người dân du mục trời sinh bản tính hào sảng, người chiến thắng trong trận chiến chính là tín ngưỡng; thứ hai, Vũ ca ca nói mấy chữ: “chân thành lấy được tâm, lợi danh lấy được thân”. Đúng vậy, nếu như Lữ Bố không trải qua mấy năm mưa gió, vẫn là thiếu niên võ nghệ cao siêu trên thảo nguyên, hắn chỉ biết người khác thật lòng với hắn, hắn cũng thật lòng hồi đáp, nếu dùng thành tâm đối đãi, hắn sẽ đối với người một lòng. Đáng tiếc, hắn đã nhìn thấy sự đen tối trên thế gian, nhận lợi ích sẽ nhận được yêu cầu, cho nên, ích lợi trước mắt sẽ khiến hắn động tâm. Như Đinh Nguyên kia không cho hắn lợi lộc gì, hắn phản; Đồng Trác không tôn trọng hắn, hắn cũng phản. Cả hai đều cho hắn, hắn có thể phản sao? Ta khẳng định sẽ không, tuyệt đối không. Ta vô cùng có lòng tin đối với việc thu phục Lữ Bố.

Càng làm ta tin tưởng hơn, đó là ta đã nắm được nhược điểm trong võ nghệ của Lữ Bố. Người như Lữ Bố trải qua ta không ngừng dùng lời ngon tiếng ngọt, rất dễ dàng bị ta vô mông ngựa mà choáng váng. Bởi vậy, ta phân phó cho thuộc hạ, đưa hoa quả khô gom được ở Vô Chung tới đây, thấy đám đồ khô đó, hắn thật sự cao hứng. Lại đúng lúc ta khuyến khích, hắn đắc ý cùng bọn Trương Liêu, Cao Thuận đánh hai trận. Trận đầu là Trương Liêu – Cao Thuận hai người giáp công; trận sau cả bốn người thêm Hầu Thành, Ngụy Tục công kích. Lữ Bố chơi tận hứng, ta nhìn cũng rất tiếp thu, nhược điểm của hắn hoàn toàn bại lộ.

Tốc độ tấn công của Lữ Bố rất nhanh, chỉ trong khoảnh khắc bóng ngựa lướt qua nhau, mà hắn lại có thể tấn công liền bốn chiêu, hơn nữa, ta thấy hắn còn chưa ra hết sức. Nếu như trên chiến trường, ta nghĩ, hắn có thể ra tới năm chiêu. Mà ta, có thể ra đến tám chiêu. Ra sáu chiêu, Vân ca ca có thể làm được. Không chỉ vậy, Xích Thố của Lữ Bố đúng là rất nhanh, có điều, Tiểu Bạch của ta và Ngân Long của Vân ca ca

cũng không hề thua kém. Phương thiên họa kích của hần so với vũ khí của người khác dài hơn, cho nên khi hần dùng kích, sức mạnh nhất định phải tập trung toàn bộ trên Phương thiên họa kích, chủ yếu đặt ở cổ tay và cánh tay, cho nên mặt trong cánh tay chính là tử huyết của hần. Đương nhiên, gặp những người kém hơn, không thể đánh vào nhược điểm đó, đáng tiếc, ta và Vân có ca cũng có thể làm được. Lữ Bố nhất định phải thua.

Trong hai tháng này, lúc ta quan sát thấy ưu khuyết điểm của Lữ Bố, suy nghĩ việc thu phục hần, Tào Tháo ở bên kia cũng bắt đầu thực hiện hành động quan trọng nhất trong cuộc đời ông ta: ép buộc thiên tử hiệu lệnh chư hầu. Kỳ thực, từ lúc Lữ Bố cùng Tào Tháo khai chiến ở Định Đào, Lữ Bố đã nhận được chiếu thư cần vương của Hoàng đế. Đáng thương cho tiểu hoàng đế, trốn đông trốn tây, lưu lạc hai năm trời, rốt cục về tới trung nguyên, cũng xem như về nhà. Vì có Trương Dương tiếp tế, miễn cưỡng bảo vệ được mặt mũi của hoàng gia, đối mặt nơi nơi đều là kẻ địch, nghĩ đến Lữ Ôn hầu đối xử với mình không tồi, liền nhanh chóng ban chiếu thư gọi Lữ Bố về. Đáng tiếc, lúc ấy Lữ Bố chỉ nghĩ tới chuyện làm sao đánh bại được Tào Tháo, kiếm chút lương thực, nào còn sức đi cần vương nữa, không biết làm sao, đành trả lời hoàng đế: Bệ hạ nhẫn nại một chút, chờ thần đánh bại Tào Tháo sẽ tới!

Mất thấy Lữ Bố không tới được, thân phụ hoàng mệnh vua giao, sứ giả thật ra là một người rất trung thành, trở về nói với hoàng đế: Lữ Bố bị Tào Tháo đánh bại, không tới được, thần thấy Tào Tháo không tồi, hay là tìm ông ta thử xem?

Tục ngữ nói đúng, tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử. Lưu Hiệp nghe sứ giả nói xong, hỏi lại thủ hạ: Tào Tháo là người thế nào? Thái úy Dương Bư nói, người này không tồi, năm đó vì phản Đổng Trác trừng hưng Hán thất đã trở thành tội phạm bị truy nã, là một nghĩa sĩ. Hoàng đế vừa nghe, ồ, hần phản Đổng Trác, chính là một trung thần, tốt, trầm trước tiên phong hần làm Duyện châu mục, xem hần phản ứng thế nào? Cứ như vậy, lúc ta và Thái Sử Từ còn chưa trở lại nơi đó, Tào Tháo đã nhận được sắc phong chính thức trên giấy tờ của triều đình, trở thành Duyện châu mục.

Tào Tháo tiếp nhận sắc phong, trong nhất thời có chút cảm tạ hoàng đế biết cách dùng người. Hơn nữa, năm nay xuất hiện một nhân tài mới, là Trị Trung Tông Sự Mao Giới. Đề nghị “Phù trợ thiên tử lệnh cho kẻ không tuân mệnh” của Mao Giới khiến ông ta động tâm, cho nên mới phái người tích cực hồi âm cho hoàng đế, thể hiện lòng trung thành một phen. Mà chính Tào Tháo, tháng 12 năm 195 thừa thắng truy kích, vây khốn Ung Khâu hai tháng, cuối cùng phá thành, đệ đệ Trương Siêu của Trương Mạc bị Thái Sử Từ một mũi tên bắn chết, cả nhà Trương Mạc bị giết. Sau này, lúc ta tỏ vẻ bất mãn chuyện ấy, Tào Tháo cau mày nói: diệt cỏ tận gốc, nếu Trương Mạc không chết, sẽ lưu tính mạng người nhà hần lại. Trương Mạc hai tháng trước, trên đường tìm Viên Thuật đã bị bộ hạ giết chết, nhưng hiện tại chỉ có cách đó. Người chết cả rồi, nói gì cũng vô dụng, ta cũng không thể làm gì. Sau khi triệt để tiêu diệt những thế lực còn sót lại của Trương Mạc, Tào Tháo mới chính thức thu phục lại Duyện châu. Lúc này đã là tháng giêng năm 196, Tào Tháo nói ra ý tưởng nghênh đón hoàng đế.

Tào Tháo không biết rằng, từ trước đó, Viên Thiệu đã có ý tưởng “Ép thiên tử hiệu lệnh chư hầu”. Đề xuất ý tưởng này chính là đệ nhất mưu sĩ của Viên Thiệu: Tự Thụ. Tự Thụ khi biết hoàng đế rời khỏi Trường An, liền nói với Viên Thiệu, chúng ta có thể “Đón thánh giá phía tây, lấy Nghiệp thành làm cung điện”, có thể “ép thiên tử hiệu lệnh chư hầu.” Viên Thiệu cũng động tâm, nhưng hai mưu sĩ khác của y là Quách Đồ và Thuần Vu Quỳnh kiên quyết phản đối. Bọn họ cho rằng: một khi đem hoàng đế đặt ở bên cạnh, làm bất cứ chuyện gì cũng đều phải “Tuân theo thì quyền khinh, không tuân thì cự mệnh”, không thoải mái. Viên Thiệu nổi danh là gió chiều nào xoay chiều ấy, đã có người phản đối, vậy thì quên đi.

Hiện tại, lúc Tào Tháo đem ý nghĩ của mình nói ra, người dưới rối loạn cả. Đại đa số người phản đối, bởi vì đều có cảm giác mình làm việc đang thoải mái, có người ở bên cạnh vương tay, sẽ không thoải mái nữa. Nhưng mà, hai đại mưu sĩ lại nhất trí cho rằng phải nghênh đón, bọn họ chính là Tuân Úc và Trình Dục. Cổ thư đều nói, Tuân Úc là trung thần Hán thất, mà không phải trung thần của Tào Tháo, hần nhiều nhất cũng chỉ là bộ hạ của Tào Tháo mà thôi. Cho nên, vừa nghe lời nói của Tào Tháo, ông ta lập tức đưa ra ba luận cứ: “Phò thiên tử để thuận lòng dân; chí công vô tư để thu phục thiên hạ; gương cao đại nghĩa để chiêu mộ anh hùng.” Trình Dục không nghĩ nhiều như vậy, ông ta nói với Tào Tháo, nếu người khác dùng hoàng đế áp chế chúng ta, chúng ta có thể không nghe sao? Cho nên, để người khác ra lệnh với mình không bằng chúng ta đi ra lệnh cho người khác. Tốt, có những lời đó của mưu sĩ, Tào Tháo thư thái, đúng, để ta làm người tốt đi, liền phái Tào Hồng nghênh đón Hoàng đế.

Nhưng mà, nhận được tin tức của Viên Thiệu, lại thêm Đồng Thừa khi ấy không đồng ý, phái người ngăn cản Tào Hồng. Chuyện đó, khiến Tào Tháo cảm thấy mình quyết định đúng, ông ta bảo với những người phản đối: “Mấy kẻ đó (chỉ Viên Thiệu và Đồng Thừa) vì cái gì muốn cản chúng ta? Không phải là nghĩ chúng ta có được hoàng đế, nhất định sẽ có được ưu thế sao, bọn họ chiếm không được, nếu không, chuyện bất lợi với chúng ta sao họ phải ngăn cản?” Những người còn phản đối nghe được, phải, có đạo lý. Chuyện này khiến đa số người đều đồng ý.

Chuyện vẫn chưa xong. Lúc Tào Tháo còn đang than thở, một người tên gọi Đồng Chiêu (sau này là tâm phúc của Tào Tháo) vốn xem trọng Tào Tháo, cũng chủ trương ép thiên tử lệnh chư hầu, nên đã dùng danh nghĩa Tào Tháo viết một phong thư vô cùng cung kính gửi cho Dương Phụng, một một trong những công thần trong triều với nội dung: “Tướng quân làm chủ bên trong, ta là viện trợ bên ngoài. Nay ta có lương, tướng quân có lính, còn thiếu điều gì, ta giúp đỡ nhau, hợp tác ăn ý, sinh tử có nhau.” Chứng tỏ quyết tâm cần vương của Tào Tháo. Dương Phụng lúc này đang tranh quyền với Hàn Xiêm, nhận được thư vô cùng mừng rỡ, lập tức phái người liên hệ với Tào Tháo, trước mặt hoàng đế và Đồng Thừa các vị đại thần nói lời hay cho Tào Tháo. Về tới Lạc Dương Hoàng đế đã sắp chết đói, nghe thấy rất có hứng thú (người sắp chết đói, có người đưa cơm, người có thể không hứng thú sao?), lập tức phong Tào Tháo làm Trấn Đông tướng quân, cũng cho ông ta thừa kế tước vị Phí Đình hầu, còn cho Đồng Thừa tự thân đón Tào Tháo tới. Vì thế, Tào Tháo tự mình mang theo 5000 binh tới Lạc Dương yết kiến hoàng đế. Vị hoàng đế 17 tuổi phùng môm ăn lương thực Tào Tháo mang tới, lập tức phong Tào Tháo làm Tư Lệ hiệu úy, Giả tiết việt, quyền ngang thượng thư, thực quyền rất lớn.

Tào Tháo thấy thành Lạc Dương rách nát, nhìn đám đại thần như kẻ ăn mày, trong lòng bỗng thấy đắc ý, lập tức đề xuất với Hoàng đế rời đô. Nói rằng: Lạc Dương cách chỗ thần quá xa, thần không có cách nào giúp đỡ hoàng thượng, hơn nữa, tình hình Lạc Dương quá bết bát, thần ở nơi đó chỉ ít có nhà để ở. Hoàng đế vừa giải quyết vấn đề đói bụng, lại nghe giải quyết được cả chuyện ngủ nghỉ, đương nhiên cao hứng, lập tức đồng ý đề nghị của Tào Tháo.

Trong đám người đó chỉ có Dương Phụng là phản đối, bởi vì tới địa bàn của Tào Tháo, sẽ phải nghe lệnh Tào Tháo, thật không thoải mái. Phản đối không có hiệu quả, Dương Phụng quyết định đánh, đáng tiếc đánh không lại, đại tướng thủ hạ Từ Hoảng đầu hàng Tào Tháo, Dương Phụng đành chạy trốn. Tào Tháo thuận lợi đem hoàng đế về Hứa Đô. Những chuyện đó đều phát sinh trong tháng 8 năm 196.

Ta không phải không biết chuyện đó, nhưng mà ta một mực trốn tránh vấn đề khó giải quyết ấy, không biết phải làm gì cả! Đây là một việc khiến ta thống khổ. Nếu không biết phải làm gì, vậy thì không thêm nghĩ nữa, ta cứ lo chuyện Lữ Bố này cho tốt đã. Hơn nữa, trong trí nhớ của ta, thời gian Hoàng đế tới Hứa Đô là cuối năm, cho nên, lúc ta về tới Hứa Đô, muốn cùng Tào Tháo bàn thảo việc này, ông ta đã trên đường nghênh đón Hoàng đế rồi.

45. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 45: Âm Sát Lưu Bị

Lại nói, hiện tại lúc này ta còn đang ở Tiểu Bái. Lữ Bố thật sự không thích hợp với chuyện tranh bá. Còn Viên Thuật, phàm là người có chút đầu óc cùng lý trí đều không muốn quan hệ với y, thanh danh của y trên thực tế còn tệ hại hơn cả Lữ Bố. Kẻ kia, từ sau khi lấy được ngọc tỷ từ tay Tôn Sách, vẫn muốn làm hoàng đế. Y thật sự tin mấy chuyện ma quỷ của bọn thuật sĩ và thầy tướng số, nói cái gì y có mệnh đế vương, y lại tin là thật. Hơn nữa, kẻ đó tuy rằng nhiều mặt dốt nát, nhưng với mấy chuyện mệnh số, sách sấm lại rất tinh thông, không biết từ đâu có được một quyển sách sấm trong đó có câu: “Thay nhà Hán là đường cao”, cho rằng tên của y rất phù hợp với lời sấm này (chữ Thuật trong Viên Thuật và Lộ trong tên tự Công Lộ đều mang ý nghĩa là “đường”), cho nên y chính là chân mệnh thiên tử, lại toàn tâm toàn ý muốn làm hoàng đế. Một người như vậy, mà Lữ Bố lại đồng ý cùng y giao dịch.

Nội dung giao dịch này cũng rất đơn giản. Lưu Bị lúc ấy, dùng thủ đoạn lấy được Từ Châu, thật sự cho rằng mình rất được lòng dân, rất lợi hại, liền vội vã mở rộng địa bàn, vì thế có thể dễ dàng dự đoán được sẽ triển khai tranh chấp cùng Viên Thuật. Viên Thuật đúng vào lúc này, phái người liên hệ với Lữ Bố. Điều

kiện rất đơn giản, Lữ Bố người giúp ta đánh Lưu Bị, ta cung cấp lương thảo cho người. Lữ Bố bị dối thành sợ, vừa nghe có lương thảo chắc chắn sẽ nhận, vì thế, hắn liền liên kết cùng Viên Thuật.

Ta chịu không quản được chuyện đó, biết Lữ Bố sắp cướp Từ Châu của Lưu Bị, ta nghe tin Lưu Bị xuất chinh, trong lòng liền có quyết định, ta sẽ đi làm chuyện của ta.

Lưu Bị tự xưng là hoàng tộc, nói chính mình là hậu nhân của con trai Hán Cảnh Đế là Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng, chưa nói thời Hán Vũ Đế, con cái Lưu Thắng vì cống nạp vào tông miếu không đầy đủ mà bị biếm, sau đó Đông Hán sụp đổ, trời biết con cháu ông ta lưu lạc nơi nào. Lưu Bị chẳng qua cũng mang họ Lưu, ông nội y là huyện lệnh huyện Nhâm, phụ thân mất sớm của y chẳng qua là một tiểu lại trong nha môn. Y không có chỗ dựa nào khác, bèn nói với người khác mình là hoàng tộc. Nói đến mức chính mình cũng tin là thật, Lưu Bị chính là như vậy từng bước biến mình thành đại diện cho Hán thất, là hóa thân của chính nghĩa, gặp người khác là tuôn ra câu: “Bị tuy là người của Hán thất”, đúng là bệnh tâm thần.

Lưu Bị ngoại trừ bị thần kinh mà treo “dòng họ nhà Hán” lên miệng, bình thường rất trầm mặc ít lời, vẻ ngoài ổn trọng, rất thích hợp để người khác cùng chính y tin tưởng mình thuộc dòng tộc Hán thất. Lúc ban đầu Lưu Bị dựa vào mẫu thân chống đỡ, bái làm môn hạ của Lô Thực để học tập, cùng Công Tôn Toản là bạn học kiêm luôn bạn thịt chó, lúc đó Lưu Bị không có tiền còn muốn học đòi làm cậu ấm, luôn luôn bênh vực Lưu Bị là Trần Thọ, trong “Tam quốc chí” nói: “Tiên chủ không thích đọc sách lắm, chỉ thích chó ngựa, âm nhạc, y phục là lượt”. Sau này chịu không nổi nữa, đành phải về nhà (có lẽ là mẫu thân qua đời, không còn người hỗ trợ tiền bạc) nữa làm lao động nữa đi buôn bán, tự làm một ít giày rơm chiếu cói đem bán chẳng hạn. Sau này gặp được đám thương nhân Trương Thế Bình ở Trung Sơn, dựa vào mồm miệng, lừa Trương Thế Bình xuất tiền tổ chức cho y cái gọi là nghĩa quân, kỳ thực là hộ vệ thương đội. Trải qua kinh nghiệm đi theo người khác tiêu diệt giặc Hoàng Cân, đã quen thấy người chết, làm quan rồi lại từ quan (chuyện đánh Đổng Bưu là Lưu Bị làm, không phải Trương Phi, La lão tiên sinh ở đây lại muốn tô điểm cho Lưu tai to mà thôi), Lưu Bị bắt đầu mang theo anh em kết nghĩa bốn ba ngược xuôi, đi nương tựa người khác ở khắp nơi đều không được như ý. Cuối cùng y nắm được cơ hội, thành quan lớn một phương.

Lúc này Lưu Bị thật có chút hương vị của nhà giàu mới nổi, y dựa hơi bên ngoài chiếm giữ Từ châu, lại cho mình thật sự có bản lĩnh. Kỳ thực, y còn chưa đạt được sự ủng hộ của những thế gia địa phương Từ châu được Đào Khiêm xem trọng: ví như Mi gia cùng Trần gia, còn có rất nhiều người cũ của Đào Khiêm không phục, Nhưng Lưu Bị nói dối đã quen, chính mình tin tưởng vào mình, y lảng lảng, cho rằng mình là “Dòng dõi nhà Hán”, người khác đều phải ủng hộ y. Sau khi Đào Ứng lặng lẽ bị hạ độc chết trong bóng tối, mất thấy Đào Thương mang bệnh đầy mình cũng không có khả năng gây sóng gió, y liền chuyển mắt sang phía Viên Thuật. Tam công ba đời Viên Công Lộ đối với thứ huynh của hắn là Viên Thiệu còn xem thường, huống chi một kẻ tai to như Lưu Bị, loại người này dựa vào cái gì mà dám lừa gạt bá chủ đương thời? Vì thế, song phương giằng co tại Hu Di, đánh nhau không ngừng.

Biết được Lưu Bị rời khỏi thành Hạ Bì, ra tiền tuyến đánh nhau cùng Viên Thuật, ta tới cáo từ Lữ Bố. Ta nói với hắn, ta cần phải lên phương bắc lo chuyện làm ăn, tới cuối năm sẽ về. Lữ Bố đương nhiên không phản đối, hắn còn muốn ta có thể đem về cho hắn thêm mấy xe thịt khô nữa! Trương Liêu thật sự luyến tiếc ta, hơn ba tháng ở chung, tình nghĩa huynh đệ giữa chúng ta từ chỗ góp vui lấy lệ (ta là thực lòng, nhưng Trương Liêu thì không) đã trở thành thành tâm thành ý, huynh ấy thật sự thích đệ đệ là ta. Ta tin tưởng, nếu lúc này ta có việc gì, huynh ấy cùng Cao Thuận tất sẽ vì ta liều mạng.

Nói là Cao Thuận, bởi vì hắn vô cùng cảm kích trước chuyện ta sắp xếp đám lính tàn tật kia, nhưng lại không phải người biết ăn nói. Chuyện không biết uống rượu khiến hắn ở chỗ Lữ Bố có chút cô độc, chỉ cùng Trương Liêu và Tào Tính có quan hệ tốt. Trong mấy ngày, ta kể cho hắn và Trương Liêu nghe rất nhiều chuyện về cổ nhân vì đại nghĩa hy sinh chuyện nhỏ, ví dụ như chuyện Quản Trọng. Đồng thời cũng nói, đây không phải một thế giới của một cá nhân, người ta không thể sống dưới cái bóng của người khác. Trong vài lần ba người chúng ta nói chuyện, ta không e dè nói: Lữ Bố tuyệt đối không phải một minh chủ hay anh chủ, hắn chỉ là một kẻ dưng, không hề muốn làm bá chủ gì đó. Nói với Cao Thuận chuyện đó, ta hy vọng hắn có thể vào lúc sinh mạng gặp nguy hiểm, nghĩ đến lời nói của ta, có thể từ bỏ tấm lòng ngu trung với Lữ Bố. Nhưng mà, sự tình cũng không được như ta nghĩ, Trương Liêu nghe xong ta nói, cũng có đôi chút suy nghĩ, nhưng mà huynh ấy cũng nói rõ ràng với ta, Lữ Bố còn, huynh ấy sẽ không phản bội; Cao Thuận nghe ta nói nhiều như vậy, lại chỉ có một ý nghĩ, cực lực muốn ta làm mưu sĩ cho Lữ Bố, cùng bọn họ giúp đỡ Lữ Bố trở thành cường giả trong thiên hạ. Ôi, ta thật hết sức buồn bực. Xem ra, muốn lưu lại tính mạng Cao

Thuận, biện pháp duy nhất chính là lưu lại tính mạng Lữ Bố.

Tại Tiểu Bái gặp quân Lữ Bố cướp bóc, khiến ta cảm thấy nhất định phải đem Tần Dũng đến bên cạnh, giúp ta xử lý rất nhiều chuyện, bởi vì ta không thể để lộ võ nghệ của mình. Sau khi cho thuộc hạ thông báo gọi Tần Dũng tới Tiểu Bái chờ ta, rồi để Tiểu Bạch lại, cũng sắp xếp xong thuộc hạ trong hiệu thuốc nhanh chóng tới Hứa Đô mở hiệu thuốc Đức Tường thứ sáu, ta rời khỏi Tiểu Bái, đi về hướng chiến trường giữa Lưu Bị cùng Viên Thuật tại Hoài Nam, phải thừa nước đục thả câu mới được! Về phần không mang theo Tần Dũng, chuyện ám sát Lưu Bị, ta không muốn cho ai biết, cho dù là Tần Dũng. Nếu như thành công, bí mật này sẽ chôn kín trong lòng ta, nếu như ta thất bại, Tần Dũng đi theo chỉ có chết. Năng lực của Quan Vũ cùng Trương Phi ta hiểu rất rõ.

Trên chiến trường Hoài An ở Hoài Nam, Lưu Bị và Viên Thuật đã giằng co nhau hơn một tháng. Lưu Bị không có bản lĩnh tấn công đại quân của Viên Thuật, Viên Thuật cũng không thể công phá nổi phòng tuyến của Lưu Bị. Hai kẻ thống lĩnh ngu ngốc nhất Tam quốc đụng độ nhau, chính là loại kết quả này. Viên Thuật không có gì vội, hắn đang ngâm qua lại với Lữ Bố, chờ nội bộ Lưu Bị mâu thuẫn. Lưu Bị cũng không nóng nảy, bởi vì có gấp cũng vô dụng, Quan Vũ cùng Trương Phi dù lợi hại, nhưng cũng không lợi hại hơn mấy vạn đại quân (Trương Phi không giống Tam Quốc Diễn Nghĩa viết, ở lại Hạ Bì, mà là đi theo Lưu Bị. Lữ Bố lần này tập kích, là Tào Báo làm phản, mới khiến Lưu Bị trở nên sáng suốt, sau này mới để Quan Vũ hoặc Trương Phi ở nhà để coi chừng).

Lúc ta tới nơi, hai quân vẫn đang trong lúc giằng co. Nhìn thấy doanh trại hai bên đều phòng thủ chặt chẽ, ta tính toán nửa ngày, cơ hội không lớn. Có lẽ, ta có thể lẻn vào quân doanh, đợi thời cơ giết Lưu Bị, nhưng ta có thể chạy trốn an toàn sao? Ta cũng không muốn chết cùng y. Lường lự ở bên ngoài suốt mấy ngày, ta cuối cùng quyết định lẻn vào quân doanh, tìm cơ hội.

Ta tìm được một bộ trang phục tiểu binh khá phù hợp trên chiến trường, chui vào quân doanh của Lưu Bị. Sau khi vào tới nơi, ta nghĩ mà không nhịn được cười. Tên Lưu Bị này, nhìn dáng vẻ rõ ràng là đã ăn đủ kinh nghiệm bại trận (đến lúc này Lưu Bị chưa từng thắng trận), Bố trí tổng thể quân doanh cốt tiện phòng thủ là chính, lều trại của y không chỉnh tề, chỉ dựng qua loa, xem ra để tiện chạy trốn, chẳng thể trách Vũ ca ca nói, Lưu Bị cả đời gặp vô số lần đại bại, vợ con cũng phải bỏ, bản thân lại chưa từng gặp sự cố nào, thì ra chính vì nguyên nhân này, y chỉ không có lỗ tai lớn, chân cũng không hề ngắn.

Kìm nén xúc động, ta làm như không có việc gì ở trong quân doanh đi dạo vài ngày, ngoại trừ tìm cơ hội, còn muốn sắp xếp đường rút lui. Nhưng mà, ta phát hiện Quan Vũ và Trương Phi thật sự trung thành với y, hai người này luân phiên trực trong doanh trước của Lưu Bị, ban ngày cũng thường xuyên ở cạnh y. Đối diện với bọn họ, ta không nắm chắc có thể một đòn thành công, đành phải nhẫn nại chờ thời cơ. Thời gian qua đi từng ngày, tới lúc sự kiên nhẫn của ta sắp bị dẹp sạch, rốt cục chờ tới lúc Lữ Bố nhờ có Tào Báo tiếp ứng, đánh vào Hạ Bì, lấy mất nơi ở của Lưu Bị.

Lưu Bị giấu nhẹm tin tức bất lợi này, trong quân doanh không binh lính nào biết. Hôm đó nếu không phải ta nhìn thấy thám báo của Lưu Bị mặt mày hoảng sợ chạy vào quân doanh, cũng không hề biết. Lưu Bị người muốn gạt người, ta mạn phép bóc trần người vậy. Không do dự, ta bắt đầu loan tin trong doanh. Những ngờ vực vô căn cứ trong quân ngày càng nhiều, quân Lưu Bị bắt đầu rối loạn. Rất nhiều binh lính xuất thân ở Từ châu, tấm lòng lo lắng cho vợ con trong nhà chiếm ưu thế, vài ngày sau, bắt đầu xuất hiện lính đào ngũ.

Lưu Bị trong doanh trường muốn phát hỏa, mỗi ngày đều ân cần thăm hỏi tổ tông Lữ Bố và Tào Báo. Nhưng tức giận cũng không giải quyết được vấn đề, mất thấy lương thảo không kịp tới, quân lính đào ngũ ngày càng nhiều, Viên Thuật rõ ràng có được tin tức, gia tăng tấn công. Sau một lần bị đả bại, Lưu Bị không còn cách nào cuối cùng hạ lệnh lui binh.

Ta đi theo quân đội của Lưu Bị chạy lui, cuối cùng cảm nhận được mùi vị binh bại như núi đổ, mới chạy một đường, lính của Lưu Bị đã tan phân nửa. Ta cũng đoạt lấy một con ngựa, theo sát Lưu Bị tìm cơ hội. Lưu Bị chạy tới phụ cận Tiểu Bái mới dừng lại. Thấy Lưu Bị luống cuống, ta cảm thấy cơ hội cuối cùng đã tới.

Cuối ngày hôm đó, Trương Phi mang theo hơn trăm tên binh sĩ rời khỏi doanh tìm lương thực chưa về, Quan Vũ đi tuần, ta thấy Lưu Bị trong doanh trường chỉ còn một mình, cảm giác cơ hội xuất hiện. Nghĩ

một hồi, ta lấy túi nước, dùng mũ giáp che nửa mặt, rẽ vào lều trại của Lưu Bị.

Có thể nói người kia thật cảnh giác, thấy ta tiến vào, y cau mày: “Ai bảo người vào?”

Ta cúi đầu, tiến lên một bước: “Là Quan tướng quân bảo tiểu nhân mang nước tới.”

Lưu Bị nói: “Ta không cần, người ra ngoài đi.”

Ta ngấm ngấm thở dài, không thể kéo dài thời gian, chờ Quan Vũ quay lại, sẽ hết hy vọng. Ta cúi đầu, lên tiếng trả lời vâng, rồi xoay người lấy ra vải bố cất trong mũ đã chuẩn bị trước, che mặt lại, lần này nếu không thành công, phải chuẩn bị cho lần sau, ta không thể để ai nhận ra, rồi rút kiếm quay người đâm tới (đương nhiên ta không ngu ngốc dùng tới Nguyệt nhi, quá lộ liễu.)

Ta không ngờ, thân thủ của Lưu Bị không tồi, dưới tình huống hoảng sợ, lẩn một vòng tại chỗ, chạy ra sau án thư, đồng thời hét ầm cả đại doanh: “Người đâu, có thích khách.” Oa, người không chỉ có lỗ tai lớn, giọng cũng lớn. Ta biết, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, bởi vậy ra tay không ngừng, vung kiếm xông tới.

Công phu chạy trốn của Lưu Bị không phải tốt bình thường, y chạy vòng quanh án thư và giường xếp, vẫn không quên cầm mấy thứ đồ lặt vặt ném vào ta. Ta đuổi sát không tha, trong lúc hỗn loạn, đâm một kiếm vào tay y, đáng tiếc, ta không có cơ hội, thân binh của Lưu Bị đã xông vào. Doanh trưởng quá nhỏ, người càng nhiều, ta ngay cả bóng dáng Lưu Bị cũng nhìn không thấy, xem ra, hôm nay hoàn toàn thất bại. Rơi vào đường cùng, ta cũng chỉ cố gắng xông ta ngoài, trước tiên thoát cái đã.

Xông ra khỏi lều trại, vừa vận dụng phải Quan Vũ đuổi tới. Quan Vũ cũng không nhiều lời, hét lớn một tiếng vọt lên, đại đao trong tay bổ xuống. Ta hừ lạnh một tiếng, người thuận theo cước bộ, tiến lên tránh một đao của hắn, kiếm trong tay chém vào cổ tay hắn. Quan Vũ cũng hừ lạnh một tiếng, đại đao thu về, chém ngang qua. Ta cấp tốc đổi hướng, y vào đao hắn nặng, thân pháp của ta lại linh hoạt, chạy vòng vo quanh Quan Vũ. Quan Vũ không bị lừa, công phu của hắn không tồi, ta liên tục công kích, hắn vẫn phòng thủ vững chắc, còn có thể phản kích. Thời gian trôi qua, ta không dám dây dưa, nếu để Trương Phi quay về, ta nghĩ toàn mạng trở ra chỉ sợ càng khó khăn. Trong lòng vừa nghĩ, dưới chân vẫn không ngừng vận động, tấn công mấy chiêu đẩy Quan Vũ lui lại hai bước, ta vội lùi về phía sau, giết đám tiểu binh ở đó.

Những binh sĩ ấy không ngờ ta sẽ đột nhiên tấn công, bọn chúng bao vây ta, nhưng không hề tiến lên. Thấy ta đột nhiên đánh tới, chúng bị kinh hãi, một trận hỗn loạn, vòng vây xuất hiện khoảng trống. Ta không do dự chút nào, trực tiếp xông ra. Quan Vũ ở phía sau hô lớn đuổi theo.

Ta sớm có chuẩn bị, bổ nhào vào lều trại phía sau, cướp ngựa ở đó, lên ngựa, giữa đường cười ha hả: “Lưu Bị, người chờ đi, hôm nay không lấy được tính mạng của người, ta sẽ còn tới nữa.”

Quan Vũ đuổi theo ta phía sau rống lên giận dữ, ta nghe thấy tiếng mũi tên bay tới. Không kịp nghĩ nhiều, vội vã vận mình tránh né, liền cảm thấy vai nhói đau, biết không tránh được. Âm thanh đuổi theo phía sau đã truyền tới, hiện tại không để ý được, chạy trước hãy nói. Phía sau âm thanh vẫn theo sát, ta biết bọn chúng tuyệt đối không buông tha ta, ngựa chạy cũng không phải nhanh, ta không nhận được hồi hận vì không mang theo Tiểu Bạch. Mắt thấy phía trước đã tới một ngọn núi nhỏ, linh cơ chợt động, ta xoay người xuống ngựa, thuận tay đâm vào mông ngựa một kiếm, ngựa bị đau vội vã chạy về phía trước, ta lẩn mình lẩn vào ngọn núi nhỏ.

Nhìn truy binh đuổi theo con ngựa phát điên kia, ta nhẹ nhàng thở ra, ẩn thân ở một nơi không xa Ly sơn, cẩn thận, trở tay rút mũi tên trên vai ra, đắp được lên. May mắn là buổi tối, nếu không... Quan Vũ thật rất lợi hại. Ta thở dài, nhìn tình huống chung quanh, vẫn phải lạng lè trở về trong doanh của Lưu Bị.

Trương Phi đã trở về, đang ở đó chửi ầm lên, ta mặc kệ bọn họ, tự mình chạy tới thương trại, giả bộ làm thương binh. Cũng may, trên người ngoại trừ vết thương bị tên bắn, còn có hai vết đánh, chắc là trong trường hợp nhiều người ta không tránh kịp, nhưng đều không nặng. Dù sao vừa bại trận, thương binh đông đúc, thêm ta nữa cũng không ai để ý. Quan Vũ đuổi tới nửa đêm, cuối cùng chặn được con ngựa kia, nhưng không tìm thấy người, đành đành nổi giận trở về. Ta thật phục Trương Phi, tên gia hỏa này mắng suốt một buổi tối, mà vẫn còn sinh lực.

46. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 46: Túc Giận

Hai ngày sau, bọn người Lưu Bị còn đang thảo luận thích khách là do ai phái đến, ta mượn danh nghĩa là bệnh binh, rời khỏi quân doanh Lưu Bị, trở về Tiểu Bái. Ta là cố gắng chống đỡ trở về, một mũi tên này của Quan Vũ thật lợi hại, thuốc trị thương của Lưu Bị không có tác dụng, ta phải vội ra đi. Lúc trở lại Tiểu Bái, miệng vết thương đã có chút sưng. Cũng may Tần Dũng đã đến, nhìn thấy sắc mặt ta không tốt, hần cũng lấp bắp kinh hãi.

Ngăn không cho hần hỏi thăm, ta mang theo hần trở về nhà Trương Liêu. Dù sao huynh ấy đã tới Hạ Bì, nơi này không có người ở. Thấy miệng vết thương của ta, Tần Dũng giật nảy mình, ta cười khổ mà nói, mình gặp loạn binh của Lưu Bị, bị loạn tiễn gây thương tích. Hần bắt đầu oán trách ta không nên một mình chạy tới chiến trường: “Công tử, võ nghệ của cậu không muốn lộ ra, đến mấy nơi như thế, làm sao không bị thương được. Nhìn tình hình, về sau tôi không thể rời cậu được.” Ta cũng không nói gì. Nghĩ thâm, may là vai bị thương, nếu không muốn chữa thương thật khó khăn.

Ở lại Tiểu Bái mười ngày, đã tới tháng 6 năm 196. Nghe nói Lưu Bị cùng đường đã chạy về Từ Châu. Ta biết, Lữ Bố không muốn thu nhận và giúp đỡ hần, ta cũng không muốn gặp lại hần ở đây, dù sao cũng không có cơ hội ám sát hần nữa. Thấy thương thế đã ổn định, nghỉ lại, ta cũng nên tới Hứa Đô gặp Tào Tháo, xem phải giải quyết vấn đề hoàng đế như thế nào. Nếu ta nghĩ không ra biện pháp giải quyết triệt để, sẽ đem lợi hại nói lại cùng Tào Tháo, nhiều người nhiều sức mạnh, mọi người cùng nhau động não vẫn hơn ta một người hao tổn tâm trí. Mang theo ý nghĩ này, ta cùng Tần Dũng ra đi. Nghĩ thâm, về sau, có nên tìm một nữ hộ vệ bên người hay không, lỡ ra...

Cái gì gọi là nhà đột gặp mưa phùn, ta liền gặp tiếp chuyện xui xẻo. Loạn ở Từ châu không phải bình thường, ta cùng Tần Dũng mới đi được hai ngày, đã gặp một đám loạn binh. Mấy năm nay, chúng ta chạy ngược chạy xuôi suốt cũng chẳng gặp loạn binh lần nào, đúng lúc ta đang bị thương, lại gặp phải. Cướp Tiểu Bạch của ta, đúng là muốn chết, không giết được Lưu Bị, chẳng lẽ không giết được các người sao? Trong cơn giận dữ, ta cái gì cũng không để ý, lần đầu thể hiện thương pháp của mình. Nhìn cơn thịnh nộ của ta, Tần Dũng cũng giật nảy mình, bị dọa thì dọa, tay chân hần cũng không chậm, nhưng bọn khốn kiếp đó xem tình hình cũng chạy thật nhanh, không đợi ta cùng Tần Dũng đem bọn chúng làm thịt đã bỏ chạy mất.

Vận động mạnh mẽ khiến miệng vết thương trên vai lại vỡ ra, đau đớn vô cùng, ta rốt cục tỉnh ra không ít. Nhìn mười thi thể trước mắt, ta thở dài: “Tần Dũng, có phải chúng ta quá đáng rồi không?”

Tần Dũng nhìn ta, vẻ mặt vô tội: “Công tử, cậu vừa rồi thật dọa người. Tôi lần đầu giết người đó!”

Ta chán nản: “Thôi bỏ đi, hôm nay tâm trạng không tốt, coi như chúng xui xẻo.” Tần Dũng không phản đối.

Tối hôm đó ở khách điểm, Tần Dũng đắp thuốc lên vết thương cho ta: “Công tử, chúng ta ở lại đây nghỉ tạm hai ngày đi, miệng vết thương của cậu lại chảy máu rồi.”

Ta nghiêng rằng miệng kêu to: “Nhẹ thôi, đau quá. Ôi, ta cũng có muốn vất vả thế này đâu, nhưng mà, mấy ngày nay không hiểu sao trong lòng rất hoảng hốt, cảm thấy có chuyện không tốt sắp phát sinh. Tần huynh, ta biết người cùng Công Tôn huynh rất muốn biết thân phận thật của ta, hôm nay ta cũng nói thật với người, ta là mưu sĩ của Duyệt châu mục Tào Tháo, đã được bốn năm rồi, những việc ta làm đều là trách nhiệm của ta. Người hiểu chưa?”

Ta vốn cho rằng Tần Dũng sẽ tỏ vẻ ngạc nhiên hoặc biểu tình gì đó, không ngờ hần chỉ nói: “Công tử, Tần Dũng cần làm gì, cậu ra lệnh là được. Mặc kệ là người của ai, chúng tôi đều là người của cậu. Được rồi, thuốc đã rịt xong, cậu đổi y phục đi.”

Trong lòng ta cảm động không thôi: “Cám ơn các người, kiếp này có các người đi theo, Triệu Như không cầu gì khác.”

Tần Dũng cười: “Công tử, nói những lời này là xem nhau như người ngoài rồi.”

Ta thở dài: “Nhưng mà, con đường ta chọn vô cùng vất vả mệt mỏi, cũng rất lâu dài, ta hy vọng người phải có sự chuẩn bị. Còn nữa, ta biết võ nghệ của người lúc này đã rất tốt, đi theo ta, có lẽ cả đời người cũng không thể kiến công lập nghiệp, nổi danh thiên hạ. Nếu như người muốn đi gây dựng công lao sự nghiệp, ta tuyệt đối không cản người.”

Tần Dũng cười: “Công tử, Tần Dũng cùng ca ca đi theo công tử tới giờ chưa hề có ý nghĩ đó, đời này của chúng ta chính là người của công tử. Cậu muốn chúng tôi làm gì, chúng tôi làm cái đó, cậu không đuổi được chúng tôi đâu.”

Nghe xong lời hắn nói, ta không ngăn được lệ, vội vã nói: “Lần này người đi với ta tới Hứa Đô là để làm quen với mấy vị đại nhân, tùy thời điểm đặc biệt, ta cần người giúp liên hệ với bọn họ. Được rồi, người đi nghỉ đi, ngày mai còn phải lên đường.” Tần Dũng gật đầu khép cửa đi ra ngoài. Ta không khỏi thở dài, có phải ta thật ích kỷ hay không?

Năm nay thật sự ta quá đen đủi, vào tháng bảy, thời tiết chợt thay đổi bất thường, đã sắp tới Hứa Đô, lại gặp phải một trận mưa lớn. Thương thể của ta vốn không ổn, lại gặp phải chuyện đó, lúc tới được Hứa Đô, cả người ta đều phát sốt. Ở một nơi cách Tào Phủ không xa, tìm được hiệu thuốc mới mở, ta khoát tay không cho thuốc hạ báo cáo chạy đi ngủ luôn, thật hết sức mệt mỏi.

Tối ngày hôm sau gặp lại, bọn họ nói cho ta một tin tức xấu, một tin tức tốt. Ta vừa nghe, người đã muốn hôn mê. Tin tốt là Tào Tháo đã đi gặp Hoàng đế, tin xấu là Hi Chí Tài không sống qua nổi năm nay, đã qua đời. Hai tin tức này với ta đều là tin xấu. Hi Chí Tài chết là chuyện không thể cứu vãn, ta đã tận lực rồi. Nhưng Tào Tháo đi nghênh đón Hoàng đế, sao lại thể được, không phải là chuyện cuối năm sao? Hiện giờ mới là tháng bảy mà! Hoàng đế sắp tới rồi, ta phải làm gì đây?

Mang theo một bụng phiền não, ta tới phủ Đô úy của Thái Sử Từ. Thái Sử Từ thấy ta trở về, tất nhiên rất cao hứng, vội vàng đón ta vào. Tâm tình của ta một chút cũng không tốt, quên cả mang đồ cho nghĩa mẫu tới. Nhìn thấy Thái Sử Từ, ta cũng không nhiều lời, bảo hắn mời mấy mưu sĩ của Tào Tháo ở Hứa Đô tới, ta muốn cùng họ nói ít chuyện. Thái Sử Từ nhìn bộ dáng của ta, chỉ biết ta có chuyện, cũng không hỏi gì, vội vã ra ngoài tự mình đi mời người. Hắn cũng cẩn thận quá mức, đâu cần phải giữ bí mật như vậy.

Không lâu sau, Trình Dục cùng Thái Sử Từ vội vàng trở về. Vừa thấy ta, Trình Dục cười nói: “Tử Văn, người về thật đúng lúc, chỗ này sắp náo nhiệt rồi. Chuyện làm ăn của người sẽ rất khá.”

Ta nhìn hắn: “Trọng Đức tiên sinh, ở nhà chỉ có mình ông sao?”

Trình Dục thấy ta thần thái nhợt nhạt, cho rằng ta mệt mỏi, không chú ý nhiều, vẫn rất hứng thú nói: “À, Văn Nhượng đang bận chuyện đón Hoàng đế, hôm nay sợ không có thời gian. Bá Ninh đi cùng chủ công tới Lạc Dương, những người khác không biết người, không có sự cho phép của chủ công, không ai được biết thân phận của người.”

Ông ta cao hứng như vậy, nhưng ta thì không, lạnh lùng hỏi: “Chí Tài huynh đã đi bao lâu rồi?”

Sắc mặt Trình Dục lập tức tối sầm lại: “Gần ba tháng rồi. Trước khi hắn đi muốn gặp người. Ở chỗ Văn Nhượng có thư hắn để lại cho người đó.”

Ta nhìn hắn thanh âm vẫn lạnh nhạt: “Vậy sao? Ta sẽ qua lấy.” Một người chết, các người có thể thờ ơ như vậy sao? Vẫn là ta lòng không đủ tàn nhẫn sao?

Trình Dục thấy sắc mặt ta, thở dài: “Tử Văn, có phải người cảm thấy chúng ta thật tàn nhẫn không? Kỳ thực, chúng ta đều thấy thương tâm khi Chí Tài chết. Chủ công giam mình trong phòng cả ngày, không gặp ai. Nhưng mà Tử Văn, gặp nhau lúc loạn thế, ai biết ngày nào mình sẽ chết? Chí Tài bệnh chết, trước khi hắn chết, còn có chúng ta ở bên cạnh. Phải biết rằng, trong loạn thế đây là một kết cục tốt! Ta và người ai có thể đảm bảo được chết trong nhà mình?” Thái Sử Từ ở bên cạnh gật đầu.

Đúng vậy, ta thừa nhận ông ta nói có đạo lý. Nhưng mà, tim ta thật đau. Vũ ca ca nói rất đúng, một khi ta thay đổi lịch sử, ai biết sẽ có biến hóa gì, ví như Thái Sử Từ hiện nay đã tới đầu Tào Tháo, ta có thể sẽ bảo đảm an toàn cho các huynh trưởng được sao? Ta có thể bảo đảm mọi người đều bình an vô sự sao? Không thể. Ta thật đau đầu.

Lắc lắc đầu, không nghĩ chuyện đó nữa, ta cố ép bắt mẫn trong lòng xuống, hỏi Trình Dục: “Tiên sinh, chuyện Hoàng đế sao lại thế này? Các ông sao phải đón bệ hạ tới đây? Đã suy nghĩ cẩn thận chưa?”

Nghe ta hỏi chuyện đó, Trình Dục càng thêm hăng hái: “Tử Vân, ta thấy chủ công cùng Văn Nhược, Hiếu Tiên nói rất đúng. Người xem, thiên tử yếu nhược, nhưng thể lực vẫn còn, thừa lệnh vua hành sự, làm chuyện gì cũng danh chính ngôn thuận, để thiên hạ thần dân biết có thiên tử, sẽ biết có chủ công. Huống chi chúng ta lấy danh nghĩa thiên tử hành động, làm việc không cần lo lắng nữa, cứ quét ngang các chư hầu khác, xuất sư có danh, có thể trấn an lòng dân những nơi đầu hàng; vả lại, ở chốn đế đô, sĩ tử thiên hạ đều hướng tới, chúng ta ở trong đó có thể chọn những người tài năng để sử dụng, đầu nhập cho chủ công, cũng tránh miệng lưỡi cho Tử Vân, người có thể lưu lại lâu ngày bên cạnh chủ công, chẳng phải rất tốt sao? Lại nói, bệ hạ đang ở đường cùng thế bí, chủ công nhiệt tình giúp đỡ, cứu bệ hạ khỏi nguy nan, trong lòng bệ hạ sao lại không cảm kích? Lòng trung thành của chủ công cũng có thể lan truyền khắp thiên hạ, lấy được nhân tâm!”

Ông ta thao thao bất tuyệt về viễn cảnh tốt đẹp khi đón hoàng đế về, trong đầu ta lại hiện ra hậu quả việc này: Tào Tháo bị mắng thành gian thần, nói ông ta ép thiên tử hiệu lệnh chư hầu, tuy rằng những chư hầu đó cũng chẳng nghe lệnh ông ta; nhân tài tuy nhiều, nhưng mấy kẻ bốc phét là trung thần với hoàng đế thì đông, mà người có thực học vì Tào Tháo dốc sức lại ít, trong đó không ít người phản lại Tào Tháo, vài lần mưu sát muốn đẩy Tào Tháo vào chỗ chết; người trong lúc nguy nan lôi kéo hấn một phen, nhưng hấn lại cho rằng người có ý đồ riêng, muốn đẩy hấn vào chỗ chết, cho nên, hấn nghĩ cách giết chết người để bày tỏ lòng cảm kích, cướp hết mọi thứ của người, cách cảm ơn như vậy cũng thật đặc biệt.

Ông ta càng nói, ta càng tức giận. Chuyện lớn như vậy lại quyết định qua loa, thậm chí không nghĩ tới việc trưng cầu ý kiến của ta, muộn hai tháng nữa, có chết người được không? (nói không chừng, mấy vị đại thần trong triều đã đói chết rồi). Tuân Văn Nhược, người này căn bản không phải trung thần của Tào Tháo, ông ta là trung thần của vị hoàng đế kia. Những người đó căn bản sẽ không thành thật nghiêm túc suy nghĩ cho tương lai của Tào Tháo. Trở thành phụ quốc trung thần thì sao chứ? Từ xưa đến nay, có vị đại thần công cao át chủ nào không chết thê thảm đâu, các người muốn Tào Tháo như vậy sao? Tuân Văn Nhược người được cho là tài trí hơn người, đọc cả xe sách, thế nhưng không nghĩ tới chuyện đó sao? Rõ ràng là đẩy chủ công vào con đường không thể quay lại mà! Bọn họ thuần túy là lợi dụng Tào Tháo thực hiện giấc mộng trung thần của họ.

Ta càng nghĩ càng hận, lửa giận trong lòng cuối cùng không khống chế nổi, đứng bật lên, lật ngược án thư trước mặt: “Khốn nạn, một đám đần độn tự cho mình là đúng, hừ, cung nghênh đại giá hoàng đế, nhặt lại giày rách của kẻ khác, so với mưu sĩ hạng hai của người khác cũng không bằng. Các người, các người mấy người đều không thật lòng muốn tốt cho chủ công, các người chính là đem chủ công biến thành ván cầu để bước lên địa vị cao, ta hận chết các người.”

Ta giận tím mặt khiến Trình Dục cùng Thái Sử Từ kinh hãi trợn mắt há mồm, Trình Dục không biết phải làm sao, Thái Sử Từ phản ứng nhanh hơn một chút, bước tới giữ tay ta: “Tử Vân, người sao vậy? Tỉnh táo lại đi, có chuyện gì từ từ nói.”

Ta đầu đau, người choáng váng, toàn thân mệt mỏi, muốn đẩy hấn ra, nhưng đẩy không được: “Không cần lo cho ta, ta là cái gì đâu? Ta là cái gì chứ? Buông ra!” Tự vào người Thái Sử Từ, ta vô lực òa khóc.

Trình Dục cuối cùng cũng tỉnh lại, vội tiến lên nói: “Tử Vân, người làm sao vậy? Có gì không đúng sao?”

Ta khóc thì trào tự nói: “Muộn rồi, tất cả đều muộn, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Trình Dục cau mày, nhẹ nhàng sờ trán ta: “Tử Vân, người bị bệnh rồi, sao lại nóng thế này? A, tay người lạnh quá.” Ông ta nhìn Thái Sử Từ: “Không ổn, Tử Vân chưa từng bị thế này, trán hấn nóng quá, người mau đỡ hấn đi nghỉ ngơi, ta đi tìm đại phu.”

Ta phát tiết xong, cuối cùng bình tĩnh lại, nghe thấy ông ta nói, ta lắc lắc tay: “Ta không sao, các người không cần lo cho ta, ta muốn ở một mình.” Ta gạt tay Thái Sử Từ, đi ra ngoài.

Trình Dục vội vàng chạy lại: “Tử Vân, người phát sốt rồi, đừng đi.”

Ta ngẩng đầu nhìn ông ta: “Thật xin lỗi, ta có lẽ vì không thoải mái, ông đừng để ý, ta không có ý châm chích các ông, tiên sinh đừng phiền lòng. Các người yên tâm, ta chính là đại phu. Ta về nghỉ tạm đã.”

Không để ý tới hai người họ, ta lập tức trở về hiệu thuốc. Trình Dục cùng Thái Sử Từ giật mình đứng đó, đưa mắt nhìn nhau.

Về tới hiệu thuốc, Tần Dũng nhìn thấy ta kinh hãi: “Công tử, sắc mặt cậu kém quá, thương thế lại...” Ta lắc tay: “Người giúp ta tìm ít thuốc an thần lại đây. Đúng rồi, các người nghe được tin tức về Tam ca không?” Gia nhân trong hiệu thuốc vội vã bước tới đáp: “Công tử, không có tin tức Tam gia. Chúng tiểu nhân đã nghe ngóng, ở đây không ai tên Quách Gia.”

Ta thật đau đầu, sao lại thế này, thư ta đã gửi gần nửa năm, vì sao không thấy Quách Gia tới đây? Chẳng lẽ hẳn xảy ra chuyện gì sao? Lúc này, ta không muốn nghĩ chuyện đó, chỉ muốn về phòng ngủ, lệnh cho bọn thuộc hạ ai muốn gặp cũng để tới mai. Trở lại phòng, ta nằm xuống ngủ luôn, cái gì cũng mặc kệ.

47. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 47: Quách Gia Tự Tiến Cử

Ngày hôm sau, ta tỉnh lại, cảm thấy khá hơn nhiều. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy không yên lòng chuyện Quách Gia. Không sai, ta đã thay đổi lịch sử, hẳn chắc không xảy ra chuyện gì đâu! Càng nghĩ càng sợ, ta gọi Tần Dũng: “Người chuẩn bị ngựa, lập tức theo ta đi Dĩnh Xuyên.”

Tần Dũng vội can: “Nhưng mà, công tử đang bị thương, còn sốt nữa.”

Ta cau mày: “Nói nhiều quá. Ta muốn đi ngay, người không đồng ý có thể không theo.” Hắn thở dài, đi chuẩn bị.

Nửa khắc đồng hồ sau, chúng ta lên đường. Lúc Thái Sử Từ tìm tới chỗ ta, ta đã đi được nửa ngày. Hắn thở dài, trở về phủ, cười khổ nói với Tuần Úc và Trình Dục đều đang muốn gặp ta: “Gia nhân nói, hẳn sáng sớm đã đi rồi, không biết lúc nào về.” Hai người nhìn nhau, đều có một chút lo lắng.

Ta và Tần Dũng chạy thẳng tới Dương Cù ở Dĩnh Xuyên. Tới nhà Quách Gia, ta chấn động, ở đó chẳng còn Quách phủ nữa, chỉ còn cảnh đồ nát thê lương, bụi cỏ mọc đầy, ta thiếu chút nữa ngất đi. Trời ạ, có chuyện gì vậy? Nơi này từ lúc nào lại có đánh nhau? Trong trí nhớ của ta không có mà? Chẳng lẽ ta thay đổi lịch sử, khiến nơi này gặp tai vạ bất ngờ sao? Không thể nào! Ta còn chưa thật sự thay đổi cái gì cả! Tần Dũng khuyên nửa ngày, ta mới hồi phục. Ở trong thành hỏi thăm mãi mới biết được, từ năm 194, nơi này đã bị loạn binh của Lý Giác cướp sạch, nhà giàu trong thành đều đã trốn hết, Quách gia cũng đã đi.

Ta mang theo một bụng lo lắng, bắt đầu tìm kim đáy bể, vài ngày sau, cuối cùng nghe được Quách gia năm ngoái trở về, không ở trong thành, mà ở lại nông trang bên ngoài thành. Buông xuống một nửa gánh nặng, ta vội chạy tới nơi đó. Quả nhiên nhìn thấy một loạt nhà mới. Lúc Quách Lễ ca ca của Quách Gia nhìn thấy ta nói: “Ồi trời, Tử Vân, mấy năm nay người chạy đi đâu, làm sao mà một chút tin tức cũng không thấy, nếu không phải hai tháng trước nhận được thư người gửi, chúng ta còn tưởng rằng người...” Hắn không nói được nữa.

Ta cũng thở dài: “Tử Vân thật sự không hiểu chuyện, khiến các ca ca lo lắng. Đúng rồi, huynh nói hai tháng trước mới nhận được thư đệ gửi, vậy ca ca đệ đâu rồi? Còn ở nhà không?” Quách Lễ về mặt kinh ngạc: “Đệ trong thư không phải bảo nó tới Quyên thành sao? Thế nào, các người không gặp nhau sao?”

Ta cau mày: “Thư của đệ đáng lẽ phải tới từ nửa năm trước, chắc vì người đưa thư không tìm được nhà. Lúc này, đệ tới Hứa Đô rồi. Đại ca, nếu vậy đệ cũng không trì hoãn nữa, sẽ lập tức tới Quyên thành, tìm được ca ca sẽ gửi thư báo bình an.”

Quách Lễ vội vàng nói: “Thấy đệ có vẻ mệt mỏi, hay là ở lại nghỉ ngơi hai ngày đi.” Ta lắc đầu: “Trong lòng đệ không yên, phải nhanh chóng tìm ca ca mới được. Đúng rồi, gia trang gặp biến cố, cuộc sống có chỗ nào khó khăn không? Đại ca không cần ngại, Tử Vân có chút năng lực, có thể giúp mọi người chút ít.”

Quách Lễ cười: “Bọn lính chưa tới, nhà đã biết. Chúng ta chạy nhanh nên không bị tổn thất. Đệ cứ yên tâm.” “Nếu như vậy, Tử Vân xin cáo từ. Mọi người nhớ bảo trọng.”

Cáo từ Quách gia, ta cùng Tần Dũng quất ngựa không ngừng chạy về Quyên thành. Đến hiệu thuốc Quyên thành, vừa hỏi, gia nhân nói một tháng trước, có người tự xưng là huynh trưởng của công tử đến đây, nghe thấy công tử không có nhà liền bỏ đi, vẫn chưa quay lại. Ta cuối cùng cũng thở phào, biết Quách Gia không có chuyện gì. Ở đây chờ hai ngày, dặn bọn họ đem cơ sở chuyển tới Hứa đô, sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, ta lại cùng Tần Dũng về Hứa Đô.

Đến Hứa Đô vừa hỏi thăm, biết Tào Tháo đã mang theo Hoàng đế trở về. Thái Sử Từ cùng Điển Vi cũng tới nhiều lần, cả bọn người Trình Dục cũng chờ không được, chạy tới hỏi thăm. Ngoài ra, còn có người đến tìm ta, nhưng không biết có phải Quách Gia không. Nghe xong gia nhân miêu tả, ta biết là hắn. Không tìm thấy ta, hắn sẽ tìm Tuân Úc. Biết được Quách Gia đã an toàn tìm tới đây, ta thật sự yên tâm. Ở hiệu thuốc nghỉ ngơi một ngày, ta chuẩn bị một chút cho rõ ràng, rồi đi gặp Tào Tháo.

Quay lại lúc đầu, ta đi được nửa tháng, Tào Tháo mang theo Hoàng đế cùng một đám người về Hứa Đô. Ông ta tất nhiên rất cao hứng, vì tiểu hoàng đế đối với ông ta và điều kiện ăn ở ông ta cung cấp đều vô cùng hài lòng. Tào Tháo cũng không học Đổng Trác “mang kiếm thượng triều, hành lễ không cần báo danh”, mà cứ theo lễ thường quỳ trước hoàng đế. Hoàng đế rốt cục chịu sáu năm bị khinh thường, đã có thể lập lại tông miếu xã tắc, cũng có thể ra oai hoàng đế, cho nên, đối với Tào Tháo càng tươi cười tiếp đón. Tào Tháo càng cảm thấy nước đi này của mình thật đúng đắn.

Lúc nghe Trình Dục nói ta đã trở về, Tào Tháo càng cao hứng, lập tức muốn gặp ta. Nhưng mà, Trình Dục ngập ngừng ấp úng đem chuyện gặp ta nói qua một lần. Tào Tháo nhíu mày lại khấn trương: “Tử Văn nổi giận? Hắn lật án mây trước mặt người?”

Trình Dục cười khổ: “Thần thấy Tử Văn thật sự có chuyện. Vì cái chết của Hi Chí Tài, hắn có lẽ quá thương tâm. Chủ công cũng biết, Tử Văn cùng Hi Chí Tài rất hợp ý. Nhưng mà, thần cảm thấy hắn có vẻ phản đối chuyện nghênh đón hoàng đế. Thần nói xong việc người đi đón bệ hạ, hắn kêu to, các người cũng không phải muốn tốt cho chủ công, rồi khóc nói, ta là cái gì chứ? Sau đó liền bỏ đi.”

Tào Tháo nhíu mày càng chặt: “Tại sao hắn lại nói như thế? Những lời này có ý tứ gì?”

Trình Dục trong lòng thầm nghĩ, Tử Văn còn nói một đám đàn độn, nhặt lại giày rách của kẻ khác, so với mưu sĩ hạng hai của người khác còn không bằng, còn nói chúng ta đem chủ công biến thành ván cầu để bước lên địa vị cao, những lời này thần không dám nói cho ngài nghe.

Tuân Úc thở dài: “Nghe Trọng Đức cùng Tử Nghĩa tướng quân nói, Tử Văn hình như bệnh rất nặng, nếu như trong lòng hắn thật sự có chuyện, có chút thất lễ cũng không có gì đáng nói. Chủ công, việc khẩn cấp trước mắt phải tìm được hắn, ôi, thật lo hắn sẽ xảy ra chuyện.”

Tào Tháo đi qua đi lại: “Tử Văn mặc dù có chút nghịch ngợm, không câu nệ tiểu tiết, nhưng hắn chưa từng như vậy. Hắn nói hắn là cái gì? Sao thấy như là hắn rất bất mãn? Chẳng lẽ là vì chuyện chúng ta nghênh đón thánh giá trước đó không hỏi ý kiến hắn? Cho nên, hắn mới có biểu hiện kích động, phản đối?”

Tuân Úc vội vã nói: “Không đâu. Chủ công, Tử Văn không để ý chuyện đó đâu.”

Tào Tháo cười khổ: “Chỉ mong ta quá lo lắng. Nhưng mà, từ lúc Tử Văn tới bên ta, đúng là rất nhiều chuyện lớn, ta đều sẽ hỏi ý kiến hắn. Lần này không hỏi qua, là vì hắn không có ở đây mà. Tử Văn tuổi nhỏ, có chút tâm sự cũng là có thể. Nhưng mà, bất kể thế nào, hắn đều không thể đối với Trọng Đức nổi giận như vậy. Ta thấy, là vì ta quá sủng hắn, lúc gặp lại, ta nhất định phải nói hắn mới được.”

Trình Dục lập tức nói: “Không thể nào. Chủ công, lúc ấy Tử Văn đúng là bị bệnh. Thần thấy trán hắn nóng rực, tay chân lạnh ngắt, cả người phát hỏa, hắn tuổi còn nhỏ, hàng năm bốn ba bên ngoài, so với chúng ta mệt nhọc hơn nhiều. Ôi, chủ công vẫn nên làm hắn yên lòng mới được.” Tuân Úc ở bên cạnh gật mạnh, Tào Tháo thở dài.

Sau khi Tào Tháo trở về được bảy ngày, ta còn đang trên đường tới Quyên thành, Quách Gia đã tới Hứa Đô. Người kia tâm cao khí ngạo, ta không có ở đó đáng ra phải đi tìm Tuân Úc, còn không nói ta đã lưu lại lời nhắn nhủ phải chờ ta. Hắn một người cũng không tìm, tự mình tới Tào phủ. Tới đó, nói với gia nhân gác cổng rằng: “Tôi tên gọi Quách Gia, đặc biệt tới bái kiến Tào công.”

Tên gác cổng vội đón vào: “Tiên sinh, mấy ngày nay người muốn gặp đại nhân nhà ta rất nhiều, phiền ngài

đợi ở sảnh.” Gác cổng đưa hắn vào tới tận sảnh đợi rồi mới đi. Từ lúc Tào Tháo trở lại Hứa Đô, đúng như lời Tuân Úc nói, không ít phần tử trí thức tìm tới. Tào Tháo tất nhiên cao hứng, đặc biệt dặn gác cổng không được lạnh nhạt với người tới cầu kiến, cũng sắp xếp một nơi chuyên để tiếp đãi.

Quách Gia vừa nhìn, ồ, người thật không ít. Thế này lúc nào mới đến phiên ta? Cũng may, chỉ chốc lát sau, một viên thư lại tới gần: “Tiên sinh, ngài có thư tiến cử không? Nếu như có, có thể để ta chuyển cho đại nhân được không?” Quách Gia hỏi hặn không mang theo thư của ta, lúc này, cũng chỉ biết nói: “Tôi không mang theo. Có điều, tôi họ Quách tên Gia, tự Phụng Hiếu, là đồng hương của Tuân Văn Nhượng đại nhân.” Thư lại đáp ứng rồi đi.

Lại nói đám người này làm việc thật tốt, bên trong nghe được là đồng hương của Tuân Úc đại nhân, liền báo lên trên. Tào Tháo không cảm thấy gì, nhưng Tuân Úc nghe xong, cao hứng muốn chết. Nghĩ thầm, ta còn đang chuẩn bị tìm hắn tới, tiến cử cho chủ công, tự mình tới thì tốt rồi. Hắn lập tức hướng Tào Tháo nói, đây chính là một kẻ đại tài, chủ công mau triệu gặp. Tào Tháo cười: so với diệt nhĩ Công Đạt của người có giỏi hơn không? Tuân Úc vừa mới đem Tuân Du giới thiệu cho Tào Tháo. Tuân Úc thở dài: Quách Gia, có thể sánh với Chí Tài. Tào Tháo vừa nghe, sao lại không muốn gặp cho nhanh được, lập tức sai người đón vào trong phòng.

Hai người đó hặn gặp nhau quá muộn, đàm luận trong phòng cả ngày. Đưa Quách Gia rời khỏi phòng, Tào Tháo mừng rỡ viết: “Giúp ta thành nghiệp lớn, tất là người này.” Quách Gia cũng thật cao hứng: “Đúng là chủ của ta.” Tào Tháo tất nhiên lập tức coi Quách Gia là tâm phúc. Tên Quách Gia thối đó, từ đầu đến cuối đều không nhắc tới ta với Tào Tháo, rất quá đáng.

48. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 48: Xung Đột

Vài ngày sau, ta cũng về tới Hứa Đô. Lúc ta đem Tần Dũng tới cửa phủ Tào Tháo, mới nhìn giật mình, thật náo nhiệt, người đến kẻ đi, chẳng giống phủ tướng quân chút nào, giống cái chợ hơn. Ta tới Tào phủ, tâm tình khó khăn lắm gom góp nửa ngày mới vững vàng được, lại bị tên gác cổng phá hư chẳng còn gì. Kẻ kia điềm nhiên nói với ta: “Đại nhân nhà ta thời gian tiếp đãi vẫn nhân tài tử còn không có, làm gì có thời gian gặp tên gian thương nhỏ bé như ngươi. Hừ, thật sự là không biết tự lượng sức mình.” Thật bực mình mà, đang định cho hắn hai cái tát, vừa may Trình Dục tới, thấy ta rất mừng rỡ lôi vào phủ.

Thấy ta thần sắc không vui vẻ, Trình Dục thở dài: “Tử Vân, người làm gì phải bực bội với một hạ nhân.” Ta nhìn ông ta: “Trọng Đức tiên sinh, ông thân mật cùng một tiểu thương bần tiện, không sợ người khác nói này nọ sao?”

Trình Dục cười khỏ: “Tử Vân, những lời này, người nói ở đây thì được, đừng để chủ công nghe thấy, đừng đùa giỡn như trẻ con nữa.”

Ha ha, đùa giỡn trẻ con? Ta vẩy đầu, hít mạnh một hơi, tâm tình ổn định lại, bước vào nội đường. Trình Dục vội đi tìm Tào Tháo. Tào Tháo được báo, vội vã gặp ta, phía sau ông ta còn một người đi theo, ta không quen biết, chắc là tâm phúc ông ta mới thu nhận.

Thấy Tào Tháo bước vào, ta tiến lên chào: “Triệu Như tham kiến chủ công.”

Tào Tháo nắm lấy tay ta: “Tử Vân, người cuối cùng cũng chịu tới gặp ta rồi? Gần một năm rồi, mấy ngày nay người chạy đi đâu vậy?”

Ta hít sâu một hơi: “Như đầu dám chậm trễ. Vài ngày trước, thật sự có chút việc riêng muốn làm, bỏ lỡ thời gian gặp chủ công, xin chủ công trách phạt.”

Tào Tháo vừa nghe, lại nhìn ta, khuôn mặt một chút tươi cười cũng không có, ông ta ngăn người, ồ, đúng như Trình Dục nói, tên tiểu gia hỏa này còn đang giận: “Tử Vân này, Tháo biết, chuyện nghênh đón hoàng đế không hỏi qua ý kiến của người, là vì người không ở đây mà! Người vì chuyện này mà giận, thật không

tốt. Chính người đã nói, phải nghe ý kiến của mọi người, không thể chỉ nghe lời một người. Được rồi, đừng thể hiện tính trẻ con nữa.”

Ta nhìn hần, lại nhìn Trình Dục, biết Trình Dục đem chuyện ta phát hỏa ngày đó kể lại cho Tào Tháo rồi. Nghe thấy giọng điệu đắc ý của ông ta khi nói chuyện nghênh đón hoàng đế, ta cố gắng kìm nén cơn tức giận lại bắt đầu phát sinh. Nhìn Tào Tháo, ta nói: “Trong Đức tiên sinh đã nói với chủ công rồi, phải không?”

Tào Tháo gật đầu: “Không sai. Tử Vân, người nghe này, người đã nói cái gì vậy. Tuổi Trọng Đức so với người lớn hơn rất nhiều, người lại lên cơn tức giận trước mặt hần, còn lật cả án mây, thật không ra gì, rất quá đáng, đều là vì Tháo đem người làm hư. Tử Vân, từ nay về sau, Hứa Đô sẽ có rất nhiều người có tài hoa xuất hiện, tính tình trẻ con của người vẫn nên thu bớt lại một chút đi.”

Ta nhìn ông ta, lại nhìn Trình Dục cùng người kia, bọn họ đều mang biểu tình “người không đúng”. Ta ủy khuất nước mắt muốn tràn ra, ta toàn tâm toàn ý vì muốn tốt cho ông, tự nhiên lại bị coi là kẻ tiểu nhân tranh dành?

Cắn chặt răng không để mình rơi lệ, ta cúi đầu nói: “Chủ công dạy bảo rất phải, là Triệu Như quá không hiểu chuyện. Triệu Như vốn là người vô tài vô đức, vốn không có tư cách ở cạnh chủ công, vì các vị đại nhân không so đo, khiến Triệu Như tiểu nhân đắc chí. Tiểu nhân lúc này xin nhận tội với Trọng Đức tiên sinh, mong ông nể mặt chủ công, không cùng tiểu nhân chấp nhặt.” Nói xong, ta vãi đầu vãi尾 Trình Dục một vãi.

Trình Dục sợ tới mức nhảy dựng lên: “Tử Vân, người đừng như vậy, ta không trách người. Hôm đó ta biết người có bệnh, lại biết người thương tâm vì cái chết của Hi Chí Tài, làm sao có thể trách người?”

Tào Tháo thật sự tức giận: “Tử Vân, người thật quá đáng. Chẳng lẽ chúng ta không thể nói người vài câu sao? Người đúng là được sủng sinh kiêu, thật làm cho ta quá thất vọng.”

Ta ngẩng đầu nhìn ông ta, không chút nao núng: “Vậy sao? Chủ công giáo huấn thần tử, Triệu Như sao không tiếp nhận? Lời thần nói là thật. Nay chủ công đã đón Hoàng đế tới đây, giống như chủ công cùng Trọng Đức tiên sinh nói, người tài trong thiên hạ đều sẽ tề tựu nơi này, chủ công sắp tới nhân tài đông đúc. Thần ở trước mặt những người này, làm cái gì cũng sai, thì sao dám tự cao tự đại? Chủ công phải nhớ rõ, thần đã nói rồi, đợi tới lúc sảnh đường của chủ công đứng đầy nhân tài, chỉ cần chủ công không quên thần, Triệu Như đã thỏa mãn rồi.”

Tào Tháo thấy bộ dáng quật cường của ta, cũng không nhin được nữa: “Người... người thế này mà là tiếp thu sao? Ta thấy, người đang tranh cãi với ta thì có. Theo như Tháo thấy, người càng lớn càng không hiểu chuyện, càng lớn tâm tư càng nhiều. Hừ, uống phí Tháo sủng ái người mấy năm qua.”

Nước mắt cuối cùng không nhin được đã tràn ra: “Vâng, là Triệu Như phụ kỳ vọng của chủ công. Thần về sau không bao giờ dám nữa.”

Đúng lúc đó, Tuân Úc vừa vặn tiến vào, nhìn thấy Tào Tháo tức giận, ta thì khóc, hần chấn động, vội vã bước tới: “Chủ công, hai người làm sao vậy? Tử Vân, người về rồi, nghe Trọng Đức nói người bị bệnh, đã khỏi chưa?”

Tào Tháo hừ một tiếng: “Người nghe đi, mọi người đều quan tâm tới người như vậy, người còn ở đó lộng phát tính trẻ con.”

Nhìn thấy Tuân Úc, nghe Tào Tháo nói, lại nghĩ Tào Tháo vì đề nghị của Tuân Úc, không lâu sau sẽ lâm vào hoàn cảnh khó xử vì nghênh đế, ta làm sao mà nén được nữa, liền quỳ búp xuống trước mặt Tuân Úc. “Vãn Nhượng đại nhân, Tuân Úc đại nhân, là tiểu nhân không đúng. Tiểu nhân không nên nổi giận với các vị, không nên mắng các vị, cầu xin các vị đại lượng không chấp tiểu nhân, tha thứ cho tiểu nhân lần này. Tiểu nhân không dám có lần sau nữa.” Thấy ta phục dậy, người trong phòng toàn bộ sợ tới ngày người.

Ta không để ý tới phản ứng của bọn họ, từ trong lồng ngực lấy ra sổ sách: “Tuân đại nhân, đây là thuế má năm nay tiểu nhân nộp trước, vật phẩm đã trên đường từ Quyên thành chuyển tới đây, xin đại nhân cất kỹ.” Lại xoay người nói với Tào Tháo: “Chủ công, Triệu Như từ nay về sau sẽ không bao giờ thất lễ trước mặt các vị đại nhân nữa. Đây là hai cuốn sách tiểu nhân viết lại, chủ công nếu cảm thấy có thể xem thì xem, nếu không muốn, đốt đi là được. Triệu Như còn có chút chuyện, xin cáo lui.” Ta đem “đòn diễn chế” cùng “Bảo giáp bình chế” đặt xuống, xoay người bỏ đi.

Tào Tháo lúc này mới có thể phản ứng, hét lớn một tiếng: “Triệu Như, người đứng lại đó cho ta.”

Ta quay đầu lại nhìn: “Chủ công, Triệu Như đúng là hạng người không biết điều, không xứng đáng ở lại nơi này. Dù sao chủ công đã có nhân tài đông đúc, thiếu ta cũng không sao, Triệu Như cáo từ.” Không để ý tới ông ta nữa, ta xoay người bỏ chạy, vừa lúc đụng phải Mãn Sủng.

Ông ta vừa nghe được Tào Tháo hét lên giận dữ, lại thấy bộ dạng của ta vội hỏi: “Tử Vân, người làm sao vậy?”

Ta khom mình: “Tiểu nhân xin vãn an Bá Ninh đại nhân.” Nói xong bước đi, để lại ông ta ngăn người ở đó.

Ra khỏi phủ, ta cuối cùng không duy trì được, phun ra một búng máu. Tần Dũng giật nảy mình, vội vã đỡ lấy ta. Ngay lúc ta vô lực đi tới xe ngựa, Mao Giới chạy lại: “A, đây không phải đại thương nhân Triệu Như sao? Làm sao vậy? Ai khiến người tức giận sao? Sắc mặt thật khó coi?”

Mao Giới kỳ thực cũng là tâm phúc của Tào Tháo. Ta biết Mao Giới là một vị quan thanh liêm, chấp chính nghiêm minh, hơn nữa đối với Tào Tháo thường có gián ngôn, rất được lòng Tào Tháo. Tào Tháo từng nói với mọi người, giống như người xưa nước có Tư trực*, ta có Chu Xương* vậy. Cho nên, ta nói với Tào Tháo, đừng nói thân phận của ta với Mao Giới, khiến ông ta có chút hiểu nhầm, ngược lại giúp ta giữ được bí mật. Mao Giới quả nhiên nghe nói ta cùng Tào Tháo kết giao, đã khuyên bảo nhiều lần, cũng sâu sắc hận ta phá hủy danh dự của Tào Tháo, đối với ta hận thấu xương.

Lúc này, ta nào có tinh thần cùng ông ta dây dưa: “Tiểu nhân sao dám phiền đại nhân hỏi tới. Tạ đại nhân quan tâm.”

Mao Giới hừ lạnh một tiếng: “Vốn bọn tiểu nhân như người không xứng để ta quan tâm. Đừng tưởng có thể ỷ vào ân sủng của Tào công, là có thể làm xằng làm bậy. Người để ý một chút, đừng để cho ta bắt được nhược điểm, nếu không nhất định sẽ lấy mạng chó của người đó.”

Ta cũng lạnh lùng nhìn ông ta: “Đa tạ đại nhân nhắc nhở. Tiểu nhân rõ rồi.” Không nói nhiều nữa, ta lên xe ngựa, lại phun một búng máu, Tần Dũng vội vàng đưa ta về hiệu thuốc.

Lại nói, Mao Giới mắng ta một phen, trong lòng sáng khoái, cười lớn vào phủ, gặp ngay Tuân Úc cùng Trình Dục đuổi theo ta ra ngoài. Ông ta cười hỏi: “Hai vị đại nhân vội vàng thế, có việc gì gấp sao?”

Tuân Úc vội hỏi: “Hiếu Tiên có nhìn thấy Triệu Như không?”

Mao Giới cười ha ha: “Có thấy, ở cửa ấy. A, hắn bị chủ công mắng sao? Tôi thấy miệng hắn học máu, sắc mặt không tốt, thật là sáng khoái.”

Tuân Úc nhìn Trình Dục: “Ông đuổi theo hắn đi, tôi đi bẩm báo chủ công.” Trình Dục gật đầu, chạy thẳng ra.

Tuân Úc đi vào, vội vã nói với Tào Tháo: “Chủ công, Tử Vân không ổn rồi, Hiếu Tiên nói thấy Tử Vân miệng phun máu tươi, chẳng lẽ bệnh tình hắn rất nặng? Chủ công, ngài hôm nay mắng hắn quá lời rồi.”

Tào Tháo vốn đang mặt đen lập tức giật mình: “Sao? Sao có thể được? Tháo sao biết hắn có bệnh, các người mau đi xem thế nào, đừng để xảy ra sự cố.”

Mao Giới tiến vào vừa lúc nghe được liền bước lên khuyên: “Chủ công, bọn tiểu nhân đó, không nên để ý. Ngài sao lại chiếu cố hắn như vậy?” Tào Tháo thở dài một tiếng, xoay người bỏ đi.

Tuân Úc cười khổ với người còn lại trong phòng: “Công Đạt, người đi cùng với ta.” Thì ra hắn chính là Tuân Du. Hai người gọi Mao Giới lúc ấy còn đang lắc đầu cùng đi luôn.

Trình Dục đuổi tới bên ngoài cũng không thấy ta đâu. Ta không về hiệu thuốc, mà bảo Tần Dũng trực tiếp đưa ta ra ngoài thành, tìm một nông hộ, thuê một tiểu viện ở tạm. Kỳ thực, một năm nay tâm trạng ta rất kém. Vân ca ca cự tuyệt đi cùng ta tới chỗ Tào Tháo; vì Vũ ca ca, ta không thể không kết giao cùng Tôn Sách và Chu Du, về sau còn phải đi cứu tính mạng hai người, chẳng khác nào gây thêm phiền toái cho mình, đó là còn chưa nói, ta cũng bắt đầu thích kết giao cùng hai người đó, nhưng sớm muộn gì cũng xảy ra xung đột; ám sát Lưu Bị thất bại, bản thân còn bị thương; trên đường gặp chuyện xui xẻo không nói, Tào Tháo lại còn đón Hoàng đế tới bên cạnh, bản thân mình lại chẳng biết làm thế nào; Quách Gia tới trễ lại

khiến ta thất kinh, mệt nhọc tìm kiếm gần một tháng, khiến thân thể mang bệnh càng thêm mệt mỏi. Mọi chuyện đã khiến lòng ta lao lực quá độ, vết thương trên vai lại vỡ ra. Đã bị thương còn bị bệnh, ta thật sự không duy trì được nữa. Đúng vậy, ta nhất định phải an tĩnh mà nghĩ lại.

Ta dưỡng bệnh ở đây, có Tần Dũng cẩn thận hầu hạ. Đến ngày thứ tư, bệnh tình đã chuyển biến tốt đẹp. Tần Dũng mang thuốc tới: “Công tử, uống thuốc đi.”

Ta nhìn thuốc về mặt đau khổ: “Ta không sốt nữa rồi, có thể không uống được không? Thuốc này thật đắng.”

Tần Dũng cười: “Công tử, lúc cậu khám bệnh cho người khác, cũng nói với bọn họ, thuốc đắng không cần uống sao?” Ta cũng chỉ biết làm mặt xấu, ngoan ngoãn uống thuốc.

Nhìn bộ dạng bận rộn của Tần Dũng, trong lòng ta cảm động một hồi, có người ở bên cạnh thật là tốt: “Tần huynh, ta lần này có phải rất quá đáng không?”

Tần Dũng quay đầu lại nhìn ta: “Công tử lần này bệnh thật không nhẹ. Bản thân bị thương, lại không dưỡng cho tốt, mấy ngày chạy qua chạy lại, gặp mưa sinh bệnh không nói, mới về đã lại đi tìm Tam gia, mệt nhọc như thế, bệnh không nặng mới lạ. Cậu thật không biết yêu quý chính mình.”

Ta cười: “Không phải nói chuyện này, ta nói chuyện với chủ công ấy, có phải rất quá đáng không? Người không biết đâu, chủ công lúc ấy vô cùng tức giận.”

Tần Dũng cười: “Theo tôi thấy, công tử đúng là tính tình trẻ con. Nghe cậu nói, vị Trọng Đức tiên sinh kia lớn tuổi hơn cậu nhiều như vậy, cậu lại dám phát cáu với người ta. Cũng giống như ta và ca ca phát cáu với Chu lão bá ấy, cậu có tức không?”

Đúng là như vậy, hôm đó, ta quỳ trước mặt Tuân Văn Nhược, hơi quá đáng: “Thôi bỏ đi, làm cũng làm rồi, ta chẳng có cách nào nữa. Chẳng qua, hết bệnh rồi, trở về biểu hiện ngoan một chút, bị mắng một chút cũng được.” Tần Dũng lại vui vẻ.

Chú thích:

* Tư Trực: chức quan can gián.

* Chu Xương: là người đã can Lưu Bang lập Như Ý làm thái tử.

49. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 49: Thụ Hình

Nói đi nói lại, ta vẫn muốn nghĩ làm cách nào để qua được cửa ải hoàng đế này. Không đợi ta nghĩ cho kỹ, tai họa đã tới. Buổi chiều, ta đang cùng Tần Dũng thảo luận việc để Công Tôn Hồng chế ra một đám bàn đạp, chợt nghe ngoài phòng có tiếng phá cửa. Thấy một đám lính phủ dinh úy vọt vào sân, ta chỉ biết là không tốt, không kịp nghĩ gì, một tay đẩy Tần Dũng xuống dưới giường: “Người đừng ra, nếu như không ổn, nhanh chạy đi tìm người.” Rồi tự mình ra ngoài.

Một viên quan theo binh sĩ tiến vào nhìn thấy ta, ha ha cười to: “Ồ, đây không phải đại thương nhân Triệu Như, Triệu công tử sao? Chúng ta nhận được cáo mật, nói nơi này có người bộ dáng khả nghi, hì, hóa ra là người!”

Ta lạnh lùng nhìn hắn: “Quan gia, tiểu nhân ở trong nhà nghỉ ngơi, cũng là phạm pháp sao?”

Kẻ kia nhìn ta: “Hừ, người không phạm pháp sao? Ta nói cho người biết, chúng ta chính là tới bắt người. Người đâu, trối lại cho ta, vào nhà tịch thu đồ.”

Vì đại sự, ta nhẫn nhịn: “Quan gia, các người làm như vậy, trái với pháp luật. Các người dựa vào cái gì mà bắt người?”

Người kia nhìn ta cười lạnh: “Trái với pháp luật? Đối với loại tiểu nhân như ngươi cần gì nói luật? Ngươi cho rằng ngươi có thể dựa vào sủng ái của Tào đại nhân là có thể vô pháp vô thiên sao? Ta nói cho ngươi biết, bắt ngươi chính là mệnh lệnh của Tào đại nhân. Hừ, loại người như ngươi, chỉ làm bại hoại danh dự của Tào đại nhân.”

Đầu ta ong một tiếng, sợ ngây người. Tào Tháo hạ lệnh bắt ta? Chỉ vì ta bộc phát nóng nảy, mà sai người tới bắt ta sao? Người kia thấy ta ngẩn người, cực kỳ đắc ý.

Lúc này, binh lính vào nhà cầm bộ quần áo dính máu ta thay ra nói: “Liều đại ca, tìm ra rồi.”

Tên Liều đại ca cầm y phục trong tay, cười lớn: “Triệu Như à Triệu Như, ngươi không chỉ là gian thương, lại còn giết người cướp của, để ta xem ngươi còn xảo ngôn nữa không. Đi, áp giải về đình úy phủ.” Binh sĩ lấy dây thừng trói ta lại dẫn đi.

Ta cuối cùng cũng có phản ứng, cái gì? Giết người cướp của? Tội danh này là sao? Hừ, cái này sợ không phải Tào Tháo nghĩ ra được. Để xem các người định làm gì?

Tần Dũng thật gấp, khó khăn lắm mới thấy bên ngoài đã yên tĩnh, hần vội vàng chạy về thành. Nghĩ một hồi, đã biết ai đâu! Nhưng thời gian không đợi người, hần tới ngoài cửa phủ Tào Tháo, liền ôm cây đợi thỏ. Vừa may, chưa tới nửa canh giờ, Tuân Úc đại nhân tới đó.

Nghe thấy gác cổng tiếp đón Tuân đại nhân, Tần Dũng lập tức nhào tới: “Đại nhân, Tuân đại nhân, cứu mạng!”

Tuân Úc dừng bước, quay đầu lại nhìn, không quen biết: “Ngươi là người phương nào? Vì sao kêu cứu mạng?”

Tần Dũng đành phải bắt chắp, tiến lên nắm lấy tay áo ông ta: “Tiểu nhân là quản gia của Triệu công tử, đại nhân, mau cứu công tử nhà tiểu nhân.”

Tuân Úc sửng sốt, vẫn chưa kịp phản ứng: “Triệu công tử, cái gì Triệu...” Hần che miệng: “Ngươi đi theo ta.” Rồi mang theo Tần Dũng vào Tào Phủ.

Vội vàng chạy đến nội đường, nhìn chung quanh không có ai, hần mới hỏi: “Triệu Như xảy ra chuyện sao?”

Tần Dũng dốc sức gật đầu: “Tào đại nhân muốn giết công tử, ông ấy phái người bắt công tử, muốn lấy tội danh giết người cướp của trừng trị cậu ấy. Hiện tại, người đã bị bắt tới đình úy phủ. Cầu xin đại nhân cứu mạng.”

Tuân Úc thật sự choáng váng, chưa kịp nói gì, tiếng cười của Tào Tháo đã truyền tới: “Ồi, mấy người đó thật là, không mấy người có thực học, Tháo thật không có tinh thần nữa, vẫn là Văn Nhượng có kiên nhẫn.” Đúng là Tào Tháo mang theo Mãn Sủng, Tuân Du vừa tới.

Tuân Úc chạy ra ngoài nghênh đón: “Chủ công, có phải ngài phái người bắt Tử Vân không?”

Tần Dũng vừa nghe Tuân Úc nói, lập tức nhào tới: “Đại nhân, đại nhân, công tử tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện. Tiểu nhân biết cậu ấy hôm đó đắc tội đại nhân, cầu ngài thương tình cậu ấy nhiều năm khổ cực bôn ba, tha cho cậu ấy một mạng đi!”

Tuân Úc sợ tới mức ôm lấy miệng hần: “Ở đây không phải chỗ nói chuyện. Chủ công, vào trong rồi nói.” Tào Tháo bọn họ về mặt nghi ngờ đi vào phòng.

Sau khi vào trong, Tào Tháo nhìn Tần Dũng: “Sao lại thế này? Văn Nhượng, hần là người phương nào, nói cái gì vậy?”

Tuân Úc trả lời: “Chủ công, hần là quản gia của Tử Vân, hần nói ngài phái người bắt Tử Vân, còn muốn giết hần.”

Tào Tháo chấn động, nắm lấy Tần Dũng: “Ngươi nói rõ ràng cho ta, sao lại thế này? Ai muốn giết hần?”

Tần Dũng sửng sốt: “Không phải đại nhân ngài hạ lệnh bắt công tử sao?”

Tào Tháo nhíu mày: “Ta có hạ lệnh đâu? Nhưng thật ra mấy ngày nay, có âm thầm tìm hần, đây là có chuyện gì?”

Tần Dũng nóng nảy: “Nhưng mà, đại nhân, mấy quan gia phủ đình úy tới bắt người nói phụng mệnh ngài, hiện tại người khẳng định đang ở đình úy phủ. Đại nhân, bọn họ muốn lấy tội danh giết người cướp của đình tội công tử, nhưng mà, hai bộ quần áo dính máu kia, đều là quần áo của công tử mà, có quan hệ với ai khác đâu. Ngài mau tới cứu cậu ấy.”

Tào Tháo nghe được sợ hãi người, Triệu Như bị thương, hẳn bị thương sao? Quay đầu nhìn bọn Tuân Úc: “Các người còn không nhanh đi, ai lớn gan muốn chết vậy? Nhất định phải khiển trách, thật quá đáng.” Tuân Úc cùng Mãn Sùng vội vàng chạy ra ngoài, Tần Dũng đuổi theo sát.

Bên này Tuân Du hướng Tào Tháo nói (trong mấy người, hiện tại xem ra chỉ có hắn tỉnh táo): “Chủ công, người này nhất định là bình thường nhìn Triệu Tử Văn không quen mắt, muốn mượn cơ hội này hại hắn. Bên ngoài đều nói, ngài sủng hạnh một tiểu thương nhân, đối với ngài bất lợi. Bọn họ làm như vậy, cũng là vì chủ công thôi. Chủ công nên nghĩ ra phương pháp, không để người khác làm tổn thương Triệu Tử Văn mới được. Những người đó, đừng trừng phạt.” Tào Tháo thở dài.

Lại nói, ta bị áp giải tới phủ Đình Úy, liền bị ném vào nhà giam, thật sự là ném đó, đau chết người. Đại khái nửa canh giờ sau, tên họ Liêu vừa rồi tới, nhìn ta cười đắc ý. Thấy biểu tình của hắn, ta chỉ biết hắn đi xin chỉ thị, thậm chí có khả năng được sự cho phép của Mao Giới, ta thật xui xẻo. Lúc này thật muốn nói ra thân phận của mình, nhưng nghĩ lại, bọn người này tin ta sao, ôi, vẫn chờ tin tức của Tần Dũng đi, hẳn đã tìm thấy người tới cứu ta chưa.

Họ Liêu nhìn ta cười: “Triệu Như, coi như người xui xẻo, rơi vào tay chúng ta. Tội danh giết người cướp của này, nếu người thừa nhận, có thể bớt chút đau khổ cho da thịt.”

Ta nhìn hắn cười lạnh: “Đơn giản vậy sao? Hi, giết người cướp của, ta là một đại thương nhân, làm ra chuyện đó làm gì? Nói ra ai tin? Người phủ đình úy các người thật dần dợn, đem đặt tội danh cũng không xong.”

Tên gia hỏa này tức giận: “Tốt, tốt, miệng lưỡi quả nhiên lợi hại. Người đừng mong có người tới cứu người, lần này là Tào đại nhân tự mình hạ lệnh. Người cho rằng có thể dựa vào khuôn mặt xinh đẹp cùng hoa ngôn xảo ngữ, là có thể khiến đại nhân vui vẻ, là có thể mặc kệ người làm xằng bậy sao? Nằm mơ đi. Ta không nhiều lời với người nữa, cho người một chút thời gian, suy nghĩ cẩn thận, xem có đồng ý cung khai hay không.”

Ta nhắm mắt lại không nói lời nào, kéo dài một chút thời gian? Nghe xong lời hắn nói, ta càng chứng thực ý nghĩ trong lòng, mặc kệ Tào Tháo mắng ta thế nào, đều không thể nói ta làm xằng làm bậy, các người tự tiện hành động, còn muốn gạt ta? Mao Giới, thủ hạ của người thật dần.

Một lát sau, họ Liêu đã hết bình tĩnh: “Triệu Như, người rốt cuộc có khai hay không?”

Ta mở to mắt nhìn hắn: “Nhận cái gì mà nhận? Ta không làm, nhận cái gì. Ta nói này đại nhân, các vị hãy suy nghĩ kỹ hậu quả việc này đi.”

Họ Liêu giận quá cười lớn: “Tốt lắm, còn cãi bướng. Người là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, chớ trách chúng ta. Các huynh đệ, cho Triệu công tử hưởng thụ một chút quy củ ở đình úy phủ đi.”

Lúc này, ta cuối cùng cũng cảm nhận được nỗi khổ của Công Tôn Hồng. Mẹ ơi, roi đánh vào người thật đau quá, so với đao tên còn xót hơn nhiều. Vết thương trên vai liệu có lại vỡ tiếp không đây, sao lại đau như vậy. Ta một bên cần chịu đựng, một bên mắng Tần Dũng trong lòng, tìm người cũng lâu vậy, ta đến Đình Úy phủ đạo chơi chắc! Chỉ chốc lát sau, đã hôn mê bất tỉnh.

Lúc Tuân Úc và Mãn Sùng chạy vào, vừa đứng nhìn thấy một binh sĩ dội nước lạnh trên đầu ta. Thấy ta tỉnh lại, tên họ Liêu kia còn trêu chọc: “Ồ, thật không hổ là phú gia công tử, chưa từng hưởng qua khổ! Mới mấy chục roi đã hôn mê rồi. Loại người được nuông chiều từ bé như người không nên ra ngoài nghịch ngợm. Thế nào, nhận tội đi, nếu không, thưởng tiếp cho người sáu chục loại khổ hình khác, xem người nhịn tới lúc nào.”

Mãn Sùng một tay bắt lấy Tuân Úc đang định xông tới nói: “Văn Nhược, bình tĩnh một chút, để tôi.” Tuân Úc hít một hơi thật sâu, cổ nín lại, đi theo sau Mãn Sùng tiến vào.

Họ Liêu nhìn thấy bọn họ, giật nảy mình: “Ồ, xin ra mắt hai vị đại nhân.”

Mãn Sủng cố gắng nói thật bình tĩnh: “Bỏ qua đi, nghe nói các người bắt Triệu Như, vì sao vậy?”

Họ Liêu cẩn thận trả lời: “Gần đây ngoài thành xuất hiện hành vi giết người cướp của, chúng tiểu nhân nhận được mật báo, nói ngoài thành có người khả nghi tới ở, tới kiểm tra mới thấy hấn. Lục soát chỗ hấn thấy một bộ y phục dính máu, cho nên dẫn về để thẩm vấn.”

Mãn Sủng hừ một tiếng: “Triệu Như mấy ngày trước đây bị cường đạo tập kích mới bị thương, bộ quần áo dính máu chắc là của hấn thôi. Các người bắt người như vậy, có chứng cứ gì khác không? Chỉ bằng một bộ y phục dính máu, lại muốn định tội hấn?”

Ta thật đau, nghe tiếng bọn họ, thật giống như được giải thoát, nhanh chóng tiếp lời: “Đúng vậy, đa tạ đại nhân chứng minh sự trong sạch của ta. Tiểu nhân thật không làm chuyện gì phạm pháp.”

Tuân Úc nghe được tiếng ta, cuối cùng nhẹ nhàng thở thoải, vội vã tiến lên: “Các người không có chứng cứ, đã dám tra tấn bức cung, lẽ nào lại thế. Còn không nhanh thả người.”

Nhìn thủ hạ thả ta xuống đất, họ Liêu quát cường trả lời: “Đại nhân, chuyện tra tấn Triệu Như đã được Mao đại nhân đồng ý. Sự việc còn chưa...”

Không đợi hấn nói xong, Mãn Sủng trừng mắt, người thực không biết điều: “Còn nói bậy nữa? Luật pháp Đại Hán, không thể vu hại người. Mao đại nhân tinh thông luật pháp, làm quan thanh chính, làm sao có thể đồng ý các người làm ẩu? Ta là phụng lệnh Tào đại nhân, mang Triệu Như ra ngoài, nếu Mao đại nhân có chứng cứ chứng minh Triệu Như quả thật phạm pháp, chúng ta sẽ giao lại hấn cho các người xử trí. Hừ!” Không để ý người đó nữa, ông ta và Tuân Úc đỡ ta đi.

Họ Liêu không biết làm sao, thấy lưng ảnh chúng ta đi ra ngoài, chửi ầm lên: “Tên Triệu Như là đồ khốn nạn gì thế? Có thể lừa gạt mấy vị đại nhân đó vì hấn ra mặt.”

Đến ngoài cửa, Tần Dũng nhanh chóng đỡ ta lên xe ngựa. Đám Tuân Úc muốn dẫn ta đi gặp Tào Tháo, ta cười khổ mà nói: “Phiền hai vị về trước báo bình an, ta thế này làm sao có thể đi gặp Tào công. Chờ ta hồi phục nghỉ ngơi một chút, sẽ đến tạ Tào công.”

Hai người ngẫm lại cũng đúng, Tuân Úc thở dài: “Tử Vân, không cần cố, trở về dưỡng thương cho tốt, qua hai ngày hãy tới gặp chủ công, chớ để chúng ta lại lo lắng mới được.” Ta đáp ứng. Hai người đem ta tiễn về tới hiệu thuốc, mới trở về bẩm báo cho Tào Tháo.

Dần dò Tần Dũng đi chuẩn bị pha thuốc, nấu nước cho ta tắm gội, Tần Dũng đáp ứng đi làm. Hấn đi rồi, ta nhanh chóng thay đổi y phục, bảo gia nhân ta đi Tào phủ, rồi mang theo Tiểu Bạch chạy ra khỏi thành, Ta không thể đợi ở đây, vết thương trên người nhất định phải tìm người tìm nơi xử lý, không có cách nào cả! Nhưng mà, thân thể ta không có tốt như ta tưởng, ra khỏi thành không bao lâu, ta không duy trì được nữa, hôn mê bất tỉnh.

Tần Dũng chuẩn bị tốt mọi thứ, lại không thấy ta đâu, vô cùng kinh hãi, tìm thế nào cũng không thấy ta, người sắp phát điên. Ngày hôm sau hai vị ca ca mới nghe nói việc này, tới tìm ta, không thấy người đâu, gấp gáp vô cùng. Tuân Úc nhanh chóng báo cho Tào Tháo, Tào Tháo vừa đau lòng vừa tức giận: “Tên gia hỏa kia, ta biết nói hấn thế nào đây, không đem người khác cấp chết không được sao.” Đành phải âm thầm hạ lệnh, cho Mãn Sủng phụ trách, phải mau chóng tìm ta trở về.

Mao Giới lúc đó lại thở dài, sắp thành lại bại, sớm biết thế, nên giết luôn Triệu Như ở ngoài thành mới đúng. Hấn oán trách Tuân Úc: “Văn Nhượng, các ông không khuyên chủ công rời xa bọn tiểu nhân như Triệu Như thì thôi, sao lại nổi giận cho giặc?”

Tuân Úc nhìn hấn, thần nhiên nói: “Hai năm trước, không có Triệu Như cung cấp lương thảo cùng tiền bạc, chúng ta đã sớm thua dưới tay Lữ Bố rồi, còn có thể có hôm nay sao? Hấn là một thương nhân, lại không làm hại chủ công cùng chúng ta, ông vì sao lại không thể dung hạ cho hấn? Hiếu Tiên, ta biết ông vì tốt cho chủ công, nhưng mà, không nên khiến chủ công lấy oán trả ơn đi.”

Mao Giới sững sốt cả nửa ngày: “Tôi không biết việc hấn cung cấp lương thảo. Nếu Văn Nhượng đã nói thế, chỉ cần hấn không phạm pháp, tôi cũng không nhằm vào hấn nữa vậy.”

50. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 50: Phân Tích

Đám người Tào Tháo cực khổ tìm ta, ta không hề biết. Hôm đó, sau khi ngất đi, Tiểu Bạch không ngừng mang ta chạy. Lúc ta tỉnh lại, phát hiện mình đang ở một khu rừng rậm, người nằm trên cỏ, bên tai có tiếng suối nước chảy qua. Gắng gượng ngồi dậy, nhìn xung quanh, thấy Tiểu Bạch đang im lặng ở ngay gần bên cạnh. Thấy ta đã tỉnh, nó chạy lại, nhẹ nhàng liếm tay ta, thật là có linh tính. Ta đi tới mép nước, thấy y phục đầy máu, chậm rãi xuống nước. Dù sao không có ai, gột rửa một chút. Nhưng mà, thật kỳ quái, đại bộ phận vết thương trên người đã khép lại, tốt quá rồi, giúp ta khỏi đau.

Đợi đến lúc ta nằm bẹp trên cỏ nghỉ ngơi, đột nhiên nghe thấy tiếng Vũ ca ca: “Cô nương ngốc, tự mình hại mình, ăn một thân thương tích. Người đó!”

Ta mừng rỡ: “Vũ ca ca, huynh tỉnh rồi? Như nhi rất nhớ huynh!”

Triệu Vũ thở dài: “Người đó, lúc người ngất đi, ta liền tỉnh lại. Bằng không, người làm sao đến được đây? Tiểu Bạch không đưa người về thành mới là lạ.”

Ta mặc kệ huynh ấy nghĩ cái gì: “A, Vũ ca ca, nó thật là Tiểu Bạch của huynh đúng không? Muội lần đầu nhìn thấy nó, đã cảm thấy có một loại duyên phận nói không nên lời.”

Triệu Vũ ừ một tiếng, rõ ràng lời ta nói khiến huynh ấy nghĩ tới chuyện trước kia. Một lát sau, huynh ấy mới nói: “Đúng vậy, nó đúng là Tiểu Bạch. Cảm ơn người, Vân Như, người có thể tìm thấy nó, ta thật sự rất mừng. Được rồi, không nói chuyện này nữa. Người thật là, ta truyền tâm pháp nội công cho người, người vì sao không dùng? Làm chính mình bị thương nặng như vậy? Không dùng nội công để chữa thương, phát sốt còn chạy đi khắp nơi, muốn tìm chết sao?”

Sao? Ta không hề biết: “Vũ ca ca, nội công tâm pháp có thể chữa thương sao? Muội có biết đâu, huynh đâu có nói cho muội biết!”

Triệu Vũ thật sự là dở khóc dở cười: “Ôi, tất cả công lực của ta đều chuyển cho người, vậy mà người ngay cả chuyện này cũng không biết, thật phục. Được rồi, bây giờ dạy người cũng được.”

Một lát sau, ta cực kỳ chán nản: “Đơn giản quá! Ôi, muội ăn nhiều ngày khổ oan rồi.”

Triệu Vũ cười: “Như công lực hiện tại của người, căn bản không cần phải chịu khổ như vậy. Kiểm tra thương thế của người, ta thật đau lòng.” Ta cười: “Chẳng thể trách thương thế muội tốt lên phân nửa, thì ra có ca ca chữa trị cho ta! Đa tạ Vũ ca ca.”

Triệu Vũ lại thở dài: “Như nhi, ta thật hối hận, không nên để nữ nhi như người chịu khổ thế này. Nhưng mà, cách làm của người thật đáng kinh ngạc, ta còn nghĩ người sẽ ở bên cạnh Tào Tháo bày mưu tính kế!”

“Vũ ca ca, là huynh nói cho ta mà, mấu chốt để Tào Tháo thống nhất được thiên hạ là cuộc chiến ở Kinh châu, cách hiện tại còn rất xa. Lại nói, thời gian thống nhất phương Bắc hầu như không thể thay đổi, bên cạnh ông ta mưu sĩ đã đủ nhiều, đặc biệt còn có Tam ca. Như nhi muốn vượt lên đám phụ tá bên cạnh ông ta, không thể không tìm lối đi khác. Còn nữa, ta là nữ nhi, cả ngày cùng bọn họ ở một chỗ, sớm muộn gì cũng bại lộ thân phận, vẫn nên ở bên ngoài tốt hơn.”

Triệu Vũ cười: “Như nhi, người thật thông minh, so với ta giỏi hơn nhiều.”

“Ôi, không phải Như nhi thông minh, là ca ca huynh tâm địa quá tốt. Đúng rồi, Vũ ca ca, huynh sẽ không trách muội đã giết nhiều người như vậy chứ?” Ta rất không tự tin.

“Như nhi, ta không thích giết người, nhưng người muốn làm thế nào là chuyện của người, dù sao ta tin tưởng, người sẽ không giết lung tung người vô tội. Có điều, những chuyện như ám sát Lưu Bị, không thể lại làm, quá nguy hiểm.”

“Muội cũng biết là nguy hiểm, nhưng mà, muội không thể trở mắt nhìn Vân ca ca lại đi cùng hắn. Hiện tại, muội cũng không biết nên làm gì. Còn nữa, Tào Tháo đã đem Hoàng đế về bên cạnh, Như nhi không ngăn cản được, nên làm sao đây? Lại nữa, huynh muốn muội cứu Tôn Sách, nhưng mà, nếu hắn khởi binh tấn công Hứa Đô, chiếm lĩnh Từ châu, muội làm sao có thể ngăn cản? Vũ ca ca, Như nhi khổ tâm lắm!”

Triệu Vũ trầm mặc một hồi: “Như nhi, ta hiểu suy nghĩ của ngươi. Chuyện Tôn Sách cách giải quyết tốt nhất là tiến cử cho hần một người, chính là Lỗ Túc. Có đề nghị của Lỗ Túc, Tôn Sách cũng không phải thuộc phe bảo hoàng, hần nghe lời Lỗ Túc, chuyên tâm phát triển tại Giang Nam. Giang đông thủy quân lợi hại, lực quân không bằng Tào Tháo. Ngươi nhanh chóng một chút đem phương pháp huấn luyện lực quân dạy cho Tào Thuần, để hần có thể tạo ra một đội Hồ Báo Doanh thật mạnh, đến lúc đó, chỉ cần một gã thượng tướng trấn giữ ở Hợp Phì, Tôn Sách căn bản không cách nào Bắc thượng. Ngươi không phải đã huấn luyện thủy quân sao? Không cần sợ bọn họ.”

“Nhưng mà, huynh không cho muội tổn thương đến bọn họ mà, chúng ta sớm muộn gì cũng có xung đột, đến lúc đó ta nên làm gì đây?”

Triệu Vũ trầm mặc một chút, cuối cùng thở dài nói: “Chuyện này không có cách nào. Đến thời điểm xảy ra đánh nhau, ngươi cứ phóng tay mà làm thôi. Đương nhiên, nếu có thể bắt sống bọn họ là tốt nhất, nếu không thể, cứ làm cho tận bằng hữu chi đạo đi, ta không trách ngươi. Về phần Vân ca ca, ngươi cứ hết sức làm cho hần thấy rõ con người Lưu Bị. Vân ca ca là một người trung thành, một khi hần thấy rõ bộ mặt thật của Lưu Bị, sẽ đi cùng ngươi. Kỳ thực vấn đề đó cũng không lớn lắm. Như nhi, ta biết lo lắng của ngươi là vấn đề Tào Tháo sắp sửa ép thiên tử hiệu lệnh chư hầu. Vấn đề này đúng là rất khó giải quyết, ta cũng chưa nghĩ ra biện pháp nào tốt.”

Ta nghe liền thở dài: “Vũ ca ca, huynh suy nghĩ một trăm năm cũng chưa ra, muội nên làm gì đây?”

Triệu Vũ than một tiếng rồi nói: “Kỳ thực, chuyện ngênh đón hoàng đế này, ta có điểm đồng tình. Thứ nhất, trong tình huống trước mắt, nước cờ này vẫn hữu dụng. Có một chút thế lực, vẫn nên có danh nghĩa của Hoàng đế. Tào Tháo có thể mượn danh nghĩa hoàng đế, xa thân gần đánh, chuyện này rất có lợi với việc củng cố thực lực, ổn định phát triển của ông ta. Thứ hai, Như nhi, ta biết, ngươi trung thành với Tào Tháo, nhưng ngươi càng cần vì thiên hạ dân chúng suy nghĩ. Phải biết rằng, nếu như hoàng đế chết lúc này, thiên hạ sẽ càng thêm hỗn loạn, không biết sẽ có bao nhiêu người xưng vương, bao nhiêu người xưng đế. Nếu như vậy thật, dân chúng thiên hạ sẽ lâm vào cảnh khổ khó nói thành lời. Như nhi, dân chúng vô tội, giữ một vị hoàng đế vô dụng có đáng là gì, đối với lão bách tính mà nói vẫn là tốt hơn. Ngươi phải nhớ kỹ một chút, thiên hạ không phải của một người, một dòng họ, mà là của toàn bộ người trong thiên hạ, tối thiểu là đại đa số người thiên hạ trong thiên hạ. Muốn nghĩ việc thống nhất thiên hạ, nhất định phải nghĩ tới việc khiến cho lão bách tính có thể được hưởng những ngày tháng an nhàn. Đương nhiên, Tào Tháo sẽ nếm chút khổ sở, chúng ta có thể nghĩ biện pháp tận lực đem ảnh hưởng của việc đó hạ xuống thấp nhất. Ta vẫn kiên trì cho rằng mấy người Đồng Thừa không thể chết, không nên giết họ, mặt ngoài còn có thể duy trì quan hệ hữu hảo với Hoàng đế, ngăn chặn được xung đột. Đầu đã rơi xuống đất, cái gì cũng không thể挽 hồi, ngươi nhất định phải làm được điều này.”

Ta thật nghi ngờ: “Nhưng mà Vũ ca ca, huynh phải biết rằng, nếu nói những người đó không thể giết, bọn họ càng không ngừng quấy rối, Tào Tháo vẫn sẽ trong hoàn cảnh nguy hiểm có thể bị ám sát. Còn nữa, Hứa Đô vĩnh viễn lâm vào tình trạng phải đề phòng, đó là tâm phúc chi họa đó. Ra ngoài làm việc, con cái trong nhà bị sói canh chừng, làm sao làm việc được?”

“Chuyện này rất đơn giản. Kỳ thực, giết Đồng Thừa, nguy hiểm ở Hứa Đô vẫn tồn tại, những người mang trong lòng bất mãn lúc nào cũng có thể hành động, ngươi khó lòng phòng bị. Lại nói, không giết Đồng Thừa, không nói gì, cũng không khiển trách. Ta cho ngươi một chủ ý, ngươi dùng phương pháp khuyên ngăn, bọn họ không phải rất trung thành với hoàng đế sao, để bọn họ trông chừng hoàng đế là được. Ngươi ở bên cạnh hoàng cung xây một biệt viện tường cao, đem bọn Đồng Thừa bỏ cả vào đó, không giết không thả. Hiểu chưa?”

“Cho dù như vậy, cũng phải điều binh đến trông giữ. Cứ nuôi nhốt vị hoàng đế kia như vậy cũng không phải kế lâu dài.”

“Chuyện này ta biết, cái đó chỉ là tạm thời. Kỳ thực ta nghĩ, có câu ngươi cần phải biết, đó là: đất trong thiên hạ, chính là vương thổ; người trên đất đó, chính là vương thần. Thân phận của ngươi vừa hợp. Thế này đi, ngươi tìm cơ hội, thân cận hoàng đế một chút, chờ cơ hội chín muồi, ngươi giúp hần lựa chọn một người hần thích, hần cho rằng là một chư hầu trung thành với hần, đem hần tống khứ khỏi Hứa Đô, yêu thích nơi nào, thì tới đó mà ở, hài lòng với ai, thì ở với người đó là được.”

Ta nghĩ: “Phương pháp này tốt thì tốt, nhưng rất khó thực hiện. Thứ nhất, người này khó tìm. Không có thể lực, hoàng đế không dám đi, thể lực lớn, lại thành uy hiếp chúng ta; thứ hai, người này không thể thực tâm trung thành với hoàng đế, nếu không chúng ta cùng hấn đối địch, sẽ đối địch với hoàng đế, khiến Tào Tháo trở thành kẻ địch của thiên hạ nghĩa sĩ, đối với chúng ta quá bất lợi; thứ ba, thuyết phục Tào Tháo buông tha cho hoàng đế cũng khó khăn. Huynh chưa nhìn thấy, bộ dáng đặc ý của Tào Tháo lúc này, làm muội bực mình.”

Triệu Vũ cười: “Điều thứ ba, một chút cũng không khó. Tào Tháo rất nhanh sẽ ném mùi đau khổ. Thực ra tới lúc này, chính ông ta đã muốn cách xa vị hoàng đế này một chút; người cũng thật, vì cái gì mắng chửi Trọng Đức tiên sinh như vậy, ông ta cũng vì tốt cho Tào Tháo thôi. Về phần Văn Nhượng tiên sinh, ôi, hấn sinh nhằm thời đại. Điều thứ hai, hì, người cho rằng hôm nay thiên hạ còn có thể lực chư hầu nào thật lòng đối đãi với hoàng đế sao? Nếu thật, mắt nhìn hoàng đế sắp chết đói, đã có người tới giúp đỡ. Lúc này, có thể nói, trừ Tào Tháo ra, chẳng ai có hứng thú với Hoàng đế cả. Những người sau này tỏ ra nhiệt tình với Hoàng đế, mục đích đều là để đả kích Tào Tháo, không phải thực lòng vì Hoàng đế; điều thứ nhất, mới thật sự là vấn đề. Tào Tháo muốn trừ hết thống nhất phương bắc, các chư hầu phương bắc đều không được. Lữ Bố, người lại muốn thu thập hấn để dùng. Phía nam, Kinh châu quá trọng yếu, không thể để hoàng đế tới đó, nếu không, không thể thảo phạt Lưu Biểu; chỗ Tôn Sách cũng không được, khả năng của Công Cẩn cùng Tử Kính không thể coi thường, còn chưa kể đến bọn cáo già Trương Chiêu. Hoàng đế tới đó, thật khó mà nói. Cách sông mà trị, không phải là lý tưởng của chúng ta. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Ích châu. Xem ra chỉ có đem Hoàng đế tới đó. Lưu Chương cũng là người biết cách xử sự, Hoàng đế tới đó, cũng coi như được hưởng thụ.”

Ta thở dài: “Nhưng mà Vũ ca ca, Lưu Chương thế nào cũng là một người thành thực, hấn sẽ không thương tổn hoàng đế, cho dù hấn không cam lòng, cũng không phản kháng. Đến lúc đó, để cho Đồng Thừa nắm giữ đại quyền, lại mượn danh nghĩa hoàng đế thảo phạt chúng ta, thật không thoải mái. Còn chưa nói, vị hoàng đế kia nhất định sẽ đồng ý bọn họ làm như vậy. Đến lúc đó, cùng bọn họ đánh nhau, chính là danh không chính, ngôn không thuận, chính là phản Hán. Tào Tháo sẽ không đồng ý.”

Triệu Vũ không nói gì. Ta biết, thật sự rất khó! Qua thật lâu sau, Triệu Vũ đột nhiên nói: “Đem Lưu Chương đuổi xuống khỏi sân khấu, để Lưu Bị lấy Ích châu, thế nào? Người kia đã tâm cũng không nhỏ, nhóm Đồng Thừa không phải đối thủ của hấn, chỉ sợ còn chết trong tay Lưu Bị. Hoàng đế ở trong tay hấn, không được an nhàn. Có lẽ, hoàng đế cũng sẽ giống Đào Ưng, Lưu Kỳ, bệnh nặng bỏ mình, rồi để lại di chiếu, cho hấn làm hoàng đế. Giống như hấn đoạt Từ Châu và Giang Hạ vậy.”

Ta thất thần: “Không được. Người này để lại, Vân ca ca xử lý ra sao? Muội không muốn cùng Vân ca ca chia làm hai phe. Loại người đó là nguy quân tử.”

Triệu Vũ thở dài: “Nếu như trước khi hấn đi Ích châu, người không thể thuyết phục Vân ca ca lưu lại, ta nghĩ, người cứ học cách Tào Tháo đối phó với ta đi, đem Vân ca ca cầm tù bên cạnh người là được. Dù sao không thể để huynh ấy theo Lưu Bị.”

A?! Ta ngây người: “Không thể, cầm tù Vân ca ca? Muội không làm được.”

“Vì sao? Với võ nghệ của người, không hề dưới Vân ca ca, hai bên đối chọi, người giam giữ hấn đâu có khó!”

“Nhưng mà, thứ nhất, Như nhi không hạ thủ được; thứ hai, Như nhi không muốn bại lộ thân phận trên chiến trường.”

“Hì, Như nhi, người đôi lúc cũng không thông minh. Ở Liêu Tây, người không phải đã tạo ra một sư huynh sao. Lúc ám sát Lưu Bị, lại che mặt. Người chỉ cần bịt mặt mặc đồ nguy trang, nguy trang luôn cho cả Tiểu Bạch, không được sao? Còn nữa, người dù sao vẫn phải ra chiến trường thu phục Lữ Bố, nói không chừng còn có người khác thấy, người không muốn để lộ thân phận, làm sao được?”

“Oa, thật sự là ý kiến hay. Cảm ơn huynh, Vũ ca ca.”

“Ôi, giọng làm nũng của người, ta không chịu nổi, Vân ca ca thật là, chỉ cần trung thành, không cần tình thân huynh muội. Vì không cho hấn theo Lưu Bị, người nhất định phải dùng mọi biện pháp nhé! Còn nữa, trước khi chưa lấy được Kinh châu, không thể để Hoàng đế chạy mất. “

“Muội biết. Nhưng mà, còn phải xa Vân ca ca lâu như vậy. Cũng may, thân phận của muội hiện tại, vẫn có thể đi thăm huynh ấy. Đúng rồi, còn hai vị ca ca chưa tìm được, xem ra, ta phải nhanh tới Kinh châu.”

Triệu Vũ cười: “Không vội, Tứ ca vẫn còn đang học hỏi. Lục ca còn chưa tới chỗ Hoàng Tổ, người đi sớm cũng vô ích. Lúc người đi cứu Tôn Sách, cũng có thể gặp được bọn họ.”

“Này cũng phải. Còn có, muội muốn đi Nghiệp thành, nghĩ cách đem Điền Phong, Tự Thụ về đây mới được.”

Triệu Vũ cười to: “Bây giờ còn chưa được. Điền Phong, người phải đợi tới lúc Viên Thiệu muốn giết ông ta, ông ta mới có thể theo người. Về phần Tự Thụ, khó nói, hẳn đối với Viên Thiệu quá bảo thủ. Dù sao người tính rồi hãy làm! Đúng rồi, Như nhi, việc khẩn cấp trước mắt của người là ngăn cản Tào Tháo đi Uyển thành. Đại ca đi lần này quá nguy hiểm.”

“Chuyện này muội đã nghĩ. Đi thì đi, có thể giải quyết bằng hòa bình thì sẽ không có chiến tranh. Lại nói, đi sớm, Giả Hủ sẽ tới sớm! Chỉ cần muội không cho Tào Tháo đụng tới nữ nhân kia, sẽ không có chuyện gì nữa.”

“Ừ, người nghĩ cũng không sai. Nhưng mà, ta năm đó không chứng kiến chuyện này, chỉ là đọc trong sách. Người cẩn thận một chút. Nơi đó là chỗ cực hiểm với đại ca, không thể để đại ca gặp nguy hiểm, nhớ đấy!” Ta mạnh mẽ gật đầu.

Triệu Vũ tiếng cười lại cất lên: “Được rồi, ta mệt muốn chết, phải nghỉ ngơi đã. Người cũng trở về đi, đi đã vài ngày, còn không trở về, bọn họ sẽ lo chết mất.”

Ta thật lưu luyến: “Vũ ca ca, huynh lại muốn ngủ, lần sau lúc nào mới tỉnh vậy? Muội chỉ có một mình, khổ cực lắm.”

“Ha ha, Vân Như, người đừng dựa vào ta, phải tin tưởng chính mình. Nếu như, người hiện tại muốn từ bỏ, ta cũng không phản đối. Nhưng mà, muốn ngừng mà không được chỉ sợ chính là người!”

“Vũ ca ca, huynh thật không hổ là ngủ trong đầu muội, muội nghĩ cái gì huynh cũng biết.”

“Ha ha, ha ha, ha ha...” Tiếng của Triệu Vũ dần dần đi xa.

51. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 51: Nhận Sai

Lúc ta tinh thần tỉnh táo trở về hiệu thuốc, thấy Tần Dũng đang đi đi lại lại loanh quanh ở đó. Thấy ta tiến vào, hắn toàn thân thả lỏng, cả người mềm nhũn: “Công tử, cậu còn không trở về, tôi gấp muốn chết.”

Ta buồn cười nhìn hắn: “Không thể nào, người cũng không phải chưa biết ta. Ta là loại người dễ dàng chết trôi nổi vậy sao? Nhìn đáng sợ về người kìa!”

Tần Dũng cười khổ: “Phải, tôi biết công tử lợi hại. Nhưng mà, các huynh trưởng của cậu lợi hại hơn so với cậu rất nhiều. Còn nữa, cậu còn chưa về, hiệu thuốc của chúng ta sẽ gặp tai ương.”

Ta cười to: “Các ca ca của ta chẳng lẽ muốn đem hiệu thuốc phá bỏ sao? Họ dám chắc!”

Tần Dũng vẻ mặt đau khổ nhìn ta: “Họ không dám, nhưng Tào đại nhân dám. Ông ấy âm thầm nói, còn ba ngày nữa, nếu không thấy cậu, sẽ mệnh lệnh đóng cửa hiệu thuốc, toàn thể gia nhân đều phải đi tìm cậu, một ngày không tìm thấy cậu thì chưa được về.”

Ta hít vào một ngụm khí lạnh, Tào Tháo này thật là: “Tần Dũng, người nhanh chóng chuẩn bị cho ta lễ vật cho nghĩa mẫu, phải hậu một chút. Ta sẽ đi gặp Tào Tháo. Trời ạ, thế này chắc chắn bị mắng rồi. Ở chỗ các huynh trưởng, chỉ có thể dựa vào nghĩa mẫu cứu mạng.” Tần Dũng lại dở khóc dở cười.

Ta chuẩn bị xong rồi, nhanh chóng tới chỗ Tào Tháo. Lần này gác cổng không dám chặn ta nữa, nhưng sắc mặt vẫn rất khinh bỉ. Ta mới không thèm để ý tới các người, liền đem bộ dáng vênh vào tự đắc, đinh đạc bước vào Tào phủ. Hừ, ta chính là gian thương, tiểu nhân đấy, các người làm gì được nào?

Đến nội đường, ta cởi bỏ bộ dáng tiểu nhân, cẩn thận suy nghĩ làm thế nào đối mặt với giáo huấn của Tào Tháo. Còn nữa, ngày đó ở chỗ Tứ ca nói năng thật quá đáng, Trình Dục không nói cho mọi người biết sao? Bọn họ có thể hay không... Hôm nay nhất định phải thật ngoan, vừa may ta đúng là bị bệnh. Chỉ chốc lát sau, đã nghe tiếng Tào Tháo đang tiến vào. Ta nhanh nhẹn đứng dậy, sắp xếp một tư thế thật ngoan ngoãn.

Tào Tháo bước vào, phía sau có Mãn Sủng. Ta thấy ông ấy, cười hì hì tiến lên hành lễ: “Tử Văn tham kiến chủ công, thần đã về.” Tào Tháo nhìn thấy ta trở nên kích động, cất hai bước chân, lại dừng, không nói được một lời.

Ta khom người, ôi, không có phản ứng, liền ngẩng đầu nhìn: “Oa, chủ công, mặt ngài đen vậy.”

Khuôn mặt Tào Tháo đang cố nghiêm lại thoáng chốc đã thả lỏng, nhin không được cười rộ lên: “Tên tiểu tử này, thật khiến người khác giận phát điên. Vẫn còn biết đường về! Thế nào rồi, hôm nay không giận nữa sao? Lại biết đùa cợt rồi? Xem ra, nói người không thêm nghe, cho người đánh một trận, người thư thái hẳn ra nhỉ.”

Ta vĩnh miệng lên nói: “Hừ, chủ công còn nhắc chuyện này. Ngài mặc kệ Mao Hiếu Tiên không quản, đánh cho thần tôi bởi, thiếu chút là mất mạng rồi. Người ta lớn đến mức này, còn chưa bị đánh qua bao giờ.” Ta nhắc tay đưa lên, trên da vẫn còn màu xanh vết roi.

Tào Tháo nhìn kỹ: “Đánh mạnh thật, thế nào, còn đau không?”

“Sao lại không, đau chết mất.”

Tào Tháo thở dài: “Trước kia là vì ko suy nghĩ chu đáo, sau khi người bỏ đi, ta đặc biệt hạ lệnh, không có lệnh của ta, ai cũng không được động tới người. Người muốn ra vào Tào phủ, không được ngăn trở. Còn nữa, khối ngọc bội này người mang theo đi, là ta đặc biệt cấp cho người, ai cũng không dám động tới người nữa.”

Ta nhận lấy: “Ha ha, cái này chính là bùa hộ mệnh.”

Nhìn thấy bộ dáng của Tào Tháo và ta, Mãn Sủng ở bên cạnh thở ra, lại lắc đầu. Ta cũng ở sau lưng Tào Tháo làm mặt quái với ông ta. Mãn Sủng muốn cười mà phải nén lại. Tào Tháo xoay người thấy Mãn Sủng nín cười, liền biết ta lại đang nghịch ngợm: “Tử Văn, người lại nghịch rồi. Người không còn nhỏ nữa, mười sáu rồi, còn không biết trên dưới như vậy. Sớm biết người không làm sao, hôm đó, nên bảo bọn Bá Ninh tới muộn một chút.”

Ta nhảy dựng lên: “Oa, còn muốn muộn hơn một chút? Chậm tí nữa, que sắt đã dí vào người rồi. Cứ như vậy, người ta đã bị đánh tới ngất xỉu. Chủ công, người thật nhẫn tâm.”

Tào Tháo cười to: “Đáng đời, ai bảo người không nghe lời.” Thật bực mình, ta có phải trẻ con đâu.

Ta hắc hắc cười không ngừng: “Hôm đó, thần đúng là có chút quá phận, một chút được sủng thành kiêu. Nhưng mà, thần biết sai rồi. Tối nay, thần sẽ mời mấy vị tiên sinh uống rượu bồi tội.”

Tào Tháo cười: “Người cũng biết mình quá đáng? Ta còn tưởng người chết cũng không chịu nhận sai chứ! Thấy người hôm đó bộ dáng quật cường. Lúc ấy Tháo định giới thiệu cho người một nhân tài, người đem người ta dọa quá chừng luôn.”

Ta thấy hứng thú: “Vậy sao? Không thể nào, nếu là nhân tài, sao lại sợ được, lá gan nhỏ vậy sao? Lại nói, thần hôm đó cũng đâu có làm gì đâu?”

Tào Tháo vừa cười, vừa nhìn Mãn Sủng lắc đầu: “Bá Ninh, người nghe đi, hẳn không làm cái gì, cả gan làm loạn, đem Tháo cùng mọi người không để vào mắt, hôm nay lại dám nói không làm cái gì.” Mãn Sủng cũng chỉ lắc đầu, không dám cười ra tiếng.

Ta nhìn Tào Tháo, cố ý làm vẻ mặt khó hiểu: “Chủ công, Như hôm đó nói vài câu không biết điều, không thể nói là cả gan làm loạn, không đem mọi người để vào mắt chứ?”

Tào Tháo cười ồ lên: “Người giận dữ nói mấy lời đó còn không tính là gan lớn? Quỳ xuống lạy Văn Nhượng còn không phải là làm bậy?”

Ta tiếp tục giả vờ ngu: “Không thể nào! Tử Vân làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Thần không nhớ rõ.”

Tào Tháo cười to: “Người thực không nhớ rõ? Muốn Tháo giúp người nhớ lại không?”

Ta giật mình: “Không muốn. Chủ công, người ta hôm đó bị bệnh, đang phát sốt, nhìn cũng mờ mịt, ngài mắng người ta, làm ra chút gì đó cũng bình thường thôi! Ngài nói thần làm chuyện đó là quá đáng, vậy thần sẽ đi tạ tội với Văn Nhượng tiên sinh. Chẳng qua là mời ông ấy uống rượu là được!” Lúc này, Mãn Sủng không nhịn được nữa bật cười, Tào Tháo cũng cười không kìm lại được.

Chờ Tào Tháo cười xong, đột nhiên nghĩ ra: “Tử Vân, bộ quần áo dính máu đó là sao? Quần gia của người nói người bị thương, là sao vậy? Vì sao lần này bệnh nặng thế, còn phát sốt rồi hộc máu nữa?”

Ta thở dài: “Đừng nói nữa, là vận khí không tốt! Ở Từ châu, thần gặp phải bại quân của Lưu Bị, bị cướp hàng hóa không nói, còn bị loạn tiễn bắn bị thương ở vai. Nghe nói chuyện ngài muốn nghênh đế, thần trong lòng gấp gáp, không đợi thương thế tốt lên, vội vàng trở về đây, kết quả trên đường lại bị mắc mưa, liền bắt đầu sốt. Về đến đây, chưa gặp ngài, đã vội vàng ra ngoài có việc riêng, thật mệt mỏi. Sau đó gặp ngài, bị mắng một trận, lại bị đánh một trận. Mẹ của tôi ơi, lần này không mất mạng, cũng coi như vận khí không tồi.”

Ta nói nghe đơn giản, Tào Tháo bọn họ nghe được đều kinh tâm. Ta nói xong, Tào Tháo thở dài: “Người đó, ta nói sao bây giờ. Để người ở bên ngoài thật lo lắng.”

Ta cười cười: “Không sao, thần thế này không phải rất tốt sao. Tục ngữ nói, đại nạn không chết, tất có hậu phúc. Về sau, có ngọc bội của chủ công, hi, thần không sợ gì nữa. Đúng rồi, thần lần này ở chỗ Lữ Bố hơn ba tháng, hiểu rõ con người Lữ Bố. Hắn chẳng có dã tâm gì, cũng không bày tâm kế, càng không quá tin tưởng Trần Cung. Thần nghĩ, về sau nói không chừng có thể thu phục hắn. Lữ Bố chính là một viên thượng tướng vô địch đó!”

Tào Tháo cười khổ: “Người đó, Lữ Bố lúc này còn là địch nhân của chúng ta, Trần Cung lại biết người, lá gan của người thật quá lớn. Còn nữa, ở Giang Đông, phương pháp cứu Thái Sữ Từ vậy mà người cũng nghĩ ra được. Nếu Tôn Sách không phải hào kiệt thật sự, không đành lòng khiến người bị thương, xem người làm sao trở về. Về sau, không cho phép người làm những chuyện như vậy nữa.”

Ta le lưỡi: “Thần không phải không có chuyện gì sao! Có gì phải lo lắng đâu. Xem đi, thần không chỉ kết giao bằng hữu cùng Tôn Sách, lại cùng đại tướng thủ hạ của Lữ Bố, chính là Trương Liêu, Trương Văn Viễn đã phóng hỏa ở Bộc Dương thành đó, kết làm huynh đệ. Hắn giờ là ca ca của thần. Đáng tiếc, huynh ấy vẫn còn trung thành với Lữ Bố, tạm thời chưa kéo tới được. Sớm muộn cũng có một ngày, thần khiến bọn họ đều phải tới đây.”

Tào Tháo nghe được buồn cười: “Lại đi đào tường khoét vách? Người cho rằng, đào lần nào cũng tới nơi ư? Được rồi, ít nghĩ chuyện này đi, chuyện Lữ Bố từ từ hãy nói. Ta đã cho người mời Văn Nhượng bọn họ tới. Còn rất nhiều chuyện muốn hỏi người đó.”

Ta cười nói: “Chủ công, Lữ Bố rất dễ thu phục, ngài yên tâm, thần có biện pháp kéo hắn qua chỗ chúng ta, cho ngài sử dụng. Hôm nay thần xin nói với chủ công, thần có một sư huynh vô cùng lợi hại. Võ nghệ của huynh ấy tuyệt đối hơn Lữ Bố (phô trương chính mình, thật đắc ý). Về sau, ngài muốn xuất binh tấn công Lữ Bố, thần sẽ mời sư huynh ra mặt đánh bại hắn, tự nhiên sẽ thu phục được.”

Tào Tháo ngửa ngáy trong lòng, so với Lữ Bố còn lợi hại hơn sao: “Sư huynh kia của người lúc nào có thể tới đây? Tên hắn là gì?”

Ta cười không ngừng: “Chủ công, sư huynh là người vô cùng kỳ quái, huynh ấy sẽ không ra sức vì bất cứ kẻ nào. Nhưng mà thần nhờ huynh ấy giúp, huynh ấy cũng không cho người khác nhìn thấy mặt thật. Ngài sau này nếu thấy trên chiến trường có một đại hiệp che mặt, chính là huynh ấy. Ôi, huynh ấy chịu giúp thần đều là do lời hứa với sư phụ. Hai năm trước ở Liêu Tây thần đã gặp huynh ấy, huynh ấy chỉ nói, lúc thần cần tới, sẽ đến giúp thần. Ngài dù có gặp, ngàn vạn lần đừng ép huynh ấy ở lại, nếu không, huynh ấy sẽ không bao giờ giúp nữa. Với lại, võ nghệ của huynh ấy, các người cũng không ngăn cản được.” Đây là cảnh cáo trước.

Tào Tháo thở dài: “Có người kỳ quái như vậy sao? Ôi, quên đi, ta nghe lời người là được.” Ông ta nghĩ thầm: người đủ kỳ quái rồi, còn có người kỳ quái hơn, thật đáng tiếc..., người lợi hại hơn cả Lữ Bố, thật muốn khóc...

Đang nói chuyện, Tuân Úc và Trình Dục bọn họ đã tới, còn mang theo người ta gặp lần đó. Ta nhìn bọn họ, sắc mặt không tồi.

Nhìn thấy ta, Trình Dục tiến lên giữ chặt tay ta: “Tử Vân, bệnh khỏi chưa? Thương thế sao rồi?”

Ta cười vội vàng nói: “Xin thỉnh an ba vị tiên sinh, đa tạ mọi người quan tâm. Bệnh ta đã khá nhiều rồi, thương thế cũng không có vấn đề gì nữa. Hôm đó, Triệu Như quá vô lễ, nói năng đã dắc tội nhiều, hôm nay xin tạ lỗi với các người. Đừng trách ta nhé!”

Trình Dục cười: “Hôm nay tỉnh táo lại rồi? Lễ sao mà nặng vậy!” Mọi người đều cười.

Tuân Úc lại thở dài: “Tử Vân, lần này người khiến chủ công và chúng ta thật sợ hãi, ta còn chưa tỉnh lại đây này.”

Ta vội vã tiến lên nói: “Triệu Như biết sai rồi. Chủ công nói, hôm đó ta thật sự nói năng không bình thường, thật xin lỗi. Trước tiên xin hành lễ với các vị tiên sinh, tối nay, phạt ta đái rượu tạ tội, thế nào?”

Tào Tháo cười to: “Văn Nhượng, người đi đi, nhất định phải bắt hẩn mời cho tử tế, không thể buông tha.” Mọi người lại cười.

Cười nói xong, Tào Tháo mới nghĩ ra, nhanh chóng giới thiệu cho ta: “Tử Vân, người đến đây, ta vừa rồi nhắc tới một nhân tài, đây là Tuân Du, Tuân Công Đạt. Hôm đó, người thật sự làm hẩn sợ hãi đó.”

Ta nhìn hẩn cười: “Công Đạt tiên sinh, Triệu Như ngày đó vô lễ, Chủ công nói ta dọa tiên sinh, hôm nay, ta ở đây xin nhận lỗi với tiên sinh. Có điều, ta không phải người không biết lễ nghĩa, ngài đừng hiểu lầm nhé.” Mọi người nghe thấy đều buồn cười.

Tuân Du chắc đã sớm từ chỗ Tuân Úc hiểu rõ con người ta, hẩn cũng cười nói: “Không dám. Ta đã nghe thúc thúc nói Tử Vân rất lợi hại, bội phục vô cùng. Người hàng năm đều ở bên ngoài, so với chúng ta khổ cực hơn. Công Đạt rất kính trọng người.”

Ta cười: “Chủ công, Công Đạt tiên sinh thật khách khí. Tử Vân chịu không nổi rồi!”

Tào Tháo cười to: “Người lại nghịch ngợm.” Tất cả mọi người đều phá lên cười. Ta nhả ra một ngụm khí, xem ra, những lời ta nói khi tức giận, Trình Dục không nói cho bọn họ nghe, thật may!!

52. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 52: Quỷ Quái Tài

Ta nhìn bọn họ, không đúng nha, thiếu một người: “Chủ công, hôm nay chỉ có mấy vị tiên sinh này thôi sao? Ngài có phải còn có một vị hiền sĩ nữa chưa giới thiệu cho thần không?”

Tào Tháo vừa nghe, vui vẻ: “Nói thật đi, có phải lại tìm được người cho ta rồi không?”

Ta cười: “Vẫn là chủ công hiểu thần. Đúng rồi, Tam ca đâu? Đừng nói với thần, hẩn chưa tới. Thần biết hẩn đã sớm đến đây rồi.”

Tào Tháo cười: “Tử Nghĩa đương nhiên đã tới từ sớm, hẩn còn cần để ta giới thiệu sao?”

A, sai rồi: “Chủ công, thần mới nhận một vị ca ca nữa. Cho nên, Tam ca đã biến thành Tứ ca. Còn Nhị ca lúc đầu giờ là Tam ca. Thần còn chưa gặp được Tam ca, hẩn chưa biết hẩn đã bị đánh tụt hai bậc. Hi.”

Mọi người nghe hoàn toàn hồ đồ, chỉ có Tào Tháo hiểu: “Người là nói Trương Liêu chính là Nhị ca, đúng không? Tử Nghĩa thành Tứ ca. Nhưng Tam ca của người là ai vậy? Người ở đâu? Võ nghệ ra sao?”

A?! Lần này tới ta ngăn người: “Võ nghệ? Chủ công, hần có võ nghệ gì đâu? Hần cùng thần giống nhau, nho nhã yếu ớt, là một đại mưu sĩ. Hần rất lợi hại, có thể sánh với Chí Tài huynh. Thần đã viết thư gọi hần tới, gia nhân ở đây cũng nói hần mới đến đây rồi! Sao lại chưa gặp chủ công?”

Tào Tháo ngó người: “Mấy ngày nay người đến không phải ít, cũng không thấy có người của người đâu! Chúng ta cũng chưa từng gặp qua thư của người. Hần biết thân phận của người sao?”

Ta nôn nóng, Quách Gia chết tiệt, chạy đâu rồi, chắc không phải vì không gặp ta đã trở về, vậy thì dần quá: “Hần đương nhiên biết thân phận thần. Hần chính là ca ca đầu tiên thần kết bái. Nếu không phải vì thân thể không khỏe, thần đã sớm gọi hần tới rồi.”

Tuân Úc bên cạnh nghĩ một chút: “Tử Vân, người nói hần có thể sánh với Chí Tài huynh?”

Ta gạt đầu: “Không sai. Tên gia hỏa này rất thông minh! Sẽ không ngốc đến mức ta không ở đây, hần liền không tới chứ?”

Tuân Úc cười: “Tử Vân, Tam ca này của người có phải đồng hương của ta và Chí Tài không? Là Quách Gia, Quách Phụng Hiếu?”

Ta nghe xong nói: “Đúng rồi, chính là hần, người đâu? Đến rồi sao? Ta trước đó vài ngày mang bệnh ra ngoài làm việc riêng, chính là đi tìm hần.” Tào Tháo nhìn Tuân Úc, hai người chính là cười không ngừng.

Tào Tháo nói: “Tới từ sớm rồi. Hần đúng là một kỳ tài, Tháo rất thích hần. Nhưng mà, hần không nói gì tới Tử Vân người cả.”

Ta tức giận: “Hay cho người Quách Phụng Hiếu, vẫn kiêu ngạo như vậy. Xem ta làm sao thu thập người, làm hại ta quan tâm vô ích.”

Thấy bộ dáng tức giận của ta, Tào Tháo cười to: “Thì ra, còn có người có thể trị người, rất cao hứng.” Ông ta liền sai người đi gọi Quách Gia.

Ta nhìn ông ta buồn bực: “Cái gì chứ, ai trị ai đây! Chủ công, hần là quỷ tài, ta chính là quái tài.”

Tuân Du bên cạnh bật cười. Thấy mọi người nhìn hần, hần nhin không được cười lớn: “Thanh danh huynh đệ các người thật hay, đặt cạnh nhau, chính là quỷ quái.” Cái này, tất cả mọi người đều cười bao gồm cả Tào Tháo.

Ta cũng cười nhìn Tuân Du: “Công Đạt tiên sinh, danh xưng quỷ quái này, chính là ta nghĩ ra, ngài nói muộn rồi. Không tin, đợi Tam ca tới, ngài hỏi hần xem!” Mọi người nghe xong, lại càng cười lớn.

Tào Tháo chỉ vào ta: “Lời nói như vậy, người cũng muốn nhận là do mình nói? Thật sự là quái đản.”

Chờ chúng ta vất vả ngừng cười, Tuân Úc nói: “Tử Vân, người bỏ cửa chạy lấy người, lần này đừng mong chuồn mất, nhất định phải thuyết minh cho rõ.”

Ta nhìn ông ta, kỳ quái: “Ta bỏ cửa? Cửa nà gì?”

Tuân Úc cười: “Người để lại cho chủ công hai thư quyển đó.”

Tào Tháo cũng nói: “Đúng, rất nhiều chỗ không hiểu được, người phải giải thích rõ.”

Ta nhìn bọn họ: “Các người nói cái gì vậy? Thư quyển gì?” Ta thật đã quên.

Tuân Úc cười khổ: “Xem ra, hôm đó người bệnh rất nặng. Ngay cả đồ của mình cũng quên. Chính là “Đồn điền chế” và “Bảo giáp binh chế” đó!”

Ta nhớ ra rồi, lúc đó đã ném cho Tào Tháo: “Đúng là đã quên. Hôm đó, cơn sốt quá nghiêm trọng. Được rồi, có gì không rõ, cứ hỏi đi!”

Tào Tháo cười: “Hôm nay thế này thôi. Tử Vân, người nghỉ ngơi mấy ngày đã, chờ ta gọi bọn Nhậm Tuấn về, chúng ta cùng nhau nói cẩn thận.”

Ta lắc đầu: “Không được, chủ công, bọn họ không biết thân phận của Như, không nên nói ra tốt hơn. Có gì không rõ ràng, chúng ta cùng nhau thảo luận là được. Do chủ công cùng mấy vị tiên sinh nói cho bọn họ cũng vậy thôi.”

Tào Tháo gật đầu: “Nếu như vậy, ngày mai chúng ta hãy nói.”

Ta cười: “Chủ công, hai ngày nữa được không? Thần phải chuẩn bị nghe các huynh trưởng mắng mỏ, ngày mai sợ phải mời các vị ca ca uống rượu. Uống say rồi, cái gì cũng không nói ra được.” Tào Tháo bọn họ lại cười.

Nói đến các huynh trưởng của ta, Tào Tháo vui mừng đến nở hoa trên mặt: “Tử Vân, mấy ca ca của người thật sự không tồi. Điển Vi có thể dùng Cổ chi Ác Lai để hình dung; Tử Nghĩa là thần tiên, ta thấy, không ai có thể sánh bằng; tài học của Phụng Hiếu cũng vô cùng nổi bật, đến Văn Nhượng cũng tự than là không bằng. Còn về phần Trương Liêu kia... Ồi.”

Ta cũng cười: “Chuyện của Nhị ca, chủ công có thể yên tâm, Như đối với việc chủ công có thể thu phục bọn họ rất có lòng tin. Thần có thể từ trong đám Lữ Bố cùng tâm phúc của hắn, dồn sức một phát là xóa sổ được Trần Cung. Người kia không được tin dùng, ngài đừng lo lắng bọn họ.” Tào Tháo nhẹ nhàng thở dài, không nói. Ta biết, ông ta vẫn rất đau lòng chuyện Trần Cung phản bội.

Thấy ông ta không nói lời nào, ta vội vàng giải vây: “Phải rồi, chủ công, thần ở chỗ Lữ Bố, thu hoạch lớn nhất chính là biết rõ thực lực của Hãm Trận Doanh, quả nhiên rất lợi hại. Nhưng mà, uy hiếp đối với chúng ta không lớn. Đương nhiên, sau này lúc nó đã thuộc về chúng ta, thần sẽ biến nó thành một đội quân dũng mãnh. Đến lúc đó, có hai đội quân Hãm Trận Doanh và Hồ Báo Kỳ, lực quân của chúng ta đem quét ngang thiên hạ, không ai có thể chống lại.”

Ta cố ý đem tiền đồ miêu tả thật tốt đẹp, nhưng Tào Tháo chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, lại càng trầm mặc. Mọi người xung quanh thấy Tào Tháo trầm mặc như vậy đều không còn khuôn mặt tươi cười, đầu cúi thấp không nói gì nữa. Lúc này, Tào Tháo thật có một loại bá khí át người.

Ta thở dài: “Chủ công sao phải để ý Trần Cung, người như vậy, nên quên đi.”

Tào Tháo ngẩng đầu nhìn ta: “Tử Vân, ta không nghĩ tới hắn, mà đang suy nghĩ về người.” Ta?

Thấy ta trừng mắt nhìn hắn, Tào Tháo thở dài: “Đây là lần đầu tiên nghe người nói chuyện luyện binh. Hãm Trận Doanh kia ngay cả Chí Tài cũng than thở không thôi, tinh binh thủ hạ của Viên Thiệu ăn quả đắng rất nhiều, người lại nói, đối với chúng ta uy hiếp không lớn, người còn có thể khiến nó trở nên mạnh hơn. Tử Vân, Tháo cảm thấy nhìn mà không hiểu người, người rốt cục còn bao nhiêu khả năng chưa mang ra?”

Ta nhìn thần thái Tào Tháo một chút cũng không giống nói đùa, trong lòng căng thẳng, hơi chột dạ tránh ánh nhìn chăm chú của ông ta: “Chuyện này, trước kia, là vì không có dịp nói về vấn đề này thôi! Với lại, chủ công trước kia không có bao nhiêu thời gian ổn định, có thể tiến hành những chuyện đó. Còn nữa, Tào Thuần huấn luyện Hồ Báo Kỳ không tồi...”

Tào Tháo không để ta nói tiếp, đi tới trước mặt nắm lấy vai ta: “Ồ lại đi Tử Vân, ta muốn người ở lại.”

Ta ngẩng đầu nhìn vào mắt ông ta: “Chủ công, ngài đụng vào miệng vết thương của thần, rất đau.”

Thật vậy, vết thương trúng tên trên vai vẫn chưa khỏi hẳn. Tào Tháo a một tiếng, buông lỏng ta ra, lui về sau hai bước, không nói gì nữa. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Ta thở dài: “Chủ công, không phải Như không muốn ở lại, bốn năm trước, chúng ta đã nói rồi. Hiện tại, mọi thứ đều đang tiến hành thuận lợi, dừng lại ở đây, bao năm tâm huyết sẽ hóa thành tro bụi. Không chỉ có Như, chủ công cam tâm sao? Nếu như, ngài vì muốn những thứ trong bụng thần, thần có thể đem suy nghĩ của mình toàn bộ nói ra; nếu như ngài lo lắng cho an nguy của thần, chúng ta đã nói rồi, không thể có lòng dạ đàn bà.”

Tào Tháo chưa nói gì, ngoài cửa đã có tiếng người: “Chủ công không lưu được hắn đâu. Ngoài mặt thì nhu nhược, kỳ thực hết sức cứng rắn. Có điều, hiện tại đã đến lúc cần thiết, thứ gì nên nói cho rõ, tất phải nói ra, bằng không, không chạy nổi đâu.” Chúng ta quay đầu lại nhìn, Quách Gia đang từ cửa bước vào.

Nhìn thấy hắn, ta hoa mắt tức giận, bước lên vài bước: “Quách Gia đáng chết, người hại ta khổ quá. Ta sốt cao, đi loanh quanh tìm người, người giỏi lắm, đến đây rồi cũng không tới hiệu thuốc báo tin. Hôm nay nếu không phải ta nhắc trước mặt chủ công, người còn muốn chơi trò ẩn mình tới lúc nào?”

Quách Gia nhìn thấy ta trong mắt đã tức giận, tiếng nói so với ta còn lớn hơn: “Nói không biết xấu hổ. Đi suốt bốn năm bất vô âm tín, ngươi mới lo lắng có mấy tháng? Ta lo lắng bốn năm rồi. Hừ, ta đương nhiên muốn trả thù.”

Ta muốn ngã, hẳn thì ra là cố ý: “Ngươi... Ngươi là ca ca như vậy sao. Ca ca trả thù đệ đệ, có ca ca như vậy sao?”

Quách Gia hừ: “Ngươi nói sẽ nghe lời, muốn tìm ca ca cũng sẽ tìm người nhỏ hơn ta. Lúc này, đã thêm một vị đại ca rồi! Ngươi không nghe lời, ta dựa vào cái gì không thể trả thù nào.”

Ta nổi giận: “Nhưng mà, ngươi đã đồng ý cho ta tìm ca ca, đâu có nói nhất định phải tìm người nhỏ tuổi hơn ngươi. Hơn nữa, ta cũng không thể hỏi trước tuổi của người ta, rồi mới cân nhắc có nên nhận huynh đệ hay không. Muốn trách, nên trách ngươi không sinh sớm vài năm. Đúng rồi, chính thức báo cho ngươi biết, hiện tại ngươi thành Tam ca rồi. Ha ha.” Quách Gia càng buồn bực.

Thấy huynh đệ chúng ta tranh cãi, Tào Tháo bọn họ ở một bên thấy buồn cười. Chờ chúng ta không ai nói nữa, Tào Tháo mới tiến lại: “Ta thấy hai người các ngươi không khác lắm. Đúng là ứng với hai chữ kia, hì, một đôi quỷ quái.” Tất cả mọi người đều cười, ta cùng Quách Gia đang nghiêm mặt cũng nở nụ cười, không khí khẩn trương đã biến mất.

Quách Gia thở dài: “Chủ công, tên gia hỏa này thật rất kỳ cục. Hắn đi bốn năm, vừa đúng bốn năm theo chủ công, một chút tin tức cũng không báo cho thần, cần phải trừng phạt.”

Tào Tháo cười nói: “Vừa mới bị đánh rồi, thương thế trên người cũng không tốt lắm, coi như xong đi!”

Quách Gia mở to mắt, vẻ mặt vội vã: “Sao lại thế? Bị thương ở đâu?”

Ta bĩu môi: “Thì ra, ca ca vẫn quan tâm tới ta! Chuyện đó về sau hãy nói. Vết thương của ta đã không sao rồi.”

Nhìn bộ dáng mọi người đối với huynh đệ chúng ta vẫn chưa thỏa mãn, ta mau chóng chuyển chủ đề: “Được rồi, đừng nói chuyện huynh đệ chúng ta nữa. Tam ca, chiều muộn, chúng ta cùng đi thăm nghĩa mẫu, đến lúc đó sẽ kể cho huynh nghe. Chủ công, thần biết ý của ngài, dứt khoát thế này, nhân dịp các vị tiên sinh đều đang ở đây, thần sẽ đem chuyện đồn đồn cùng biên chế quân đội nói luôn. Hai ngày nữa, ngài cho vài vị tướng quân quen biết thần tới phủ Tứ ca, thần sẽ đem phương pháp tuyển binh và luyện binh giảng cho bọn họ.”

Tào Tháo thở dài, ông ta hiểu rõ, ta sẽ không ở lại. Ông ta cũng hiểu, ta ở lại, những chuyện trước kia đã làm đều mất trắng, quả thật đáng tiếc. Thấy Tào Tháo không còn nói gì nữa, ta âm thầm thở ra, mơ hồ có một chút thất vọng. Nhưng con đường chính mình lựa chọn, tự mình phải đi tiếp.

Nghĩ vậy, ta cười cười: “Chủ công, thần đã cho người tới mã trường ở Bắc Trường Thành, xem năm nay có thể cung cấp chiến mã chưa, nhưng mà, hy vọng không lớn. Mặt khác, thần cũng cho người chế tạo một ít bàn đạp đưa tới đây. Lúc đến nơi, phiên Văn Nhược nhận lấy, dù sao chỉ có thể lấy phương pháp vận chuyển hàng hóa, lương thảo để đưa đồ tới.”

Tào Tháo sững sờ: “Bàn đạp? Là cái gì?” Ông ta nhìn mọi người, tất cả đều lắc đầu.

Ta cười nói: “Đây là phát minh của thần. Lúc nhìn trẻ con mục dân học cưỡi ngựa, thấy hai bên yên ngựa đều để một vòng gỗ có thể đạp chân, rất hữu dụng, có thể giúp người cưỡi ngựa dùng sức kẹp lấy thân rồi khỏi mình ngựa. Chính thần cũng dùng thử một chút, không tồi. Nếu như trang bị trên mình Hồ Bảo Kỳ, sẽ giúp họ tăng lực công kích. Cho nên, thần đã cho thợ rèn chế tạo ra một ít. Chờ hàng tới, chủ công, mọi người sẽ hiểu cách dùng. Rất đơn giản.” Tào Tháo gật đầu.

Quách Gia ngồi ở bên cạnh cười: “Tử Vân, ngươi trưởng thành rồi. Lúc nói chính sự, là một người lớn.”

Ta nhìn hẳn: “Người ta vốn đã trưởng thành. Đệ biết Tam ca không muốn quản những chuyện này, huynh nghe là được.” Hẳn không nói gì.

Tào Tháo cười lớn: “Phụng Hiếu, ngươi cũng đâu không lại Tử Vân!” Quách Gia hừ hừ. Ta cười trộm.

53. Phương Trường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 53: Đồn Điền Và Luyện Quân

Đùa thì đùa, việc chính vẫn phải làm: “Chủ công, nói chính sự đi. Thần có một phương pháp tuyển chọn tinh binh, rất hữu dụng. Chủ công, quân Thanh châu của ngài không tới mười vạn, phải gia tăng huấn luyện, tận lực đảm bảo sức chiến đấu, đại chiến vẫn còn ở phía trước. Nguồn mộ lính cũng vô cùng cần thiết, cho nên, thần dựa vào biện pháp Thương Ưởng của Tần quốc năm xưa, đưa ra ý tưởng của mình. Năm đó, Thương Ưởng ở Tần Quốc thực hiện Thiên mạch*, đặt ra thập ngũ*, thực hiện chế độ tội liên đới, đem quân kỷ áp dụng cho các vấn đề dân sự. Ý của thần là đem chế độ bảo giáp** để giải quyết nguồn mộ binh, lợi dụng biện pháp ngũ binh vu nông****, thi hành bảo giáp cùng đồn điền, đối với nông dân dần dần tiến hành huấn luyện, làm sao để thời chiến có khả năng chiến đấu, thời bình có thể chia ra làm nông hộ.” Tào Tháo bọn họ đều trầm tư tại chỗ.

Một lát sau, Tuân Úc lắc đầu nói: “Ta đọc “bảo giáp binh chế” của người rồi. Như lời người nói, đất đai đều là công hữu, dân chúng muốn được canh tác, phải đi lính. Lao dịch cùng binh dịch đều phải từ đám người này điều động. Phương pháp này bên ngoài có vẻ khả thi, nhưng mà, nếu lao dịch quá mức, sẽ có nhiều người trốn. Còn nữa, giám sát lẫn nhau có lẽ cũng không thể thực hiện được. Hơn thế, đại chiến nhiều năm liên tục, dân chúng chạy loạn nhiều, có đủ người để dùng không đây?”

Ta gật đầu, tỏ rõ đã hiểu ý nghĩ của hắn: “Văn Nhược nói không sai. Trải qua nhiều năm loạn lạc liên tục, chúng ta lúc này nguồn nhân lực vô cùng thiếu thốn, mà việc sát nhập ruộng đất ngoài thành cũng vô cùng khó khăn. Cho nên, ta mới đề nghị chủ công áp dụng phương pháp đo đạc đất. Đất đai của những nhà giàu có chúng ta rất khó đụng vào, nhưng mà, họ muốn sở hữu đất đai, cũng phải có một căn cứ nhất định. Không có giấy tờ hoặc không chứng minh được nguồn gốc, là có thể thu hồi rồi. Sau đó truyền thông báo ra ngoài, dân lưu lạc có năng lực, lại đồng ý làm ruộng, đều có thể đến Duyện châu nhận đất thuộc về chúng ta, nhập bảo nhập giáp, lĩnh một khoảnh đất nhất định, tiến hành cày cấy. Về phần lao dịch, chính là phương pháp bắt lính. Nói đúng ra, cha con đều là người trưởng thành, bắt cha để lại con. Nhà có nam tử vượt quá ba người, để lại một, còn lại bắt đi lao dịch. Phạm nhà có người đi lính, năm đó sẽ giảm một phần thuế má, lấy để nuôi gia đình. Người bản địa, nhận được đất năm đó, nộp lên sáu phần, năm thứ hai bắt đầu, nộp lên năm phần, được hưởng các loại chính sách. Người từ ngoài tới, lưu cư một năm, nộp lên bảy phần; ba năm trở lên, nộp năm phần, trở thành người bản địa, nhận được tất cả mọi chính sách ưu đãi. Những chính sách đó bao gồm: ưu đãi gia đình quân nhân, khuyến khích sinh đẻ vân vân. Trên thực tế, đồn điền và bảo giáp không phân biệt lắm.”

Lúc ta nói, Tuân Úc liên tục dùng sổ sách tính toán; Tào Tháo đi tới đi lui; Mãn Sủng cùng Trình Dục vẻ mặt ngạc nhiên; Quách Gia cùng Tuân Du vẻ mặt không kiên nhẫn nổi, chuyện này bọn họ không thèm nghĩ nữa. Qua một hồi lâu, Tuân Úc mới nói: “Tử Văn, theo phương pháp này của người, vẫn không thể giải quyết nhu cầu của chúng ta trong ngắn hạn. Còn nữa, thực hiện phương pháp này lâu dài, đối với dân chúng mà nói, cũng là gánh nặng. Nguồn mộ binh lâu dài cũng không thể giải quyết triệt để.”

Ta biết: “Biện pháp này của ta còn kết hợp rất nhiều thứ. Ta muốn từng bước thực hiện, nhưng mà, tình huống hiện tại căn bản không thể trong thời gian ngắn làm dân giàu nước mạnh, chỉ mong từng mặt, trước hết làm binh mạnh, sau đó mới làm được dân giàu. Ta ở trong “bảo giáp binh chế” đã giới thiệu rất toàn diện, bao quát làm cách nào để giám sát cùng chế ước dân chúng chạy trốn; làm thế nào lấy được đất đai; làm thế nào thực hiện trưng binh cùng luyện binh. Như tình huống chúng ta hiện tại, đầu tiên là phải đảm bảo cung cấp lương thực đầy đủ, dù sao lúc này cần chi tiêu rất nhiều; thứ hai là đảm bảo nguồn mộ binh, muốn vậy, trước mắt chỉ có thể dựa vào chế độ tội liên đới, thủ đoạn quân sự, quản lý cưỡng chế. Cho nên, “bảo giáp binh chế” cùng “đồn điền chế” chỉ là phương pháp tạm thời. Về sau, chúng ta cho dân chúng hưởng càng nhiều ưu đãi, để bọn họ tự nguyện đi lính, tự nguyện cho chúng ta sử dụng. Đương nhiên, dựa vào phương pháp của ta, lương thực cùng nguồn mộ lính không thể đáp ứng nhu cầu trước mắt, nhưng mà, cũng không thể nhiều hơn nữa. Có điều, hai năm về sau sẽ thấy hiệu quả. Thần hy vọng chủ công và các vị tiền sinh nhìn xa một chút. Thần nghĩ, bốn, năm năm sau, “bảo giáp binh chế” sẽ phải sửa lại. Về phần chọn bảo trưởng và giáp trưởng, nhất định phải là người liêm khiết. Như vậy, có khả năng phục chúng, cũng có lợi cho việc triển khai chính sách của chúng ta.”

Tào Tháo khê gật đầu: “Tử Vân nói cũng đúng, trước mắt chỉ có thể dựa vào biện pháp cường chế. Ta nghĩ, đồn điền cùng bảo giáp phải tiến hành đồng thời. Còn phải đặt biện pháp quản lý nghiêm khắc, ngăn chặn hiện tượng làm rối loạn kỷ cương. Đối với việc đo đạc đất đai của nhà giàu có, cũng phải làm, chúng ta có thể để hoàng đế hạ chỉ, bức mấy người đó vào khuôn khổ. Về phần chọn người, để Mao Giới phụ trách. Ôi, Duyện châu vẫn còn quá nhỏ.”

Tuân Úc thân thể run rẩy một chút: “Chủ công, sản nghiệp của các vị đại thần của hoàng đế...” Tào Tháo nhú mày.

Ta hừ một tiếng: “Mấy người kia, tuyệt đại đa số là người ăn cơm không làm việc. Tôi nhìn mấy kẻ công tử bột đó thật không quen, mặt ngoài là lượt, bên trong toàn cỏ rác, lãng phí lương thực. Chủ công mà tới chậm hai tháng, chết đói cả rồi.”

Tuân Úc nhìn ta cười khỏ: “Tử Vân, triều đình vẫn cần người. Bọn họ đại đa số là kẻ sĩ uyên bác, người... Ôi, chớ ở bên ngoài nói vậy.” Hẳn thật ra có ý tốt. Ta không nói, đã nói là thấy bức mình.

Tào Tháo nhìn ta: “Tử Vân, người rất phản đối việc ta đón hoàng đế tới đây, phải không? Người nổi giận với Trọng Đức cũng vì nguyên nhân này, người còn trách vì ta không hỏi qua ý kiến người sao?”

Ta lắc đầu: “Không có. Lúc nghe nói ngài tiếp đón Hoàng đế, thần nổi giận, nhưng không phải vì ngài không hỏi qua ý kiến thần, mà vì thần cảm thấy không cần thiết phải làm vậy. Còn nữa, thần đã biết phản ứng của Viên Thiệu. Chủ công, ngài đã biết, Viên Thiệu từng tỏ vẻ không thừa nhận vị hoàng đế này, mưu sĩ Tự Thụ nói với y, muốn y “tây nghênh đại giá, đặt hoàng cung ở Nghiệp thành”, có thể “ép thiên tử ra lệnh chư hầu”, Viên Thiệu không đồng ý.”

Tào Tháo sừng sốt một hồi, Quách Gia nhìn ta: “Nói hết rồi sao? Tử Vân, người vẫn còn lời muốn nói.”

Ta thở một tiếng: “Nguyên nhân hẳn không đồng ý khổng phải hẳn không thừa nhận vị hoàng đế này, mà vì hai mưu sĩ khác của hắn là Quách Đồ và Thuần Vu Quỳnh nói thế này: một khi đem hoàng đế đặt ở bên cạnh, làm bất kỳ chuyện gì cũng “Tuân theo thì không có quyền, không tuân là kháng mệnh”. Chủ công, hai người này mưu lược tuy không bằng Tự Thụ, nhưng câu nói này lại rất đáng suy nghĩ. Thần hy vọng chủ công nghĩ thêm. Nhưng mà, hiện tại Hoàng đế đã tới, cũng không thể vút trở về nữa. Ôi, đành phải từ từ ứng phó.” Ta nghĩ thầm, Viên Thiệu lập tức sẽ làm mặt lạnh với người.

Nói tới đây, không khí đã rất áp lực, ta liền có chút hối hận, không nên nói về vấn đề này. Nhưng mà, nhắc nhở Tào Tháo sớm một chút cũng tốt, để ông ta suy nghĩ cho kỹ. Qua một lúc rất lâu, Tào Tháo thở ra một hơi: “Hoàng đế đã đón tới rồi, về sau còn có rất nhiều chuyện muốn thông qua hoàng đế để ra lệnh. Hiện tại, hoàng thượng rất tin tưởng chúng ta, ta nghĩ, hoàng đế còn nhỏ, chắc sẽ không cùng chúng ta có xung đột lớn đâu!”

Tuân Úc gật đầu: “Không sai. Các loại điển lễ của triều đình đang khôi phục lại, về sau, tất cả sẽ đi theo một con đường đúng đắn. Đương nhiên, trước mắt chúng ta có chút khó khăn, nhưng năm nay thu hoạch từ đồn điền không tệ lắm, duy trì hiện trạng không thành vấn đề. Tử Vân, đồn điền chế của người rất hay, ta nghĩ, sang năm lại càng tốt hơn!”

Ta cười cười, không nói tiếp vấn đề này. Nhìn Tào Tháo, ta nói: “Đại ca và thần ở Thọ Quang có học một ít phương pháp tuyển binh và luyện binh, để hắn làm mẫu cho Tào Thuần tướng quân là được. Chủ công tốt nhất phải huấn luyện một đội cận vệ tinh nhuệ, nhân số vạn người ở bên cạnh. Hồ Báo kỵ cũng phải duy trì vạn người trở lên. Có hai vạn quân tinh nhuệ này, dù ở thời điểm nào, cũng không thiết thời. Đúng rồi, thần là binh sĩ đều có cảm giác vinh dự, chủ công đừng ngại hạ một mệnh lệnh, binh lính được tuyển vào đội quân tinh nhuệ, quân lương gấp đôi, gia đình binh lính đó được giảm thuế, mọi người lại chẳng chen nhau mà vào. Đại đa số binh lính tham gia quân đội chỉ vì miếng cơm thôi.” Lúc trước Vũ ca ca có thể trở thành đệ đệ Văn ca ca, cũng vì muốn ăn cơm quân đội, khỏi bị chết đói. Nhưng mà, trở thành quân tinh nhuệ, sẽ có nhiều cơ hội lập công, cũng dễ mất mạng, người nhập ngũ vẫn nên tự nguyện tham gia, mới có thể huấn luyện ra một đội quân đặc biệt trở thành ác mộng của địch nhân. Tào Tháo gật đầu, Tuân Úc vẫn cười khỏ.

Ta nhìn Tuân Úc cười nói: “Lại khiến Văn Nhược tiên sinh vất vả thêm rồi. Có điều, ta có thể dạy ngài một biện pháp để phát tài.” Ánh mắt mọi người đều nhìn ta chằm chằm. Ta cười tiếp tục nói: “Hiện tại Hứa

huyện chính là hoàng thành. Chuyện buôn bán ở đây cũng sẽ nhanh chóng trở nên náo nhiệt. Tiên sinh có thể đánh thuế ra vào thành, thu được lợi. Đối với từng thương hộ đều có thể đánh thuế. Đúng rồi, tốt nhất ở Hoàng cung có thể tổ chức một ít hoạt động, ví dụ như, mời một vài vị quan lớn, thương hộ, cháu thế gia cùng những người có tiền tham gia, cùng hoàng đế ăn tiệc tối chẳng hạn. Đương nhiên, muốn tham gia, cũng phải trả chút tiền! Dù sao, mặt mũi hoàng đế rất có giá, có mấy người thường có thể nhìn thấy hoàng đế đây? Còn chưa nói cùng nhau dùng bữa.”

Mọi người đều nghe hết sức chăm chú, sau khi ta nói xong liền thấy bọn họ đưa mắt nhìn nhau, không đầy một khắc sau, toàn bộ đều cười vang lên. Quách Gia cùng Tuân Du càng cười đến không ra hơi. Tuân Úc cũng dở khóc dở cười. Tào Tháo cười chỉ vào ta: “Người, người, người muốn chúng ta học Linh Đế sao? Chủ ý này còn không bằng Linh Đế ở trong cung mở chợ đó! Ta thấy người thật biến thành gian thương rồi.”

Ta thở dài: “Chủ ý này của thần không cần bỏ vốn, chẳng qua đem mặt mũi hoàng đế ra bán chắc một chút thôi, sao lại cười tới mức này? Thôi bỏ đi, thấy các người thế này chắc cũng không đồng ý. Ôi, phần tử trí thức chính là chết vì sĩ diện, thật tính toán không bằng tên gian thương như ta. Như vậy đi, nói thật nhé, Văn Nhượng nếu cảm thấy quân lương khó khăn, có thể dùng đất đai thay thế. Tình binh đã có gia đình thường năm mẫu; không có thì phát hai phần lương bổng, thế nào?”

Tuân Úc gật đầu: “Đây mới là chủ ý đúng đắn, dù sao hiện tại đất hoang nhiều, gia quyến lính Thanh châu cũng nhiều. Ôi, rất tiết kiệm.”

Tào Tháo suy nghĩ một chút: “Chủ ý của Tử Vân không sai. Dứt khoát đi, chúng ta truyền lệnh động viên ra bên ngoài, nói chỉ cần tham gia vào quân ngũ, có thể khiến gia đình được đất. Ta nghĩ, sẽ không ít người tự nguyện tham gia.” Tào Tháo này quả nhiên lợi hại.

“Chủ công, người từ bên ngoài vào phải qua khảo sát, tốt nhất tạm thời không nên cho nhập vào đội tinh binh. Phương pháp huấn luyện của chúng ta, còn có mấy thứ như bần đạp, đều phải giữ bí mật mới được. Tinh binh cứ chọn từ binh Thanh châu ban đầu đi, còn nữa, nhất định phải có gia đình. Quản lý trong quân doanh phải thật nghiêm khắc.” Mọi người đều gật đầu.

Chính sự bàn coi như xong, ta nhìn Tào Tháo: “Chủ công, phủ đệ của người phải đổi thành phố chợ rồi. Cả ngày nhiều người ra ra vào vào, hơi quá mức! Thần có một chủ ý, ở quanh phủ đệ của Văn Nhượng, lập ra chiêu tài quán, người cứ tới cả nơi đó là được.”

Tào Tháo nghe xong nói: “Ý kiến hay. Văn Nhượng, người vất vả một phen đi!”

Tuân Úc lắc đầu: “Thần sẽ làm hết sức, nhất định có thể vì triều đình lựa chọn một số người mới. Đúng rồi, chủ công, Khổng Văn Cử đã tới nhậm chức, lễ nghi trong cung đình sẽ để ông ta phụ trách là tốt nhất.”

Tào Tháo gật đầu đồng ý, nhìn ta cười: “Chức Thọ Quang huyện lệnh của người chính là do Văn Cử phong, người muốn gặp ông ta không?”

Ta cười cười: “Tất nhiên muốn gặp. Nhưng mà, Khổng đại nhân không thích loại tiểu nhân như thần, để sau hãy nói. Nhưng mà, thần cảm thấy, ngài nên đem vị Khổng đại nhân này ra làm quan ở bên ngoài, ông ta ở trong này không phát huy được. Là hạng người cổ hủ thôi.”

Tào Tháo cười to: “Tài năng của Văn Cử thiên hạ ít có, văn chương không ai có thể so. Tử Vân, người như vậy Tháo muốn để lại bên cạnh.” Ta cười cười, không nói nữa.

Vừa nói vừa cười, thời gian trôi qua rất nhanh, thấy sắc trời đã tối, ta cũng muốn cáo từ. Tào Tháo nhìn ta nửa ngày, cuối cùng thở dài, cho ta về. Đúng vậy, mỗi người đều có chuyện riêng của mình.

Đêm hôm khuya khoắt, người trong phủ Bắc Đô Ủy tại Hứa Đô chợt nghe có tiếng gào to thê lương: “Nghĩa mẫu cứu mạng với!” Sau khi thấp đèn, ta ôm mộng (Điền Vi lực thật mạnh, Quách Gia lại ở một bên đổ thêm dầu vào lửa), tới một tửu quán thật lớn trong thành, mời một đám người uống rượu.

Ngày hôm sau, Cừ Phong làm chủ hạ hướng Tào Tháo góp lời: “Nhiều đại thần hôm qua thất lễ, trận gió này không thể mạnh thêm nữa.” Ta suy đoán, nếu như không có Tuân Úc cùng Trình Dục, lời hấn nói sẽ không dễ nghe thế.

Tào Tháo cười: “Sau này không được như vậy nữa.”

Ba vị ca ca uống rất cao hứng, ba vị tiên sinh (Mãn Sủng chưa tới) uống thật thống khoái, đến hôm sau vẫn còn choáng váng. Ta hôm sau cũng tránh ở trong phòng khóc lớn nửa ngày, nguyên nhân đương nhiên vì lấy được di thư Hi Chí Tài gửi cho ta. Không biết bởi vì ở chung hai tháng tại Quyên thành, khiến ta bại lộ chân tướng; hay là như mọi người nói người sắp chết thần trí rất tốt; có lẽ hẳn ngay lúc bắt đầu đã nhận ra. Dòng đầu tiên trong bức thư của Hi Chí Tài chính là: Như muội thân giám****.

Chú thích:

* Thiên mạch (đường ngang dọc phân chia bờ ruộng), đặt ra thập ngũ (cứ 10 nhà dân biên chế thành 1 thập, 5 nhà biên chế thành 1 ngũ)

** Chế độ bảo giáp (chế độ biên chế hộ tịch ngày xưa để quản lý nhân dân theo nhiều tầng. Một số nhà hợp thành một giáp; một số giáp hợp thành một bảo; giáp có giáp trưởng; mỗi bảo có một bảo trưởng)

*** Ngụ binh vụ nông (cho quân lính đi làm nông)

**** Thân giám: đích thân xem

54. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 54: Chuẩn Bị

Nửa tháng sau, mọi chuyện cần thiết đã an bài thỏa đáng. Vu Cấm cùng Hứa Chữ bắt đầu lựa chọn đội ngũ tinh binh, việc luyện binh của Tào Thuần cũng bắt đầu triển khai. Tuân Úc căn cứ vào những điểm thống nhất của chúng ta, liên thủ với Mao Giới, bắt đầu đo đạc đất đai ở Duyện châu và thống kê nhân khẩu. Lần này đo đạc đất đai tuy rằng có đặc tội với một vài kẻ ngang ngược, nhưng cũng giúp triều đình lấy được cả trăm vạn mẫu đất. Trong thời gian hơn một năm sau đó, dân lưu lạc tứ phía tìm tới đã gần năm mươi vạn người, đáng tiếc vẫn còn ít. Đối với chuyện này, chúng ta công khai chính sách khuyến khích khai khẩn đất đai, phàm những người đã có đất ruộng từ trước, muốn khai khẩn đất mới, thu hoạch trên vùng đất mới đó trong năm đầu tiên, chỉ cần nộp thuế ba phần. Dĩ nhiên đối với những kẻ tiểu nhân muốn chiếm tiện nghi giả trò dối trá, trừng phạt vô cùng nghiêm khắc. Năm 197, lại công khai chính sách khuyến khích trồng rừng trên những vùng núi cao, khiến nông nghiệp ở vùng núi cũng phát triển theo. Đến năm 198, quốc khố Duyện châu đã đầy, hoàng gia lại khôi phục tập quán nuôi thú săn cỡ nhỏ, việc bồi dưỡng thể hệ tướng lĩnh trẻ tuổi càng không thể thiếu.

Còn ta sau khi đã đưa ra hết các chủ ý, liền rời Hứa Đô bắc thượng, đi tìm Văn ca ca. Lúc ta rời đi là tháng 11 năm 196, đến tháng giêng năm 197, Tào Tháo bắt đầu phải nhăm nháp nước đắng của việc cung nghênh hoàng đế. Cuối tháng 10, hoàng đế đang rất hưởng thụ sự đãi ngộ của Tào Tháo, nhìn thấy Khổng Dung phục hồi chế độ tông miếu điển tịch của triều đình, tất nhiên vô cùng cao hứng. Trong lòng cao hứng sẽ muốn thể hiện một chút, hình thức biểu hiện chính là sắc phong Tào Tháo làm Đại tướng quân, Võ Bình hầu. Tào Tháo còn chưa kịp vui mừng, đã nghe tin hoàng đế cũng phong Viên Thiệu làm Thái Úy. Về mục đích của Hoàng đế, ta đoán đây là chủ ý của mấy vị cự thần bên cạnh hần, bọn họ ai cũng không muốn thấy Tào Tháo đoạt được đại quyền, mà Viên Thiệu là người tốt nhất có thể dùng để kiềm chế Tào Tháo. Nếu không, Lưu Hiệp làm sao có thể phong thưởng cho một kẻ cơ bản không thừa nhận hần là hoàng đế như Viên Thiệu chứ? Tào Tháo còn chưa kịp thể hiện sự bất mãn buồn bực, phía Nghiệp thành đã có phản ứng, Viên đại nhân rất bất mãn, vô cùng bất mãn, bởi vì hần là dòng dõi tứ thế tam công, địa vị sao có thể thấp hơn Tào Tháo được? Hậu quả việc này vô cùng nghiêm trọng. Sau khi mắng to Tào Tháo, hần tỏ vẻ muốn đích thân mang binh đến hỏi Tào Tháo cho rõ ràng.

Tào Tháo nghe xong lời sứ giả của hoàng đế từ chỗ Viên Thiệu trở về, tự giam mình trong phòng, hung hăng quăng đồ cả nửa ngày. Sau đó, nhờ phân tích của Tuân Úc và Quách Gia, cuối cùng nhẫn nhịn trước những lời độc địa. Bởi vì Duyện châu chỉ có một, đúng là không thể đem so với Viên Thiệu sở hữu ba châu. Liền tự viết một phong thư giải thích cho Viên Thiệu, để Khổng Dung mang theo đoàn người đi thăm hỏi, trước tiên đi Nghiệp thành phong Viên Thiệu làm đại tướng quân, bản thân mình thì làm Tư Không cùng

Xa Kỳ tướng quân. Viên Thiệu cũng chỉ muốn dần mặt Tào Tháo một chút, tiếp nhận phong hào Đại tướng quân rồi mang theo quân binh tiếp tục đánh Công Tôn Toàn.

Tào Tháo đem tức giận trong lòng phát tiết trên người Hà Nghĩa Hoàng Cân quân. Xui xẻo cho Hà Nghĩa vừa phát triển được một chút thế lực ở Duyện châu, ngồi còn chưa ấm chỗ, đã đi đời. Tào Tháo tiếp nhận đầu hàng của Lưu Bích, Cung Đô, mang theo mấy ngàn hàng binh trở lại Hứa Đô. Vừa về tới, Tào Tháo liền nhận ra thủ vệ hoàng cung đã trở nên có khí thế hơn nhiều, khí thế đến mức bắt Tào Tháo phải cúi đầu vào cung (Tam công mang vũ khí, phải giao nộp cúi đầu vào). Tào Tháo bắt đầu tức giận, có điều, mấy thứ này đều là chế độ trước kia của nhà Hán, lại là do tên khốn kiếp Khổng Dung lập lại, lửa này khó phát, đành cố nén lại. Lão tử không đi gặp người, có thể làm vậy sao. Lúc này, Tào Tháo bắt đầu có chút hối hận.

Ta cũng mặc kệ ông ta, tự mình chuốc khổ, cũng nên cho ông ta thanh tỉnh lại một chút. Ngồi trong hang ổ ở Vô Chung, nhìn Tần Lợi sai người lấy sổ sách ra, ta cao hứng muốn chết. Vèn vèn một năm thời gian, việc buôn rượu đã bắt đầu phát triển. Đáng tiếc ở U châu không yên ổn, làm ăn ở phương Bắc cũng không tốt, có điều, Đức Dụ từ lâu ở mỗi thành trấn lớn đều phải có bằng hiệu, cái đầu tiên sẽ mở tại Nghiệp thành. Tần Lợi này không tồi. Thế nhưng, tiền tài trong tay ta có thể chi ra vẫn không nhiều, thu nhập của ta chủ yếu vẫn ở mảng dược liệu. Ôi, từ từ sẽ tốt lên.

Trở về núi Từ Vô, ta thật sự chấn động. Trời ạ, ở bên ngoài đã quen nhìn cảnh tượng thê thảm, về tới đây, ta như đi vào mộng cảnh. Điền Trù này đúng là có tài năng trị thế. Có điều, dân cư có phải hơi nhiều không? Về sau, đại quân đi qua núi, nơi này...

Thấy ta trở về, dân chúng trong thôn đều vui mừng hết sức, ta dọc theo đường đi, bên cạnh đều là tiếng gọi âm ỹ: “Trang chủ trở về”. Vào lúc ấy, ta tìm được cảm giác đã về nhà. Có Điền Trù ở đây, ta căn bản không cần quan tâm nữa. Lại nói, Điền Trù rất phối hợp cùng ta, nâng địa vị trang chủ của ta lên rất cao, nhân khí của ta ở trong này thực vượng, khiến ta hoàn toàn không có sự lo lắng nào về sau. Nhưng mà, nơi giống như nhà của ta sau này lại bị chính tay ta phá hủy, ta có thể hạ thủ được sao?

Sau khi cảm ơn Điền Trù, lại giao cho Công Tôn Hồng rất nhiều việc, ta lưu luyến rời đi. Giờ không cần phải đi Long Vân Mã Trường, Công Tôn Hồng sẽ xử lý tốt mấy chuyện đó. Hắn nói cho ta biết, hiện tại mã trường chỉ có hơn hai trăm con ngựa. Quy mô quá nhỏ, chờ hai năm nữa việc làm ăn của Tần Lợi mở rộng, quy mô mã trường mới có thể khá lên.

Một lần nữa trở lại thành Dịch Kinh, không khí chiến tranh lại không nặng nề nữa. Công Tôn Toàn từ chối xuất binh, bên ngoài thành đang bị Viên Thiệu từng bước xâm chiếm, truyền thuyết về Bạch Mã Nghĩa Tông cũng sắp tới hồi kết, chỉ còn hai năm nữa mà thôi. Lại nói tiếp, Viên Thiệu này cũng thật dằn, thủ hạ mưu sĩ đông đảo, tướng quân không ít, nhưng không đánh nổi một con rùa đen. Nếu như không phải vì Vân ca ca, nếu như không phải Tào Tháo ở Duyện châu cần thời gian phát triển, ta thật muốn tìm Viên Thiệu ra chủ ý.

Vân ca ca đã không ở tứ hợp viện nữa, huynh ấy hiện tại chủ yếu đều ở trong quán doanh ở tây thành, dù sao, mỗi ngày vẫn thư cầu cứu từ nơi này đều bay về tay Công Tôn Toàn. Các tướng quân thủ hạ của Công Tôn Toàn đã bỏ đi gần nửa, ca ca cuối cùng cũng được ngồi ở trung quân trong doanh trường. Có điều, lính không nhiều lắm!

Lúc Triệu Vân tuần doanh trở về, thấy ta tựa vào cửa hàng rào trước lầu trại nhìn, huynh ấy sợ ngáy người, nửa ngày mới xông lên: “Như nhi, muội sao lại tới đây? Nơi này rất nguy hiểm!”

Ngồi trong doanh trường, nhìn huynh ấy khuôn mặt gầy hắc đi, ta rơi lệ: “Vân ca ca, vì cái gì, vì cái gì huynh không chịu nghe Như nhi? Theo Như nhi rời khỏi nơi này, đỡ khổ hơn nhiều.”

Vân ca ca thở dài: “Muội đã từng nghe lời ca ca chưa? Nói muội ở nhà chờ ta về, vì sao lại chạy tới đây?”

Ta thở dài, đúng vậy, tính cách của ta cũng rất quật cường, một khi đã xác định, sẽ không thay đổi. Vân ca ca là ca ca ruột của ta mà! Sự quật cường của ta và huynh ấy từ một gốc mà ra: “Ca ca, không nói chuyện này nữa. Muội lần này tới, không phải để khuyên ca ca đi cùng. Muội muốn cùng ca ca luyện tập chút võ nghệ thôi. Muội thấy công phu của Lữ Bố, cũng biết nhược điểm của hắn, muội muốn cùng ca ca đem Lữ Bố làm địch nhân, chúng ta tập phương pháp đánh bại hắn.”

Triệu Vân vốn lúc ta nói chuyện tới chỗ Lữ Bố, liền trừng mắt chuẩn bị nói, nhưng nghe tiếp lời của ta, hứng thú lập tức tới: “Như nhi, muội nói muội biết nhược điểm của Lữ Bố sao? Có nắm chắc không?”

Lữ Bố, chính là đệ nhất cao thủ đương thời, võ nghệ Triệu Vân dù giỏi, cũng không nghĩ tới mình có thể mạnh ngang với Lữ Bố. Kỳ thực, huynh ấy chưa từng có tâm muốn tranh mạnh với ai, tôn trọng đối thủ chính là ưu điểm lớn nhất. Có điều, người luyện võ, đều có thói quen thấy cái mình thích là thêm, Vân ca ca cũng không ngoại lệ. Mà ta đây, lúc thấy được nhược điểm của Lữ Bố, đã nghĩ phương pháp đối phó, nhưng không giao thủ, vẫn không nắm chắc được. Vân ca ca trở thành đối thủ luyện tập tốt nhất của ta, đây mới là mục đích chính ta tới nơi này.

Thấy nét mặt hưng phấn của Vân ca ca, trong lòng ta tự nhủ: thật xin lỗi, muội chỉ có thể đem ca ca trở thành Lữ Bố luyện tập một chút. Vân ca ca cùng ta có chênh lệch nhiều không? Ta có thể trong tình huống không tổn thương cả hai người, bắt sống Vân ca ca không? Ta suy đoán, lúc này Vân ca ca mà biết suy nghĩ thật sự của ta, chắc sẽ phát điên mất.

Lúc này, ta cố ý bày ra một bộ dáng đương nhiên phải thế nói: “Ca ca còn chưa tin mắt nhìn của muội sao? Muội cam đoan, thông qua luyện tập, Lữ Bố tuyệt đối không phải là đối thủ của ca ca.”

Nhìn bộ dáng của ta, Vân ca ca cười: “Người đó, đã biết trêu chọc ca ca rồi. Nếu ta có thể đánh thắng Lữ Bố, ta chẳng phải đệ nhất cao thủ sao?”

Ta âm thầm thở dài, huynh bây giờ vốn dĩ có thể trở thành đệ nhất cao thủ, là vì huynh không muốn thôi. Ta cũng không nói thêm, kéo huynh ấy tới bãi tập luyện. Triệu Vân đương nhiên biết võ nghệ của ta và huynh ấy không có khoảng cách quá lớn, cho nên, huynh ấy không chút che giấu, cả người lập tức tỏa ra một loại khí thế mạnh mẽ. Ta cũng không khách khí, toàn thân đề phòng, đem công lực tập trung đến mười thành. Hai ngựa tới gần nhau, chúng ta lập tức ra tay rất nhanh, nháy mắt đã trao đổi bốn chiêu, dĩ nhiên, không dốc toàn lực.

Nhìn Triệu Vân, ta cười: “Vân ca ca, Lữ Bố có sức mạnh, tốc độ cũng không tồi, trong năm mươi hiệp đầu, hẳn có thể đánh ra bốn chiêu. Ca ca muốn thắng hẳn, chỉ có thể dựa vào tốc độ, nhất định phải đánh được năm chiêu trở lên. Tới đây, Như nhi nếu ra hết sức, có thể đánh tới sáu chiêu.” Nói hết lời, ta thúc ngựa tiến lên, liên tục ra sáu chiêu công kích cổ tay cùng bờ vai huynh ấy. Triệu Vân hiển nhiên không ngờ ta tấn công sắc bén như vậy, tay chân bỗng luống cuống, thiếu chút nữa trúng chiêu.

Vòng ngựa lại lần nữa, huynh ấy đã không còn dám khinh thường, dùng toàn lực công kích, cũng xuất ra sáu chiêu. Thấy sức mạnh cùng tốc độ tấn công thật sự của Vân ca ca, ta đã yên tâm. Sức mạnh của huynh ấy so với Lữ Bố tuy rằng còn kém một chút, nhưng tốc độ lại nhanh hơn một chút. Chỉ cần tấn công ở trạng thái chủ động sẽ có thể thắng Lữ Bố. Mà tốc độ của ta phải nhanh hơn nhiều, ta có thể tấn công tám chiêu, hơn nữa nội lực của ta... Ca ca, thật xin lỗi, nếu như không được, muội đành phải thật sự xin lỗi huynh.

Cứ vậy, huynh một chúng ta mỗi ngày đều luyện võ, kéo dài suốt nửa tháng. Trong nửa tháng đó, võ công của chúng ta cũng tăng tiến, dù sao cũng là hai cao thủ! Đại quân Viên Thiệu còn đang dừng ở Trác quận, ta biết cách thời gian Dịch Kinh thất thủ còn xa, mà việc Tào Tháo đem quân đi Uyển thành lại sắp tới, ta phải về thôi.

Nghe ta nói chuyện rồi đi, Vân ca ca cũng không nói gì, biết huynh muội chúng ta chẳng ai thuyết phục được ai, sẽ không nhiều lời. Huynh ấy chỉ hỏi ta một câu: “Người vẫn còn ở bên cạnh Tào Tháo sao?”

Ta cười cười: “Hiện tại thì không, Như nhi làm ăn, buôn bán thuốc. Dù sao cũng chỉ là đại phu thôi!” Triệu Vân ừ một tiếng, không nói gì nữa. Ta cũng không có nói dối!!!

55. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 55: Ngụy Cơ Tại Uyển Thành

Uyển thành là yết hầu thông giữa Duyện châu, Dự châu với Kinh châu, là vùng đất giao tranh binh địa. Trương Tú, Bắc địa Thương vương của Tam quốc, võ thuật của hắn đúng là rất mạnh, đáng tiếc, khả năng

làm chính trị của hắn lại thua xa võ nghệ. Hắn là cháu của đại tướng Trương Tế thuộc hạ của Đổng Trác. Trương Tế mặc dù là đại tướng tâm phúc của Đổng Trác, nhưng người này không phải là Lý Thôi, Quách Dĩ là những kẻ hiếu sát, mà thuộc về phái ôn hòa. Lúc hòa giải mâu thuẫn Lý Thôi, Quách Dĩ, đưa hoàng đế về đi về phía đông, Lý Thôi, Quách Dĩ đối ý truy kích Lưu Hiệp, mà Trương Tế mang binh xuôi nam về Kinh châu, lúc tấn công Nam Dương (thực tế là đi Nam Dương cướp lương thực), trùng tên bỏ mình. Quân Lương châu không người đứng đầu, vì thế tôn Trương Tú làm chủ, quay đầu về phía Lưu Biểu. Lưu Biểu đem Uyển huyện làm chỗ an thân cho Trương Tú, trên thực tế là muốn quân Lương châu của Trương Tú có thể ngăn cản Tào Tháo giúp ông ta.

Đúng ra, Trương Tú hoàn toàn không có khả năng làm một chư hầu, nhưng vận khí hắn thật tốt, vì có một siêu cấp mưu sĩ – Giả Hủ ở bên mình. Giả Hủ là một mưu sĩ rất tài năng, nguyên là thủ hạ của Lý Thôi, vì muốn bảo vệ mình, đã đề nghị Lý Thôi bắt ngờ đánh chiếm Trường An, tạo ra đại loạn (cá nhân ta cảm thấy, Vương Doãn mới là người phải chịu trách nhiệm chủ yếu). Khi Lý Thôi, Quách Dĩ đấu với nhau, Giả Hủ cố gắng ở giữa chu toàn, bảo vệ cho Hiến Đế, bởi vì tranh chấp với Lý Thôi mà chạy về quê nhà. Giả Hủ sau đó làm quan cho Đoàn Ối*, thấy Đoàn Ối có lòng nghi kỵ, lại chuyển sang đầu Trương Tú.

Lúc ấy Trương Tú tại Uyển thành đang nghĩ làm thế nào để bảo vệ chính mình cùng của cải trong thời loạn thế, Lữ Bố, Lưu Bị cùng Viên Thuật đang đương đầu với Tào Tháo. Viên Thuật đánh Lưu Bị chạy trời chết, lại sai Lữ Bố quấy nhiễu đường rút lui của hắn, hắn một mặt chạy đi tìm Tào Tháo cầu cứu (xin Hoàng đế bảo hộ thôi), một mặt nịnh nọt lấy lòng Lữ Bố. Lữ Bố không phải kẻ tiểu nhân, cho nên không chỉ thu nhận và giúp đỡ Lưu Bị, còn giúp hắn giải quyết truy binh uy hiếp của Viên Thuật (về chuyện bắn kích ở nha môn, không cần nhắc lại). Bởi vậy Lữ Bố đắc tội với Viên Thuật, bị bộ hạ Hách Manh và Trần Cung làm phản. Làm phản không thành, Trần Cung bị ta bôi đủ thứ tiếng xấu, tất nhiên đã không còn được Lữ Bố tin tưởng, không giết hắn cũng coi như Lữ Bố còn nhớ tình bạn cũ.

Biết được tất cả những chuyện này, Tào Tháo chọn dùng đề nghị của Tuân Úc cùng Quách Gia, hơn nữa có Trần Khuê tiếp ứng, lợi dụng danh nghĩa của Hoàng đế, không lỡ thời cơ phong cho Lưu Bị làm Trấn đông tướng quân, đóng quân tại Tiểu Bái; phong Lữ Bố làm Tả tướng quân, trao luôn cả ấn triện, hơn nữa Tào Tháo gửi thư đặc biệt nói rõ, muốn cùng Lữ Bố hòa hảo, cũng mắng Viên Thuật không ra cái gì, muốn Lữ, Lưu hai người thảo phạt Viên Thuật. Lữ Bố không có một chút tâm cơ nào, vì không lấy được lương thực từ Viên Thiệu, thậm chí Hách Manh lại biết Viên Thuật phái người cầu kết với tên này làm bậy, tay trái cầm thư cầu thân của Viên Thuật, tay phải cầm hòa thư của Tào Tháo do Trần Khuê đem tới, còn có chiếu chỉ phong quan của Hoàng thượng, không nghĩ ngợi nhiều, đem Hàn Dận do Viên Thuật cử tới cầu thân thành lễ vật đưa về cho Tào Tháo, cũng hướng Tào Tháo nói lời cảm tạ. Cứ vậy, Viên Thuật cùng Lữ Bố bắt đầu sống mái với nhau, mà Lưu Bị đã chuẩn bị xong để gió chiều nào xoay chiều ấy. Kết quả, Lữ Bố thắng. Vậy là Tào Tháo dùng phương pháp lung lạc Lữ Bố, mượn sức Lưu Bị, khiến bọn họ kiềm chế Viên Thuật, tạm thời giải quyết uy hiếp của Viên Thuật, vào tháng giêng năm 197, mang mười vạn binh tiến tới Uyển thành.

Trương Tú ngồi ở đại sảnh, vẻ mặt chờ đợi nhìn thư tín trong tay: Duyệt châu mục Tào Tháo, dẫn binh mười lăm vạn, hướng Uyển thành tiến đến. Kỳ thực, biểu tình chờ đợi của Trương Tú lúc này không phải là vẻ chờ đợi thường thấy, mà bị dọa thành. Lại nói, Trương Tú không phải kẻ hèn nhát, ngược lại, rất dũng cảm. Sử chép: Biên Chương Hàn Toại vì loạn ở Lương châu, Khúc Thắng ở Kim thành tập kích Lưu Tuyền ở Tổ Lệ. Tú là huyện lại, rình cơ hội giết Thắng, được người trong quận khen có nghĩa khí. Toại tập hợp thiếu niên, hào kiệt trong ấp. Đổng Trác bại, Tế cùng Lý Thôi tập kích Lữ Bố, báo thù cho Trác. Tú đi theo Tế, đánh trận lập công mấy năm đã lên tới chức Kiến trung tướng quân, phong làm Tuyên Uy hầu.

Trương Tú suy nghĩ: tuy rằng ta cũng mạnh, nhưng làm chủ và làm tôi không giống nhau. Thật muốn khóc, thế nào xui xẻo như vậy, ta tiếp nhận quân đội của thúc thúc, tìm được chỗ an thân, mới được có năm tháng, đất đi còn chưa quen, sao lại đắc tội với Tào Tháo thế này. Tào Tháo là ai chứ? Đánh cho Lữ Bố anh dũng vô địch chạy đông chạy tây. Người ta mang theo mười lăm vạn, quân của mình, còn chưa đủ để người ta nhét kẽ răng.

Trương Tú cố gắng khống chế cảm xúc của chính mình, ánh mắt chuyển sang bên trái: “Văn Hòa tiên sinh, ta nên làm gì bây giờ?”

Giả Hủ tuổi gần năm mươi trong lòng cũng đang thở dài, nhiều năm trước, bản thân mình bắt đầu theo

người ta, tìm cơ hội vượt lên phía trước, mấy chục năm qua đi, mắt thấy tuổi tác đã chạm tới tri thiên mệnh, vẫn còn phải vì cứu mạng mình mà bận rộn. Cứ nghĩ có thể sống bình an qua ngày, mới tới được chỗ Trương Tú vài ngày thôi, đã gặp phải chuyện này, ôi, mạng thật khổ.

Nghe thấy Trương Tú hỏi, Giả Hủ nhìn Trương Tú nói: “Chuyện này Tướng quân định thế nào, đánh hay chạy, hay là...”

Trương Tú thở dài, đánh, lấy cái gì để đánh? Ta đâu có lợi hại như Lữ Bố; chạy, chạy đi đâu, còn chỗ nào để an thân? Hàng ư, cũng có khả năng, nhưng mà ta nói thế nào cũng là một Hầu gia, chữ hàng này không thể tùy tiện nói ra miệng, dứt khoát đi: “Văn Hòa tiên sinh, Tú là người thô kệch, chuyện này liên quan tới sinh tử, tiên sinh hãy cho ta một chủ ý đi.” Trong lòng nói thầm: Giả Hủ người rất thông minh, phải biết ý của ta chứ!

Giả Hủ sao lại không hiểu, mắt thấy Trương Tú tha thiết mong chờ nhìn mình, chính là muốn mình nói ra chuyện đầu hàng, trong lòng dở khóc dở cười. Bản thân mình đúng là được Trương Tú trọng dụng đến mức nói một không có hai, nhưng cũng không tới mức này chứ! Nghĩ một lát, vẫn nói: “Tướng quân, chúng ta tới đây chưa lâu, lòng dân khó dò; binh sĩ của ngài liên tục nhiều năm chinh chiến, khổ không thể tả. Suy nghĩ cho bọn họ, vẫn là không nên đánh! Hủ nghe nói Mạnh Đức công kia chiêu hiền đãi sĩ, đi theo ông ta chắc cũng không tồi.”

Trương Tú thở dài ra một hơi, quả nhiên, phần tử trí thức nói chuyện chính là rất khác người, chuyện đầu hàng vô cùng đơn giản cũng có thể nói thành như vậy: “Không sai. Các vị, tiên sinh nói rất đúng, vì tính mạng mọi người và gia đình mà suy nghĩ, ta quyết định, phái sứ giả tới trình bày với Tào Mạnh Đức lập trường của chúng ta, lại chuẩn bị đồ úy lạo. Thế nào?” Người trong phòng nghe xong, không đánh là tốt rồi, không có ý kiến gì. Vả lại, ngài đã quyết, chúng tôi có thể có ý kiến sao?

Tào Tháo đang trên đường, Trương Tú ở đây chuẩn bị nghênh đón, ta cũng trên đường chạy tới nơi. Mới tới Dục Thủy, Tào Tháo đã gặp được sứ giả của Trương Tú vui vẻ chạy tới. Không ai thích cả ngày đánh giặc, Tào Tháo cũng không. Nhận lễ vật Trương Tú mang tới, trong lòng thật sự vui đến nở hoa, không mất chút công sức nào lại có được một viên thượng tướng cùng một đạo quân Lương châu (tuy rằng hơi nhỏ), chủ yếu chính là chiếm được Uyển thành cửa ngõ thông tới Kinh châu, Tào Tháo tất nhiên đắc ý. Kết quả đắc ý, là cho quân hạ trại ở ngay bên bờ Dục Thủy bên ngoài Uyển Thành, tự mình mang một đám người đi dự tiệc.

Sai lầm lớn nhất của Tào Tháo chính là ở chỗ này, đáng lẽ trước tiên phải phái người đi tiếp quản Quyển thành, tiện thể điều chỉnh lại đám lính thủ thành, dù không đông cũng không nên tự mình vào thành như vậy. Ông ta vừa khéo, không thêm làm vậy, lại giống như mang binh thăm hỏi, trực tiếp tới làm khách. Lúc ta chạy tới nơi, ông ta đang ở trong thành uống rượu rồi! Càng giận hơn là, quân doanh của ông ta ở ngoài thành, không ai biết thân phận của ta. Điển Vi khẳng định đã theo vào thành, Thái Sứ Từ thủ tại Hứa Đô, cũng không tới (sau này, ta thấy sự sắp xếp này của Tào Tháo thật may mắn). Tào Ngang thấy ta xin gặp Tào Tháo, cười lạnh nói: “Triệu Như tiên sinh lần này lỗ vốn rồi, trận này không đánh, người không phát tài được nhờ người chết.”

Thấy ánh mắt miệt thị của Tào Ngang, ta chỉ biết than thở. Suy nghĩ một chút, nếu không phải Tào Tháo hạ lệnh không cho phép đụng tới ta, người kia có khi đã lập tức nhân cơ hội giết ta luôn. Lúc này, ta cũng chỉ đành nói với hắn: “Nếu như Tào đại nhân trở về, mong ngài khuyên ông ấy đừng thân cận nữ sắc. Tiểu nhân vào thành trước đã, ngày mai lại tới bái kiến.” Sau này ta biết, Tào Ngang căn bản không nói cho Tào Tháo biết ta đã tới.

Vào thành, một chút không khí chiến tranh cũng không thấy, dù sao cũng là quy thuận trong hòa bình, tất cả đều vui vẻ. Không đúng, ta nói sai rồi, Lưu Biểu hẳn là không vui vẻ lắm. Ở bên ngoài Trương phủ, ta đi dạo hai vòng, không tìm được phương pháp đi vào, ôi, ta lần đầu tiên oán hận thân phận này của mình. Trời đã tối mịt, ta trở mắt nhìn Tào Tháo cười lớn, cùng mọi người từ trong nhà đi ra, lên ngựa ra khỏi thành. Ta bị binh sĩ ngăn cản đứng cách chỗ ông ta rất xa, không biết làm sao đành nhìn ông ta rời đi, còn mình lại không ra được. Nhưng mà, ta không nhìn thấy ông ta mang nữ nhân nào đi theo cả, xem ra, Trâu thị kia chắc không cùng Tào Tháo ra ngoài thành!

Ta nhàm chán cùng cực ở cửa sổ một gian phòng trong khách điểm, nhìn những vì sao trên bầu trời mà

ngắn người. Trương Tú lại ở trong phòng ngắn người, Trong tiệc rượu, biểu hiện của Tào Tháo khiến hân nổi giận, nhưng không dám phát tác. Để tỏ thành ý của mình, Trương Tú không chỉ đem những thủ hạ đắc lực nhất của mình gọi tới, còn cho cả người nhà tham gia. Lúc này, hân vì sự sắp xếp này của mình, hối hận đứt ruột. Chưa nói tới thím của mình, là Trâu thị, vợ mới cưới hai năm của Trương Tế cùng Tào Tháo mất đi mây lại; càng hận hơn chính là Tào Tháo nghiêm nhiên đối với Giả Hủ còn hứng thú hơn xa bản thân mình, trong bữa tiệc không ngừng lôi kéo Giả Hủ, một chút kiêng kỵ cũng không có. Tuy rằng Giả Hủ không thể hiện thái độ gì, nhưng hân đã cảm giác được một loại tuyệt vọng, không có Giả Hủ, bản thân hân một chút chủ ý cũng không có, hân đã có thói quen được Giả Hủ giúp bày mưu tính kế; lại còn thân vệ Hồ Xa nữa, Tào Tháo mặc nhiên chia rẽ hân, còn ngang nhiên tỏ vẻ muốn trọng thưởng, căn bản không đặt chủ tử như ta đây vào trong mắt, Tào Tháo này thật là quá đáng.

Trương Tú còn chưa kịp nuốt xong cơn giận, đột nhiên thấy tỷ nữ hầu hạ thím mình hoảng hốt chạy tới: “Đại nhân, không tốt rồi, phu nhân mất tích. Từ lúc tham gia bữa tiệc tới giờ, nô tì không ở bên phu nhân. Tới lúc tỷ tỷ ở nhà trước nói ở đây tiệc đã sớm tan, nô tì mới vội vã đi tìm. Nhưng nô tì tìm chỗ nào cũng không thấy.”

Trương Tú đầu ơng một tiếng. Trâu thị rời tiệc rất sớm, nói cách khác, lúc thím lui ra, không trở về phòng, người đi đâu rồi? Chỉ có một khả năng, sau khi Trâu thị rời tiệc, người của Tào Tháo cũng rời đi, nói như vậy... “Đáng ghét. Người đâu, truyền Giả tiên sinh.”

Đám thủ hạ đều ngắn người, từ lúc Giả Hủ tới đây, chủ nhân cho tới bây giờ đều dùng chữ mời, hôm nay... Không dám nghĩ nhiều, vội vàng đi mời Giả Hủ.

Lúc Giả Hủ vội vàng tới Trương phủ, Trương Tú đã bình tĩnh lại. Thấy Giả Hủ tới, hân ngẩng đầu hỏi một câu: “Văn Hòa, người muốn cùng Tào Tháo đi sao?”

Giả Hủ ngậm ngẫn cả người. Đúng vậy, hôm nay tại yến tiệc, ông ta đúng là cảm nhận được sự khao khát của Tào Tháo đối với mình, một mưu sĩ có khả năng gặp được chủ công như vậy cũng là điều may mắn. Đáng tiếc, mình đã lựa chọn Trương Tú trước, ông ta không phải loại tiểu nhân hay thay đổi. Nếu như gặp Tào Tháo trước, ông ta sẽ lưu lại, lúc này chủ công của ông ta là Trương Tú, đối với ông ta ngoan ngoãn phục tùng. Nghĩ đến đây, Giả Hủ cười nói: “Văn Hòa là mưu sĩ của tướng quân, sẽ không đi theo người khác.”

Trương Tú thở ra: “Văn Hòa, ta nhận được tin tức, Tào Tháo đem Trâu thị đem tới Tào doanh, hân còn dùng tiền tài thu thập Hồ Xa Nhi, muốn trừ bỏ ta, còn muốn ép ông đi theo hân. Ông nói, ta phải làm gì đây?”

Giả Hủ có một chút sững sốt, sau đó cúi đầu trầm tư một chút: “Tướng quân, Hồ Xa Nhi chưa chắc đã phản lại ngài. Về phần Trâu thị, một nữ nhân chẳng đáng là gì. Nhưng mà, hiện tại cần phải biết chắc chắn, Tào Tháo có muốn giết ngài hay không.”

Trương Tú hừ lạnh một tiếng: “Chuyện Hồ Xa Nhi ta không sợ, nhưng mà Trâu thị bị Tào Tháo làm nhục, ta làm sao giải thích với những bộ hạ cũ của thúc thúc? Ta đến người nhà cũng không bảo vệ được, làm sao bảo vệ được bọn họ? Ta ở trong quân còn có uy tín gì nữa?”

Nhìn bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi của Trương Tú, Giả Hủ biết, hân đã hạ quyết tâm, mới gọi mình tới, chẳng qua hỏi mình biện pháp thôi, không phải là cần hay không cần biện pháp, liền thở dài một tiếng: “Tướng quân nếu khi đã hạ quyết tâm, chúng ta phải chuẩn bị đánh một trận là thành công, nếu không sẽ rất bị động.”

Trương Tú cắn chặt răng: “Ta đã hạ quyết tâm, Văn Hòa, ông nghĩ phương pháp vẹn đoàn đi, nhất định phải đẩy Tào Tháo vào chỗ chết, ta không nuốt trôi cơn tức này.” Giả Hủ gật đầu.

Ngày hôm sau, tới trưa trong thành cũng không có động tĩnh gì, ta cũng không thấy Tào Tháo trở vào, nghĩ lại Vũ ca ca có nói qua, chuyện này từ đầu tới cuối, huynh ấy cũng không rõ ràng lắm, trong sách chỉ viết, Tào Tháo chiếm lấy Trâu thị là phu nhân của Trương Tế, nên Trương Tú lệnh cho Hồ Xa Nhi chuốc say đại ca, trộm binh khí của huynh ấy, nửa đêm đột nhiên tập kích, giết chết đại ca và Tào Ngang. Bản thân Tào Tháo là vì Tuyệt Ảnh đưa ông ta nhảy qua sông Dục Thủy, mới thoát được một mạng. Nhưng mà, hiện tại

Uyển thành là sóng êm bể lặng mà! Ta do dự không biết nên ra khỏi thành hay tiếp tục quan sát ở đây. Do dự một hồi lâu, ta quyết định lưu lại, dù sao có chuyện cũng phải vào buổi tối.

Chú thích:

* Đoàn Ôi: tự là Trung Minh, vốn là một Trung lang tướng dưới trướng Đồng Trác

56. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 56: Cuộc Chiến Ở Uyển Thành

Giờ mùi, ta phát hiện một tên lính đi ra từ Trương phủ, vội vàng rời khỏi thành. Sau khi hẩn đi, Trương phủ bắt đầu náo nhiệt, chẳng lẽ còn muốn mở tiệc chiêu đãi giữa đêm khuya sao? Ta nghi ngờ, trong lòng sự bất an ngày càng tăng, cuối cùng chờ không nổi nữa, đứng dậy ra khỏi thành, không được, hôm nay ta phải gặp được Tào Tháo!

Đến Tào doanh, vừa trình bày việc ta muốn gặp Tào Tháo, tiểu binh trả lời, Tào đại nhân có lệnh, hôm nay ai cũng không gặp, có chuyện gì ngày mai hãy nói. Không biết làm sao, ta chỉ biết xin gặp Điển Vi, nhìn bộ dáng thiếu bình tĩnh của tiểu binh, ta cũng bức mình: “Ta là đệ đệ của Điển tướng quân, người còn không dẫn ta đi gặp đại ca ta, ta cam đoan đầu của người ngày mai không còn trên cổ.” Cái danh đệ đệ của Điển đại tướng quân đúng là có khả năng dọa người, tiểu binh sợ tới mức vội vàng dẫn ta vào.

Còn chưa tới chỗ Điển Vi, ta đã nghe thấy bên trong doanh trướng Tào Tháo loáng thoáng truyền ra tiếng đàn sáo. Trong lòng ta căng thẳng, trời ơi, chẳng lẽ... Nhưng ta không hề thấy nữ nhân đi theo từ Trương phủ mà! Vội vàng vào lều trại của Điển Vi, quả nhiên, tên gia hỏa này uống say bộ dáng y hệt lợn chết, mùi rượu sực nức. Sắc trời đã sắp tới chạng vạng, nếu như Trương Tú quả thật muốn phát động tấn công, thời gian chắc cũng sắp bắt đầu, lúc ta rời khỏi thành, xôn xao ở Trương phủ chính là chuẩn bị lâm chiến.

Thấy Điển Vi mặc ta lay gọi mãi chẳng tỉnh, ta gấp tới độ không ngừng xoay qua lại. Giẫm mạnh chân, ta tháo nước mang theo, tưới lên đầu Điển Vi. Điển Vi gặp lạnh, cuối cùng cũng mở mắt. Ta kéo vạt áo hẩn nói: “Đại ca, mau đứng lên, sắp có chuyện lớn rồi.”

Điển Vi vừa ngồi dậy còn ngơ ngác, nhìn kỹ mới nhận ra ta: “Tiểu gia hỏa, sao ngươi lại tới đây? Làm gì vậy?”

Ta không nói nhiều lời với hẩn nữa: “Mau đứng lên chuẩn bị, Trương Tú sắp phản rồi, đệ đến chỗ chủ công đây.”

Mặc kệ hẩn còn đang ngây ngẩn, ta hướng lều của Tào Tháo chạy tới. Thân binh của Tào Tháo thấy ta chạy tới, lập tức vây lại. Ta làm sao có thời gian cùng bọn họ dây dưa, liền hô to: “Tào đại nhân, tiểu nhân Triệu Như, tôi đến rồi, mau cho tôi gặp.”

Tiếng đàn trong doanh trướng lập tức tạm ngừng, chốc lát sau, tiếng Tào Tháo vang lên: “Là Triệu Như à, người vào đi!” Ta vội vàng chạy vào.

Trong doanh trướng chỉ có hai người, trong đó một người là nữ. Thấy ta chạy vào, nàng lập tức xoay người sang chỗ khác, quay lưng lại ngồi. Tào Tháo tiến lên đón ta: “Sao ngươi lại tới đây? Vội vã thế này là sao?”

Ta nhìn nữ nhân kia: “Nàng là quả phụ của Trương Tế?”

Tào Tháo cười cười: “Đừng nói chuyện này, người...”

Ta không ngừng dậm chân: “Chủ công, người thật quá đáng. Thiên hạ nữ nhân nhiều như vậy, người không phân biệt được tình huống sao? Họa tới nơi rồi.”

Tào Tháo sững sờ: “Chuyện gì vậy?”

Ta nhìn ông ta: “Hôm nay, Trương Tú có hành động gì không?”

Tào Tháo nghĩ một chút: “Không có. Phải rồi, hắn có nói qua, chuẩn bị đem binh chuyển qua bờ bên kia hạ trại, thuận tiện cho chúng ta ngày mai tiếp quản Uyển thành, không có gì khác nữa.”

Ta cúi đầu, Vũ ca ca không hề nói qua. Đổi vị trí quân đội sao? Ở đâu không được, tại sao phải đi bờ bên kia? Muốn qua bờ bên kia, phải đi qua nơi đóng quân của Tào Tháo.

“Không tốt rồi, Trương Tú quả nhiên muốn phát động tập kích.” Ta lập tức nói với Tào Tháo: “Chủ công, lập tức hạ lệnh toàn quân mặc giáp trụ chỉnh tề, binh lính nghiêm cẩn chú ý hướng đi của quân Trương Tú, tất cả các tướng quân, bao gồm chủ công, phải lập tức chiến đấu.” Bây giờ đã hoàng hôn, cách nửa đêm chỉ hai canh giờ, chắc vẫn kịp.

Tào Tháo tuy rằng không hiểu rõ, nhưng vẫn nghe ra câu “Trương Tú quả nhiên muốn phát động tập kích.” Ông ta cũng chẳng quan tâm hỏi nhiều, lập tức ra khỏi lều trại truyền mệnh lệnh.

Đáng tiếc, thời gian đã muộn. Vũ ca ca nhắc nhở rất đúng, huynh ấy không trải qua chuyện này, chẳng qua biết chuyện trong sách thôi, thời gian cũng sớm hơn nhiều. Tào quân đối với mệnh lệnh của Tào Tháo còn chưa hiểu ra sao, tuy rằng nghe lệnh mà làm, nhưng cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng. Ngay lúc ta thúc giục Tào Tháo nhanh chóng thay đổi giáp trụ, Trương Tú đã tấn công.

Nghe thấy tiếng gào ngoài doanh trại, ta cũng không cách nào nữa, giúp Tào Tháo ra ngoài: “Đi nhanh lên, qua sông đã.” Nữ nhân trong doanh trường cả người run rẩy.

Tào Tháo vừa mặc xong giáp trụ, nghe âm thanh bên ngoài, cũng biết không tốt, ông ta trở lại nhìn Trâu thị, thở dài, kéo ta bước đi.

Ta vội vàng rời khỏi tay ông ta: “Ngài đi đi, không cần để ý thân, thân không sao cả.” Ta lo lắng cho đại ca hơn, tính mạng hắn đang gặp nguy, ông thì không.

Tào Tháo khẩn trương: “Tử Văn, đừng cố, người không biết võ nghệ, mau theo ta.”

Ta đẩy mạnh ông ta một chút: “Hai người đi với nhau, mục tiêu càng lớn. Với lại, mục tiêu của hắn là ngài cùng đại tướng của ngài, thân cứ trốn đại ở nơi nào đó là được. Đi nhanh lên, đừng trì hoãn nữa.”

Tào Tháo nghĩ ta nói cũng đúng, ông ta đánh ngựa chạy về sau doanh trại. Nhìn thấy ông ta đã đi, ta bước vài bước, nghĩ lại, lại quay về lều trại của Tào Tháo.

Trâu thị vẽ mặt ai oán, ngồi bên cạnh đàn, tay chậm rãi xoa dây đàn. Nhìn thấy nàng tâm như tro tàn, ta không nịn được đau lòng, nữ nhân, trong chiến tranh nữ nhân có bao nhiêu sự bất lực. Ta thở dài tiến đến: “Người theo ta đi, ta trước tiên đem người ẩn núp, chờ quân đội đi qua, ta lại mang người đi tìm Tào công.”

Nàng ngẩng đầu nhìn ta: “Là Tào tướng quân sai người đến sao?” Ta gật đầu, chỉ có như vậy mới có khả năng khiến nàng muốn sống. Không do dự, nàng lập tức theo ta ra khỏi lều trại.

Ta nhìn quanh một chút, trước doanh trại đến âm thanh chém giết, Tào quân không cản được lâu nữa. Ta kéo theo nàng, chạy tới chuồng ngựa, vội vàng nhét nàng vào lồng cổ khô: “Người đừng lên tiếng, nghe âm thanh gì cũng không được lên tiếng, trừ phi ta tới tìm người.” Nàng đáp ứng chui vào. Thu dọn xong xung quanh, ta đem mấy thớt ngựa trong chuồng chặt đứt hết dây cương, sau đó đem toàn bộ số ngựa hướng cửa doanh chạy tới.

Ta nán lại một chút, quân Trương Tú đã vọt tới cửa lều trại, ở đó chạm mặt với Điển Vi. Cũng may có nước lạnh của ta, Điển Vi đã kịp phản ứng với chuyện Trương Tú làm phản mà ta nói, nhanh chóng mặc giáp trụ, nhưng lại không tìm thấy song kích của mình, đành cầm theo thanh đao. Đến bên ngoài trường doanh, liền nghe thấy tiếng gọi âm ỹ phía trước. Hắn chạy nhanh tới lều trại của Tào Tháo, vừa hay nhìn thấy Tào Tháo chạy về phía sau doanh, hắn liền triệu tập hơn hai mươi thủ hạ, chạy tới cửa doanh, ngăn cản binh lính tấn công. Lúc ta mang ngựa chạy tới, chính là nhìn thấy Điển Vi đang điên cuồng chém giết. Huynh đệ bên cạnh hắn chỉ còn bảy người, hắn cũng bị thương mấy chỗ, may mà không nặng lắm.

Thấy tình thế nguy cấp, ta hô lớn: “Đại ca, mau, cùng các huynh đệ lên ngựa xông ra.”

Điển Vi vung tay chém chết một tên lính, nhìn thấy ta hét to: “Đi mau, thoát ra phía sau.”

Ta rút mạnh kiếm, chém lung tung vào mông ngựa, ngựa bị đau, hướng cửa doanh phóng tới, binh lính của Trương Tú bị kinh hãi, nhao nhao tránh né. Thừa dịp bọn chúng hỗn loạn, ta đã tới trước mặt bọn Điển Vi: “Lên ngựa mau, chủ công không sao rồi. Mau.”

Lợi dụng lúc ta tranh thủ thời gian, Điển Vi không nói gì, chém bay mấy tên tiểu binh bên cạnh, xoay người một cái, đã ngồi sau lưng ta. Mấy huynh đệ của hần cũng lên ngựa, chúng ta bầy con ngựa hướng bờ sông vọt tới. Ta một lời cũng không nói được, bị Điển Vi siết chặt dưới thân. Phía sau mưa tên bay tới, ta chỉ cảm thấy Điển Vi động đao đánh gãy tên, lại nghe tiếng hai người kêu lên ngã xuống đất. Thật may, Tiểu Bạch của ta tốc độ rất nhanh, cung tên phía sau cũng không nhiều, khoảng cách giữa chúng ta và lính của Trương Tú ngày càng xa.

Lúc vọt tới bờ sông, thấy binh sĩ hai bên đã rơi vào trạng thái hỗn chiến, quân Tào bên bờ sông chạy loạn khắp nơi. Nhìn thấy thế cục hỗn loạn, ta bảo Điển Vi dừng lại, tự mình nhảy xuống ngựa, trong lòng lấy ra thuốc trị thương nhét vào ngực hần: “Đại ca, huynh lập tức qua sông tìm chủ công. Sau khi tìm thấy, lập tức chinh đồn binh sĩ, chuẩn bị nghênh chiến cho tốt.” Ta dùng sức đánh một cái trên mình Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, chạy nhanh lên.” Tiểu Bạch nhanh chân chạy vào lòng sông đang lúc triều lên.

Điển Vi kinh hãi: “Người thì sao?” “Không cần lo cho đệ, chủ công đang cần gấp, đệ có biện pháp tự bảo vệ mình.”

Điển Vi quay lại nhìn ta, ánh mắt lộ ra nỗi thống khổ biệt ly. Ta nhìn thấy Tiểu Bạch chạy tới bờ bên kia, nhẹ nhàng thở ra, đại ca không gặp nguy hiểm nữa rồi. Nhìn quanh một lát, ta xuống nước, hướng tới một đám người đang hỗn chiến tìm kiếm, bởi vì ta nhìn thấy Tào Ngang.

Ta tới sớm khiến Tào Tháo kịp rời đi, không giống Vũ ca ca nói, Tào Ngang mang ngựa của mình đưa cho Tào Tháo. Mà ngay lúc bắt đầu hỗn loạn, Tào Ngang một mực tìm phụ thân, nghe binh lính nói, Tào Tháo đã vượt sông, hần mới chạy tới bờ sông. Nhưng mà, ngựa Tào Ngang tới nơi này liền bị trọng thương, ném hần xuống đất, bị quân Trương Tú ngăn ở bờ sông, thương tích đầy mình, vẫn còn đang giãy dụa. Ta theo dòng nước bơi tới bên hần, trong tay mò được một nắm tên. Lúc nổi lên mặt nước, ta dùng sức vung mũi tên vào đám lính trước mặt, thừa dịp một chiêu bắt được Tào Ngang, kéo hần xuống nước.

Nhưng mà, người kia không biết bơi, lúc nổi lại lên mặt nước, hần đã uống hết hai ngụm, thở hỗn hển: “Vị huynh đệ này, người đi đi, không cần lo cho ta.”

Ta sao có thể bỏ hần lại: “Hít sâu, thở ra nhẹ nhàng thôi, đừng nói gì hết, chúng ta sẽ sang được bờ bên kia.”

Hần đã không còn sức để nói nữa, mặc cho ta kéo thân thể hần, xuôi dòng trôi đi. Đội cung thủ của Trương Tú tới, chúng ta nếu đi thẳng, sẽ biến thành bia tên. Quả nhiên, trôi ra một quãng xa, ta giương mắt thấy, Tào An Dân vừa bơi tới giữa dòng đã chết dưới loạn tiễn.

Thật vất vả mới lên được bờ từ một nơi cách ban đầu mấy dặm, Tào Ngang đã hôn mê. Nhìn thấy hần một thân thương tích, ta quả thật không có cách nào, chỉ biết điểm huyết cầm máu, không thể nào xử lý được vết thương. Nhìn quanh một chút, một con ngựa cũng không có, khổ rồi! Hiện tại, cũng chỉ có cách đánh thức tên gia hỏa này trước đã.

Ta hét đầy trên đánh dưới, hần rốt cục cũng tỉnh lại, nhìn ta nói: “Người, người là Triệu Như?”

Ta thở dài: “Đại công tử bị thương quá nặng, nhưng mà quanh đây không có gì dùng được, ta cũng chẳng có cách nào. Để ta đỡ ngài đi lên trước xem sao.”

Tào Ngang không nói gì, lão đảo bước đi. Thật may, không lâu sau, ta đã thấy một con ngựa bị thương, liền nhanh chóng đỡ Tào Ngang lên ngựa: “Đại công tử, ngài chịu đựng một chút, nhanh chóng đi tìm Tào công, ông ấy có lẽ ở phía trước cách hơn mười dặm.”

Tào Ngang nhìn ta: “Người thì sao?”

Ta còn có chuyện, không có thể đi theo: “Công tử chỉ cần nói với Tào công ta không sao là được rồi, chuyện khác không cần để tâm. Yên tâm đi, tôi rất có kinh nghiệm trong mấy chuyện này, biết cách giữ mạng mà.” Hần gật đầu.

Thấy Tào Ngang đi rồi, ta lại xuống nước, trở lại quân doanh của Tào Tháo ở bờ bên kia, muốn tìm Trâu thị mang đi.

57. Phụng Tướng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 57: Đường Về

Vận khí của ta không tệ, lúc ta về tới Tào doanh, nơi đây đã không còn ai, chỉ còn lại khung cảnh hỗn độn. Tào quân chạy trốn, quân Trương Tú truy kích, nơi này hoàn toàn yên tĩnh. Tìm tới chuồng ngựa, may mắn, không bị phá hoại. Ta vội vàng chạy tới: “Phu nhân, ta về rồi đây, phu nhân còn ở đó không?”

Trâu thị đi ra: “Tào tướng quân thế nào?” Về mặt lo lắng.

Ta thở dài: “Đại nhân không sao, giờ ta mang người đi, đi theo ta.”

Yên lặng theo ta rời khỏi đó, Trâu thị đột nhiên nói: “Người đi đi, trở về nắm với Tào tướng quân, Trâu thị là người mang điềm xấu, không có mặt mũi hầu hạ người nữa.”

Ta sửng sốt, trong bóng tối không thấy rõ mặt nàng: “Vậy người định thế nào? Về Uyển thành sao?”

Nàng lắc đầu: “Còn có thể trở về sao?” Nói xong, loạng choạng đi thẳng về phía trước.

Nhìn bóng lưng thất thần của nàng, ta cũng không biết nói cái gì cho phải, nhanh chóng tiến lên giữ chặt nàng: “Ôi, tội tình gì? Người theo ta đi! Dù sao cũng có một chốn an thân. Nếu người không muốn gặp Tào công, vậy ở bên ngoài một thời gian đã.”

Nàng cúi đầu nức nở: “Tiên sinh, ngài làm sao phải vì một nữ tử như ta mà mạo hiểm, ngài mau đi đi, kẻo bị ta liên lụy.”

Ta cau mày: “Đừng nói những lời đó. Chúng ta trước tiên về Uyển thành, ta có biện pháp đem người rời đi. Còn nữa, ta muốn vào thành mua ít thuốc, ta đang bị thương.” Đúng vậy, trong lúc chiến loạn, đại tướng như Điển Vi đều gặp phải nhiều vết thương, ta có giỏi hơn cũng không tránh được, huống chi ta không thể trước mặt mọi người để lộ vết thương, tất nhiên cũng bị thương. Trâu thị nghe xong, không nói gì nữa, theo ta vào thành.

Đến lúc bình minh, trở lại khách điểm trong thành (may mà ta không trả phòng), ta mới nhìn rõ dung mạo Trâu thị, quả nhiên không tầm thường. Tuổi của nàng khoảng trên dưới ba mươi, tuy rằng không phải đặc biệt diễm lệ, nhưng khí chất thoát tục. Ôi, chẳng thể trách Tào Tháo thích nàng. Nhưng mà, trong lòng ta không hiểu sao lại có mùi vị chua xót. Nàng thấy ta nhìn mình chằm chằm, có chút bất mãn quay đầu đi, cắn răng không nói gì.

Ta thở dài: “Phu nhân ở trong này nghỉ ngơi chút, ta đi ra ngoài mua thuốc trị thương. Nàng yên tâm, ta không phải kẻ háo sắc, sẽ không làm gì nàng hết.”

Thay bộ y phục khác, ta tự ra ngoài mua thuốc. Sau khi trở về, nàng vẫn ngồi ở đó, không động đậy. Ta đem đồ ăn đưa cho nàng: “Thực xin lỗi, tình huống trước mắt, chỉ có thể để phu nhân ăn mấy thứ này. Ta đi đắp thuốc, nàng cứ ăn từ từ. Còn nữa, ta đã mua hai bộ y phục, nàng thay đồ đi.”

Nghe xong lời ta nói, nàng đột nhiên ngẩng đầu: “Hay là để ta giúp người?”

Ta sửng sốt: “Chuyện này, có lẽ không hay lắm.” Ta thực ra nghĩ ngược lại!!

Nàng thở dài: “Tiên sinh có ơn cứu mạng, không có gì báo đáp, nếu ngài không chê, ta đi theo ngài cũng được.”

Ta giật mình kinh ngạc: “Như vậy sao được. Phu nhân, nàng chính là nữ nhân của Tào công, ta không dám.” Ta cũng không thể nói mình cũng là nữ.

Nàng thở dài, u oán nói: “Chuyện thành thế này, Tào tướng quân sao còn cần ta nữa? Cho dù Tào tướng quân không so đo, ta cũng không có mặt mũi nào hầu hạ người. Mà Trương phủ cũng không thể trở về.

Với lại, ta đi theo tiên sinh đã hơn nửa ngày, tính mạng cũng do tiên sinh cứu. Đường nhiên, nếu tiên sinh không đồng ý, ta cũng không ép.”

Ta nhìn nàng, nửa ngày mới nói: “Trong nhà nàng còn có ai không? Chi bằng ta hộ tống nàng về nhà, nàng tìm một nhà khá giả sống một cuộc sống bình thường đi.”

Trâu thị cười thê thảm: “Nhà? Ta còn có cái gọi là nhà sao? Ta bị Trương Tế cướp về từ Trường An. Nhà ta ở ngoại thành Trường An, cũng tính là giàu có. Lúc loạn ở Trường An, người nhà ta đều bị loạn binh giết chết. Ta đi theo trượng phu chạy nạn, gặp lính của Trương Tế, Trương Tế thấy ta có chút dung mạo, liền cướp lấy. Trong loạn thế làm gì có nhà?”

Ta trong lòng căng thẳng, đứng vậy, trong loạn thế làm gì có nơi an toàn? Nhìn con người lẻ loi hiu quạnh này, ta hiểu, nàng tự nguyện đi theo Tào Tháo, chẳng qua muốn sống tốt hơn một chút. Nếu như vậy, ta nên tính toán cho tốt làm sao để an trí cho nàng. Nhưng mà, trận chiến này bùng nổ, tuy rằng có nhiều nguyên nhân, nhưng nàng là người châm lửa. Cho dù Tào Tháo không so đo, nhưng thân nhân những tướng sĩ kia, còn có các đại thần trong triều sẽ không bỏ qua cho nàng. Từ xưa tới nay chính là như vậy, nam nhân đều vui vẻ đem thất bại của mình đổ lên người nữ nhân. Nhưng mà, ta cũng không thể cùng nàng!

Ta nghĩ tới xuất thần, Trâu thị lại thở dài: “Thôi quên đi, không làm khó tiên sinh nữa. Ta đi là được. Đa tạ tiên sinh cứu ta một mạng.” Tiếng nói tràn ngập thống khổ.

Ta nhìn nàng, hạ quyết tâm: “Thế này đi, nàng trước tiên theo ta tới Hứa Đô, nếu nàng đồng ý, chờ sóng gió qua, nàng về lại với Tào công; nếu như nàng không đồng ý, vậy tạm thời ở lại chỗ ta, chờ về sau có cơ hội thích hợp hãy nói.”

Trâu thị trong mắt lóe lên một tia sáng, tiếp theo lại tối sầm lại: “Tiên sinh hay là ghét bỏ ta. Ôi, ta không dám có yêu cầu gì xa vời, chỉ mong có chỗ an thân là được rồi.” Ghét bỏ nàng? Ta chỉ biết cười khổ lắc đầu, tự đi đắp thuốc.

Ta còn đang suy nghĩ làm thế nào an ủi con người đáng thương này, có người gõ cửa: “Tiên sinh, tiểu nhân là chủ quán, có chuyện muốn nói, xin mở cửa.” Ta mặc danh kỳ diệu liền ra mở.

Cửa vừa mở, ta chấn động, Giả Hủ đang đứng trước cửa, phía sau còn có mấy binh lính. Giả Hủ không nói gì, vào nhà ngồi xuống, binh lính ở ngoài bảo vệ.

Ta kìm nén xúc động trong lòng, cúi đầu nói: “Không biết đại nhân vì sao tới phòng tiểu nhân? Có chuyện gì sao? Ngài chỉ cần gọi tiểu nhân sẽ tới.”

Giả Hủ ngẩng đầu nhìn bốn phía quanh phòng, xua tay lệnh binh lính đóng cửa lại, sau đó mới nói: “Người là ai? Đến đây làm gì?”

Ta tuy rằng rất căng thẳng, nhưng cũng thấy kỳ quái: “Đại nhân, tiểu nhân là một thương nhân, họ Triệu tên Như, tới đây xem có mối làm ăn nào không.” Không thể nói nhiều, nhất là ở trước mặt người như Giả Hủ.

Giả Hủ nhẹ nhàng lắc đầu: “Nữ nhân ngươi đem tới hôm nay là ai? Người ở đâu?” Ông ta nói xong ta liền hiểu ra. Sau khi chúng ta vào thành, đại khái có người nhận ra Trâu thị, chủ quán hoặc ai đó đi cáo mật. Giả Hủ nghe được, mới tự mình tới đây, nếu không phải người tới bắt ta là xong.

Nghĩ đến đây, ta khom người trả lời: “Đại nhân, nàng là tỷ tỷ của tiểu nhân, hôm nay mới vào thành, hiện đang ở phòng trong nghỉ ngơi.”

Giả Hủ trong mắt lóe tinh quang: “Tỷ tỷ? Ngày hôm qua, ngoài thành có đánh nhau, cô ta ở ngoài thành làm cái gì?”

Ta tiếp tục giả vờ ngu: “Đại nhân, tỷ tỷ từ quê nhà tới, vốn dĩ hôm qua đã vào thành, nhưng vì có binh hỏa, mới bị ngăn ở ngoài.”

Giả Hủ cười một tiếng: “Lá gan ngươi thật không nhỏ. Có ai đi đường đi đến tối mới bị nạn binh lửa chặn ở bên ngoài? Nói thật đi, niệm tình ngươi hảo tâm, để cô ta đi theo ta, sẽ tha ngươi một mạng.”

Ta ngẩng đầu nhìn chăm chăm ánh mắt Cổ Dực: “Đại nhân, chúng ta đều là tiểu dân bình thường, không biết chuyện giặc dã. Nhưng mà, mạng người do trời ban, đại nhân có đức hiếu sinh, lưu lại một mạng, sẽ có hồi đáp. Tội gì bức người quá đáng? Người đáng chết, đều đã chết rồi, ngài nói đúng không?” Lời ta nói đã rất rõ ràng.

Giả Hủ làm sao nghe lại không hiểu? Ông ta há to miệng: “Chuyện này,...”

Ta nhìn ông ta, thở dài: “Tiểu nhân cũng là ngẫu nhiên đi qua, nếu đã nhận tử tử này, nàng chính là tử tử của ta. Đại nhân, ngài là người thông minh, người đáng thương trong thiên hạ rất nhiều, tử đệ chúng ta đúng là người ở quận Thường Sơn, đều họ Triệu. Đại nhân, trên thế giới này, đã không còn nữ nhân kia nữa rồi. Đại nhân, ngài đã làm hết chức trách, đúng không?”

Giả Hủ cúi đầu, nghĩ một lát mới nói: “Cũng phải, người nói rất đúng, người đáng chết đã chết rồi. Tử đệ các người vẫn nên sớm rời đi mới tốt!”

Ta mừng rỡ: “Đa tạ đại nhân. Tiểu nhân sớm nghe nói tài danh của đại nhân, chúng ta có duyên, ngày sau nhất định sẽ gặp lại.”

Giả Hủ gật đầu: “Người cũng là người hảo tâm, đã làm thì làm tới cùng. Nhớ kỹ, ta chỉ có thể cho người thời gian một ngày. Trương quân hầu sắp trở về rồi.” Ta đã hiểu rõ, không ngớt lời cảm ơn, tiễn ông ta ra ngoài.

Giả Hủ rời khỏi phòng, hừ lạnh một tiếng: “Có gì kỳ quái đâu, hai tử đệ thôi. Nữ nhân kia chẳng qua có vài điểm giống người.” Vừa nói, vừa dẫn người đi.

Bên này, Trâu thị sắc mặt tái nhợt từ bên trong đi ra, nhìn ta một câu cũng không nói nên lời. Ta thở dài: “Nàng chờ ta, ta đi thu dọn một chút, chúng ta lên đường ngay.” Trâu thị gật đầu. Hôm đó chúng ta vội vã rời khỏi Uyển thành, không thấy Trương Tú nhếch nhác trở về.

Lại nói, nhờ ta báo động trước nửa canh giờ, Tào Tháo không bị thương tổn, phóng ngựa qua sông. Một ít binh sĩ tùy tùng cũng lui binh về hướng cũ. Dọc đường đi một vài tướng lĩnh bị thất lạc tìm được Tào Tháo, đều về lại theo, đám binh lính cũng theo tướng quân mình tìm về. Tào Tháo trên đường không ngừng thu nạp và tổ chức lại quân đội, mang theo binh tàn tướng bại chạy xa mấy chục dặm ngoài quân doanh.

Lúc đó, quân Vu Cầm ở phía sau nghe báo Tào quân gặp nạn, vội vàng dẫn đội quân chủ lực phi ngựa tới, trên được gặp rất nhiều lính Thanh châu thừa cơ loạn lạc đánh cướp, đa số là binh mã Hạ Hầu Đôn. Vu Cầm chấp pháp nghiêm khắc, đời nào chịu buông tha những tên khốn đó, một mặt chỉnh đốn bại binh, một mặt giết không ít tên hỗn đản cướp phá nhà dân. Những người còn lại chạy ngược về, vừa vặn gặp đám người Tào Tháo. Những tên đó không thú tội, lại ác tâm tố cáo trước, nói Vu Cầm muốn giết binh sĩ Thanh châu, có lòng tạo phản. Tào Tháo chấn động, không biết làm sao cho phải, lúc đó Hạ Hầu Đôn, Hứa Chử, Lý Điển, Nhạc Tiến thu thập xong quân mình liền giục binh mã chạy tới tìm. Tào Tháo nói Vu Cầm tạo phản, trước tiên phải chỉnh lại binh doanh, chuẩn bị chiến tranh. Đang lúc cắm trại, Điển Vi cũng chạy tới.

Tào Tháo nhìn thấy Điển Vi, vội hỏi có thấy Triệu Như không? Điển Vi cắn răng rưng rưng nói: “Tiền tử đó bảo thần qua sông trước tới gặp chủ công.” Tào Tháo rất lo lắng.

Chờ lúc sắp xếp xong xuống dưới, Tào Tháo đang muốn sai người tìm kiếm tin tức những tướng sĩ chưa trở về, bên ngoài doanh binh lính vội vã thông báo, đại công tử trở về. Tào Tháo vội vàng tới xem, thấy một thân Tào Ngang đầy máu nằm trên lưng ngựa tiến vào quân doanh. Tào Tháo một mặt vội vã truyền quân y, một mặt sai người đỡ hãn vào lều. Tào Ngang trong hôn mê tỉnh lại nhìn thấy Tào Tháo không sao, cả người buông lỏng, lại hôn mê. Điển Vi lúc này đang trong doanh trước đắp thuốc, thương thế hãn không nặng, may mắn còn có giáp trụ (nghĩ lại mà sợ). Nghe tin Tào Ngang bị thương nặng trở về, vội vàng chạy tới, đem thuốc trị thương ta đưa hãn toàn bộ lấy ra. Nhưng mà, thương thế của Tào Ngang thật sự quá nặng, mất máu rất nhiều, lại bị lạnh do dầm nước sông, người đã sốt cao.

Lúc này, Vu Cầm cũng đến, thấy đám người Tào Tháo, hãn rất mừng rỡ, nhưng trong lòng cao hứng thì cao hứng, địch nhân cũng sắp tới, hãn lệnh cho quân đội lập thể trận phòng ngự, đào hào cắm trại. Chuẩn bị vừa xong, đại quân Trương Tú hai đường đánh tới. Vu Cầm vội vã lệnh cho binh sĩ ra trại nghênh địch. Trương Tú thấy Tào quân đã có chuẩn bị, binh mã của hãn vẫn ít hơn, vội vàng không được, nhanh chóng

lui binh. Tào Tháo thấy hấn thoái lui, tự mang binh từ từ lui về hướng thành Vũ Dương, tạm thời lấy làm căn cứ, dọn dẹp tàn cục.

Vu Cấm lúc này mới đi vào cầu kiến, cũng đem hành vi cướp giật của lính Thanh châu kể lại, còn nói bọn chúng làm vậy thật mất lòng dân, sự tình khẩn cấp, không kịp bẩm báo chủ công, liền tự làm chủ. Tào Tháo hỏi hấn: “Người không tới gặp ta, lại dựng trại đóng quân trước, tại sao vậy?”

Vu Cấm nói: “Nay giặc truy đuổi phía sau, lúc nào cũng có thể ập tới, nếu không chuẩn bị trước, làm sao cự địch được? Giải thích là chuyện nhỏ, lui địch mới là chuyện lớn.”

Tào Tháo thở dài: “Tướng quân trong lúc cấp bách, có thể xây lũy chỉnh binh, chịu vu cáo lại chịu vất vả, chuyển bại thành thắng, danh tướng xưa nay chưa chắc đã có!” Liền ban thưởng một bộ binh khí, phong làm Thọ Đình Hầu; cũng gọi Hạ Hầu Đôn tới quở trách việc quản lính không nghiêm. Hạ Hầu Đôn xấu hổ không nói được gì, lúc về đem mấy tên lính vu cáo hãm hại Vu Cấm chém đầu luôn, thân hành mang tới chỗ Vu Cấm tạ tội. Từ nay về sau, Hạ Hầu Đôn nghiêm khắc trừng trị binh lính, tới tận cuối đời cũng không có chuyện gì.

Lúc Tào Tháo biết chuyện Tào An Dân tử vong, nhìn con cả hôn mê, lại nghĩ tung tích ta không rõ, trong lòng đau không nói nên lời. Nhìn chúng tướng chán nản nói: “Lúc Trương Tú hàng, ta sơ suất không lập tức giữ lấy con tin, để đến nỗi thế này. Ta biết vì vậy mà bại. Chư khanh hãy nhìn xem, từ nay về sau không bại nữa.”

Trương Tú dẫn theo kỵ binh đuổi phía sau Tào Tháo, muốn thừa thắng truy kích. Tào Tháo sao còn cho hấn cơ hội, hăng hái anh dũng, đánh Trương Tú tháo chạy, bại về tới Nhượng thành. Tào quân một hơi hạ năm thành, như ý định của Tào Tháo, là muốn dứt khoát giết chết hấn, nhưng nghe tin Lưu Biểu xuất binh (tất nhiên là kết quả tác động của Giả tiên sinh, Lưu Biểu nghe hai bên đánh nhau, đương nhiên muốn tới trợ oai), biết Trương Tú đã liên hợp cùng Lưu Biểu, nghĩ lại việc tiêu diệt Trương Tú chắc rất khó khăn, liền hạ lệnh rút quân về Hứa Đô.

Lại nói Tào Ngang hôn mê ròng rã hai ngày, mới tỉnh lại một chút, đây là nhờ thuốc của ta có tác dụng tiêu viêm. Tào Ngang tỉnh rồi mang chuyện mình làm sao thoát hiểm nói hết lại cho Tào Tháo, cũng nói: “Là con có lỗi với hấn, coi hấn là gian thương. Lần này là hấn cứu tính mạng con. Triệu Như còn nói, xin phụ thân yên tâm, hấn đã từng trải qua chuyện này nhiều lần, đều có phương pháp giữ mạng.”

Tào Tháo nghe mấy lời này, trong lòng đã thoải mái hơn, tuy rằng vẫn có chút lo lắng, nhưng ông ta cũng tin tưởng ta có khả năng thoát hiểm. Tào Ngang lần này không chết, được ta cứu, nhưng thân thể hấn hoàn toàn không ổn, một năm sau, gặp bệnh nặng, vẫn là tráng niên mất sớm. Chuyện đó sau này hãy nói.

58. Phụng Trùng Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 58: Viên Thuật Đăng Cơ

Tào Tháo ở bên kia thu binh trở về, ta lúc này mang theo Trâu thị đang trên đường về Hứa Đô, không có ngựa, cũng không tìm thấy xe ngựa, chúng ta ròng rã đi một tuần mới tới Tương thành, mua một chiếc xe ngựa, so với đại quân Tào Tháo về tới Hứa Đô muộn hơn bốn ngày. Sau khi về tới nơi, ta cho thuộc hạ đi tìm một căn phòng mua về làm chỗ ở. Dù sao còn phải ở Hứa Đô nhiều năm, cũng không thể bám ở hiệu thuốc mãi. Lại nói, muốn sắp xếp cho Trâu thị, có chỗ ở cũng tiện hơn.

Hơn mười ngày ở chung, ta đã hiểu rõ chuyện Trâu thị, nàng cũng thật đáng thương. Ôi, lần này Tào Tháo đại bại, nàng sẽ vì chuyện này mà bị bêu danh, ta phải nghĩ cách cho nàng một kết cục tốt! Nhưng mà, trong mắt người ngoài, ta là một nam tử, Trâu thị lúc này muốn thật lòng đi theo ta, theo ý tứ của nàng, ta cho dù không có địa vị gì, nhưng có thể khiến nàng không cần lo cơm áo, có thể yên ổn sống qua ngày, cũng là chuyện tốt. Đáng tiếc, ta không thể, lo nghĩ mãi, ta nói với nàng, người nhiều tuổi hơn ta như vậy, làm tỷ tỷ của ta đi, chúng ta tỷ đệ tương xứng, mọi việc đều có thể giải quyết. Trâu thị sau khi biết tuổi của ta, cũng cười khổ, nàng lớn hơn ta mười lăm tuổi, bắt đầu dĩ cũng gật đầu đồng ý.

Ở bên này, sắp xếp xong chỗ ở cho Trâu thị, ta vội vàng tới phủ của Điển Vi. Ta lo lắng cho bọn họ, bọn họ cũng lo lắng cho ta. Ta vẫn không quên được biểu tình thống khổ khi Điển Vi trên lưng Tiểu Bạch quay đầu nhìn ta.

Điển Vi nhìn thấy ta, hần tiến lên một bước, ôm chặt lấy ta trong lòng, làm ta không thở nổi, trong miệng thì thảo tự nói: “Không chết là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!”

Ta cười khổ mà nói: “Ca ca còn không buông tay, đệ đệ bị huynh ôm chết đó.” Điển Vi nghe thấy mới buông ra.

Trong nhất thời, hai huynh đệ không biết phải nói gì với nhau. Đại tẩu đi ra, thấy bộ dạng im lặng của chúng ta, cười nói: “Ngũ đệ về rồi, mấy huynh trưởng của đệ cũng yên lòng. Ồi, mấy người đó, mấy ngày không biết cười là gì. Tẩu đã nói, Ngũ đệ tâm tính thiện lương, sẽ không có chuyện gì mà.”

Điển Vi cười ha ha. Ta cũng cảm thán, đây mới là sinh tử huynh đệ, có điều, sau này bọn họ biết ta là nữ, vậy...

Điều duy nhất khiến ta cảm thấy buồn cười là Tiểu Bạch trong vài chục ngày gần ngủ, đã tăng thêm mười cân. Không biết ta sống chết thế nào, các ca ca đem tình cảm dành cho ta toàn bộ đặt lên người nó, mỗi ngày đều chăm sóc nó đến hai mắt trắng dã. Đều là thức ăn tốt nhất, so với đồ ăn bình thường ta cho nó còn tốt hơn nhiều. Trời ạ, may không nuôi nó thành thói quen xấu. Ta vuốt ve nó, thấy thật cảm kích, đúng vậy, nhờ khả năng của nó, ta cùng Điển Vi mới có thể thuận lợi phá vây, nó đã cứu mạng chúng ta!

Lúc ban đêm, huynh đệ chúng ta ở chỗ đại ca ăn một bữa cơm đoàn viên. Trải qua mùi vị sinh tử biệt ly, trong lòng chúng ta đều mang một cảm xúc khó kể ra. Ta vô cùng cao hứng, dù sao cũng đã thay đổi được vận mệnh của ca ca, hần sẽ không gặp phải nguy hiểm nào lớn hơn lần này nữa chứ? Bất kể nói thế nào, ta đều sẽ dùng cả đời để bảo vệ thật tốt các vị ca ca. Sự kiện lần này cũng nhắc nhở ta, trong chiến tranh, một người dù lợi hại, sức mạnh cũng chỉ có hạn, chỉ dựa vào ta, tuyệt đối không thể được. Lần này, nếu như không cùng hai mươi thủ hạ của Điển Vi (chỉ còn ba người sống sót), bằng vào Điển Vi và ta, chúng ta căn bản không thể nào thoát được vòng vây, còn sống trở về. Cho nên, ta muốn đích thân huấn luyện một đội quân đặc biệt, để bọn họ phụ trách bảo vệ người thân cùng Tào Tháo an toàn. Dù sao, ta muốn thay đổi lịch sử, sau này sẽ có nhiều chuyện không thể biết trước đang chờ.

Nói tới huấn luyện tinh binh, Điển Vi rất có bản lĩnh. Cho nên khi ta nói ra ý nghĩ của mình, ba ca ca lập tức đều nói rất tốt. Điển Vi chủ động nhận nhiệm vụ này. Ta tất nhiên cũng dạy hần thêm một ít phương pháp huấn luyện, bao gồm tay không treo tường, đu dây, bám vách vv. Sau đó, Thái Sử Từ thấy cách huấn luyện của Điển Vi, rất tò mò, liền nhờ Điển Vi trong quân của mình tuyển một số người tiến hành huấn luyện. Quách Gia cũng hết lòng tham gia, dạy cho những người đó học chữ, khiến ta sau khi biết chuyện còn tưởng đang huấn luyện gián điệp. Việc huấn luyện này bí mật tiến hành, Quách Gia chỉ nói qua với Tào Tháo, dù sao ông ta mới là đối tượng bảo vệ quan trọng nhất. Vả lại, bí mật huấn luyện tinh binh, không thể không cho Tào Tháo biết.

Chuyện Trâu thị ta cũng không gạt các huynh trưởng, kết quả, Điển Vi cùng Thái Sử Từ muốn ta giết nàng, Quách Gia không nói lời nào. Ta thở dài, đem thân thể Trâu thị nói cho họ biết, sau đó nói: “Tỷ ấy không sai, sai chính là chủ công không nên muốn tỉ ấy; sai chính là thế đạo bất công, nếu không, tỷ ấy đã cùng chồng mình sống bình yên ở quê nhà, sao lại phải rơi vào vòng vây của chiến tranh? Lúc này, tỷ ấy cũng là người đáng thương không có nhà để về, đệ chẳng qua tạm thời cho nàng một chốn an thân mà thôi.”

Quách Gia lắc đầu: “Nhưng mà, giữ cô ta bên cạnh, người có nghĩ chủ công nếu biết, sẽ nghĩ ra sao không? Từ Vân, người không còn nhỏ nữa.” Hần không nói rõ ra, người là nam nhân, nàng là nữ nhân đã qua tay chủ công.

Đúng, vấn đề này ta cũng đã nghĩ tới, muốn ta bỏ mặc sẽ không có khả năng. Cho nên, ta nói với bọn họ: “Đệ đã cùng tỷ ấy kết làm tỷ đệ, ở chỗ chủ công, đệ sẽ nói, về phần những người khác nghĩ thế nào, đệ không quan tâm, dù sao đệ cũng là một tên tiểu nhân gian thương. Lại nói, với bên ngoài, đó là tỷ tỷ ta đón từ nhà tới, chỉ cần không ai biết tỷ ấy là Trâu thị, cũng sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa, đem tỷ tỷ an trí ở đây cũng là tạm thời thôi, đệ sẽ sắp xếp đưa tỷ ấy tới chỗ khác. Đương nhiên, nếu chủ công có thể đưa tỷ tỷ vào phủ, càng tốt hơn.”

Quách Gia gật đầu: “Thôi được, sắp xếp như thế cũng tốt, dù sao không có mấy người biết cô ta. Huynh đệ chúng ta không nói, chắc cũng chẳng ai biết. Ở chỗ chủ công đương nhiên phải nói rõ ràng. Nhưng mà Tử Vân, nếu chủ công bảo người giết cô ta, người cũng không thể chống lệnh.” Ta cười khổ gật đầu. Đúng vậy, Trâu tử tử, phải xem mạng của tử thể nào, Giả Hủ buông tha tử, nhưng Tào Tháo thì sao?

Ngày hôm sau, ta ngồi chờ trong nội đường ở phủ Tào Tháo, trong lòng đầy bất an. Tào Tháo nhận được tin báo ta tới, rất nhanh trở về. Nhìn thấy ta hoàn toàn không bị tổn hao gì đứng trước mặt, ông ta vẫn không chịu nổi, nắm lấy tay ta: “Tử Vân, Tháo thật lo lắng cho ngươi, tình huống đó ta thật sự sợ không thể gặp lại ngươi. Ngươi quá lớn mật rồi.”

Ta cười: “Chủ công yên tâm đi, Như có rất nhiều mẹo vặt, ứng phó mấy chuyện kiểu đó không thành vấn đề.” Đây không phải là khoe khoang.

Tào Tháo cười lắc đầu: “Ngươi đó, ôi.”

Nhìn Tào Tháo, ta rất cẩn thận hỏi báo chuyện Trâu thị: “Chủ công, tử tử cũng là người đáng thương, cũng từng hầu hạ cho ngài, thần đã tự chủ trương, dẫn theo tử tử trở về, ngài sẽ không giận chứ?”

Tào Tháo đan tay vào nhau, đi lại vài vòng, cuối cùng nhìn ta nói: “Tử Vân, ta lúc này không thể đưa nàng vào phủ, ngươi phải hiểu cho rõ. Ngươi với nàng đã trở thành tử đệ, vậy hãy sắp xếp cho nàng thật tốt! Ôi, để người ta nghĩ rằng nàng đã chết là tốt nhất.”

Ta thở phào một hơi: “Thần biết. Chủ công yên tâm, thần sẽ an bài thật tốt.” Tào Tháo gật đầu.

Quay về, ta tới xem thương thế của Tào Ngang, thật sự quá nặng, hẳn không chết ngay đã là kỳ tích. Rồi khỏi chỗ Tào Ngang, ta cũng ăn ngay nói thật với Tào Tháo: “Đại công tử kiếp này không có khả năng ra chiến trường nữa. Thân thể cậu ấy đã không thể chịu bất cứ chuyện gì khác, ngài phải chuẩn bị tinh thần.” Tào Tháo có phần bi thống. Ta cũng không biết làm sao, chỉ có thể cứu một người, đại ca so với đại công tử quan trọng hơn nhiều.

Trương Tú ở Uyển thành nhận được tin tức Tào Tháo lui binh, thở phào một cái, cuối cùng thắng được một hồi, không, chỉ được nửa hồi. Về sau sẽ phải cùng Lưu Biểu trối nhau một chỗ, lúc này thế lực Lưu Biểu còn đang mạnh, mới có thể bảo hộ cho mình. Xem ra Giả Hủ không hề cao hứng, đúng vậy, ta cũng không cao hứng, lần này rốt cuộc là sao? Sai rồi sao? Nhưng mà, đã làm rồi, chỉ có tiếp tục thôi.

Giả Hủ trong lòng cuộn cuộn không thôi, lần này không thể giết chết Tào Tháo, thậm chí, mấy đại tướng của Tào Tháo cũng chẳng chết mấy người, thù này coi như đã kết. Lưu Biểu là hạng người gì, ông ta hiểu rõ, đó không phải là một chủ công có thể trông cậy cả đời! Lúc này, ông ta cũng chỉ lợi dụng Trương Tú ngăn cản chư hầu phương Bắc như Tào Tháo thôi, một khi không còn có lợi cho mình, Lưu Biểu sẽ nhanh chóng vứt bỏ Trương Tú. Đến lúc đó, ta phải đi đâu đây? Còn nữa, cái kẻ tự xưng là thương thân Triệu Như kia, cho mình cảm giác không tầm thường, hẳn nhiên mang Trâu thị đi, khiến ta ngay cả một chút do dự cũng không có đã đồng ý cách làm của hắn, chuyện này...

Cuộc chiến ở Uyển thành hai bên đều đang tự hỏi bước tiếp theo nên làm thế nào, Từ châu tạm thời cũng ổn định. Nhưng Viên Thuật, Viên Công Lộ, đây chính là người thuộc dòng chính thống tứ thế tam công, lại không an phận thủ thường. Từ sau khi liên minh phạt Đổng tan rã, Viên Thuật dựa vào một ít của cải tổ tiên lưu lại cùng với sự chiến đấu hăng hái đổ máu của cha con Tôn thị, cũng coi như có một nơi yên ổn ở Dương châu. Đánh bại Lưu Bị, cũng là thắng lợi khó khăn của y, nhờ vào việc Lữ Bố tập kích phía sau Lưu Bị, nhưng mà, y không có khả năng, lại mắc chứng vọng tưởng, muốn làm hoàng đế sắp phát điên rồi.

Tháng 2 năm 197, sau khi bị Lữ Bố đánh cho tơi bời, Viên Thuật chạy về Thọ Xuân. Trải qua hai tháng vô cùng nhàm chán, y nhịn không được sự dụ dỗ của ngọc tỷ, liêu lĩnh tuyên bố đăng cơ làm hoàng đế. Không biết y thật sự tin tưởng, hay là tự an ủi mình, lại cho rằng mình trở thành hoàng đế sẽ nhận được sự ủng hộ của người trong thiên hạ, y thật sự là hoàng đế, bởi vì ngọc tỷ đại diện cho hoàng đế đang ở trong tay hắn!

Lúc Viên Thuật đang ở bên ngoài tế thiên địa, tiếng chửi mắng ở khắp nơi ập tới, bao gồm cả Tôn Sách đang mở rộng địa bàn ở Giang Đông, cũng lập tức tuyệt giao với y. Tôn Sách mặc dù nể mặt mũi và tình nghĩa của phụ thân mình, đương nhiên, quan trọng hơn vẫn là bản thân cảm thấy không cần thiết, cũng không có sức, nên không muốn quản việc của Viên Thuật, nhưng cũng phải tỏ chút thái độ. Tôn Sách liền nghe theo lời hiệu triệu của Tào Tháo bắc thượng đánh Viên (Tào Tháo lấy danh nghĩa triều đình, gia phong

Tôn Sách làm Thảo Nghị tướng quân, đây là chủ ý của ta, có hoàng đế phải lợi dụng cho tốt. Xa thân gần đánh thôi, là mưu trên sách vở). Trong tiếng mắng chửi, Viên Thuật, đại khái là nghĩ bình sứ không sợ bề, dứt khoát không thêm để ý dăng cơ làm hoàng đế, phong thưởng văn võ bá quan, hưởng thụ mùi vị hậu cung bách phi. Coi như cũng được đi, an phận một chút là được! Nhưng y không chịu an phận, nảy ra ý nghĩ kỳ lạ, thừa dịp Tào Tháo bại ở Uyển thành, mượn gió bẻ măng xuất binh đánh chiếm đất Trần.

Lấy lý do phụng thánh chỉ của hoàng đế, Tào Tháo làm sao có thể từ bỏ cơ hội thảo phạt tên cơ hội đó. Sau khi đời sau của Khổng thánh nhân trở về từ Nghiệp thành, lớn tiếng khen Viên Thiệu thực lực hùng hậu này nọ, Tào Tháo chỉ hừ lạnh vài câu (lúc này, trên tay Tào Tháo là bức thư mang giọng điệu ra lệnh của Viên Thiệu bảo ông ta giết Khổng Dung), rồi tự mình mang binh đi trước tấn công Viên Trọng Gia* dám làm loạn kia. Cả gan dám làm Viên hoàng đế, nhưng bản lĩnh thật sự quá kém, lâm trận liền bỏ lại đám đại tướng ngốc nghếch Kiều Nhụy, Lý Phong, Lương Cương, Nhạc Tự chờ chết, một đường chạy về hang ổ Thọ Xuân, không dám động nữa.

Chiến tranh liên tục nhiều năm, khiến Viên gia huynh đệ năm 197 lâm vào thảm kịch: Viên Thiệu tại Hà Bắc, quân lính lấy dầu ăn thay cơm. Viên Thuật tại Giang Hoài lấy được cỏ bỏ quả lửa, còn dân chúng phải ăn thịt lẫn nhau. Nhưng mà Viên hoàng đế không thêm quan tâm, trốn trong hoàng cung của y, hưởng thụ cuộc sống hoàng đế ăn chơi đàng điếm. Y ra dạng ấy, ta lại vô cùng hào hứng, lệnh cho Tần Lợi đem rượu Thấm Xuân cùng Cao Lương ủ ra trong năm đó một nửa đem tới Thọ Xuân, kiếm tiền thật tốt. Về phần dân chúng, đem tin tức dân chúng Duyên châu sống ra sao, cơm ăn no nê thế nào phát tán khắp đầu đường xó chợ, ở đó cần nhiều người, đất hoang cũng rất nhiều.

Nhiều người sức lớn, dưới sự nỗ lực của chúng ta, một lượng lớn dân chúng bắt đầu trốn đi chạy về Duyên châu và Giang Đông, đặc biệt dân cư ở Duyên châu vô hình trung tăng hơn mười vạn. Binh lính dưới quyền Viên Thuật cũng bắt đầu trốn tới Duyên châu, đây chính là nguồn mộ lính thật tốt, ta trong lòng vô cùng dễ chịu. Nhìn đám người cuộn cuộn không ngừng chạy tới, Tuân Úc trong bụng chắc đang mắng chửi ta, tên Triệu Như này, làm ta mệt chết! Nhiều người tới, chỗ ở, nông cụ đều không đủ dùng mà!! Ta khóc, lần sau gặp Triệu Như, không thêm nhìn mặt hân nữa.

Ta cũng không ngờ, Tào Tháo lần này đánh Viên Thuật, cũng đồng thời sử dụng thủ đoạn cứng rắn bên trong, lợi hại nhất là giết Cửu Giang thái thú Biên Nhượng.

Biên Nhượng cũng là bằng hữu của Trương Mạc, đối với việc Tào Tháo giết cả nhà Trương Gia vô cùng phản hận. Có điều, y không có khả năng báo thù cho Trương Mạc, chỉ tỏ ra bất mãn qua lời nói. Mà có bất mãn cũng không thể bất mãn ra mặt chuyện Trương Mạc, dù sao cũng là chuyện hai bên đối địch, chiến tranh là do Trương Mạc khơi mào, vậy thì nói chuyện khác. Nghe nói Biên đại học sĩ rất kích động chỉ trích Tào Tháo bất kính với hoàng thất, còn tưởng ông ta lấy quân áp giải hoàng đế tới Hứa Đô, trực tiếp mắng Tào Tháo là Đổng Trác yêu nghiệt, không hiểu nghĩ gì nữa. Tào Tháo ở chỗ Hoàng đế đang bắt đầu bị khinh bỉ, làm sao nhịn được những lời đó, trực tiếp ra lệnh giết cả nhà Biên Nhượng.

Ta ở chỗ Viên Thuật vội vã kiểm tiền, nghe tin này lạnh run mấy cái, tính cách tàn nhẫn không thể dung thứ những kẻ đối lập đã bắt đầu thể hiện.

Chú thích:

* Trọng Gia: xưng hiệu của Viên Thuật

59. Phương Trường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 59: Ưc Hiếp Bằng Hữu

Địa bàn Dương châu ở phía bắc Trường Giang có thể nói chúng ta đã thu phục được, chỉ còn địa bàn phía nam Trường Giang mà thôi, ta cần phải tìm biện pháp tiếp cận. Bằng hữu mà, vẫn nên thường xuyên qua lại, quan hệ mới tốt được. Lại nói, ta còn muốn hiển kế cho Tôn Sách, để hắn không có thời gian cùng tình thần chú ý tới việc chúng ta thống nhất phương bắc. Hi hi, tình cảm bằng hữu không thể đối gặt sao? Vũ ca ca, mọii đồng ý làm bằng hữu với họ, nhưng có nói không bắt nạt bọn họ đâu.

Hai năm qua Tôn Sách ở Giang Đông phát triển rất nhanh chóng, nhưng mà, quân đội của Tôn Sách không có Thái Sử Từ, phát triển chậm hơn nửa năm so với lịch sử, giang sơn dễ lấy, danh tướng khó cầu, đặc biệt là tướng giỏi. Không có Thái Sử Từ trấn thủ Hải Hôn, Kiến Xương, bọn cướp Lưu Khánh kia khiến Tôn Sách gặp nhiều phiền não, cũng may hắn rất giỏi, lại được sự ủng hộ của phú hộ Giang Đông, sự nghiệp xưng bá cũng tiến hành thuận lợi, chẳng qua chậm hơn một chút thôi. Viên Thuật xưng vương, Tôn Sách lại cùng hắn dứt khoát cắt đứt, cứ vậy phát triển không có gì cần lo lắng.

Lúc này Tôn Sách cũng không coi trọng địa vị của Tào Tháo lắm, dù sao ở phương bắc thế lực lớn nhất vẫn là Viên Thiệu, mà Lưu Biểu ở bên cạnh chính mình là uy hiếp lớn nhất. Tào Tháo à, rất biết điều, lại dùng danh nghĩa hoàng đế lấy lòng ta, nếu hắn trở mặt cùng Lưu Biểu, tạm thời cũng không phải kẻ địch của ta. Không phải có câu, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu sao!

Đương nhiên, những lời “kẻ địch của kẻ địch là bằng hữu” đó không phải do Tôn Sách nói, cũng không phải Chu Du nói, là ta nói. Tôn Sách vừa lấy được Khúc A không bao lâu, cho nên lúc nghe mấy lời này, ta đang ngồi đối diện với hắn. Lần này ta đến, muốn mở cửa hàng ở Khúc A, Tần Lợi hành động rất nhanh, chúng ta đã sắp chế được lá trà rồi. Ta lần này, một là muốn biến Khúc A thành cơ sở kinh doanh lá trà; thứ hai, muốn phát triển quan hệ với bọn người Tôn Sách.

Ngồi trong phủ Tôn Sách ở Khúc A, trên án mây đặt Thanh Bích trà của ta, trong hương vị trà phiêu lãng, Tôn Sách mang vẻ mặt khó hiểu cùng phần hận hỏi ta: “Triệu Tử Vân, Thái Sử Tử Nghĩa về tới nhà liền trở thành thủ hạ của Tào Tháo là sao? Vì cái gì? Chẳng lẽ Sách làm gì sai sao?”

Ta thở dài giải thích (lúc vừa tới, thiếu chút nữa đã bị trói lại): “Bá Phù huynh, ca ca huynh ấy không phải về nhà mới đi theo Tào Tháo, mà dù không về nhà cũng sẽ đi theo Tào Tháo.” Tôn Sách không nói lời nào, đợi ta nói tiếp. Ta cười khổ: “Người cũng biết, Tử Nghĩa huynh chỉ là Tam ca. Đại ca chúng ta là Điển Vi.”

Tôn Sách a một tiếng, chắc hẳn cũng đã nghe tới tên Điển Vi. Ta nói tiếp: “Đại ca nguyên là thủ hạ của Trương Mạc, Trương Mạc nhận người mà không dùng người, quan hệ của họ thật sự rất kém, đại ca luôn thấy không thoải mái. Sau đó, ta dẫn theo đại ca đi bán đạo, nhưng huynh ấy không muốn cùng ta chạy qua chạy lại, ta cùng Tam ca liền để huynh ấy ở lại giữ Thọ Quang thành, chiếu cố nghĩa mẫu. Vốn dĩ, Tam ca cho rằng huynh ấy có thể ở lại bên cạnh Lưu Do, sau đó có thể đưa đại ca và nghĩa mẫu tới Giang Đông. Ai ngờ, Lưu Do cũng không dùng huynh ấy. Năm đó, đại ca nghe tin Tào Tháo cùng Trương Mạc khai chiến, đã nghĩ cùng Trương Mạc tính toán ân oán, đúng lúc thủ hạ của Tào Tháo là Hạ Hầu Đôn là đồng hương với đại ca, mời đại ca tới chỗ Tào Tháo, đại ca không thương lượng với huynh đệ chúng ta đã đi luôn, còn đem theo nghĩa mẫu đi cùng.”

Tôn Sách trầm mặt, không nói lời nào. Ta cười trộm (lợi dụng nghĩa mẫu một phen), nói tiếp: “Lúc đại ca được Tào Tháo trọng dụng, chúng ta nhận được tin tức người tấn công Lưu Do ở Giang Đông, lại nghe tin về cuộc chiến ở Thần Đình giữa Tam ca và người, Tào Tháo ở đó dĩ nhiên cũng biết. Ông ta liền muốn thu dụng Tam ca, còn nhiều lần tặng quà cho nghĩa mẫu, nghĩa mẫu liền bảo chúng ta nghĩ cách tìm Tam ca về. Bá Phù huynh, người nói ta cùng Tam ca biết làm thế nào? Cho nên, ta tới đó. Thật xin lỗi, lúc ấy ta không thể nói chuyện đó ra, nếu không, cho dù Bá Phù huynh có thể thả tam ca, chỉ sợ những người khác ... Ôi, Triệu Như lần này tới, một là để giải thích với người, dù sao chúng ta cũng là bằng hữu, không thể lừa gạt nhau (bây giờ ta bịa chuyện mặt cũng không đối sắc); hai là xin thỉnh tội, người muốn giết ta, ta không oán hận. Có thể chết trong tay bằng hữu như người, ta cũng nhắm mắt.”

Tôn Sách nghe đến đó, thở dài một tiếng: “Huynh đệ các người đều là phụng mẫu chí hiếu, huynh đệ tình thâm, ta làm sao có thể giết người. Ôi, là Sách vô duyên với các người. Tử Vân, người không muốn ở đây, cũng là vì nguyên nhân này rồi!”

Ta lắc đầu, nói đùa, nếu vì nguyên nhân này, ta còn sống mà đi được mới là lạ: “Không phải. Bá Phù huynh, hai vị ca ca của ta là tướng quân của Tào Tháo, Nhị ca lại là thủ hạ của Lữ Bố, ca ca ruột của ta lại ở chỗ Công Tôn Toản, người bảo ta biết xử lý ra sao? Ở cùng ai, không ở cùng ai? Hay ta tự tìm một chủ công khác? Ta không phải người có chí hướng này, càng không muốn về sau thủ túc tương tàn, nếu mọi người ai cũng có sở thích riêng, không bằng ta chỉ làm một thương nhân, còn có thể cùng các ca ca giữ liên lạc. Ôi, Bá Phù huynh, bởi vì huynh là người rộng rãi thẳng thắn, chúng ta lại là bằng hữu, ta mới có thể đề xuất ý kiến, ra mấy chủ ý nho nhỏ, nhưng ta không thể ở lại, mưu sĩ hay đại tướng đều không giống. Nói thật

lòng, Tào Tháo cũng muốn ta lưu lại, ta vẫn không thể. Ta ở chỗ Lữ Bố và Tào Tháo, ngay cả một chủ ý nhỏ cũng không nói ra (ta chỉ ra chủ ý lớn, không tính là nói dối)."

Tôn Sách cười khở: "Sách nghe người nói xong, thật không biết nên vui hay buồn. Nếu ta cùng các ca ca của người sau này là địch, người làm sao ở đây được?"

Ta bày ra một bộ dạng thống khổ: "Không chỉ về sau, lúc này cũng đã khó rồi. Nhị ca Trương Liêu của ta là thủ hạ của Lữ Bố, chuyện Lữ Bố cùng Tào Tháo đánh nhau chỉ là sớm muộn, đã đánh một lần ở Bộc Dương rồi, nhị ca ở đó còn phóng hỏa thiêu Tào Tháo, người nói ta biết làm sao? Ca ca ruột của ta là người của Công Tôn Toản, Công Tôn Toản sớm tối đánh nhau với Viên Thiệu, Tào Tháo là đồng minh của Viên Thiệu, người nói ta phải làm sao? Ta chỉ biết khuyên hai bên, ít nhất trên chiến trường, đừng đánh nhau với huynh đệ mình. Một bên thắng cũng phải chiếu cố bên thua, cho dù không thể giữ lại tính mạng, ít nhất cũng có thể chiếu cố vợ con. Cho nên, ta liều mạng kiếm tiền, xem ra, nuôi dưỡng gia đình các ca ca đều do ta gánh vác. Bá Phù huynh, về sau, người cùng các ca ca ta là địch, hãy cố gắng đừng giết bọn họ! Ít nhất đừng tịch thu tài sản diệt toàn bộ gia tộc, được không?"

Tôn Sách thở dài: "Thật khó cho người. Chẳng trách với tài trí của người lại chỉ muốn làm thương nhân. Quên đi, Sách nếu có ngày cùng huynh trưởng của người đối địch, sẽ tận lực không làm bọn họ bị thương tổn. Có điều, nếu ta bắt giữ được bọn họ, người hãy khuyên bọn họ đầu hàng." Ta đắc ý cực kỳ, gật đầu thật mạnh.

Ở chỗ Tôn Sách tạo dựng địa bàn xong, ta phải về. Đương nhiên, còn muốn dẫn người theo. Lưu Do chết rồi, con hần Lưu Cơ rất không tồi (sách sử: Cơ là con cả của Do, tự Kính Dư, năm mười bốn tuổi, để tang Do rất có lễ, quan lại đưa biếu tặng đều không nhận. Ngô sách viết: Cơ gặp nhiều khó khăn, thừa nhỏ vất vả, chịu nhiều cay đắng, không có ai thân thích. Cùng ở với các em, thức khuya dậy sớm, ít khi gần thê thiếp. Các em đều kính sợ, đối xử như với cha. Không thích giao du, cửa nhà không có khách linh tinh. Cơ có khí độ tốt đẹp, Tôn Quyền rất yêu mến. Quyền là Phiêu Kỵ tướng quân, cho làm Đông Tào duyệt, Phụ Nghĩa giáo úy, Trung Lang tướng. Quyền lúc làm Ngô Vương, thăng Cơ làm Đại tư nông. Quyền mở hội yến, Kỵ đô úy Ngu Phiên say rượu phạm lỗi, Quyền muốn giết, lại vô cùng tức giận, nhờ có Cơ can gián, Phiên được miễn tội. Quyền trong những ngày nóng nực, thường ở trong thuyền yến tiệc, có lần gặp mưa, Quyền lấy ô che mình, lại lệnh che cho Cơ, người khác không ai được vậy. Cơ được đãi ngộ đến thế, sau được phong Trung Lang lệnh. Lúc Quyền xưng hiệu, Cơ được đổi thành Quang Lộc công, Bình thượng thư sự. Bốn chín tuổi qua đời. Quyền cho con mình là Bá lấy con gái của Cơ, ban thưởng phủ đệ hạng nhất, bốn mùa ân sủng, sánh ngang hai họ Toàn, Trương). Bằng hữu thì bằng hữu, nhân tài có thể dẫn đi vẫn phải dẫn đi.

Dự Chương, bắc giáp đất Dự, tây giáp Kinh châu, nói giàu không giàu, nói lớn không lớn, thật sự là một nơi đóng quân tốt. Đáng tiếc, Lưu Do không có năng lực làm bá chủ, lại chết sớm, nếu không, lúc này có ba mặt bảo vệ, nhất định làm nên chuyện. Lúc này Lưu Cơ thật sự là tuổi nhỏ sớm phải gánh vác, biết phụ thân mình mới qua đời, trong nhà không có chỗ dựa, nếu như còn lui tới với tướng lĩnh cũ của phụ thân, chắc chắn sẽ có người ghen ghét, muốn bảo toàn tính mạng cả nhà, chỉ có ngậm đắng nuốt cay, không dám trông cậy vào họ hàng.

Lúc ta tìm tới nhà hần, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, thê lương hết sức. Ôi, đây chính là tình cảnh dòng họ hoàng thất lúc này. Lưu Cơ cũng thật phúc hậu, hần không học theo Lưu Bị, mang theo em trai em gái lấy danh nghĩa "dòng họ Hán thất", gây chuyện khắp nơi. Còn chưa nói Lưu Chương so với Lưu Bị còn đúng là "dòng họ Hán thất" hơn.

Lưu Cơ gặp ta, vẻ mặt đề phòng: "Tiên sinh, Cơ không quen ai là Thái Sử Từ, chúng ta bây giờ chẳng qua là một nhà thường dân, không dám bầu vúi cảnh cao, người đi đi!"

Ta biết, hần không muốn liên hệ với người cũ: "Công tử, tôi hiểu tâm sự của ngài. Nhưng mà, cả một thế gia vọng tộc, không thể cứ thế này suy tàn! Còn nữa, tôi nói ra tên của Thái Sử Từ, chẳng qua là để gặp được công tử thôi. Mặc kệ ngài có tin hay không, tôi thật sự mang tới chiếu thư của Hoàng đế (ta lấy từ chỗ Tào Tháo). Nói thế nào đi nữa, ngài cũng là huyết mạch của hoàng đế, Tào công biết tình cảnh gia đình ngài, sầu riêng với bệ hạ. Cho nên, thư tôi mang tới đúng là chiếu thư của bệ hạ. Ngài cũng biết, Dự Chương cách triều đình cũng khá xa, ở giữa lại có nhiều thế lực, Tào công không thể đưa người tới đón tiếp cả nhà công tử, đành nhờ ta làm thay. Nếu như công tử khẳng khái không tới Hứa Đô nhậm chức, ta cũng

không ép. Nhưng mà, xin công tử vì một nhà mà nghĩ, thời kỳ rối loạn này, có nơi ở ổn định, lại có thể vì triều đình ra sức, chẳng phải rất tốt sao! Tôi hy vọng ngài nghĩ cho kỹ.”

Lưu Cơ dĩ nhiên không ngờ tới, thương nhân trước mặt lại mang theo hoàng mệnh. Những người khác có thể không thêm nhìn, nhưng ý chỉ của hoàng đế, hình như vẫn phải nghe. Lại nói, chúng ta đúng là dòng họ hoàng thất, nhận chiếu cố của hoàng đế, cũng không có vấn đề gì.

Lưu Cơ suy tính thật lâu, ta cũng không thúc giục hẳn, miễn cưỡng cũng không tốt, cuối cùng hắt gật đầu: “Nếu tiên sinh thật sự mang theo chiếu thư của hoàng đế, Cơ đương nhiên nghe lệnh. Phiền tiên sinh ở tạm mấy ngày, đợi ta đem mọi chuyện trong nhà sắp xếp xong, sẽ khởi hành.”

Một tháng sau, ta mang theo một nhà Lưu Cơ về tới Hứa Đô. Lưu Cơ đã có Tuân Úc cùng Khổng Dung mang tới gặp Hoàng đế. Tào Tháo sai người trong thành chọn một địa điểm, xây nhà cho hắn ở. Hoàng đế gặp Lưu Cơ rất cao hứng, tuổi gần nhau. Theo ý định của Hoàng đế, vừa muốn biến Lưu Cơ thành tâm phúc, nhưng mà, Lưu Cơ thật thông minh, hắn tới Hứa Đô không lâu, liền hiểu rõ thực quyền trong tay ai. Cho nên, hắn ta mang về thờ ơ lạnh nhạt, song phương ai ta cũng không thể đắc tội, làm cho tốt chức trách gián nghị đại phu của mình là được.

Ngồi trong một gian phòng yên tĩnh tại tửu lâu Đức Dụ mới khai trương, Tuân Úc oán hận ta: “Tử Vân, người tìm về mấy chục vạn người chẳng báo trước, ta bị người làm khổ muốn chết. Hiện tại nông cụ không đủ, người nói làm sao bây giờ?”

Ta biểu tình chế giễu nhìn ông ta: “Văn Nhượng, từ lúc ở Quyên thành, ta đã nói, các ông nên chuẩn bị thật nhiều nông cụ, ông không nghe mà! Hiện giờ không đủ dùng lại tới trách ta, thật quá đáng!”

Tuân Úc hừ hừ: “Chiến tranh liên tục nhiều năm, lấy đâu ra tiền làm mấy chuyện đó. Người nói nhẹ tênh, phần làm bắt ta làm. Còn chưa nói, người mở cái chiêu hiền quán ngay cạnh nhà ta...”

Ta cười lớn: “Dù sao Văn Nhượng tiên sinh ông tài trí hơn người, chút chuyện này sao đã kêu mệt? Là kêu một mình ta nghe mà thôi! Được rồi, đừng nhìn ta như vậy nữa, ta đã sai Tần Dũng đi Thọ Quang, tháng sau hắn sẽ mang một đống nông cụ về đây. Trâu cày không đủ, vậy có thể đem ngựa bỏ binh lính xuống mà thay thế thôi! Qua hai năm nữa, cuộc sống sẽ tốt hơn. Ta thấy, năm nay sẽ là một năm thu hoạch lớn, kho lương sẽ tràn đầy. Ông tốt nhất nhanh chóng thương lượng với chủ công, đặc biệt huy động nhân lực tiến hành nuôi trâu cày, khuyến khích phát triển số lượng trâu. Phải biết rằng về sau dân chúng trên địa bàn chúng ta sẽ ngày càng nhiều, còn nữa, đất đai sẽ ngày càng mở rộng, chúng ta không chỉ khuyến khích phát triển lương thực, còn phải phát triển nông thương thật tốt, chẳng hạn, chăn nuôi trâu để bán, còn có thể chăn nuôi cả heo, gà, cá... Chúng ta phải đào ra vàng từ trong đất mới được! Những chuyện này, ta đã nói rõ trong “đồn điền chế” rồi.”

Tuân Úc thở dài: “Người nói thì dễ, làm rất khó, rất nhiều vấn đề! Cũng may, một năm nay có không ít người mới tới. Ta lập tức đi tìm chủ công, bàn bạc biện pháp của người. Đúng rồi, chủ công muốn xuất binh đánh Uyển thành, người có gì muốn nói không?”

Ta cười cười: “Xuất binh chẳng qua là dễ ợt uy hiếp. Ông nói với chủ công, lấy được thì lấy, không nên ép buộc quá đáng. Làm quá đáng, Trương Tú quay đầu sang Lưu Biểu, sẽ không tốt. Về phần ta, ta muốn tới trấn chỉnh Tam ca một chút, sau đó sẽ đi Nghiệp thành. Đã tới lúc rồi, ta chắc không gặp được chủ công.” Tuân Úc cười đi.

Chấn chỉnh Quách Gia nhất định phải làm, người đó, căn bản không đem lời ta nói, bảo hắn ít uống rượu, ít thân cận nữ sắc để trong lòng, nghiêm nhiên thừa dịp ta không có ở đây, lấy thêm một tiểu thiếp. Trong nhà thêm người này, là bốn người vợ, quả thật là quá đáng.

Thấy bộ dáng nổi giận đùng đùng của ta, Quách Gia không ngừng lảm bảm: “Bản thân không lấy vợ, còn muốn quản ta, người chỉ là đệ đệ, chuyện này...”

Ta nhìn Điển Vi: “Đại ca, huynh là ca ca, huynh có thể quản huynh ấy đó! Đệ cho huynh biết, Quách Phụng Hiểu, chuyện lần này ta tạm tha cho huynh, nếu còn có lần sau, xem ta có dám đem mấy tiểu thiếp đó của huynh đuổi đi không, sau đó thiên huynh, dù sao đã có Quách Diệc, huynh sẽ không tuyệt hậu. Vì tính mạng của huynh, ta không ngại dùng thủ đoạn đâu. Hừ.”

Diễn Vi ở một bên xoa tay đắc chí (nhìn thấy bộ dáng của huynh ấy, mong ta có chút đau). Thái Sử Từ khuyên Quách Gia: “Tam ca, Tử Vân nói rất đúng. Hắn là đại phu, lời hắn nói huynh phải nghe mới đúng. Vì muốn tốt cho huynh, đệ cũng sẽ bắt kẻ huynh oán trách thế nào, giám sát huynh thật chặt.”

Nhìn biểu tình nhất trí uy hiếp của ba huynh đệ ta, Quách Gia đau khổ ôm đầu: “Thiên lý ở đâu đây! Ba người bắt nạt một người, muốn khóc quá... Về sau cuộc sống còn có niềm vui sao? Rượu không thể uống, nữ nhân không thể động, để ta chết đi!”

Ta cười: “Tốt lắm, người muốn chết thì tự chết đi. Chúng ta hôm nay sẽ đem chị dâu và cháu mang đi, về sau, cái nhà này người muốn thế nào cũng được, được không? Còn nữa, mấy chuyện này đã khiến người đủ bận rộn rồi, ở chỗ chủ công không cần người lo nữa. Dù sao người cũng sẽ giống Chí Tài huynh, nửa chừng đang dở, không bằng mặc kệ người, đỡ khiến chủ công thương tâm, khiến mọi người bị thống.”

Quách Gia nghe xong lời ta, tội nghiệp nói: “Ít uống rượu đi là được chứ gì? Ta không lấy thêm thiếp nữa, được chưa?”

Ta hung tợn nói: “Rượu, chỉ có thể ba ngày uống nửa cân. Không cho phép người đi tới mấy chỗ ca vũ, lại muốn thêm thê thiếp. Bằng không, ta nói là giữ lời. Còn nữa, đại ca, tứ ca chú ý, nếu huynh ấy dám phạm tội xấu, thẳng tay dùng quyền lực đưa chị dâu đi luôn, hừ, cho người xem.” Ném Quách Gia đang than thở lại, ta đắc ý hả hê lên đường đi Nghiệp thành.

60. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 60: Viên Thiệu

Cuối thu thời tiết thật dễ chịu, ta đặt chân tới Nghiệp thành. Đương nhiên là thế, ta sao cũng phải chờ Nghiệp thành có cái ăn rồi mới tới, ta không muốn đến đó ăn dầu tầm (tuy rằng thứ này thỉnh thoảng làm sạch rồi ăn cũng không tội). Gia nhân ở hiệu thuốc đón ta vào xong, liên tục báo cáo tình hình hơn một năm ở đây, bọn họ thu thập các loại tin tức tình báo, đại đa số đều là chuyện ta đã biết. Chuyện Viên Đàm đi Thanh châu, chuyện Cao Can đi Lương châu, chuyện Viên Hi ở tại U châu vân vân. Ta cười lắc đầu: “Các người lấy được mấy tin tức này, một chút tác dụng cũng không có. Dân chúng đối với Viên Thiệu có oán ghét hay không? Tướng lĩnh của hắn có ai không được trọng dụng? Mưu sĩ của hắn chia rẽ có lớn không? Người trong nhà hắn như thế nào? Bản thân Viên Thiệu thích cái gì? Đó mới là điều ta muốn biết.”

Bọn gia nhân đều thấy xấu hổ, trong đám đó, Hà Lượng trả lời: “Công tử, không phải bọn tiểu nhân không dụng tâm. Nhưng Viên Thiệu không giống người thường, hắn không chào đón những người như chúng ta. Còn nữa, hắn thích những kẻ biết nịnh nọt hắn, tán dương hắn, hắn nghe thấy thật thoải mái. Mấy nhà giàu có ở Nghiệp thành chỉ thích sống xa xỉ, chơi đồ cổ, chơi bởi lâu lỏng, bọn tiểu nhân không biết, cũng không tham gia.”

Ý? Thích nịnh nọt thật ra rất tốt. Nhà giàu có xa xỉ thói nát, thật ra rất dễ để kiếm tiền. Ừ, xem ra, ở chỗ này ta có thể thực hiện vài thủ đoạn.

Nghĩ đến đây, ta nói: “Các người báo tới hiệu thuốc ở Vô Chung, nhanh chóng đưa thượng đẳng nhân sâm, nhưng hươu cùng dược liệu tới đây, mặt khác, đi kiếm ít đồ da chất lượng cao tới. Từ hôm nay trở đi, dùng tất cả mọi thủ đoạn, đem thanh danh của công tử ta tuyên truyền ra ngoài. Thần y cũng được, thần tiên cũng tốt, càng khoáng lạc càng tốt, ta muốn trong thời gian ngắn nhất gặp được Viên Thiệu. Thích chơi sao? Chúng ta từ từ chơi cho vui.” Gia nhân ngầm hiểu, đi làm mọi việc.

Ta dùng hết khả năng y thuật của mình, cố gắng chữa trị mấy căn bệnh nan y. Mấy bệnh nhỏ thông thường, sẽ không cần bản cô nương xuất thủ. Mấy gia tộc lớn kia, cả ngày sống phóng túng, người mang bệnh cũng nhiều, vừa đúng mắc phải mấy bệnh hư nhược thân thể, rất tiện cho ta làm việc. Cứ một phen giả bộ nói hươu nói vượn, viết ra mấy đơn thuốc có hiệu quả tốt (cho thêm một chút thuốc kích thích ở trong), mấy tên khôn dốt nát, cứ tưởng gặp được thần y, thân thể ốm yếu trong thời gian ngắn đã khá lên. Cho nên, vèn vèn mười ngày, tên tuổi của ta đã lan truyền trong Nghiệp thành.

Hôm nay, ta vừa từ một phú gia ở ngoài thành trở về, trong lòng mười phần đắc ý vì lấy được một khoản tiền lớn từ lão nhà giàu khốn kiếp kia, loại việc này ta rất vui vẻ mà làm. Gia nhân trong hiệu thuốc gấp gói đón ta vào nhà: “Công tử, hôm nay Viên phủ cho người tới hỏi thăm công tử, cậu xem...”

Ý, rốt cục cũng tới: “Ban đầu đừng để ý tới chúng, chờ chúng quay lại hãy nói. Bỏn công tử hết sức bận rộn, làm gì có thời gian chơi với mấy vị đại nhân. Đúng rồi, ta bảo các người tìm hiểu tin tức của Điền Phong và Tự Thụ, các người hỏi thăm sao rồi? Người của chúng ta không có cơ hội vào phủ bọn họ sao?”

Gia nhân lắc đầu: “Gia quyến hai người đều ở Nghiệp thành. Nhưng mà, người của chúng ta không có vai vế gì, không tiếp cận được.”

Mấy tên dẫn độn, ta thở dài: “Ta sai các người tiếp cận hai người đó, là để sau này còn có việc, không phải để lấy tin tình báo. Đặc biệt chú ý người nhà họ có bệnh tật gì không, gợi ý tên ta ra là được, chuyện khác không cần lo.” Tên gia nhân gật đầu.

Ta ở đây hơn mười ngày đã hiểu rõ, Viên Thiệu thật ra cũng không phải sai hoàn toàn. Hắn là con vợ bé trong Viên gia, Viên Thuật từng nói không thừa nhận địa vị hợp pháp của hắn ở Viên Gia. Đối với con người, địa vị vô cùng quan trọng. Hắn không giống Viên Thuật có thể hưởng thụ bóng mát của tổ tông, phải dùng khả năng của mình để được người khác thừa nhận. Viên Thiệu biết rõ nhược điểm xuất thân của mình, cực kỳ chú trọng tu dưỡng bản thân. Đông Hán lấy hiếu trị thiên hạ, Viên Thiệu để tang mẫu thân, túc trực ba năm bên linh cữu, lại quay lại để tang phụ thân, tổng cộng sáu năm, cho nên được xem trọng. Viên Thiệu đi gặp Hứa Tử Tương, bỏ xe ngựa mà một mình đi bộ, chuyện đó cùng chuyện Tào Tháo dùng vũ lực ép buộc Hứa Thiệu mà đánh giá, thật sự quá khác biệt. Viên Thiệu lúc thiếu niên giữ gìn tên tuổi, lấy phẩm hạnh đạo đức để vang danh thiên hạ, vì tương lai nhất hô bá ứng, trở thành minh chủ liên quân thảo Đông, tạo lập nền tảng chính trị vững chắc.

Viên Thiệu giỏi giao thiệp, kết giao nhiều hào kiệt trong thiên hạ, hắn có bốn “Bôn tẩu chi hữu”: Trương Mạc trong “Bát trụ”, Hà Ngung vì bạn bè báo thù, Hứa Du không ngại cứu nước nhà trong cơn nguy khốn, Tú Trác trượng nghĩa, hợp thành năm người. Tục ngữ nói “vật hợp theo loài”, bởi vậy có thể thấy rõ hình tượng Viên Thiệu thừa thiếu thời – thanh cao, chính trực, dũng cảm cứu khốn phò nguy, danh tiếng hơn xa con trai trưởng là Viên Thuật. Viên Thuật từng ghen tị nói: “Lũ người không theo ta, mà theo đây tớ nhà ta ư”. Thiên hạ hào kiệt sao có thể đi theo người không tài không đức? Căn cứ theo hành vi trước sau của hắn, Viên Thiệu khi bắt đầu sự nghiệp thống trị của mình, rất chú trọng nhân tài, người tự nguyện tới quy phục hắn cũng rất nhiều.

Đáng tiếc, Viên Thiệu dùng người lại phạm vào một sai lầm không thể tha thứ, đó là chú trọng thanh danh. Hắn thích những danh sĩ có tiếng tăm, chỉ cần người đó có tiếng tăm hắn sẽ tiếp nhận ngay, không quan tâm tới tài năng thật sự. Làm như vậy, chỉ tỏ ra hắn có thể chiêu hiền đãi sĩ, nhưng không biết dùng người. Kết quả của việc cầu danh, chính là không chú trọng tới những nhân tài thật sự, chẳng hạn như Quách Gia, Tuân Úc, gặp Viên Thiệu rồi đều thấy không đủ để thành đại sự. Người kia nghe nói cũng chẳng phân biệt được tốt xấu, ai nói cũng nghe, kết quả một người cũng không nghe lọt.

Người được trọng dụng dưới tay hắn đều có khả năng nhất định, nhưng lại chưa từng ngừng phân chia phe phái đấu đá nhau. Bởi vì những người này đều là danh sĩ, danh sĩ liền có bộ dáng rất thối, phải thanh cao, phải cần người tôn trọng hắn. Đều là kẻ tự cao tự đại, tất sẽ có tranh chấp. Nhưng Viên Thiệu đại khái cảm thấy như vậy càng tốt, càng có lợi cho hắn, ngầm ngầm đồng ý sự phân tranh đó. Hắn hoàn toàn không biết, đây chính là ngọn nguồn tai họa. Lúc loạn thế với lúc thái bình không giống nhau, một chủ tử thông minh linh hoạt có thể trong thời thái bình lợi dụng đại thần để ngăn chặn thế lực một bên phát triển, đạt được sự cân bằng; nhưng trong loạn thế làm như vậy sẽ khiến mình rơi vào tình trạng bị động, không thể biết rõ ai đúng ai sai, không thể nghe được rõ ràng, là tối kỵ với người làm chủ tử. Cho nên, Quách Gia và Tuân Úc mới coi thường Viên Thiệu.

Thế nhưng trong mắt một số người (bao gồm Khổng đại tiên sinh), Viên Thiệu có ba ưu điểm: thứ nhất, khoan dung nhân ái, thiên hạ đều phục; thứ hai, lắm mưu quyết đoán, trí dũng hơn người; thứ ba, ân đức trải khắp, thiên hạ chịu ân. Ba điểm này là do Tuân Thâm nói, dùng cách nói này khiến Hàn Phục ngoan ngoãn giao nộp Ký châu. Ba ưu điểm lớn này, trên thực tế chính là ba khuyết điểm lớn: thứ nhất, bên ngoài khoan dung bên trong nghi kỵ, lỡ sự bởi khoan; thứ hai, có mưu nhưng không thủ đoạn, thiếu quyết đoán; thứ ba, quá nhiều lễ nghi, làm hỏng chuyện. Cứ nhìn cách Viên Thiệu dùng binh, có khí thế nhưng không

biết giả trá, điển hình là tính trước làm sau. Rõ ràng, Viên Thiệu không hề đọc qua Binh pháp Tôn Tử, chí ít cũng là ta thấy như vậy. Hoặc có lẽ, hắn không thích dùng mưu lược chiến thắng kẻ địch, chỉ thích lấy khí thế đè người.

Năm Kiến An thứ hai, Viên Thiệu trong lòng có điểm phiền muộn. Sự phiền lòng này là: Công Tôn Toản từ đầu tới cuối không chịu ra đánh, ở chỗ này giằng co mãi; con trưởng ở Thanh châu phát triển không ngừng, đáng tiếc càng lúc càng khó quản lý, sợ rằng sẽ loạn; tên khốn kiếp Tào Tháo, sau khi rời khỏi mình, tự dưng phát triển nhanh như vậy, đã sắp uy hiếp lại mình, nhưng trước mắt quả thực không lấy đâu ra tay để đối phó Tào Tháo. Mọi chuyện đều làm cho người thấy phiền phức. Kết quả phiền muộn là đau đầu. Mình đau đầu không nói, đứa con yêu quý nhất cũng đang bệnh, thật sự rất phiền muộn. Ngày hôm đó, nghe nói thần y của hiệu thuốc Đức Tường kia đã tới, Viên Thiệu lập tức sai người tìm tới, nhưng gia nhân hồi báo, thần y không có thời gian, phải khám bệnh cho nhiều người. Viên Thiệu sưng sốt một hồi mới phản ứng được, gia nhân khẳng định không nói bảo hắn tới khám bệnh. Ồ, tên thần y này có chút kiêu ngạo.

Lúc gia nhân của Viên Thiệu tìm tới lần nữa, nói rõ ràng mời thần y tới phủ khám bệnh, ta mới bỏ dáng vẻ kiêu ngạo, đi theo hắn tới Viên phủ. Đường nhiên, vẫn còn một chút ngạo khí, không thể lập tức khom lưng quỳ gối chứ? Tuy rằng, ta có ý định này. Viên Thiệu đang mặt mày khổ sở nghe một người nói gì đó. Người này là ai vậy? Ta đang lúc nghi hoặc, Viên Thiệu đã nhìn thấy ta. Lúc này, ta mới cẩn thận đánh giá hắn một chút. Viên Thiệu tuổi gần năm mươi, có điều, thoát nhìn so với Viên Thuật còn trẻ hơn một chút, hắn là được chăm nom không tồi, cũng có quan hệ với chuyện hồi trẻ hắn từng đi luyện võ. Hắn đúng là không có bá khí của Tào Tháo, lại có khí chất hòa nhã an nhàn của loại thể gia vọng tộc. Có điều, ánh mắt hắn khi nhìn chăm chú một người, vẫn có lực uy hiếp, khiến người ta không tự nguyện mà tránh đi. Hiện tại ta đang có cảm giác này.

Viên Thiệu mở miệng nói xa xôi: “Người chính là vị thần y kia sao, tuổi quả nhiên không lớn, ngược lại khí thế lại thật lớn.” Ta nghe xong, ý, Viên đại nhân hôm nay tâm tình không tốt lắm. Ta tiến lên cung kính thi lễ (kiểu cách tên gia hỏa này ưa thích): “Đại nhân thứ tội. Tiểu nhân là một đại phu, chỉ có chút hư danh, nhiều người tìm tới cửa. Đại nhân phải người chỉ nói tiểu nhân có thời gian thì tới quý phủ, tiểu nhân hiểu sai ý, cho rằng đại nhân chẳng qua gọi tiểu nhân đến nói một chút, nhưng trong tay còn có mấy người bệnh, cho nên chậm trễ với đại nhân, thật sự là tiểu nhân đáng chết.”

Viên Thiệu thấy ta cung kính như thế, sắc mặt cũng nhẹ đi: “Bỏ đi, không trách người. Người chờ tạm ở bên kia.” Ta dạ thưa trở ra, đứng quy củ ở bên cạnh.

Xem ra, hành động của ta khiến Viên Thiệu rất hài lòng, hắn nhìn liếc ta một cái, nói với người trước mặt: “Người đi nói cho bọn chúng biết, đem người giết đi. Nhớ để ý, đừng để ai biết tin tức Trương Yên và Công Tôn Toản có liên hệ đã tới tại ta. Hừ, tên giặc họ Trương, chờ diệt xong Công Tôn, ta muốn cho hắn biết, đem đại quân bao vây tiêu trừ hắn.”

Ta ở bên cạnh nghĩ thầm, Trương Yên này khiến Viên Thiệu nhức đầu, có thể lợi dụng. Được, xem ra ta phải tới Hắc Sơn.

Người kia đi rồi, Viên Thiệu ngồi xuống uống hai hộp trà rồi mới nhìn ta: “Nghe nói y thuật của người rất cao, là gia truyền hay là theo học sư phụ?”

Ta cẩn thận đi tới trước mặt hắn: “Tiểu nhân được gia truyền. Vốn là thương nhân buôn được liệu, chẳng qua chữa được một ít bệnh tật, được mọi người xem trọng, thật không dám xưng là thần y.”

Viên Thiệu ừ một tiếng: “Người không cần quá khiến tốn. Có đọc sách không?”

Ta tiếp tục khom người trả lời: “Có đọc. Từ nhỏ phụ thân đã muốn tiểu nhân đọc thuộc sách của bách gia.”

Viên Thiệu cười: “Đại phu đi bán dạo mà cũng cần đọc sách của bách gia sao? Phụ thân người cũng thật thú vị.”

Ta muốn chửi, nhưng không dám: “Chuyện này phụ thân nói, đọc sách sẽ biết lẽ, mới có thể hiểu rõ quy củ trên thế gian.”

Viên Thiệu gật đầu: “Nói vậy cũng không sai. Được rồi, người tới bắt mạch đi.”

Ta tiến lên, trước tiên dùng một mảnh khăn lụa khoác lên cổ tay hấn, sau đó mới dùng ba ngón tay bắt mạch. Sự cung kính của ta khiến Viên Thiệu rất thoải mái, hấn hơi hơi gật đầu, ta cũng cười thầm, đây gọi là dò đúng mạch môn hạ đao mới chuẩn. Thân thể Viên Thiệu quả nhiên không tốt lắm, dạ dày không ổn, thậm chí, lấy nhiều vợ như vậy, không hư mới lạ.

Một lúc lâu sau, ta mới cẩn thận dè dặt nói: “Đại nhân bệnh cũng không nặng lắm, chỉ là khẩu vị không tốt. Chắc vì gần đây mệt nhọc, đầu có chút đau buốt? Hai bên cổ cảm thấy đau đớn? Có lúc cảm thấy lực bất tòng tâm?”

Viên Thiệu mỉm cười: “Không sai, quả nhiên là y thuật cao minh. Người đi theo ta.” Hấn đứng dậy bước đi. Ta biết, định mang theo ta vào trong khám bệnh cho Viên Thượng, nghe gia nhân nói, tên này đã nằm ở nhà hai ba ngày.

Quả nhiên, vào trong nội phủ, Viên Thiệu nói: “Con út của ta gần đây thân thể không khỏe, người nhìn qua một chút.” Ta thừa dạ đồng ý.

Đợi lúc gặp Viên Thượng, ta liếc mắt một cái đã nhận ra tên tiểu tử này là do tửu sắc quá độ. Có điều, hấn đúng là một công tử bột, thật giống Viên Thiệu. Giả bộ bắt mạch một hồi, ta cười nói: “Công tử không có vấn đề gì lớn, chẳng qua có chút mệt mỏi, trúng gió. Nghỉ ngơi thêm vào ngày, không lui tới những nơi kia nữa, sẽ không có chuyện gì. Tiểu nhân sẽ cho thuốc, công tử uống là được rồi!”

Sắc mặt Viên Thiệu lập tức tốt lên. Vị phu nhân ở bên cạnh cũng vui mừng hết sức, nàng nhìn Viên Thượng nói: “Con đó, đã nói đừng có tới mấy chỗ đó nữa mà không nghe. Lần này ngoan ngoãn ở nhà vài ngày đi.”

Ta cười, rời khỏi phòng, tự kê đơn thuốc. Có lương tâm thầy thuốc, ta không biết dùng y để giết người, cũng sẽ không giúp địch nhân khỏe lại được. Cho Viên Thiệu thêm ít sơn tra là được, kích thích ăn uống, cũng làm mạch máu yếu dần. Lại cho đầu bếp của hấn trong thức ăn cho thêm dấm, hấn là không sai. Hi hi, cho người ăn thêm ít dấm, gia đình bất hòa càng thêm náo nhiệt.

Liên tục ba ngày, ta tự giác tới khám bệnh cho cha con nhà hấn. Viên Thượng nghỉ ngơi một chút là khỏe lại, Viên Thiệu có lẽ vì con trai không làm sao, tâm tình cũng tốt lên, sơn tra phát huy tác dụng, hôm đó ăn thêm một bát cơm, người kia quả thực cảm thấy y thuật của ta thật giỏi.

Ta cười nói: “Không phải tiểu nhân y thuật tốt, mà là quý thể của đại nhân do trời cao ban tặng, thỉnh thoảng bị bệnh nhẹ, chẳng qua vì trời xanh không chú ý thôi. Có điều, đại nhân, bệnh này chính là ba phần trị bảy phần dưỡng, ngài vẫn nên để ý một chút.”

Viên Thiệu thở dài, không nói lời nào. Ta cười, to gan nói: “Thủ hạ của ngài nhiều người có danh tiếng, ngài sai họ làm bớt chuyện đi, bản thân mình nghỉ ngơi hơn mới tốt! Không thể quá mệt nhọc.”

Viên Thiệu cười cười: “Người không hiểu đâu.” Ta không hiểu? Hi, ta so với người còn hiểu hơn.

Ta cười nịnh bợ: “Đại nhân, tiểu nhân đúng là không hiểu đại sự. Nhưng tiểu nhân thấy, chuyện trị quốc và buôn bán cũng không khác gì nhau. Tiểu nhân làm ăn lớn, cửa hiệu ở mặt tiền nhiều, nếu tự mình quản hết, lại còn không mệt? Cho nên, tiểu nhân sai người dưới làm việc, tiểu nhân chỉ giám sát mà thôi. Chỉ cần kiểm được tiền, không quản bọn họ lẩn lộn thế nào.”

Viên Thiệu cười to: “So sánh chuyện buôn bán với quản lý quốc gia, chỉ có loại thương nhân như người mới nói. Vẫn là rất khó.”

Ta hắc hắc cười nói: “Trong mắt tiểu nhân, đúng là rất khó, nhưng trong mắt đại nhân, hấn là rất đơn giản! Đại nhân chính là nhân trung chi long*. Tiểu nhân ở đây không lâu, nhưng cũng nghe được bên ngoài tán dương đại nhân là người nhân từ uy vũ. Trên dưới không ai không khen ngợi đại nhân khoan hậu anh minh! Nếu đại nhân có thể... Hi, vậy thì bọn tiểu nhân dân đen sẽ có cuộc sống tốt.” Viên Thiệu nghe được, ánh mắt lộ ra vẻ thư thái cực kỳ.

Ta nói xong, hấn nhìn ta cười: “Ừ, đọc nhiều sách, đúng là biết cách nói. Triệu Như, người có nghĩ tới việc làm quan không? Hay là ta cho người một chức quan nhé.”

Ta lập tức khiêm cung cúi đầu trả lời: “Đại nhân cất nhắc, tiểu nhân đương nhiên vui mừng. Nhưng mà, tiểu nhân ngoại trừ buôn bán và khám bệnh, chuyện khác không biết. Vả lại, đại nhân nếu phong tiểu nhân

làm quan, sau này nhiều chuyện rất không tiện. Chẳng hạn, ngài không thể tiếp tục chiếu cố cho tiểu nhân. Không thể vì tiểu nhân khiến thanh danh ngài bị tổn hại được! Chờ sau này đại nhân có địa vị cao, tiểu nhân sẽ không đi bán đạo nữa, đặc biệt phục vụ cho đại nhân, ngài cảm thấy thế nào?”

Viên Thiệu nghe được cười to: “Tốt, tốt, tốt. Ta theo ý người. Đúng rồi, người hôm qua tặng cho Lưu thị áo gấm da cáo rất quý phải không?”

Ta cười nói: “Chỉ là một bộ y phục, không đáng mấy tiền, không biết phu nhân có thích không? Ban đầu muốn tìm một bộ trang sức thật đẹp, mới xứng với dung mạo phu nhân, nhưng trong lúc gấp gáp tìm không thấy, miễn cưỡng dùng cái này, mong rằng phu nhân đừng ghét bỏ mới được.”

Viên Thiệu cực kỳ hưởng thụ: “Ừ, người rất biết làm việc.”

Chú thích:

* Nhân trung chi long: rồng giữa đám người.

61. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 61: Du Thuyết Trương Yển

Đảo mắt đã qua hơn mười ngày, ta mỗi ngày đều đặc biệt tới Viên phủ, tận lực nịnh bợ Viên Thiệu, lại dùng hết thủ đoạn lấy lòng Lưu thị, sức mạnh thổi gió bên gối rất lớn, đối với Viên Thượng lại càng hợp ý, chỉ cần nói chút thông tin ăn chơi nam bắc, mấy trò chơi của đám công tử nhà giàu. Đối với hạ nhân trong Viên phủ, ta đều dùng khuôn mặt tươi cười, tiền biếu xén tất nhiên không thể thiếu. Cứ như vậy từ trên xuống dưới ta đều được Viên phủ hoan nghênh. Nhưng mà, phòng nghị sự ta vẫn không vào được, có điều, Diên Phong, Tự Thụ, Thẩm Phối ta đã quen biết hết, chỉ không tìm được cơ hội tiếp cận mà thôi.

Lấy lòng trên dưới Viên gia xong, hôm nay, thấy thời cơ đã tới, ta cẩn thận dè dặt nói với Viên Thiệu: “Đại nhân, thân thể Tam công tử vẫn rất nghiêm trọng.”

Viên Thiệu sửng sốt: “Thượng nhi không phải đã khỏe hơn rồi sao? Lại làm sao vậy?”

Ta nói: “Công tử lần này nhiễm phải phong hàn, thật ra không sao cả. Nhưng mà, theo tiểu nhân chẩn bệnh, Tam công tử bình thường hình như thích dùng một loại đan dược, cái này không tốt! Hơn nữa, đã gây thương tổn cho thân thể công tử rồi, đại nhân không nên để công tử dùng đan dược đó nữa!”

Viên Thiệu cau mày: “Thật sao? Rất nghiêm trọng sao?”

Ta nói: “Cũng không phải quá nghiêm trọng. Nhưng mà, cứ liên tục như vậy, tuổi thọ công tử sẽ bị ảnh hưởng. Tiểu nhân cho rằng, vẫn nên cắt hẳn loại đan dược đó, mặt khác phải nhanh chóng dùng thuốc, bồi bổ lại căn bản cho công tử mới được.”

Viên Thiệu gật đầu: “Người là đại phu, cứ xem rồi làm. Ta sẽ lệnh cho nó sau này không dùng đan dược kia nữa.”

Ta lập tức nói: “Tiểu nhân muốn vào núi hái ít dược liệu, mấy loại dược liệu đó bình thường rất khó kiếm, nhưng mà lại cần thiết cho việc phục hồi thân thể công tử, ngài xem...”

Viên Thiệu gật đầu: “Người đi đi.”

Ta nhìn hẩn: “Nhưng mà, mấy loại dược liệu đó đều ở bên trong núi Hắc Sơn. Tiểu nhân nghe nói, đại nhân hạ lệnh, thương nhân không được tới đó, cho nên...”

Viên Thiệu ngẫm nghĩ: “Người muốn đem theo người tới đó?”

Ta trả lời: “Tiểu nhân đi là được rồi, hái thuốc thôi mà, không cần nhiều người.”

Hẩn gật đầu: “Thế này vậy, ta phái theo vài người theo người. Mấy tên giặc Hoàng Cân trong núi Hắc Sơn rất cần rở.”

Ta nhanh chóng cự tuyệt: “Không được. Tiểu nhân biết đại nhân muốn tốt cho tiểu nhân, nhưng mà tiểu nhân là một đại phu, vào núi hái thuốc là chuyện rất bình thường, cho dù gặp thổ phỉ cũng không có chuyện gì. Nhưng nếu đại nhân cho quân sĩ đi theo, ít người không đối phó được bọn chúng, nhiều người cũng chưa chắc có thể, cho nên, tiểu nhân đi một mình là được, ngài nói có đúng không?”

Viên Thiệu cười: “Người nói cũng không sai. Ta sẽ cấp cho người một lệnh bài thông hành, người đi mau trở về.” Mục đích đã đạt được, ta dạ thưa lui xuống.

Đem theo lệnh bài Viên Thiệu cấp cho, trong lòng ta liên tục cười lạnh. Khối lệnh bài này vô cùng hữu dụng: có nó, ta ra vào lãnh địa của Viên Thuật sẽ không bị cản trở. Được, đợi ta từ Hắc Sơn trở về, thêm chút sức lực, sẽ giúp thương đội ra vào vùng đất của Viên Thiệu không gặp trở ngại nào. Hôm kia gia nhân nói với ta, hàng hóa của chúng ta từ Liêu Tây trở về đi qua chỗ đóng quân của Viên Thiệu gặp không ít phiền toái, dù sao cũng đang trong thời kỳ chiến tranh mà! Nhưng ta không muốn bị bọn chúng kiểm tra, nếu không, hàng hóa sau này, đặc biệt hàng hóa đặc biệt từ núi Từ Vô chuyển ra rất khó tới được Hứa Đô.

Rời khỏi Nghiệp thành đi về phía tây hai ngày, đã tới địa giới Hắc Sơn. Núi rất lớn, nhân mã của Trương Yến dù nhiều hơn nữa, ở nơi này cũng rất khó tìm ra, ta chỉ biết từ từ tìm kiếm, dù gì thời gian cũng không gấp. Thuốc chắc chắn phải hái, bằng không lấy gì đem về trả lời? Cho nên, ta cũng không vội, ung dung đi loanh quanh. Nhoáng cái đã qua vài ngày, giỏ của ta đã chứa đầy dược liệu, mà tin tức Trương Yến vẫn chưa thấy đâu, tên gia hỏa này thật khó tìm.

Đêm nay, ta nghỉ ở một nơi kín gió, lòng đầy băn khoăn ngồi trước đồng lửa suy nghĩ: Tào Tháo lại giết người. Tin tức truyền đến Nghiệp thành báo ông ta đã giết Nghị lang Triệu Ngạn, nguyên nhân không rõ. Mặc khác, ông ta suýt nữa đã giết Thái úy Dương Bưu, lấy cố Dương Bưu là người thân của Viên Thuật. Viên Thuật quá phận xưng vương, Dương Bưu phải chịu tội. Cũng may có người khuyên bảo, nhờ nhiều danh sĩ trong đó có Khổng Dung, chú cháu Tuân gia cầu xin, thêm cơ trí của Mãn Sủng, mới lưu lại cho Dương Bưu một mạng. Ta nghe chuyện này, trong lòng thấy rất không phải. Dù nói gì đi nữa, Dương Bưu năm đó ở trước mặt hoàng đế nói tốt rất nhiều cho Tào Tháo, nói bắt là bắt, nói đánh là đánh sao? Trong lòng ta cũng hiểu rõ, Tào Tháo có chút kỵ Dương Bưu, dù sao rất nhiều đại thần trong triều là môn sinh của Dương Bưu, Tào Tháo sợ ảnh hưởng của ông ta thôi! Nhưng mà, ông ấy làm như vậy, ảnh hưởng còn tệ hơn.

Nhắc tới chuyện đó, ta lại thấy nhức đầu. Quan hệ giữa ta và Tào Tháo, hiện tại vẫn rất tốt, ông ta rất nuông chiều ta. Nhưng mà, ta cũng chỉ là mưu sĩ, làm bất cứ chuyện gì, nghĩ bất kỳ điều gì, đều nhất định phải đứng trên lập trường của ông ấy để làm hay nghĩ. Nếu làm trái lợi ích của ông ấy, làm trái nguyên tắc của ông ấy, thậm chí giải vây cho kẻ địch của ông ấy, nói ra đều sẽ chọc giận ông ấy. Lúc này đã không giống năm năm trước, Tào Tháo đã hoàn toàn trở thành bá giả thiên hạ, ta cùng ông ta quan hệ dù tốt, thậm chí có tình cảm sâu đậm, một khi ông ấy cho rằng ta làm chuyện phá hỏng sự nghiệp của mình, ông ấy cũng sẽ không chút lưu tình đưa ta tới chỗ chết. Đúng vậy, Tào Tháo chính là người không vì tình cảm cá nhân mà buông tha kẻ địch, điểm ấy, ta lúc trước hỏi ông ta vì sao phải giết cả nhà Trương Mạc, lúc ông ta trả lời ta, bộ dáng không bình tĩnh ấy, ta đã hiểu rõ. Ông ta căn bản không cần mình phải ra tay, chỉ cần giả vờ không cần thận làm lộ ra thân phận của ta, ta chết cũng không biết vì sao.

Quên đi, đừng nghĩ chuyện này nữa. Vẫn là Vũ ca ca nói đúng, muốn tranh bá thiên hạ, nhiều lúc phải không từ thủ đoạn, giết người chính là biện pháp quan trọng nhất, thể hiện rõ nhất thủ đoạn của mỗi người. Xem ra, trở lại Hứa Đô, ta phải đem quan hệ giữa ta và Tôn Sách cùng quyết định của ta nói cho Tào Tháo biết, ta cũng không ngu đến mức nghĩ rằng có thể dấu điểm được ông ta, hai bên đều có gián điệp. Đúng, nói tới gián điệp, cần phải thành lập ngay một mạng lưới, lúc về sẽ thương lượng với Mãn Sủng. Ta trùm kín áo tới, nằm xuống ngủ.

Đang lúc mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có điểm khác thường. Ta bật dậy, chỉ thấy trong ánh lửa, vài người đang nhìn ta lạnh lùng. Ta không sợ hãi, còn thấy mừng, xem bộ dáng bọn họ, nhất định là người của Trương Yến. Ta cố ý lộ ra thần sắc kinh hoảng: “Các vị hảo hán, tiểu nhân vào núi hái thuốc, trên người không có gì đáng giá...”

Người cầm đầu nghe ta nói xong, thần sắc dịu đi một chút: “Người không biết trước khi ngủ phải dập tắt lửa sao? Lỡ gây cháy, mạng của người mất không nói, làm hại bao nhiêu người nữa? Hừ.”

Ta vội vàng gật đầu đồng ý: “Tiểu nhân không biết, tiểu nhân không biết.”

Nhưng kia chắc đã tin lời ta nói, đem thủ hạ định rời đi, ta vội vã bước lên trước nói: “Vị đại ca này xin dừng bước, tiểu nhân muốn hỏi thăm ngài một người được không?”

Người kia xoa người lại: “Ai?”

Ta kéo hắn sang một bên, lặng lẽ nói: “Tiểu nhân có chuyện muốn tìm Trương tướng quân, không biết đại ca có cách nào không?”

Người này lập tức đổi sắc, nhìn ta chăm chăm, không nói gì. Ta nhẹ giọng cười: “Tiểu nhân có tin tức của Công Tôn tướng quân, đại ca giả bộ bắt được kẻ khả nghi, đưa ta tới gặp Trương tướng quân là được.”

Người kia gật đầu, đi vài bước, quay đầu chỉ vào ta nói: “Đem người này áp giải đi cho ta, hừ, ta nghi hắn có vấn đề.” Thủ hạ của hắn hô vang một tiếng, tiến lại kéo ta đi. Người đi đầu này không tồi, là một nhân tài.

Tới lúc bình minh, ta đã bị họ đưa vào một khe núi. Trương Yến này rất có bản lĩnh, khe núi không lớn, nhưng doanh trại quân đội sắp hàng chỉnh tề, bày trận rõ ràng, tuần tra cùng tiểu binh qua lại, rất có trật tự. Đoàn người chúng ta tiến vào, ngoại trừ bị hỏi han ở cửa, binh lính trong doanh không tò mò lại gần, chỉ liếc mắt nhìn chúng ta một cái, tiếp tục làm việc của mình. Ta nhìn thấy liên tục gật đầu, Trương Yến này cầm binh rất tốt, không trách Viên Thiệu chịu thiệt trước hắn.

Đến trước một lều trại lớn, người đi đầu nhìn ta, tự mình vào trong trước. Một lát sau, hắn đi ra nói: “Để ta đưa hắn vào, các người nghỉ ngơi đi.” Binh sĩ đi theo hắn tản ra, ta theo hắn vào trong lều. Trong trường không có người nào khác, rất tốt.

Chúng ta đợi trong doanh trước một lúc, nội tướng tuyên ra âm thanh: “Trương Sưởng, để hắn vào đi.”

Trương Sưởng nghe lời hướng ta biểu hiện dáng mời vào, ta cười cười làm theo. Trương Sưởng đi tới cửa lều trại ngồi xuống.

Trong nội tướng có một cây đuốc dầu thông lớn, chiếu vào một hán tử thô lỗ. Vóc dáng cao mà khỏe mạnh, nước da màu đồng cổ, rất nhiều râu ria, cùng Trương Phi có điểm giống nhau. Ta tiến lên vài bước nói: “Chính là Trương Yến tướng quân?”

Trương Yến gật đầu: “Có nghe Trương Sưởng nói qua, người có tin tức của Công Tôn đại nhân?”

Ta gật đầu: “Không sai. Người Công Tôn đại nhân phái đi liên hệ cùng tướng quân đã bị Viên Thiệu giết. Viên Thiệu hạ lệnh, toàn lực phong tỏa liên hệ của ngài và Công Tôn đại nhân.”

Trương Yến nhìn ta: “Người của Công Tôn đại nhân bị giết rồi sao? Vậy người là thế nào?”

Ta âm thầm cười: “Tiểu nhân là đại phu, ở chỗ Viên Thiệu khám bệnh nghe được việc này. Còn nữa, Viên Thiệu sau khi giết được Công Tôn Toàn, sẽ toàn lực tiêu diệt tướng quân.”

Trương Yến nhìn ta: “Người vì sao tới đây nói cho ta biết chuyện này?” Ta đương nhiên có mục đích.

Ta nhìn ánh mắt Trương Yến, hỏi hắn: “Tướng quân, nếu như ngài có thể liên hệ với Công Tôn Toàn, ngài có cách phải tiếp viện cho ông ta hoặc liên thủ cùng ông ta đánh bại Viên Thiệu sao?” Trương Yến trầm tư một chút, lắc đầu.

Ta nói: “Không sai, không phải ta xem thường khả năng của tướng quân, Công Tôn Toàn kia căn bản cũng không phải là người có thể hợp tác. Nhớ ngày đó, Bạch mã nghĩa tòng của ông ta cũng nổi danh thiên hạ. Nhưng mà sau khi ông ta liên tiếp thất bại trong tay Viên Thiệu, liền co đầu rút cổ trong nhà, trở thành một con rùa đen. Hợp tác với người như vậy, vô dụng.”

Trương Yến gật đầu rồi lại lắc đầu. Ta hiểu rõ suy nghĩ của hắn, cười nói: “Suy nghĩ của tướng quân chính là: Công Tôn Toàn tuy không có năng lực gì, cũng có thể kiềm chế Viên Thiệu, ngài cùng ông ta liên hợp, hai bên vẫn có thể đủ tự bảo vệ mình, đúng không?”

Trương Yến gật đầu: “Đúng vậy. Nếu như chúng ta có thể liên thủ, Viên Thiệu hai mặt tác chiến, chắc chắn sẽ gặp khó khăn.”

Ta lắc đầu: “Tướng quân sai rồi. Nói đúng ra, tướng quân có vận khí thật tốt, gặp được đối thủ cỡ Viên Thiệu. Nếu như không phải trong lòng hấn nghị kỵ giết mất Cúc Nghĩa, kỵ binh của Cúc Nghĩa sẽ khiến tướng quân bị tổn hại lớn. Hơn nữa tướng quân chớ quên, lúc trước ngài chính là bị Lữ Bố đánh khiến tổn thất vô cùng. Nếu như Viên Thiệu biết dùng người, hấn không cần kiêng kỵ Lữ Bố mà đuổi hấn đi, cuộc sống của tướng quân hôm nay sẽ rất khó khăn rồi!” Ánh mắt Trương Yển lộ ra một tia sợ hãi, hấn vẫn còn sợ Lữ Bố, nghe ta nói không tự giác gật đầu.

Ta nhìn biểu tình của hấn, tiếp tục nói: “Chuyện Viên Thiệu diệt Công Tôn Toản chỉ là sớm muộn, cùng lắm là một năm nữa. Liên hệ giữa U châu với nơi này đã hoàn toàn bị chặt đứt, tướng quân không thể bắt lại liên hệ với Công Tôn Toản; thứ hai, Viên Thiệu đã sắp lấy được Tịnh châu, thế lực ba châu không thể coi thường. Viên Thiệu có thua đi nữa, qua thời gian vài năm cũng có thể huấn luyện ra một đội kỵ binh mạnh mẽ, đến lúc đó, ác mộng của tướng quân sẽ lại bắt đầu. Ngài ngẫm lại xem, chuyện đó xảy ra, ngài xử lý ra sao?”

Trương Yển lắc đầu: “Ta chưa nghĩ qua, không biết nữa.” Trương Yển này chỉ có thể là tướng giỏi, không thể làm bá chủ một phương.

Thấy Trương Yển đã bị ta dẫn vào đề tài chính, ta cảm thấy có thể nói ra: “Tướng quân ở nơi này chỉ sợ cũng không có ai cảnh báo về sau nên làm thế nào. Chẳng lẽ ngài quyết định ở trong núi cả đời sao?”

Trương Yển mặc dù không có mưu lược gì, nhưng không phải người dẫn độn, nếu không, hấn cũng không kéo dài được nhiều năm như vậy. Nghe ta hỏi xong, hấn đứng dậy vái ta một vái: “Tiên sinh tới đây, hấn có điều muốn chỉ giáo. Yển không biết người, lúc trước gia nhập Hoàng Cân, cũng vì bất đắc dĩ. Sau này mặc dù thụ phong thưởng của triều đình, nhưng luôn cảm thấy danh bất chính, ngôn bất thuận. Lại nói, triều đình kia cũng... Con đường sau này, ta cũng chưa biết phải đi thế nào. Nếu tiên sinh đã tìm tới đây, ngài có chuyện gì cứ nói thẳng.” Rất sáng khoái.

Ta cũng không do dự nữa, nói thẳng luôn: “Tướng quân, ta muốn chỉ cho tướng quân một con đường sáng: đi nhờ vả một chư hầu nào đó, tìm chỗ dựa vững chắc, phải biết rằng, dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát. Có cơ hội kiến công lập nghiệp, còn không sợ có lúc phong hầu sao?”

Trương Yển nghĩ một hồi: “Tiên sinh nói rất đúng, nhưng mà, muốn ta quy thuận Viên Thiệu kia, hừ, ta không dám.”

Ta ha ha cười: “Viên Thiệu không phải người có thể thành đại sự. Tướng quân nếu theo ông ta, đảm bảo ông cũng giống Tang Hồng chết rất thê thảm.”

Trương Yển thở dài: “Người đó cũng là hán tử. Đáng tiếc ta không có bản lĩnh cứu hấn.”

Ta gật đầu: “Không sai. Loại người như Viên Thiệu không đáng để tướng quân trung thành. Ta muốn giới thiệu cho tướng quân một người có thể khiến Viên Thiệu đau đầu nhức óc.”

Trương Yển mở to hai mắt nhìn: “Người có thể khiến Viên Thiệu đau đầu nhức óc sao, a, chính là Tào Mạnh Đức?”

Mắt ta trợn trừng: “Thì ra tướng quân đã để mắt tới Tào công?”

Trương Yển thấy mình nói đúng, cũng có vẻ đắc ý: “À, tình hình bây giờ xem ra, thế lực lớn ngoài Viên Thiệu chính là Tào Tháo. Tào Tháo này thật không đơn giản, ông ta có thể đánh bại Lữ Bố, còn tiếp giá hoàng đế, là một người lợi hại. Viên Thiệu nghĩ tới Tào Tháo chắc chắn là nhức đầu.”

Xem ra, ta phải một lần nữa xem xét lại con người Trương Yển, hấn không chỉ là con nhà võ: “Không sai, tướng quân nói rất đúng. Có điều, Tào công không chỉ như ngài nói. Ông ấy biết cách dùng người, chỉ cần thông thạo một ngón nghề, ông ấy sẽ trọng dụng, hoàn toàn không giống Viên Thiệu chỉ biết dùng người xem bề ngoài không xét tới nội lực. Thủ hạ của ông ấy không chỉ có nhiều đại tướng dày dạn chinh chiến, còn có rất nhiều mưu sĩ có thể bày mưu tính kế, quyết đoán ở xa ngàn dặm. Địa bàn của Viên Thiệu sớm muộn gì cũng thuộc về Tào công. Cho nên, ta tới khuyên tướng quân quy thuận Tào công, ngày sau nhất định có thể phong hầu.”

Trương Yển nhìn ta cười: “Tiên sinh cũng là mưu sĩ của ông ấy rồi! Nếu như thủ hạ của Tào Mạnh Đức đều là mưu sĩ giống như tiên sinh, ông ta khẳng định mạnh hơn Viên Thiệu nhiều.”

Ta cười hắc hắc: “Tướng quân, ta cũng không phải là thủ hạ của Tào công. Ta thật sự chỉ là một thương nhân, một đại phú thôi. Tướng quân, ta không phải muốn dấu diếm, mà là nói thật. Mấy vị huynh đệ kết nghĩa của ta mới thực sự là thủ hạ của Tào công, không biết ông nghe nói chưa: một là Điển Vi, đại ca ta; hai là Thái Sử Từ, tứ ca của ta; ba là Quách Gia, là tam ca của ta.”

Trương Yến ngẫm lại, cười: “Quách Gia kia ta không biết, nhưng Điển Vi đúng là rất lợi hại. Thái Sử Từ nghe nói cùng với Tôn Sách đánh thành ngang tay, cũng không tồi. Không ngờ bọn họ đều là ca ca của tiên sinh. Như vậy xem ra, tiên sinh dù không phải người của Tào Tháo, cũng không tầm thường.”

Ta ha ha cười: “Không biết tướng quân có biết Quán Hối hay không?” Ta cố ý lúc này mới nhắc tới Quán Hối. Ta nghĩ, nếu Quán Hối cũng là người của quân Hoàng Cân, hẳn cùng Trương Yến hẳn có qua lại, người này chắc cũng biết chuyện của ta.

Quả nhiên Trương Yến lại hít một hơi: “Chẳng lẽ, tiên sinh chính là tiểu thần y kia?”

Ta cười: “Không sai. Ta đã từng nói với Quán đại ca, thầy thuốc phải có nhân tâm. Cho nên, ta tới đây, một là thấy Quán đại ca đã từng cùng một phe với các ông; thứ hai, là nhận lời mời của Tam ca, vạch ra một con đường sáng cho tướng quân. Tướng quân, tam ca chính là mưu sĩ tâm phúc của Tào công.” Đương nhiên, ta trộm danh nghĩa của Tào Tháo thôi, dù sao đây cũng là chuyện tốt, ta trở về nói, ông ấy khẳng định rất cao hứng.

Trương Yến dĩ nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của ta, đi qua đi lại vài bước, dừng trước mặt ta nói: “Tiên sinh nghĩa trọng, Trương Yến hiểu rõ. Ngài nói xem ta nên làm thế nào? Hoặc là nói xem Tào công hy vọng ta làm thế nào?”

62. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 62: Chiến Tranh Du Kích

Ta cũng mừng rỡ: “Nói như vậy, tướng quân quyết định quy thuận Tào công?”

Trương Yến gật đầu: “Đúng. Kỳ thực, ta đã có ý nghĩ rời núi sát nhập với một chư hầu nào đó. Chẳng qua, Viên Thiệu kia ép ta chặt quá, ta cũng không biết phải dựa vào ai mà thôi. Nếu Tào công có lòng tiếp nhận, tiên sinh lại mạo hiểm tới đây khuyên, Trương Yến sao có thể không biết điều? Ta nên làm như thế nào, tiên sinh nói là được.”

“Tốt, Tào công quả nhiên không nhìn lầm tướng quân. Tướng quân, nói thật với ngài, ta thật ra không phải do Tào công phái tới. Tào công tuy rằng có ý, nhưng mà, thứ nhất, ông ấy không biết tâm ý tướng quân, tất nhiên không dám tùy tiện phái người tới; thứ hai, nếu bị Viên Thiệu biết được, chuyện này cũng vô ích; thứ ba, ta là suy nghĩ cho tướng quân. Tướng quân, ta đã nói rồi, thủ hạ Tào công không ít, tướng quân muốn thể hiện bản thân, nhất định phải mang theo công lao sẵn sàng góp sức mới được!”

Trương Yến gật đầu rất mạnh: “Ta tin lời tiên sinh, ngài nói đi, muốn ta làm thế nào, mới có thể mang theo công lao sẵn sàng góp sức.”

Ta cười hì hì, có lời của Trương Yến, Viên Thiệu, người chờ chịu khổ đi: “Trương tướng quân, ta biết vốn liếng của ông toàn bộ là quân Hoàng Cân. Sở trường của các ông là tác chiến lưu động, đúng không?” Trương Yến gật đầu. Ta nói tiếp: “Thủ hạ của Viên Thiệu không ít đại tướng, cũng không có nhân tài như Cúc Nghĩa. Trong lúc di chuyển tìm cơ hội tiêu diệt địch quân, hẳn không làm được, ông làm được, đây là ưu điểm của ông, là khuyết điểm của hắn. Tướng quân có thể lợi dụng ưu điểm này, bám trụ Viên Thiệu. Lúc này, đại bộ phận binh lực của Viên Thiệu đều tập trung đối phó với Công Tôn Toản, phía sau phòng thủ tương đối yếu, tướng quân tới gây rối hẳn là được.”

Trương Yến mở to hai mắt. Ta dựa gần bên tai hắn, nói như vậy như vậy, hắn nghe được liên tiếp gật đầu, không tự giác bật cười. Ta nói xong, nhìn hắn cười: “Thế nào? Cứ như vậy, ta nghĩ Viên Thiệu tức tới giậm chân. Có điều, tướng quân phải nhớ, không thể chém giết cướp đoạt, chỉ cần dùng đủ cho mình, còn lại mọi thứ xử trí theo ta nói là được. Nếu không sẽ rước họa đó.”

Trương Yên liên tục gật đầu: “Lòng nhân của tiên sinh, ta hiểu rõ. Ngài yên tâm đi, thủ hạ của ta không phải loạn phỉ, rất biết nghe lệnh.” Nếu vậy, lính của hắn chắc là không tồi.

Chuyện đã giải quyết tốt, ta cũng nên rời đi. Ta tiến lên, nói với Trương Yên: “Tướng quân Trương Sưởng là tâm phúc của tướng quân sao? Ta thấy hắn không tồi, rất cơ trí, là một nhân tài.”

Trương Yên cười hắc hắc: “Nó là cháu của ta. Nói năng không tốt, nhưng rất trung thành.”

Ồi, trong bụng ta thở dài, đó là một nhân tài mà: “Tướng quân, đó là một nhân tài. Thế này đi, nếu tướng quân đồng ý, ta muốn mang hắn theo.” Trương Yên do dự không nói gì.

Ta cười: “Nếu tướng quân không muốn rời hắn, ta không nói nữa.”

Trương Yên cười khổ mà nói: “Cũng không phải vậy. Vừa rồi tiên sinh nói muốn về Nghiệp thành. Trương Sưởng ở cùng ta thời gian không ngắn, ta sợ thủ hạ của Viên Thiệu có người biết nó, chẳng phải sẽ liên lụy tiên sinh sao?”

Ồ, điểm này ta chưa nghĩ đến: “Không sai, tướng quân nói có lý. Thế này đi, hai năm tới, ta sẽ không đưa hắn đi. Hai năm sau sẽ nói lại. Đến lúc đó, ta gọi hắn đi, tướng quân có thể bỏ được không?”

Trương Yên cười nói: “Tiên sinh dùng hắn, là tốt cho hắn, ta có gì luyến tiếc đâu. Ngài yên tâm, hắn khi gọi sẽ tới.”

Ta cười: “Tướng quân yên tâm, ta sẽ không khiến hắn chịu thiệt thòi.”

Trước khi rời khỏi Trương Yên, ta cũng thỉnh cầu hắn một việc, vào khoảng tháng sáu sẽ phái hai trăm nhân mã tới Triệu gia thôn. Chuyện loạn binh trong sáu tháng cuối năm vào thôn giết người, ta không thể để phát sinh lần nữa. Có người của Trương Yên, còn có một trăm hộ vệ trong thương đội ta đã sớm phái tới đó, chắc có thể đối phó loạn binh kia, còn có thể cung cấp tin tức của ta cho người nhà để giải thích với Vân ca ca. Ồi, Vân ca ca, huynh có đến Thọ Quang tìm muội không?

Sau khi trở về từ Hắc Sơn, ta tất nhiên chuẩn bị tốt thuốc bổ dưỡng cho Viên tam công tử. Mặc khác, nhưng hươu thượng đẳng từ Vô Chung và A giao* từ Thọ Quang (đây chính là thuốc bổ thượng đẳng, ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội phát tài) cũng đã tới nơi. Cầm mấy thứ đó, ta lập tức vào Viên phủ. Chuyện ra vào Viên phủ với ta lúc này rất thuận lợi, thuận lợi tới mức ta muốn làm chuyện xấu, nhưng mà không được!! Vào bên trong, Viên Thượng không có nhà, Lưu thị mang vẻ mặt tươi cười tiếp ta. Đương nhiên, áo gấm da cáo chính là Tống Liệt đặc biệt gửi cho ta, thật tiện nghi cho nữ nhân này.

Ta tươi cười tiến lên vấn an: “Phu nhân vạn an! Tiểu nhân xin được thỉnh an.”

Lưu thị cười nói: “Triệu Như, bỏ qua nghi lễ đó đi. Đúng rồi, nghe đại nhân nói, người đi hái thuốc cho Thượng nhi, hái được chưa?”

“Bẩm phu nhân, đã hái được. Đã chế xong mới mang tới. Nhưng công tử không có nhà. Chờ cậu ấy về, phu nhân nhớ giục cậu ấy uống!” Lưu thị gật đầu cười, bảo tỳ nữ cất đi.

Ta cười đem nhưng hươu và A giao đưa lên: “Phu nhân, đây là tiểu nhân đặc biệt sai gia nhân mang tới, mong phu nhân nhận cho. Nhưng hươu này là hàng thượng đẳng, trăm cân mới được mười hai phần, rất khó kiếm được. Vừa đúng lúc dùng để đại nhân cùng công tử bồi bổ thân thể! Còn A giao này đặc biệt để phu nhân dùng.”

Lưu thị nhận A giao nhìn một hồi: “Đây là gì? Dùng như thế nào?”

Ta cười: “Phu nhân, thứ này rất tốt, là do tiểu nhân luyện chế theo phương pháp gia truyền, đặc biệt dùng cho nữ nhân. Lúc dùng, lấy một lượng nhỏ, chưng qua lửa, đặt trong bình gốm, thêm một ít mật, dùng đều đặn mỗi ngày một thìa. Tiểu nhân cam đoan phu nhân chỉ cần dùng trong ba tháng, dung nhan cả năm không đổi, có thể vĩnh viễn bảo tồn nhan sắc.” Không có nữ nhân nào không muốn giữ gìn nhan sắc vĩnh viễn, ta cũng muốn, ời.

Lưu thị thật sự mừng rỡ, nàng cầm A giao nhìn hồi lâu, đột nhiên hỏi ta: “Vật này người mang tới nhiều không?”

Ta sao lại không hiểu, vội vàng cười nói: “Phu nhân, vật này rất khó chế. Tiểu nhân một năm cũng chỉ có thể làm được mười hộp. Lần này tặng phu nhân bốn hộp, là toàn bộ số lượng năm nay rồi. Còn lại đã bán vào hoàng cung. Bốn hộp này, cũng đủ cho phu nhân sử dụng nửa năm. Sang năm làm được tiếp, tiểu nhân tất nhiên sẽ gửi cho phu nhân trước.”

Lưu thị cười: “Miệng người thật ngọt. Đùng có gạt ta đó!”

Ta phát thệ: “Tiểu nhân sao dám lừa phu nhân? Cho tiểu nhân mấy lá gan cũng không dám! Thứ này vô cùng quý giá, những người khác không xứng được sử dụng đúng không?” Lưu thị cười thật vui vẻ.

Ta thấy đã tới lúc, nhanh chóng nói: “Phu nhân, nói tới đây, tiểu nhân có chuyện muốn cầu phu nhân.”

Lưu thị cười nói: “Biết ngay người có chuyện cầu ta mà, nói đi!”

Ta cười không ngừng: “Kỳ thực, cũng không phải chuyện gì lớn. Lần này thương đội của tiểu nhân hộ tống vài thứ tới đây, hàng hóa lúc thông quan bị binh mã của đại nhân kiểm tra nghiêm khắc, chuyện này, hi, kiểm tra xong mất mát vài thứ là chuyện bình thường, nhưng đồ đặc bị xáo trộn lung tung. Phu nhân, người cũng biết, những được liệu đó đều vô cùng trân quý, một khi bị hủy hoại sẽ không thể dùng được. Tiểu nhân là một thương nhân, hàng hóa phần lớn từ Liêu Đông tới, đến đây thật không dễ dàng gì! Tiểu nhân muốn xin phu nhân trước mặt đại nhân nói tốt vài câu, vì tiểu nhân xin đại nhân một ân điển, buông tha cho thương đội của tiểu nhân được không? Cho dù kiểm tra, cũng nhẹ nhàng một chút.”

Lưu thị ha ha cười: “Cái này có là gì đâu, ta sẽ nói với đại nhân, người về đợi tin là được.” Tốt, cơ bản thu phục xong. Ta cười nịnh bợ rồi rời khỏi Viên phủ, Viên Thiệu, lần này ta ăn chắc người rồi. Qua mấy ngày nữa, ta còn muốn tới trị nhức đầu cho người, Trương Yến sắp có hành động rồi!

Lại nói, sau khi ta rời khỏi Hắc Sơn, Trương Yến lập tức triệu tập tất cả thuộc cấp lại. Sau khi nói mấy lời khích lệ trước cuộc chiến (vì để giữ bí mật, ta cùng Trương Yến quyết định không tuyên bố với mọi người chuyện quy thuận), Trương Yến cười nói: “Lần này, chúng ta nhất định phải báo thù. Nhất định phải cho Viên Thiệu biết, binh sĩ của Trương Yến ta không phải dễ bắt nạt, đúng hay không?”

Thủ hạ của Trương Yến đều là người lăn lộn trên chiến trường, luyện ra từ đám tử binh, nghe nói chuyện muốn cho Viên Thiệu biết tay, thật sự vô cùng xúc động, nhao nhao lên tiếng: “Tướng quân nói đi, đánh thế nào?” “Thủ lĩnh, nói mau đi, thuộc hạ sớm đã muốn cho Viên Thiệu kia biết mặt.”

Trương Yến hì hì cười không ngừng: “Lần này chúng ta chia ba đường, tấn công các nơi khác nhau. Có điều, không phải công khai công thành, mà là đánh lén, đánh hạ một chỗ rồi bỏ chạy luôn, không cho quân của Viên Thiệu biết được lộ tuyến của chúng ta. Động tác phải nhanh, đòn đánh phải thật mạnh, đặc biệt công kích vào những điểm yếu hại trong thành, chẳng hạn phủ nha, kho thóc, kho quân nhu, quân giới chẳng hạn. Ta nói cho các người, nghe kỹ cho ta, đây là quân lệnh: sau khi đánh hạ kho thóc, chỉ mang đủ lương thực cho mình, còn lại toàn bộ chia cho dân chúng trong thành, đồ quân nhu cũng vậy. Tóm lại, mang đủ dùng thôi, còn lại phân ra, không để lại cho Viên Thiệu tí nào, nếu không kịp chia, có thể ném ra ngoài, không ném được, hủy cho ta. Mấy nhà giàu có, bình thường làm việc ác cũng giết hết cho ta, đem đồ của bọn họ chia ra ngoài.”

Ngoại trừ Trương Sưởng, mọi người toàn bộ đều ngẩn ngơ không hiểu gì. Có người cẩn thận dè dặt hỏi: “Tướng quân, chúng ta làm vậy có gì tốt?”

Trương Yến vung tay “ba” một cái đập lên đầu hấn: “Đần độn! Đương nhiên là khiến Viên Thiệu đau lòng chứ sao. Những thứ đó ta cũng muốn, nhưng mà, chúng ta ít người ít ngựa, Viên Thiệu nhận được tin tức thành trì bị tập kích, nhất định sẽ lập tức phái binh bao vây tiêu trừ, mang theo mấy thứ đó, người còn về được sao? Còn chưa nói, ta cho các người một đội tập kích ít nhất ba thành trì. Mang theo nhiều thứ, căn bản không đi lại được, người muốn chết mà! Chúng ta nếu không lấy được, sao không làm chuyện tốt, thu mua nhân tâm? Chúng ta phát đồ cho lão bách tính, bọn họ tất nhiên cảm kích chúng ta. Viên Thiệu cường ép bọn họ trả lại, các người nói xem, lão bách tính sẽ nhìn Viên Thiệu thế nào?”

Ý, mọi người đều tỉnh ngộ, kẻ vừa nãy đặt câu hỏi nhanh chóng nịnh nọt: “Chiêu này của tướng quân thật lợi hại. Ha ha, chuyện này nhất định khiến Viên tặc giậm chân tức giận.” Trương Yến nghe xong có chút đắc ý, lại nghĩ, ta nếu thật có thể ra chiêu độc này, giờ này cũng sẽ không ở trong này chịu cơn tức giận của Viên Thiệu. Tiểu nhân y thật lợi hại, nếu hấn là mưu sĩ cho ta... Ôi, nằm mơ thôi.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nói: “Các người nghe kỹ, lần này hành động, nếu ai vi phạm quân lệnh, gây ra cướp bóc đốt phá, đừng trách ta không để ý tình cảm nhiều năm, lấy quân pháp xử trí.” Người phía dưới lập tức phát thệ nhất định nghe theo mệnh lệnh. Trương Yến lúc này mới hài lòng: “Tốt lắm, về chuẩn bị hết đi, ngày mai theo kế hoạch thực hiện. Trương Sưởng, người lưu lại đây.”

Tới lúc trong doanh trường chỉ còn lại Trương Yến và Trương Sưởng, Trương Yến mới nói: “Cháu cũng biết, ta không có khả năng nghĩ ra mưu kế này. Cháu cũng biết rõ đó là do người kia nói. Ta muốn cháu ở lại, là vì hắn nói, qua hai năm nữa sẽ dẫn cháu đi, nói cháu là một nhân tài. Sưởng nhi, đại ca thúc chỉ có một đứa con trai, thúc cũng hy vọng con có ngày nổi danh. Cho nên, lần này, thúc không muốn con mạo hiểm. Con hiểu chứ?”

Trương Sưởng gật đầu: “Con hiểu rồi. Thúc thúc, người này nhất định rất lợi hại, Sưởng nhi sẽ nghe hắn.”

Trương Yến cười cười: “Sưởng nhi, hắn đến dắt mối cho thúc cùng Tào Tháo. Thúc thúc đã quyết định quy thuận ông ta. Con nghe đây, nếu như ta có chuyện gì ngoài ý muốn, con dẫn thím và đệ đệ, cả những người muốn theo con tới chỗ Tào Tháo. Ta nghĩ, Triệu tiên sinh nhất định an bài tốt cho mọi người.” Trương Sưởng gật đầu. Đây nhất định là giao phó sự tình. Chiến tranh, không thể nói rõ ràng.

Ba ngày sau, nhóm thủ hạ đầu tiên của Trương Yến xuất hiện tại Nhạc Bình và Mao Thành. Có điều, xem bọn họ ở bên ngoài, chẳng qua là một đám dân lưu lạc. Sau đó, tại Hàm Đan cũng xuất hiện một số lớn lưu dân. Cũng không thiếu lưu dân lục tục tiến vào Thọ Dương, Bạch Mã, Quảng Tông, Nghiễm Bình. Vài ngày sau khi đám người đó vào thành, quân Trương Yến chia thành ba lộ, dưới sự dẫn dắt của Trương Yến, Hoàng Thắng, Chương Vĩnh, đột nhiên xuất hiện ở Nhạc Bình, Mao Thành, và Nghiễm Bình.

Quan binh trấn thủ của Viên Thiệu còn chưa kịp phản ứng, đã bị nhân mã của Trương Yến nội công ngoại hợp đánh vào thành. Sau đó, quân Trương Yến hành động khiến mọi người đều mở rộng tầm mắt, chỉ thấy quân vào thành đem quan viên của Viên Thiệu chặt đầu vứt xuống, lập tức đem lương thực, tài vật phát ra. Không nói dân chúng bản cùng khốn khổ trong thành lấy được không ít, ngoài thành cũng có không ít người ulla vào xin lương thực. Vốn đã sớm tuyên truyền từ trước, bịa đặt rằng có báo mộng của thần tiên, ta bảo Trương Yến dẫn thủ hạ giả làm lưu dân vào thành, tuyên truyền ở ngoài thành trước, trong vòng vài ngày, trong thành sẽ có đánh nhau, bên thắng sẽ chia lương thực cho người nghèo. Trên đất họ Viên, dân chúng đã ăn dẫu tấm tối ngán, không quan tâm chuyện này mới lạ. Cuối cùng, quân Trương Yến mang theo đồ cần thiết bỏ chạy, để lại các kho thóc đã mở rộng cửa (là các vì kho hàng của phú hào trong thành rất nhiều), mặc đám người ulla ulla kéo tới lấy lương cướp tiền.

Viên Thiệu nhận công văn báo ba thành trì bị chiếm, thật sự giật mình. Hắn lập tức đem mọi người triệu tập lại. Ai nấy nhìn Viên Thiệu mặt đen, cũng không biết nói gì cho phải. Cùng Trương Yến qua lại nhiều năm, chưa từng nghĩ Trương Yến biết làm mấy chuyện đó, đồng thời tấn công cả ba thành trì. Trước đây Trương Yến chỉ biết tấn công một chỗ, đánh hạ xong cướp sạch, đánh không lại sẽ bỏ chạy.

Một lát sau, Thẩm Phối mở miệng: “Chủ công, binh lực của Trương Yến sau khi bị đánh hai năm trước đã giảm bớt, hắn sao có thể có nhiều người như vậy, đột nhiên tập kích thành trì của chúng ta? Hơn nữa có lẽ là tập kích cùng một thời gian, lại còn chỉ một lần đã thành công nữa?”

Tự Thụ bên cạnh lạnh lùng nói: “Bọn chúng không có nhiều nhân mã, tuyệt đối không thể công thành đơn giản như vậy. Thần liệu chừng hắn dùng phương pháp đánh bất ngờ, trong thành chắc chắn có nội ứng. Lúc này, chúng ta chưa nhìn được bước tiếp theo của hắn, theo như binh lực của hắn lúc này, không thể đồng thời chiếm lĩnh ba thành trì. Thần cảm thấy cần phải từ từ chờ thêm tin tức, rồi hãy quyết định.”

Ông ta vừa dứt lời, Quách Đồ lập tức nói: “Chờ, chờ tới lúc nào? Đợi quân tiếp quản của Trương Yến tới, đứng vững chân trong ba thành, rồi công kích thẳng tới Nghiệp thành sao? Chủ công, thần cho rằng, phải lập tức tập hợp quân đội, bao vây tiêu diệt quân Trương Yến ở Nghiễm Bình. Trước tiên dành lại một thành, đả kích Trương Yến. Còn nữa, phải tìm được quân chủ lực thật sự của Trương Yến tiêu diệt ngay.”

Viên Thiệu gật đầu: “Không sai, phải tiêu diệt chủ lực của Trương Yến.”

Điền Phong vẫn ngồi không nói lời nào, lúc này, đột nhiên lên tiếng: “Quân Trương Yến vì sao đột nhiên tập kích thành trì của chúng ta? Hay là hắn đã kết đồng minh với Công Tôn Toản? Ép chúng ta phải rút

quân, cũng có thể tập kích quân ta, hoặc là đánh một thành trì trọng yếu mới đúng. Lần tập kích này thật kỳ quái. Chủ công nên đợi thêm!”

Nhìn xem, có người nói lập tức cử binh, có người nói từ từ xem sao, trong phòng rối loạn cả, Viên Thiệu nghe tới đau cả đầu. Lại nói, Viên Thiệu vẫn thật lợi hại, nghĩ một lát, hạ quyết định: “Như vậy đi, lập tức ra lệnh cho quân đóng xung quanh ba thành bị tập kích lập tức tiếp viện, mặt khác, phái người tới đó, tìm hiểu binh lực của Trương Yển, còn nữa, tìm hiểu quân tiếp viện của hắn đang ở nơi nào.” Thuộc hạ ở dưới tiến lên nhận lệnh. Điền Phong cùng Tự Thụ nhìn nhau, trong mắt đều thoáng hiện lên nét lo lắng.

Rời khỏi Viên phủ, Điền Phong nhìn Tự Thụ: “Tắc Chú, Trương Yển không có bản lĩnh này. Tôi lo sau lưng hắn có người khác.”

Tự Thụ cau mày: “Nguyên Hạo, tôi cũng thấy chuyện này có điểm kỳ quái. Nhưng mà, cũng không giống liên kết cùng Công Tôn Toản! Chẳng lẽ có cao nhân tới chỗ Trương Yển, hoặc là...” Nói tới đây, hai người đồng thời nhìn nhau, lập tức nghĩ tới một vấn đề, Trương Yển đã đạt được hiệp nghị cùng một thế lực nào đó, hoặc chính Trương Yển đã đầu nhập thế lực đó. Nếu quả thực như vậy, càng đáng sợ hơn.

Bọn họ thật sự lợi hại, có thể đoán được chuyện này. Ta cũng nghĩ tới trong đám người đó có người sẽ nghĩ ra, nhưng mà bọn họ cơ bản không thể chứng thực, bởi vì việc nương nhờ ai đó vẫn chỉ là hành động một bên của Trương Yển, trừ phi bọn họ bắt được Trương Yển về tra hỏi, nếu không căn bản không thể biết được. Các người cứ chậm rãi đoán đi!!

Lúc Viên Thiệu còn đang tìm quân chủ lực của Trương Yển, điều khiển binh tướng ở các nơi, binh mã của Trương Yển đã theo kế hoạch, chia thành từng toán nhỏ, lặng lẽ mò tới tập kích thành trì bên cạnh. Trương Yển đang ở một nơi cách Quảng Tông không xa ăn cơm tối: “Ta nói cho các huynh đệ biết, ăn no rồi, ta mang các người tới Quảng Tông thành chơi đùa, để Viên quân tới thành Nghiễm Bình tìm chúng ta.” Tướng sĩ chung quanh hắn ồn ào cười to. Đêm hôm đó, Quảng Tông bị tập kích, giống như ở Nghiễm Bình, đem kho thóc, kho quân nhu trọng yếu cướp sạch không còn gì (đương nhiên tham gia cướp còn có lão bách tính tự phát), tối ngày hôm sau, thừa lúc bóng đêm, quân đội Trương Yển lại mất tích.

Đồng thời, tại Thọ Dương cách Nhạc Bình không xa, tại Mao Thành cách Hàm Đan không xa, cũng gặp chuyện tương tự. Nhìn thấy tin tức thành trì bị tập kích liên tục đưa tới lần thứ hai, Viên Thiệu sắc mặt xanh mét. Điều động binh lực cả nửa ngày, bóng dáng Trương Yển chẳng thấy đâu, lại bị tập kích sáu thành trì. Càng tức giận là, địch nhân không hề như mình nghĩ là tranh đoạt thành trì, mà giống như giặc Hoàng Cân, đánh xong bỏ chạy, đoạt lương xong bỏ chạy, thật sự là một đám giặc.

Mưu sĩ trong đại sảnh nhận được tin đó cũng trợn mắt há mồm. Trương Yển thật ra đã nhiều lần làm chuyện tương tự, nhưng lần này không giống, trước đây là đoạt đồ rồi bỏ chạy, lần này biến thành chia đồ rồi bỏ chạy, là thế nào? Trương Yển phát thiện tâm sao? Mọi người đều nghĩ như vậy. Cả Tự Thụ và Điền Phong đối với suy nghĩ trước đây của mình cũng bắt đầu dao động. Viên Thiệu nhìn bản đồ trong tay, tức giận nói: “Tập hợp hết binh mã ở gần Hàm Đan, Nghiễm Bình, Bạch Mã cho ta, ta muốn bóp chết Trương Yển trên đường trở về núi.”

Mọi người nhìn nhau cười khổ. Hắc Sơn trải dài vài trăm dặm, ngài làm sao biết Trương Yển về núi theo đường nào? Như thói quen của Trương Yển trước đây, chờ ngài cử được binh tới, hắn đã lù vào núi mất rồi, làm sao mà bắt được? Bắt đầu có người trong lòng oán trách Viên Thiệu không nên đuổi Lữ Bố đi. Bên này lệnh triệu tập lính ban xuống được hai ngày, bên kia tin tức Bạch Mã, Triệu quốc bị tập kích cũng truyền tới. Đợi Viên Thiệu tập kết binh mã tới nơi, quả nhiên không thể tìm thấy tung tích của Trương Yển nữa.

Chú thích:

* A giao: một loại cao làm từ da lừa

63. Phương Trường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 63: Tào Tháo Mắc Mưu

Trong ba năm tiếp theo, Trương Yển dùng phương pháp này không ngừng từ những nơi hẻo lánh của Hắc Sơn đột nhiên xuất hiện trong khu vực Viên Thiệu khống chế, đánh bất ngờ và phân phát toàn bộ lương nhu. Ban đầu, mỗi thành trì đều thần hồn nát thần tính tiến hành phòng bị, nhưng sau đó vẫn khó đề phòng được. Nguyên nhân vì qua vài lần kinh nghiệm, những người nghèo khổ nhận ra chỉ cần lính của Trương Yển đến, chắc chắn sẽ có lương thực chia cho mọi người, cho nên, không cần Trương Yển phái người đột nhập vào thành trong ứng ngoại hợp, những người nghèo kia chủ động hợp tác với hắn công thành. Thậm chí, có người giả mạo quân Trương Yển, công khai cướp bóc. Kết quả, quân Trương Yển còn phải lên tiếng chứng minh mình trong sạch. Viên Thiệu đối với chiến thuật du kích của Trương Yển, đau đầu nhức óc, lại không cách nào giải quyết được. Không có biện pháp nào, những chiến báo kiểu đó về sau này, hắn đều không để tâm nữa.

Bọn Trương Yển cũng rất nghe lời, chỉ tập kích thành trì của Viên Thiệu, cũng toàn thành trì nhỏ. Chỉ cần chỗ đó có tài vật (người mật báo không ít), bọn họ lập tức nghĩ biện pháp tập kích. Nhưng mà, bất kể đánh thế nào, đều không giao chiến với quân đội của Viên Thiệu. Thủ hạ Trương Yển cũng có đề nghị phục kích đánh viện binh, bị Trương Yển mắng mà thôi. Bởi vì, ta từng nói qua với Trương Yển, các người chỉ tập kích tài vật, lương thực khiến Viên Thiệu gặp phiền toái thôi (chỉ cho rằng thói cướp bóc của Trương Yển không thay đổi), sẽ không làm lung lay căn bản của hắn, bởi vì những thứ đã mất có thể tìm về, nhưng mà, tập kích quân đội của hắn, chính là tuyên chiến, Viên Thiệu sẽ không tiếc mọi thứ tiêu diệt bọn họ trước tiên. Trương Yển đương nhiên không ngu ngốc đi tìm chết.

Ở những nơi Trương Yển tập kích, Viên Thiệu lại không hiểu phương pháp vườn không nhà trống, Điền Phong đã từng nhắc nhở hắn, nhưng Viên Thiệu lại muốn biểu hiện nhân nghĩa trước mặt người đời, đương nhiên không thèm nghe lời Điền Phong nói. Thế nhưng biểu hiện nhân nghĩa của hắn, cũng không bù lại được lợi ích thực tế Trương Yển mang tới, cho nên, lòng dân quanh vùng Hắc Sơn dần dần hướng về Trương Yển, sau này sẽ thần phục Tào Tháo. Tạo dựng được sự sùng bái với Tào Tháo ở ngay sau lưng Viên Thiệu, đó chính là điều ta cần.

Đương nhiên, trong lúc này, ta còn đang đi nịnh bợ Viên Thiệu, cơ hồ đã trở thành nịnh y của hắn. Chuyện này cũng tiện cho ta làm việc, đem rất nhiều tin tức về Viên Thiệu gửi tới cho Tào Tháo. Tào Tháo cười tới nở hoa trên mặt, lần đầu ông ta chính thức nhận được tin tình báo của ta (trước kia chẳng qua là phân tích tình thế thôi). Mà công sức nịnh bợ của ta cũng được hồi đáp, thương đội của ta đã có thể thông thương trên địa bàn của Viên Thiệu. Ở chỗ Viên Thiệu không thể so với chỗ Tào Tháo, tiểu nhân như ta ở chỗ Tào Tháo là mầm họa, ở chỗ Viên Thiệu lại là một trong số ít đối tượng được nịnh bợ. Viên Thiệu ở nơi này không có chí tiến thủ, cũng không phải người dám nghĩ dám làm, nhưng ở triều đình kia, sĩ tộc tranh giành cầu xé lẫn nhau, lợi dụng lẫn nhau, bợ đỡ lẫn nhau, mấy thứ gió chiều nào xoay chiều ấy, nhiều vô kể. Nói thật, lãnh địa của Viên Thiệu lúc này, thật sự có bóng dáng của triều đình nguyên sơ rồi.

Lúc này, ta không chỉ là thần y, còn được Viên đại nhân vô cùng tin tưởng, những kẻ không có tài năng gì, muốn được hưởng lợi phải đi nịnh hót người ta, đều rất coi trọng ta. Cho nên, tuy rằng lệnh bài của Viên Thiệu là để thủ hạ của hắn không làm khó thương đội của ta, nhưng trên thực tế, binh sĩ tại các cửa quan đều không dám đắc tội ta, chỉ cần là người của Đức Dự thương đội đem theo lệnh bài sáng ngời, toàn bộ cho đi ngay, thật quá tiện cho ta làm việc sau này.

Khi quan hệ ở Nghiệp thành đã tương đối vững chắc, đã là tháng 5 năm 198. Ta cáo biệt Viên Thiệu, trở về Hứa Đô. Lúc ta về tới nơi, Tào Tháo cũng vừa từ Uyển thành ra oai trở về. Đương nhiên, ý định ban đầu của Tào Tháo không phải là ra oai, là ta khiến lần xuất chinh này trở thành ra oai, cũng là khiến Tào Tháo vô cùng kính hãi.

Lần đầu tiên Tào Tháo đánh Uyển thành, chính là thất bại mà về, tuy rằng lúc ấy lấy được Nam Dương, Chương Đẳng, nhưng Tào quân vừa lui, những nơi đó lại thuộc về Trương Tú. Sau đó, Tào Tháo lệnh cho Tào Hồng đi thu phục lại những vùng đã mất, đồng thời trấn thủ ở Diệp thành, đáng tiếc, bị quân Trương Tú, Lưu Biểu thường xuyên tập kích, vô cùng khó khăn. Cho nên, Tào Tháo xử lý xong vụ khiêu khích của ngụy hoàng đế Viên Thuật, tháng 10 năm 197 lần thứ hai phát binh tấn công Trương Tú, vì rét đậm, lương thảo khó khăn, sau khi chiếm được năm thành, cuối năm liền thu quân về Hứa Đô.

Cũng không phải tình nguyện thu binh, hơn nữa vị trí của Uyển thành đúng là rất trọng yếu, Tào Tháo không để ý tới phản đối của mọi người, sang tháng ba lại xuất binh. Ta đương nhiên biết lần nam chinh thứ hai này, Điền Phong nghĩ kế cho Viên Thiệu, bắt ngờ tập kích Hứa Đô. Ta không muốn Điền Phong giành được chuyện hay, cũng nói ra chuyện Viên Thiệu phát binh tấn công Hứa Đô, có điều, là báo cho Tào Tháo. Tháng tư năm đó, trước khi chủ ý của Điền Phong lộ ra, ta đã gửi tin tức quân tình khẩn cấp cho Tào Tháo, nói cho ông ta biết ý nghĩ của Điền Phong. Đầu tháng 5 Tào Tháo nhận được tin tức của ta, giật nảy mình, liền thu binh trở về, đại quân của Lưu Biểu còn trên đường, cơ bản sẽ không thể cùng quân Trương Tú bao vây Tào Tháo.

Lần xuất chinh này, xuất sắc hơn cả đương nhiên là Giả Văn Hòa tiên sinh của chúng ta. Ông ta diễn luyện một trận, khiến Trương Tú hiểu rõ thế nào là kỹ xảo đánh trận, mùi vị trước bại sau thắng khiến Trương Tú dắc ý một hồi. Đương nhiên, càng khiến Tào Tháo sau này coi trọng tài năng của Giả Hủ (Thái tổ xuất chinh, một khi dẫn quân lui, Tú dĩ nhiên muốn đuổi theo. Hủ nói với Tú: “Không thể đuổi theo. Đuổi theo sẽ bại.” Tú không nghe, tiến binh giao chiến, gặp phải đại bại. Hủ lại nói với Tú: “Nhanh chóng đuổi theo, đánh thêm sẽ thắng.” Tú nói: “Không nghe lời ông, mới thua thế này. Nay đã thua, sao còn đuổi theo nữa?” Hủ nói: “Thế quân có thay đổi, đánh nhanh sẽ được lợi.” Tú tin lời, sai Toại tập hợp quân thất tán đuổi theo, đại chiến một hồi dành được chiến thắng. Hỏi Hủ rằng: “Tú lấy tinh binh đuổi theo quân rút lui, mà ông nói sẽ bại; lấy bại binh đuổi theo quân chiến thắng, mà ông nói sẽ được. Toàn bộ như ông nói, sao mà ngược xuôi đều ứng nghiệm vậy?” Hủ nói: “Chuyện này dễ hiểu thôi. Tướng quân tuy giỏi dùng binh, nhưng Tào công cũng vậy. Quân tuy mới rút lui, Tào công sẽ có đoạn hậu; truy binh tuy toàn tinh anh, nhưng không địch nổi, bên kia cũng tinh nhuệ, dĩ nhiên sẽ bại. Tào công tấn công không có sai lầm gì, chưa chi đã trở về, tất ở hậu phương có biến; đã phá được tướng quân, chắc sẽ khinh xuất tăng tốc độ hành quân, mặc kệ chư tướng ở sau đoạn hậu, tướng tuy anh dũng, cũng không phải đối thủ, dĩ nhiên có thể dùng bại binh mà thắng được.” Tú phục hoàn toàn.)

Người buồn bực là Lưu Biểu và Điền Phong. Lưu Biểu là lao tâm phí lực, lãng phí lương thảo, không đánh mà lui; Điền Phong là vì đối diện với một chủ công vì con trai có bệnh mà không xuất binh, ngựa mặt lên trời thở dài, không biết phải làm gì. Kỳ thực, Viên tam công tử chẳng qua là cảm vật thôi, ta cho ít thuốc hạ sốt, mấy ngày nữa là khỏe rồi. (Mục đích thật sự của ta là vì chiếu cố cho Trương Tú, thủ hạ của hắn là lính Lương châu, chết một người cũng đau lòng. Thêm một năm nữa đã là người một nhà, lúc này chết không thích hợp.)

Người xui xẻo là Tào Tháo, câu truyện trông mơ giải khát* của ông ta không có không gian thể hiện, đương nhiên, Tào Tháo không biết mình xui xẻo. Chỉ có ta tự biết, đương nhiên sẽ không nói ra. Bấy được Tào Tháo ta rất dắc ý. Tháng bảy, lúc ta trở lại Hứa Đô, Tào Tháo đang ở trong phòng cảm thấy khó chịu, Viên Thiệu lại vừa bày trò cũ, gửi thư đe dọa. Tào Tháo tức giận muốn bắc thượng xử lý kẻ kia, nhưng lại sợ xử lý không được, tự mình chuốc vạ. Lúc này, bốn sách lược của Tuân Úc, mười thắng mười bại của Quách Gia lại khiến cho Tào Tháo có được lòng tin lớn lao, hai người đó đều đưa ra phương án tiêu diệt Lữ Bố trước. Tào Tháo trong lòng cuối cùng cũng thấy thoải mái, có điều, Tào Ngang bệnh nặng, khiến cho ông ta giận ta vô cùng.

Sau khi trở về Hứa Đô, ta cũng về nhà mình, chính là nơi Trâu tỷ tỷ đang vô cùng thỏa mãn hưởng thụ cuộc sống ta an bài cho, thật sự trở thành tỷ tỷ của ta. Ta vốn muốn tìm người nhà cho tỷ ấy, nhưng mà, tỷ tỷ không đồng ý, khiến ta cũng chẳng có cách nào. Lúc này ta vẫn không dám nói với tỷ ấy ta là nữ nhi, vì bản khoản người ngoài đàm tiếu, ta cũng không dám về nhà nhiều, đa số thời gian ở lại hiệu thuốc. Thật bực mình!

Lúc này, ta đang ở nhà Đại ca chơi đùa với Điển Mãn. Hơn nửa năm không gặp, tên tiểu tử này thật khỏe mạnh kháu khỉnh, quả thực giống Điển Vi. Quách Diệc lớn hơn nó hai tuổi tựa vào người ta, vẻ mặt ghen tị nhìn Điển Mãn trong ngực ta, một mực đưa tay muốn lấy đôi đôi khuyên vàng (đương nhiên do ta tặng) trên cổ Điển Mãn, nhỏ như vậy đã biết ghen tị rồi. Quách Gia ở một bên nhìn ta dở khóc dở cười, ta vừa mới hỏi Quách Diệc, phụ thân người có lấy thêm tiểu di không?

Thấy Điển Vi và Thái Sứ Từ trở về, Quách Gia nhìn ta: “Từ Vân, người nghĩ kỹ xem nên nói sao? Lần này, người báo cáo láo quân tình. Chủ công không giận mới lạ.”

Ta cười: “Vì sao giận ta? Ta cũng chỉ ăn ngay nói thật. Huống chi chủ công cũng có lợi, nếu không, quân

Lưu Biểu tới nơi, ông ta gặp điều không may rồi. Được rồi, tam ca yên tâm đi, chúng ta cùng đi gặp chủ công là được.”

Diễn Vi nhìn thấy ta cũng rất tức giận: “Tiểu tử, tình báo của ngươi tới thật không đúng lúc, ta còn chưa kịp giết tên Hồ Xa Nhi kia!”

Ta đối với hắn không chút khách khí: “Huynh nói cái gì? Bản thân mê rượu làm hỏng việc còn dám nói? Hồ Xa Nhi võ nghệ không tồi, đệ còn muốn để chủ công thu dụng, không cho huynh làm bậy. Còn nữa, người ta lớn vậy rồi, không được gọi là tiểu tử nữa, đặc biệt trước mặt người ngoài.” Ba người đều lắc đầu.

Cùng Quách Gia tới Tào phủ, hắn đi tìm Tào Tháo tới, ta ở trong phòng động não, lần này kéo ông ấy trở về, giải thích rất dễ, khó là chuyện của Tôn Sách, ta làm sao mới có thể nói rõ được? Còn chưa nói sau này, ta muốn cứu tính mạng Tôn Sách và Chu Du, rất khó! Không nói chuyện ta đang động não ở đây, Tào Tháo trên đại đường thấy Quách Gia bộ dáng lén lút chạy tới, đã biết ta vào phủ. Ông ta đúng là đang giận, điều động binh lực tới đánh Trương Tú, bắt đầu thuận lợi như vậy, lại thua bởi tin tình báo giả của ta, ông ta đang muốn tìm ta tính sổ, liền dẫn theo Tuân Du, phái người đi gọi Tuân Úc, dùng dùng nổi giận bước vào nội đường.

Ta nhìn thần sắc ông ta, ồ, thật sự giận rồi! Để ta nói mấy câu cho ông cười cái nào. Ta híp mắt nghênh ngang đi tới: “Triệu Như bái kiến chủ công.”

Tào Tháo tức giận hừ hừ: “Ngươi báo tin hay lắm, Viên Thiệu tập kích Hứa Đô, người đâu? Quân tới tập kích đâu?”

Ta nhún vai: “Không tới. Điền Phong nói ra đề nghị, Viên Thiệu không tiếp nhận. Con thứ ba của hắn lại bị bệnh, Viên đại tướng quân vì con trai bị bệnh, tâm trạng không yên, không thể cất binh, cho nên mới không tới.” Quách Gia ở bên cạnh nhú mày.

Nhìn thấy ta một bộ dáng không sao cả, Tào Tháo càng bực: “Không có chuyện gì, sao ngươi không đem tin tức chính xác cho ta? Ngươi có biết hay không, chúng ta đang tiến triển thuận lợi...”

Ta nhìn Tào Tháo: “Chủ công, ngài sẽ không vì chuyện này giận chứ! Thần còn tưởng ngài sẽ khen ngợi thần nữa!”

Tào Tháo càng tức giận: “Ngươi khiến ta sắp thành lại bại, còn muốn ta khen ngợi ngươi, ngươi...”

Ta cố ý há to miệng: “Sắp thành lại bại? Chủ công, chẳng lẽ ngài vẫn chưa rõ tình cảnh của ngài nguy hiểm tới mức nào? Lưu Biểu phát binh năm vạn, đang tiến tới phía sau đại quân của ngài, nếu chủ công về muộn mấy ngày, chắc chắn sẽ bị vây ở An Kháng, bị hai đạo quân giáp công, e rằng khó nói sắp thành lại bại! Địa hình An Kháng ngài không phải không biết, đường lui bị chặn, khó mà hồi đồ. Chẳng lẽ không phải Như đã lập công?”

Tào Tháo miệng cũng há hốc, ông ta cũng biết Lưu Biểu phát binh, nhưng mà, chưa gặp tổn thất, ông ta không nghĩ nhiều như vậy, ta vừa nói xong, ông ta nghĩ lại mới thấy sợ. Ta sẽ không nói cho ông ta biết, ông ta lâm nguy không sợ, đào địa đạo thoát ra khỏi vòng vây (từ xưa tới nay, lần trốn thoát này là một kế hay), ta chiếm mất công lao của ông ta.

Còn lúc này: “Tử Vân, ngươi nói như vậy cũng có chút đạo lý.”

Ta lòng tham không đáy nói: “Có chút đạo lý thôi sao? Chủ công, thần đã nhờ Văn Nhượng nói với chủ công, đánh Trương Tú chẳng qua là dạy dỗ trẻ con. Đứa trẻ không nghe lời, đánh đít vài cái, cho nó biết đau là được. Đánh mạnh quá, đứa trẻ muốn bỏ nhà ra đi, sẽ hận đại nhân, không thể vãn hồi tình cảm. Trương Tú chính là một đứa trẻ không nghe lời, ngài dạy bảo hắn, đánh đòn hắn, khiến hắn sợ ngài là đủ rồi. Chờ lúc hắn hiểu chuyện, sẽ tới quy thuận. Đánh nặng quá hắn chạy theo người khác. Đến lúc đó chủ công sẽ hối hận.”

Tào Tháo nhìn ta cười: “Ngươi đó, chuyện như vậy cũng giỡn được. Có điều, theo ý ngươi, Trương Tú kia còn có thể quy thuận hay sao?”

Ta cười: “Đương nhiên, người đó lần đầu tiên cũng là thật lòng muốn tới, nhưng mà có một số việc khiến Trương Tú không thoải mái, nên mới... Kỳ thực hắn vẫn rất sợ chủ công, thần liệu chừng hắn lúc này cũng

không muốn đánh nhau với ngài. Chuyện hấn quy thuận chỉ là sớm muộn. Cho nên, ngài đừng đánh hấn, người của hấn chết càng nhiều, tổn thất của chúng ta càng lớn, đội quân Lương châu mất, sẽ rất đáng tiếc.” Tào Tháo bọn họ dở khóc dở cười. Đem địch nhân thành người một nhà mà đau lòng, chúng chỉ có ta nói vậy.

Chú thích:

* Trông mơ giải khát: Tào quân trên đường đi không có nước uống, binh sĩ khát khô cổ họng, Tào Tháo nghĩ ra một kế, cầm roi ngựa chỉ bừa về phía trước nói đằng trước có một khu rừng mơ, khiến binh sĩ vì cảm giác thèm ăn mà tiết ra nước bọt đỡ cơn khát.

64. Phụng Tườn Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 64: Tính Kế Bằng Hữu

Thấy Tào Tháo có vẻ vẫn không cam lòng, ta cười nói: “Được rồi, chủ công, nếu một năm sau, Trương Tú còn chưa quy thuận, thần cam đoan theo ngài đi chinh phạt, thế nào?”

Tào Tháo mở to mắt không tin tưởng nhìn ta nói: “Một năm, một năm sau hấn sẽ tới sao? Tử Vân, người có nắm chắc không?”

Ta đương nhiên là có: “Chủ công, thần nghĩ, hiện tại chúng ta phải lo thu thập Lữ Bố đã! Chỉ cần chúng ta có được Lữ Bố trong tay, Trương Tú không chạy đến mới lạ.” Mọi người lại nhìn ta như quái vật. Ta cũng bày ra vẻ mặt mơ hồ: “Sao lại nhìn tôi như vậy? Đừng có nói các ông chưa bàn nhau trước tiên phải thu phục Lữ Bố, sau đó mới có thể đánh đổ Viên Thiệu chứ. Tam ca, các người đâu có dằn!”

Tào Tháo đột nhiên cười ha hả, Quách Gia cùng Tuân Du cũng cười, cười đến nỗi ta không hiểu ra sao nữa. Đội Tào Tháo cười xong, hướng Quách Gia nói: “Văn Nhượng thua rồi.”

Quách Gia gật đầu: “Hôm nay ông ấy phải mời rồi.”

Tuy rằng ta không rõ bọn họ nói gì, nhưng khẳng định có liên quan đến ta: “Chủ công, các người dùng ta để cá cược sao!”

Quách Gia cười ồ lên: “Người nói đúng. Ta cùng Văn Nhượng đánh cược, chủ công làm chứng. Ta cá người nghĩ giống bọn ta, trước tiên đánh Lữ Bố, sau khi lấy được Từ Châu sẽ đấu với Viên Thiệu; Văn Nhượng nói người sẽ bắt Trương Tú trước, sau đó chiêu hàng Nhị ca.”

Ta thở dài: “Tuổi nhỏ đúng là xui xẻo, tự nhiên thành đối tượng đánh đổ của các người. Hừ, tối nay ta phải ăn chết Văn Nhượng thì thôi.”

Tào Tháo cười nói: “Lần trước các người uống rượu thống khoái, Trường Văn lại dâng cáo trạng, ta đã nói lần sau sẽ không có ngoại lệ nữa.”

Ta than thở: “Chủ công ơi, ngài uốn nắn tác phong kỷ luật cũng không sai, nhưng mà, chúng thần không được tự do. Thôi vậy, thần đành phải tiết kiệm ít tiền cho Văn Nhượng đại nhân. Nhưng mà, ông ấy không hiểu thần. Nhị ca ở chỗ Lữ Bố, thần sẽ không vì thế mà phản đối việc đánh Lữ Bố. Công là công, tư là tư, thần biết, chủ công đã hạ lệnh bắt sống Nhị ca đúng không?”

Tào Tháo nhìn ta cười: “Người không phải đã nói rồi sao, cả Lữ Bố cũng phải sống. Đúng rồi, chúng ta sắp sửa đánh với Lữ Bố, sư huynh người ở đâu, có thể tới không?”

Ồi, ông ấy nhớ rõ: “Chuyện này Tử Vân ngày mai sẽ đi tìm huynh ấy. Nhưng mà, chủ công đừng chờ huynh ấy. Ngài không cần sư huynh cũng có thể thắng Lữ Bố, hấn làm gì có bản lĩnh gì, chuyện này ngài cũng biết.” Hi, sư huynh xuất hiện chỉ để thu phục Lữ Bố thôi, sẽ không tham gia chiến trận.

Tào Tháo gật đầu không nói gì. Ta lúc này thật sự muốn đi, hôn lễ của Tôn Sách và Chu Du cùng Đại, Tiểu Kiều năm nay tổ chức rồi, ta phải đi chúc mừng, tiện thể đem Lục ca Cam Ninh kéo tới đây. Có lẽ

ta phải trình bày chuyện với Tôn Sách ra thôi. Do dự nửa ngày, cuối cùng mở miệng: “Có chuyện này, chủ công, năm đó thần vì cứu Tứ ca đã kết giao bằng hữu với Tôn Sách...”

Tào Tháo nhìn ta buồn cười: “Ta biết rồi! Người năm ngoái không phải còn để Hoàng đế phong hấn làm Thảo Ngịch tướng quân sao. Thế nào? Ngập ngừng ấp úng, không giống tính cách của người!”

Ta nhìn Tào Tháo thở dài: “Nhưng Tôn Sách là người có lòng tranh bá, hấn với Lữ Bố không giống nhau, thần không biết nên nói thế nào. Tôn Sách là người thông minh quả cảm, độc đoán, anh dũng trong thiên hạ, sau khi phụ thân hấn là Tôn Kiên chết trận, hấn dùng ngọc tử đổi lấy binh tướng để báo thù, xoay chuyển ngàn dặm, phát triển rất thuận lợi ở Giang Đông. Lúc này thần lo lắng sự nghiệp của hấn phát triển quá thuận lợi, quá nhanh chóng, sợ hấn về sau uy hiếp cũng ta, nhưng lại không muốn mất đi bằng hữu này, để người khác thay thế hấn, thần rất mâu thuẫn, chủ công.”

Tào Tháo không cười nữa: “Không sai, Tôn Sách là hổ phụ sinh hổ tử. Hấn thành nghiệp lớn, tất là cường địch của chúng ta, rất khó!”

Quách Gia nghe chúng ta nói, cười khẽ một tiếng: “Sách khinh suất không phòng bị, tuy có người đồng trăm vạn, cũng chẳng khác độc hành Trung Nguyên. Nếu cho thích khách mai phục, một người đâu không lại. Như ta thấy, chết là chắc, sợ cái gì?”

Ta nhìn hấn cười khổ: “Nhưng mà, Như lại không muốn nhìn hấn chết.”

Quách Gia chau mày: “Chuyện cỡ này người không thể trẻ con đùa giỡn được.”

Ta ôi một tiếng: “Tam ca, đệ đâu có đùa giỡn đâu? Còn chưa nói đệ đã lớn rồi, không phải trẻ con nữa!!! Trương Liêu là nhị ca của chúng ta, đệ còn không cố kỵ, huống chi Tôn Sách và Chu Du chỉ là bằng hữu? Chủ công, tam ca, ta không muốn Tôn Sách chết, là suy nghĩ cho sự nghiệp thống nhất thiên hạ của chúng ta sau này.” Tào Tháo bọn họ đều dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn ta.

Ta vừa nghĩ vừa nói: “Ưu điểm và khuyết điểm của Tôn Sách rất rõ ràng, hấn là loại người liếc một cái có thể nhìn thấu. Tôn Sách có tư dung, hay nói cười, tính tình rộng rãi, biết lắng nghe, giỏi dùng người, nhân sĩ hay dân chúng ai nấy đều tận tâm phục vụ, đến chết vẫn vui lòng. Hấn tính cách ngay thẳng, có hào khí, đối xử với mọi người trọng nghĩa khinh tài, có thể dung được người có tài năng, đây là ưu điểm của hấn. Nhưng khuyết điểm của hấn không ít. Không chỉ như tam ca nói, khinh suất không phòng bị, quan trọng hơn là, hấn cho rằng quan hệ giữa người với người đều là đối đãi thẳng thắn thành khẩn, không thích âm mưu quỷ kế. Hơn nữa, tính tình tàn bạo, ai không như ý, giết sạch không tha. Cho nên, Tôn Sách mới nói với đệ đệ của hấn là Tôn Quyền rằng: Dẫn quân Giang Đông, quyết mưu giữa trận, cùng thiên hạ phân cao thấp, khanh không bằng ta; dùng người hiền tài, có được lòng người, bảo vệ Giang Đông, ta không bằng khanh.”

Tào Tháo bọn họ nghe thấy liền động dung. Ta thở dài, tiếp tục nói: “Tôn Quyền, Tôn Trọng Mưu đó không phải là một kẻ đơn giản. Hấn nhỏ hơn Tử Vân hai tuổi, nhưng đã sớm trưởng thành (Vũ ca ca nói hấn vì quyền lực có thể giết người thân, là hạng người ngoan độc), rất có mưu kế ứng biến. Đúng rồi, thần nghe nói, chủ công đã dâng biểu cho hấn làm Hiếu Liêm, hấn chẳng qua mới mười lăm tuổi!!!”

Tào Tháo gật đầu: “Quả nhiên là có nguyên nhân, ta còn tưởng dâng biểu xin Tôn Quyền làm Hiếu Liêm, là do Tôn Sách ưu ái đệ đệ, thì ra là thế.”

Ta gật đầu, tiếp tục chụp mũ cho Tôn Quyền: “Tôn Sách khi hành quân nghị sự, thường cho Tôn Quyền ngồi bên cạnh, nói: những người đang ngồi ở đây, đều là ta chuẩn bị cho đệ dùng. Bởi vậy có thể thấy, Tôn Quyền này thật sự rất lợi hại. Chủ công, ngài muốn giao tiếp với một người liếc mắt một cái có thể nhìn thấy, hay giao tiếp với một người mưu kế đa đoan? Thần chính là tự lựa chọn trước cho ngài.” Tào Tháo bọn họ nhìn nhau, đều gật đầu, hiển nhiên đều đồng ý với ta.

Ta âm thầm thở phào, tiếp tục nói: “Giang Đông đất rộng người thưa, lại thêm đất hoang hóa rất nhiều. Giàu có thịnh vượng chỉ tập trung ở khu bên bờ sông, Tôn Sách cũng tập trung khai phá sự nghiệp ở đây. Có điều, khi nơi ấy cường thịnh trở lại, cũng không thể mạnh hơn Trung Nguyên. Từ trước tới nay, chưa có chư hầu nào ở Giang Nam có thể xưng bá ở Trung Nguyên. Thời Xuân Thu hai nhà Ngô, Việt chẳng qua là bá danh sông mà thôi, đâu ai có thể tranh dành Trung Nguyên đâu? Hoàn cảnh địa lý, phong thổ nhân tình ở đó đều là trói buộc đối với hấn, nếu không, lấy tài trí Tôn Vũ, làm sao chỉ có công trạng bạc

đó? Cho nên, Tôn Sách lấy Giang Đông làm nền tảng để xưng bá Trung Nguyên, nhất thống thiên hạ, chỉ là nằm mơ thôi!”

Tào Tháo bọn họ nghe được liên tiếp gật đầu, đặc biệt khi ta nói chuyện Tôn Vũ. Đúng vậy, Tôn Vũ còn không được, Tôn Sách hẳn là con cháu đời sau, cho dù võ công cường hãn, cũng không thể sánh bằng lão tổ tông. Ta âm thầm bật cười, nếu ta thống lĩnh Giang Đông, cướp lấy Trung Nguyên cũng không phải khó. Có điều, ta là người của Tào Tháo nên thôi vậy: “Cho nên, chủ công, ý của thần là, không ngại mượn sức Tôn Sách, kết giao bằng hữu, chân thành đối đãi mặt ngoài. Khuyết điểm lớn nhất của hần là muốn được người khác coi trọng, vậy chúng ta theo ý hần, đem hần nâng lên một chút. Như vậy trong mắt hần, chúng ta xem như là người tốt. Người xấu tất nhiên là Viên Thuật, Lưu Biểu v.v. Đặc biệt là Lưu Biểu, có thù giết cha với hần. Tôn Sách còn sống sẽ không liên kết cùng Lưu Biểu. Chúng ta lợi dụng điểm này, nâng Tôn Sách lên, hạ thấp Lưu Biểu, dù sao Lưu Biểu cũng là địch nhân của chúng ta, thần đây cũng sẽ tận lực làm bốn phần của tiểu nhân, ở trước mặt Tôn Sách nói bậy Lưu Biểu vài câu. Như vậy, cho dù Tôn Sách muốn bắc thượng, hần cũng phải nghĩ cách diệt Lưu Biểu trước, rồi mới đối phó chúng ta. Hi, Lưu Biểu cũng không phải loại người dễ đối phó, lão trấn thủ ở Kinh châu nhiều năm, đã ăn sâu bám rễ, cành lá sum xuê, ai có thể nhổ bật một cách dễ dàng chứ? Tôn Sách và Chu Du có lợi hại hơn nữa, hai chục năm cũng chưa chắc đã xong. Chờ hần có đủ khả năng, chúng ta đã có thể giúp hần báo thù giết cha, Kinh châu cũng tới tay chúng ta. Còn chưa nói, Giang Đông còn có tộc Sơn Việt, luôn không chịu quản thúc, mà Tôn Sách là loại người xem thường các dân tộc thiểu số, gọi là man di. Thần nghĩ, chỉ cần chúng ta sử dụng chút thủ thuật, khiến người Sơn Việt cùng Tôn Sách náo loạn, Giang Đông sẽ phát triển chậm lại.”

Tào Tháo nghe được cười, Tuân Du thở dài: “Tử Vân đó, may mà chúng ta là đồng liêu, không phải bằng hữu, nếu không, ta ngay cả chết trong tay người thế nào cũng không biết.”

Quách Gia cũng bĩu môi: “Kết giao với một bằng hữu như người, ta khóc thay cho Tôn Bá Phủ.”

Ta nhìn đám hỗn đản đó nổi giận: “Mấy người các ngươi, ta vì công bỏ tư, trong lòng không biết có bao nhiêu thống khổ. Không an ủi người ta thì thôi, còn nói những lời đó. Hừ, đây mới là kết giao sai bạn bè.”

Tào Tháo cười nói: “Lòng trung thành của Tử Vân, Tháo đương nhiên hiểu rõ. Người ra tay hành sự, không sợ cớ kỵ. Tôn Sách kia ở Giang Đông phát triển càng tốt, đối với Lưu Biểu uy hiếp càng mạnh, chúng ta càng ít phải chịu uy hiếp từ phía nam. Trước khi hạ được Viên Thiệu, cứ theo lời Tử Vân mà làm, phong Tôn Sách làm Ngô hầu, thế nào?”

Ta gật đầu, chỉ là chuyện sớm muộn thôi, cũng không thể thiếu cảnh giác, Chu Du chính là phần tử nguy hiểm, còn có Trương Chiếu chính là một con cáo già. Nghĩ tới đây, ta vội nói: “Chủ công, Tào Thuần tướng quân huấn luyện tinh binh thế nào rồi? Được bao nhiêu nhân mã?”

Tào Tháo cười ồ lên: “Tử Vân, phương pháp của người thật tốt, huấn luyện ra binh lính thật lợi hại. Mấy trò leo núi, chạy việt dã, vác nặng v.v, người làm sao nghĩ ra vậy? Giờ mới được một năm, đã chọn được một vạn bộ binh, năm ngàn kỵ binh. Hơn nữa chính sách kia của chúng ta, những năm này rất phù hợp với tiểu binh, binh thường đều tự giác khổ luyện, đều muốn được vào đội tinh binh.” Ta lại rất thất vọng, mới được một vạn tinh binh thôi, ôi, cũng đúng, điều kiện còn rất khó khăn, từ từ sẽ được, dù sao từ nay tới lúc khai chiến với Viên Thiệu vẫn còn một năm dài.

Ta cười cười (cười so với khóc còn khó coi hơn): “Chủ công, thu phục Lữ Bố, chúng ta sẽ lấy được Từ châu, Dương châu ở Giang Bắc cũng phải lấy. Tôn Sách dũng mãnh, Chu Du tài năng, Trương Chiếu có mưu kế vẫn không thể không cảnh giác. Đến lúc hai bên tranh bá, tất sẽ có một hồi đại chiến. Cho nên chúng ta trước hết phải chuẩn bị sẵn sàng. Theo Như thấy, chúng ta có mấy nơi phải có quân phòng thủ, ngăn chặn khả năng Bắc thượng của Tôn Sách. Mấy nơi đó là: Thọ Xuân, Hợp Phì, Lư Giang, Hu Dị. Chúng ta không có ưu thế của thủy quân Giang Đông, đành phải lợi dụng ưu thế thủ thành của bộ binh, mấy nơi ấy chống đỡ cho nhau, nhất hô bá ứng, mới có thể ngăn chặn Tôn Sách, nếu không, một khi bị tập kích bất ngờ, tiến sát vào Hứa Đô, sẽ rất nguy hiểm. Để có thể bảo vệ những nơi ấy, binh mã ít cũng phải hai ba vạn, nhưng mà, hiện tại người quá ít. Chỉ mong Tôn Sách trong vòng năm năm, không có ý định bắc thượng.”

Mọi người đều không nói gì. Đúng vậy, đầu người ta mọc trên vai người ta, ai cũng không thể nói chắc được. Ta nghĩ một hồi, Tôn Sách vốn quan hệ không tệ với Tào Tháo, sau này vì Tào Tháo cự tuyệt cho hần làm Đại tư mã, mới bắt đầu lâm vào bế tắc, vậy vẫn nên chiều theo hần. Có điều giờ còn sớm, sang năm hãy

nói, ta đi lần này, dứt khoát dùng danh nghĩa Tào Tháo tặng cho hần hồng bao đi, ta cũng có thể ở chỗ Tào Tháo quang minh chính đại.

Nghĩ đến đây, ta nhìn Tào Tháo nói: “Chủ công, người có biết Tôn Sách cùng Chu Du sắp đón dâu?” Tào Tháo lắc đầu. Ta cười: “Người bọn họ muốn kết thân, chủ công cũng quen biết, chính là tôn nữ nhà Kiều gia. Các nàng không biết từ lúc nào lưu lạc tới Giang Đông. Tuấn nam xứng với mỹ nữ, hai đôi uyên ương làm cho người ta ngưỡng mộ!” Đúng vậy, Đại Kiều Tiểu Kiều kia cũng không lớn hơn ta bao nhiêu!

Tào Tháo à một tiếng: “Có chuyện như vậy sao? Không thể nào chứ? Kiều thái úy là người đức cao vọng trọng, ta nhiều lần phái người chiếu cố gia đình ông ấy, sao lại không biết tôn nữ của ông ấy lưu lạc bên ngoài? Có việc này thật sao?”

Ta nghĩ thầm, loại chuyện này khó nói rõ ràng, có điều: “Chủ công có tấm lòng với Kiều thái úy, thiên hạ đều biết. Nếu tôn nữ Kiều thái úy xuất giá, chủ công khẳng định phải có hồng bao! Lúc trước, chủ công cùng Tôn Kiên chung một mối thù, cùng nhau truy kích Đổng Trác, đương nhiên là bằng hữu chung chí hướng, con trai ông ấy đón dâu, cũng nên thể hiện một chút đúng không? Theo Như thấy, hay là thần mang theo lễ vật của chủ công, hoặc là chủ công đặc biệt phái người mang quà mừng tới cửa, thế nào? Vừa phong hầu, vừa tặng quà, vừa biểu hiện chủ công có lòng nhớ tới người cũ, lại bóng gió quan hệ của chủ công với Tôn Sách rất tốt.”

Tào Tháo ngẫm lại, quả nhiên diệu kế, không chỉ khiến Tôn Sách cảm thấy ta cho hần mặt mũi, với bên ngoài lại ngầm tỏ ý ta cùng Tôn Sách là liên minh, quan hệ thân hữu, chuyện này tốt. Ông ta càng nghĩ càng cười: “Kế này của Tử Vân tuyệt không thể tả. Ta sẽ giống trống khua chiêng phái sứ giả đưa đại lễ tới.”

Ông ta cười thập phần vui vẻ, ta đắc ý cười, Quách Gia cùng Tuân Du ở bên cạnh rùng mình: hai người này một già một trẻ, thật sự đáng sợ, ngay cả bằng hữu cũng tính kế, đến người chết cũng lợi dụng.

65. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 65: Lần Thứ Hai Tới Từ Châu

Cùng Tào Tháo thương lượng tính kế với bằng hữu xong, ta tính toán một chút, thời gian còn sớm, có thể ghé qua chỗ Lữ Bố. Đúng rồi, thiếu chút nữa quên chuyện chính (hình như đều là chính sự): “Chủ công, thần lần này tới chỗ Viên Thiệu đã đào giúp chủ công mấy vạn đầu người đó (dĩ nhiên không có đầu người thật, chỉ là hình tượng hóa thôi).”

Tào Tháo sững sốt, ý là sao: “Tử Vân, người nói gì vậy?”

Ta càng nghĩ càng buồn cười: “Chủ công không phải đã nói sao, Tử Vân thích đục khoét nền móng mà, lần này không phải đào móng, mà là đào một bức tường, trên nóc nhà hần đào một cái lỗ, khiến Viên Thiệu bị mưa phùn xối nhức đầu!!! Thần chết cười mất, hần sắp bầy của thần, lại còn xem Tử Vân như bảo vật, đãi ngộ vô cùng tốt. Nếu lúc này chủ công muốn lấy đầu hần, thần cũng có thể làm được.”

Chờ ta bình tĩnh lại, đem chuyện tốt ở Nghiệp thành kể lại cho Tào Tháo nghe, ông ta rất cao hứng, không ngừng đi qua đi lại: “Ha ha, Trương Yển, ha ha, mấy vạn người, ha ha, Viên Thiệu nhận đủ rồi. Trò đánh du kích của ngươi rất tốt, gây chuyện ở phía sau, ai có thể không nhức đầu? Được, ta nên phong cho Trương Yển chức gì đây? Phong làm đình hầu thế nào? Bản Sơ ơi, người thật xui xẻo.”

Ta nghe ông ta độc thoại, trong lòng thấy buồn cười, miệng nói không ngừng: “Lúc này chưa được. Chủ công, chuyện Trương Yển quy thuận chỉ chúng ta biết thôi, ngàn vạn không thể lộ ra ngoài. Mấy mưu sĩ của Viên Thiệu cũng không phải để trang trí, bọn họ sớm đã hoài nghi, một mực điều tra Trương Yển có phải cùng một chư hầu nào đó kết đồng minh hay không. Chúng ta không thể để bọn họ nắm được chuyện này, đối với chúng ta, đối với Trương Yển mới là có lợi. Chỉ cần họ không tìm ra mối liên hệ giữa Trương Yển với các chư hầu khác, sẽ cho rằng Trương Yển chẳng qua tính cướp nổi lên, tìm bọn họ gây phiền toái thôi.”

Quách Gia tiến lại, sờ đầu ta thở dài: “Người ở đó giả bộ cái gì? Chủ ý chính người như vậy cũng nghĩ ra được? Dem bộ dáng tiểu nhân của người trước mặt Viên Thiệu diễn cho chúng ta xem được không?”

Ta cố gắng tránh né cử chỉ thân mật của hắn nói: “Tam ca, đệ không phải nhỏ nữa, huynh làm gì vậy? Đệ mà làm, sợ các người chịu không nổi, lại phát ói. Các người không biết mỗi lần ta từ chỗ Viên Thiệu trở về, đều phải súc miệng, ôi, mấy chuyện ghê tởm đó, cứ để bọn họ thiết thòi phải nghe đi.” Ba người nghe được đều buồn cười.

Thấy thời gian không còn sớm nữa, ta đứng dậy cáo từ: “Chủ công, thần không gặp được Văn Nhượng, xem ra ông ấy cũng bận. Phải rồi, ngài nói với ông ấy, thần đã cho Tần Dũng tự mình dẫn người từ quan ngoại đem hàng hóa về đây, lần lượt có năm trăm con ngựa cùng lượng rất lớn nông cụ, mong ông ấy tiếp nhận.”

Tào Tháo nghe được tò mò: “Năm trăm con ngựa? Nhiều như vậy làm sao có thể vượt qua địa bàn của Viên Thiệu đưa tới đây được? Ngay cả có lệnh bài thông hành cũng đâu có dễ?”

Ta cười hắc hắc: “Ai lại trắng trợn cho năm trăm con chiến mã như vậy đi đường? Thần bảo bọn họ dùng ngựa chở hàng tới. Thương đội của thần là thương đội lớn, mỗi chuyến đều mang theo mấy chục người ngựa. Vài chuyến chẳng phải đã tới đây đủ sao?”

Tào Tháo bọn họ nghe xong đều cười. Tào Tháo nói: “Chỉ có thương nhân như người mới bạo tay như thế, dùng chiến mã chở hàng hóa, người rất có phương pháp. Năm trăm con ngựa này đúng là lực chiến đấu lớn, được, toàn bộ đều đưa cho Tử Hòa là được. Đúng rồi, bàn đạp của người đúng là đồ tốt, ta đã sai người bí mật chế tạo thêm.”

Không sai, nói tới đây, ta mới nghĩ ra: “Đúng rồi, chủ công, thần giờ mới nhớ ra, đất đai của chúng ta giờ đã không ít, Duyện châu, Dự châu cùng một phần Từ châu đều là của chúng ta rồi. Tử Văn trở về, dọc đường thấy hiệu quả của đồn điền không tệ lắm, nhưng hiệu suất vẫn không cao. Phải nhanh chóng tổ chức nhân lực tìm cách tiến hành phát triển thêm, xem xem có biện pháp gì nâng cao sản lượng lương thực. Còn nữa, công trình thủy lợi cũng phải khôi phục, đồng ruộng cần có nước, nhưng mà, thần nhìn thấy nước đang bị lãng phí nghiêm trọng, phải phân phối cho hợp lý mới được. Còn nữa, các mỏ tài nguyên nhất định phải nhập vào của công, nghiêm cấm tư nhân khai thác, các xưởng rèn toàn bộ đều phải là công hữu, có người quản lý riêng. Nhất định phải nghiêm khắc xử lý các giao dịch vũ khí trái phép. Không phải thần ác độc, thời kỳ mấu chốt nhất định phải có thủ đoạn cứng rắn. Vũ khí, ngựa cùng quân nhu nhất định phải nghiêm quản. Các sản phẩm dân sinh có thể cởi mở hơn một chút.”

Tuân Du vô cùng đồng ý với ý nghĩ của ta: “Không sai, Tử Văn nói rất đúng. Chủ công, những thứ đó phải quản lý vô cùng nghiêm khắc.”

Tào Tháo cũng gật đầu: “Đúng vậy, chẳng hạn đối với việc chế tạo các vật phẩm như bàn đạp, nhất định phải giữ bí mật, ta đã ra nghiêm lệnh.” Ta cũng gật đầu, các người đã có biện pháp, ta cũng không cần gì hơn.

“Chủ công, ngày mai thần phải đi, trước tiên tới Hạ Bì, gặp Nhị ca, tiện thể đưa đây chút gió. Sau đó đi về phương nam tới Khúc A, giúp Tôn Sách đem Nghiêm Bạch Hổ xử lý. Làm xong mấy việc đó là có thể uống rượu hỉ Tôn Sách và Chu Du.”

Đúng vậy, tính thời gian, lúc này Lưu Bị vừa mới trở thành giặc cướp đoạt tiền Lữ Bố thật vất vả mới gom góp đủ để mua ngựa, cái này cũng chứng minh Lữ Bố thật sự không làm được bá chủ. Chiếm Từ Châu đã hai năm, thế mà chỉ gom được có một chút tiền “vất vả” đó về, Lữ Bố giận tới nhảy lên. Ta tới đó, vừa kịp lúc hấn phái người giáo huấn Lưu Bị. Kết quả ta đã biết, Lưu Bị lại một lần nữa vứt bỏ vợ con (hắn cuối cùng bỏ mất bao nhiêu con ta không biết, nhưng lúc này Lưu Bị có một đứa con gái. Trong lịch sử, Cam phu nhân chính là thiếp của Lưu Bị, chính thất của hắn không biết chết bao nhiêu người rồi, Cam phu nhân vận khí không tệ, không bị hấn vứt bỏ), chạy tới chỗ Tào Tháo ở đây. Ta muốn lúc này, đi nhắc nhở hắn một chút về vấn đề sống sót sau này.

Tào Tháo nghe thấy buồn cười: “Thật là, Tử Văn còn phải đi giúp người khác lấy đất. Ôi.”

Ta cười: “Thần đã nói sẽ giúp Tôn Sách ra những chủ ý nhỏ, hi hi. Chủ công, sau khi thần từ Giang Đông về, sẽ tới Thọ Quang xem thế nào, ôi, đã đồng ý mang thuốc bổ cho Lưu thị kia, thần không có khả năng cản ngài tấn công Từ châu. Có điều, thần đã nhận được tin tức của sư huynh, huynh ấy đang ở Giang Đông,

thần sẽ bảo huynh ấy tới đánh với Lữ Bố một trận. Nếu không chờ được huynh ấy tới, ngài có thể bắt giữ Lữ Bố cũng được. Còn nữa, Cao Thuận kia chính là nhân tài khó kiếm, có thể sánh ngang Tử Hòa tướng quân, đừng giết hắn.”

Tào Tháo lắc đầu: “Những người đó ta không muốn giết, nhưng mà bọn họ thà chết không hàng, ta cũng không có cách nào. Lữ Bố,... ôi, đến lúc đó hãy nói.” Ông ta vẫn còn do dự.

Ta cũng biết, muốn Lữ Bố thật lòng quy hàng rất khó: “Lữ Bố đúng là rất khó hàng phục, nhưng mà, chỉ cần hấn đấu võ bị thua sẽ chịu phục thôi. Phải biết rằng, người giống như Lữ Bố, chỉ phục người nào võ nghệ lợi hại hơn hấn, chỉ cần hạ hấn ở điểm hấn xuất sắc nhất, hấn sẽ không còn hùng tâm gì nữa, đây chính là đặc điểm của võ sĩ thảo nguyên. Cho nên, Tử Vân sẽ mau chóng tìm được sư huynh, bảo huynh ấy tới.” Tào Tháo gật đầu, ông ấy cũng muốn nhân tài như vậy về dưới trướng mình chứ! Huống chi, năng lực của Lữ Bố, khả năng tác chiến của đội kỵ binh của hấn, ai cũng đoán được.

Ngày hôm sau, ta thật sự rời khỏi Hứa Đô đi về phía nam. Trước khi đi, ta suy nghĩ một chút, để Quách Gia đem Thái Cực Quyền truyền thụ cho Tào Tháo cùng các vị tiên sinh, những người đó đều chết quá sớm, luyện Thái Cực Quyền hấn là có lợi cho thân thể họ. Đúng rồi, lần này lại quên hỏi Tào Tháo, bệnh nhức đầu của ông ta ra sao rồi, thuốc ta cho dùng có đúng hạn không? Ôi, lúc này ta càng lúc càng giống mưu sĩ của Tào Tháo, tình cảm cá nhân dần trở nên mờ nhạt, chuyện này có chỗ không đúng lắm!

Đợi lúc ta tới thành Hạ Bì, không khí trong thành vô cùng khủng hoảng. Đầy đường đều là binh lính qua lại, trên mặt mang theo biểu tình khẩn trương. Tìm tới Đức Dụ tửu lâu, im ắng lạnh lẽo. Đây là lần đầu ta tới đó, không đợi tiểu nhị mở miệng, ta đem ngọc bội Lam Thiên lấy ra, đi thẳng vào trong, tiểu nhị vội vàng đưa ta vào. Quản sự nơi này lập tức xuất hiện, ta hỏi hấn: “Nơi này sắp chiến tranh sao? Sao lại khẩn trương vậy?” Quản sự vội vàng đáp lời: “Tiểu nhân Tần Hợp. Công tử, ở đây đúng là sắp khai chiến, có điều là đi đánh Tiểu Bái.” Ta đã hiểu rõ.

Lưu Bị làm cướp đã bị lộ mặt. Từ cuối năm trước khi Tào Tháo lần thứ hai xuất binh đánh Uyển thành, hai đại thần Dương Phụng và Hàn Tiêm bị Tào Tháo đuổi đi đã cấu kết với Lưu Bị, phản lại Lữ Bố, cướp bát cơm của hấn. Nhưng Lưu Bị giả hoạt bên ngoài đồng ý, cũng tích cực mời hai người tới Tiểu Bái trước để chính thức trao đổi. Hai người vui vẻ không chút cảnh giác tới Tiểu Bái, để lại mạng nơi đó. Giết Dương Phụng, Hàn Tiêm, thôn tính quân của hai người, Lưu Bị đã tâm lớn hơn nhiều. Dã tâm của Lưu Bị lớn lên, tiền cần để chi tiêu cũng nhiều hơn, nhưng mà không có (có lẽ vì nguồn cung tài chính cho hấn là My gia cũng đã cạn kiệt?), không có thì làm thế nào? Chính đạo không được, đành theo đường tà đạo, dù sao có sẵn một người bị coi là thô kệch như Tam đệ, Lưu Bị cười thầm, cho Trương Phi đi cướp tiền của Lữ Bố. Theo ý của Lưu Bị là muốn giết người diệt khẩu, đáng tiếc con người Trương Phi thô lậu, đúng là sơ ý, để lại rất nhiều nhân chứng, việc đánh cướp bị bại lộ.

Lữ Bố nhìn thấy người mình phái ra ngoài mua ngựa toán loạn trở về, lửa giận trong lòng làm sao áp chế được, vật râu lão hổ, thật quá kiêu ngạo. Khi ta đến nơi, đúng lúc Lữ Bố muốn Cao Thuận và Trương Liêu đi đánh giặc, có trò hay. Hừ, nếu không phải giữ lại Lưu Bị còn có tác dụng, ta thật sự nghĩ lấy thân phận sư huynh đi làm thịt Lưu Bị. Giết hấn trên chiến trường, Vân ca ca sẽ không trách ta được! Ý nghĩ dụ người như vậy lại không thể thực hiện, ta rất buồn bực.

Lắc đầu thở dài, ta tới chỗ Trương Liêu. Nơi đó càng bận rộn, bọn họ sắp sửa xuất binh. Trương Liêu thấy ta tới rất mừng rỡ: “Tử Vân, người đi đâu mà lâu vậy? Trước tiên ở đây nghỉ ngơi vài ngày, ta phải xuất chinh, đợi ta về từ từ nói chuyện.”

Ta nào có thời gian chờ các người: “Nhị ca, đệ tới vì có chuyện muốn làm. Huynh đi nói cùng Lữ tướng quân, nếu không đệ tự mình đi nói, chậm hai ngày đi thu thập lương ăn cấp vật cũng không sao.”

Trương Liêu ha ha cười: “Ăn cấp vật, tên rất dễ nghe. Gọi Lưu Bị vậy, Quan tướng quân nghe xong sẽ rất tức giận. Tử Vân, không nên nói linh tinh đâu.” Ta cũng cười. Trương Liêu sau đó thở dài: “Lần này chủ công tức giận ghê gớm, thiếu chút nữa tự mình thân chinh. Cũng may, bọn ta khuyên ông ấy ở lại được. Ta cùng Thanh An đi là đủ rồi, nơi này phải để phòng Viên Thuật và Tào Tháo.”

Ta gật đầu: “Đệ tới chính là vì chuyện này. Đệ muốn cùng mọi người nói về chuyện Tào Tháo.”

Trương Liêu thần sắc lập tức thận trọng: “Tử Vân, người biết chuyện gì phải không?” Ta gật đầu. Trương Liêu nghĩ một chút: “Đi, chúng ta đi gặp chủ công.”

Lữ Bố đang giận, vô cùng vô cùng tức giận. Lưu Bị này đúng là giặc, trộm đông trộm tây. Từ lớn như tổ tông mười tám đời người ta, đến nhỏ như tiền mười mấy thớt ngựa, hần đều trộm sạch. Trộm còn chưa nói, còn muốn cướp, cướp rồi còn mắng người, giết người, thật sự vô cùng ghê tởm. Hậu quả rất nghiêm trọng, ta tức giận, nhất định phải giáo huấn người một chút mới được. Đang nghĩ tới nghĩ lui, thủ hạ vào báo, Trương Liêu tới, lại có cả Triệu Như đi theo, muốn gặp tướng quân. Lữ Bố vừa nghe, cái tên Trương Văn Viễn này, bảo người xuất chinh, người tới đây làm gì? Kéo dài thời gian sao? Hần càng tức giận: cho bọn họ vào.

Ta cùng Trương Liêu vào tới nơi, đúng lúc nhìn thấy Lữ Bố mặt đen sì, thở phì phì. Ta cũng hiểu được hần, người như Lữ Bố, có thể thương lượng, có thể dùng vũ lực tranh đoạt, nhưng tuyệt không thể dùng âm mưu quỷ kế, trộm gà trộm chó mà giành giật. Đây là hành vi của tiểu nhân. Thấy hần tức giận, ta nhẹ giọng thở dài, tiến lên phía trước nói: “Triệu Như tham kiến tướng quân.”

Lữ Bố ừ một tiếng: “Người gặp ta có chuyện gì?” Vẻ mặt không được bình tĩnh.

Ta nhìn hần: “Tướng quân đã quyết định xuất binh, tiểu nhân cũng không nói gì thêm. Có điều, ngài đã nghĩ kỹ chưa? Chuyện này, vừa lớn vừa nhỏ.”

Lữ Bố hầm hừ nói: “Còn nghĩ cái gì. Đối với tiểu nhân đó, nhất định phải cho hần biết tay. Ta không bạc đãi hần, vậy mà đối xử với ta như vậy!”

Lữ Bố cũng thật tức cười, người mới là người đoạt Từ châu của Lưu Bị trước, lại còn nói không bạc đãi hần! Ta lắc đầu: “Tướng quân, chính vì hần là tiểu nhân, mới không dễ làm. Vị thể hiện tại của ngài, không nên khai chiến! Theo tiểu nhân biết, tên Lưu Bị kia có chỗ dựa, ngài đánh hần, chỗ dựa vững chắc của hần sẽ tới đánh ngài.”

Lữ Bố trừng mắt nhìn ta: “Chỗ dựa vững chắc? Chỗ dựa vững chắc gì? Ta không sợ.”

Ta nhìn hần: “Tướng quân, tiểu nhân biết tướng quân anh dũng. Nhưng mà ngài phải biết, chiến tranh không phải chuyện một người mạnh là được, muốn giành được thắng lợi, phải có thực lực. Không phải Triệu Như lắm mồm, thực lực ngài hiện tại không được đâu, lỡ ra bị tập kích, sẽ rất khó khăn.”

Lữ Bố nhìn ta: “Người cũng biết chuyện đó?”

Ta thở dài: “Tướng quân, tiểu nhân buôn bán cũng như vậy. Muốn sinh tồn trong kẻ hở, nhất định phải hiểu được điều đó. Tướng quân, Triệu Như bội phục tướng quân dũng mãnh phi thường, cũng biết ngài võ nghệ cao siêu. Nhưng mà, ngài phải biết rằng, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, một khi ngài mất đi tiền vốn sẽ thảm vô cùng. Tướng quân kỳ thực là hần tử quang minh lỗi lạc, nhưng ngài không phải là người có thể tranh bá thiên hạ, bởi vì ngài không có tâm cơ, cũng thiếu bản lĩnh phòng bị tiểu nhân đó!”

Nói tới lúc này, Cao Thuận đã tới, cùng Trương Liêu đứng một chỗ yên lặng nghe ta nói. Lữ Bố cau mày, nhìn ta chằm chằm: “Triệu Như, người nói điều này có ý gì?”

Ta không ngại ánh mắt hần, nói tiếp: “Không có ý gì khác. Tiểu nhân thật lòng mong tướng quân suy nghĩ, suy nghĩ cho nhị ca, suy nghĩ cho thủ hạ của ngài. Triệu Như hành tẩu giang hồ, thấy qua nhiều anh hùng hào kiệt. Tào Tháo ở Hứa Đô, Viên Thiệu ở Nghiệp Thành, Tôn Sách ở Giang Đông, Lưu Biểu ở Tương Dương, Công Tôn Toản ở Dịch Kinh vv. Tướng quân, những người đó võ nghệ bản thân không sánh được với tướng quân, nhưng mà, dùng thủ đoạn để tranh bá thiên hạ, họ đều mạnh hơn tướng quân cả.”

Lữ Bố vẫn hung hăng nhìn ta: “Người muốn nói, ta so ra kém bọn họ sao?”

Ta gật đầu: “Không sai, nói từ chuyện tranh bá, ngài không bằng bọn họ. Tướng quân, tranh bá không phải tranh mạnh hạo thắng. Võ nghệ Thái Tổ so với Hạng Vũ thế nào? Là hoàn toàn không bằng, Người thậm chí nhiều lần bị Hạng Vũ đánh cho thiếu chút là tan nhà nát cửa, nhưng cuối cùng Người lại thắng Hạng Vũ, lấy được thiên hạ. Tướng quân, hiện tại thế lực khắp nơi đều vô cùng lợi hại, đều không thua gì Thái Tổ hoàng đế năm đó. Ngài chẳng qua chính là Hạng Vũ thôi! Nghe lời Triệu Như khuyên, tướng quân muốn giữ mạng, giữ lại những tướng sĩ đi theo mình, phương pháp duy nhất chính là lựa chọn một mình chủ ngưỡng mộ ngài, trọng dụng ngài. Đi theo một mình chủ trong lòng ngưỡng mộ ngài, chinh chiến

thiên hạ, xây dựng sự nghiệp thiên thu, chẳng lẽ so với chuyện mỗi ngày cùng tiểu nhân đấu tâm đấu mắt lại không thư thái hơn sao?” Lữ Bố không nói lời nào, Cao Thuận cùng Trương Liêu bên cạnh đều khẽ gật đầu. Ta nhìn Lữ Bố mặt vẫn âm u, trong bụng không ngừng thở dài.

Kỳ thật, Lữ Bố lăn lộn trong thời loạn thế nhiều năm, loại người nào chưa từng gặp qua? Hắn trong lòng căn bản xem thường người dựa vào âm mưu để lập nghiệp. Trong lòng Lữ Bố, hắn vẫn là coi trọng năng lực cá nhân, cũng thấy những người tranh bá hoặc đã từng xưng bá một phương, như bọn người Tào Tháo cũng rất lợi hại. Có điều thủ hạ bọn họ thậm chí võ nghệ không có một ai là mạnh, muốn hắn quy thuận, hắn thật sự không đồng ý, điều này làm hắn không thể chịu được, ta tại sao lại phải cúi đầu trước một kẻ không bằng ta?

Lúc này, hắn nghe ta nói xong, tuy rằng cũng có một chút động tâm, nhưng chưa thật sự suy xét. Thấy ta không nói gì nữa, hắn cười cười: “Triệu Như, ta biết ngươi vì muốn tốt cho Văn Viễn, cho bọn ta. Nhưng mà, chuyện đánh giặc ngươi vẫn không hiểu. Chúng ta không thể để bị bắt nạt như vậy, chuyện ngươi nói sau này hãy tính. Ở đây sắp có chiến tranh, ngươi ở chơi hai ngày, ta sẽ không tìm ngươi nói chuyện. Cao Thuận, Trương Liêu, các người lập tức xuất phát. Hừ, tốt nhất là giết được Lưu Bị, không được thì phải đuổi hắn đi, ở đất của ta lại muốn làm cường đạo, không dễ đâu.”

Ta cũng đành chịu, đi theo Trương Liêu ra về. Đến bên ngoài, ta nhìn hai người nói: “Trận đánh này cũng không khó, khó là lúc đánh xong. Chỗ dựa vững chắc của Lưu Bị lúc này là Tào công, các huynh không phải đối thủ của ông ta. Nhị ca, Cao tướng quân, Như lập lại lần nữa, Lữ tướng quân không phải là mình chủ có thể thành nghiệp lớn, làm bá chủ cũng không được, nhiều nhất cũng chỉ là bá vương thôi, sớm muộn gì cũng thất bại. Các huynh phải suy nghĩ cho rõ ràng. Có một số việc không nên cứng nhắc, mạng là của chính mình.”

Hai người nhìn nhau, Trương Liêu cười nói: “Ý của Tử Vân, ta và Thanh An đều hiểu. Ôi, chủ công cũng không làm gì có lỗi với chúng ta, ngược lại, đối xử với chúng ta không tệ.” Cao Thuận gật đầu, không nói lời nào. Ta thở dài một tiếng, xem ra, trận chiến này không thể bỏ qua rồi.

Nhìn hai người, ta lấy ra một bao thuốc trị thương thượng đẳng: “Các huynh muốn đánh nhau, đệ không thể ở lại chơi. Nhị ca, Cao tướng quân, thuốc này các huynh cầm lấy, tự bảo trọng đi! Có điều, đệ còn một câu, nếu tình thế không ổn, hy vọng các huynh đừng nghe lời tên Trần Cung ngu ngốc kia, lấy lui làm tiến, cũng là một loại sinh tồn.” Hai người cười khổ gật đầu.

Trương Liêu nói: “Đời nơi này yên ổn, ngươi lại tới cũng được, nhưng ngươi đi lại ở bên ngoài, cũng phải cẩn thận một chút.” Ta cũng gật đầu cười, cáo biệt hai người.

Thở dài, ta rời khỏi Từ châu, lần sau tới, sẽ cùng Lữ Bố đánh một trận. Kỳ thực, ta rất trông mong tới ngày đó. Ngẫm lại, có thể cùng thiên hạ đệ nhất cao thủ đương thời giao đấu, là việc có bao nhiêu kích động chứ. Ôi, nếu Vân ca ca nghe lời ta thì tốt rồi, có huynh ấy đi khiêu chiến Lữ Bố, ta sẽ không cần đi, tuy rằng bớt phần kích thích, nhưng có thể cho ca ca một trận thành danh. Thật là, không biết lúc này ca ca đã rời khỏi Dịch Kinh chưa?

66. Phương Trường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 66: Thăm Hỏi Bằng Hữu

Lúc ta tới Khúc A, Tôn Sách bọn họ không ở đó, toàn bộ đang truy kích Vương Lăng cùng Nghiêm Bạch Hổ. Nếu ta muốn giúp đỡ, sẽ phải chạy lên tiền tuyến, ôi, ta không muốn nhìn thấy cảnh công thành máu chảy đầm đìa. Không có cách nào nữa, những chuyện này về sau cũng không tránh được, nói không chừng, ta chính là người tạo ra những cảnh thảm khốc ấy! Trước tiên đi xem việc kinh doanh trà, không tồi, lợi nhuận rất cao. Còn nữa, ta muốn tìm thợ chế tạo thuyền, bọn họ cũng tìm được không ít. Tốt, sau khi dọn dò về giá cả thuê mướn, ta lại sai bọn họ bí mật mở một trà hành khác, không có chút liên hệ nào với ta, chủ nhân của nó là Trương Sưởng.

Lúc tìm được tới đại doanh của Tôn Sách, bọn họ vừa đem Vương Lăng và Nghiêm Bạch Hổ đánh vào thành Hội Kê, đóng cửa không ra. Thấy ta đột nhiên xuất hiện, Tôn Sách cùng Chu Du đều chấn động. Ta cười: “Vừa lúc tới Giang Nam nhập hàng, kiểm kê buôn bán, biết các người đánh trận ở đây nên tới xem có thể giúp đỡ gì không. Ít nhất, ta cũng có thể trị bệnh.”

Tôn Sách thở dài: “Người đó, không biết nên nói sao nữa.”

Ta cười: “Mọi người đều là bằng hữu, sao lại nói vậy? Thuốc trị thương này do chính ta đặc chế, các người cho thủ hạ dùng đi. Được rồi, ta tới trại thương binh trước, tới nói tiếp.” Thấy ta nói vậy, Tôn Sách cũng không nói gì thêm, sai người đưa ta tới trại thương binh.

Đợi buổi tối chúng ta gặp lại, Chu Du hỏi ta: “Tử Vân, người tới đây các huynh trưởng của người có biết không?”

Ta biết bọn họ quan tâm chuyện Thái Sử Từ, cho nên ta cũng không để ý chút nào: “Họ không biết. Ta tới đây vốn để làm ăn, bản thân cũng không biết các người đánh giặc, bất ngờ nảy ra ý định thôi. Có điều, cho dù các ca ca biết, họ cũng không nói gì, chúng ta dù sao cũng là bằng hữu! Ta giúp bằng hữu làm chút chuyện, họ có thể nói gì đây? Hơn nữa, các người cùng các ca ca ta lúc này cũng không phải địch nhân, sau này hai bên khai chiến, ta cũng lắm không tới chiến trường là được. Nhưng mà, một khi ta biết trong các người bất luận là kẻ nào bị thương tổn, ta cũng sẽ tới. Đây là chuyện không có cách nào khác.” Chu Du cũng thở dài, không nói gì.

Kỳ thực ta hiểu rất rõ, bọn họ tuyệt đối đã phái người tìm hiểu hết chuyện của ta. Cũng may, ta không nói dối gì nhiều, thân phận của ta là chân thật, bọn họ cũng không thể rõ ràng được. Tôn Sách còn rất chân thành nói: “Cảm ơn Tử Vân tới giúp ta.”

Mặt ta đỏ ửng, nói là giúp đỡ, thật ra ta đến để tính kế với người, ôi, ta thật sự hết cách rồi, mặt dày nói tiếp: “Tình cảm bằng hữu, không nên nói những lời này. Đúng rồi, ta thấy các người thương vong không ít, sao vậy, Vương Lăng rất khó đánh sao?”

Tôn Sách gật đầu: “Hội Kê thành trì rất kiên cố, Vương Lăng thủ hết sức nghiêm, chúng ta công thành hai ngày, trong nhất thời không chiếm được.”

Ta cố ý nhú mày: “Tại sao phải tấn công? Nghĩ cách dùng mưu thì hơn! Ta thấy nhiều thương binh như vậy rất không thoải mái.”

Chu Du cười khổ: “Đâu ai muốn có thương vong, nhưng trong lúc này không có cách nào khác.”

Ta giả bộ nghĩ ngợi: “Ta có chủ ý này.” Ánh mắt hai người lập tức hướng về ta.

Ta cố ý làm khó một chút: “Chỉ là nghĩ thôi, không hẳn là biện pháp.”

Tôn Sách cười: “Người nói xem sao.”

Ta giả ngượng ngùng nói: “Chuyện đánh giặc ta không hiểu lắm, nhưng nghĩ tới lời đại ca nói, lúc trước Tào Tháo đại chiến với Lữ Bố ở Bộc Dương, vì vậy khốn Lữ Bố, chặn đường lui của hắn, Tào Tháo mang theo đại ca đi thiêu kho lương của Lữ Bố. Lữ Bố rời thành đại chiến với Tào Tháo một hồi, đại ca chính là nhờ trận chiến ấy nổi danh. Hi, không biết các người có thể đốt lương của Vương Lăng không? Ép Vương Lăng ra khỏi thành, các người lại đánh hắn.” Thật xin lỗi Tôn Tĩnh, dùng chủ ý của người trước.

Tôn Sách cùng Chu Du nhìn nhau, đều nở nụ cười. Tôn Sách nói: “Tử Vân, chủ ý của người không sai. Vậy đi, người cứ ở trong này nghỉ ngơi đã.” Hắn cùng Chu Du đi ra ngoài mở trường nghị sự. Mục đích của ta đã đạt được, đương nhiên đi ngủ, chuyện từ nay về sau ta mặc kệ.

Quả nhiên, Tôn Sách vừa nói ra phương pháp này, lão thúc thúc của hắn – Tôn Tĩnh lập tức nói: “Không sai, Vương Lăng tích trữ lương thảo tại Tra Độc, cách nơi đây hơn mười dặm, chúng ta đúng là trước tiên có thể đi đánh úp.”

Tôn Sách cười nói: “Nếu thúc thúc biết chỗ hắn đặt lương thảo, chúng ta dùng cách này đi. Ngày mai sẽ chuẩn bị tiến hành!” Mọi người hiểu rõ, tự đi chuẩn bị.

Tôn Sách cùng Chu Du ở lại, cẩn thận nghiên cứu phương án hành động, Chu Du nói: “Bá Phù dẫn đại quân, Vương Lăng tất sẽ ra khỏi thành ngăn cản, có thể dùng phục binh đánh thắng.”

Tôn Sách gật đầu: “Không sai, thế này đi, ta tự mình mang binh mai phục ở đây, tối ngày mai, Vương Lăng chỉ cần ra khỏi thành, chúng ta có thể lấy thành.” Chu Du đồng ý. Hai người bí mật truyền lệnh, chuẩn bị kỹ càng.

Sau bình minh, Tôn Sách nói với ta: “Tử Vân, hôm nay có đại chiến, ngươi theo bên cạnh Công Cẩn, không thể rời xa.” Ta đương nhiên rất nghe lời gật đầu.

Đến chạng vạng, Tôn Sách hạ lệnh tại các cửa trại cho đốt lửa, hư trương thanh thế, bố trí nghi binh, suốt đêm rút quân vây thành về phía nam. Lại nói, Vương Lăng nghe Tôn Sách lui quân, tự dẫn người lên lầu thành xem xét. Thấy dưới thành khói lửa dậy đất, cờ quạt có trật tự, cảm thấy do dự. Thử hạ là Chu Thính liền nói: “Tôn Sách rút lui, sắp xếp kế này làm chúng ta nghi ngờ, chúng ta có thể xuất binh tập kích đường lui của hắn.”

Nghiêm Bạch Hổ nhủ mảy: “Tôn Sách lần này rút đi, hay là muốn tới Tra Độc? Dứt khoát đi, tôi mang bộ binh cùng Chu tướng quân truy đuổi.”

Vương Lăng gật đầu: “Tra Độc là chỗ cất lương của ta, cần phải đề phòng. Ngươi dẫn binh đi trước, ta theo sau tiếp ứng.” Nghiêm Bạch Hổ cùng Chu Thính liền dẫn năm ngàn quân ra khỏi thành đuổi theo, Vương Lăng cũng dẫn quân theo sau.

Quân của Nghiêm Bạch Hổ tới gần canh một vừa đi cách thành hơn hai mươi dặm, đột nhiên trong rừng một tiếng trống vang, lửa đuốc sáng rực, phục binh Tôn Sách đổ ra. Nghiêm Bạch Hổ kinh hãi, xoay người bỏ chạy, đã thấy trong ánh lửa một viên đại tướng cản đường, chính là Tôn Sách. Chu Thính vội vàng múa đao xông tới, bị Tôn Sách một thương giết chết. Những kẻ khác như thấy thần tướng, nào dám tới đánh, chỉ nhất loạt đầu hàng. Nghiêm Bạch Hổ tự mình mở đường máu, hướng Dư Hàng chạy vội. Vương Lăng nghe báo quân tiên phong đã bại, Chu Du còn ở sau lưng, nào dám giao chiến, thành cũng không dám về, dẫn quân chạy ra biển. Tôn Sách tập hợp đại quân, thừa thế lấy thành trì, an định dân chúng.

Hai ngày sau, tên gia hỏa họ Đồng tên Tập, tự Nguyên Đại quả nhiên mang đầu Nghiêm Bạch Hổ tới gặp Tôn Sách. Tôn Sách đương nhiên rất cao hứng, liền phong hắn làm Biệt Bộ Tư Mã. Sắp xếp xong mọi chuyện, Tôn Sách lệnh cho thúc thúc Tôn Tinh trấn thủ Hội Kê, phong Chu Trị làm Ngô quận thái thú, rồi dẫn quân về Khúc A.

Thời gian ở Hội Kê, Tôn Sách bọn họ bận rộn, ta cũng bận rộn thực hiện vai trò đại phu kiêm thương nhân. Hội Kê chính là một thành lớn, ta đương nhiên không thể buông tha, lập tức xây dựng địa bàn. Huống chi, chiến thuyền của ta về sau khẳng định sẽ lên bờ ở đây. Sau khi trị thương cho mấy vị tiểu tướng quân, ta bắt tay vào lựa chọn địa điểm ở trong thành, mua phòng ốc, chuẩn bị cho gia nhân tới đây mở hiệu thuốc cùng trà hành. Bọn người Tôn Sách thấy ta bận tới bận lui tìm cửa hàng, chuẩn bị khai trương, cảm thấy rất vui vẻ.

Tôn Sách cười ta: “Ngươi cũng rất biết làm ăn.”

Ta cười: “Ta chính là gian thương, có quan hệ với các người, đương nhiên muốn kiếm tiền trên đất của các người.” Có điều, bọn họ tuyệt đối sẽ không biết Đức Dự tửu lâu, cho dù về sau bọn họ biết thân phận của ta, cũng chỉ đóng cửa hiệu thuốc, không quản được tửu lâu của ta. Ở nơi này, chúng ta xem như đã lấy được một cứ điểm trong yếu của Giang Đông.

Khi mọi bận rộn đều đã hết, ta cũng theo Tôn Sách về Khúc A. Ta vừa về tới trà hành, Tôn Sách đã cho người phái người tìm ta tới, còn rất vội vã. Thật kỳ quái, có chuyện mà lúc đi cùng nhau lại không nói, khiến ta rất khẩn trương. Đi cùng người kia, lại không phải tới Tôn phủ, mà tới một phủ đệ khác. Vừa vào tới cửa, Tôn Sách cùng nhiều người nữa đều ở đó.

Thấy ta đã tới, Tôn Sách kéo ta đi, ta càng không hiểu gì. Thở không ra hơi theo hắn vào tới nội phủ (tất nhiên là giả bộ thôi), mới phát hiện một người trẻ tuổi thân hình cao ráo, tóc đen vàng, đang đứng lặng người trước giường.

Tôn Sách không quan tâm tới kẻ đó, đẩy ta tiến tới: “Tử Vân, người mau chữa đi.” Người trên giường bị thương mười phần nghiêm trọng, miệng vết thương trên người đã sưng đỏ, vài chỗ đã bọc mủ.

Nhìn thấy tình trạng ấy, ta cũng bỏ qua mọi chuyện, lập tức ra lệnh cho bọn họ chuẩn bị các loại dụng cụ, động dao bôi thuốc, bận bịu hơn một canh giờ mới tạm ổn. Đám người Tôn Sách vẫn khấn trương đứng ở bên cạnh, thấy ta dừng lại mới hỏi: “Thế nào rồi?”

Ta cười: “Không có việc gì. Người này mạng lớn, thương thể tuy nặng, nhưng không tổn hại tới nội tạng, chỉ là bị thương ngoài da. Nhưng trì hoãn mất mấy ngày, có chút sưng mà thôi. Thuốc trị thương của ta rất tốt, cam đoan hấn sau mười ngày có thể ra ngoài, một tháng sau có thể ra trận rồi.” Mọi người thở hắt một hơi, lúc này mới yên tâm.

Tôn Sách cười nói: “Y thuật của Tử Vân thật không tồi!”

Bên cạnh một người rất kinh ngạc nói: “Ta đang muốn tiến cử cho chủ công một người, ông ta cũng được coi là thần y, không ngờ người là một thương nhân, vậy mà y thuật cao như vậy.” Đúng là Đồng Tập.

Ta lắc lắc đầu (cúi đầu suốt một canh giờ, mệt chết đi được): “Tướng quân nói đùa rồi. Ta là thương nhân dựa vào dược liệu để làm giàu. Bản lĩnh làm đại phu là do gia truyền. Có điều, lúc ở Bắc Hải, cũng được gọi là Tiểu thần y. Không biết người người quen ta có biết hay không?”

Đồng Tập cười nói: “Người ta quen, ta cũng không biết tiên sinh có quen không, vị thần y này không phải tiên sinh, là một lão tiên sinh.”

Ta hiểu người hấn nói nhất định là Hoa Đà. Thần y vào thời điểm này, cũng chỉ có hai chúng ta: “Ta biết, người tướng quân nói chính là Hoa Đà, Hoa thần y phải không? Ông ấy là một thần y chân chính, ta không có tài bằng ông ấy.”

Đồng Tập có chút ngượng ngùng: “Đâu có..., tiên sinh cũng là thần y, ta thấy y thuật của người không thua gì vị Hoa thần y kia.”

Ta ha ha cười: “Tướng quân hiểu lầm rồi, ta không có ý tứ này. Đây là ta nói đúng sự thực thôi, nghề chính của ta là thương nhân, không phải đại phu.”

Tôn Sách nghe thấy buồn cười, lại hỏi Đồng Tập: “Nguyên Đức muốn giới thiệu ai vậy?”

Đồng tập nói: “Năm đó, thuộc hạ từng cùng hải tặc giằng co, thân thể gặp nhiều vết thương, được quận lại Ngu Phiên tiến cử thần y, nửa tháng đã lành lại.”

Tôn Sách mừng rỡ: “Ngu Phiên có phải là Ngu Trọng Tường không?” Đồng Tập gật đầu: “Đúng vậy.”

Tôn Sách cao hứng: “Người này là hiền sĩ. Ta có thể dùng.” Lập tức mệnh lệnh Trương Chiêu cùng đi với Đồng Tập mời Ngu Phiên tới.

Chúng ta đang nói chuyện, ta chú ý thấy người trẻ tuổi kia chăm chú nhìn ta. Tôn Sách tiến lại, cười cười giới thiệu: “Tử Vân, hấn là đệ đệ của Tôn Sách, tên Quyền, tự Trọng Mưu. Trọng Mưu, đây là Triệu Như, Triệu Tử Vân. Hai người các người tuổi tác tương đương nhau đó.”

Hấn chính là Tôn Quyền! Vũ ca ca dặn ta đề phòng người này, nhìn không ra, tuổi nhỏ như vậy, lại tàn nhẫn như thế. Hừ, ta sẽ không để người lại có cơ hội, có nên sau này tìm cơ hội làm thịt hấn không?

Tôn Sách cùng Tôn Quyền không thể tưởng tượng ta đang suy nghĩ chuyện này. Tôn Quyền hướng ta cười nói: “Tử Vân tiên sinh thật lợi hại. Sớm đã nghe huynh trưởng nói tiên sinh bất phàm, về sau, Quyền còn muốn thỉnh giáo tiên sinh nhiều.”

Ta cũng cười (là kiểu tiểu lí tàng đao): “Sớm đã nghe nói Bá Phù huynh có một đệ đệ không giống người thường, tuổi không lớn, đã có năng lực. Hôm nay có thể gặp, Triệu Như thật may mắn.”

Tôn Sách nghe xong lời nói khách khí của chúng ta liền cười lớn nói: “Mọi người đều là bằng hữu, không cần khách khí.” Hấn lôi kéo hai người chúng ta hướng ra phòng khách.

Thời gian qua rất nhanh. Ta bận rộn chuyện của bản thân, sớm đã sai người bí mật đem thợ chế tạo thuyền tới Thọ Quang, bởi vì Quân Hối quản lý căn cứ thủy quân còn rất thiếu sót, ta phải tìm được người trong

nghe mới được. Đúng rồi, có hai người chưa trở thành thủ hạ của Tôn Sách, ta phải nhanh tìm được bọn họ. Lệnh cho gia nhân trong hiệu thuốc bí mật tìm kiếm Từ Thịnh cùng Phan Chương, là đại tướng thủy quân đó!! Lại từ Thọ Quang tập hợp người mới tới nhận trà. Bận rộn một hồi, đã tới tháng 8, ngày Tôn Sách cùng Chu Du kết hôn đã tới.

Ta đương nhiên muốn tặng hai phần đại lễ, có điều, ta không phải là thượng khách giống Vũ ca ca, chỉ là một thương nhân, được mời tham dự là được rồi, ta cũng không sao, lặng lẽ một chút cũng được. Sứ giả của Tào Tháo dĩ nhiên là Lưu Diệp, ông ta cũng rất quan tâm tới lần đi sứ này. Mà trong thư Tào Tháo tự tay viết, cực lực miêu tả năm đó Kiều thái úy đối với ông ta có ơn tri ngộ, còn nói ông ta cùng Tôn Kiên có tình cảm sâu đậm, cuối cùng cảm khái muôn phần, thể hiện đầy đủ sự quan tâm của một trưởng bối đối với vãn bối. Trong danh mục rất dài quà tặng, còn có hai chiếu lệnh của Hoàng đế, phong Tôn Sách làm Ngô hầu, Chu Du làm Trấn Giang thái thú, Kiến Đình hầu. Hai mảnh gấm nhỏ nhỏ mỏng mảnh này, tính ra còn mạnh hơn bất cứ lễ vật nào.

Chiêu thức ấy của Tào Tháo quả nhiên hiệu quả phi thường. Tôn Sách cùng Chu Du tất nhiên trong lòng hiểu rõ ý tứ của Tào Tháo. Ngược lại chính mình cũng không có thời gian cùng sức lực đối kháng với Tào Tháo, trở thành minh hữu cũng tốt, một phen tỏ vẻ ngầm hiểu, Lưu Diệp thỏa mãn trở về. Đương nhiên, người kia ở chỗ Tôn Sách nhìn thấy ta rất tức giận, sau khi trở về tất nhiên sẽ góp lời linh tinh trước mặt Tào Tháo. Tào Tháo trong bụng bật cười, ở ngoài vẫn ra vẻ, nhất định sẽ chú ý lời nói khi qua lại với ta. Tào Tháo sau khi biết được thái độ của Tôn Sách, cũng bắt đầu toàn diện chuẩn bị chiến tranh với Lữ Bố. Mà Lưu Biểu, Trương Tú, Viên Thiệu do thám biết được tin tức (loại chuyện này đương nhiên muốn để lộ) đều như ngồi trên lửa. Lưu Biểu ở Giang Hạ bắt đầu có hành động, còn Giả Văn Hòa tiên sinh bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để Trương Tú đầu hàng Tào Tháo.

Ta đương nhiên không thêm để ý Lưu Diệp sẽ nói gì, ta chỉ là thương nhân thôi, chỗ nào cũng có thể làm ăn, rất bình thường. Mà Lưu Diệp quắc mắt nhìn ta trừng trừng, sứ đoàn của Tào Tháo đối với ta rất lạnh nhạt, lại làm Chu Du yên tâm, hẳn một mực điều tra hết mọi chuyện về ta, bọn họ thấy điều này gián tiếp biểu lộ ta không phải là thủ hạ của Tào Tháo, hi, ta cũng nghĩ đây là do Tào Tháo cố ý sắp đặt. Chuyện như thế là thuận lợi hoàn thành, ta cũng cáo biệt Tôn Sách cùng Chu Du, tiến vào Giang Tây. Ta muốn đi tìm Cam Ninh, còn muốn thuận tiện đem Từ Thịnh an bài tới Thọ Quang.

Lúc ta lang thang đi vào ngôi nhà nhỏ bé của Từ Thịnh, người kia đang rất buồn bực ta làm sao biết hắn, lại biết cả tài năng của hắn. Tôn Sách chưa biết hắn, đúng là phúc khí của ta. Ta đương nhiên sẽ không nói mấy lời thừa như cừu ngưỡng đại danh, mà nói cho hắn biết, ta có một thủ hạ là người Lang Da huyện Cử, cũng đem phác thảo sơ đồ thiết kế chiến thuyền của ta bày ra, sau đó nói, ở Bắc Hải có một cơ sở chế tạo loại thuyền này, đáng tiếc chưa có người quản lý, tên gia hỏa này lập tức hai mắt nhắm đi theo thuộc hạ của ta. Điều kiện tiên quyết là, loại chiến thuyền này phải do hắn giám sát hoàn thành, hơn nữa đem căn cứ bí mật ở Thọ Quang giao cho hắn phụ trách.

Đương nhiên, Phan Chương cũng không thể để lọt, người của ta đi tìm kiếm khắp nơi (không biết nhà hắn ở đâu, cũng may có tư liệu của Vũ ca ca, ta vẽ hình hắn đưa cho bọn thuộc hạ, bảo bọn hắn nghiêm cẩn quan sát từ Đông Quận tới Giang Đông), rốt cục tại bắc Trường Giang ở Lệ Dương bắt được hắn, đây là chuyện lúc cuối năm. Cũng may người của ta động tác mau, người kia đang chuẩn bị qua sông. Bọn thuộc hạ thấy sự tình khẩn cấp, không liên hệ được với ta, dùng phương pháp của thổ phỉ trực tiếp bắt cóc hắn cùng người nhà đưa tới Thọ Quang (sau này, trong lịch sử Ngụy quốc hắn nổi danh thành Hầu gia bị bắt cóc đến) Tính tình hắn nóng nảy không chịu hợp tác với Từ Thịnh, nhưng sau đó Từ Thịnh dẫn hắn đi thăm xưởng chế tạo thuyền, cũng miêu tả một phen tiền đồ xán lạn, Phan Chương liền bám vào đảo không đi nữa.

Sau khi đưa đô đốc Đông Hải thủy quân tương lai của Tào Tháo (tức Từ Thịnh) đi, ta chính mình mang theo lễ vật thật hậu hĩ tới Giang Hạ. Sở dĩ mang lễ vật trọng, không phải để lấy lòng Cam Ninh, mà để hối lộ Tô Phi. Tên này là nhân vật tham lam trứ danh, chuyện tốt duy nhất là thả Cam Ninh đi. Cho nên, ta muốn trước tiên tiếp cận hắn. Người này không chỉ có một tác dụng, trên đời bất kể kẻ nào cũng có thể lợi dụng.

67. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 1 - Chương 67: Cam Ninh Trở Về

Ngồi trong khách phòng phủ đệ Tô Phi, nhìn kim quang trong mắt Tô Phi tỏa ra, ta trong bụng cười lật trời. Kỳ thực, lễ vật của ta cũng không tính là quá trọng, chẳng qua đem toàn quyền tiêu thụ trà hành ở Kinh châu ủy thác cho hắn thôi. Với ta mà nói, ở Kinh châu ta đã có căn cứ kiếm tiền và làm một số việc nào đó, cái trụ sở này ta không cần nữa. Nhưng mà, nói tới tại Tô Phi, chính là tiền của phi nghĩa bay tới. Loại lá trà này đặc biệt lưu hành trong giới quý tộc và sĩ tộc Kinh châu, những phần tử trí thức học đòi văn vẻ lại càng nhiều, là nơi tiêu thụ trà mạnh nhất cả nước, lợi nhuận hằng năm vô cùng khả quan. Bọn thuộc hạ vẫn không hiểu rõ, ta vì sao không mở trà hành ở Tương Dương, càng không hiểu vì sao ta đem vàng trong ngực tặng cho người ta.

Lúc này, Tô Phi còn có chút không tin tưởng đây là sự thật: “Triệu lão bản, người thật đem quyền đó giao cho ta? Thật chỉ lấy ba thành lợi nhuận?”

Ta cười gật đầu: “Tô đại nhân, tôi đã nói dĩ nhiên là thật. Tôi rất coi trọng năng lực buôn bán của Tô đại nhân, có ngài hợp tác, chuyện làm ăn ở Kinh châu nhất định rất phát đạt, đối với chuyện này tôi có lòng tin.”

Tô Phi cười hắc hắc, trong lòng sớm đã bắt đầu tính toán xem một năm thu vào bao nhiêu. Đợi hắn bình tĩnh trở lại, ta mới đề xuất, muốn đi gặp Cam Ninh tướng quân.

Tô Phi cười: “Người yên tâm đi, có một lời của ta, trên mặt sông ở Giang Hạ, không ai có thể chặn hàng hóa của người.”

Ta sững sốt, lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn, cười ha ha: “Tướng quân, hiện tại đã là hàng hóa của hai chúng ta, tôi đâu có sợ chuyện đó. Tôi muốn gặp Cam tướng quân là có chuyện khác.”

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Tô Phi, ta cười giải thích: “Chẳng qua tôi ngưỡng mộ đại danh Cam tướng quân. Mấy năm trước, thuộc hạ của tôi một lần vận chuyển gấm Tứ Xuyên rời Xuyên, trên sông gặp cướp, chính là thủ hạ Cam tướng quân ra tay cứu tính mạng bọn chúng, cho nên, tôi lần này tới muốn cảm tạ một chút.”

Tô Phi gật đầu, Cam Ninh tuy rằng xuất thân từ cướp biển, nhưng có tiếng hiệp nghĩa, hắn tin chuyện bịa đặt của ta, gọi thủ hạ đưa ta tới chỗ Cam Ninh đóng quân.

Tuy rằng, ta có trí nhớ của Vũ ca ca, nhưng vẫn bị khí chất của Cam Ninh hấp dẫn. Hắn thân hình vừa phải, thật sự không cao không lùn, không mập không gầy, một phen võ phục anh tuấn bất phàm. Ta ở một bên nhìn hắn, vừa nghĩ xem nên nói thế nào thuyết phục hắn rời khỏi nơi này, vấn đề này không khó, khó là khó làm sao thuyết phục hắn làm ca ca ta thôi.

Cam Ninh nhìn thấy ta, vẻ mặt không bình tĩnh, nếu không phải nể mặt Tô Phi là người được Lưu Biểu và Hoàng Tổ ở nơi này coi trọng, hắn căn bản không thèm để ý tới thương nhân trước mắt, còn chưa kể, người kia vừa vào ánh mắt cứ nhìn hắn, khiến hắn rất phiền, cho nên, hắn dứt khoát không nói chuyện, trong doanh trường không khí vô cùng lúng túng.

Cũng không có cách nào, xem ra hắn căn bản không để ý tới ta, ta đành mở miệng trước: “Cam tướng quân, ta tới gặp tướng quân, là muốn cảm tạ tướng quân có ơn cứu mạng với người của ta, ta muốn mời tướng quân một bữa rượu, không biết tướng quân có đồng ý hay không?” Trong quân doanh có lẽ không phải chỗ đàm luận chuyện nghiêm túc.

Cam Ninh lạnh lùng nói: “Ta đã quên chuyện cứu mạng đó rồi, sợ rằng người nhận lầm người.”

Thấy Cam Ninh lạnh nhạt, bộ dáng không kiên nhẫn, ta muốn khóc, hết cách rồi, đành nói rõ ràng vậy: “Ta biết tướng quân là một hào kiệt, vừa hay ta rất coi trọng loại người này. Lời nói chưa thật lòng, tướng quân, ta tới đây là có chuyện khác, nhưng mà, trong doanh trại nhiều miệng lưỡi, ta muốn mời tướng quân tới nơi khác nói chuyện.”

Cam Ninh cười lạnh: “Cái gọi là chuyện khác của người, chắc là muốn ta mở rộng cửa cho người, để hàng hóa của người trên sông được thông suốt rồi! Hừ, loại thương nhân như các người chỉ biết làm chuyện đó.”

Ta mở to mắt nhìn, xem ra Tô Phi làm loại chuyện này không ít! Cam Ninh cũng cho ta là loại người này, đến để đi cửa sau. Ta cười khổ: “Tướng quân hiểu lầm rồi, ta không cần sự chiếu cố đó, ta tìm tướng quân

là vì tiền đồ của tướng quân, tướng quân chấp nhận cứ như vậy ăn nhờ ở đậu sao?” Nói tới phần sau, giọng ta hạ thấp xuống.

Cam Ninh sững sốt, nhìn ta không nói gì. Ta cười cười: “Lúc này tướng quân đồng ý cùng ta uống rượu chưa?” Cam Ninh nghĩ một chút rồi gật đầu.

Ngồi trên tửu lâu lớn nhất ở Giang Hạ, Cam Ninh có chút không thoải mái. Thấy biểu tình của hần, trong lòng ta thấy thật có lỗi, xem ra hần rất ít khi tới nơi này: “Tướng quân có phải cảm thấy ở đây uống rượu không bằng ra ngoài cho thư thái? Nơi này không thoải mái.”

Cam Ninh a một tiếng, ngẩng đầu nhìn ta: “Không sai.”

Ta gật đầu: “Nếu như vậy, chúng ta tới nơi khác là được. Tướng quân phân phó thân binh đem tiệc rượu dời lên thuyền đi dạo sông, thế nào?”

Cam Trữ ngẫm nghĩ: “Xem ra, người thật có chuyện muốn nói. Người nói trước đi, ta sẽ quyết định sau.” Rất thông minh.

Ta cười: “Ta chỉ muốn cho tướng quân một cơ hội nổi danh phong hầu.”

Cam Ninh thân thể rung lên: “Nói cụ thể đi.”

Ta cười cười: “Tướng quân vẫn thấy Lưu Biểu và Hoàng Tổ tốt sao? Ở chỗ bọn họ, tướng quân chỉ có thể trọn đời mai một.” Cam Ninh không nói gì nữa, nghĩ một chút, đứng dậy đi ra ngoài, gọi thân binh tới.

Trên sông, gió nhẹ nhàng thổi vạt áo của ta, trên con thuyền nhỏ hình thoi, chỉ có ta cùng Cam Ninh hai người. Ta đứng ở đầu thuyền, nhìn sông nước mênh mông vô bờ: “Sông lớn chảy về đông, cuốn trôi hết thấy anh hùng thiên cổ. Tướng quân, ta và người có thể trở thành một trong số đó không?” Chung quanh không có người chứng mắt, ta cũng hiển lộ khí chất của mình. Đúng vậy, Cam Ninh là một anh hùng, làm sao có thể thưởng thức một thương nhân, cho nên, ta không ngại trang nhã.

Cam Ninh đứng ở bên cạnh kinh ngạc nhìn ta so với hồi nãy tựa như hai người: “Người rốt cuộc là ai? Tới vì ai?” Hần thật sự rất thông minh.

Ta quay đầu nhìn hần cười: “Tướng quân quả nhiên bắt phạm. Không sai, ta đúng là vì chủ công tới tìm nhân tài. Tướng quân võ nghệ thủy bộ thể gian ít người địch nổi, ta cũng là ngưỡng mộ đại danh tướng quân, biết tướng quân là người trọng nghĩa, cho nên tới du thuyết. Xin nói thật với tướng quân, ta gặp tướng quân, không phải là phụng mệnh, mà tự quyết định. Không biết tướng quân có hứng thú nghe ta nói hay không.”

Cam Ninh dĩ nhiên giật mình, ta đã có chủ công, lại nói là tự quyết định, hần không hiểu, nghe ta hỏi, hần gật đầu: “Người nói đi, ta càng lúc càng cảm thấy có ý tứ.”

Có ý tứ? Ta cười khỏ: “Có ý tứ sao? Tướng quân, ta tự giới thiệu nhé. Ta tên Triệu Như, chữ Tử Vân, là người Hà Bắc. Bên ngoài là một thương nhân, thực tế là mưu sĩ của Tào tướng quân ở Hứa Đô. Có lẽ tướng quân chưa từng nghe tới tên ta, có điều, ta cũng có biệt danh khác: Bắc Hải tiểu thần y (cái này có thể tính là có tiếng).” Cam Ninh nghĩ rồi lắc đầu.

Ta thở dài: “Tướng quân có biết đại tướng thủ hạ của Tào Tháo là Điển Vi và Thái Sữ Từ không?” Cái này Cam Trữ gật đầu, vẫn là hai ca ca ta có danh tiếng hơn. Ta cười: “Bọn họ là ca ca kết nghĩa của ta.”

Cam Ninh mở to mắt: “Thì ra người chính là thương nhân trẻ tuổi đánh cược cùng Tôn Sách!” Ý, ta nghe rồi, thì ra cái này ở đây mới là nổi danh!

Thấy ta gật đầu, Cam Ninh cười: “Lá gan của người đúng là rất lớn. Người nói ta nghe, không sợ ta bắt người đưa tới chỗ Lưu Kinh châu sao? Hi, mưu sĩ của Tào Tháo!”

Ta nhìn hần cười: “Chuyện ta là mưu sĩ của Tào công, thế gian không tới hai mươi người biết, tướng quân là người đầu tiên ở bên ngoài, những người khác đều là tâm phúc của Tào công. Nếu như tướng quân là người tiểu nhân sẽ làm như người nói, ta có tới không?”

Cam Ninh lập tức cảm động: “Người tin tưởng ta như vậy sao?”

“Đương nhiên, tướng quân là người hiệp nghĩa, thẳng thắn chân tình, Tử Vân từ lâu đã ngưỡng mộ. Nay đã đặc biệt tới gặp, sao có thể khi dễ?”

Cam Ninh không nói gì, chỉ là một hơi uống hết ly rượu trong tay, nhìn kỹ, tay có chút run rẩy. Ta biết tâm tình hần lúc này có chút kích động, cũng không nói thêm, lẳng lặng nhìn sông nước chờ hần bình tĩnh lại.

Qua một hồi thật lâu, hần cuối cùng cũng nói chuyện: “Người yên tâm, ta sẽ không làm tiểu nhân. Có chuyện gì cứ nói đi!”

Ta cũng không khách khí nữa: “Tướng quân cũng là người sáng khoái, ta sẽ nói thẳng luôn: Kinh châu ở vào vị trí kinh mạch của đất nước, thủy bộ, núi non đồng bằng đều là yếu đạo. Đông nhìn chăm chăm Giang Đông, Bắc có thể trông Duyệt, Dự; xuôi nam tới Ích châu, phía tây lẫn Hán Trung, là vùng giao tranh của binh gia. Nơi đây đứng vững nhiều năm, tao loạn không nhiều, văn nhân tân sĩ dồi dào. Nhưng mà, Lưu Biểu không phải là người muốn mở mang bờ cõi, con cháu của ông ta cũng không phải loại người có thể bảo vệ được cơ nghiệp của tổ tông. Uống có non sông tươi đẹp mà không biết dùng, Kinh châu sẽ bị người khác đoạt lấy, chủ công như vậy thật không ra gì.” Cam Ninh liên tục gật đầu.

Ta nói tiếp: “Quan hệ cá nhân giữa Hoàng Tổ và Lưu Biểu vô cùng mật thiết, người này tuy rằng có chút năng lực, nhưng không phải biết cách dùng người. Bọn họ đều là kẻ chút trọng thanh danh, gia thế, thích dùng người nhà, không dùng người tài, sớm muộn cũng bị người khác giết chết. Ông ta sẽ không cho tướng quân tiền đồ, cũng không phải người tướng quân có thể nương tựa.”

Cam Ninh thở dài: “Ta theo ông ta cũng là bất đắc dĩ.”

Ta biết, hần muốn đi Giang Đông, gặp trở ngại mới phải lưu lại. Cho nên ta không để cho hần hy vọng: “Nếu như tướng quân vì bất đắc dĩ mới lưu lại nơi này, ta to gan phỏng đoán, tướng quân đã nhắm vào Tiểu Bá Vương Tôn Sách ở Giang Đông?”

Cam Ninh gật đầu: “Không sai, ta cũng không giấu người. Tôn tướng quân rất có uy danh. Ta nghe nói, hần là một anh hùng thật sự, có thể dùng người, Ninh tự tin trở thành thủ hạ của hần, có thể mở ra tiền đồ. Người nếu đã từng cùng hần đánh cược, chắc cũng hiểu hần là hạng người gì.”

Ta nhìn hần cười: “Tướng quân có lẽ không biết, ta cùng với Tôn Bá Phù cũng là bằng hữu, lần này, ta là từ chỗ hần tới. Tôn tướng quân đúng là một nhân vật lợi hại. Hần trọng nghĩa khinh tài, khí khái anh hùng hào kiệt, mạnh mẽ sắc bén, ánh mắt độc đáo, chỉ ở thiên hạ. Tính tình lại khoáng đạt chịu lắng nghe, giỏi về dùng người, nhân sĩ ai nấy đều tận tâm phục vụ, đến chết vẫn vui lòng. Cũng có thể coi là một chủ công có thể giúp tướng quân kiến nghiệp phong hầu.”

Cam Ninh tò mò nhìn ta: “Người là mưu sĩ của Tào Tháo, lại nói tốt cho Tôn tướng quân là sao?”

Ta cười: “Ăn ngay nói thật thôi. Nếu nói sức quyến rũ cá nhân, Tôn tướng quân mạnh hơn Tào công, nói tình cảm cá nhân, ta cũng thích Tôn tướng quân. Nhưng mà, ta muốn hỏi tướng quân, người muốn dựng công lao sự nghiệp cá nhân, hay để đời sau đều được tập tước phong hầu?”

Cam Ninh kỳ quái hỏi: “Cái gì là dựng công lao sự nghiệp cá nhân? Nếu ta có khả năng dựng nghiệp, dĩ nhiên có thể để lại cho con cháu.”

Ta lắc đầu cười: “Tôn Tướng quân cùng Tào công khác nhau ở điểm này. Tôn Sách dùng người dĩ nhiên dựa vào tài năng, nhưng hần xuất thân từ gia tộc Tôn Vũ, là hậu nhân của danh môn, cũng là vọng tộc ở Giang Đông. Cho nên, hần dùng người cũng muốn dùng người có gia thế. Hơn nữa, chính vì năng lực cá nhân quá mạnh, nên dùng người cũng quá coi trọng năng lực cá nhân. Thủ hạ của hần, không có năng lực mạnh mẽ, không thể có chỗ đứng, đương nhiên cũng không thể lập công. Đây là một. Thứ hai, Tôn tướng quân là người thiện ác rõ ràng, thích nghe lời thuận tai, ghét nhất kẻ khinh mình, càng khinh càng muốn giết, ghét ác như thù, nếu người có tì vết, tất bị trách cứ. Lúc chiến tranh còn có thể không để ý tới, nhưng lúc thái bình, tất sẽ truy cứu. Cho nên, tướng quân công lao dù lớn, cũng sẽ không để lại được cho con cháu, họa diệt tộc không nhỏ.”

Đương nhiên, Tôn Sách không có nhiều khuyết điểm như vậy, ta nói phóng lên thôi, đem phương thức dùng người của Tôn Quyền nói quàng vào (tại Đông Ngô, con cháu đời sau của các công thần không có mấy ngày được an nhàn. Trong đó, Tôn Sách, Chu Du, Lục Tồn đều bị tuyệt hậu. “Tam quốc chí” nói: tách ra chiếm

cứ Giang Đông, là nền tảng ban đầu của Sách. Mà Quyền tôn sùng chưa hết mức, con chỉ nhận tước Hầu, nghĩa cũng kém thay? Du chết chưa lâu, con cháu đã bị giáng làm dân thường, thương thay người đã khuất. Chỉ vì người vừa đi, trà liễn lạnh lẽo. Bản thân Tôn Quyền cũng là người hay nghi kỵ, tùy tiện giết chóc, càng những năm cuối đời, giết chóc càng nghiêm trọng. Đến nỗi gièm pha khắp nơi, thái tử đời sau cũng bị phê rồi đánh chết.)

Cam Ninh nghe được như có suy nghĩ gì đó, ta nói tiếp: “Mà Tào công là người làm việc theo nguyên tắc: ‘tự mình nhìn, thảo luận phương pháp, dùng kỳ sách của Hàn, Bạch, dùng người hiền theo tài năng, quyền biến ngang dọc, không tính thù cũ; tuy lãnh binh mười năm tay chưa từng rời sách, giỏi thi từ, ca phú, thư pháp, cờ vây. Ông ta sinh hoạt rất tiết kiệm, không thích hoa phục; cùng người khác nghị luận, chuyện trò vui vẻ; công to sẽ thưởng, không tiếc tài vật; há miệng chờ sung, không bỏ một xu. Tào công dùng người cũng chỉ cần có tài là giao việc, bất luận xuất thân, thiện ác, không màng ân oán. Cầu hiền như khát nước, nhìn nhận người tài không câu nệ khuôn sáo. Càng đáng nói là, chỉ cần là người có công lao, Tào công đều đối xử tử tế với gia đình người đó; người có ân, sẽ nuôi dưỡng gia đình người đó. Cho nên những người vì Tào công dốc sức, đều không phải lo âu về sau này, anh đừng giết địch, không sợ sinh tử.’ Đây tuyệt đối là ăn ngay nói thật.

Nhìn thấy Cam Ninh đang suy tư, ta tự ngồi xuống uống rượu chờ đợi. Đúng vậy, quan hệ người với người phải có so sánh, phải nói Tôn Sách không tồi, ở chung với hắn một chút, bất luận kẻ nào cũng bị sức quyến rũ của hắn thu hút, chẳng thể trách, Vũ ca ca cùng hắn kết tri giao. Nhưng mà, muốn thành nghiệp lớn, ta cũng nghĩ giống Vũ ca ca, Tào Tháo mới là người có thể chấm dứt thời loạn thế này nhanh nhất, sau thời loạn thế, cũng là người có thể khôi phục lại đất nước này nhanh nhất.

Qua một lúc, Cam Ninh tiến lại, ngồi đối diện với ta: “Người nói đều có đạo lý, ta trong nhất thời khó lấy hay bỏ. Nhưng mà, ta muốn hỏi người, nghe nói Tào Tháo thủ hạ mãnh tướng nhiều như mây, ta ở trong đó, có thể thể hiện năng lực sao?” Đúng vậy, đây là vấn đề mọi người đều quan tâm.

Ta cười: “Ta lại nói thật, công phu trên lưng ngựa, tướng quân ở dưới hai mươi người, có thể coi là đại tướng.” Cam Ninh than nhẹ một tiếng, mắt có chút thất vọng. Ta nói tiếp ngay: “Công phu trên nước, tướng quân là đệ nhất.” Cam Ninh a một tiếng, nhìn ta.

Ta ha ha cười: “Thủ hạ Tào công phần nhiều là đại tướng phương Bắc, đi theo ông ấy nhiều năm chinh chiến đều là cao thủ đánh bộ, công thành nhổ trại vô cùng dũng mãnh, nhưng lên tới thuyền, đều mặt trắng như tuyết.”

Cam Ninh hiểu ý cười: “Xem ra, ta có thể có cơ hội.”

Ta cười: “Sai rồi, là có thể độc bá một phương. Tào công có chí thống nhất Hoa Hạ, dụng binh với phương nam là chuyện sớm muộn. Ngoảnh về phương nam toàn là sông nước, không dùng thủy quân không được. Lấy tài của tướng quân, tuyệt đối được trọng dụng. Đến trăm năm sau, tông miếu trên bia đá, còn sợ không có tên tướng quân sao? Ngược lại, tướng quân làm thủ hạ Tôn Bá Phù, vẫn vô đều là thứ, khó có được địa vị cao.”

Tiền đồ tươi đẹp mà hấn khao khát bày ra trước mắt, thật có sức thuyết phục. Cam Ninh là võ tướng, võ tướng yêu cầu đối với chủ công chính là có thể dùng kỳ dũng, giết địch nhận kỳ công, phong hầu làm rạng rỡ tổ tông, tập ấm cho con cháu. Ta dùng võ mồm, trao cho Cam Ninh tương lai tốt đẹp như vậy. Đường nhiên, điều này tuyệt đối có thể thực hiện, ta tuyệt đối nắm chắc.

Cam Ninh cuối cùng bị ta thuyết phục: “Được, người tin tưởng ta, ta cũng tin người. Có người như người làm mưu sĩ cho Tào Tháo, ta tin tưởng người nói đều là thật.” Ta thở phào một hơi, trong lòng ngập tràn vui sướng.

Nhìn ánh mắt Cam Ninh đã trở nên kiên định, ta thử hỏi một câu: “Tướng quân cảm thấy con người ta thế nào?”

Cam Ninh cười: “Lá gan quá lớn, thông minh, miệng lưỡi lợi hại, là một người rất giỏi, Tào công dùng người thật không tầm thường.” Đánh giá này coi như được.

Ta trù trừ một chút, vẫn là nói ra: “Triệu Như tâm ý trèo cao, muốn cùng tướng quân kết nghĩa huynh đệ, không biết tướng quân có đồng ý không?” Trong lòng không hy vọng, dù sao ta đối với bên ngoài là một

thương nhân, bên trong là một văn nhân, mà người như Cam Ninh, không coi trọng cả văn nhân lẫn thương nhân, chuyện này lúc trước mới bắt đầu kết bái với Thái Sử Từ cùng Trương Liêu, thái độ của họ ta có thể nhìn ra được.

Cam Ninh nhìn bộ dáng dè dặt của ta, cười lớn: “Người sợ ta xem thường người sao? Triệu Tử Vân, Cam Ninh không phải loại người đó. Kết bái thì kết bái.”

Ta thật sự vui mừng quá đổi, liền hạ mình bái lễ: “Tử Vân xin hành lễ với ca ca!” Cam Ninh cười hai ha, thản nhiên nhận cái lạy của ta.

Đợi ta đứng lên, Cam Ninh cười: “Ta và hai ca ca kia của người, ai lợi hại hơn?”

Ta cười không ngừng: “Quên nói cùng ca ca, ta mỗi lần kết bái một vị ca ca, đều phải đem những ca ca trước tính cả vào. Cho nên, ca ca ta cũng là ca ca của huynh. Trong đám ca ca đó, huynh là nhỏ nhất, là ngũ ca của Triệu Như! Ha ha, công phu trên ngựa cũng là ngũ ca.”

Cam Ninh nhảy dựng lên: “Ngũ ca? Ta nhỏ nhất? Kém cỏi nhất? Triệu Tử Vân, người... Thật hơi quá đáng.”

Ta giật nảy mình: “Chẳng lẽ huynh không đồng ý? Bọn họ đều tốt lắm, chắc chắn sẽ hòa hợp với huynh. Hơn nữa...”

Cam Ninh trừng mắt: “Ta không phải ý này. Người vì sao không tìm người nhỏ hơn ta? Bốn ca ca? Trời ạ, bốn, công phu trên ngựa lại còn mạnh hơn ta.”

Ta thở phào nhẹ nhõm: “Biết làm sao được! Tuổi của bọn họ lớn hơn một chút, huynh có đệ đệ là ta rồi đấy thôi! Ca ca nhiều rất tốt mà, có nhiều người yêu thương! Cho huynh nhiều người quan tâm như vậy không tốt sao? Còn nữa, luận công phu trên ngựa, huynh không bằng bọn họ, nhưng kém cũng không xa. Nhưng mà ở trên thuyền, bọn họ không có cách nào so với huynh, kém huynh rất xa.”

Cam Ninh ngẫm lại: “Cũng đúng, nhiều năm qua, ta quan tâm tới thủ hạ huynh đệ, nhưng chưa gặp ai quan tâm tới ta. Đúng rồi, người mới nói hai người, còn hai người nữa là ai?”

Ta nhanh chóng giới thiệu: “Điển Vi là đại ca, tự Tử Lợi; Thái Sử Từ là tứ ca, tự Tử Nghĩa; Tam ca là đại mưu sĩ của chủ công, gọi Quách Gia, tự Phụng Hiếu; về phần nhị ca, hiện còn đang là đại tướng thủ hạ của Lữ Bố, là Trương Liêu, Trương Văn Viễn.”

Cam Ninh lại trừng mắt: “Đại tướng thủ hạ của Lữ Bố? Trời ạ, hiện tại Tào công cùng Lữ Bố đang đánh nhau, thế này... Chẳng lẽ muốn huynh đệ tương tàn? Người sao lại làm ra vậy?”

Ta tại sao làm ra, thật sự không biết nói thế nào: “Chuyện này huynh yên tâm, chủ công đã có lệnh, không cho thương tổn nhị ca, phải bắt sống. Đến lúc đó, chúng ta tạm giữ huynh ấy rồi chiêu hàng là được.”

Cam Ninh cười khổ: “Xem ra người nói thật đúng, Tào công là một chủ công tốt.”

Ta đắc ý: “Đương nhiên. Người Triệu Như ta vừa ý, khẳng định không sai.”

Cam Ninh ngẫm nghĩ: “Vậy, nếu khai chiến, ta có cần tham gia không? Nhưng mà ta đi thế nào đây? Hoàng Tổ quản lý rất nghiêm ngặt.” Hắn đã bắt đầu muốn lập công.

Ta hắc hắc cười: “Không nắm chắc để ca ca rời đi được, ta làm sao dám tới? Huynh chỉ cần làm thế này, là có thể.”

Cam Trữ ngẫm lại: “Những huynh đệ đó ở cùng ta nhiều năm, người có thể bảo đảm họ an toàn không?”

Ta cười: “Vì để đảm bảo bọn họ an toàn, ta đã trả giá rất lớn. Chuyện buôn bán của ta ở Kinh châu, đã giao lại một nửa cho Tô Phi. Có hán chiếu cổ, tuyệt đối không có vấn đề.”

Đợi ta đem hiệp nghị với Tô Phi nói xong, Cam Ninh thở dài: “Người thật sự bỏ được?”

Ta cười: “Vì tương lai của các ca ca, ta cái gì cũng bỏ được.” Đúng vậy, Vũ ca ca có thể từ bỏ sinh mệnh của chính mình, ta có gì mà luyến tiếc.

Mọi chuyện sắp xếp xong xuôi, ta rời Giang Hạ trước đi về phía Bắc. Cam Ninh mời Tô Phi đến phủ, nói chuyện mình muốn đi, đa tạ tướng quân hai năm qua chăm sóc, hiện tại, các huynh đệ của ta, phiên tướng quân thu nhận và giúp đỡ, ngày sau nhất định báo đáp.

Tô Phi cũng là người thông minh, hiểu rõ Cam Ninh muốn đầu quân nơi khác. Hắn cũng có tính toán của mình, vạn có một ngày Lưu Biểu cùng Hoàng Tổ xong đời, chính mình cũng có người để nhờ vả. Lại nghe Cam Ninh nói, hắn cùng ta kết bái huynh đệ, càng vội vàng muốn giúp, là thần tài của mình mà, cho nên, hắn lập tức đồng ý. Suy nghĩ không ít lý do, dùng không ít thủ đoạn, đem ba trăm huynh đệ của Cam Ninh an trí làm thân binh, gia tướng của mình. Quá trình này cũng không đơn giản, Cam Ninh chờ các huynh đệ được sắp xếp xong xuôi, mới rời Giang Hạ tới Hứa Đô. Đáng tiếc, hắn tới muộn, chiến sự ở Từ châu đã xong.

68. Phụng Trường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 68: Trương Dương Nhập Kinh

Lúc ta còn đang ở Giang Nam thăm bạn, Từ châu đã hừng hực khí thế chiến tranh. Sau khi ta rời khỏi Hạ Bì, Cao Thuận cùng Trương Liêu mang binh tới Tiểu Bái. Nhắc tới Lưu Bị thật đúng không phải người dám làm dám chịu, có tâm làm tặc mà không có gan làm tặc. Vừa biết Lữ Bố phát binh, lập tức cầu cứu người cho hắn ở lại Tiểu Bái để kiềm chế Lữ Bố, tức Tào Tháo, ý tứ là, ta do người sắp xếp ở đây, người nên vì ta làm chủ. Tào Tháo đang chuẩn bị tiến binh Từ châu, nhận được thư cầu cứu của hắn, sai Hạ Hầu Đôn mang quân đi trước cứu viện.

Lúc này mới biết ai là người có bản lĩnh, Quan Vũ cùng Trương Phi cũng không phải tài giỏi gì lắm, xem ra, thua trận nhiều cũng có thể rèn ra đại tướng, nhất là thủ hạ của Lưu Bị. Ta cũng bội phục đám người Lưu Bị đánh nhiều thua nhiều, càng bội phục chính là năng lực thua vẫn không chết của Lưu Bị, đương nhiên, ta đã lĩnh giáo năng lực chạy trốn của hắn. Hạ Hầu Đôn cũng không phải là đối thủ của Trương Liêu và Cao Thuận, hắn lại không mang theo đội Hồ Báo Kỳ tới, tất nhiên bị Cao Thuận dùng Hãm trận doanh đánh cho tít mù. Hai bên vừa giao chiến, Lưu Bị cùng Hạ Hầu Đôn lập tức bị đánh tan tác.

Lưu Bị lại một lần nữa vứt vợ vứt con, một đường chạy như điên rời khỏi Tiểu Bái tới Hứa Đô, nửa đường gặp đại quân Tào Tháo, cuối cùng dừng lại. Tào Tháo nhìn thấy kẻ tự xưng là tông thân hoàng thất, chỉ cười cười. Ông ta thật ra ở Lạc Dương cùng Hứa Đô hiện tại, đã nhìn thấy nhiều tông thân hoàng thất rồi, hiện tại ai thêm quan tâm loại đó? Khiến Tào Tháo hứng thú chính là hai người Quan Vũ cùng Trương Phi, có điều lúc này không có thời gian quản chuyện đó, tùy tiện an bài bọn Lưu Bị xong, đại quân tiếp tục lên đường.

Cao Thuận cùng Trương Liêu có thể dễ dàng đánh bại Lưu Bị, nhưng đối mặt với chủ lực của Tào Tháo, cả Lữ Bố cũng không có cách nào, càng không có mưu kế gì để chiến đấu. (Trần Cung tự nhận là thiên hạ đệ nhất mưu sĩ, đích thực cũng không có chủ ý gì. Loại người này chính là như vậy, rất giỏi giả trò sau lưng người khác, lúc thật sự mặt đối mặt, cái gì cũng không biết). Song phương đối mặt tại Từ châu, ngay lúc đầu đã bày ra thế trận nghiêng về một bên. Từ tháng mười tới tháng mười một, Lữ Bố mất phân nửa quân, rút lui tới Hạ Bì.

Ở ngoài thành Hạ Bì, Lữ Bố tự mình dẫn kỵ binh cùng Tào quân đại chiến một hồi, nhưng mà kết quả chứng minh lời ta nói với Trương Liêu và Cao Thuận, chiến tranh không phải năng lực của một người, mà là sức mạnh tập thể, cho nên, Lữ Bố tất nhiên thất bại. Sau khi mất đi một trong bát đại tướng quân Thanh Liên, Lữ Bố bị ép về thành Hạ Bì, bế quan thủ chặt.

Tào Tháo sau khi lệnh cho bao vây thành Hạ Bì ba vòng, tự mình viết thư chiêu hàng Lữ Bố. Cầm thư chiêu hàng của Tào Tháo, nghĩ Tào quân bên ngoài thành bách chiến bách thắng (ít ra là đối với hắn), Lữ Bố nản chí ngã lòng, hắn bắt đầu suy nghĩ đề nghị của Tào Tháo, đúng vậy, lại một lần nữa đầu hàng thì có sao? Hắn không có tư tưởng thù làm vua không làm giặc; không có chí khí muốn đứng ở trên cao cho người khác thần phục dưới chân; hắn chỉ muốn một không gian để sinh tồn thôi. Lữ Bố muốn hàng, Trương

Liêu cùng Cao Thuận nghĩ tới lời ta nói cũng muốn Lữ Bố hàng. Hai người hướng Lữ Bố nhắc lại đề nghị của ta, đầu phục Tào Tháo vẫn có thể xem là lựa chọn sáng suốt. Lữ Bố thật sự động tâm.

Nhưng mà, Cao Thuận từng nói với Lữ Bố: “Tướng quân hành động, không suy nghĩ kỹ, sẽ thường nói nhầm, nói nhầm thì không thể tính.” Tật xấu lại tái phát. Đương nhiên, ta nghĩ rằng có thể ngạo khí của hắn đang tác quái, hắn không muốn khiếm nhục như vậy mà đầu hàng, cũng không muốn mất đi quyền lực của chư hầu một phương, bởi vậy dưới sự khuyên ngăn của đám người Trần Cung, bắt đầu gửi hy vọng vào Viên Thuật. Nhưng mà, hắn đã mắc mưu Trần Cung rồi. Trần Cung bản thân là tiểu nhân, liền lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử (đương nhiên, ta cũng không cho rằng Tào Tháo là một chính nhân quân tử), sợ Tào Tháo sẽ cùng bọn chúng tính toán chuyện cũ ở Duyên châu, liền cực lực khuyên Lữ Bố cầu cứu Viên Thuật, hy vọng Viên Thuật phái binh tới viện trợ. Đó hoàn toàn là một chủ ý thối tha, chưa nói Viên Thuật vốn không có bản lĩnh, cũng không có năng lực tới giúp hắn, huống chi, Viên Thuật liên tiếp thua trong tay Tào Tháo, chính là cho dù có năng lực, cũng không có lá gan tới gây sự với Tào Tháo, đương nhiên sẽ không tới cứu hắn. Kỳ thực, hiện tại người có khả năng giúp được Lữ Bố, chính là Viên Thiệu. Nhưng mà, căn cứ vào thái độ của Viên Thiệu với Lữ Bố trước kia, Lữ Bố căn bản không cho rằng Viên Thiệu để tâm tới sinh tử của hắn, còn chưa nói Viên Thiệu trước giờ không phải người thích đi giúp người khác. Sự thật chứng minh, Viên Thiệu không hề can thiệp vào cuộc chiến ở Từ châu, tuy rằng đây là cơ hội tốt để lão đánh lén Hứa Đô.

Sau khi không thể mang theo nữ nhi phá vây (Lữ Bố dự định tự mình đưa nữ nhi đi cầu thân nhà Viên Thuật), Lữ Bố chết tâm, bảo vệ chặt thành trì, muốn học tập phương pháp của Đào Khiêm năm đó, chờ lương thảo của Tào Tháo cạn sẽ rút quân. Đáng tiếc, Tào Tháo năm nay không thiếu lương thảo, chuẩn bị rất sung túc, đại quân vây thành quyết không đi. Nhìn Tào quân ngoài thành, Lữ Bố không có biện pháp nào bắt đầu cuộc sống mượn rượu giải sầu.

Lúc Tào Tháo nghe xong đề nghị của Quách Gia và Tuân Du, phái người đào hào dẫn nước sông Tứ Thủy và Nghi Thủy đổ vào thành Hạ Bì (kỳ thực lúc ấy là mùa khô tháng mười hai giữa đông, không hiểu có thể chìm thành kiểu gì, có điều chặt đứt liên hệ giữa thành Hạ Bì với bên ngoài hoàn toàn, cắt đứt luôn cả đường đào binh của quân Lữ Bố, khiến Lữ quân gặp khủng hoảng tâm lý trầm trọng.), ta đã tới thành Dã Vương.

Mục đích ta tới Dã Vương là cứu tính mạng một người – Trương Dương. Trương Dương thật sự là người tốt, cũng là bạn tốt của Lữ Bố, là loại người ngoài miệng không nói, nhưng trong thời điểm mấu chốt chịu hy sinh vì bằng hữu. Người như vậy, ta không muốn ông ta chết, cho nên, ta đến đó. Bên trong thành Dã Vương đang rất bận rộn, vì Trương Dương muốn xuất binh trợ giúp Lữ Bố. Nhưng mà, ông ta không biết rằng có thể đi tập kích Hứa Đô, cũng không biết ý đồ tác chiến che dấu bản thân mình, ông ta bắt thuộc hạ toàn bộ tập trung lại, chuẩn bị nếu không nhận được tin tức của Lữ Bố nữa, sẽ xua binh nam hạ, tới đón Lữ Bố đến đây lánh nạn. Nhưng ông ta căn bản không biết, trong đám thủ hạ đã bắt đầu khởi động sóng ngầm.

Trương Dương trong binh doanh nhìn thấy ta cũng sửng sốt. Ta lấy thân phận bạn cũ xin gặp ông ta, ông ta lại không quen ta. Cũng phải, thời gian đã qua hơn sáu năm, ta lại lớn hơn rất nhiều, bên ngoài lại cải trang, thay đổi rất lớn. Ông ta nhìn ta, nghi ngờ hỏi: “Tiên sinh họ gì? Dương không nhớ rõ tiên sinh.” Ta cười cười: “Đại nhân đã quên tiểu thương nhân sáu năm trước rồi sao? Cái người tiên đoán Đổng Trác sẽ chết ấy.”

Trương Dương lập tức nhớ ra: “Thì ra là ngươi. Ta nhớ rồi, tiên sinh tên Triệu Như. Ai da, Dương vẫn thường nhớ tới tiên sinh, có điều ngoại hình ngài thay đổi nhiều.” Ta ha ha cười to: “Sáu năm rồi, thời gian thật mau. Năm đó Triệu Như từng nói, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.” Trương Dương ha ha cười không ngừng: “Không sai, khả năng tiên đoán của tiên sinh thật lợi hại, Dương bội phục.”

Ta cười thần bí: “Hôm nay, Triệu Như tới đây, cũng vì tôi biết trước một việc, có liên quan tới mạng người. Nếu như đại nhân còn tin tưởng tôi, tôi muốn nói chuyện riêng với đại nhân.” Trương Dương sửng sốt, lập tức lệnh cho người ra canh ngoài cửa trưởng, không cho ai tiến vào, ông ta vẫn rất tin tưởng khả năng tiên đoán của ta.

Nhìn ông ta một chút đề phòng cũng không có, ta thở dài, chẳng trách khinh địch bị bộ hạ giết chết: “Đại nhân ơi, không phải Triệu Như nói gì ngài, ngài thật quá không cảnh giác, trong loạn thế này, biến hóa

khôn lường, ngài như vậy không được đâu!” Trương Dương cười: “Ta chưa từng hại người, cũng chưa từng kết oán, có gì phải cảnh giác.” Ta chỉ biết cười khổ: “Nhưng mà, ngài không sợ tôi là do người khác phái tới sao? Ngài hiểu rõ tôi sao? Vạn nhất tôi muốn làm chuyện bất lợi với ngài sao? Ồi!” Trương Dương cười: “Ta không tin tiên sinh sẽ hại ta. Đâu có ai muốn hại người lại tuyên bố trước.”

Ta cười: “Thì ra ngài còn biết muốn hại người sẽ không nói trước. Sao đại nhân vẫn sơ suất như vậy? Lời Triệu Như nói là thật, tôi biết đại nhân sắp bị người ta làm hại mới đến.” Trương Dương chấn động, đứng lên nói: “A, ý của tiên sinh là ta sắp bị người làm hại?” Ta gật đầu. Trương Dương vô cùng khẩn trương nhìn ta (ai có thể không khẩn trương): “Tiên sinh biết ai muốn hại ta?” Ta biết cũng không thể nói, không trở thành sự thật, nói cũng vô dụng.

Ta cười cười: “Triệu Như tuy rằng có thể đoán được đại nhân gặp nạn, nhưng không phải thần tiên, làm sao biết được cụ thể. Có điều, tôi biết đại nhân trong lòng muốn tương trợ Lữ tướng quân, tập trung quân đội chính là muốn tiếp ứng cho Lữ tướng quân, đúng không?” Trương Dương gật đầu: “Không sai, đúng là như thế. Chẳng lẽ đây chính là nguồn gốc gây rắc rối?” Ta gật đầu: “Đúng vậy. Đại nhân, trong loạn thế ai cũng có ý nghĩ riêng. Ta chỉ có thể nhắc nhở đại nhân, đó là bộ hạ của ngài không đáng tin.” Trương Dương hít một ngụm khí lạnh: “Tiên sinh muốn nói, bộ hạ của ta sẽ chống lại ta, dùng tính mạng ta để đổi lấy tiền đồ?” Không hổ là chư hầu một phương, hiểu rất nhanh.

Ta gật đầu nói: “Đại nhân đã thấy rõ, cần phải có sự chuẩn bị. Có điều, Triệu Như có một lời khuyên, hy vọng đại nhân có thể hiểu rõ. Nếu như ngài tiếp nhận đề nghị của ta, không chỉ có thể giữ được tính mạng cả nhà, còn có tiền đồ.” Trương Dương nhìn ta: “Tiên sinh, mời nói.” Ta nghĩ một chút: “Tôi xin hỏi trước, đại nhân thấy trận chiến Từ châu thế nào? Ngài nghĩ sao về Tào Mạnh Đức.” Trương Dương nghĩ: “Ồi, Phụng Tiên sợ không phải là đối thủ của Tào Mạnh Đức, nếu không, ta cũng sẽ không chuẩn bị quân như thế này. Về phần Tào Mạnh Đức, ông ta cũng là một nhân vật lớn, rất lợi hại. Năm đó ra tay ám sát Đồng Trác, lại là người đầu tiên phát lệnh phạt Đồng, chính xác là không đơn giản. Lúc này, ông ta ép thiên tử ở Hứa Đô, rất có thể lực.”

Ta chăm chú nhìn ánh mắt ông ta: “Vậy nếu như Tào Mạnh Đức đưa quân tới thành Dã Vương, đại nhân xử lý ra sao?” Trương Dương a một tiếng: “Chuyện này ta chưa nghĩ tới.” “Đại nhân, ngài nếu công khai trợ giúp Lữ tướng quân, chính là công khai đối địch với Tào Tháo. Ông ta sau khi thắng Lữ Bố, lấy được Từ châu, đương nhiên sẽ tới đây đánh ngài. Còn chưa nói, ngài chưa chắc đã đón được Lữ tướng quân.” Trương Dương cúi đầu: “Tiên sinh nói cũng có lý.”

Ta không để ông ta có cơ hội suy nghĩ, tiếp tục áp sát: “Đại nhân, không phải ta nói có lý, mà là sự thật. Tào công nhất định sẽ làm như vậy. Còn nữa, đại nhân, thành Dã Vương không phải vùng đất hẻo lánh, ngài không thể ở trong loạn thế vĩnh viễn không quan tâm gì. Ngài nghĩ lại xem, phía bắc là Viên Thiệu, phía nam là Tào Tháo, bọn họ thế lực đều rất mạnh, cũng đều muốn tranh bá thiên hạ, ngài kẹp ở giữa, có thể tồn tại tới lúc nào? Không nhắc tới chuyện Tào Tháo sắp đánh được Lữ Bố, Viên Thiệu cũng sắp diệt Công Tôn Toản rồi, ngài chẳng lẽ chưa từng nghĩ qua sau này sẽ làm gì sao?” Trương Dương thở dài không nói lời nào. Ta hỏi tiếp ông ta: “Một khi chiến tranh bùng nổ, đại nhân, ngài làm thế nào? Ngài chưa từng nghĩ qua, bộ hạ của ngài cũng không nghĩ sao? Bọn họ chẳng lẽ không quan tâm tính mạng bản thân và gia đình họ sao? Ngài có hiểu rõ suy nghĩ của họ không?” Trương Dương lắc đầu.

Ta thở dài: “Đây mới chính là căn nguyên tai họa của đại nhân. Ngài không nghĩ tới chuyện đó, nhưng thủ hạ của ngài phải lo cho chính mình. Trong số bọn họ chắc chắn có người muốn đi nhờ vả một bên thế lực, không phải Tào Tháo sẽ là Viên Thiệu, tôi muốn ngài lập tức triệu tập bộ hạ, hỏi bọn họ xem về sau có tính toán gì không.” Trương Dương gật đầu: “Tiên sinh nói rất đúng, ta lập tức đi ngay.” Ta liền giữ chặt lấy ông ta: “Chậm đã, đại nhân, ngài phải nghĩ kỹ xem mình muốn xử lý ra sao trước mới được, nếu không, làm sao lãnh đạo mọi người?” “Chuyện này...” Trương Dương do dự. Ta biết, ông ta căn bản chưa biết làm sao.

Ta cười cười: “Đại nhân, ngài còn chưa quyết định sao? Như vậy đi, để tôi vì đại nhân phân tích thế cục một lần, thế nào?” Trương Dương gật đầu. Ta không nhanh không chậm nói: “Ngài lúc này nếu muốn tự mình phát triển, bảo tồn thực lực, tương lai tranh bá thiên hạ, biện pháp tốt là đem quân rời khỏi nơi này, đến một chỗ thế lực của các chư hầu thật yếu, hoặc ra một chỗ thật xa, quan ngoại, Tây Vực chẳng hạn, chờ thực lực mạnh lên rồi mới trở về.” Trương Dương lắc đầu: “Vô nghĩa, cũng không cần phát triển tiền

đồ. Ta không có ý muốn tranh bá thiên hạ.”

Ta gật đầu, tiếp tục nói: “Nếu nói như vậy, ngài chỉ có thể lựa chọn góp sức cho người khác, chỉ có như vậy mới có thể trong thời loạn thế bảo vệ được tính mạng bản thân và gia đình, còn có cơ hội lập công phong hầu; đương nhiên, ngài có thể lựa chọn giải tán quân đội, sống ẩn cư.” Trương Dương nghĩ ngợi: “Đúng vậy, tồn tại trong thời loạn thế không dễ dàng. Có điều, ta phải góp sức cho ai đây? Giải tán quân đội thì biết ẩn cư nơi nào?” Ôi, ông cái gì cũng muốn thử qua.

Ta cười: “Nếu như, Đại nhân lựa chọn ẩn cư, có rất nhiều phương pháp. Một là mang theo vợ con, tìm một thành thị yên tĩnh sống cuộc sống của thường dân; hai là ẩn cư núi rừng, rời xa nhân thế; ba là vào triều làm nhàn quan, bình thường sống qua ngày. Đại nhân thích cuộc sống này không?” Trương Dương nghĩ một chút: “Ẩn cư núi rừng, ta không quen. Còn vào triều làm quan, hiện tại triều đình hữu dụng sao? Tìm một thành thị yên tĩnh, có thành thị như vậy sao?” Ta cười: “Cũng vì triều đình vô dụng, nên làm nhàn quan mới đơn giản; còn thành thị yên tĩnh, vẫn có, Thành Đô chẳng hạn. Ích châu cũng tương đối yên ổn.”

Trương Dương lại cân nhắc: “Vậy nếu ta lựa chọn góp sức thì nên chọn ai?” Ta hỏi ông ta: “Vậy còn phải xem đại nhân trúng ý ai, ngài cảm thấy ai có thể là minh chủ, nói cách khác, ngài cảm thấy ai có thể đạt thành bá nghiệp?” Trương Dương thở dài: “Ta nhìn không ra, nên muốn thỉnh giáo tiên sinh.” Ta gật đầu: “Nếu đại nhân nói như vậy, tôi không khách khí nữa. Hiện giờ, thiên hạ có mấy chư hầu đều có thực lực: Viên Bản Sơ, chiếm lĩnh Ký, Thanh, Tịnh, U bốn châu. Địa bàn ông ta rất lớn, dân cư nhiều nhất, thủ hạ văn võ cũng đông, trước mắt thực lực là mạnh nhất; Tào Mạnh Đức, chiếm Duyện châu, Dự châu, sắp lấy được Từ châu, thậm chí là một bộ phận Dương châu, còn nữa, ông ta được hoàng đế ủng hộ, thủ hạ mưu sĩ đều là tuấn kiệt, võ tướng dũng mãnh, thực lực nhất định so được với Viên gia; Lưu Cảnh Thắng, chiếm Kinh châu là chỗ xung yếu, ông ta cát cứ nhiều năm, nền tảng không tồi, thủ hạ văn võ song toàn, không thể coi thường; Tôn Bá Phù, chiếm cứ Giang Đông, là người dũng mãnh, thủ hạ nguyện ý quên mình phục vụ, ở Giang Đông đánh đâu thắng đó, tiền đồ vô hạn; Lưu Quý Ngọc, được cơ nghiệp từ bậc cha chú, Ích châu là nơi chưa loạn, đất giàu dân đông, trước mắt là chốn yên bình. Những người khác, Tây Lương nhiều thế lực, nhưng quá mức phân tán, Trương Lỗ ở Hán Trung lấy tôn giáo phục chúng, không thể lâu dài, Công Tôn tộc ở Liêu Đông, không gian chật hẹp, không đáng kể. Đại nhân, tôi đã nói xong, ngài xem ai có thể góp sức.”

Trương Dương a một tiếng: “Người không ít, nhưng theo tiên sinh ai là người có thể thành bá nghiệp? Xin tiên sinh chỉ giáo.” Ta nhàn nhạt nói: “Người khác nghĩ sao ta không biết, nếu theo cách nhìn của ta, trong đám người đó, có thể thành đại nghiệp, chỉ có Tào Mạnh Đức ở Trung Nguyên và Tôn Bá Phù ở Giang Đông thôi. Về sau, cuộc chiến thống nhất giang sơn, chắc chắn sẽ diễn ra ở nam bắc Trường Giang, chắc chắn là sân khấu của hai người đó.” Trương Dương không nói gì nữa, yên lặng suy nghĩ.

Qua thời gian rất lâu, ông ta đột nhiên hỏi: “Tiên sinh dốc sức vì ai? Tào Tháo hay là Tôn Sách?” Ta cười: “Trước mắt thì chưa, tôi là thương nhân. Vào nam ra bắc gặp nhiều chuyện. Đại nhân tin tôi hay không cũng được. Tôi đã nói rồi, Triệu Như ngưỡng mộ đại nhân hiệp nghĩa, muốn kết giao với đại nhân.” Trương Dương gật đầu: “Vậy, nếu tiên sinh là ta, sẽ góp sức cho ai?” Ta thở dài: “Dù sao ta cũng không phải là đại nhân! Nếu như đại nhân thật sự muốn ta nói, ta sẽ tới Hứa Đô gặp Hoàng đế, dù sao ngài vẫn là Đại tư mã hoàng đế ngự phong! Tào công đối với ngài dù sao cũng phải kính trọng ba phần, không dám tùy tiện động tới ngài!”

Trương Dương thần sắc trên mặt không ngừng biến hóa, qua thời gian rất lâu, cuối cùng đứng dậy: “Tiên sinh hôm nay cứ ở lại nơi này nghỉ ngơi, ta đi triệu tập bộ hạ, nghe ý kiến mọi người một chút. Đến lúc đó lại xin tiên sinh chỉ giáo.” Ta cười: “Đại nhân xin cứ tự nhiên, ta sẽ ở lại đây.” Trương Dương gật đầu rồi đi.

Lần này ta đợi, chính là một ngày. Chiều ngày hôm sau, lúc gặp lại Trương Dương, vẻ mặt ông ta mỗi mét. Nhìn ta, ông ta cười khổ: “Dương thật bất đắc dĩ.” Ta cân nhắc nói: “Đại nhân, bộ hạ của ngài chia làm mấy phe? Đều không nhượng bộ, khiến ngài rất khó, đúng không?” Trương Dương cười khổ gật đầu: “Tiên sinh nói rất đúng, bọn họ chia thành ba phe. Đi nhờ vả Viên Bản Sơ, đi nhờ vả Tào Mạnh Đức, còn có muốn tự dựng nghiệp. Thật sự không ai nhường ai, khó quá!”

Ta hỏi ông ta: “Có gì khó chứ? Chủ yếu là đại nhân nghĩ thế nào?” Trương Dương nhìn ta: “Kỳ thực, ta không có chủ ý. Ta cảm thấy tiên sinh nói rất đúng, ta dù sao cũng là Đại tư mã của Hoàng đế, theo lý

thuyết đi Hứa Đô không sao. Nhưng mà, ta với Lữ Phụng Tiên là bạn tốt, cũng là đồng hương, nếu hấn tìm đến ta, ta nhất định kết thù với Tào Tháo, không thể đầu quân cho ông ta hay triều đình; ở Giang Đông, ta không quen, không muốn đi. Thủ hạ cũng không mấy người muốn đi; Viên Bản Sơ cũng không phải mình chủ, hấn thích đao to búa lớn, là người bất nghĩa, ngay cả Tang Hồng cũng giết, ta không muốn đi.” Ta cười, phiền não của ông ta có thể giải quyết được. Ta cũng biết rõ, thủ hạ của hấn muốn góp sức cho Viên Thiệu, chẳng qua là cái loại như Huy Cố vốn bị Tào Tháo đánh sợ chạy tới đầu nhập Hoàng Cân quân, vấn đề này không khó giải quyết.

Ta nhìn Trương Dương hỏi ông ta: “Nếu như, Tào công không giết Lữ tướng quân, mà Lữ tướng quân đầu nhập Tào công, đại nhân còn băn khoăn không?” Trương Dương a một tiếng: “Chuyện này, vậy thì không băn khoăn gì nữa. Nhưng mà tiên sinh, Phụng Tiên sẽ không dễ dàng đầu nhập Tào Tháo đâu.” Ta ha ha cười to: “Đại nhân phải tin tôi, tôi nói cho đại nhân biết, Lữ tướng quân tất sẽ đầu nhập Tào công. Bởi vì, ngài cần phải hiểu con người Lữ tướng quân, dững sĩ thảo nguyên chẳng lẽ không phải sẽ sùng bái người mạnh hơn mình sao? Tào công là người duy nhất có thể cho Lữ tướng quân phát huy tài năng, cũng là người duy nhất có thể thật sự đánh bại được Lữ tướng quân.” Trương Dương gật đầu.

Ta nói tiếp: “Người dưới tướng tướng quân, muốn đi nhờ vả Viên Bản Sơ, nhất định vốn là quân Hoàng Cân vốn có thù với Tào công, đúng không? Những người đó muốn tới chỗ Viên Thiệu, ngài thả bọn họ đi là được. Những người còn lại, ta khuyên tướng quân tạm thời đừng quyết định vội, ngài tốt nhất tới Hứa Đô bái kiến hoàng đế trước, thế nào?” Trương Dương nghe xong nói: “Ý kiến hay, ta đi gặp hoàng đế cũng được. Có điều, Phụng Tiên thật không có nguy hiểm sao? Vạn nhất hấn tới đây, ta biết xử lý ra sao?”

Ta thở dài: “Đại nhân còn không biết sao? Tào quân đào sông Tư Thủy cùng Nghi Thủy, nước đã ngập thành Hạ Bì, Lữ tướng quân căn bản không ra được. Ngài ở lại đây cũng vô dụng. Ta nói cho đại nhân biết, Hạ Bì không đầy một tháng nữa sẽ hết lương thảo, Lữ tướng quân chỉ có một con đường để đi. Đại nhân tới Hứa Đô, trước tiên đừng vội lộ diện, nếu Lữ tướng quân hàng Tào công, ngài hãy xin gặp; nếu hấn bị Tào công giết, ngài cũng có thể người không biết quý không hay trở lại nơi này, đầu Viên Thiệu cũng không muộn, thế nào?”

Trương Dương gật đầu: “Tiên sinh đúng là trí giả. Ta nghe lời tiên sinh, ngay trong ngày sẽ đi Hứa Đô, yên lặng chờ tình thế phát triển.” Ta dặn ông ta: “Việc này cần phải bí mật tiến hành. Đại nhân nói với bên ngoài, thân thể không khỏe, phải về thành Dã Vương. Nếu không, vẫn không thoát khỏi họa sát thân đâu.” Trương Dương lập tức gật đầu.

Ba ngày sau, Trương Dương cải trang, chỉ đem hai gã hầu cận, đi tới Hứa Đô, nơi dừng chân, tất nhiên là hiệu thuốc của ta, là do ta sắp xếp. Về phần mình, đương nhiên ta tới Hạ Bì, đã tới lúc đầu với Lữ Bố một trận rồi.

69. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 69: Cựộc Mạng (thượng)

Đêm tháng chạp, gió lạnh lẽo, Lữ Bố trong phủ của mình ở thành Hạ Bì, nhìn mình trong gương đồng nửa năm trước còn mười phần bá khí, giờ mặt mũi gầy yếu, trong lòng cũng lạnh buốt như gió ngoài cửa sổ. Lúc còn thiếu niên khí thịnh, hấn đi theo Đinh Nguyên bước vào chiến trường Trung nguyên, hoàn toàn không ngờ tới ngày hôm nay. Mới bốn mươi tuổi, trong nửa tháng gần ngủ, trên đầu tóc đã bạc gần hết. Cho dù không cam lòng thất bại, nhưng vận mệnh là như vậy, hấn không có lựa chọn nào khác.

Lúc này, hấn nhìn bản thân trong gương đồng, mặt mũi tang thương, lại nghĩ tới lúc ban ngày, Cao Thuận tiếp tục khuyên hấn suy nghĩ về con đường sau này, mà Trần Cung lại bị quan nói Tào Tháo tất không dung hấn, hấn không nhịn được cảm thấy buồn bực. Đứng dậy bước ra sảnh lớn, nhìn trên án mây là đồ uống rượu, Lữ Bố đột nhiên nổi nóng, lập tức đem hết đồ vứt trên mặt đất, la lớn: “Người đâu.” Thủ hạ vội vàng tiến vào. Lữ Bố lạnh lùng nói: “Truyền lệnh ta kể từ hôm nay, bất luận kẻ nào cũng không được uống rượu, trái lệnh xử theo quân pháp.” Thủ hạ không dám nói lời nào vội lui xuống. Lữ Bố đứng trong vườn, ngẩng đầu nhìn bầu trời, một cảm giác cô tịch bất lực tràn ngập trong lòng. Tiểu thiếp của hấn bước

tới nói: “Tướng quân, vẫn nên đi ngủ sớm thôi! Ngài đã mệt rồi.” Lữ Bố nhìn nàng lắc đầu cười khổ không nói gì.

Trong doanh trường Tào quân ngoài thành, Tào Tháo mấy hôm nay tâm trạng cũng không tốt. Hai ngày trước lúc đang vây thành Hạ Bì, ông ta được tin Tào Ngang bệnh chết. Mặc dù biết đây là chuyện sớm muộn, nhưng nỗi buồn mất con khiến ông ta bị thống vạn phần. Mọi người khuyên nhủ mãi hai ngày tới hôm nay mới khá hơn. Lúc này, ông ta có chút không bình tĩnh: “Phụng Hiếu, người nói xem, Lữ Bố này tới lúc nào sẽ không chống đỡ nổi nữa đây, nước đã ngập thành hơn nửa tháng rồi.” Quách Gia cười: “Chủ công, chúng ta kiên nhẫn chờ là được, hiện tại trong thành lòng người hoang mang, Lữ Bố không chịu được bao lâu nữa đâu. Dù sao chúng ta đã khiến hắn tiêu hao cả rồi.”

Tào Tháo gật đầu: “Không sai. Nhưng mà, Tử Vân nói sư huynh hắn đó, không biết lúc nào mới tới. So với Lữ Bố võ nghệ còn lợi hại hơn sao? Ồi...” Quách Gia buồn cười: “Chủ công, thần cảm thấy đây là lời nói đùa của Tử Vân thôi, sao có người như vậy được? Lại còn là một kỳ nhân không lộ mặt? Chưa từng nghe nói qua.” Tào Tháo sững sốt một chút: “Phụng Hiếu nói cũng đúng, như cá tính của Tử Vân, hắn có thể đùa như vậy lắm. Chẳng trách hắn nói chúng ta không cần chờ sư huynh hắn. Hầy, tên đó thật là.” Quách Gia cười lớn.

Thời gian lại thêm mười ngày nữa, hôm đó, một trong bát tướng của Lữ Bố là Hầu Thành tìm lại được mười lăm con ngựa bị thủ hạ trộm đi. Tống Hiến, Ngụy Tục nghe nói liền chạy tới. Tống Hiến cười nói: “Hầu huynh, chuyện vui về thể này chúng ta cũng phải chúc mừng một chút, thế nào?” Hầu Thành cũng cao hứng, lập tức ra lệnh cho thủ hạ chuẩn bị một bữa tiệc. Mấy ngày nay, mọi người trong lòng đều sợ hãi, coi như là trong khổ tìm vui đi. Tiệc rượu bày ra, Hầu Thành đột nhiên nghĩ muốn nói với chủ công một tiếng, một mặt nịnh nọt lấy lòng, tỏ rõ lòng trung, mặt khác muốn thể hiện chút ít năng lực, tìm lại thứ đã mất. Hắn hấp tấp cho thủ hạ mang chút rượu và thức ăn tới phủ đệ Lữ Bố.

Lữ Bố vừa nghe, lại nhìn đến, cơn giận đột nhiên bộc phát: “Người dám chống lại mệnh lệnh của ta! Ta đã nói trong thành không được phép uống rượu, các người dám chuẩn bị tiệc rượu, còn để ta cùng các người uống, muốn khiến ta nuốt lời sao? Người đâu, đánh hai mươi quân côn thật mạnh cho ta.” Hầu Thành sợ tới mức quỳ sụp, không dám nói lời nào. Đám người Tống Hiến vội vàng cầu xin, Lữ Bố hầm hừ bỏ vào trong. Mấy người trở lại phủ Hầu Thành, càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng giận, thương lượng một hồi, Tào quân ngoài thành thế lớn, căn bản không có dấu hiệu lui binh, bốn phía thành bị nước vây, sinh lộ không có. Dứt khoát phản thôi. Ngụy Tục nói: “Tào công chỉ hận Trần Cung thôi. Chúng ta có thể lập công!” Hầu Thành gật đầu đồng ý. Ba người liền tới chỗ Trần Cung, giả xưng Lữ Bố có lời mời, gọi Trần Cung đi ra, ba người trói hắn lại, trực tiếp mở cửa bắc chạy tới Tào doanh cầu kiến Tào Tháo.

Tào Tháo mừng rỡ, lập tức lệnh tiến quân vào thành. Quân Tào ủa vào Hạ Bì. Lữ Bố nghe báo đã muộn. Tào quân tiến vào, thủ hạ Lữ Bố hoàn toàn buông bỏ, rất nhanh chóng mất hết lực chiến đấu, Lữ Bố một mạch rút lui tới lầu Bạch Môn, không còn đường lui nữa. Nhìn dưới cổng thành Tào quân như thủy triều, Lữ Bố biết không thể cứu vãn, không chống cự lập tức xuống lầu, chủ động chịu trói.

Trong đại doanh Tào quân ngoài thành, Tào Tháo vô cùng cao hứng, bình định được Từ châu rồi. Ông ta hăng hái ngồi trong trường chờ tin tức. Lưu Bị ngồi ở bên cạnh, cũng vô cùng đắc ý, hừ, Lữ Bố này chiếm bất cứ cơ của mình, cuối cùng cũng chịu ác báo. Trong đám đại tướng của Lữ Bố, Cao Thuận là người đầu tiên bị bắt đến trước mặt Tào Tháo. Hắn lúc ở Bắc Môn gặp phải Tào quân dũng mãnh tràn vào, đích thực là trong chiến tranh người đông thế mạnh, đại tướng dù lợi hại cũng không chống đỡ được quyền cước của số đông. Lúc Cao Thuận bị áp tới, Tào Tháo còn đang tận tình khuyên bảo Trần Cung quay đầu.

Trần Cung bị đưa tới Tào doanh đã không nghĩ có thể sống nữa, nhưng mà, hắn cũng không ngờ Tào Tháo đối với hắn vẫn không căm lòng. Vừa thấy Trần Cung, Tào Tháo liền cười: “Công Đài, đã lâu không gặp.” Trần Cung cười khổ: “Lữ Phụng Tiên không nghe lời ta, mới bại thế này. Ta không phải bại dưới tay người.” Tào Tháo nghe được thở dài, Triệu Như nói rất đúng, người kia chính là quá tự cho mình là đúng: “Công Đài bỏ Tháo mà đi, hôm nay làm được gì?” Trần Cung cười cười, người muốn trêu đùa ta: “Cũng chỉ là chết mà thôi!” Tào Tháo thở dài: “Tháo sao nhẫn tâm giết ông, trở lại đi!” Trần Cung lắc đầu: “Là thần bất trung, là con bất hiếu, sống cũng như chết.” Tào Tháo không đành lòng: “Người mà chết, lão mẫu, thê tử trong nhà làm thế nào?” Trần Cung nhìn Tào Tháo: “Cung nghe nói người đem hiếu trị thiên hạ thì nhân từ với người thân của người khác; thực hiện nền chính trị nhân từ với thiên hạ là không làm đứt mạch

tự của người khác, lão mẫu, thê tử trong nhà, tất cả nhờ mình công vậy.” Tào Tháo sững sốt, Trần Cung cười: “Xin cứ giết để giữ nghiêm quân pháp.” Hắn xoay người rời đi, Tào Tháo đành khóc mà đưa tiễn, sau này quả thật vì hắn nuôi dưỡng mẹ già, an ủi vợ con, gả xuất nhi nữ.

Đưa Trần Cung đi, Tào Tháo trở lại trong trường, trong lòng có mùi vị chua chát. Ông ta nhìn Cao Thuận luôn được tôn sùng mới tiến vào, nhíu mày hỏi: “Người có hàng không?” Cao Thuận cúi đầu, không nhìn Tào Tháo. Từ lúc bị bắt, trong lòng hắn đã có ý niệm muốn chết. Tuy rằng, hắn cũng muốn trả lời, nhưng mà, Lữ Bố dù không tốt, đối với hắn cũng không có gì không phải, huống hồ, tư tưởng ăn lộc vua, trung với vua của hắn quá mạnh mẽ, nếu bị bắt, chỉ có chết, sao có thể thay chủ. Cho nên, Tào Tháo hỏi hắn, hắn không nói được lời nào. Tào Tháo hỏi liền hai lần, hắn vẫn không mở miệng. Tào Tháo vừa mất Trần Cung, tâm tình không tốt, xem bộ dạng hắn, càng không bình tĩnh, vung tay sai người đưa ra, chu toàn lòng trung của hắn. Thủ hạ đáp ứng, đưa Cao Thuận ra khỏi lều trại.

Bên này, Lữ Bố bị dẫn tới. Tào Tháo nhìn Lữ Bố, nghĩ lời ta nói: Lữ Bố là một viên tướng vô địch, hãy thu dụng mà dùng. Nhưng mà, ông ta vẫn còn do dự. Lữ Bố nhìn thấy Tào Tháo, lại hỏi trước: “Minh công sao gây vậy?” Tào Tháo kỳ quái: “Tướng quân vì sao biết Tháo?” Lữ Bố thở dài: “Ngày xưa ở Lạc Dương, gặp trong vườn nhà họ Ôn.” Tào Tháo a một tiếng, tự giễu: “Ta đã quên mất. Sở dĩ gây đi, vì hận không sớm gặp được Ôn hầu đó.” Lữ Bố vừa nghe, lập tức nói: “Tề Hoàn bỗ thú vui vô bổ, được Quân Trọng trợ giúp; nay cho Bố tận tâm tận lực, xung phong vì ngài, có thể không?” Tào Tháo do dự không đáp. Lữ Bố vội la lên: “Bố đối đãi với chư tướng không bạc, chư tướng lâm trận đều vội vã phản lại Bố.” Tào Tháo thở dài: “Người nghe lời vợ, không nghe chư tướng, sao lại nói là không bạc?” Lữ Bố im lặng. Vì sợ vô nghệ của Bố, dây trói rất chặt. Lữ Bố nói với Tào Tháo: “Trói chặt quá, nói ra một chút.” Tào Tháo gật đầu, ý muốn thả cho đường sống, sai người nói dây. Chủ bộ Vương Tất vội nói: “Bố bị bắt làm tù binh. Người của hắn ở gần bên ngoài, không thể nói rộng.” Tào Tháo cảm thán: “Vốn muốn nói dây, chủ bộ không nghe, làm sao đây?” Lữ Bố hướng Lưu Bị nói: “Huyền Đức, người ngồi ghế khách, ta là tù binh, không thể nói một lời giúp ta sao?” Tào Tháo nhìn Lưu Bị, Lưu Bị cười, tiến lên nói: “Minh công không thấy việc Bố với Đinh Kiến Dương và Đổng Thái sư sao!” Đúng tiêu chuẩn ném đá xuống giếng. Tào Tháo nghe xong, thấy không sai, rất có đạo lý. Lữ Bố này thật khó dung dưỡng, ôi, chuyện sư huynh của Triệu Như xem ra thật sự chỉ là lời nói đùa, chỗ này không ai có thể chế trụ Lữ Bố, tuy rằng ta rất muốn lưu lại hắn, nhưng mà... Tào Tháo nhìn Lữ Bố, vẫn rất khó hạ quyết tâm. Lưu Bị ở bên cạnh than thở: “Dưỡng hổ để lại hậu họa, giữ không được đâu.” Lữ Bố khó thở, mắng Lưu Bị: “Đúng là đồ vô tín.” Tào Tháo lại do dự nửa ngày, giết hay là không giết, thật khó quyết định. Ông ta cân nhắc mãi, lại nhìn mấy thủ hạ, có gật đầu, có lắc đầu, ông ta than tiếc nửa ngày vẫn chưa quyết định được, nhưng ta đã tới rồi.

Lại nói, Cao Thuận bị mang ra khỏi đại trường, thấy thủ cấp Trần Cung đã đặt trong hộp gỗ, hắn ngẩng đầu nhìn trời, cười khổ nghĩ, chết cũng là giải thoát. Đáng tiếc, hắn muốn chết ta cũng không cho hắn cơ hội. Từ Dã Vương trở về, ta không vội vã đến Tào doanh, không cần tham gia chiến đấu. Mắt thấy Lữ Bố bị áp giải từ Bắc môn về Tào doanh, ta mang mạng che mặt đi, cũng hóa trang cho Tiểu Bạch, thúc ngựa vọt vào Tào doanh. Tiểu Bạch tốc độ mau, trong chiến tranh có chút hỗn loạn, lúc ta vọt vào trung quân gặp đại hành hình trước tiên, Tào quân mới thấy cảm giác khác thường. Vừa hay ta tới đúng lúc, nhìn thấy tiểu binh đưa Cao Thuận đến, ta cũng không nói gì, trực tiếp vọt tới, thương trong tay nhẹ nhàng ngăn lại, bức tiểu binh tránh ra, thuận tay đem Cao Thuận nâng lên, đặt ngang trên ngựa, tiếp tục hướng trung quân phi tới.

Lúc này Tào quân mới kịp la to phản ứng, chạy theo phía sau ta, vừa chạy vừa kêu. Động tác của ta quá nhanh, lúc vọt tới cửa đại doanh trường, quân sĩ chung quanh mới phôi phịch tỉnh thần, có người chạy vọt vào trường báo cùng Tào Tháo, đại bộ phận khác xông tới. Đợi ta dừng lại, bỏ Cao Thuận xuống dưới, Cao Thuận mới nói ra được: “Thả ta ra.” Ta không chỉ cố ý giảm thấp âm xuống, còn trong miệng ngậm một đồng vải bông, âm thanh có vẻ trầm thấp, mơ hồ: “Không phải đã thả rồi thôi!” Một loại cảm giác âm u, đến ta cũng giật mình.

Đám người Tào Tháo thấy một con ngựa mặc trang phục nhiều màu xông vào, lại thấy người trên ngựa, một thân hắc y che mặt, trước tiên giật nảy mình, tiếp theo liền nghe binh sĩ bên ngoài hô lớn xông tới: “Tướng quân, có người cướp doanh.” Hứa Chử, Quách Gia bên cạnh Tào Tháo đều bước lên chặn trước mặt ông ta. Ta ngồi trên lưng ngựa không xuống, từ trong lòng lấy ra một bức thư, ném cho một tên lính: “Cầm lấy đưa cho Tào công.” Quân Tào thấy ta không có hành động gì, cũng không dám xằng bậy, vội vàng đem

thư mang vào. Tào Tháo nhìn thấy trang phục trên người ta, đang nửa tin nửa ngờ, xem thư xong ông ta cười lớn, đem thư đưa cho Quách Gia. Quách Gia đã hiểu rõ, hắn cũng không đọc thư, trực tiếp cắt vào ngực, cười nói với Tào Tháo: “Gia lại sai rồi, mời chủ công đi trước.” Tào Tháo cười, tự mình ra ngoài gặp ta. Những người còn lại trong doanh trước đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu tại sao?

Ta thấy Tào Tháo đi ra, cố ý dùng mười phần ngạo khí nói: “Ta là ai, ông đã biết rồi. Việc hôm nay, trong thư đã nói chưa?” Tào Tháo gật đầu: “Tháo đa tạ hiệp sĩ đến tương trợ. Việc hôm nay cứ như trong thư, để người làm chủ.” Ta gật đầu xuống ngựa: “Tào công bớt phiền não. Có điều, việc ta làm, không phải vì các ông.” Tào Tháo thở dài: “Tháo hiểu rõ. Tuy là thế, Tháo vẫn muốn đa tạ!” Ta không nói gì nữa.

Đúng lúc đó, binh sĩ đã áp giải Trương Liêu tới, Thái Sữ Từ theo sát phía sau, xem ra, bọn họ sợ Trương Liêu bị thiệt thòi! Ta nhìn Trương Liêu một thân ướt sũng bị dẫn tới, cũng đau lòng không thôi, lại nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Thái Sữ Từ, đoán rằng Trương Liêu không chịu về dưới trướng Tào Tháo. Tào Tháo nhìn thấy Trương Liêu, nghĩ một chút rồi nhíu mày: “Người này sao quen mặt vậy nhỉ?” Trương Liêu đang thở phì phò, nghe Tào Tháo nói, hắn đột nhiên cười to: “Trong thành Bộc Dương, ông chạy cũng nhanh lắm.” Tào Tháo cũng cười: “Thì ra người cũng nhớ rõ.” Trương Liêu hắc hắc cười: “Đáng tiếc ngày đó lửa nhỏ quá, không thiêu chết ông.” Thái Sữ Từ, Quách Gia sắc mặt đại biến, đang muốn tiến lên, lại nghe tiếng Tào Tháo giận dữ: “Người hôm nay bại trong tay ta, còn dám làm nhục ta?” Trương Liêu cười to: “Đại trượng phu chết thì chết, không thể cúi đầu!” Tào Tháo căm tức nhìn Trương Liêu, Trương Liêu không hề úy kỵ, cùng ông ta đối mặt. Tào Tháo đột nhiên cất tiếng cười to: “Quả nhiên là một hảo hán, Tháo làm sao có thể dể thương người được?” Ông ta vừa cười vừa bước tới, muốn tự mình cưỡi trời cho Trương Liêu. Thái Sữ Từ, Quách Gia nhẹ nhàng thở phào.

Ta từ đầu đến cuối không nói chuyện, trong bụng cười thầm, xem Tào Tháo diễn xong kịch, ta tiến lên cười lạnh (ông diễn xong rồi, ta còn chưa lên sân khấu đây!): “Tào công, việc hôm nay, ông đã quên rồi sao?” Tào Tháo sững sốt, nhìn ta không nói lời nào. Ta lạnh lùng nói: “Người này ta biết cách xử trí, Tào công xin hãy chờ.” Tuy rằng ta nhìn bộ dáng Trương Liêu cũng đau lòng, nghe xong lời hắn nói mới rồi, lại nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của Thái Sữ Từ, ta thật giận, nói nạt cả lưỡi, Trương Liêu người còn hoành hành như vậy, không giáo huấn một chút không được. Lại nói... Hi.

Tào Tháo lại nhìn ta, vẻ mặt khó hiểu, ông ta suy nghĩ, người là sư huynh của Triệu Như, Trương Liêu là nhị ca của Triệu Như, chẳng lẽ người không quen? Phải, cũng có khả năng. Nếu vậy, ta cứ từ từ xem sao, không phải chuyện xấu. Ông ta thở dài bước đi, ngấm lại không cam lòng, lại nhìn Trương Liêu trên người ướt sũng, trời lạnh thế này, ông ta cởi cẩm bào trên người xuống, choàng lên người Trương Liêu, thở dài bước sang bên cạnh, mọi người thấy vậy đều tròn mắt há mồm. Trương Liêu không hiểu ý ông ta, nhưng bị hành động của ông ta khiến cảm động, cúi đầu trầm tư không nói. Mà Quách Gia, Thái Sữ Từ cùng ta quả thật vô cùng cảm động.

70. Phụng Trừng Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 70: Cực Mạng (hạ)

Ta cũng không muốn trì hoãn thời gian nữa, tới trước mặt Lữ Bố nói: “Nghe nói Lữ Ôn hầu võ nghệ vang danh thiên hạ, ai đối địch với người là tự tìm đường chết. Ta không tin. Hôm nay, nhân dịp gặp gỡ, muốn cùng tướng quân đánh một trận, không biết tướng quân có thể hay không?” Ta cho người mặt mũi đó. Lữ Bố vốn tưởng đã chết, đột nhiên có biến cố khiến hắn mặc danh kỳ diệu, thấy ta tới trước mặt hỏi hắn, hắn một lúc lâu sau mới trả lời: “Người là ai? Vì sao lại tới?”

Ta vẫn giữ giọng lạnh lùng: “Ta là ai không quan trọng. Tào công đã đem tính mạng người cho ta xử trí, người không nghe lời Tào công nói sao? Việc hôm nay do ta làm chủ.” Lữ Bố há to miệng, nhìn Tào Tháo, lại nhìn ta: “Tính mạng ta do người định đoạt? Người muốn xử lý ra sao?” Lữ Bố trong lòng suy nghĩ, Tào Tháo còn có thể cho ta chết toàn thân, người định làm gì?

Ta nhìn ánh mắt bất lực của hắn, thậm chí có chút khủng hoảng, trong lòng cũng than tiếc, một đời hào kiệt, đối mặt với sinh tử, chẳng khác gì người thường. “Ôn hầu, ta muốn người cùng ta cực mạng.” Lữ Bố

lặng người: “Cực mạng thế nào?” Ta cười lạnh: “Hôm nay, ta vốn nhận ủy thác của người khác, cứu tính mệnh người, Tào công đã đáp ứng thỉnh cầu của ta, tính mạng của người tất nhiên không đáng ngại.” Lữ Bố lúc đầu sững sờ, rồi đột nhiên mừng rỡ, lúc này, có người cho hắn một mạng, quả thật nghĩ cũng không dám nghĩ, hắn nói không nên lời. Hắn đang kích động, lại nghe ta nói: “Có điều, ta không muốn làm chuyện này dễ dàng.” Lữ Bố choáng váng, ý người là sao: “Người, người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Ta chậm rãi nói: “Ta từ nhỏ tập võ, cuộc đời thích nhất cùng cao thủ so chiêu. Hôm nay có cơ hội sao có thể bỏ qua? Ta muốn cùng tướng quân đấu một trận, lấy thắng bại của người, cực mạng hai đại tướng thủ hạ của người, thế nào? Người dám đồng ý không?” Lữ Bố ngăn người, người xung quanh bao gồm cả Tào Tháo đều ngây ngốc. Một lúc lâu sau, Lữ Bố hỏi ta: “Người muốn cực như thế nào?” Giọng ta vẫn âm trầm như trước (muốn đổi cũng không được): “Đơn giản thôi, người thắng, tất nhiên có thể thoát thân mà đi; người bại, bộ hạ của người hai người tính mạng khó giữ, thế nào?”

Ta vừa nói xong, chung quanh trở nên ồn ào. Tào Tháo cũng không nghĩ tới ta sẽ làm thế này, trong thư chỉ nói sư huynh ta có thể dùng võ nghệ chinh phục Lữ Bố, cho nên, để Lữ Bố đầu hàng, không còn nỗi lo về sau. Lúc này, Tào Tháo cùng Quách Gia, Tuân Du bọn họ đều im lặng, ánh mắt dần trở nên kiên định. Mà Trương Liêu cùng Cao Thuận cũng thấy được hy vọng, họ đối với võ nghệ của Lữ Bố chính là vô cùng sùng bái. Trương Liêu liền kêu to: “Tướng quân, nhận lời đi, chẳng qua là đánh một trận thôi mà.” Tào Tháo nghe vậy thở dài: “Quả nhiên đều là hạng người trung thành, ta không thể giết.”

Lữ Bố sững sờ thật lâu, cuối cùng nói: “Nếu như ta thắng, ta có thể dẫn bọn họ đi cùng sao?” Ta gật đầu nhìn Tào Tháo, Tào Tháo cười to: “Đương nhiên có thể, chúng ta tuyệt đối không cản trở.” Lưu Bị cũng nóng nảy, vừa mới làm hành vi bỏ đá xuống giếng, nếu Lữ Bố không chết, sẽ tìm hắn tính sổ, hắn bước lên trước ngăn cản: “Minh công, không thể thả hổ về rừng.” Ta hừ lạnh một tiếng: “Hừ, Lưu đại nhân, hôm nay không có phần người góp chuyện, đừng mở miệng.” Lưu Bị giật nảy mình, mặt đỏ lên, đứng qua một bên.

Ta nhìn Lữ Bố: “Tào công đã đáp ứng thỉnh cầu của người, người còn gì muốn nói không?” Lữ Bố nhìn ta: “Nếu như ta thua, người lấy mạng ta thôi, tha cho hai người bọn họ được không?” Mọi người toàn bộ sững sờ. Trong mắt những người đó, Lữ Bố chính là một kẻ tiểu nhân ích kỷ, vì vinh hoa phú quý, vì nữ nhân, có thể phản bội chủ tử nhiều lần, còn có gì không thể làm? Mặt nghĩa khí của Lữ Bố, bọn họ căn bản không biết. Ta cũng không ngờ tới, vốn tưởng rằng hắn sẽ vì bọn Trương Liêu cầu xin, không ngờ hắn lại nói rằng mình tình nguyện được chết. Nghĩ lại, ta hiểu ra, hắn nếu thật sự bị đánh bại, sự kiêu ngạo cũng chẳng còn, đương nhiên không có hy vọng, lại dùng tính mạng thủ hạ để đổi tính mạng của mình, làm sao sống nổi? Còn không bằng chết.

Ta còn chưa nói gì, bên kia Trương Liêu lại lớn tiếng: “Tướng quân, tính mạng tôi có tiếc gì? Tướng quân cứ để mặc đi.” Ta nổi giận, ta nói người phải quý trọng mạng sống của mình, toàn bộ là uống phí sao? Lữ Bố thở dài lắc đầu: “Các người đi theo ta nhiều năm như vậy. Phiêu bạt bao năm, không có nơi nào ổn định. Hôm nay thất bại, đã không còn nơi nào có thể sống yên ổn nữa. Bố bất tài, không thể cho các người tiền đồ, không xứng để các người cống hiến. Bố sao có thể dùng tính mạng các người để đổi lấy cuộc sống tạm bợ, không cần nói nữa.”

Thái Sử Từ nóng nảy, hắn không hiểu rõ lai lịch ta, nhìn thấy tình thế bất lợi với Trương Liêu, liền tiến lên nói: “Vị tráng sĩ này, có thể đổi điều kiện khác không? Chỉ cần ngài buông tha tính mạng Trương tướng quân bọn họ, ta cái gì cũng có thể cho ngài.” Trương Liêu ngây người, Quách Gia chạy tới kéo Thái Sử Từ trở về, lặng lẽ nói chuyện với hắn. Ta cũng không để ý Thái Sử Từ nữa, nhìn Lữ Bố nói: “Ta đã nói, ta nhận ủy thác của người ta đến cứu tính mạng người. Người muốn giữ mạng cho bọn họ, ngày mai thắng tay đánh với ta một trận, toàn lực thắng ta, tất nhiên là có thể.” Lữ Bố nhắm mắt thở dài: “Ta đồng ý đấu với người.”

Thấy Lữ Bố đã chấp thuận, ta xoay người nhìn Tào Tháo: “Xin ngài an bài chỗ ở cho ta cùng Lữ Ôn hầu. Lữ Ôn hầu tuy rằng không phải minh chủ, bá chủ, nhưng không phải tiểu nhân bất nghĩa, xin cho ông ta nghỉ tạm một ngày, ngày mai chúng ta sẽ quyết chiến.” Tào Tháo cười to: “Phụng Tiên há lại là tiểu nhân? Ta sẽ theo lời tráng sĩ.” Ông ta lập tức mệnh lệnh sắp xếp chỗ nghỉ của ta trong lều trại, đương nhiên, Lữ Bố vẫn bị trông giữ rất nghiêm ngặt. Lại mang Trương Liêu cùng Cao Thuận giải về cầm tù trong trường cùng Thành Liêm.

Mọi chuyện đã sắp xếp xong, nhìn Lữ Bố bị áp giải vào doanh trướng, Tào Tháo đến bên cạnh ta: “Tráng sĩ, trận chiến ngày mai có mấy phần chắc thắng?” Người bên cạnh ông ta đều nhìn ta, Quách Gia cùng Thái Sữ Từ càng tha thiết mong chờ. Trong lòng ta hiểu rõ, bọn họ đang lo lắng, dù sao, lúc này đối với họ năng lực của Lữ Bố vẫn rất đáng sợ, nhìn thấy Lữ Bố bị bọn họ xích lại, ta hiểu rõ suy nghĩ của bọn họ.

Ta lạnh nhạt nói: “Ta học võ cho tới giờ chưa từng có đối thủ. Việc này mặc dù là do sự đệ nhờ vả, nhưng cũng là chuyện ta mong muốn. Tào công ý đã quyết, có gì nghi ngại?” Tào Tháo thở dài, nghĩ thầm tuy rằng Triệu Như nói người lợi hại, nhưng chúng ta chưa thấy, nhưng sức mạnh của Lữ Bố chúng ta đều hiểu rõ: “Không phải Tháo đối với người nghi ngại. Lữ Phụng Tiên kia quả thật là đệ nhất cao thủ đương thời, trận chiến ngày mai, hấn đi cũng không sao, có điều người có điều gì mất mát, Tháo sao xứng đáng...” Ta cười lạnh: “Tôi đã đến, tất nhiên có cách giúp ngài. Ngài không tin tôi, chẳng lẽ không tin đệ đệ của tôi sao? Với tài trí của hấn, đối với ngài lại trung thành, làm sao có thể hại ngài?” Không đánh không được, lỡ như Lữ Bố làm phản nữa thì sao? Ta lại không muốn họ chết!

Tào Tháo chăm chú nhìn ta thật lâu sau, cuối cùng nói: “Người không muốn làm quan sao? Lấy thân thủ của người, để mai một thật sự đáng tiếc. Tháo tuy không phải loại người đại ân đại tài, nhưng cũng sẽ cố hết sức giúp ngài.” Ta âm u nhìn ông ta: “Tôi bình sinh không để ý công danh lợi lộc, càng thấy chuyện thế tục phiền phức. Nếu không phải vì lời hứa với sư phụ, tôi cũng không tới đây. Những lời này chớ nhắc lại, nếu không tôi sẽ không tới nữa.” Tào Tháo lắc đầu cười khổ, thi lễ rồi xoay người rời đi, mọi người đều đi theo. Ta cũng thở dài ra một hơi, trở vào lều trại. Lữ Bố ở bên trong, ta ở bên ngoài, hấn không nói một lời, ta cũng tự ngồi vận công, vì trận chiến ngày mai mà chuẩn bị sẵn sàng.

Tới lúc muộn, có quân sĩ đưa tới hai phần cơm canh. Ôi, chuyện này Tào Tháo mà cũng làm được, phần của ta đầy đặn hơn hấn. Ta thấy buồn cười, lệnh quân sĩ kia đem cơm đưa cả cho Lữ Bố, ta có chuẩn bị lương khô (vẫn muốn giả bộ lãnh khốc). Lữ Bố bên kia vẫn không nói lời nào, ta chỉ nghe tiếng xiềng xích và chạm. Lúc này, tiểu binh đang cầm cơm canh của Lữ Bố cũng đứng đó, ánh mắt nhìn sang nội trướng, rồi lại nhìn sang ta, tay có chút run. Ta nhìn hấn ánh mắt lóe lên, rất nghi ngờ, liền gọi hấn tiến lại. Tên tiểu tử này có tật giật mình, quãng cả cơm canh xoay người bỏ chạy, có vấn đề! Ta chạy vài bước đã bắt được hấn. Tên tiểu tử này sợ hãi, ta chưa kịp hỏi, hấn đã khai sạch bách. Ta rất giận, nghĩ đi nghĩ lại, gọi hai gã tiểu binh, trói tên này lại để bên cạnh, ngày mai xử phạt.

Lúc mặt trời mới mọc, Tào Tháo đã sai người ở giữa quân doanh và thành Hạ Bì lập ra một đấu trường, ông ta dẫn theo người chờ ở đó từ sớm. Trương Liêu cùng Cao Thuận cũng bị áp giải tới. Ta chuẩn bị xong xuôi, ra sân đợi trước. Chỉ chốc lát sau, Lữ Bố cũng bị dẫn ra. Tào Tháo sai người nói lỏng hình cụ cho hấn, sau đó đem giáp trụ, phương thiên họa kích, ngựa Xích Thố của hấn trả lại. Lữ Bố bị giữ bên cạnh Trương Liêu cùng Cao Thuận, thở dài, ăn mặc chỉnh tề, nhảy lên ngựa. Ta cũng lên ngựa, cầm thương trong tay. Lữ Bố nhìn ta nói: “Tuy rằng người muốn tha mạng cho ta, nhưng trận chiến hôm nay, ta sẽ không hạ thủ lưu tình.” Ta gật đầu: “Như thế mới tốt. Quân hầu có thể đấu hết sức, chuyển đi này của ta mới không vô ích.”

Lữ Bố lại nhìn bọn Trương Liêu, chậm rãi nâng Phương Thiên họa kích lên, ta cũng hoành thương, giương mắt chống đỡ, một hồi sinh tử đã bắt đầu. Tào Tháo bọn họ nhìn không chớp mắt vào giữa sân, ai nấy đều quả tim nghẹn ngang cổ họng, kiểu đơn đấu này thật sự khó gặp, đặc biệt là các võ tướng, đều rất hưng phấn.

71. Phương Trường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 71: Quyết Đấu

Trong sân sát khí dâng lên, ánh mắt Lữ Bố nhìn ta đã bắt đầu xuất hiện chiến ý, hấn hét lớn một tiếng vọt tới. Ta cười, chỉ cần nhìn động tác khởi động của hấn, đã biết hấn hoàn toàn không từ bỏ, áp lực trong lòng quá lớn, tâm trạng này không thua mới lạ. Ta sẽ không khách khí với hấn, võ vào Tiểu Bạch tiến lên nghênh chiến. Tốc độ của Tiểu Bạch không thua kém Xích Thố, chúng ta giao thủ ở giữa sân.

Sau vài tiếng binh khí va chạm, hai ngựa tách ra, chúng ta lại một lần nữa xáp lại, trao đổi bốn chiêu. Sức mạnh Lữ Bố quả nhiên lớn hơn so với Vân ca ca, ta một chút cũng không dám giành hơn, binh khí chạm

nhau, khí huyết lập tức nhộn nhạo, may mà có kinh nghiệm tập luyện cùng Vân ca ca, nếu không, ta đã phải chịu thiệt thòi lớn rồi. Bên Lữ Bố cũng giật nảy mình, sau khi ta đỡ Phương Thiên họa kích của hắn, hai thương đâm thẳng vào mặt trong cánh tay hắn, tốc độ cực nhanh chưa từng thấy, hắn hiểu rõ lần này thật sự gặp được đối thủ.

Ta tranh thủ thời gian quay ngựa, bình ổn lại hô hấp, sau đó nhìn Lữ Bố cười lạnh: “Ồn hầu, người vẫn không thể từ bỏ. Trận chiến như vậy, ta không tận hứng, thật sự đáng tiếc.” Tâm lý chiến thôi, hi hi. Lữ Bố cắn chặt răng, không nói lời nào, ánh mắt sắc bén nhìn ta chằm chằm, ta không hề ngại, cũng chăm chú nhìn hắn. Hai người đồng thời phát lực, nhắm vào đối phương. Lần này, ta không do dự ra tay trước, liền tiếp đâm bốn thương vào tay và vai hắn. Lữ Bố ra sức ngăn đỡ, còn đánh trả ta một chiêu. Sức mạnh của ta không lớn, nhưng tốc độ không phải hắn có thể ngăn cản, lúc này hai ngựa lần lượt đổi bên, cũng chỉ là thăm dò lẫn nhau. Lúc hai người lại đối mặt, Lữ Bố gật đầu: “Người đứng là rất lợi hại, có điều, ta đã buông tay rồi, phóng ngựa đi!” Hắn hét lớn một tiếng, vọt lên.

Ồi, đây là đánh trận, không phải thi ca vũ, không cần phải rống lên như vậy. Ta nghĩ trong lòng, trên tay không ngừng đón đỡ công kích của hắn. Vòng ngựa trở về, ta đâm thẳng bốn thương, Lữ Bố cũng mau chóng chống đỡ. Quay ngựa lần nữa, ta không khách khí ra thương trước, liên tục xuất ra sáu chiêu. Lần này, Lữ Bố chống đỡ rất chặt vật, hắn không ngờ tốc độ của ta nhanh như vậy, trong lúc nhất thời không biết tránh thế nào. Hai ngựa tách ra, mũi thương ta đã có máu từ vết thương trên vai hắn. Lữ Bố nhìn vết thương trên vai, lại nhìn ta, trong mắt lộ ra một tia bi ai.

Ta vừa nhìn hắn vừa nói: “Ồn hầu còn muốn đánh sao?” Lữ Bố nghe vậy, ngẩng đầu nhìn ta, lại quay đầu nhìn bọn Tào Tháo, Trương Liêu, cắn răng gật đầu. Ta cũng biết hắn không cam lòng, vậy thì đánh tiếp cũng được, dù sao ta đã hoàn toàn nắm chắc. Hai con ngựa lại một lần nữa xáp vào, Lữ Bố dùng toàn lực tiến công. Không hổ là Chiến thần, qua lại mấy chiêu, đã biết khuyết điểm của mình bị đối phương nhìn thấy. Vì không cho ta tấn công vào tay, hắn ra tay đoạt lấy tiên cơ, không cho ta cơ hội. Trong lúc nhất thời, ta không có cách nào khác, đành gặp chiêu phá chiêu, bắt đầu đối chiến.

Lữ Bố càng không ngừng xoay ngựa tấn công, ta chỉ chậm chậm chống đỡ. Hắn tấn công liều mạng như vậy, ta đành chịu khổ. Phương pháp của hắn không tồi, ta đúng là mạnh hơn về tốc độ, hắn toàn lực đánh tới, ta tiếp không được, không dám cùng hắn chạm vũ khí, nếu không, chắc chắn sẽ bị nội thương, đành phải áp dụng phương pháp tránh né trước. Lúc Lữ Bố mãnh liệt đánh tới, ta dứt khoát không tranh tấn công nữa, chỉ nhìn đúng nơi họa kích của hắn ít chịu lực nhất, dùng thương bắt hắn tấn công. Có điều, khí lực của ta tuy rằng kém hắn không xa, lại có nội công phụ giúp, sức chịu đựng của ta vượt hơn hắn, mà hắn tấn công gấp gáp như vậy, sức mạnh rất nhanh cạn kiệt, ta cùng người kéo dài, xem người có thể tấn công tới khi nào? Cứ như vậy đã qua mấy chục chiêu, trong mắt đám người của Tào Tháo, ta đã rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể chống đỡ, không thể đánh trả, nhiều lần chỉ biết dựa vào sự linh hoạt của thân thể để thoát thân, vô cùng bị động. Tào Tháo bắt đầu hối hận, Thái Sử Từ đã muốn lên ngựa, nắm cung trong tay.

Lữ Bố ở trong sân biết rõ trong lòng, thoát nhìn ta chỉ có thể chống đỡ, không thể đánh trả, nhưng trên thực tế, hắn tấn công nhanh cũng không chiếm được nhiều lợi thế, ta chống đỡ vô cùng có trật tự, không có chút dấu hiệu nào sẽ thua. Mặc dù biết bản thân mình công kích như vậy, sức mạnh sẽ bị hao mòn tới cạn kiệt, nhưng mà, Lữ Bố tuyệt đối không để cho ta ra tay tấn công trước, lúc ta ra sáu thương kia, đã khiến hắn có cảm giác nguy hiểm và sợ hãi, cho nên, hắn chỉ có thể tiếp tục như vậy, hy vọng tới lúc ta không thể ngăn cản được nữa. Lại hơn ba mươi chiêu qua đi, các đại tướng trong sân đều nhìn ra được một ít chân tướng, Thái Sử Từ cũng buông cung xuống. Đám người Tào Tháo nhìn hoa cả mắt, đại khái cũng là lần đầu tiên có người duy trì lâu như vậy dưới sự tấn công của Lữ Bố.

Lại hơn ba mươi chiêu nữa qua đi, ta hối hận tự tìm khổ, sức mạnh của Lữ Bố tuy rằng bắt đầu giảm dần, nhưng huyết khí của ta cũng vì binh khí giao nhau mà chấn động không thôi, đành phải kéo dài thời gian phi ngựa, lưu chuyển nội tức, hồi phục lại một chút, hình như đã bị nội thương. Thầm nghĩ trong lòng: hơn một trăm chiêu rồi, Lữ Bố có thể liên tục công kích tới mức này đã vượt qua sự tưởng tượng của ta, xem ra, Vân ca ca không chắc chắn có thể thắng hắn. Cũng may, chúng ta đơn đấu, nếu trên chiến trường hai quân đụng độ, ta không chắc có thể nhanh chóng thắng hắn, thậm chí thắng bại khó nói.

Cũng may, Lữ Bố ra tay dần chậm lại, chứng tỏ thể lực hắn đã suy sệt, ta cũng không cần gắng gượng chống đỡ, bắt đầu có cơ hội ra tay. Lần này sau khi hai ngựa giao nhau, ta cho Tiểu Bạch chạy thêm hai mươi

bước, sau đó dừng lại, vững vàng chuẩn bị phản công. Lại một lần nữa hai ngựa giao nhau, ta không cho Lữ Bố cơ hội nữa, cuối cùng có thể nhanh chóng vung thương, lại là sáu chiêu đánh ra liên tục, dồn Lữ Bố luống cuống tay chân, miễn cưỡng chống đỡ. Ta vòng ngựa lại, không cho hắn kịp thở, lần nữa xuất thủ, lần này ta dùng toàn bộ sức mạnh cùng tốc độ, đâm tám thương vào bên dưới cánh tay Lữ Bố cùng bờ vai. Lữ Bố cuối cùng không chống đỡ nổi nữa, hai ngựa tách ra, hai vai cùng mặt trong tay phải ít nhất bị thương hai ba chỗ, hơn nữa một vết thương lúc trước, hắn đã chịu ba vết thương, chung quanh vết thương trên vai, máu đã thấm ra ngoài giáp trụ, khiến Tào Tháo bọn họ đều thấy được. Đám người Tào Tháo mừng rỡ, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đều hiểu rõ Lữ Bố sẽ thua.

Ta nhìn Lữ Bố, thở dài: “Ôn hầu, người tội gì cố chống đỡ như vậy, nhận thua đi!” Ánh mắt Lữ Bố đỏ lên, không trả lời ta, lần nữa nhìn bọn Trương Liêu rồi thúc ngựa vọt lên, sáp lại tấn công tiếp. Ta thở dài, đỡ bốn chiêu tấn công của hắn, sức hắn hiện tại không thể uy hiếp ta được nữa. Lữ Bố cố gắng thở sâu một hơi, lại tấn công thêm mấy hiệp, có điều, hắn đã là cung bắn hết tên, không căng được mấy hiệp nữa. Lại một lần nữa vòng ngựa trở về, ta vọt tới, lại là tám thương. Lần này, nơi Lữ Bố trúng thương là cổ tay và bờ vai, ta đâm trúng hắn ít nhất ba thương, tuy rằng đều không nặng (không thể khiến hắn trở nên tàn phế), nhưng hai vai hắn đều đã bị thương, cổ tay phải cũng trúng một thương của ta, hai tay đã không vận sức được nữa.

Lần này Lữ Bố không thể kiên trì được nữa, có muốn kiên trì cũng không nổi, tay trái buông thông Phương Thiên họa kích, nhìn miệng vết thương trên cổ tay phải cười khổ: “Tráng sĩ võ nghệ cao siêu, Bố thua rồi.” Ta gật đầu: “Ôn hầu nếu đã nhận thua, vì sao còn không xuống ngựa đầu hàng?” Lữ Bố nhìn bọn Trương Liêu, cười khổ một cái, ném Phương Thiên họa kích, xuống ngựa chịu trời. Ta âm thầm thở phào, trời ơi, nếu Lữ Bố lại điên cuồng tấn công thêm một trăm chiêu, ta cũng chịu không nổi nữa. Ôi, ta nên học tốt Thái Cực thần công của Vũ ca ca mới được.

Đợi Lữ Bố bị đưa tới trước mặt Tào Tháo, hắn nhìn bọn Trương Liêu cười khổ nói: “Bố đã tận lực, nhưng thật sự tài nghệ không bằng người ta.” Tâm ý của hắn đã hoàn toàn nguội lạnh, xoay người thở dài nói với Tào Tháo: “Tôi đã tận lực, mong minh công chỉ giết một mình Bố, buông tha cho họ!” Tào Tháo trong lòng cười ngất, dĩ nhiên đáp ứng Lữ Bố, ánh mắt lại nhìn đến ta.

Ta nhìn Lữ Bố, lạnh nhạt nói: “Ta hôm qua đã nói sẽ không giết Ôn hầu, người không cần nói gì nữa.” Trương Liêu cùng Cao Thuận nhìn nhau đều cười. Trương Liêu nhân tiện nói: “Tướng quân xin bảo trọng, chúng ta vì tướng quân mà chết cũng không tiếc.” Cao Thuận cũng không nói gì, chỉ gật đầu. Hai người đứng thẳng lưng, chờ Tào Tháo hạ lệnh chém đầu. Ta nghe thấy buồn cười quá, hai người quá đáng mà, trở lại Hứa Đô nhất định cho các người biết tay.

Điển Vi, Quách Gia, Thái Sữ Từ đang muốn bước lên nói chuyện, Tào Tháo đã đi tới trước mặt ta, mở miệng nói: “Tráng sĩ, có thể vì lòng trung thành của bọn họ mà tạm tha tính mạng được không? Tháo xin đa tạ!” Trương Liêu cùng Cao Thuận, còn cả Lữ Bố đều run lên, không nghĩ Tào Tháo lại vì họ mở miệng cầu xin. Mục đích của ta đã đạt được, ngày hôm qua ta đề xuất điều kiện này, chính là tạo điều kiện cho Tào Tháo thể hiện, bởi vì ta biết, Tào Tháo nhất định sẽ luyến tiếc những người tài năng như vậy. Mà phải để Tào Tháo thể hiện như vậy, mới triệt để thu phục được nhân tài như Cao Thuận. Ban đầu định để Tào Tháo cầu xin hai lần, rồi ta mới nói nể mặt Tào công, ta không lấy tính mạng họ nữa. Tuy rằng về sau có thể bị các ca ca trách phạt, nhưng mà trước mắt đành phải làm vậy! Có điều, mưu kế của ta có người muốn giúp đỡ, hi, không sợ về sau bị đánh.

Nhìn bọn họ, ta cười ha ha (cười đến chói tai): “Chuyện đánh cược đợt lát nữa hãy nói, ta có chuyện quan trọng cần xử lý trước.” Tào Tháo nghe tiếng cười của ta rung mình một cái, lập tức hỏi: “Chuyện gì?” Ta quay ra hướng bên ngoài sân ra hiệu, cho hai tiểu binh hôm qua đem người dẫn tới. Chỉ chốc lát sau, kẻ kia bị đem ra, ta nhìn hắn nói: “Tào công, cơm canh đêm qua là do ngài an bài sao?” Tào Tháo không hiểu lắm hỏi lại: “Đúng vậy, không được sao?” “Hừ, rất được, ngài hỏi tên này đi, có phải rất được không?” Tên binh sĩ kia sợ tới mức không ngừng lạy: “Không phải tiểu nhân tình nguyện, là hai vị đại nhân Hầu Thành, Ngụy Tục sau khi hạ độc trong thức ăn, ép tiểu nhân đưa tới, xin đại nhân tha mạng!”

Mọi người hoàn toàn choáng váng. Tào Tháo tuy rằng nghe không hiểu hết, cũng nắm được vấn đề. Ta cười lạnh: “Hạ độc trong thức ăn của Lữ tướng quân, là muốn hại hắn, hay là muốn hại ta?” Tào Tháo tức giận, nhảy dựng lên: “Người đâu, đem hai tên kia tới đây.” Từ lúc Lữ Bố xuất hiện, Hầu Thành, Ngụy Tục

đều sợ hãi, hôm qua nghe thấy ta muốn giữ lại tính mạng Lữ Bố, hai gã nóng nảy, sợ Lữ Bố về sau tính sổ, thương lượng nửa ngày, quyết định ra tay trước, độc chết Lữ Bố, làm vậy nếu có người biết, cũng tính trên đầu Tào Tháo. Ngày hôm qua, hai người đợi nửa ngày không thấy tiểu binh đưa cơm trở về, cũng không thấy Tào doanh có phản ứng gì, còn nghĩ việc Lữ Bố chết không ai phát hiện, còn tiểu binh bị dọa đã trốn mất, trong lòng còn thấy may mắn. Lúc này, nhìn thấy tiểu binh kia bị dẫn đến, đã sớm bị dọa tới tê liệt, quân sĩ phía dưới đưa thẳng chúng ra.

Tào Tháo chỉ vào hai người mắng to: “Bọn người làm ra việc này, muốn để Tháo bắt tin với thiên hạ sao? Một khi các ngươi thành công, người khác không biết hai người các ngươi cả gan làm loạn, chỉ nghĩ Tháo bất nhân bất nghĩa, lẽ nào lại như thế!” Lữ Bố nhìn bọn chúng cũng thở dài: “Các ngươi hiền thành đối chủ, tất nhiên là vì mình tìm đường sống. Ta chẳng oán trách gì, sao nhất định phải dồn ta vào tử địa? Ta đối với các ngươi không tệ, sao lại làm thế?” Trương Liêu cũng cười ầm lên, Cao Thuận nhìn thấy hai người đó, trong mắt sinh ra sát khí, nhìn bộ dáng nếu không bị trói, hẳn hai người họ đã muốn ăn thịt những kẻ kia rồi. Tống Hiến kia ở phía dưới, sắc mặt cũng tái nhợt.

Không để ý Hầu Thành, Ngụy Tục giải thích rồi cầu xin, ta nói với Tào Tháo: “Hai người này trước đối chủ theo địch, đã là bất trung, dĩ nhiên vì tính mạng bản thân và gia đình, đi cầu cạnh minh chủ, còn giải thích được; nhưng mà, mạng sống đã an toàn, phú quý đã được, lại không vì chủ cũ cầu xin, muốn hại tính mạng chủ cũ, thật là bất nghĩa. Thật sự thiên địa không thể dung, bọn tiểu nhân bất nghĩa thế này giữ lại làm gì?” Tào Tháo gật đầu: “Đúng là phải giết.” Ta đến trước mặt Lữ Bố nói: “Hai người này có phải thủ hạ của tướng quân không?” Lữ Bố hận nói: “Từng là như vậy. Nhưng...” Ta cười: “Nếu là vậy thì có thể rồi. Tào công, tôi lấy tính mạng hai kẻ này, ngài đồng ý chăng?” Vốn không muốn giết người, là các người tự tìm đến! Tào Tháo sững sốt rồi hiểu ra, ông ta cười lớn: “Đương nhiên có thể, người đâu, đem hai người trói lại, chém.”

Lữ Bố bọn họ cũng hiểu rõ ràng, bọn Quách Gia thở phào một hơi, lui ở một bên (sau này, ta mới hiểu rõ, Điển Vi cùng Thái Sữ Từ đã bàn nhau một khi ta thắng, muốn giết Trương Liêu, bọn họ sẽ hai đánh một, hoặc sẽ nói thẳng muốn cứu tính mạng Trương Liêu). Lữ Bố liền tiến lên cảm tạ: “Đa tạ tráng sĩ tha mạng, Bồ kiếp này nguyện báo đáp ân tình.” Ta mười phần ngạo khí chỉ vào Trương Liêu cùng Cao Thuận nói: “Ta có nói qua muốn lấy tính mạng hai người đó sao? Là các người tự nghĩ vậy.” Trương Liêu cùng Cao Thuận dờ khóc dờ cười. Ta cười thầm trong bụng, trên miệng vẫn lạnh lùng: “Có điều, ta cũng bội phục lòng trung thành của các người, hừ, trong hoạn nạn mới thấy rõ chân tình. Lữ ôn hầu, ta nhận ủy thác của người khác, cứu tính mệnh của người, cũng muốn người từ nay về sau dốc sức vì Tào công, không thể thay đổi, người có bằng lòng hay không?” Lữ Bố thở dài một tiếng: “Ta cũng có ý đó, nhưng minh công không muốn tiếp nhận.” Tình cảnh ngày hôm qua hẳn không quên được. Nghe hắn nói, không chỉ ta mà tất cả mọi người đều nhìn Tào Tháo.

Tào Tháo nghe vậy cũng cười to, trong lòng cực kỳ đắc ý, ngày hôm qua không dám đồng ý, là sợ không ai có thể chế phục Lữ Bố. Lúc này đã có, đương nhiên ông ta không sợ nữa: “Ha ha, ha ha, Tháo kỳ thực cũng hiểu Ôn hầu. Vốn là muốn vậy, chỉ là hôm qua...” Ông ta nhìn một lượt mấy người bên cạnh, nói tiếp: “Hôm nay, có lời của tráng sĩ, Tháo sao có thể hại Ôn hầu nữa? Đã vậy, về sau thiết thời Phụng Tiên về dưới trướng của ta.” Vừa nghe Tào Tháo nói xong, Lữ Bố thở phào, xoay người quỳ trước Tào Tháo: “Minh công, Bồ từ nay về sau xin theo lời minh công sai bảo, không có ý nghĩ nào khác.” Hắn lại nhìn Trương Liêu, Cao Thuận: “Ta đã thật lòng đầu hàng, hai người các người có muốn cùng Bồ thờ chung một chủ không?” Trương Liêu, Cao Thuận nhìn một cái, rồi cũng quỳ trước Tào Tháo: “Thần xin hàng.” Tào Tháo vô cùng cao hứng, vội vàng chạy tới, tự mình cởi trói cho ba người: “Có được ba vị tướng quân, Tháo trong lòng mừng rỡ, quyết không phụ các người.”

Thấy ai nấy đều vui vẻ, ta cũng chuẩn bị chuồn đi, hôm nay thật mệt mỏi, phải dưỡng sức hai ngày, Lữ Bố này thật sự lợi hại. Nhìn bọn họ như vậy, ta trở lại lên ngựa định đi, Tào Tháo đã bước nhanh tới giữ lấy dây cương: “Tráng sĩ tội gì đi mau vậy. Ở lại đây mấy ngày để Tháo cảm tạ.” Ta lắc đầu nói: “Tôi lưu lạc chân trời, không bị hạn chế đã quen, không quen mấy nghi thức xã giao đó, ngày sau còn có lúc gặp lại, ngài không cần giữ.” Tào Tháo nghĩ lại, không dám giữ nữa, nuối tiếc buông tay. Ta tới trước mặt Trương Liêu gọi: “Văn Viễn tướng quân.” Trương Liêu nhìn ta: “Tráng sĩ xin để lại tên?” Ta lắc đầu: “Thân phận của ta, Tào công đã biết. Lần này tới đây tất cả đều vì ngài, mong ngài tự thu xếp ổn thỏa.” Trương Liêu ngăn người. Quách Gia vội tiến tới: “Huynh có gì muốn nói với Gia không?” Ta lắc đầu, thúc ngựa bỏ

chạy, giỡn chặc, Quách Gia là quý tinh ranh, ta không thể để hấn nhìn ra sơ hở.

72. Phụng Tườn Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 72: Tránh Thễ Hiệ

Tào Tháo nhìn ta rời khỏi quân doanh, trong lòng tuy rằng không đành lòng, nhưng cũng không thể làm gì khác. Trở lại lều trại, Trương Liêu tiến đến hỏi thăm: “Minh công biết thân phận của hấn sao, có biết tên không?” Tào Tháo nắm tay hấn: “Văn Viễn đừng vội, ta đã lệnh thuộc hạ chuẩn bị tiệc rượu an ủi các người, xong xuôi sẽ nói cho người nghe, sau này sẽ nói.” Trương Liêu cảm thấy quái lạ. Lưu Bị đứng ở bên cạnh, cách bọn Lữ Bố một chút, nghe thấy câu hỏi của Trương Liêu, cũng ngóng câu trả lời, nhưng Tào Tháo không nói, hấn cũng không làm gì được. Tào Tháo thấy việc ở Từ châu đã xong, ra lệnh giải quyết tốt hậu sự, lại lệnh Trần Đăng quản lý Từ châu, đợi mọi chuyện xong xuôi, trời cũng đã tối, trong quân trường tiệc rượu đã bày xong, mọi người tự nhiên ăn uống. Đương nhiên, trong bữa tiệc Lưu Bị cảm thấy rất xấu hổ, Lữ Bố cơ bản không nhìn Lưu Bị lấy một lần, Trương Liêu lại nói chuyện với Quan Vũ cả nửa ngày.

Đợi lúc tiệc tan. Thấy Lưu Bị đã đi, Tào Tháo giữ Lữ Bố, Cao Thuận ở lại, rồi tự mình kéo Trương Liêu cùng bọn Quách Gia trở về lều trại. Nhìn ánh mắt khó hiểu của ba người, Tào Tháo cười nói với Trương Liêu: “Đêm qua Từ Nghĩa nói người chưa biết hấn. Hôm nay là huynh đệ gặp gỡ.” Trương Liêu a một tiếng. Bên kia Quách Gia cười hi hi tiến lên: “Quách Gia, Quách Phụng Hiếu xin ra mắt Nhị ca.” Thái Sứ Từ thỏ dài bước lên: “Từ Nghĩa xin ra mắt Nhị ca.” Điển Vi cũng bước lên: “Văn Viễn, ta là đại ca, người phải bái kiến ta.” Thật không khách khí, Trương Liêu mang về mặt nghi hoặc nhìn Tào Tháo.

Hôm qua trên chiến trường, Thái Sứ Từ sợ Điển Vi lỡ mồm liền nói cho hấn biết, người đi bắt Lữ Bố, ta đi tìm Nhị ca. Rời khỏi Điển Vi, hấn bắt được một tên lính của Lữ Bố, bảo hấn đưa mình đi tìm Trương Liêu. Thật thuận lợi, ở cửa nam gặp Trương Liêu đang tìm đường đi. Trương Liêu nhìn thấy một viên tướng chạy tới, hấn không nói gì, vung tay đánh luôn. Thái Sứ Từ đành phải vừa chống đỡ vừa lui, thật vất vả mới tìm được cơ hội, vội vã giới thiệu mình là lão tứ, là ca ca của Từ Văn. Trương Liêu kia vẫn mặc kệ mà đánh tới, Thái Sứ Từ không có cách nào, chạy lui mấy chục bước, quay đầu bắn một mũi tên, trực tiếp trúng vào mắt con ngựa của Trương Liêu khiến nó giật mình ngã xuống, hất Trương Liêu xuống nước, xung quanh Tào quân ào lên, bắt hấn trối lại. Cho nên hôm qua ta mới thấy hấn trong bộ dạng kia.

Lúc này, Tào Tháo nhìn Trương Liêu cười: “Các người đều là huynh trưởng của Triệu Như. Hấn từng nói qua chưa?” Trương Liêu hiểu rõ, nhìn bọn Điển Vi cười khổ: “Từ Văn cũng có nói, hấn còn có mấy vị huynh trưởng kết nghĩa, không ngờ đều ở chỗ mình công.” Tào Tháo cười to: “Như vậy, các người chính là huynh đệ sum họp.” Quách Gia tiến lên thi lễ: “Việc hôm qua, Gia không thể chiếu cố huynh trưởng, mong huynh trưởng bỏ quá cho.” Thái Sứ Từ cũng nói: “Chuyện hôm qua gấp gáp, Từ Nghĩa vô lễ.” Trương Liêu vội vàng đáp: “Phụng Hiếu, Từ Nghĩa sao lại nói lời này, đều là vì mình chủ thôi. Huống hồ ta đã hiểu rõ, tính mạng của ta hấn là do các người ở chỗ mình công cầu xin giúp, còn phải đa tạ là khác.” Quách Gia cười khổ: “Gia đâu có năng lực này. Ôi, nói thật nhé, Gia tuy là mưu sĩ của chủ công, việc cứu mạng người này, không phải công lao của Gia, Từ Văn mới là người bắt đầu, không phải có Từ Văn, tính mạng Lữ tướng quân khó bảo toàn.”

Nhìn vẻ khó hiểu của ba người, Tào Tháo cười khổ: “Vị hiệp sĩ che mặt này, cũng là sư huynh của Từ Văn. Nhưng mà, cũng là một quái nhân, vừa không muốn lộ mặt, cũng không muốn để lại tên, ôi.” Ông ta vẫn còn đau lòng. Trương Liêu giờ mới hiểu, chẳng trách nói vì ta mà tới, thì ra là như vậy! Lữ Bố trong lòng thấy thật may mắn, lúc trước kêu Trương Liêu cùng Triệu Như kia kết huynh đệ thật chính xác, còn có thể cứu mạng. Cao Thuận lại nghĩ chuyện khác: “Ai da, không thể để người này đi. Triệu Như từng nói sư huynh hấn là người am hiểu bài binh bố trận, ôi, bỏ lỡ mất rồi.”

Tào Tháo nghe thấy cười lớn: “Thanh An tướng quân yên tâm. Từ Văn từng nói, Thanh An tướng quân là cao thủ dùng binh, về sau Tháo còn muốn dựa vào tướng quân huấn luyện Hãm Trận Doanh, việc bày binh bố trận sẽ có người truyền thụ cho tướng quân.” Cao Thuận miệng nói rộng, hấn không nghĩ tới Tào Tháo sẽ cho hấn tiếp tục quản Hãm Trận Doanh. Tào Tháo trong bụng cũng cười thầm: Cao Thuận là người trung thành, hấn giờ đã quy hàng thì sẽ không phản nữa, đem Hãm Trận Doanh cho hấn phụ trách, một

là trọng dụng nhân tài, hai là trên thực tế không cho Lữ Bố binh quyền, ha ha, cũng không sợ Lữ Bố lại phản, hấn mà muốn phản, Trương Liêu và Cao Thuận sẽ không theo hấn nữa. Ông ta trong lòng tính toán, nhưng Lữ Bố lúc này hoàn toàn không có ý phản, hấn chỉ nghi ngờ thái độ của Tào Tháo đối với ta.

Cho nên Lữ Bố hỏi thẳng: “Triệu Như đúng là một người không tồi, khinh tiền tài yêu kẻ sĩ, sảng khoái chân thành, nhưng tôi thấy mình công với hấn rất tôn sùng, như vậy là sao?” Tào Tháo cười, nhìn Thái Sữ Từ. Thái Sữ Từ hiểu rõ, tới trước cửa trưởng coi chừng. Tào Tháo mới nói: “Hôm nay, Tháo nói thật với Phụng Tiên, Triệu Như kia vốn là mưu sĩ của Tháo, theo Tháo đã sáu năm, còn trước cả đám người Phụng Hiếu nữa. Các người coi hấn là bằng hữu, Tháo cũng không lừa các người nữa.” Chuyện này khiến cả ba người há miệng có thể nhét vừa ba quả trứng chim.

Qua một hồi thật lâu, Lữ Bố mới cười khổ: “Thì ra, Bố bị hấn lập mưu, ôi, vừa rồi Bố còn tự vui mừng, thấy trước kia kết bạn với Triệu Như đúng là một nước cờ hay. Khó trách hấn vài ngày trước đến khuyên Bố nên chọn một mình chủ để góp sức, kiếp này mới thành được sự nghiệp, ha ha.” Cao Thuận nhìn Trương Liêu: “Khó trách chúng ta nhiều lần khuyên hấn ở lại, hấn luôn không chịu.” Sắc mặt Trương Liêu rất không tốt, có cảm giác bị lợi dụng, hấn nhìn bọn Quách Gia hỏi: “Triệu Như kết bái cùng ta, là có mục đích này sao?”

Quách Gia cười: “Tử Vân là loại người tiểu nhân như vậy sao? Hấn vì huynh đệ bằng hữu, có thể bỏ qua chuyện sống chết. Hấn kết nghĩa với huynh, chính là thật lòng đó. Cho dù huynh không muốn cùng chúng ta ở cạnh nhau, huynh gặp nguy hiểm, hấn cũng sẽ toàn lực cứu giúp, Tử Nghĩa chính là được hấn như vậy mà cứu tới đây. Lần này vì cứu huynh trưởng cùng tính mạng Lữ Ôn hầu và Cao tướng quân, hấn đã đặc biệt tới Giang Nam tìm sư huynh tới, Nhị ca không thể hoài nghi con người của Tử Vân.” Trương Liêu ngẫm lại cũng đúng, Triệu Như chưa từng làm hại tới mình, ngược lại, nhiều lần giúp đỡ, hấn cười khổ, nhưng trong lòng không buông được, Quách Gia hiểu được, nghĩ rằng cứ từ từ đem con người của ta nói cho hấn biết.

Tào Tháo nhìn bọn họ: “Tử Vân là người cơ trí, nhưng lá gan quá lớn. Phương pháp hấn dùng để giúp đỡ ta, từ xưa tới nay chưa từng thấy. Hấn ở bên ngoài nhiều năm vất vả, vì ta mưu tính, lại luôn tìm kiếm nhân tài, bản thân hấn cũng là người biết hâm mộ anh hùng hào kiệt, cùng người khác quen biết, đều lấy chân thành đối đãi. Hôm nay, Tháo nói cho các người biết thân phận của hấn, các người phải giữ kín miệng, đừng lộ nửa lời, hấn chỉ là một người yếu nhược, không chịu được một nửa điểm thương tổn đâu.” Lữ Bố cười khổ nghĩ thầm, Triệu Như có một sư huynh xuất quỷ nhập thần như vậy, ai dám hại hấn? Đương nhiên, lời này không thể nói, hấn chỉ cười: “Người như thế ai nỡ nhẫn tâm hại chứ, có điều, gặp hấn nhất định phải khiển trách mới được.” Tào Tháo cười: “Phạt hấn đãi rượu Ôn hầu đi.” Mọi người đều cười.

Lại nói, Tang Bá tự Tuyên Cao, người Thái Sơn (sách viết: Cha Bá tên Giới, làm cai ngục trong huyện, Thái thú muốn giết người theo ý riêng, Giới không nghe. Thái thú giận giữ bắt Giới tới phủ nha, lúc ấy cả trăm người đưa tiễn. Bá mười tám tuổi, đem hơn mười người khách đi theo đường nhỏ trong núi muốn cứu cha, những người đi theo Giới không ai không cảm động, hai cha con chạy trốn tới Đông Hải, từ đó Bá nổi danh là kẻ dũng mãnh) cùng Tôn Quan, Ngô Đôn, Doãn Lễ tụ tập lại, Bá là chủ soái, đóng quân ở Khai Dương. Tào Tháo tiến binh Từ châu, Tang Bá định mang binh giúp Lữ bố. Lúc thành Hạ Bì bị phá, quân Lữ Bố có người đào thoát được, chạy tới chỗ Tang Bá, nói Lữ Bố gặp nguy. Tào quân kéo tới, Tang Bá tự nghĩ không thể địch lại, liền bỏ thành chạy trốn. Tào Tháo sau khi có được đám người Lữ Bố, liền treo thưởng bắt Tang Bá. Tang Bá thấy chuyện rất gấp gáp, lại nghe Lữ Bố đã hàng, liền tự tới quân doanh. Tào Tháo thấy vậy mừng lớn, bởi vì ta đã nói qua, đây là một tướng quân tài ba, một mình đảm đương một cánh quân. Ông ta lập tức phong Bá là Lang tá tướng, cũng sai Bá đi chiêu hàng Ngô Đôn, Doãn Lễ, Tôn Quan, Quan Huỳnh Khang vv. Không mất nhiều ngày, ai nấy đều quy thuận. Tào Tháo phong Ngô Đôn làm thái thú Lợi Thành, Doãn Lễ làm thái thú Đông Hoàn, Tôn Quan làm thái thú Bắc Hải, Quan Huỳnh Khang làm thái thú Thành Dương, cũng tách một phần hai châu Thanh, Từ ra, giao cho Tang Bá quản lý. Nhìn lại Tổng Hiên, biết hấn sợ bọn người Lữ Bố (đi đường cũng trốn tránh), dứt khoát đem hấn làm thủ hạ Tang Bá, Tổng Hiên đương nhiên hết sức đồng ý. Mọi chuyện sắp xếp xong, Tào Tháo hỏi sư về Hứa Đô.

Lúc Tào Tháo về tới Hứa Đô, ta đã sớm có chuẩn bị. Nói chơi, Trương Liêu bọn họ trở về, có thể tha cho ta mới lạ, không thể hiện tốt còn biết làm sao? Cho nên, ta xuất tất cả vốn liếng, trước tiên ở trong thành tìm một tòa nhà bốn mặt lớn (vì sao lại là bốn mặt? Xem hồi sau sẽ rõ) và tòa nhà bốn mặt nhỏ một chút, rồi tự ra tay bố trí lại nhà cửa, hoa cỏ cây cối, đình viện, dùng hết sức luôn.

Tuân Úc thấy ta làm thay việc của ông ta, ban đầu rất cảm động, sau này biết dụng ý của ta, ta ác cười nói: “Triệu Như, người quá xa xỉ, ta sẽ không đưa ngươi tiền, tự mình xuất tiền đi.” Ta giật nảy mình, thế này sẽ tốn bao nhiêu tiền chứ? Ta khóc. Có điều ta chính là gian thương, cho nên cười với ông ta: “Văn Nhược à, không bằng ta đi xin ý chỉ của chủ công được không? Ở đây cho ông bố trí cũng được. Có điều, bọn họ thích cái gì, ta mới hiểu rõ, ông hiểu không? Đặc biệt là Lữ Bố, nếu hắn không hài lòng, cho rằng ta lạnh nhạt với hắn, xảy ra chuyện gì ta cũng mặc kệ nhé.”

Tuân Úc tức giận: “Hừ, xem ra, Lữ Bố dù hài lòng cũng sẽ bị ngươi xúi bẩy thành không, xem như ta sợ ngươi rồi. Có điều, người ngoài nói ngươi mượn chuyện này kiếm bọn tiền đó. Khổng Văn Cử kia luôn mắng ngươi là tiểu nhân, coi chừng ngày nào đó Mao Giới lại bắt ngươi đi đánh một trận.” Ta cười to: “Ta không sợ, trên người có ngọc bội của chủ công ban, bọn họ không dám đụng tới ta đâu. Nhưng mà mắng càng lợi hại, đối với việc ta làm càng có lợi, ta càng cao hứng. Đặc biệt loại hữu danh vô thực như Khổng Dung, càng nhiều người tin hắn, ta càng an toàn.” Tuân Úc thở dài: “Nói không lại ngươi.”

Ta nhìn Tuân Úc cũng thở dài: “Tiên sinh vẫn hoài nghi lòng trung thành của Lữ tướng quân phải không? Các ông có rất nhiều người đều nghĩ vậy đúng không?” Tuân Úc gật đầu: “Thanh danh trong quá khứ của hắn thật sự quá...” Ta lắc đầu: “Đó là vì các ông thật sự không biết hắn. Con người Ôn hầu thật sự không thể tính là tiểu nhân lật lọng, nhiều nhất chẳng qua là người không có chủ kiến. Người giống Ôn hầu, nếu gặp được một minh chủ hắn đặc biệt ngưỡng mộ, sẽ là một chiến sĩ dũng mãnh vô địch, là một vị tướng quân chinh chiến trên sa trường. Mà chủ công chính là minh chủ như vậy. Cho nên, Lữ Bố tuyệt đối sẽ không phản nữa. Còn chưa nói, tài nghệ của hắn giờ đã không còn là đệ nhất, có người có thể khắc chế hắn, các ông còn sợ cái gì? Dũng sĩ thảo nguyên bội phục nhất chính là người mạnh hơn mình. Con sói đầu đàn gặp phải một thợ săn có thể khuất phục nó, sẽ trở thành một con chó săn trung thành, các người cứ chờ xem!”

Tuân Úc cười: “Người nói cũng có đạo lý. Dù sao, chúng ta cũng sẽ không cho hắn một mình mang binh, không có binh quyền, hắn không có khả năng gây sóng gió.” Ta cười cười: “Săn thú vẫn phải dùng chó săn, chim ưng thuộc về bầu trời vẫn nên để nó vỗ cánh bay cao, khả năng săn mồi như vậy, một đại tướng vô địch như vậy sao có thể bỏ qua? Tiên sinh chưa biết làm thế nào để huấn luyện chim ưng, ta thì biết. Chính phục bằng vũ lực là bước đầu tiên, quan trọng là thu phục được nhân tâm. Chúng ta lúc này có thể làm là cho con chim ưng ấy cảm giác được thành ý của chúng ta, đó là thượng sách tâm lý chiến.” Tuân Úc lắc đầu, không nói gì nữa.

Lúc Tào Tháo trở lại Hứa Đô, ta còn đang bận việc. Tào Tháo tất nhiên trước mặt hoàng đế khen ngợi công lao một phen, dẫn Lữ Bố tới gặp Hoàng đế, cũng thượng tấu xin phong thưởng. Hoàng đế vừa thấy Lữ Bố, vô cùng cao hứng, cho rằng mình có thể tìm được người tâm phúc, có thể giúp đỡ chính mình, hắn từ lúc bị bọn người Đồng Thừa xúi bẩy, bắt đầu đề phòng Tào Tháo, cũng chuẩn bị giết người. Lữ Bố đến, càng khiến hắn hưng phấn khác thường, bởi vì, Đồng Trác chính là do Lữ Bố giết. Hoàng đế lập tức phong Lữ Bố là Phiêu Kỵ tướng quân, địa vị chỉ nhỏ hơn Tào Tháo một chút. Tào Tháo trong lòng rung mình, cúi đầu trầm tư một lúc lâu. Cũng may người đi theo về nói, Lữ Bố không có biểu tình kích động gì, lại nói, chức vụ như thế cũng được, không lính, tướng quân này cũng chỉ là trang trí. Tào Tháo cũng không ngồi không, lập tức phong Cao Thuận, Trương Liêu, Thành Liên làm Việt Kỵ giáo úy cùng Pháp Lỗ giáo úy, Điển Trường giáo úy, trực tiếp sung vào quân dưới trướng mình, mỗi người lại cấp một dinh hậu, hi hi, bắt đầu chơi đấu trí rồi đây.

73. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 73: Thu Phục Nhân Tâm (1)

Lúc Lữ Bố về mặt nghi ngờ bị Tào Tháo đích thân đưa tới phủ Phiêu Kỵ tướng quân của hắn, hai người đều giật nảy mình. Ta không chỉ dùng đồ trang trí cực phẩm còn hơn cả hoàng đế trang hoàng cho các phòng, còn ở ngoài hoa viên (có thể gọi là một thảo nguyên nhỏ) dựng một căn lều du mục, hoa viên này so với diện tích phòng ốc còn lớn hơn. Một cái lò nướng được đặt trên bãi cỏ bên cạnh một con suối nhỏ, bên trên đang nướng nguyên một con dê, ở bên cạnh đang bận túi bụi chính là ta. Phản ứng của Tào Tháo thật sự là sững sờ (tuy rằng có Tuân Úc rào đón trước, ông ta vẫn thiếu chút nữa là rớt cả tròng mắt), lập tức cười (trong bụng thì mắng chửi ta, tên tiêu xài phung phí này...): “Ôn hầu, nơi này có vừa lòng không? Có cần gì nữa cứ việc nói ra, ta cho Tử Vân làm lại là được?” Ta ở bên kia rừng mình một cái.

Lữ Bố mấy năm vất vả ngược xuôi, bản thân vốn là một kẻ quê mùa (đương nhiên là về phương diện này), chẳng trách vừa nhìn thấy khung cảnh đó, cả người đứng ngu một chỗ luôn, ba tiểu thiếp hắn đem theo cùng con là Lữ Thiển cũng đứng ngẩn người trong nhà! Tào Tháo hỏi hai lần, hắn mới kịp phản ứng, nhìn Tào Tháo nói: “Minh công đối với Lữ Bố ơn dày. Bố trong lòng sao yên?” Tào Tháo trên mặt cười, trong lòng khóc (Triệu Như này hơi quá tay rồi, ta còn không được hưởng thụ như vậy): “Ôn hầu nhiều năm khổ cực, đương nhiên phải nghỉ ngơi thật tốt mới được, như thế này chỉ sợ quá gấp gáp.” Lữ Bố trong lòng cảm động (chưa từng có ai tốt với hắn như thế), người không tự giác chạy tới lều du mục, vuốt ve khung lều cùng lòng vải, cả người đã đắm chìm trong hồi ức.

Ta đến gần Tào Tháo, nhìn thấy ánh mắt ảm ướt của Lữ Bố, than nhẹ một tiếng: “Trăng vẫn chiếu cố hương*! Tào công biết lòng Ôn hầu vậy.” Tào Tháo nhìn xéo ta một cái, trong mắt lại có sự tán thưởng, ông ta cũng nhận ra tâm của Lữ Bố đã bị căn lều du mục nhỏ bé kia nắm giữ. Lữ Bố nghe ta nói trăng vẫn chiếu cố hương, hắn nâng mắt nhìn Tào Tháo: “Minh công hiểu rõ lòng Bố, Bố trọn đời không quên. Ngài đừng lo lắng nữa, Bố không phải hạng người không biết tri ân.”

Tào Tháo cười to: “Phụng Tiên nói đùa. Triệu Như có tài nấu nướng, hương vị thịt dê nướng khiến Tháo không thể tự chủ, ta và người có phúc hưởng lộc rồi!” Ta cũng cười nói: “Ôn hầu, nơi này là nhà của ngài, về sau sẽ có rất nhiều thời gian nhớ lại chuyện xưa. Đợi thời cơ chín muồi, tướng quân đưa ta về thảo nguyên, muốn phóng ngựa reo ca cũng dễ dàng mà.” Lữ Bố cười tự trào, cùng chúng ta ngồi trên cỏ, ta tự xé thịt dê cho hắn và Tào Tháo.

Đợi ta đem rượu trong túi da đưa cho Lữ Bố, Tào Tháo ngạc nhiên nhìn Lữ Bố ngửa đầu uống rượu, ăn thịt, nhưng lệ rơi đầy mặt. Ta nhẹ nhàng rót cho Tào Tháo một chung rượu rồi giải thích: “Túi rượu da dê, thịt nướng xé tay, chính là cách ăn mừng của dũng sĩ chinh chiến trở về ở quê hương Lữ tướng quân. Còn có lửa trại cùng mỹ nữ ca vũ, đáng tiếc Tử Vân không làm được.” Lữ Bố buông rượu xuống, nhìn ta: “Triệu Như, người biết thật nhiều, Bố bội phục người. Minh công cùng các người là người như vậy, chẳng trách có thể thành nghiệp lớn, Bố rất phục.” Ta nghe thấy, nhìn Tào Tháo, ông đã nói cho hắn biết thân phận của ta? Miệng cũng thật quá nhanh đi!

Nhìn Lữ Bố, ta chỉ cười thần nhiên: “Tướng quân mấy năm nay hành trình mệt mỏi, vẫn muốn tìm kiếm một cơ hội vươn lên, kiến công lập nghiệp, nhưng có lòng không có lực. Mấy người ngài gặp trước kia đều không phải minh chủ, nếu không sao phải chịu khổ sở như vậy. Người khác không hiểu tướng quân, chủ công lại là tri kỷ của tướng quân; người khác phỉ báng tướng quân, chỉ có chủ công hiểu rõ tướng quân. Từ lúc ở Duyệt châu, chủ công tuy cùng ngài là địch, thủ hạ có kẻ phỉ báng với tướng quân, chủ công lại nói, ông ấy có thể hiểu được việc làm của tướng quân, biết tướng quân có nhiều chuyện không thể không làm.”

Tào Tháo đương nhiên hiểu rõ ý ta, ông ta cười: “Đây cũng là anh hùng tiếc anh hùng thôi. Ôn hầu là hào kiệt đương thời, Tháo sao lại không bội phục? Hôm nay Ôn hầu đã về cùng Tháo, mọi chuyện trước kia đều bỏ qua hết.” Ta tiếp theo nịnh nọt: “Chủ công dùng người tài không so đo tính toán, đãi thuộc hạ ơn dày, đãi bạn bè thật lòng, cho nên, chúng ta mấy người đều tận tâm tận lực, không để thẹn lòng với chủ công vậy.” Lữ Bố than thở: “Bố hôm nay mới gặp được minh chủ! Sao dám không quên mình phục vụ?” Tào Tháo cười, nâng rượu mời. Ta cũng cười to đứng dậy: “Chủ công cùng Ôn hầu từ từ ăn uống, để Tử Vân đón một người tới.” Hai người đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn ta, ta chỉ cười không giải thích gì, xoay người đi ra.

Nhìn ta đi, Lữ Bố lấy làm kỳ lạ: “Triệu Tử Vân còn ít tuổi, mà chín chắn như vậy, minh công thật có phúc khí.” Tào Tháo cũng cười: “Có được Tử Vân, thật sự là phúc khí của Tháo. Dưới trướng của ta, Tử Vân tuổi nhỏ nhất, thời gian theo ta cũng lâu nhất, mưu lược cũng giỏi nhất, lại càng không sợ gian khó, ở bên ngoài lao碌, vì Tháo tìm kiếm người tài trong thiên hạ, vì Tháo mưu đồ, không so đo danh lợi, người ngoài đều nói hắn là tiểu nhân, gian thương, ôi, thấy hắn như vậy, Tháo thật sự không đành lòng! Mấy lần bảo hắn đừng mạo hiểm nữa, nhưng hắn không chịu nghe!” Lữ Bố rơi vào trầm tư.

Ta đương nhiên đi tìm Trương Dương tới! Trương Dương hiện tại cũng đang đi lòng vòng trong phủ đệ của ông ta. Nhà ông ta ở ngay cạnh nhà Lữ Bố, chẳng qua không lớn bằng thôi. Ông ta căn bản không nghĩ tới ở Hứa Đô lại được đãi ngộ như vậy, rất ngạc nhiên, cũng sinh ra cảm kích với Tào Tháo. Ông ta lại không biết, Tào Tháo còn chưa biết ông ta cũng ở đây! Nhìn thấy ta, ông ta cười: “Xem ra, Tào Mạnh Đức không tồi, Dương xin nghe lời tiên sinh, góp sức cùng ông ấy, dù sao, Phụng Tiên cũng đã quy thuận.”

Ta cười lớn: “Cạnh nhà đại nhân chính là phủ đệ của Lữ Ôn hầu, bên kia đang nướng thịt dê, Tào công đang ở đó, đại nhân có muốn qua đó không?” Trương Dương cười: “Ta cũng đang muốn đi gặp Tào công.” Ta cười thần bí: “Ta cũng không dám giấu đại nhân, Tào công vì ngài dựng phủ đệ này chính vì nghe nói ngài là bằng hữu của Ôn hầu, nghĩ đại nhân có thể tới đây nên chuẩn bị trước. Nhưng ông ấy không biết đại nhân đã ở đây, ngài qua đó chắc chắn sẽ khiến hai người giết mình.” Trương Dương há to miệng, không nói nên lời.

Lúc Tào Tháo cùng Lữ Bố nhìn thấy Trương Dương, đúng là giết mình, thế nào cũng không nghĩ tới. Trương Dương cũng thở dài tiến lên chào: “Tào công đối đãi với ta hậu như vậy, Dương cảm kích vô cùng. Hôm nay xin chính thức quy thuận đại nhân, mong đại nhân không chê.” Ta cười lớn (trong lòng rất đắc ý): “Tào công, Trương đại nhân đã tới đây mấy ngày, đối với phủ đệ ngài chuẩn bị trước ở bên cạnh vô cùng cảm kích.” Tào Tháo rất thông minh lập tức bước lên cầm tay Trương Dương: “Đại tư mã nguyện ý tới, Tháo muốn tìm cũng không được. Nhưng mà sắp xếp không được chu đáo lắm, mong rằng ông không thấy thất vọng.” Trương Dương cũng vội vàng nói rất vừa lòng.

Lữ Bố cũng tiến lại nói chuyện lâu ngày không gặp với Trương Dương. Nhìn thấy bọn họ muốn nói với nhau, ta cũng cáo từ: “Tào công, Ôn hầu, Trương đại nhân, mọi người từ từ nói chuyện, Triệu Như còn có việc làm ăn, không quấy rầy nữa.” Tào Tháo vừa nghe đã hiểu, Trương Dương không biết thân phận ta, liền gật đầu để ta đi. Ôi, không phải ta muốn bỏ đi, thật sự không muốn đi đâu, nếu có lý do gì đó để ta không phải gặp Trương Liêu, ta cũng muốn có. Nhưng mà phải đối mặt thôi, trốn cũng chẳng thoát, chậm nữa chỉ sợ càng bị mắng nặng hơn.

Đợi ta giả làm trộm lặng lẽ đột nhập vào phủ Trương Liêu, bên trong đang cực kỳ náo nhiệt. Ta nhẹ nhàng nấp ngoài cửa nhòm vào trong nhà, mấy ca ca toàn bộ đều ở đó, Cao Thuận cũng có mặt, phòng khách đã bày tiệc rượu. Thái Sứ Từ tình mắt, không nói gì, chỉ ha ha cười đứng dậy đi ra ngoài, một phát tóm được tay ta kéo vào: “Trốn à, xem người trốn tới lúc nào?” Trương Liêu nhìn Cao Thuận, sau đó vẫy tay gọi ta, ta không ngốc, thuận thế trốn phía sau Diển Vi, lẩn đầu. Đáng tiếc, mấy người này đã liên kết với nhau (mới gặp vài ngày đã đoàn kết vậy sao?), Diển Vi không nói một lời đẩy ta tới trước mặt Trương Liêu.

Nhìn ánh mắt Trương Liêu như có thể giết người, trong lòng ta căng thẳng, liền cúi đầu nói: “Tử Vân biết sai rồi, có điều, không thể hoàn toàn trách đệ. Trung nghĩa là gì, trước là trung quân, sau mới là tình nghĩa, không thể nói đệ không đúng. Lại nói, trận đánh này, chủ công đã đặc biệt hạ lệnh không được phép tổn hại tính mạng các huynh.” Trương Liêu không nói gì, nhưng mà lấy tay gõ gõ vào án kỷ, suy nghĩ gì đó. Cao Thuận cũng cười: “Ta không có gì để nói, không cần sợ ta.” Ta khóc, ta mà sợ sao?

Quách Gia cười ha ha, trong lòng cực kỳ đắc ý, cuối cùng cũng thấy được ta sợ hãi. Hắn tiến gần, đổ thêm dầu vào lửa: “Nhị ca ơi, Tử Vân thật ra rất ngoan, hắn tuy rằng ra chủ ý cho chúng ta đánh hạ Từ Châu, nhưng ở chỗ Chủ công cực lực cầu xin bảo hộ tính mạng các huynh và Lữ tướng quân, coi như vì hắn tận tâm lo lắng cho các huynh, trừng phạt một chút là được. Đại ca mạnh tay, huynh đánh hắn vài cái là được rồi.” Ta muốn giết người... Nếu như ánh mắt có thể giết người thì tốt.

Cao Thuận nhìn ta nhưng không nói gì. Thái Sứ Từ cố nín cười. Ta hướng Quách Gia làm một biểu tình khó coi, sau đó nhanh chóng giải thích: “Không phải đâu nhị ca, không phải chủ ý của ta...” Quách Gia cười: “Không phải chủ ý của người? Nhị ca ở đó mà không muốn thả huynh ấy, tự mình để huynh trưởng lâm vào tuyệt cảnh lại không nghĩ cách cứu viện, nói không biết xấu hổ, ta không xin cho người nữa.” Ta tức giận, hận không thể cắn hắn vài miếng thịt, lại cũng không dám làm, chỉ biết tội nghiệp nhìn Trương Liêu: “Ôi... Tam ca mới là mưu sĩ của chủ công, ta một năm cũng chỉ gặp chủ công vài lần.”

Trương Liêu nhìn ta, vẻ mặt nghiêm túc cùng khinh thường: “Chúng ta nào dám làm gì người. Lá gan của người lớn, mưu kế lại nhiều, Tào công cũng sủng ái người, vạn nhất người có việc gì, chúng ta làm sao bảo vệ tính mạng mình đây.” Ta ngẩng đầu nhìn biểu tình của hắn, thật sự giận ta sao? Trời ạ, Trương Liêu tức giận tới mức này, về sao Vân ca ca còn ra thế nào nữa? Trương Liêu thấy ta không nói lời nào, chỉ trừng mắt nhìn, hắn hừ lạnh một tiếng, xoay người không nhìn ta nữa.

Ta nhìn bộ dạng hắn, cả người tê cứng, cảm thấy ớn lạnh (sau đó, Thái Sứ Từ nói với Cam Ninh, Tử Vân lúc đó sắc mặt tái nhợt muốn dọa người). Qua một lúc lâu, Trương Liêu không thấy động tĩnh gì liền xoay người trở về, thấy ta đã lệt rơi đây mặt. Đúng vậy, ta muốn khóc, thấy hắn quay lại nhìn ta, ta run rẩy lùi về sau hai bước: “Thật xin lỗi Nhị ca, là Tử Vân không đúng, được không? Huynh muốn đánh mắng thế

nào đều được, đừng châm chọc đệ được không? Đệ thật sự không gặt huynh, đệ thật muốn huynh làm ca ca, đệ không có lợi dụng huynh.”

Cuối cùng không kìm được, nói khóc liền khóc, ta đứng ở đó khóc rống lên. Nhìn thấy ta thật sự khóc, mọi người đều choáng váng. Diễm Vi luống cuống chân tay chạy tới: “Đừng khóc chứ, sao lại khóc? Chúng ta không đánh đệ, đại ca không bao giờ đánh đệ nữa.” Trương Liêu giật mình vội nói: “Ôi, bọn ta không có ý này, là Phụng Hiếu nói phải mắng người vài câu mới có thể xả giận, đừng khóc nữa, người có phải nữ nhân đâu!!” Ta không phải nữ nhân mới lạ. Quách Gia không nghĩ bị bán đứng mau như vậy, đứng bên cạnh liều mạng động não cách xử lý. Cao Thuận cũng cảm thấy buồn cười.

Ta tuy rằng khóc thương tâm, nhưng lời bọn họ nói vẫn nghe rất rõ. Ta nâng hai mắt dầm lệ nhìn Trương Liêu lúc này đã đứng bên cạnh: “Nói như vậy, Nhị ca không hề giận đệ? Đều là chủ ý của tam ca?” Trương Liêu ngược ngừng gật đầu: “Dọc đường về, ta đã nghe Phụng Hiếu nói nhiều chuyện về người, Nhị ca cũng bội phục đảm lượng cùng nghị khí của người. Đến đây, thấy người chu đáo với bọn ta như vậy, làm sao còn có thể giận người nữa?” Thái Sử Từ nhanh chóng bổ sung: “Biết người nhất định bận rộn ở chỗ Ôn hầu, chắc chắn sẽ tới muộn, là Tam ca nói người quá lớn gan, đúng lúc có thể dạy dỗ người một chút, cho nên, chúng ta mới... Ai biết người lại như vậy?”

Ta dừng khóc (rất nhanh), trong lòng lập tức thoải mái, nhìn lại mọi người, đi tới trước mặt Quách Gia: “Từ Vân cảm ơn Tam ca quan tâm.” Trương Liêu cùng Cao Thuận gật đầu, cảm thấy rất rõ ràng ta có đạo lý. Nhưng Quách Gia hãi hùng khiếp vía nhìn ta nói: “Chuyện này, ta thật sự vì muốn tốt cho người. Nhị ca thật không dễ dàng, phải không? Cao tướng quân cũng bị dọa, đúng không? Cũng cần để bọn họ hả giận, đúng không? Người có chỗ không đúng, phải không? Chuyện này... Đương nhiên, ta lúc đánh Từ châu cũng có ra chút chủ ý, đúng không?” Dưới ánh mắt sắc bén của ta, Quách Gia phải nói thật.

Chú thích:

* Trăng vẫn chiếu cổ hương: Một câu trong bài Nguyệt dạ ước xá đệ (đêm trăng nhớ em) của Đỗ Phủ.

74. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 74: Thu Phục Nhân Tâm (2)

Ta hừ hừ, trở lại bên cạnh Trương Liêu kéo tay hần hỏi thăm: “Nhị ca ơi, huynh có khỏe không? Giờ đang lạnh, rơi vào nước không thoải mái phải không? Chắc không bị phong hàn chứ? Trên người có chỗ nào đau nhức không?” Trương Liêu vẫn không rõ ý tứ của ta, hần dùng tay lau hết nước mắt trên mặt ta, lắc đầu cười: “Không sao hết, tối hôm đó, Từ Nghĩa đã mang thuốc tới, ta không bệnh, không có việc gì cả.” Quách Gia sắc mặt đã thay đổi, nhanh chóng nói: “Được rồi, không nói chuyện đó nữa, dù sao huynh đệ chúng ta cũng đã đoàn tụ, uống rượu nào, uống rượu nào.” Ta không chịu tha cho hần: “Nhị ca à, đệ cũng không đi Từ châu, nhưng nghe nói đào sông vậy thành là ý tưởng của đại mưu sĩ nào đó, tên gọi đẹp đẽ là: tan rã lòng quân.”

Tối đây, mọi người đều cười, Cao Thuận lắc đầu: “Triệu Như, ta phục người rồi.” Vẻ mặt Quách Gia đau khổ, không nói gì nữa. Trương Liêu cười xong, ngẩng đầu ngẫm lại: “Chuyện này hai người đều phải chịu phạt. Các người hai kẻ tính kế chúng ta, hi, thế này đi, tiền tu sửa, trang trí phủ đệ, ta và Thanh An sẽ không chi, chúng ta không có tiền, coi như là trừng phạt hai người đi. Còn nữa, ngựa của ta và Thanh An cũng đã mất, tìm hai con ngựa tốt tới đây.”

Ta cười to trong bụng (tiền này cũng không phải ta chi), trên mặt giả khổ: “Tam ca, huynh chi một nửa được không? Nể mặt huynh là ca ca, chuyện ngựa không cần huynh lo.” Quách Gia nhìn phờ phạc xa trang hoàng tinh tươm: “Trời à, thế này mất bao nhiêu tiền đây? Người là thương nhân, còn không chi tiền cho các ca ca dùng sao? Ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Ta nhún vai: “Đệ so với huynh còn tốn kém hơn, sáu con chiến mã thượng đẳng tốn bao nhiêu tiền đây? Còn chưa nói đệ tìm nhà cửa bố trí mọi thứ hao tổn bao nhiêu tâm tư? Huynh chấp nhận đi.” Quách Gia không nói gì nữa.

Thái Sử Từ ở bên cạnh tính toán rồi nói: “Không đúng, nhiều nhất năm người, sao lại tính sáu ngựa? Xích Thố của Ôn hầu chính là bảo mã.” Quách Gia lập tức nhảy dựng lên: “Đúng rồi, thiếu chút bị người lừa.” Ta lườm hắt một cái, sau đó nói với Thái Sử Từ: “Tứ ca, huynh nhất định thấy vui vẻ, đệ ở Kinh châu lại tìm được một ca ca nữa nhỏ hơn huynh.” Mọi người đều thở dài.

Trương Liêu lắc đầu: “Là ai bị người lừa? Thủ hạ của ai vậy?” Ta thất thanh kêu: “Nhị ca, đệ không có lừa huynh mà! Sao còn nói như vậy chứ! Nếu nói lừa gạt người nào để thuận tiện việc ở Từ Châu, không bằng ta lừa Thanh An tướng quân còn hơn!” Cao Thuần nhanh chóng lắc đầu: “Không liên can tới ta.” Ta cười ha ha: “Ngũ ca tên Cam Ninh, tự Hưng Bá, sẽ rất nhanh tới đây. Huynh ấy võ nghệ bất phàm, lợi hại nhất là thứ gì trong tay huynh ấy cũng có thể trở thành binh khí; Hơn nữa, công phu trên nước lại càng bất phàm. Có điều, tình tình hơi táo bạo, đệ nghĩ tốt nhất cho Ngũ ca trước tiên làm thủ hạ của Nhị ca, huynh mài dũa cho huynh ấy một chút.”

Quách Gia cười: “Nhất định là lại khoét vách nhà Lưu Biểu rồi, người coi như là lão luyện.” Ta lườm hắt một cái: “Ngũ ca võ nghệ cao siêu, tính cách nóng nảy, cho huynh ấy đến giám sát hành vi bất lương của người nào đó không gì tốt hơn, ha ha!” Lần này Quách Gia mặt trắng dã. Trương Liêu thở dài: “Tử Vân, đệ nói ta giống ca ca của đệ, ta thấy không giống ai cả, chẳng lẽ là lão ngũ?” Hắn vừa nói, tâm trạng ta lập tức trở nên tồi tệ.

Gia nhân trong hiệu thuốc mang thư tới, có loạn binh tìm tới thôn trang của ta, cũng may ta đã an bài từ trước, không xảy ra chuyện gì, bọn chúng không phải là đối thủ của đám binh sĩ ta sắp xếp tại đó. Đội hộ vệ cho thương đội tìm tới Vân ca ca, đại ca thật ra muốn tới Thọ Quang tìm ta, nhưng nghe được tin ta không sao liền không đi nữa, nói rằng bất kể huynh ấy ở nơi nào, ta cũng có thể tới tìm, nhưng ta không nhất định ở Thọ Quang (đúng vậy), huynh ấy còn có chuyện nên không đi tìm ta. Trong lòng ta vô cùng bất đắc dĩ: “Đệ nói thật đó. Nhị ca thật sự rất giống ca ca ruột của Tử Vân, đáng tiếc, huynh ấy tính tình cũng cố chấp vô cùng, đệ không khuyên được huynh ấy. Thôi bỏ đi, đệ cũng không biết xử lý ra sao, không muốn nói chuyện này nữa.” Quách Gia bọn họ là lần đầu tiên nghe ta nói còn có một ca ca, đều sửng sốt.

Quách Gia lập tức hỏi: “Tử Vân, ca ca này là sao? Chưa từng nghe người nói tới. Vị sư huynh kia có phải là ca ca của người không? Quả nhiên là một quái nhân.” Ta cười khổ lắc đầu: “Đừng nhắc tới hắn. Chuyện này ta không muốn nói, các ca ca đừng ép ta. Tới lúc thích hợp ta sẽ nói. Có điều, các huynh yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để ca ca và chúng ta trở thành địch, ta sẽ dùng hết vốn liếng đưa huynh ấy tới đây.” Trương Liêu lập tức hỏi: “Võ nghệ hãn thế nào? Là thủ hạ của ai? Hay là...?” Ta lắc đầu: “Không phải thủ hạ của ai, các huynh yên tâm, cũng không phải một chư hầu. Tài năng của huynh ấy trên chiến trường không được trọng dụng. Còn nữa, võ nghệ cũng không kém gì sư huynh ta.” Thấy ta không muốn nói gì nữa, bọn họ cũng không hỏi tiếp.

Uống thêm rượu một lát nữa, Cao Thuần không biết uống, cho nên muốn cáo từ, nói rằng muốn đi gặp các huynh đệ. Ta vội vàng đứng lên: “Lần này thương vong thế nào? Có muốn đệ đi cùng không?” Cao Thuần cười nói: “Không tổn thương gì, lần này Tào công đột ngột công thành, chúng ta chống cự rất ít.” Ta gật đầu. Cao Thuần đột nhiên nói: “Thật muốn giữ sư huynh người lại, nhờ hắn chỉ bảo cho ta.” Ta cười: “Không cần đâu, chủ công chính là một người rất rành bài binh bố trận. Thanh An huynh, huynh cùng Nhị ca phải mau chóng thích ứng nơi đây mới được, Lữ tướng quân về sau không có khả năng một mình mang binh, chủ công các huynh hiện tại là Tào công.” Hai người đều sửng sốt.

Trương Liêu liền hỏi: “Chẳng lẽ, Tào công vẫn hoài nghi chủ công... Không, Lữ tướng quân?” Ta cười: “Con người và võ nghệ của Lữ tướng quân các huynh cũng rõ, muốn nói không nghi ngờ là không có khả năng. Đương nhiên, chúng ta đều tin tưởng lần này Lữ tướng quân thật lòng quy thuận, nhưng mà, không phải ai cũng nghĩ vậy, đặc biệt là mấy kẻ cổ hủ gần bướng. Để tránh đàm tiếu, trong thời gian ngắn chúng ta không thể để Lữ tướng quân mang binh một mình, kỳ thực đối với Lữ tướng quân mà nói, chuyện này cũng tốt.” Mọi người gật đầu, đều hiểu rõ, bọn họ cũng có sự chuẩn bị trong lòng.

Đêm đó, ta trong lòng nặng trĩu trở về nhà. Lúc này ngoại trừ Vân ca ca, mọi người đều ở cùng một chỗ, Vũ ca ca, huynh có hài lòng không? Như nhi nhất định sẽ thực hiện giấc mộng của huynh, hãy tin muội, muội nhất định sẽ đưa Vân ca ca đến, nhất định.

Hôm nay ta uống nhiều quá, Tào Tháo cũng vậy. Đột nhiên gặp Trương Dương, ông ta cao hứng đến quên hết cả, uống rượu rất nhiều, nói chuyện với bọn Lữ Bố rất vui vẻ, đem chuyện từ ám sát Đồng Trác ở Lạc

Dương đến cuộc chiến Duyên châu, phân tích tình thế, dự định tương lai nói hết một lượt. Ông ta không hề biết, ông ta khó có một lần dãi bày tâm ý, lại khiến Lữ Bố triệt để khâm phục. “Lợi danh lấy được thân” ta làm được (đương nhiên là ta giúp Tào Tháo làm được), mà “chân thành lấy được tâm”, Tào Tháo cũng làm được.

Ta sớm nói qua, Lữ Bố không có tâm cơ, người tốt với hần một phần, hần cho rằng người tốt với hần năm phần. Tiễn chân Tào Tháo cùng Trương Dương đã uống tới đi đường cũng không vững, hần ở trong trạch viện đi dạo vài vòng, cuối cùng nằm trong lều du mục rơi lệ. Nghiêm thị tới bên cạnh hần thở dài: “Cùng tướng quân nhiều năm, hôm nay mới thấy trong lòng yên ổn.” Lữ Bố nắm tay nàng, niếm năm vợ chồng, Lữ Bố là người đa tình, ham nữ sắc, đối với Nghiêm thị lại rất tôn trọng: “Đúng vậy, Tào công thật tình với ta. Ôi, bọn họ nói không sai, ta không phải người có thể tranh bá thiên hạ, đi theo một mình chủ đối với ta mà nói là một kết cục tốt.” Nghiêm thị vâng một tiếng, hai người lắng lặng ôm nhau, không nói gì.

Ngày hôm sau, buổi chiều ta mới tới trình diện Tào Tháo, mà ông ta lúc gặp ta vẫn còn đang nhức đầu. Nhìn thấy ta, Tào Tháo cười khổ lắc đầu: “Hôm qua uống nhiều rượu quá!” Ta cười: “Tử Vân cũng vậy, uống tới hôn mê luôn. Có điều, chủ công bình thường vẫn luôn điều độ, hay là thuốc Tử Vân chế không có tác dụng. Còn nữa, trời lạnh, không phải nói muốn ngài luôn phải quấn khăn trên đầu sao!” Tào Tháo sờ đầu: “Sẽ rất khó coi.” Ta mắt trắng dã: “Chủ công ơi, mạng quan trọng hơn hay mặt mũi quan trọng hơn? Nói nhiều lần rồi, bệnh nhức đầu của ngài tuyệt đối không thể ra gió, không thể chịu lạnh, không thể uống nhiều rượu, ăn nhiều thịt, không thể...” Tào Tháo lập tức nói: “Tốt lắm, tốt lắm, lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa, ta về sau nhất định sẽ chú ý.” Ta thở dài.

Tào Tháo cười ha ha: “Ta hiểu ý tốt của Tử Vân, yên tâm đi, thuốc người chế, ta vẫn dùng mỗi ngày, bình thường cũng không uống quá nhiều rượu, đặc biệt rượu nặng. Hôm qua là ngẫu nhiên thôi.” Ta buồn cười: “Vậy thì tốt, chủ công cũng biết, Tử Vân là đại phu mà. Ngài chỉ cần nghe lời Tử Vân, bệnh đau đầu sẽ từ từ ổn định.” Tào Tháo cũng không phải Quách Gia, ta không thể ép buộc ông ấy.

Tào Tháo nhìn ta cười: “Nơi ở của Lữ Bố người cũng dụng tâm lắm, ta thấy hần rất hài lòng.” Nhưng mà trong lòng hơi đau. Ta gật đầu: “Chủ công, Lữ Bố là người không có dã tâm, ngài đối tốt với hần một chút, hần sẽ nhớ trong lòng, ngài đối với hần không tốt, hần quên cũng mau, sẽ không mang thù. Thắng bại với hần mà nói không quan trọng, chủ yếu là sống được thống khoái, hần sẽ vui vẻ, đây là thói quen hình thành từ nhỏ. Người trên thảo nguyên tính tình đều hào sảng, hần hần chẳng qua thấy nhiều âm mưu quỷ kế, xung đột lợi ích, hơi có chút thay đổi. Tử Vân nghĩ, chúng ta đã cho hần cuộc sống hào hoa, thỏa mãn hư vinh trong lòng hần, lại tỏ ra hiểu hần, Lữ Bố nhất định sẽ cảm động. Ngày mai, Tử Vân đi nói chuyện với hần, cam đoan hần sẽ quy thuận. Chủ công, ngày mai chúng ta cùng nhau đi, ngài phải chú ý nhất định tỏ ra tôn trọng hần. Lữ Bố là loại người tuyệt đối ưa mềm không ưa cứng.” Ta cố tình không đề cập tới chuyện tiêu tiền.

Tào Tháo gật đầu: “Nhất định phải khiến hần quy thuận mới được. Tử Vân, ta cảm thấy lần này hoàng đế phong thưởng cho Lữ Bố hơi quá, hình như có gì đó kỳ lạ.” Đương nhiên không hợp lý, hoàng đế còn muốn giết ông kia, có điều, bây giờ vẫn chưa làm ra chuyện viết chiếu thư bằng máu! Ta nghĩ một chút rồi nói: “Là không thích hợp. Thế này đi, trước tiên triệt để thu phục Lữ Bố (ta cùng Tào Tháo không nghĩ rằng Lữ Bố đã bị thu phục rồi), sau đó thân đi tìm Khổng Văn Cừ, tới gặp Hoàng đế.” Tào Tháo gật đầu.

Ta cười nói với Tào Tháo: “Chủ công yên tâm, dù Hoàng đế muốn mượn sức Lữ Bố cũng vô ích. Thứ nhất, ngài sẽ không nhận Lữ Bố làm con nuôi, cũng không dùng hần làm thị vệ bên ngoài. Hừ, Đinh Nguyên và Đồng Trác thật điên độn, mãnh tướng lại dùng như nô bộc. Thứ hai, Lữ Bố ở hoàng thành không có binh quyền, hoàng đế muốn dùng hần cũng chịu. Quân Lữ Bố dẫn theo đều ở bên ngoài, cũng không giúp được hần.” Tào Tháo ừ một tiếng: “Không sai, thật ra không cần sợ hần.”

Ta cười ồ lên: “Thì ra chủ công vẫn sợ Lữ Bố! Để Tử Vân giải thích cho chủ công nghe, ngày mai ngài sẽ trở thành tri kỷ của Lữ Bố. Lữ Bố cũng không phải là tiểu nhân, ngài cứ chờ hần vì ngài dốc sức đi, đó là một thượng tướng vô địch đó.”

Sau nửa canh giờ, Tào Tháo vừa lòng vờn vai: “Tử Vân, đôi khi, ta cảm thấy người mới là đối thủ của ta, may mắn người là người của ta, nếu không ta phải nghĩ mọi biện pháp giết người.” Ta tìm đập dồn dập, vẻ mặt khổ sở: “Chủ công, ngài nói đùa phải không? Tim thần có vấn đề, nếu bị ngài hù chết, ngài làm sao

viết văn tế cho thần đây?” Tào Tháo cười to: “Lá gan của ngươi lớn hơn trời, ta có thể hù chết ngươi sao? Ôi, thật không muốn để ngươi rời khỏi ta.”

“Đúng vậy, thần ở bên cạnh ngài, muốn giết càng dễ dàng.” Ta thì thầm nói nhỏ, lỡ tai Tào Tháo không to như Lưu Bị, nhưng thính lực rất tốt, ông ta khoác vai ta nói: “Tử Vân, ngươi yên tâm, Tháo nói rồi, quyết không phụ ngươi, ta không phải là hôn quân, ngươi chính là Đông Phương Sóc của ta.” Ta cũng ngẩng đầu nhìn ông ta: “Cái này ít đem ra đùa thôi, người ta chịu không nổi.” Tào Tháo cười: “Được, về sau không đùa nữa.”

Ta trong bụng thở dài, vội đem chuyện Cam Ninh nói cho Tào Tháo biết: “Ngũ ca này của thần cũng là một chiến tướng, đặc điểm lớn nhất là gan lớn, làm quân tiên phong đột kích rất tốt. Có điều, hấn tuy rằng quan tâm binh lính, nhưng tính khí nóng nảy, không thích hợp cầm quân, không thể độc lập tác chiến. Chủ công, thần nghĩ ngài có thể sắp xếp hấn ở chỗ Tứ ca hoặc Nhị ca, hoặc Cao Thuận tướng quân, Tào Nhân tướng quân, để rèn luyện thêm.” Ta không nói công phu thủy chiến của Cam Ninh, dù sao hiện tại cũng không có thủy quân, về sau, làm Tào Tháo kinh hỉ một phen cũng tốt.

Tào Tháo nghe được cười: “Chẳng trách ngươi mua nhà ở cạnh nhà Tử Nghĩa, thì ra là chuẩn bị cho hấn. Được, cứ theo lời ngươi đi, để hấn dưới trướng Văn Viễn là được, nếu tính khí hấn nóng nảy, huynh đệ các ngươi ở chung rất tốt.” Ha ha, ta muốn chính là kết quả này. Xem ra, Tào Tháo quả nhiên vẫn rất tin tưởng ta. Lại cùng Tào Tháo thương lượng cụ thể chuyện ngày mai xong, ta cáo từ. Tào Tháo tự phái người báo cho Lữ Bố, ngày mai ta tại phủ của hấn mở tiệc, Lữ Bố cũng cao hứng, dù sao cũng là uống rượu cùng mọi người, sẽ rất náo nhiệt.

Lúc ta trở lại hiệu thuốc, gia nhân nói Điển Vi bảo ta tới gặp, ta có chút khó hiểu. Chờ tới nơi, ôi, thật là náo nhiệt, mọi người đều ở đó, đặc biệt càng hay đó là Cam Ninh cũng đã tới. Tên gia hỏa này, đuổi tới Hạ Bì, chiến sự đã xong, đành phải tới Hứa Đô, lại không biết làm sao tìm được ta, nghĩ một hồi trực tiếp đi tìm các vị huynh trưởng, coi như thăm dò trước, bèn hỏi đường tới phủ của Điển Vi. Ngày hôm qua, Điển Vi bọn họ mới nghe nói tới Cam Ninh, hôm nay đã thấy tìm tới cửa, Điển Vi đương nhiên rất cao hứng, tính tình hấn vốn thẳng thắn, lập tức cho gia nhân đi mời Trương Liêu, Thái Sử Từ, Quách Gia cùng ta tìm tới, Cam Ninh cũng không có tâm địa gì (trong đám ca ca chỉ có Quách Gia nhiều ý tứ), rất nhanh hòa hợp với bọn họ, lúc ta đến, chính là đang nói chuyện vui vẻ!

Ta kéo Cam Ninh nói chuyện Tào Tháo đã an bài, sau đó dẫn hấn tới phủ đệ, mọi người tất nhiên lại chúc mừng một phen, ta thuận tiện báo với Quách Gia, Trương Liêu bọn họ ngày mai cùng tới phủ Lữ Bố, ta mượn nhà hấn mời khách. Đương nhiên, còn muốn để Cam Ninh gặp Tào Tháo nữa! Lúc mọi người về hết, ta mới đem quyết định của mình nói cho Cam Ninh biết: “Ngũ ca, chủ công hiện giờ tinh thần đều nằm ở việc thống nhất phương bắc, tạm thời chưa quan tâm Giang Nam, cho nên không phát triển thủy quân. Huynh lúc này nếu đi làm thủy quân, một chút công lao cũng không có. Dù sao, võ công trên đất bằng của huynh cũng không tồi, trước tiên đi theo Nhị ca lập chút công lao, trong quân có chút uy tín, đến lúc đó, chủ công trực tiếp lệnh cho huynh làm đại tướng thủy quân, người khác cũng không nói được gì, huynh cảm thấy thế nào?” Cam Ninh còn nói gì nữa, hấn biết ta luôn muốn tốt cho hấn nên không ngừng gật đầu.

75. Phụng Tườn Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 75: Hàm Nghĩa Của Chữ Anh Hùng

Lúc ta dẫn theo Cam Ninh, chỉ huy bọn thuộc hạ mang theo đồ ăn tới phủ Lữ Bố, khung cảnh khiến ta giật mình. Chỉ thấy phủ nhà hấn thật quá đông người, đương nhiên đều là người ta biết. Năm đại mưu sĩ: chú cháu Tuân gia, Mãn Sủng, Trình Dục, Quách Gia; võ tướng có: ba anh em Tào gia, Tào Hồng, Tào Nhân, Tào Thuận; anh em Hạ Hầu gia; các ca ca của ta, Cao Thuận, Hứa Chử, Vu Cấm, Lý Điển. Cũng may ta chuẩn bị đầy đủ, có điều, để đề phòng ta vẫn cho người nhà tới Đức Dụ tầu lâu lấy thêm rượu và đồ ăn tới. Đương nhiên, việc hầu hạ tiệc rượu hôm nay đành phải để người nhà ta làm.

Tào Tháo bọn họ thấy ta đã đến đều cười. Tào Tháo nói: “Tử Vân, người mời khách thay Ôn hầu, ta giúp các người gọi hết mọi người tới.” Ta thở dài: “Chủ công, ngài đối đãi với Tử Vân tốt quá, sợ tiền của thân tiêu ra ngoài mắt, gọi tất cả mọi người tới đây!” Tuân Du cười to: “Khó có được dịp đại thương nhân người mời khách, còn không tới ăn một bữa sao. Huống hồ, hôm nay mặc dù người chỉ tiền, nhưng là Ôn hầu mời khách, chúng ta nể mặt Ôn hầu mới tới thôi. Nếu là Triệu Như người mời, chúng ta uống rượu còn phải ăn mắng nữa.” Vậy mà cũng nói được, ta hừ giọng, cũng không biết làm sao cãi lại. Lữ Bố cũng cười tới mặt mày rạng rỡ, thật sự chẳng có tâm cơ nào. Tào Tháo gọi toàn bộ tâm phúc tới, còn không phải là để thu phục Lữ Bố người, nâng cao giá trị của người lên sao.

Ta cố ý than thở: “Đúng vậy, Ôn hầu mới tới làm sao có tiền mời lũ quỷ đói các ông? Biết là ta giúp đỡ, còn chạy cả tới, thật là, đúng là bạn chí cốt. Ôn hầu à, về sau phải ứng phó với nhiều người như vậy, thật khó cho ngài rồi.” Mọi người nhìn Lữ Bố mà cười, chân thành được bao nhiêu có trời mới biết, thế nhưng Tào Tháo trước tiên đã ân cần chào hỏi, vô cùng tôn trọng Lữ Bố. Lữ Bố cười to: “Không ngại, ta không có tiền tìm người mượn là được.” Ta hừ hừ: “Tìm chủ công ấy, ta cũng không có tiền.” Tuân Úc còn đang đau lòng số tiền đã chi ra cho mấy tòa nhà, lúc này nhìn ta nói: “Người không có tiền thì ai có? Chủ công không có tiền cấp cho tên gian thương người đâu.” Ta đảo mắt trắng dã, không thèm để ý tới ông ta.

Ta kéo Cam Ninh ra giới thiệu cho mọi người một lượt: “Ngũ ca, bọn họ đều là thân tín của chủ công, ôi, cho nên ai cũng đối xử tốt với Tử Vân như vậy, muốn ăn chết đệ mới thôi.” Không đợi Cam Ninh phản ứng gì, Tào Tháo đã cười nói: “Hôm qua Tử Vân đã nói với ta chuyện của Hưng Bá người, Tháo lại có thêm một viên hổ tướng rồi. Tử Nghĩa đã thăng thành Tỳ tướng quân, người trước tiên thay hấn làm Hữu đô úy đi theo Văn Viễn nhé. Đúng rồi, nghe Tử Vân nói, thân binh của người không thể theo tới đây, ta trước tiên cho Tử Liên cấp cho người ba trăm tên trước.” Cam Ninh mừng rỡ, lập tức tỏ thái độ: “Đa tạ chủ công. Ninh sẽ lập công lĩnh thưởng.” Mọi người cũng nhao nhao tiến lên chúc mừng. Cam Ninh vốn là người hào sảng, rất nhanh hòa nhập, trái lại Trương Liêu, Cao Thuần lại có chút không tự nhiên.

Đợi lúc mọi người đã yên vị trên bãi cỏ, nhìn bốn phía ngạc nhiên, ta cũng vô cùng đắc ý, chỉ huy mọi người ngồi thành hai vòng, sau đó hỏi Lữ Bố: “Ôn hầu, tiệc rượu sắp xếp như vậy đã đúng chưa? Đáng tiếc, không có nơi đốt lửa trại.” Lữ Bố cười: “Chính là như vậy, thật khiến mình công cùng các vị hao tâm tổn trí. Tiên sinh làm sao biết nhiều tập tục ở quê nhà ta như vậy?” Ta sững sốt, hấn gọi ta là tiên sinh cung kính như thế, thiếu chút làm ta không kịp phản ứng: “Ôn hầu khách khí quá. Như từng tới phía bắc Trường thành, nghe mọi người kể chuyện phong tục quê hương Ôn hầu, ta còn học chơi nhạc cụ ở đó, đợi lát nữa ta sẽ diễn tấu, Ôn hầu nghe xem có được hay không.” Lữ Bố nhìn ta: “Tiên sinh còn học chơi nhạc cụ ở quê ta? Người thật đa tài! Bố bội phục tiên sinh.” Nhìn hấn về mặt chân thành, ta cũng chỉ có thể thở dài trong bụng, sự cung kính của hấn khiến ta không biết nói sao.

Tào Tháo cười, nâng rượu: “Ta trước mời Ôn hầu một chung.” Mọi người lại nhao nhao phụ họa. Lữ Bố vội vàng đứng dậy: “Bố sao dám nhận, tạ ơn minh công.” Tào Tháo cười to: “Phụng Tiên, người là hào kiệt đương thời kia mà. Những người đó đều đợi mời rượu người, cứ nhận là được, sao lại nói không dám?” Mọi người cũng nhao nhao nói mấy lời ngưỡng mộ, Lữ Bố tất nhiên vô cùng cảm kích. Ta bật cười trong bụng, cũng bưng rượu tới: “Ôn hầu, Tử Vân cũng mời ngài, chủ công nói rất đúng, ngài là hào kiệt đương thời, hấn tử chính trực, sao lại khách sáo như vậy.” Lữ Bố thở dài: “Bố chẳng qua là con nhà võ, sao lại được cả minh công cùng tiên sinh nói như vậy? Trong lòng thấy xấu hổ! Minh công mới là hào kiệt đương thời.”

Ta cười, nhìn Tào Tháo: “Ôn hầu lời này sai rồi! Trong mắt Triệu Như, chủ công không phải hào kiệt gì.” Tất cả mọi người sững sốt, ta tiếp tục nói: “Trong mắt Triệu Như, Chủ công là anh hùng đương thời.” Mọi người đều cười, trong đó có mấy người cười rất ám muội. Tào Tháo lắc đầu: “Tử Vân à, nơi này không có người ngoài, người không cần nịnh nọt ta như thế, cũng không cần sợ mọi người cười người đâu.”

Ta đâu có nịnh nọt ông. Nhìn Tào Tháo, ta nói: “Chủ công, Như xin hỏi chủ công thế nào gọi là anh hùng? Thế nào gọi là hào kiệt?” Tào Tháo sững sốt, hiểu rõ ta nói có ngụ ý. Ông ta cũng cười cười hỏi mọi người: “Hôm nay tiệc rượu, cứ nói thoải mái, mọi người nói xem anh hùng và hào kiệt khác nhau như thế nào?” Mấy người thông minh đã hiểu ngay ý ta và Tào Tháo.

Tuân Úc mở miệng trước: “Chuyện này Văn Nhượng cho rằng, anh là khôn ngoan trí tuệ, hùng là gan dạ hơn người. Anh hùng chính là văn võ song toàn, trung tâm nghĩa đảm; hào là tráng khí, kiệt là xuất chúng hơn người. Hào kiệt chính là khí phách vượt trội hơn những người khác.” Thật không hổ là tài trí hơn người,

tuôn châu nhả ngọc.

Quách Gia gật đầu, lại lắc đầu: “Gia cho rằng, Văn Nhược tiên sinh nói rất đúng. Nhưng mà, anh hùng còn phải là người mắt nhìn thiên hạ, chí ở bốn phương. Nhận rõ sự thật, hiểu rõ chính mình, cũng coi là hào kiệt.” Nghe xong lời hần nói, Cao Thuận ở bên cạnh ánh mắt rung động.

Tào Nhân gật đầu: “Hai vị tiên sinh nói rất đúng. Anh hùng ở cao hơn mọi người, khiến chúng ta phải nhìn lên; hào kiệt khiến người ta hâm mộ mà noi theo. Làm võ tướng, anh dũng giết địch, kiến công lập nghiệp, chính là hào kiệt. Anh hùng, chúng ta không làm được.” Đây là vô cùng chân thật.

Nói tới đây, mọi người đều hiểu rõ đề tài này có ẩn ý, vô cùng thâm ảo, không dễ trả lời. Người thông minh hiểu chúng ta có ý riêng, không dám tùy tiện nói, sợ nói nhầm không dần xếp nổi; người không thông minh lắm cũng không dám mở miệng, sợ nói sai. Cho nên ai nấy bắt đầu thì thầm với nhau mà chẳng ai chịu đứng ra nói.

Tào Tháo thấy cũng đã đủ, tự mình mở miệng: “Tháo cho rằng, hào kiệt là dũng sĩ trong thiên hạ, sức mạnh khiến thiên quân vạn mã kinh sợ; anh hùng lại là người lòng ôm chí lớn, trong lòng mưu sự. Có thể chứa đựng được vạn vật, lại có lòng gồm thấu trời đất. Tháo tuy rằng chưa so được, nhưng hy vọng có thể thành.”

Lữ Bố nhìn Tào Tháo, trên mặt dường như có suy nghĩ sâu xa. Mọi người toàn bộ đều gật đầu, không ít người lộ ra ánh mắt sùng bái, Trương Liêu và Cam Ninh là một trong số đó. Chỉ có ánh mắt Tuân Úc có chút mê mang. Ta nhìn biểu hiện của Lữ Bố cùng Trương Liêu, trong lòng mừng thầm, để ta tiếp thêm ít sức cho Tào Tháo: “Lời nói của chủ công vô cùng đúng. Tử Vân xuất thân không phải phú gia, từ nhỏ đã thấy nhiều cảnh khổ sở trên thế gian; bao năm qua lại bốn phương, đã nhìn quen cảnh thế thâm. Cho nên như Tử Vân thấy, anh hùng chính là người trong thời khắc nguy nan có thể ngăn cơn sóng dữ; anh hùng chính là không dừng bước trước nghịch cảnh, anh hùng mới dám trước tiên vì người khác, anh hùng chính là có thể chấm dứt thời loạn thế, đem lại thái bình. Chỉ có người như vậy mới có thể khiến thiên hạ quy tâm, trăm họ đồng lòng. Trong lòng Tử Vân, chủ công chính là anh hùng như vậy. Tử Vân có thể đi theo chủ công, để dân chúng thiên hạ có được cuộc sống thái bình an ổn, đời này thế là đủ.”

Mọi người nghe ta nói, biết rõ có chút nịnh nọt, nhưng vẫn bị ý tứ trong đó làm chấn động, nhất thời chung quanh một mảnh yên tĩnh. Tào Tháo cúi đầu tự ngẫm lại lời nói của ta, một lát sau mới nói: “Tử Vân nói rất đúng. Tháo không được như người nói, nhưng mà ta sẽ cố hết sức. Có các người bên cạnh, Tháo tin tưởng chúng ta có khả năng chấm dứt thời loạn thế, khôi phục lại thái bình.” Mọi người đều gật đầu.

Ta nhìn Lữ Bố: “Ôn hầu, cuộc sống như vậy mới có ý nghĩa, mới có mục tiêu, ngài nói đúng không?” Lữ Bố gật đầu. Ta cười: “Tử Vân còn nhớ Tứ ca từng nói qua, lý tưởng của huynh ấy chính là: đại trượng phu trong lúc loạn thế, mang ba thước kiếm lập công tích muôn đời. Tứ ca, đúng hay không?” Thái Sử Từ cười gật đầu. Ta nói tiếp: “Ta cảm thấy đây là lý tưởng bậc nhất của một thần tử. Đối với chúng ta, đi theo một minh chủ trong lòng mình ngưỡng mộ, chinh chiến tứ phương, gây dựng công tích muôn đời, về sau trong tông miếu quốc gia được lưu danh là công thần vạn thừa, khiến con cháu đời sau ngưỡng mộ, đời người trải qua như vậy là tốt đẹp nhất.” Ánh mắt Lữ Bố lập tức sáng lên, mục đích của ta đã đạt được.

Tào Tháo đương nhiên cũng chú ý tới ánh mắt Lữ Bố, không chỉ ông ta, những người có tâm, như Tuân Úc, Tuân Du, Quách Gia, Tào Nhân, Hạ Hầu Đôn, Vu Cẩm, Lý Điển đều chú ý tới Lữ Bố! Quách Gia hiểu rõ mục đích đã thành, mỉm cười âm hiểm, muốn dùng lời nói lỗ mãng để hỏi, liền giả bộ mời rượu, tới gần Hứa Chử lặng lẽ nói: “Người nói xem Lữ Bố còn làm phản hay không?” Thanh âm của hần nhỏ, Hứa Chử lại nói lớn: “Chuyện này không rõ, ta tới hỏi đã.” Tên gia hỏa này đứng lên nói: “Lữ Ôn hầu, chủ công nhà ta chính là minh chủ, không thể so với bọn tiểu nhân như Đổng Trác kia.” Cũng được, chưa tới nỗi tổn thương người nghe.

Lúc mọi người còn đang sững sờ, Lữ Bố mặt đỏ lên, Tào Tháo đã chuẩn bị tốt để hôm nay trở thành tri kỷ của Lữ Bố, bắt được thời cơ vội vã nói: “Trọng Khang, người nói bấy bả gì đó? Ôn hầu làm chuyện gì cũng có đạo lý. Ta biết mấy người các người đối với Ôn hầu có điểm không hiểu rõ, nhưng mà Tháo biết Ôn hầu không giống như người ta đồn đại! Các người không biết, Đinh Nguyên kia vốn cũng không phải người tốt đẹp gì, hần từng giả mạo giặc Hắc Sơn, vào nhà cướp cửa, hại không ít người. Phụng Tiên là mãnh tướng như vậy, hần sợ Phụng Tiên cướp quyền, lại giao cho một chức quan văn, có nghĩa phụ như vậy sao? Thật

sự là quá đáng, nếu như là ta cũng muốn phản chủ công như vậy, Văn Viễn, Thanh An, ta nói có đúng không?” Bọn Trương Liêu gật đầu, thân thể Lữ Bố chấn động, nhìn Tào Tháo.

Tào Tháo đắc ý nhìn ai nấy đều sững sốt, trong lòng cười thầm, Triệu Như đúng là không sai. Ông ta háng giọng nói tiếp: “Đồng Trác không cần ta nói nữa. Phụng Tiên ơi, người giết y rất đúng. Kỳ thực, Đồng Trác cũng biết nhìn người, biết Phụng Tiên là người có tài, đáng tiếc y lòng tham không đáy, hại người hại mình, hại cả đất nước. Người như vậy đương nhiên đáng chết. Phụng Tiên nghe lời Vương Tư Đồ phản y, các người nói xem, hắn có sai không?” Mọi người nghe xong mới nhận ra, đều lắc đầu, trong mắt Lữ Bố đã có lệ.

Tào Tháo nhìn phản ứng của mọi người, rất hài lòng nói tiếp: “Viên Thiệu là loại người chào đón nhân tài, nhưng lại không biết coi trọng; gặp chuyện lại có mưu mà không quyết đoán; hơn nữa trông thì bạo mà gan lại bé, làm chuyện lớn còn tiếc thân, thấy lợi nhỏ là quên mạng, căn bản không xứng với đại tướng như Phụng Tiên, huống chi là hắn muốn hại Phụng Tiên trước, người rời khỏi hắn là rất sáng suốt.” Lữ Bố rưng rưng thở dài.

Tào Tháo cười nói tiếp: “Về chuyện Phụng Tiên và Tháo là địch, chẳng qua cũng vì sinh tồn thôi, đổi lại là Tháo, có cơ hội như vậy cũng muốn lợi dụng. Dù sao trong loạn thế muốn sống sót, đặc biệt muốn giữ mạng cho các huynh đệ, không có nơi nào để sống yên ổn làm sao có thể hành sự? Phụng Tiên là hào kiệt, muốn người dựa vào những kẻ tiểu nhân đó để sống, thật thiệt thòi cho người.”

Tào Tháo nói thành tâm thành ý, Lữ Bố cảm động tới bối rối, mọi người nghe xong đều bội phục Tào Tháo. Đặc biệt là Trương Liêu, Cao Thuận đối với lời này của Tào Tháo vô cùng xúc động, thật sự cảm thấy Tào Tháo là một chủ công rộng lượng; Cam Ninh cũng thấy mình đã tìm được một minh chủ chân chính, đối với kẻ địch thiếu chút nữa đã tiêu diệt mình lại đối đãi như vậy, đối xử với người nhà chẳng phải càng tốt hơn sao? Cái kẻ đầu óc không thể phát triển kia, lại còn trời sinh là võ tướng không mấy khi động não, cũng chỉ còn biết bội phục Tào Tháo đại nhân đại lượng.

Trong đám mưu sĩ của Tào Tháo, Tuân Úc xem như là một quân tử, không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Lữ Bố đúng là không làm gì sai, Tào Tháo phân tích vô cùng đúng, xem như vậy, Lữ Bố cũng không phải phưởng tiểu nhân phản trắc, vậy không cần lo lắng. Tuân Du, Quách Gia, Trình Dục, Mãn Sủng lại hoàn toàn hiểu rõ ý của Tào Tháo, Trình Dục là lão đạo nhân, trên mặt không biểu hiện chút gì; Mãn Sủng vô cùng khâm phục cách thể hiện của Tào Tháo; Quách Gia là quý tài, hắn thấy bộ dáng Lữ Bố đã muốn cười, Tuân Du ở bên cạnh phải dùng sức ngăn hắn lại.

Nhìn thấy Lữ Bố một dạng coi Tào Tháo là ân nhân, ta nhanh chóng đổ thêm chút dầu vào lửa: “Ôn hầu, Tử Vân đã nói từ trước, chỉ có chủ công hiểu được ngài, thế nào, ta nói không sai chứ? Cho nên, chủ công sẽ không làm tổn hại tới ngài, bằng không sẽ không viết thư chiêu hàng. Ôi, Ôn hầu về sau vẫn tránh xa tên tiểu nhân kia một chút, ngài cứu mạng hắn, hắn chưa chắc đã thấy chịu ơn ngài. Trước kia ngài thật xui xẻo, gặp phải bọn tiểu nhân. Cũng may lúc này cùng chúng ta ở một chỗ, chủ công và chúng ta tuyệt đối không để tên tiểu nhân kia làm tổn hại tới ngài đâu.” Ta tự dắt dây quàng Lưu Bị vào, Lữ Bố gật đầu rất mạnh.

76. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 76: Hai Lần Bảo Đảm

Hôm nay chuốc thuốc mê đủ liều, hình tượng Tào Tháo đã rất vĩ đại, chắc chắn sẽ thấy thành quả. Cho nên ta cầm một cây tỳ bà cười nói: “Được rồi, hôm nay mở tiệc vui vẻ, nói chuyện mãi mệt chết người, để Tử Vân đàn một khúc. Ôn hầu nghe xem có giống hay không nhé? Có điều, ta chưa thuộc lắm, ngài đừng cười.” Mọi người thấy nhạc cụ trong tay ta đều ngẩn ngơ, vẫn là Tuân Úc hiểu biết, ông ta ngạc nhiên nói: “Tử Vân, nhạc cụ Tây Vực người cũng biết dùng sao?” Ta lưu loát nói: “Mới học vài ngày. Chủ công nói, ta từng tới nhà Ôn hầu ở Từ châu, bảo ta hôm nay phải sắp xếp cho tốt, để Ôn hầu ở đây có cảm giác giống như ở nhà, nhưng mà ta không thể ca múa hay diễn hí kịch, nên tự mình đi học trộm thôi.” Mọi người nghe được đều buồn cười, Lữ Bố nhìn Tào Tháo nói: “Minh công đối với Bố ơn dày, Bố làm sao báo đáp?”

Tào Tháo chỉ nhìn ta cười, nghĩ thầm ta bảo người đi học mấy thứ này lúc nào chứ, đúng là lấu cá! Ta không để ý tới ông ta, gảy dây đàn, giai điệu đã bật ra. Tuy rằng ta không thạo gảy đàn lắm, nhưng vẫn có thể lừa được số đông, mà sao Quách Gia lại một tay che miệng, một tay ôm bụng vậy? Tên gia hỏa này, nhất định là thường xuyên tới hí phường, hừ... Ta phải nhanh chóng kết thúc, không tự tin lắm. Nghĩ một chút, liền mở miệng ca: “Bầu trời mây trắng bay a, sóng nước hồ trong vắt, thảo nguyên màu xanh biếc a, hoa nở đầy lung lay, là quê nhà ta đó; tuần mã trên thảo nguyên a, bầy dê trắng bên hồ, cô nàng chăn dê ấy, ca hát động lòng người, là quê nhà ta đó.”

Theo lời ca của ta, ánh mắt Lữ Bố ẩn hiện lớp sương mù mênh mông. Lúc ta ngừng ca, Tào Tháo than thở: “Nơi ấy đẹp quá, chính là nơi Ôn hầu sinh ra sao? Là Lương châu?” Lữ Bố gật đầu, vẻ mặt hạnh phúc nhớ lại: “Đúng vậy, là nhà của ta! Khi còn nhỏ, kỵ mã chạy qua thảo nguyên, nhìn hoa nở trên đồng cỏ, kia lều trại, nước sông trong suốt...” Mọi người cũng bị hấp dẫn lây nhiễm. Ta than nhẹ: “Đáng tiếc, lúc này Lương châu cũng giống trung nguyên, đang loạn lạc. Trong loạn thế, đen đủi nhất vẫn là lão bách tính thôi! Ôn hầu, chúng ta nhất định phải cố gắng, một ngày nào đó, chủ công sẽ đưa chúng ta tới thu phục Lương châu, lúc ấy, Lương châu đã bình an, chúng ta từ bỏ mọi thứ, cùng Ôn hầu trở về quê hương ngài, nhìn trời xanh mây trắng, nước sông trong suốt, thảo nguyên xanh biếc nơi ấy.”

Nội người đều như trôi về quá khứ, thành linh, Quách Gia nói: “Lại tìm hai cô nương xinh đẹp nữa...” Ta cùng Điển Vi đồng thanh: “Người dám sao!” Hắn không nói gì, Thái Sử Từ cười thành tiếng. Thấy ánh mắt khó hiểu của bọn Trương Liêu, Thái Sử Từ nhỏ to đem chuyện ta vì Quách Gia thân thể yếu, cảm hắn lấy thêm vợ kể lại, Trương Liêu cùng Cam Ninh cũng cười ha ha. Quách Gia ở một bên thở dài.

Lữ Bố cười nói: “Cô nương trên thảo nguyên chúng ta đương nhiên đều rất xinh đẹp, có điều, các nàng ấy so với các cô nương ở đây tính cách hào sảng hơn, tới lúc đó, e là Phụng Hiếu khó chịu đựng được.” Rất tốt, đã có đề tài mới. Vừa rồi nói chuyện nghiêm chỉnh, cả đám nhất thời trở nên im lặng, bây giờ nói tới chuyện này, mấy tên tiểu tử bắt đầu nói hươu nói vượn, không khí lập tức náo nhiệt, Tào Tháo cũng từng bừng góp vui, thật quá đáng, ta chỉ biết ở bên cạnh tức giận.

Nhưng mà nghe bọn họ nói, ta lại nhớ ra một việc, lặng lẽ kéo Tào Tháo sang một bên nói: “Chủ công, ái nữ của Lữ Bố cũng tới tuổi rồi, ngài nên vì tiểu thư mà tìm một nhà khá giả nhé!” Tào Tháo gật đầu: “Ý kiến hay.” Ta suy nghĩ rồi nói: “Tốt nhất là thông gia với chủ công, như vậy càng chứng tỏ ngài coi trọng hẳn đúng không?” Tào Tháo lại gật đầu, nghĩ một lát mới nói: “Tử Vân, tuổi của mấy đứa con trai Tháo đều không hợp!” Đản vậy: “Chủ công, người của Tào gia đều có thể mà, tìm một người có tiền đồ là được!” Tào Tháo lại nghiêng đầu suy nghĩ: “Ta lại cảm thấy, Tử Vân người rất thích hợp. Dù sao người cũng chưa lập gia đình, chi bằng...”

Ta giật cả mình, nhanh chóng đảo mắt nói: “Chủ công, ngài đừng đùa thần. Trong nhà thần có một nữ nhân rồi, ngài không phải không biết, làm sao mang về thêm một nữa được? Lại nói, ở bên ngoài thần là một thương nhân, ngài vỗ mặt hắn sao! Còn nữa, ngài không thể cứ như vậy coi thần và mấy ca ca không còn nhỏ cá mè một lứa đi!”

Tào Tháo cười gật đầu: “Vậy người nói xem ai mới thích hợp?” Ta nhìn mọi người, Tào thị huynh đệ phụ nhân không ít, con Tào Tháo còn nhỏ, Tào Ngang hợp tuổi thì đã chết. Đúng rồi: “Chủ công, nhiều người tuổi thích hợp mà, Tào Thuần, Tào Thực, Tào Hưu bọn họ đều là họ tộc của ngài, lại còn đều là cháu ruột, rất thích hợp.” Tào Tháo cũng đảo mắt. Ta thấy mục đích đã đạt được liền tránh ra.

Nửa tháng sau, Lữ Thiển Nhi cùng Tào Hưu thành thân, Tào Lữ thông gia, ha ha, hai lần đảm bảo, tất cả đều vui vẻ. Đem lại công bằng cho Lữ Bố xong (ít nhất chúng ta cho là công bằng), ta chuẩn bị tới Nghiệp thành. Hai đại cường giả phương Bắc sắp đối đầu, ta phải tới Nghiệp thành một chuyến. Nhưng mà, trước khi đi còn một việc vô cùng quan trọng phải làm, chính là Hoàng đế. Ta có lẽ không thể khiến hoàng đế coi ta là tâm phúc, nhưng nhất định phải khiến ta trở thành cọng rơm cứu mạng cho hắn (trong lúc bọn Đổng Thừa không làm được gì nữa).

Chuẩn bị xong xuôi, mang theo lễ vật, ta tới cầu kiến Khổng đại nhân. Khổng Dung nhìn xéo, cao thấp đánh giá ta: “Triệu Như, người thật biết cách làm ăn! Không phải đang vỗ mông ngựa cho Tào công sao? Chạy tới đây làm gì?” Trong bụng ta ân cần hỏi thăm mấy đời nhà ông ta, ngoài miệng nói: “Đại nhân, ngài đùa tiểu nhân rồi! Triệu Như tôi có biết làm việc đến mấy, không phải là thuộc cấp cũ của ngài sao?”

Thời gian qua biết ngài bận rộn công việc nên không dám quấy rầy, đại nhân, ngài không thể vì chuyện này mà giận tiểu nhân chứ!”

Khổng Dung cười khê một tiếng: “Miệng ngọt hơn trước kia nhiều. Chẳng trách ai nấy đều nói người dựa vào miệng lưỡi, khiến Tào công sủng ái, hừ, người ở bên ngoài mà nói mình là thuộc cấp cũ của ta, ta không đảm đương nổi.”Ồ, khẩu khí lớn thật. Ta tiến lên cười nhẹ nói: “Đại nhân ơi, mấy người kia thấy Triệu Như ra vào Tào phủ vài lần liền thấy chối mắt. Bọn họ không biết Triệu Như, chẳng lẽ ngài cũng không biết Triệu Như sao? Ngài cũng biết tiểu nhân không chỉ là thương nhân, còn là đại phu. Kỳ thực, tiểu nhân mấy lần tới Tào phủ đều là chữa bệnh đau đầu cho Tào công. Nhưng mà, chuyện này không phải có thể nói linh tinh, tiểu nhân cũng đành chịu tai tiếng.”

Bệnh nhức đầu của Tào Tháo rất nhiều người biết. Tuy rằng hai năm qua ông ta dùng thuốc của ta, đã đỡ hơn nhiều, nhưng mà, người ngoài không mấy người biết, ta nói chuyện như vậy cũng thỏa đáng. Quả nhiên, Khổng Dung nhìn ta nói: “Ta đương nhiên biết người giỏi y thuật, thật sự là như vậy thì đành chịu. Có điều, người ở đây cũng biểu hiện quá mức, ta nghe nói người viện có làm ăn, bày ra rất nhiều trò kiếm tiền ám muội, đây là thật mà. Hừ, nói người là gian thương, tiểu nhân còn chưa đủ đâu.”Ồi, thanh danh ta kém vậy sao?

Ta thở dài: “Đại nhân, Triệu Như có phải là tiểu nhân hay không, ngài phải hiểu rõ chứ. Lúc trước, tiểu nhân vì mấy vạn nạn dân kia chi ra bao nhiêu tiền rồi! Triệu Như có từng tiếc của chưa? Có từng kiếm tiền của đại nhân chưa? Đại nhân, người xem, tiểu nhân chính là huyện lệnh Thọ Quang ngài phong, tiểu nhân không hề cô phụ sự tin tưởng của ngài, trước sau đã sắp xếp cho hơn mười vạn người đó. Nếu không phải vì tên Viên Đàm đáng chết kia, cuộc sống của chúng ta ở Thọ Quang rất bình an! Tôi đâu phải là tiểu nhân, vừa nghe nói đại nhân rời khỏi Bắc Hải, tôi cảm thấy không muốn vì loại người như Viên Đàm mà bán mạng, cũng lập tức bỏ đi.”

Sắc mặt Khổng Dung dịu xuống, y cũng biết chuyện tốt ta làm ở Thọ Quang. Ta nói tiếp: “Đại nhân, tôi là một thương nhân, thương nhân nếu không kiếm tiền thì chết đói mất. Mấy kẻ dèm pha nói bậy về tôi, chẳng qua vì ghen tị tôi kiếm được tiền thôi, ngài không thể tin mấy chuyện đó. Tôi cũng đâu có làm việc gì phạm vào luật hình đâu.”

Thấy Khổng Dung không còn có vẻ chống đối ra mặt, ta cười mang lễ vật đưa lên: “Đại nhân, tiểu nhân biết đại nhân không phải hạng người dung tục, không dám lấy vật dung tục tới vũ nhục đại nhân, chút ít lá trà này là loại trà thượng đẳng hôm nay vừa tới, xin đại nhân vui lòng nhận cho.” Khổng Dung cũng không nói gì, bảo người nhà nhận đồ. Ta lại cùng y nói chuyện linh tinh một hồi mới cáo từ trở về.

Có khởi đầu tốt đẹp là được rồi, thời gian một tháng này ta thường xuyên qua lại với Khổng Dung. Kỳ thực, muốn gặp hoàng đế, Tuân Úc đưa ta tiến cung cũng được, nhưng mà, làm vậy thanh danh của ông ta sẽ bị tổn hại, dù sao ông ta cũng là một danh sĩ, một người thận trọng, có thanh danh tốt. Nếu người có tâm kế thấy ta đi cùng ông ta, không khỏi nghi ngờ. Cho nên, ta chỉ biết hết sức lấy lòng tên Khổng Dung hữu danh vô thực, ông ta lúc này chính là chướng quân ngân khố của hoàng thất.

Nỗ lực không uổng công, ta cuối cùng cũng nhận được hồi đáp (chỉ sợ rằng tiền tài của ta khiến hoàng đế động lòng). Sau khi ta một lần cố ý ra ám hiệu muốn diện kiến thánh nhan, Khổng Dung thần bí dẫn ta tiến cung. Hoàng cung Hứa Đô cũng không lớn, dù sao chúng ta cũng không có nhiều tiền cho mấy chuyện đó, cho nên chỉ vẹn vẹn mấy trăm lính đã bao được hoàng cung. Ha ha, mục đích của ta chính là sau này làm thế nào để hoàng đế chạy trốn được. Cũng rất khó!!

Tới Hứa Đô được hai năm, Lưu Hiệp càng lúc càng phiền lòng. Lúc đói bụng, đầu óc không nghĩ được gì, ánh mắt cũng chỉ nhìn xem có gì ăn được không; lúc trần truồng, đầu óc cũng không nghĩ được nhiều lắm, ánh mắt cũng chỉ xem ở đâu có vải dệt. Nhưng mà, sau khi thỏa mãn được những nguyện vọng đó, đầu óc sẽ suy nghĩ rất nhiều. Đối với một người thông minh (hẳn so với ca ca hẳn thông minh hơn nhiều), có học thức (là con cháu hoàng thất khảng định từ nhỏ đã được học hành), từng chịu qua nhiều nỗi khổ hơn những đứa trẻ khác, hẳn chắc chắn thấy như hiện tại là chưa đủ. Còn chưa nói, trong máu hắc còn có dòng máu của Hán Vũ đế. Lại thêm cái tên Đồng Thừa không còn thực quyền ở bên xúi bẩy, hoàng đế trẻ tuổi lúc này một lòng muốn tạo dựng công lao, hiên ngang đứng giữa trời đất. Có điều, hẳn có tí hùng tâm tráng chí, nhưng một chút tài cán cũng không có, người trẻ tuổi chính là như vậy: trên miệng không có râu, làm việc không tận sức. Ôi, chỉ bằng nhiệt huyết có thể làm được gì chứ?

77. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 77: Nỗi Lòng Hoàng Đế

Lúc ta gặp Lưu Hiệp, hắn đang rất phiền lòng. Là một thanh niên mạnh khỏe, mà đi đâu cũng không được, trên danh nghĩa là hoàng đế, nhưng cần người không có người, đòi tiền không có tiền, muốn lính không có lính, càng không có quyền gì, thật vô cùng buồn bực. Mỗi ngày nghe người bên cạnh mình nói tới nói lui, mà một chút tác dụng cũng không có. Thấy Khổng Dung mang ta vào, hắn ho nhẹ một tiếng, ngồi thẳng người nhìn ta, cố gắng bày ra dáng vẻ uy nghiêm, làm ta buồn cười.

Ra về cung kính, ta tiến lên quỳ lạy: “Tiểu dân bái kiến hoàng đế bệ hạ.” Lưu Hiệp gật đầu: “Đứng lên đi!” Ta cúi đầu cụp mắt: “Tiểu dân xin hỏi, bệ hạ muốn gặp tiểu dân có chuyện gì?” Lưu Hiệp rất hài lòng thái độ của ta (vị hoàng đế này đích thực... đáng thương): “Nghe Khổng tiên sinh nói ngươi từng đi rất nhiều nơi, muốn tìm ngươi tới nói chuyện.” A, chuyện này là sở trường của ta. Ta lập tức cung kính đáp lời: “Tiểu dân là người làm ăn, đúng là đã đi nhiều nơi. Từ phương bắc tới quan ngoại, xuôi nam tới Giang Đông, núi sông đều đã gặp. Nhưng mà không biết bệ hạ muốn nghe chuyện gì?”

Lưu Hiệp nghĩ một chút rồi nói: “Quan ngoại, là đất của người Hung Nô mà! Rất rộng phải không?” Ta cười đáp lời: “Rất rộng, toàn bộ là nơi hoang dã, lúc tiểu dân tới đó là mùa đông, rất lạnh, hơn mười dặm không có người ở, càng không có thành trấn.” Lưu Hiệp rất hứng thú, trong bụng ta lại bồn chồn, không phải người nhìn trúng đất Hung Nô chứ? Nhìn về mặt khao khát học hỏi của hắn, ta chỉ biết dùng hết khả năng kể lại những chuyện lý thú, miêu tả lại chút phong vị của thảo nguyên, sự rộng lớn của sa mạc v.v.

Lưu Hiệp nghe thấy vẻ mặt hào hứng: “Dữ dội như vậy sao, năm đó Đại tướng quân Hoắc Khứ Bệnh lại có thể đánh thẳng tới thánh địa của Hung Nô, thật là lợi hại. Ồi,... trăm không có ai làm Hoắc Khứ Bệnh.” Ta nghe xong, người nói có ẩn ý rồi! Người muốn một vị Đại tướng quân như vậy, hì, lúc này Đại tướng quân chính là Viên Thiệu, nhưng hắn không thích người. Nghe hắn cảm khái, Khổng Dung tiếp lời: “Hoàng thượng, người còn trẻ, về sau sẽ có vị tướng quân như vậy vì hoàng thượng thu phục non sông.” Ta cũng chỉ biết cười theo, không nói lời nào.

Đội Lưu Hiệp tỉnh lại từ giấc mộng phi thực tế của hắn, mới nhìn ta nói: “Trăm rất hâm mộ ngươi, có thể vào nam ra bắc, nhất định rất tự do!” Ồi, làm hoàng đế khổ cực, làm một hoàng đế tượng gỗ lại càng khổ cực, làm một hoàng đế tượng gỗ không biết điều lại càng càng khổ cực. Ta cười: “Hoàng thượng, người ở nơi này, không cần lo ăn mặc, bao nhiêu người vây quanh, so với tiểu dân thoải mái hơn nhiều. Chúng tiểu dân suốt ngày bốn ba, chẳng qua vì chén cơm ăn, ở đâu mà nói chuyện tự do với không tự do chứ!” Lưu Hiệp lắc đầu, không nói lời nào. Ta lại nói: “Hoàng thượng, tiểu dân nghe Khổng đại nhân nói, người thích uống loại trà này, tiểu dân có mang theo một chút, không đủ thành ý, xin người chớ trách.” Lưu Hiệp gật đầu không nói, hoạn quan bên cạnh hắn trả lời: “Triệu Như, rượu lần trước người tiến uống không tồi, Hoàng thượng dùng rất vui vẻ. Nương nương nói, ngọc bội người tiến cũng rất quý giá, nói người có lòng, cần phải thưởng.”

A, chỉ cần người có thể mở miệng là được: “Vị đại nhân này sao lại nói thế? Những thứ đó là những thứ tiểu dân cần phải dâng lên. Thế này đi, về sau bệ hạ ở đây thích thứ gì, ngài chỉ cần nói với tiểu dân một tiếng là được. Tiểu dân quyết không chậm trễ.” Khổng Dung gật đầu, đương nhiên y thấy vui vẻ, ta cung cấp miễn phí mà. Lưu Hiệp đã gật đầu, hắn cũng thấy thoải mái, có người cho tiền tiêu, ai lại không thoải mái chứ? Chẳng qua, ta có chút đau lòng, tuy rằng mấy năm nay ta kiếm không ít tiền, nhưng căn cứ thủy quân ở Thọ Quang cùng mã trường ở Bắc Trường Thành tiêu tiền như nước. Cũng may, Tào Tháo cho rằng ta ở bên ngoài dùng rất nhiều tiền, không cần tiền kiếm được từ hiệu thuốc, cho nên chuyện làm ăn của ta được miễn thuế (chính vì thế ta mới bị mắng thê thảm), ời, bản thân ta rất tiết kiệm, đến mấy vị ca ca cũng không được ta đưa bao nhiêu tiền, lúc này, vì nịnh bợ hoàng đế, ta phải nhịn đau mà bỏ ra.

Lần gặp mặt này, ta để lại ấn tượng rất tốt với Lưu Hiệp, cho nên trong một tháng, hắn triệu kiến ta ba lần. Ta đem tình thế, phong thổ Giang Nam, Giang Bắc, Trung Nguyên nói mấy lượt, đặc biệt miêu tả ích châu phong cảnh mỹ lệ, cuộc sống bình an, Lưu Chương trung thành (y không có, ta cũng nói y có), nói đến lúc trong mắt Lưu Hiệp tỏa ra ánh sáng, ta mới dừng lại. Lưu Hiệp đối với Giang Đông cũng rất hứng

thú, ta không nói tốt cho Tôn Sách, đương nhiên cũng không nói bậy, Khổng Dung mồm miệng không biết cân nhắc, lỡ y đem lời của ta nói ra, bọn Tôn Sách nghe xong còn không mắng chết ta sao?

Lúc ta hồi báo toàn bộ chuyện gặp mặt hoàng đế cho Tào Tháo, ông ta nhú mày: “Xem ra, tiểu hoàng đế này có chút tâm kế, Hoắc Khứ Bệnh sao? Hừ, hần muốn có Hoắc Khứ Bệnh?” Ta từ từ nói: “Hần đúng là người thông minh, không phải kẻ yếu đuối. Chủ công, ngài nhất định phải chú ý người bên cạnh hoàng đế, mấy kẻ đó với ngài vô cùng bất mãn. Còn nữa, chỉ cần là họ Lưu, bọn chúng tất sẽ nỗ lực mượn sức. Vốn ban đầu là Lưu Cơ, Lưu Cơ không để ý tới bọn chúng, bọn chúng liền quay qua Lưu Bị. Còn chẳng hiểu làm sao bày ra cái danh Lưu hoàng thúc. Đây đều là nói lung tung.”

Tuân Úc ở một bên nhú mày: “Tử Vân, lời này hơi khó nghe. Hoàng thượng tra xét gia phả, Lưu Huyền Đức đúng là đương kim hoàng thúc, sao lại là chẳng hiểu làm sao? Người đó, ta thấy người rất chướng mắt Lưu Huyền Đức, hần có đắc tội gì với người đâu!” Ta hừ lạnh một tiếng: “Hần đương nhiên đắc tội với ta. Nếu ta không phải mạng lớn, mũi tên kia đã lấy mạng ta rồi.” (làm ra vẻ tiểu nhân chân chính). Tào Tháo cười: “Đúng, người bị loạn quân của hần bắn trúng một mũi tên, khà khà.” Tuân Úc cũng lắc đầu cười: “Người đó, lúc nào tính tình trẻ con này mới thay đổi đây.” Ta nhìn ông ta cười: “Sửa không được. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Đùa thì đùa, việc nghiêm túc vẫn phải nói. Ta nhìn Tào Tháo bọn họ (chú cháu Tuân gia, Quách Gia đều ở đó, mà theo tư liệu của Vũ ca ca, mấy người này đều chết sớm): “Chủ công, ngài cùng mấy vị tiên sinh có luyện Thái Cực quyền không? Thần cũng biết mọi người nhiều việc, nhưng thân thể quan trọng hơn.” Mấy người ở đó đều gật đầu, Tào Tháo cười nói: “Tử Vân, Thái Cực Quyền của người không tồi, ban đầu không thấy gì, đến giờ đã có chút hiệu quả.” Có luyện là được rồi. Nhìn bọn họ, ta cảm khái: “Tử Vân không muốn thấy mọi người có chuyện gì. Chí Tài huynh ra đi, tôi cảm thấy vô cùng khó khăn, Tử Vân không muốn lại mất đi bất kỳ ai nữa. Chúng ta không chỉ là đồng liêu, còn là bằng hữu, đúng không chủ công?” Tào Tháo gật đầu, mọi người cũng không nói gì, nhất thời trầm mặc.

Một lát sau, Tào Tháo nhìn ta thở dài: “Phụng Hiếu nói, người lại muốn tới chỗ Viên Bản Sơ, ta có chút lo lắng. Trong tình thế hiện nay, cuộc chiến giữa chúng ta và Viên Thiệu không thể tránh, người đi lúc này... ời.” Ta cười: “Chủ công yên tâm. Chiến tranh với Viên Thiệu rất nhanh sẽ bắt đầu, thuộc hạ của Tử Vân ở Dịch Kinh truyền tin tới, Công Tôn sắp xong rồi. Đợi Viên Thiệu diệt Công Tôn xong, lập tức sẽ hướng mũi nhọn vào chúng ta, cho nên thần phải đi Nghiệp thành. Chủ công cũng phải chuẩn bị sẵn sàng. Văn Nhượng tiên sinh, hai năm qua, đồn điền của chúng ta hiệu quả không tồi đúng không?”

Tuân Úc gật đầu: “Không sai. Đúng như suy nghĩ của người, chúng ta thực thi chính sách bảo giáp không tệ, dân chúng không bỏ trốn nữa, năm ngoái cùng năm nay đều thu hoạch tốt, vấn đề lương thực không cần lo lắng. Có điều, nhu cầu của chúng ta hiện tại cũng lớn, chi phí cho triều đình vẫn tương đối khó khăn. Thu thuế từ muối không tồi, nhưng những thứ khác vì cần cho chiến sự, đều làm không tốt.” Ta hiểu, quân nhu, vũ khí tạo ra không thể tiêu thụ, đương nhiên không có lợi nhuận, quân phí chi tiêu cũng lớn, không đủ tiền dùng, ta cũng thiếu nữa là!!!!

Ta cười: “Chỉ cần đủ ăn, chuyện khác từ từ sẽ khá lên! Dù sao đó cũng là chuyện của Văn Nhượng tiên sinh, tôi không quản. Được rồi, bây giờ thần chỉ muốn nhắc nhở chủ công, phải bảo vệ phòng tuyến Hoàng Hà, chuẩn bị sang năm chiến đấu. Từ châu phải chú ý những kẻ chưa quy hàng. Còn nữa, tốt nhất sai một đại tướng có kinh nghiệm, biết tiến thủ tới trấn thủ Thọ Xuân. Viên Thiệu sắp chết rồi, phải kịp lấy Thọ Xuân, không thể cho Tôn Sách có cơ hội vượt sông bắc thượng!”

Đám người Tào Tháo gật đầu. Lúc này, đại tướng trong tay Tào Tháo không ít, có thể trấn thủ một thành cũng có, ta không cần để tâm ông ta sẽ cử ai đi! Chuyện lợi hại bên trong ta đều đã nói rõ, ông ta tự biết suy nghĩ. Ta cũng muốn nhìn xem Tào Tháo dùng người như thế nào, hay vẫn chỉ dùng người trong Tào gia? Như ý nghĩ của ta, để Cao Thuận đi là tốt nhất. Ha ha... thời gian còn sớm, Tôn Sách còn phải đối phó Lưu Khánh đã!

Nói chuyện ngăn cản Tôn Sách bắc thượng, ta lập tức nghĩ ra một chủ ý vì bọn Quách Gia: “Chủ công, lần này kẻ nấn dòng sông vây khốn Hạ Bì rất lợi hại, may mà không phải mùa mưa, nếu không càng lợi hại hơn, sẽ càng khổ ải không sao kể xiết.” Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn ta khinh thường. Quách Gia hừ hừ (hần đương nhiên tức giận): “Đánh giặc công thành còn phát thiện tâm sao? Hừ, người nói chuyện lúc nào cũng chê thất lực không đau, tự mình không nghĩ kế, còn trách chúng ta?” Ta lắc đầu: “Ta nói không

lại các người. Kỳ thực, ý ta là dùng nước vây thành là phương pháp tốt! Nếu dùng để thủ, các ngài thấy thế nào?”

Mọi người sững sốt, Tào Tháo hỏi: “Dùng thế nào?” Ta cười nói: “Nếu như chúng ta ở bên ngoài thành trì, đào một chiến hào rộng hơn mười mét, sâu hơn mười mét, đổ nước vào trong, chỉ chờ bốn cửa thành, làm cầu treo, bình thường thả cầu xuống cho mọi người qua lại; lúc chiến tranh kéo cầu lên, khiến quân công thành không thể trực tiếp tới dưới tường thành, các người nói, đối với phòng thủ có phải rất hữu dụng không?” Kỳ thực, ta nói chính là đào sông bảo vệ thành. Nghe xong lời ta nói, mọi người trong phòng đều gật đầu.

Tào Tháo ngẫm lại, cười: “Phương pháp này rất đúng. Ta biết từng có nơi dùng sông tự nhiên để bảo vệ thành trì, nhưng không nghĩ tới việc có thể đào một chiến hào để bao lấy thành, đúng, ý tưởng này không tồi.” Ta cười ha ha: “Chúng ta hiện tại mở rộng tương đối lớn, sắp cùng Viên Thiệu khai chiến rồi, phải chuẩn bị phòng thủ. Thần biết được chủ ý của Tam ca cùng Công Đạt xong, đột nhiên nghĩ ra cách này. Đương nhiên có lợi có hại, về sau mọi người đều biết cách, đối với chúng ta khi đi công thành cũng khó khăn hơn. Chủ công, mọi người suy nghĩ đi, thần chỉ đề đạt ý tưởng thôi, việc cụ thể mọi người tự làm.” Quách Gia trợn trừng mắt: “Chỉ biết mở mồm.” Ta cười không ngừng: “Còn tốt hơn người không biết mở mồm.”

78. Phụng Trùng Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 78: Hậu Quả Của Việc Liều Lĩnh

Mọi người lại cười đùa trong chốc lát, Tuân Úc gánh vác nhiều việc, cáo từ đi trước. Đợi Tuân Úc đi rồi, ta mới nghiêm túc nói với Tào Tháo: “Chủ công, hoàng đế rất có dã tâm, ngài phải chú ý. Hắn tuổi trẻ khí thịnh, trong câu hỏi của hắn, thần cảm thấy hắn có khát vọng trở thành Quang Vũ đế muốn xoay chuyển tình thế, thu thập lại non sông.” Tào Tháo thở dài: “Đúng vậy, ta cũng có cảm giác này.” Ta lắc đầu: “Nhưng mà, hắn không có thực lực. Người bên cạnh hắn cũng không có. Thần thấy hắn cũng không tin tưởng vào chủ công, ngài nhất định phải chú ý. Còn nữa, tên Lưu Bị kia mấy ngày nay cứ nói hươu nói vượn, rất sôi nổi, ngài cần có biện pháp khống chế hắn, nhất thiết không thể cho hắn binh quyền.” Vì để sau này có thể tới gặp Vân ca ca, ta cũng cố gắng làm quen với Lưu Bị. Lưu Bị biết ta là một thương nhân và đại phu có tiếng, cho nên đối với ta cũng tươi cười tiếp đón, coi như là quen biết với một người hữu dụng.

Tào Tháo nhíu mày: “Trọng Đức cũng nói với ta, người này dã tâm không nhỏ, không phải người muốn sống yên vị. Có điều, chúng ta cũng không thể giết hắn, nếu không việc chiêu hiền của chúng ta gặp nhiều bất lợi.” Quách Gia cũng gật đầu: “Không sai, người này không giết được. Nhưng Tử Vân nói cũng đúng, không thể cho hắn binh quyền.” Tào Tháo gật đầu: “Được, ta nghe lời các người. Ồi, hai nghĩa đệ của Lưu Bị thật không tồi, đặc biệt là Quan Vũ, là một đại tướng tài ba. Nếu...” Ta lắc đầu: “Chủ công đừng mong đợi gì. Hai người bọn họ tuyệt đối sẽ không rời khỏi Lưu Bị, điểm ấy Tử Vân hiểu rất rõ. Thần đã theo hai người bọn họ nhiều tháng, hiểu rõ tình cảm giữa bọn họ. Hai người kia coi Lưu Bị là huynh trưởng ruột thịt, cũng là chủ công, tuyệt đối sẽ không theo ngài.”

Tào Tháo nhìn ta: “Người theo bọn họ nhiều tháng? Lúc nào vậy? Có phải lần đó bị thương không? Xem ra người nói gặp phải loạn binh để gạt chúng ta.” Ta le lưỡi: “Không để ý bị vạch trần rồi. Đúng vậy, hi, biết Lưu Bị và Viên Thuật đánh nhau, ta muốn xem năng lực hắn thế nào liền trà trộn vào quân doanh của hắn, trở thành một lính tốt. Lúc cùng hắn chạy trốn không cẩn thận trúng một mũi tên.”

Tào Tháo nổi giận: “Người... lá gan của người quá lớn đi, lính tốt cũng có thể lấy ra mà đùa?” Ta không dám cãi nữa: “Người ta biết sai rồi, cũng sẽ không làm như vậy nữa! Về sau sao cũng kệ, chủ công yên tâm đi.” Quách Gia hừ hừ: “Người biết sai sao? Một ngày nào đó, người chịu hậu quả mới biết thế nào là sai. Hừ, Hưng Bá là trang hán tử, nếu không, hẳn trời người đưa tới chỗ Lưu Biểu, xem người xử lý thế nào?” Tào Tháo mặt mày nhăn lại: “Người lại lớn mật làm ra chuyện gì rồi?” Ta nhìn Quách Gia, cắn răng nói: “Chủ công đừng nghe lời Tam ca, hắn giận thần, chẳng qua vì thần dọa lấy của hắn một khoản tiền đưa cho Nhị ca cùng Ngũ ca.” Huynh đệ chúng ta cãi nhau nhiều lần, Tào Tháo cũng đã quen.

Tào Tháo nhìn ta thở dài: “Tử Vân, lần này ngươi tới chỗ Viên Thiệu không thể mạo hiểm nữa.” Ta gật đầu lia lịa: “Chủ công yên tâm đi. Thần sẽ không giả mạo lính tốt nữa đâu! Cũng sẽ không liều lĩnh nữa.” Tuân Du cũng nói: “Tử Vân, mọi người đều rất lo lắng cho an toàn của ngươi. Ngươi nên cẩn thận một chút! Chuyện mạo hiểm quá đừng có làm. Thúc thúc thường xuyên nói, ngươi còn nhỏ mà lá gan quá lớn, cứ như vậy sẽ gặp nạn. Hi Chí Tài trước khi đi, cũng từng dặn thúc thúc khuyên ngươi ở lại bên cạnh chủ công.” Ánh mắt ta điểm hồng, Chí Tài huynh, ta thật hối hận không thể gặp huynh lần cuối.

Không chỉ có Tào Tháo, Tuân Du bọn họ nói ta, mấy vị ca ca cũng nói nhiều lần. Thật ra ở cùng các ca ca hai tháng qua, với ta mà nói rất quý giá. Ta quanh năm bên ba ở bên ngoài, ba vị ca ca ngoài miệng không nói, trong lòng không thể không lo lắng. Lúc này năm vị ca ca đã cùng ở một chỗ, chuyện ta làm loạn chính là chủ đề chính để các huynh ấy phê phán. Phê phán cũng được, quá đáng hơn là, Quách Gia nói huynh trưởng như cha, ta không nghe lời các ca ca nhất định phải chịu giáo huấn, phải cái đại ca mạnh tay, vì nghĩ cho ta, bèn giao sự nghiệp giáo huấn ta cho Cam Ninh. Cam Ninh đối với việc giáo huấn ta (đánh vào tay cùng móng út) rất có hứng thú (biến thái), cho nên, tay của ta ơi!!!!

Lúc chúng ta gặp nhau, Cam Ninh nghe xong chuyện ta và Trương Liêu, cau mày nói: “Triệu Tử Vân, ngươi làm như vậy không phải hành vi của đáng trọng phu.” Ta cũng không phải đại trọng phu, trong lòng nghĩ vậy, miệng nói: “Ngũ ca, lúc ấy ta muốn quen biết Nhị ca thôi, đâu có nghĩ tới chuyện lợi dụng gì đó đâu. Các huynh không nên nghĩ ta xấu như vậy!”

Cam Ninh lắc đầu: “Không phải nói chuyện lợi dụng hay không lợi dụng, ngươi không nghĩ tới chuyện hai bên vẫn còn là địch nhân, lỡ như Nhị ca bất kể phải trái, ngươi làm thế nào? Chuyện trên chiến trường, ngươi nói rõ được sao? Còn chưa nói ngươi chắc chắn lợi dụng Nhị ca.” Ta thở dài: “Lúc ấy đâu có nghĩ tới những chuyện đó, sau này nghĩ tới, ta cũng muốn đưa Nhị ca về đây, nhưng mà huynh ấy cùng Cao tướng quân quá trung thành. Nếu nói lợi dụng, ta chỉ là đem ưu nhược điểm của Hãm Trần Doanh nói cho chủ công biết thôi.” Cam Ninh cười ha ha: “Ngươi đã thừa nhận lợi dụng Nhị ca, vậy nên chịu trừng phạt, ngoan ngoãn đưa tay qua đây.” Nhìn mấy ca ca, không thấy ai muốn xin giúp, ta cũng chỉ biết gơ tay lên.

Tới lúc ta ở một bên thổi tay phù phù, Thái Sữ Từ ở bên kia rùng mình nói: “Nói tới đây, Tử Vân, sư huynh kia của ngươi thật quá đáng, làm ba chúng ta sợ run cả người. Lúc ấy chúng ta vừa không muốn hấn thua, lại rất sợ hấn thắng rồi sẽ giết Nhị ca, ôi.” Ta buồn cười nói: “Chuyện này, hi, dù sao cũng là đùa thôi, sư huynh làm sao để Nhị ca chết được? Tam ca, ngươi thông minh như vậy mà không nhìn ra sao?” Quách Gia trợn trắng mắt: “Đùa? Sư huynh đó của ngươi thật kỳ quái, giọng nói có thể hù chết người, ai biết hấn nói đùa?”

Cam Ninh nhìn bọn họ không hiểu chuyện gì, Thái Sữ Từ thở dài đem chuyện kia kể lại một lần. Cam Ninh nghe được vô cùng kinh hãi, cuối cùng nói: “Tử Vân, sư huynh đó của ngươi lúc này ở đâu? Thật lợi hại.” Ta chỉ cười khổ, nghĩ thầm, về sau họ biết là ta sẽ xử lý thế nào? Nhìn Điển Vi mông ta lại nhối đau.

Nói tới chuyện ta đưa Cam Ninh về đây, Quách Gia thật sự nhịn không được: “Tử Vân, ngươi quá lớn gan. Cũng may Hưng Bá thật sự là hào kiệt, không đem ngươi giao cho Lưu Biểu, lỡ mà...” Ta hừ hừ: “Tam ca, đến Ngũ ca là hạng người gì mà ta còn nhìn không ra, sao có thể làm việc? Sớm đã chết ở nơi nào không biết rồi.” Còn Cam Ninh nghe Thái Sữ Từ kể chuyện ta đánh cược cùng Tôn Sách cùng trận chiến ở Uyển Thành, ta làm thế nào đem ngựa cho đại ca để huynh ấy đi trước, hấn nghĩ thầm, Tử Vân thật sự là người nghĩa khí, làm huynh đệ với bọn họ, vận khí của ta không tồi, lúc đánh vào tay ta, cũng nhẹ đi không ít, hi.

Trương Liêu lần đầu nghe chuyện ta cùng Tôn Sách đánh cược, hấn lại hít một hơi: “Lá gan Tử Vân không phải lớn bình thường, cái đó gọi là đánh cược sao, là cược mạng đó! Ngươi bây giờ lại là bằng hữu của Tôn Sách, trời ạ, lỡ như...” Ta nhún nhún vai: “Ta không phải không có chuyện gì rồi sao!” Nhìn biểu hiện nhất trí muốn giết người của mấy vị ca ca, Cam Ninh nhắc tay nhìn móng út ta, ta vội vã gơ tay đầu hàng: “Được rồi, đệ về sau chú ý là được. Tôn Sách là bằng hữu của ta, chỉ cần người ở đây không nói, ta không sao hết. Ngũ ca tha cho đệ đi!” Tuy rằng bị Ngũ ca giáo huấn vài lần, nhưng có thể vui đùa cùng các ca ca hàng ngày, thật sự rất vui vẻ, cũng rất hòa thuận!!

Tần Dũng còn chưa đưa ngựa trở về, ta không có thời gian chờ hấn, liền nhấn hấn ở lại Hứa Đô đợi ta, tháng 2 năm 199, ta đi theo Trương Dương cùng Lữ Bố về phía bắc. Trương Dương phải đi thu hồi thủ hạ của ông ta về Hứa Đô, Lữ Bố đi theo là do ta đề nghị, Tào Tháo bọn họ cũng đồng ý, mục đích là để kiểm tra Lữ Bố một chút, cho nên ta cũng đi theo. Đường nhiên, không thể nói ra nguyên nhân này, lý do của Tào

Tháo khiến Lữ Bố vô cùng cảm động. Ông ta nói: “Ôn hầu, đáng lẽ không để người đi một nhọc, nhưng mà ta thật sự không đi được! Tử Vân còn nói, thủ hạ của Trương tư mã không nghe lời ông ta lắm, đặc biệt là Khuê Cố là tàn dư của giặc Hoàng Cân, lỡ như bọn chúng muốn chạy tới chỗ Viên Thiệu, ta sợ sẽ tổn hại tới Trương tư mã, đành khiến người khổ cực một chuyến, dù sao những kẻ đó trước mặt người không dám làm bậy. Đúng rồi, người mang theo hai ngàn Hồ Báo kỵ đi, để Từ Hoảng đi với người. Ôi, Cao tướng quân mới đưa Hâm Doanh Trần tập hợp về đây, phải nghỉ ngơi chỉnh đốn!”

Lữ Bố trong lòng ngập tràn cảm kích mang theo ta, đi cùng Trương Dương tới thành Dã Vương. Hì, mọi chuyện đều thuận lợi. Lúc chúng ta tới, Khuê Cố đã lôi kéo được một đám người đồng ý cùng hắn tới đầu Viên Thiệu, trước khi đi sống mái với nhau một hồi, giết mất Dương Xú thuộc phe tích cực hàng Tào. Vậy cũng tốt, chúng ta có cơ, Lữ Bố mang theo Từ Hoảng, dẫn hai ngàn Hồ Báo Kỵ rất nhanh chóng chặn đường rút lui của Khuê Cố về Nghiệp Thành. Mấy người đó không phải là đối thủ của Lữ Bố, đại quân vừa chạm mặt, mới hai hiệp Khuê Cố đã chết dưới tay Từ Hoảng, binh sĩ còn sót lại, một nửa tan tác, một nửa quy hàng. Để Từ Hoảng lại Dã Vương thành thu thập tàn cục, Lữ Bố cùng Trương Dương đem một ngàn tàn binh (là thủ hạ của Trương Dương) về Hứa Đô, Tào Tháo tự mình ra khỏi thành nghênh đón, cũng thưởng vàng bạc mười cân, tơ lụa mười lăm thớt, rất nể mặt Lữ Bố.

Bọn Lữ Bố vô cùng cao hứng (một trận nhỏ mà long trọng như vậy, quá đáng) trở về Hứa Đô, ta lại đem theo đầu lòng (bao nhiêu tiền của ta lại lọt ra ngoài mất rồi!!!!) đi tới Nghiệp Thành. Viên Thiệu không ở đó mà đã đi Dịch Kinh. Cũng đúng, còn rùa đen Công Tôn Toàn đã bị hỏa thiêu, y chắc chắn là đi tiếp thu thành quả thắng lợi. Ta ở trong thành rất nhàm chán, có nên tới đó góp vui không? Nghĩ lại lại thôi, chẳng có ý nghĩa gì. Đúng rồi, không có việc gì thì đi tìm Vân ca ca, xem huynh ấy có phải đã tới Nghiệp thành chưa. Có điều, khả năng này quá nhỏ, Lưu Bị kia còn ở Hứa Đô bận bịu móc nối, ca ca sẽ không tới đây. Nghĩ tới Lưu Bị ta lại thấy bức mình, muốn làm thịt hắn. Nhưng mà, Vân ca ca sẽ hận ta cả đời, ôi... Ta lại nghĩ, không tìm được ca ca, cũng không biết huynh ấy đang ở đâu, liệu có phải tới Thọ Quang tìm ta không?

79. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 79: Sức Mê Hoặc Của Ngôi Vị Hoàng Đế

Sau khi tới Ký châu, trước tiên ta tìm tới chỗ Trương Yển. Một là để hắn tạm thời dừng hết mọi hoạt động, vì Viên Thiệu đã tiêu diệt được Công Tôn, đại quân sẽ nhanh chóng trở về, nếu như Trương Yển vẫn tiếp tục hành động, Viên Thiệu chắc chắn sẽ tập hợp đại quân giết hắn trước, ta không thể để chuyện đó xảy ra. Chỉ cần Trương Yển trước khi Viên Tào đại chiến không làm gì nữa, sự chú ý của Viên Thiệu sẽ rời khỏi hắn. Thứ hai, ta muốn để Trương Sưởng đi về phương nam, để hắn tiếp quản trà hành mới ở Giang Đông. Mặt khác, cử thưởng đội tới Ích châu mở thêm trà hành. Có điều, trước khi hắn đi phải tới Thọ Quang học tập mới được, chuyện làm ăn không phải đùa chơi.

Trước tiên ta dạy cho Trương Sưởng mấy phương pháp liên lạc cơ bản, trao cho hắn tín vật rồi nói: “Lợi Vũ, người đúng ý ta là người tinh táo và ổn trọng. Làm buôn bán không khó, nhưng mà người không phải làm chuyện buôn bán đơn thuần, về sau, người sẽ hiểu rõ mình phải gánh bao nhiêu trọng trách. Trong một năm ở Thọ Quang, ta hy vọng người học được chút bản lĩnh. Chu Lạc sẽ ở bên cạnh người, cho đến khi người có thể tự lập mới thôi. Tín vật này ta muốn người mang theo bên người, mấy năm tới nó không có tác dụng gì, thời gian cụ thể ta cũng không xác định được, có lẽ là mười năm, hoặc hai mươi năm. Nhưng người phải nhớ kỹ, lúc dùng tới nó, cũng là lúc người trở thành công thần. Con đường này vô cùng khó đi, nếu lúc này người không muốn, ta tuyệt đối không cưỡng ép người.”

Trương Sưởng mỉm cười: “Tiên sinh cứ định đoạt, thúc thúc nói tôi phải nghe lời ngài. Ngài yên tâm, tôi biết phải làm thế nào.” Không có những lời hùng hồn, không phát thệ, nhưng ta lại cảm nhận được sự chân thành của hắn. Ta biết mình lại tìm được một trợ thủ đắc lực. Nhìn bóng dáng Chu Lạc mang theo Trương Sưởng ra đi, ta nói với Trương Yển: “Tướng quân, công lao của hắn (tức Trương Sưởng) sẽ vượt qua cả ngài.” Trương Yển nói: “Là do tiên sinh ban cho. Hôm nay, Yển tuy không biết thân phận thật của tiên sinh, nhưng cũng hiểu rõ một vài chuyện.” Ta nhìn gã cười: “Trương tướng quân là người hiểu chuyện, có

một số chuyện không phải nói là được, có một số việc ngài cứ coi như không biết. Việc Trương Sưởng, ngài cứ nói hắn đã mất tích trên chiến trường.” Trương Yến thở dài gật đầu.

Đương nhiên, thái độ của Tào Tháo với Trương Yến ta nhất định phải nói: “Trương tướng quân, Tào công nghe nói ngài muốn quy thuận vô cùng hưng phấn, đã chuẩn bị phong ngài tước Đình Hầu. Chiến tranh Tào – Viên đã sắp bắt đầu rồi, tướng quân tạm thời đừng vọng động, hai năm sau có thể quang minh chính đại phát cờ theo Tào công. Vùng Hắc Sơn, Hồ Quan, Tịnh Châu sẽ do tướng quân thu phục, đó là công lao vô cùng lớn.” Trương Yến ha ha cười.

Trong lúc ta ở Nghiệp thành nhàn chán chơi bởi với đám thân sĩ (chủ yếu là giúp Viên tam công tử), ở Hứa Đô Tào Tháo đã có hành động. Tháng 2 năm 199, Tào Tháo phong Cao Thuận làm Bình Đình Hầu, Kiêu Kỵ đô úy, thống lĩnh Hãm Trận Doanh. Vì Hãm Trận Doanh bổ sung thêm 3000 tân binh, lại thêm 2000 quân Hồ Báo Kỵ bổ sung sang, quân số Hãm Trận Doanh đã lên tới 7000 người, còn cho Thái Sử Từ cùng tham gia huấn luyện. Tiếp theo phong Thành Liêm làm Tả Kỵ đô úy, lĩnh tước An đình hầu, mang 5000 quân tiến vào chiếm giữ Tiểu quận. Tháng ba, Tào Tháo lệnh cho Tang Bá chỉnh đốn quân đội từ vùng duyên hải bắc thượng, tiến binh về phía Thanh châu. Tháng tư, nhân lúc Viên Thiệu vừa diệt được Công Tôn Toản, chính thức đem U châu nhập vào đất Tào, áp dụng biện pháp tiên hạ thủ vi cường, lệnh cho Vu Cầm đem quân bắc thượng, lấy cớ tiêu diệt dư đảng Khuê Cố, phối hợp với Từ Hoảng ở Dã Vương thành tiến binh đến Xạ Khuyển. Vào tháng năm, lấy được quận Hà Nội, lệnh cho Ngụy Chung làm thái thú Hà Nội, quản lý phòng tuyến Tỵ Thủy. Cùng tháng, Tào Tháo tự mình đi xuôi tuyến Hoàng Hà, tới Quan Độ, Định Đào, Đông Quận tuần tra, đóng quân tại đó, đến cuối tháng sáu mới về lại Hứa Đô.

Về phía Nghiệp thành, cuối tháng tư, Viên Thiệu từ Dịch Kinh về tới Nghiệp thành, để lại con thứ hai là Viên Hy làm U châu mục. Công Tôn Toản giết chết vợ con rồi tự thiêu, Bạch Mã Nghĩa Tông trở thành vật hy sinh cho tham vọng tranh bá thiên hạ. Đối với cái chết của Công Tôn Toản, ta không thương tiếc gì, nếu đã lựa chọn con đường này phải chuẩn bị gánh chịu thất bại, chính ta cũng vậy. Nhưng mà, ta rất hối hận không học được phương pháp huấn luyện và tác chiến của Bạch Mã Nghĩa Tông. Văn ca ca dù sao cũng không được tham gia vào đó, không thể tìm được thông tin gì!

Ta không vội vã tới Viên phủ xum xoe. Hừ, đâu phải là gian thương bình thường... Ta không tới nịnh nọt Viên Thiệu, nhưng tặng cho Lưu thị bồ được thượng đẳng, để bà ấy cho Viên Thiệu dùng bồi bổ thân thể. Bởi vậy. Lưu thị bên gối nỉ non thuật lại lời ta nói với Viên Thiệu: phương bắc trời lạnh, đại nhân đi chinh phạt nơi ấy về, nhất định phải bồi bổ thân thể cho tốt, không mắc bệnh gì mới được, Viên Thiệu đối với ta lại càng hài lòng. Nịnh hót cũng là một loại học vấn (đừng ném gạch, ta đâu có biết, nhưng mà gặp nhiều kẻ biết nịnh hót rồi, học được mấy chiêu thôi).

Sau khi từ Dịch Kinh trở về Nghiệp thành, Viên Thiệu trải qua một thời gian rất đặc ý. Diệt được Công Tôn Toản, chiếm được U châu, lúc này, phía Bắc Hoàng Hà có thể nói là thiên hạ của Viên Thiệu hắc. Càng yên tâm hơn chính là quân Trương Yến một tháng qua rất hiền lành, không rời núi ra ngoài gây rối, xem ra là bị cái chết của Công Tôn Toản trấn áp, không dám gây chuyện nữa, khiến trong lòng Viên Thiệu bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắc lúc này chưa muốn giải quyết vấn đề Trương Yến, vì hắc không có thời gian, cũng không có tinh thần quản tới, trên mặt bàn hắc lúc này là thư của Viên Thuật.

Viên Thuật qua năm nay cuối cùng không chịu nổi nữa. Sau hai năm y trở thành hoàng đế, lính chạy rất nhiều, người trong thành Thọ Xuân cũng bỏ đi không ít, trăm dặm đất đai hoang vu, dân tình đói khát tranh nhau lương thực, thê thảm vô cùng. Thấy vấn đề sinh tử đã trở thành nguy cơ, mà Từ châu đã về tay Tào Tháo, đất đai của y mở rộng về phía bắc, đợi lúc Tào Tháo nhớ tới, lập tức sẽ tới chiếm đoạt, lần đầu tiên y mãnh liệt nhớ nhung ca ở Nghiệp thành xa xôi. Trăn trở giữa mạng sống và thể diện suốt hai tháng, nhận được tin Viên Thiệu diệt được Công Tôn Toản, Viên Thuật rút cuộc viết một phong thư gửi cho Viên Thiệu khóc lóc than thở, thỉnh cầu Viên Thiệu nể mặt phụ thân cùng thể diện Viên gia bốn đời làm Tam công, cứu lấy huynh đệ của mình. Lại đem thêm tước vị Hoàng đế trên đầu y cùng chuyện ngọc tỷ trong tay nói ra, ý tứ là hai thứ này đáng lẽ phải để ca ca dùng mới đúng.

Viên Thiệu nhìn thư trên tay, trong lòng sáng khoái!! Cái tên đệ đệ ngu ngốc năm đó trợn mắt cậy mình là dòng chính thống cuối cùng phải cúi đầu trước mình, thực lực mới là tất cả!! Hoàng đế? Ngọc tỷ? Nhìn có vẻ mê người, thật muốn nhấp nhấp mùi vị được tam bá cứu quý. Nhưng mà chuyện này không gấp được, ta cũng không cần như Công Lộ, lấy danh hiệu hoàng đế dụ ta đi cứu hắc, thật đáng buồn cười. Nhưng, nói

thế nào, hẳn cũng là người của Viên gia, ta cũng không thể không để ý. Nghĩ tới đây, Viên Thiệu thở dài một tiếng rồi hạ lệnh, cho con trai cả Viên Đàm ở Thanh châu phái người xuôi nam xuống duyên hải, đem Thanh châu giao cho thúc thúc hắn. Thử hạ nhận mệnh đi. Bên này, Viên Thiệu cho sứ giả Viên Thuật trở về, nói cho hắn biết sắp xếp đó. Người của Viên Thuật vội vã đem tin trở về.

Trở lại nội đường, trong lòng Viên Thiệu còn đang mơ màng chuyện làm hoàng đế. Ta vừa mang ít thuốc bổ tới cho Lưu thị, đang chỉ cho bà ta cách dùng, Viên Thiệu đã tới nơi. Ta cung kính khom mình hành lễ: “Đại nhân đã về, Triệu Như xin vãn an ngài.” Viên Thiệu cười nói: “Triệu Như à, lại đưa thuốc bổ tới rồi! Nghe Lưu thị nói, lần này ngươi tiêu pha cũng không ít!” Ta cười giả lả: “Đại nhân chê cười rồi, tiểu nhân vốn bán được liệu, dám thuốc bổ ấy, sao gọi là tiêu pha? Tiểu nhân nghe nói ngài từ phương Bắc trở về, thân thể có chút không thoải mái, nghĩ là bị nhiễm phong hàn, cho nên mới đem mấy thứ này tới, cho đại nhân bồi bổ thân thể.” Lưu thị bước lại cười nói: “Đúng vậy, Triệu Như nói đúng, thân thể của ngài không chịu được lạnh, mấy thứ này vừa hợp để ngài bồi bổ. Hẳn là đại phu, ngài nghe lời hắn đi.” Viên Thiệu cười cười: “Cũng được, ta nghe là được.”

Thấy ta muốn cáo từ, Viên Thiệu đột nhiên nói: “Triệu Như, ngươi thấy hoàng đế thế nào?” Ta sững sờ, lập tức chột dạ, chẳng lẽ hắn biết cái gì? Không giống lắm: “Tiểu nhân không hiểu ý đại nhân là thế nào. Hoàng đế là người cao cao tại thượng, tiểu nhân làm sao dám nói gì!” Viên Thiệu cười nói: “Không có gì, ta muốn biết hoàng đế trong mắt tiểu dân các người là dạng gì.” Ta thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Hoàng đế là người rất lợi hại. Ăn ngon, ngủ kỹ, chuyện gì cũng không cần quan tâm. Không dám dối đại nhân, trước khi tiểu nhân tới Nghiệp thành, cũng nhờ Khổng đại nhân đã gặp được Hoàng đế ở Hứa Đô. Hi, hoàng đế ngồi ở trên cao, chẳng nói chuyện gì, tại hạ quỳ ở bên dưới, cả người chẳng được tự nhiên, cũng không thấy rõ người!”

Viên Thiệu hứng thú nổi lên: “Ồ, ngươi đã gặp tiểu hoàng đế sao? Người thế nào? Tào Tháo đối với Người ra sao? Hừ, đi theo một kẻ quyền mưu như vậy, hẳn phải chịu đựng nhiều.” Quyền mưu? Đánh giá này với Tào Tháo cũng đúng. Ta ha ha cười: “Đại nhân nói đúng, tiểu nhân thấy cuộc sống của vị hoàng đế kia cũng không được thư thái. Người còn rất hâm mộ tiểu nhân, có thể đi loanh quanh, bảo tiểu nhân kể lại những chuyện từng gặp.” Viên Thiệu gật đầu hỏi tiếp: “Người ở Hứa Đô từng gặp qua Tào Tháo chưa?” Ta gật đầu: “Đã gặp rồi. Nhưng mà, tiểu nhân không thấy ông ta có quyền mưu gì. Tiểu nhân chủ yếu chữa bệnh nhức đầu cho ông ấy, gặp khoảng hai, ba lần. Ông ấy đối xử với tiểu nhân cũng không tồi, nhưng mà thuộc hạ của ông ấy lại không thích tiểu nhân, ở chỗ đó kém xa nơi này của đại nhân, sống rất thư thái.”

Viên Thiệu nở nụ cười: “Triệu Như, ta so với vị hoàng đế và cả Tào Tháo kia, ai lợi hại hơn?” Ta nghe xong đã hiểu, người muốn làm hoàng đế, xem ra thứ cầu cứu của Viên Thuật đã đến. Ta cố ý cúi đầu suy nghĩ: “Đại nhân, tiểu nhân cảm thấy vị hoàng đế kia so với ngài còn kém xa, chỉ biết ngồi trên cao nghe tiểu nhân kể chuyện, một chút sức quyền rũ cũng không có, không có cái thần khí như người ta vẫn nói. Về phần Tào đại nhân, rất lợi hại, ông ấy cũng hỏi tiểu nhân rất nhiều vấn đề, chuyện ở phía nam có buôn bán được hay không? Chuyện ngựa ở phương Bắc làm sao mua được? Hơn nữa ông ấy công việc bề bộn, hoàn toàn không có thời gian cùng tiểu nhân nói chuyện một mình như đại nhân bây giờ.”

Viên Thiệu nghĩ rồi nói: “Người biết hẳn bận rộn chuyện gì không?” Ta đương nhiên biết, nhưng sẽ không nói cho người: “Đại nhân, chuyện này tiểu nhân không rõ lắm, nhưng nghe ông ta nói, chuyện này người đi làm, không thể buông tha cho người kia linh tinh, thuộc hạ của ông ấy làm việc hết sức mau lẹ. Ôi, tiểu nhân mỗi lần thăm bệnh đều rất khó khăn, ông ta hoạt động suốt cả ngày.” Viên Thiệu nở nụ cười: “Mạnh Đức vẫn không ngồi yên được, bản tính không đổi!”

Rời khỏi phủ Viên Thiệu, trong lòng ta thở dài không thôi, làm hoàng đế có gì hay ho chứ? Có chút năng lực, Viên gia các người đã nghĩ tới chuyện làm hoàng đế rồi! Có điều, Viên Thiệu nếu thật trở thành hoàng đế thì tốt rồi, Tào Tháo có lý do để giết hắn. Ôi, ta sẽ không thuyết phục hắn, hẳn rồi cuộc không làm hoàng đế, ta không muốn thành đồng lõa của Cảnh Bao, bị giết mà không biết tại sao.

Quả thật vậy, lúc Viên Thiệu đưa đề nghị của Viên Thuật ra bàn, mưu sĩ của hắn không ai tán thành. Không phải bọn họ hoàn toàn phản đối, mà là cảm thấy chưa tới thời cơ. Có Tào Tháo ủng hộ triều đình ở Hứa Đô, Viên Thiệu nếu xưng vương sẽ đắc tội với thiên hạ quần hùng, đối với mục tiêu bình định thiên hạ, thống nhất giang sơn mười phần bất lợi. Ý kiến của mọi người lần này nhất trí một cách kỳ lạ, đều muốn diệt Tào Tháo lúc này đang như mặt trời ban trưa trước, không để ông ta phát triển thêm nữa. Sau

khi diệt Tào Tháo, đem Hoàng đế bắt giữ, rồi lần lượt tiêu diệt các chư hầu không nghe lời, tới lúc đó gây dựng vương triều không muộn. Viên Thiệu cảm giác đúng là chưa phải lúc xưng vương, đành phải từ bỏ ý nghĩ mê người này, toàn tâm lo nghĩ phương pháp đối phó với Tào Tháo. Tháng sáu, Viên Thiệu nhận được tin tức Tào Tháo triển khai bố phòng dọc tuyến Hoàng Hà, hẳn cũng không do dự nữa, mệnh lệnh tập kết quân đội, chuẩn bị lương thảo tiến hành chiến tranh.

80. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 80: Gió Mưa Vân Vũ

Ngay lúc Viên Thiệu bắt đầu điều binh khiển tướng, sinh mệnh của Viên Thuật đã đi đến phút cuối. Tháng năm, nhận được hồi âm của Viên Thiệu, Viên Thuật theo biên giới Từ châu tới Thanh châu hội quân với Viên Đàm. Nhưng y gặp phải quân Tào Tháo chờ sẵn ở Hạ Bì. Viên Thuật sớm bị Tào Tháo dọa cho vỡ mật, vội vàng rút lui trở về, ý muốn tới Nguyên Cự đem Lôi Bạc, Trần Lan tới Tiềm Sơn, hai người này sợ binh mã Tào Tháo tấn công, từ chối không chứa chấp. Lương thực đã hết, bắt đắc dĩ Viên Thuật đem quân lui về Giang Đình, cách Thọ Xuân tám mươi dặm, trước mặt không đường tiến, sau lưng không có đường lui, tháng 7 năm 199 học máu la lớn: “Viên Thuật ta tới nỗi này sao!” không cam lòng mà chết.

Nhưng Tào Tháo trong chuyện này đã phạm phải một sai lầm. Sai lầm này ta đã biết, nhưng vì Vân ca ca, cũng vì hoàng đế sau này, ta không đi ngăn cản ông ta. Cứ như vậy, vừa tuần tra dọc tuyến Hoàng Hà trở về, Tào Tháo nhận được tin Viên Thuật muốn bắc thượng, liền không suy nghĩ kỹ càng, tin tưởng mà phái Lưu Bị đem binh tới Từ châu chặn đường Viên Thuật trước. Tào Tháo trong lúc đó đầu óc mê mang, đợi Quách Gia từ Trần Lưu trở về, Lưu Bị đã đi được mười ngày.

Quách Gia nhìn Tào Tháo dậm chân nói: “Chủ công, ngài, ngài sao lại để Lưu Bị chạy mất? Không phải đã nói nhiều lần rằng không thể để hắn một mình mang binh, người này không thể thả được!” Tào Tháo tỉnh ngộ, lập tức phái người hạ lệnh cho Lưu Bị trở về. Đáng tiếc đã quá muộn, Lưu Bị căn bản không nghe lời ông ta, tại Hạ Bì nhận được tin Viên Thuật đã chết, lập tức đem đám người Chu Linh đuổi đi, cũng lập mưu giết chết Xa Trụ – thứ sử Từ châu do Tào Tháo sắc phong, tự mình ngang nhiên chiếm cứ Từ châu, dựng cờ làm phản. Đồng thời, hắn cũng gửi thư liên minh với Viên Thiệu, khiến Tào Tháo tức giận chửi âm lên mà không làm gì được, chỗ Viên Thiệu cũng bắt đầu hành động, Tào Tháo trong lúc cấp bách phải tạm thời để mặc hắn không động tới.

Tháng 8, nhận được tin Lưu Bị phản Tào cùng Viên Thuật tử vong, Viên Thiệu một mặt lệnh cho Hà Mậu, Vương Ma cùng các tướng lĩnh dẫn hai vạn nhân mã chiếm cứ Hà Nội, xây hơn hai mươi thành lũy quân sự, ngăn chặn Ngụy Chung ở Hà Nội phát triển, áp chế phía nam Hoàng Hà; một mặt mệnh lệnh mười vạn tinh binh tới Lê Dương tập kết. Đồng thời, hắn phái Hàn Tuân dẫn hai ngàn kỵ binh vượt sông Hoàng Hà, dự định từ phía tây châu lên tới Từ châu, liên hệ với Lưu Bị đang chiếm cứ Tiểu Bái, từ sau lưng Tào Tháo tiến hành quấy phá. Cùng lúc phái binh, Viên Thiệu đặc biệt phái sứ giả tới Kinh châu, Uyển Thành, liên hệ với Lưu Biểu, Trương Tú, muốn kết đồng minh, để họ tấn công hướng nam Hứa Đô, muốn khiến Tào Tháo hai đầu thọ địch.

Ta đương nhiên đem nhất cử nhất động của Viên Thiệu cấp báo cho Tào Tháo. Nhận được tin Viên Thiệu cử binh, Tào Tháo một mặt lệnh cho Tào Nhân tại Diệp huyện nghiêm mật chú ý tình hình của Hàn Tuân, khi cấp thiết, tiêu diệt ngay. Một bên đã sớm chuẩn bị cho Cao Thuận suất lĩnh Hãm Trận Doanh đánh lấy Thọ Xuân. Lúc Cao Thuận xuất binh, quân Tang Bá ở Đan Dương cũng chạy tới quận Bắc Hải, dựng lên phòng tuyến Bắc Hải – Lỗ quốc, ngăn chặn đường Viên Đàm từ Thanh châu xuôi nam. Đầu tháng 9, Tào Tháo tự mình xuất binh, vượt qua Hoàng Hà, tiến quân tới Lê Dương, một lần nữa thanh tẩy Lê Dương (nhất định phải cướp hết quân dụng), không để Viên Thiệu kịp phản ứng, lại trực tiếp rút về. Rút tới bờ nam Hoàng Hà, Tào Tháo lệnh cho Vu Cầm tiến vào chiếm giữ Diên Tân, Lưu Duyên thái thú Đông Quận tiến vào chiếm giữ Bạch Mã, dựng nên phòng tuyến Diên Tân – Bạch Mã bên bờ Hoàng Hà. Đồng thời, phong Trình Dục làm thứ sử Duyện châu, trấn giữ Quyên thành, trên thực tế là để đảm bảo hậu cần cho trận đại chiến trên bờ Hoàng Hà.

Đồng thời với việc bố trí quân lực, Tào Tháo cũng phá ngang âm mưu mượn sức Lưu Biểu của Viên Thiệu, nghe theo đề nghị của Tuần Úc, liên hệ với đám người Chung Diêu ở Trường An, lệnh cho hãn khi cần thiết sẽ xuất binh từ Trường An, uy hiếp phía sau viên Thiệu. Ông ta cũng biết đã có phục binh của Trương Yển, Chung Diêu chẳng qua là dự bị, chủ yếu là để ngăn ngừa quân Lương châu nhập quan áp sát. Tào Tháo còn phái sứ giả tới liên hệ với Lưu Chương, muốn kết đồng minh, mời ông ta từ Ba Khâu xuất binh, kiểm chế Lưu Biểu bắc thượng. Đồng thời, mệnh lệnh cho các thành trì lớn toàn bộ đào hào bảo vệ thành, làm tốt công tác phòng thủ. Tào Tháo ở đó chuẩn bị, không quên mắng ta hai câu, bởi vì lúc này thời gian ta tiên đoán Trương Tú tới hàng đã qua mấy tháng, Tào Tháo hô to mắc mưu rồi nhưng lại không có tinh lực đi đánh Trương Tú, tuy ông ta rất muốn làm vậy, dù sao đây cũng là mối uy hiếp lớn.

Cao Thuận lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, thẳng tiến tới Thọ Xuân. Con trai Viên Thuật không dám đối chiến với hãn, rút lui theo hướng Lư Giang, tới nhờ cậy bộ hạ cũ của phụ thân hãn. Sau khi chiếm được Thọ Xuân, Cao Thuận chinh đồn tàn quân của Viên Thuật hơn ngàn người, phân tán vào quân doanh, tự thân thủ thành, đồn đốc quân dân đào hào thành sông, một tháng đã xong. Tào Tháo ban cho Hà Quỳ tự Thúc Long làm thái thú Thọ Xuân, trong thành thực hiện chế độ đồn điền bảo giáp, hạ chiếu viết: Viên Thuật vô đạo, Thọ Xuân nhiều năm khổ dịch, nay miễn hai năm thuế má, chỉ cần nộp đủ quân lương! Miễn cho dân chúng lao động cường bức ba năm, không tính lúc chiến tranh. Hành động lần này rất được lòng dân, kẻ có sức không thể không ra sức, kẻ có tiền không dám không chi tiền, trong vòng nửa năm, quân dân Thọ Xuân một lòng, đem thành Thọ Xuân trở thành một thành trí kiên cố vững chắc, Tôn Sách muốn đánh cũng phải cân nhắc suy nghĩ.

Hai bên trước khi khai chiến đều hừng hực khí thế, ta ở Nghiệp thành lại rất vội vàng nịnh nọt Viên Thiệu. Nhưng mà Viên Thiệu cũng không phải kẻ dần dộn, ta cơ bản không thể lọt vào các cuộc nghị sự của hãn, ta cũng không thể giống như ở chỗ Tôn Sách hiến kế cho Viên Thiệu, nếu làm như vậy, ta cam đoan khó giữ được cái mạng nhỏ này. Nhưng mà, không thể trực tiếp lấy tin tức, đối với trận đại chiến này, không thể giúp đỡ một cách hiệu quả nhất.

Thu hoạch lớn nhất của ta ở đây chính là có được quan hệ với người nhà các tướng lãnh thủ hạ của Viên Thiệu, như Cao Lãm chẳng hạn. Kẻ kia là một măng phụ, đúng là không có đầu óc, chỉ hứng thú với võ nghệ, không ưa chuyện chính trị. Cũng may quan hệ giữa gã và Trương Cáp vô cùng tốt, cũng rất nghe lời Trương Cáp, lại không hợp với Văn Sú, Nhan Lương. Thủ hạ của Viên Thiệu này rất buồn cười, văn võ đều kết bè kết phái. Đầu là võ tướng trụ cột của Viên Thiệu, Văn Sú, Nhan Lương được coi trọng hơn so với Trương Cáp, Cao Lãm.

Kỳ thực trong bốn đại tướng của Viên Thiệu, Trương Cáp là người có tài trí, có thể gọi là văn võ song toàn. Rất nhiều ý kiến và đề nghị của hãn không khác so với các mưu sĩ của Viên Thiệu. Đáng tiếc, thủ hạ của Viên Thiệu nhiều người tài ba, nhiều đến nỗi Trương Cáp chỉ có thể làm tướng tiên phong, trong tình hình này, ta nhất định không buông tha.

Trương Cáp quá thông minh, ta không nói với hãn, chỉ ra tay đối với Cao Lãm. Trước tiên cùng thân binh của gã uống rượu, rồi mời đến gã, rất tự nhiên kể lại chút ít hiểu biết về các nơi, nói chút chuyện về những người võ công cao siêu được chủ công trọng dụng, nói mấy người kia phong quang ra sao, nói bọn Trương Liêu ở Hứa Đô được hưởng đãi ngộ thế nào, Cao Lãm nghe được tấm tắc ca ngợi. Hãn tất nhiên muốn kể cho Trương Cáp nghe. Trương Cáp ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng có suy tính. Theo ta thấy, hãn sớm đã có lòng. Có điều, lúc này thế lực Viên Thiệu mạnh như vậy, bọn hãn tuyệt đối sẽ không phản.

Tháng 9, nhận được tin Tào Tháo cướp sạch thành Lê Dương, Tang Bá tiến quân tới Thanh châu chiếm Bắc Hải, Đông Lai, tập đoàn Viên Thiệu chia làm ba phái: Thư Thụ cùng Điền Phong một phái; Thẩm Phối, Quách Đồ một phái; Tân Bì, Hứa Du phái trung gian. Thư Thụ cùng Điền Phong có khuynh hướng tạm hoãn xuất binh dùng chủ lực quyết chiến, vì nhiều năm chiến tranh và thiên tai liên miên (Trương Yển hai năm qua liên tục gây rối), thực lực kinh tế của Viên Thiệu bị tổn hại nghiêm trọng. Tướng sĩ mỗi một không chịu được cần phải nghỉ ngơi. Cho nên Thư Thụ chủ trương trước tiên nên nghỉ ngơi lấy lại sức, phát triển kinh tế, sau đó mới tính toán tiếp; Điền Phong bổ sung, vừa phải phát triển kinh tế, vừa phải phát huy ưu điểm tự thân, lợi dụng kỵ binh, không ngừng gây rối biên cảnh Duyện châu, thường xuyên đột nhập vào đất Tào, ngăn cản Tào Tháo phát triển kinh tế (chính là phát huy công phu đánh, đập, cướp).

Mà Thẩm Phối cùng Quách Đồ chủ trương lập tức gắng sức tập trung binh lực xuôi nam, tận dụng uy thế

mới thắng Công Tôn Toản quyết chiến với chủ lực Tào Tháo, một trận định càn khôn. Theo bọn họ, chúng ta đánh giặc, Tào Tháo cũng đánh giặc, tổn hại của hai bên là như nhau, nhưng Viên Thiệu nhân lực, tài nguyên, vật chất đều mạnh hơn Tào Tháo, hai bên khai chiến, Tào Tháo sẽ thiệu thời hơn. Huống hồ, Tào Tháo còn phải đề phòng Lưu Bị, Trương Tú, Lưu Biểu. Bởi vậy, trận chiến này Viên Thiệu càng chiếm ưu thế hơn.

Tân Bì cùng Hứa Du tán thành cả hai bên, nói đều có lý. Ý nghĩ của Tân Bì là: trước tiên giằng co với đại quân Tào Tháo ở Hoàng Hà, không cho ông ta thời gian tổ chức phòng tuyến, mặt khác chia hai đường xuất binh, từ Thanh châu, Ký châu cùng tấn công Duyện châu. Hứa Du chủ trương năm nay bên trong xây dựng kinh tế, đốc thúc quan viên các nơi cung ứng quân nhu, chuẩn bị thật tốt; bên ngoài cùng Lưu Bị, Lưu Biểu tăng cường liên hệ, để bọn họ xuất quân phía nam và đông, khiến Lưu Bị hai bên thụ địch.

Sau một thời gian dài tranh luận, cãi vã, Viên Thiệu sau khi so sánh thực lực bản thân và Tào Tháo, quyết định tập trung vào ưu thế của mình, nhanh chóng tấn công tiêu diệt Tào Tháo. Nếu thuận lợi, sau khi thống nhất phương bắc, ngôi vị hoàng đế cũng có thể làm. Thư Thụ không hiểu bản ý của Viên Thiệu, cực lực phản đối quyết định của hắn, vô cùng cố chấp kiên trì bảo vệ ý kiến của mình, bị Viên Thiệu vạn phần không bình tĩnh hung hăng phê bình, tước bỏ binh quyền, tháng 9 năm 199, Viên Thiệu tự mình đem quân thị sát Lê Dương.

Trước khi rời Nghiệp Thành, Viên Thiệu còn làm một việc tự mình cho là đúng, trên thực tế khiến Viên gia càng nhanh chóng bị diệt vong, đem ba đứa con trai cùng một đứa cháu chia đất phong hầu. Ngay sau khi tiêu diệt Công Tôn Toản, Viên Thiệu yêu con thứ một cách dị thường đã đem con cả Viên Đàm làm con thừa tự của đại ca Viên Cơ đã chết sớm ở Lạc Dương, cũng ban cho Viên Đàm làm thứ sử Thanh châu, bên ngoài là vì bản thân vì quốc gia sự nghiệp, khiến Viên gia trên dưới hai trăm người trong đó có đại ca bị giết (sau khi Viên Thiệu trở thành minh chủ liên quân phạt Đổng, Đổng Trác đã đem Viên gia trong thành Lạc Dương toàn bộ giết chết) mà cảm thấy áy náy, trên thực tế là chuẩn bị cho con trai thứ ba kế nghiệp mình.

Giải quyết xong vấn đề kế vị của con trai cả, Viên Thiệu lại đưa con trai thứ hai là Viên Hy tới U châu làm thứ sử U châu, trên thực tế là sung quân. Rồi đem vị trí thứ sử Ký châu cho Viên Thượng, cứ như vậy, lão tam Viên Thượng rõ ràng sẽ tiếp quản sự nghiệp của mình. Vì để giấu đi sự thiên vị đó, lúc Thư Thụ nói hắn sắp xếp nhân sự như thế rất có vấn đề, hắn tự bào chữa, sắp xếp như vậy để khảo sát năng lực. Để việc khảo sát có vẻ công bình, Viên Thiệu dứt khoát đem cháu trai Cao Cán phong làm Tịnh châu thứ sử. Viên Thiệu sắp xếp xong, khiến văn võ mỗi phe vốn đã xung khắc như nước với lửa lại càng chia rẽ, cũng ngầm gieo mầm mâu thuẫn giữa anh em Viên gia sau này.

Viên Thiệu lên đường thị sát Lê Dương, ta ở Nghiệp thành cũng không nhàn rỗi, đương nhiên ở chỗ Viên Thượng cũng nói vài lời. Dù sao theo lịch sử sau này, Viên Thượng sẽ chiếm ưu thế, ta lại hoàn toàn là một gian thương, ha ha... Sau khi rảnh lời đồn huynh đệ không hòa hợp và châm ngòi ly gián, cuối tháng 9 ta trở về Hứa Đô, ở lại Nghiệp thành cũng không còn ý nghĩa, ta cũng không tìm được Vân ca ca, nơi này không còn việc của ta nữa. Dù sao ta đã sắp xếp xong người trong nhà Điền Phong, Thư Thụ, Thẩm Phối, lúc có chuyện sẽ dùng tới.

81. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 81: Trương Tú Quy Thuận

Không khí sặc mùi chiến tranh giữa Viên – Tào đã bao phủ Trung nguyên, trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Lưu Biểu ở Kinh châu đã nhận được thư của Viên Thiệu, mặt ngoài đáp ứng với sứ giả của Viên Thiệu, cho hắn trở về hồi báo xác nhận quan hệ đồng minh, trên thực tế ông ta chỉ muốn tọa sơn quan hổ đấu, hai bên đều không dễ chọc, người nào thắng cũng có thể xông tới nuốt gọn Kinh châu, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, ai ta cũng không giúp. Tôn Sách ở Giang Đông đương nhiên cũng nhận được tin tức, hắn rất do dự, không biết có nên mượn gió bẻ măng hay là tọa sơn quan hổ đấu. Chu Du đang đánh ở Dự Chương, Trình Phổ đang tấn công Dư Hàng, Phú Xuân; cái gã nhĩ tử giả của Lưu Biểu kia, vẫn tiếp tục

làm loạn, cả huyện Hải Hôn, Kiến Xương vẫn náo động không ngừng; chủ trương của Trương Chiêu là quan sát cả hai bên, mà Hoàng Cái, Chu Thái lại muốn tấn công Hoàng Tổ, loạn lên một trận.

Người cảm thấy dễ dàng nhất là Trương Tú. Đối với sứ giả Viên Thiệu cử tới, hắn rất có hứng thú, đúng vậy, lại thêm một người giúp hắn đối phó Tào Tháo. Một năm ba trận vừa qua đã khiến hắn kiệt lực. Theo hắn nghĩ, nếu không phải không còn nơi nào trú ngụ, hắn tình nguyện rời khỏi đây, cách xa địa bàn của Tào Tháo một chút, bớt mỗi ngày lại phải lo lắng đề phòng, không biết lúc nào Tào Tháo lại cao hứng đánh qua. Nhưng hôm nay, hắn lại muốn khóc: thư Viên Thiệu gửi tới ta còn chưa kịp thấy, Giả Văn Hòa ông ta... không hề thương lượng với mình, đuổi thẳng sứ đoàn trở về, chắc chắn còn nói vài lời khó nghe gửi cho Viên Thiệu, bởi vì sứ đoàn lúc bỏ đi sắc mặt rất không ổn.

Ngồi trên đường thượng, Trương Tú buồn rười rượi: “Tiên sinh, dẫu tội Viên Thiệu chúng ta khó mà sống tốt. Thực lực của ông ta rất mạnh.” Giả Hủ chỉ cười khẩy: “Văn Hòa muốn hỏi tướng quân một chút, ngài còn tin tưởng tôi không?” Trương Tú không cần suy nghĩ liền trả lời ngay: “Đương nhiên tin tưởng.” Lại nghĩ thầm, không tin ông ta còn tin ai? Người khác làm gì có bản lĩnh này! Giả Hủ cười cười: “Nếu tướng quân còn tin tưởng tôi, Văn Hòa sẽ chỉ cho ngài một con đường ra.” Nhìn Trương Tú mở to mắt, ông ta nói tiếp: “Quy thuận Tào Mạnh Đức.”

Trương Tú sửng sốt cả phút đồng hồ, mới từ trên ghế nhảy dựng lên: “Tiên sinh, ngài nói cái gì?” Giả Hủ nhìn hắn, kiên định nói: “Tối nhờ vả Tào Tháo!!” Trương Tú đặt mông ngồi lại chỗ. Cả buổi sau hắn mới nhìn Giả Hủ cười khổ: “Tiên sinh, Tào Tháo chỉ hận không ăn thịt được ta.” Giả Hủ lắc đầu: “Tào Tháo không phải muốn bắt giết tướng quân, mà chỉ muốn Uyển thành này. Nếu như tướng quân không ở đây, ông ta căn bản không cùng ngài đối địch!” Trương Tú sửng sốt trong chốc lát: “Nhưng mà, ta nghe nói con trưởng Tào Tháo đã chết là do chúng ta, Tào Tháo còn có thể thu nhận ta sao? Còn nữa, đại chiến Viên Tào sắp nổ ra rồi, thực lực Viên Thiệu hùng hậu, Tào Tháo kém hơn. Một khi Tào Tháo thất bại, chúng ta biết làm sao?”

Giả Hủ đã có sẵn câu trả lời: “Tướng quân, thoát nhìn Viên Thiệu nắm giữ bốn châu, khí thế áp đảo, nhưng con người Viên Thiệu chẳng ra gì, là loại thấy có lợi mới dùng người. Hắn thắng, chắc chắn sẽ tiêu diệt tướng quân; hắn thua, sẽ không có cơ hội hồi phục, chúng ta không thể dựa vào hắn. Lưu Biểu cũng không phải người có thể nương nhờ, ngài có thực lực, ông ta không gây chuyện với ngài; ngài không có thực lực, ông ta sẽ lợi dụng ngài; ngài sắp chết, ông ta sẽ giẫm thêm cho ngài một cước, không phải cứu ngài đâu. Người như vậy, làm sao có thể nương tựa lâu dài? Thế nhưng Tào Tháo hoàn toàn khác, đi theo ông ta chúng ta còn có chút bảo đảm. Thứ nhất, ông ta trong tay có hoàng đế, dĩ nhiên có ưu thế chính trị; thứ hai, bản thân Tào Tháo rất có năng lực, thủ hạ ông ta cũng toàn người tài giỏi, tướng quân, ngài cũng là người có hiểu biết; thứ ba, đất đai của ông ta mấy năm nay không ngừng mở rộng, cuộc sống của lão bách tính hết sức ổn định, lòng dân quy thuận! Thực tế, ông ta là người rất có thực lực; thứ tư, Tào Tháo là người lòng ôm chí lớn, sẽ không vì việc tư làm hỏng việc công. Huống hồ, ông ta đến Lữ Bố còn có thể thu lưu, làm sao không thể dung nạp được tướng quân ngài? Thứ năm, Viên Tào đại chiến, vô cùng căng thẳng, Viên mạnh Tào yếu, ít nhất đây là về bên ngoài, lúc này chúng ta tình nguyện góp sức cho ông ta, Tào Tháo chắc chắn trong lòng cảm kích vạn phần. Hiện giờ, không có mấy người xem trọng Tào Tháo, ông ta lúc này cần người giúp đỡ, chúng ta tới, chắc chắn sẽ được ông ta đón chào, làm gì còn so đo hiềm khích trước kia!” (Tú nói: Viên mạnh Tào yếu, lại có thù với Tào, làm sao hàng được?”. Hủ nói: “Đây chính là nguyên nhân phải theo Tào. Tào công kia phụng mệnh thiên tử ra lệnh chư hầu, đây là lý do thứ nhất nên theo. Thiệu cường thịnh, ta đem ít người theo ông ta, sẽ không được coi trọng. Tào công yếu hơn, được ta tất sẽ vui mừng, đây là lý do thứ hai nên theo. Ông ta là người có khí chất bá vương, tất nhiên không để ý oán thù cá nhân, đức độ soi sáng bốn biển, đây là lý do thứ ba nên theo. Vốn dĩ tướng quân không cần nghi ngại!”)

Trương Tú trầm mặc một hồi. Hắn rất tin tưởng Giả Hủ, biết Giả Hủ sẽ không lừa hắn, nhưng mà, hắn không yên tâm về Tào Tháo, dù gì một năm trước cũng đánh quyết liệt, thời gian chỉ có một năm, Tào Tháo đã ba lượt thảo phạt, tuy rằng Giả Hủ nói rằng Tào Tháo chỉ vì Uyển thành, nhưng con trai Tào Tháo chết có liên quan tới hắn, nỗi đau mất con, hắn không đảm bảo Tào Tháo có thể tiếp nhận hắn. Nghĩ cả nửa ngày, hắn nói với Giả Hủ: “Tiên sinh, để ta suy nghĩ thêm.” Giả Hủ gật đầu: “Văn Hòa chờ quyết định của tướng quân. Có điều tướng quân cứ yên tâm, Văn Hòa sẽ không bỏ tướng quân rời khỏi nơi này.” Ta sẽ không bỏ mặc người. Trương Tú gật đầu, hắn cũng không hề nghi ngờ: “Ta không nghi ngờ gì tiên

sinh.”

Trong lúc bọn họ còn đang thảo luận cân nhắc, ta đã bị Tào Tháo giận hơn nửa tháng. Cuối tháng 9 ta mới trở lại Hứa Đô, nơi này có thể dùng từ sôi trào để hình dung, lòng người hết sức hoang mang. Rất nhiều thương hộ lớn đã chuẩn bị để chạy trốn. Trên triều đình, đại đa số cảm thấy sắp tới lúc tận thế. Cảm giác khủng hoảng, bi quan lan tràn khắp nơi. Không phải sao? Đường đường là hậu nhân của Khổng Tử, văn tài thiên hạ vô song Khổng Dung đại nhân còn bị quan hởi Tuân Úc: “Viên Bản Sơ có được bốn châu, binh mã cường hãn, văn có Điền Phong, Tự Thụ, Hứa Du đều vì ông ta bày mưu tính kế, Thẩm Phối, Phùng Kỷ vì ông ta xử lý chính sự; võ có Văn Sú, Nhan Lương vì ông ta mang binh đánh giặc, chúng ta lấy cái gì so với ông ta, chỉ sợ khó mà thắng được!”

Đối mặt với tình thế này, Tào Tháo thật ra cảm thấy chẳng có gì ngạc nhiên. Ông ta một mặt gia tăng sĩ khí quân binh, nói: “Ta cùng Viên Thiệu lớn lên còn không hiểu hấn sao, chỉ là một kẻ nói như rồng leo, làm như mèo mửa. Hấn quân nhiều, tướng nhiều, nhưng mà cũng rất giỏi kéo bè kết cánh, quân nhiều mà quản lý không minh bạch, tướng kiêu mà chính lệnh không thống nhất; về chuyện hấn đất rộng lương nhiều, đó là để chuẩn bị cho chúng ta, có gì đáng sợ đâu.” Một mặt phái Trương Liêu, Thái Sử Từ, Hứa Chử, Hạ Hầu Uyên mang tinh binh chiếm giữ Quan Độ, dựng lên phòng tuyến Quan Độ. Với đám người Khổng Dung, ông ta căn bản không để ý tới, vẫn là người có thực quyền lời nói mới nặng cân.

“May mà người nghe hấn nói vậy là Văn Nhượng tiên sinh, nếu để tôi nghe thấy, chắc chắn sẽ cho hấn một cái tát. Viên Thiệu có nhiều người, đều có năng lực, người của chúng ta để trang trí thôi sao? Không ai không hữu dụng cả. Hừ, người của chúng ta nơi này không ít, văn có chú cháu Tuân gia, Mãn Bá Ninh, Trọng Đức, ta, còn có Giả Hủ sắp tới nữa. Mao Giới, Lưu Diệp, Đồng Chiêu cũng đều là người có tài; võ tướng càng không cần nói, thiên hạ đệ nhất Lữ Bố là của chúng ta, sợ gì Viên Thiệu? Thần sớm nói Khổng Dung là loại người nói nhiều không biết làm, chủ công còn thích lão ta như vậy, thật là.” Lúc ta ở trong Quách phủ nói ra lời này, Tào Tháo đang mặt tối sầm nhìn ta.

Đợi ta nói xong, Tào Tháo hừ giọng: “Hấn nói nhiều không làm? Người thì làm nhiều không nói, đúng không? Hừ, còn nói Văn Cừ, người rất đặc ý đúng không? Còn không biết xấu hổ nhắc tới Giả Hủ? Trong vòng một năm bọn họ chắc chắn tới hàng, ai nói vậy, ai nói?” Ta gạt nhả: “Chủ công ơi, đừng gấp vậy! Người nhất định sẽ đến, ngài xem, Tử Văn đã chuẩn bị sẵn phòng ốc cho bọn họ, không đến chẳng phải rất không nể mặt ngài? Hừ, chờ một chút nữa đi.” Tào Tháo trừng mắt: “Chờ, đợi Viên Thiệu lôi kéo được bọn chúng, ở sau lưng kẻ dao vào cổ chúng ta sao?”

Quách Gia ung dung nói thêm: “Tu sửa nhiều phòng ốc như vậy, người lạm công vì tư thôi, không vậy người có thể lấy lòng Nhị ca được sao? Khiến huynh ấy dễ dàng tha cho người?” Lúc này Quách Gia cũng được sung ái như ta, Tào Tháo một ngày không gặp hấn đều không chịu được, ra ngoài cùng một xe, vào nhà cùng một phòng. Nhìn Tào Tháo sung hấn như vậy, ta chỉ bĩu môi: “Không phải chỉ bắt người chi chút tiền sao? Nhị ca, Ngũ ca mới tới, huynh cũng cần bỏ ra chút ít chứ. Chưa nói chủ công ban thưởng cho huynh luôn nhiều hơn người khác.”

Tào Tháo nói giúp Quách Gia: “Người đó, tiền kiếm được cũng đâu có ít, ta cũng không đòi gì người. Là đại thương nhân, còn muốn ca ca của mình bỏ tiền ra, là người không đúng rồi! Phụng Hiếu nói không sai, phí tổn sửa chữa phủ đệ người phải lo. Ta nói Tử Văn người đó... Phòng ốc kia sửa sang đẹp đẽ như vậy, mất bao nhiêu là tiền? Văn Nhượng đau lòng vô cùng. Người được lắm, toàn làm mấy chuyện đó, ta thấy phủ đệ Lữ Bố biết bao đau lòng, tức giận.” Ông không đòi tiền ta, nhưng mà cũng đâu phải để ta hưởng thụ, có điều không nên nói thì hơn!

Ta vẫn cười không ngừng: “Ngài đừng giận như vậy! Bọn họ nhất định sẽ tới, chuẩn bị sớm càng tốt chứ sao? Đúng rồi, đừng nói chuyện đó nữa. Chủ công, lúc này không khí Hứa Đô không ổn, sao lại bi quan như vậy? Mấy tên văn nhân kia ngoài việc ăn cơm, chẳng có tác dụng gì.” Vội vã chuyển sang chủ đề mới ngay. Tào Tháo thở dài: “Mấy người đó chính là như vậy, không cần để ý. Tử Văn, người ở Nghiệp thành cảm thấy năng lực chiến đấu của đại quân Viên Thiệu thế nào?”

Ta cười: “So với chủ công kém hơn nhiều. Thuộc hạ của hấn kéo bè kết cánh khắp nơi, cả văn lẫn võ. Theo thần thấy, chỉ cần Viên Thiệu bại một lần, người bỏ hấn mà đi sẽ không ít. Hơn nữa, bản thân Viên Thiệu là kẻ tin tưởng thực lực thuyết minh tất thấy, kỳ thực chủ ý của Điền Phong rất hay, kỵ binh của hấn so với chúng ta đông hơn, nếu dùng chiến thuật gây rối, chúng ta rất khó phòng bị, dù sao tuyến Hoàng Hà dài

như vậy, chúng ta không thể quản hết, kể này độc vô cùng. Cũng may Viên Thiệu không nghe, Điền Phong này đúng là một kẻ lợi hại.”

Quách Gia cười: “Không thể dùng kỳ mưu, Viên Thiệu bại là phải!” Không sai, nhất châm kiến huyết. Tào Tháo gật đầu nói: “Đúng vậy.” Ta cười: “Viên Bản Sơ người ta là dòng tứ thế tam công, làm cái gì cũng nói nhân nghĩa đạo đức, ngay cả đánh giặc cũng không cần kỳ mưu. Nếu như cần, người ta chỉ muốn dùng mười vạn người đè chết đối thủ. Ý đông hiệp yếu, hẳn chính là dùng cách đó đè chết Công Tôn Toàn đó thôi! Thần thấy, hẳn đang chuẩn bị đối phó với chúng ta như vậy.” Tào Tháo cười ha hả: “Bản Sơ bị các người nhìn thấu rồi, trận này hẳn nhất định sẽ thua.” Ta cùng Quách Gia đều cười.

Tào Tháo nhìn ta vẫn không cam lòng: “Tử Vân, người tới Uyển thành xem thế nào, kết bái cùng tên Giả Hủ kia, rồi kéo về đây, sao hả?” Ông ta vẫn lẩn quẩn nghĩ chuyện này. Ta buồn rười rượi nói: “Chủ công, ngài ráng chờ đi! Ngài cho thần là thợ mộc sao, động chút lại đi đào góc tường? Giả Văn Hòa sắp năm mươi tuổi rồi, sao kết bái với thần được? Lúc này, bảo Tử Vân đi Uyển thành, ngài không phải giận Tử Vân thật chứ? Có Tam ca làm mưu sĩ rồi, không cần thần nữa sao?” Quách Gia “ba” một cái, đánh lên đầu ta: “Người muốn chết mà! Là do người nói, trong vòng một năm bọn họ không tới, người phụ trách giải quyết.” Tào Tháo cười: “Sao vậy, nghe người nói như là ghen tị với Phụng Hiếu? Người lừa ta, không trừng phạt người thì thôi, còn dám nói này nọ? Khiến ta lo lắng, nên phạt mấy câu vừa rồi của người.”

Ta vội vã cười: “Không có, chủ công thương tam ca, có khác gì thương thần đâu! Thần sao phải ghen với hắn, hắn có phải nữ nhân đâu.” Quách Gia dở khóc dở cười: “Chẳng lẽ người là nữ nhân ghen tị? Rồi coi ta là nữ nhân?” Hồngбет, nói sai rồi: “Tam ca, người nói gì vậy chứ! Ý của ta là, ta nghĩ tới các phu nhân bên cạnh chủ công, mỗi ngày đều có thể gặp người! Ta ghen với họ thôi!” Lần này nịnh nọt không tốt, hai người đồng thời hừ lạnh.

Thấy Quách Gia còn chưa thỏa mãn, ta nhanh chóng đổi đề tài: “Chủ công, Tam ca, thần nói Trương Tú đến hàng là có căn cứ.” Quả nhiên, hai người lập tức chú ý. Quách Gia nói: “Nói mau.” Ta làm bộ thần bí hỏi bọn họ: “Hai người nói xem, hiện tại ở chỗ Trương Tú ai là người quản sự?” Hai người nhìn nhau, Tào Tháo lắc đầu, Quách Gia hỏi lại: “Ý của người là Trương Tú không tự làm chủ? Chẳng lẽ người nắm quyền là Giả Hủ?” Ta gật đầu. Tào Tháo khó hiểu: “Nói như vậy, không phải Trương Tú bị Giả Văn Hòa đoạt quyền sao?” Hừ, ông coi Trương Tú là Lưu Hiệp chắc?

Ta cười: “Không phải mất quyền lực, là Trương Tú cái gì cũng nghe lời Giả Văn Hòa, hẳn đối với Giả Hủ đã hoàn toàn ỷ lại. Tử Vân nhận được tin thắng trước Giả tiên sinh không hỏi ý Trương Tú, tự mình đuổi sứ đoàn Viên Thiệu trở về, nghe nói, còn thay Trương Tú chửi Viên Thiệu vài câu, sứ đoàn Viên Thiệu tức giận trở lại Nghiệp thành. Nhưng sau đó không nghe được bất cứ tin tức nào về chuyện Trương Tú bất mãn với Giả Văn Hòa. Các người nói xem, người chủ sự có phải là Giả Văn Hòa không?” Hai người nghe được đều gật đầu.

Quách Gia nghĩ rồi nói: “Giả Hủ muốn Trương Tú đắc tội với Viên Thiệu, chứng tỏ ông ta không muốn cùng Viên Thiệu liên minh. Lưu Biểu cũng sẽ không đắc tội Viên Thiệu, Trương Tú như vậy đã gián tiếp đắc tội với Lưu Biểu. Nói như vậy, bọn họ không thể dựa vào Lưu Biểu được nữa. Không theo Lưu Biểu, đắc tội Viên Thiệu, cách Giang Đông rất xa, lúc này, quan hệ của chúng ta với Giang Đông cũng không tồi. Hà, xem ra bọn họ thật sự sắp tới nương tựa chủ công.”

Tào Tháo ừm nói: “Vẫn là Phụng Hiếu có lý. Xem ra bọn họ sẽ tới. Có điều, bọn họ cũng có thể án binh bất động xem xét tình hình.” Ta mắt tròn trắng, tin tình báo do ta nói, lại bảo Quách Gia phân tích đúng, quả thực là... Tào Tháo thấy ta không nói gì, cũng thấy kỳ quái: “Người vì sao không nói chuyện? Vừa rồi nói rất nhiều mà!” Ta hừ hừ: “Tam ca cũng nói được, ngài để hắn nói tiếp đi.” Quách Gia nhìn Tào Tháo nói: “Chủ công, có người ăn dấm thật rồi.” Tào Tháo ừm một tiếng: “Có người thích ăn dấm như vậy, chúng ta có nên mua cho hắn ăn không?” Hai người phối hợp khi dễ ta, ta thật sự không biết nên thế nào, liền nói: “Chủ công, thần là tiểu nhân, ngài sao lúc nào cũng thiên vị như vậy?” Tào Tháo cười âm hiểm: “Vậy sao? Ta có sao? Lẽ nào chứ?” Ta khóc...

Không có cách nào khác, đành phải nói tiếp: “Ôi, thân cô thế cô!” Tào Tháo cười: “Người làm thế nào để tăng cường lực lượng?” Ta nhìn ông ta cười ha ha: “Không phải vậy, thần nói Trương Tú thế đơn lực bạc! Hắn không có thực lực để tọa sơn quan hổ đấu. Lúc này còn không nghĩ xem nên đầu phục ai, đợi chúng ta thắng, hẳn mới tới sẽ không thể lấy được lòng chúng ta. Hi, lúc này đến có thể giúp chúng ta tăng cường

thực lực. Giả Hủ là người tinh khôn lợi hại. Chủ công, có được Giả Văn Hòa, ngài có thể nói là lấy được một bụng kế sách. Thần lại càng phải đứng sang một bên.” Câu sau cùng là nói thầm, Tào Tháo không nghe được: “Không sai, có mấy ngàn quân Lương châu đó, không tồi chút nào. Trương Tú kia cũng là một Viên đại tướng, nghe nói hắn còn được gọi là Bắc địa Thương vương, có phải không?” Ta lập tức tiếp lời: “Không sai, thương pháp của hắn không tồi.” Tào Tháo nói: “So với sư huynh của ngươi thế nào?” Ông ta vẫn còn muốn!

Ta làm mặt quỷ: “Sư huynh so với hắn ít hơn hai chữ: Thương Vương. Là thần phong.” Tào Tháo cười: “Lần này đại chiến không nhỏ, ngươi có thể tìm hắn tới không?” Đương nhiên muốn tới: “Để thần thử xem có tìm được hay không đã.” Tào Tháo gật đầu: “Nếu như hắn có thể tới thì tốt rồi, biết cách bày binh bố trận, chắc chắn rất giỏi dụng binh!” Đó là đương nhiên, là ta kia mà: “Chỉ là sư huynh của thần thôi! Thần cũng lợi hại mà!” Tào Tháo cùng Quách Gia đồng thời dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta, ta không nói gì nữa.

Trương Tú suy nghĩ hết cả tháng. Đúng vậy, hàng lại phản, phản lại hàng, cứ như trò đùa, ai biết Tào Tháo có lòng dạ này hay không? Tính mạng của bản thân và gia đình, ai chẳng cẩn thận. Cân nhắc phải trái một thời gian dài, Trương Tú quyết định đánh cuộc một lần. Hắn vẫn tin tưởng mắt nhìn và mưu lược của Giả Hủ, trực giác khiến hắn cảm thấy Giả Hủ nói đúng. Lưu lại thân tín coi chừng Uyển Thành, Trương Tú mang theo Giả Hủ cùng người nhà, cuối tháng 10 đi tới Hứa Đô.

Tào Tháo thấy Trương Tú thật đã đến, ông ta thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm ở phía nam đã giảm một nửa. Trong lòng rất cao hứng liền vội vã mở tiệc chiêu đãi. Trên tiệc, Tào Tháo cười hỏi Trương Tú vì lẽ gì tới hàng, Trương Tú thuật lại lời Giả Hủ nói, Tào Tháo mừng rỡ cầm tay Hủ: “Trong thiên hạ người khiến ta tín trọng, chính là ông đó.” Trương Tú thấy Tào Tháo quả thật bất kể hiềm khích trước kia, cũng thở phào nhẹ nhõm. Tào Tháo đương nhiên nhận ra tâm tư của Trương Tú, Tào Ngang chết đúng là có liên quan tới hắn, nhưng mà lúc chiến tranh, phải trái rõ ràng, tình cảm cá nhân phải xếp lại. Cho nên, trên tiệc mọi người uống rất vui vẻ. Tào Tháo thấy con gái Trương Tú quả nhiên không tồi, tuy rằng còn nhỏ, nhưng vẫn có thể lợi dụng! Ông ta chủ động đề nghị kết thông gia với Trương Tú cho con trai mình Tào Quân. Một là xua hết nỗi băn khoăn của Trương Tú, mặt khác khiến người ngoài thấy lòng dạ Tào Tháo rộng lớn thế nào. Trương Tú vui mừng không kịp, sao còn phản đối. Tốt, một mối nhân duyên tốt đẹp đã thành.

Tiệc tan, đưa Trương Tú cùng Giả Hủ tới phủ đệ ta đã chuẩn bị trước cho bọn họ, bỏ lại hai người còn đang trợn mắt há mồm (bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới Tào Tháo đã sớm chuẩn bị chỗ ở cho họ tại Hứa Đô), Tào Tháo đích thân dâng biểu lên Hoàng đế (cho có danh nghĩa thôi), phong Trương Tú là Dương Vũ tướng quân; Giả Hủ làm Chấp kim ngô*, đều phong tước đình hầu, dời làm Ký châu mục. Ký châu chưa bình được, lưu lại làm Tư không trong quân đội. Đồng thời, lệnh cho Tào Nhân mang binh tiến vào Uyển thành, phòng thủ cửa ngõ phía nam.

Chú thích:

* Chấp kim ngô: Chức quan đời Hán, tức tham mưu quân sự.

82. Phụng Tờ Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 82: Ôn Một Thăng* Gạo, Thù Một Đầu Gạo

Tin tức Trương Tú đến hàng khiến ta thở phào, đỡ phải nghe bọn họ lải nhải nữa. Ta cũng không để ý Tào Tháo làm gì để thu phục nhân tâm, chuẩn bị chiến tranh thế nào. Thật ra, vấn đề lúc này không phải ở Viên Thiệu, cái tên đó không có gì tốt, chờ bị đánh bại thôi. Lúc này ta đang nghĩ xem làm thế nào thuyết phục Tào Tháo tha mạng cho người nhà Đồng Thừa.

Lưu Bị mang theo chiếu thư viết bằng máu chạy mất, nói cách khác, chiếu thư của hoàng đế đã nằm trong tay bọn người Đồng Thừa. Trong thời gian dài chỉ cần ta tới Hứa Đô, liền vận dụng mọi thủ đoạn (bao gồm cả mua chuộc người hầu, vào nhà khám bệnh, nịnh nọt khoe tài văn văn), cuối cùng từ chỗ người hầu

của Đồng Thừa và tiểu thiếp của Vương Tử Phục, lấy được tin tức xác nhận có việc vạt áo giấu chiếu thư. Chuyện này ta biết phải nói sao? Tào Tháo nghe xong nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ, cơn giận của Tào Tháo ở Bành Thành ta đã thấy qua, ông ta tính tính nóng nảy vội vã, rất khó khống chế, lần này ta lại không thể đánh ngất Tào Tháo giúp ông ta quyết định nữa. Chuyện này không dễ xử lý.

Lúc Quách Gia bảo ta đến chỗ Tào Tháo, ta vẫn đang phân vân suy tính. Tạm thời không có cách nào, ta đành tới phủ Tào Tháo trước. Vừa vào tới nội đường đã thấy mọi người đều đầy đủ, chú cháu Tuân gia, Mãn Sủng ở đó không nói, ngay cả Giả Hủ cũng có mặt. Ta biết rõ Tào Tháo muốn giới thiệu ta với Giả Hủ. “Không cần phải phô trương như vậy chứ!”, ta thì thầm trong miệng, liền nhanh chóng tiến lên ra mắt mọi người. Ta thì đã quen rồi, nhưng Giả Hủ thấy ta bước vào suýt chút đã chết ngẹn. Tào Tháo hôm nay mời ông ta tới, bảo muốn giới thiệu mưu sĩ tâm phúc cho ông ta biết, ông ta vạn lần không ngờ chính là ta. Mấy người Tào Tháo cũng không ngờ ta và ông ta đã gặp mặt.

Ta thấy bộ dáng chật vật của Giả Hủ cũng buồn cười: “Văn Hòa tiên sinh, Tử Vân đã nói rồi, chúng ta có duyên sẽ gặp lại, thế nào?” Tào Tháo nhìn ta: “Thì ra các người đã sớm quen biết?” Ta cười ha ha: “Có gặp một lần, sau này sẽ nói cho chủ công nghe.” Giả Hủ lắc đầu cười khổ: “Lần đó gặp mặt, ta trước sau vẫn không quên, nhưng không nghĩ tới người là người của Tào công, lá gan của người ghê gớm thật.”

Tào Tháo lại nhìn ta: “Xem ra Tử Vân người lại làm chuyện to gan.” Ta nhún vai (đây là chiêu bài của ta rồi): “Đâu có đâu, chính là lần đầu tiên chủ công mắc mưu Văn Hòa tiên sinh, ngài đi rồi, thần mới tới Uyển thành một chuyến mà thôi. Dù sao lúc đó không ai quen biết thần, sao tính là to gan được.” Tào Tháo hiểu ra liền không nói gì nữa. Giả Hủ cười khổ: “Nếu lúc ấy ta biết thân phận của người, chắc chắn sẽ giết người.” Ta cười với ông ta: “Nhưng mà, ông không biết!”

Tào Tháo than một tiếng: “Tử Vân ơi, người có thể cẩn thận một chút không? Hay là chúng ta bỏ dở kế hoạch đó đi, hiện giờ đâu có cần thiết nữa?” Ta vội vã lắc đầu, việc cần làm còn nhiều, sao có thể ngừng: “Chủ công, lúc này sự nghiệp của ngài mới tiến triển, kế hoạch không thể ngừng được, để qua vài năm nữa nhé? Lại nói, lúc này các vị tiên sinh ở đây so với Tử Vân đều giỏi hơn, ngài lưu lại thần đâu có ích gì?” Tào Tháo lắc đầu không nói gì. Tuân Du kể lại chuyện của ta cho Giả Hủ, ông ta nghe xong nhìn ta nói: “Người giỏi lắm, chuyện như vậy thật không ai làm được, Văn Hòa bội phục.” Ta cười nói: “Tôi chỉ là khôn vặt thôi, toàn trò tà đạo, các ngài ở ngoài sáng, tôi ở trong tối!”

Tào Tháo ho lên một tiếng: “Được rồi, không nói chuyện này nữa. Hôm nay gọi mọi người tới muốn hỏi ý kiến, trận này nên đánh thế nào.” Vừa nói vào chính sự, mọi người lập tức tập trung. Ta cuối cùng cũng được chứng kiến diện mục Tào Tháo lúc bình thường làm bá chủ một phương. Ta nhìn mọi người trong phòng, các mưu sĩ quan trọng của Tào Tháo đều đông đủ, nếu nói chuyện lớn, chuyện hoàng đế nói ra luôn cũng tốt, có mọi người ở đây, có thể kiềm chế được Tào Tháo!

Tào Tháo nhìn mọi người, bắt đầu nói ra ý kiến của mình: “Phòng tuyến Bạch Mã – Diên Tân đã sắp hoàn thành, Trọng Đức chỉ nắm 800 quân phòng phủ ở Quyển thành, nhưng mà hắn không muốn ta đem thêm binh tới. Nghĩ lại hắn nói cũng đúng, Viên Thiệu người này thích nhất là tỏ vẻ khoan dung cao quý. Ta nghĩ...”

Không để Tào Tháo nói thêm, ta mở miệng: “Chủ công, chuyện đánh giặc từ từ nói, thần có việc quan trọng muốn trình bày.” Nhìn thấy biểu hiện nghiêm túc ít có của ta, Tào Tháo, Quách Gia bọn họ hiểu tính ta lập tức thận trọng, bởi vì mỗi lần ta nghiêm túc đều sẽ nói những chuyện vô cùng nghiêm trọng, chỉ có Giả Hủ nhìn ta thần sắc ngơ ngẩn.

Tào Tháo lập tức hỏi ta: “Có phải xảy ra chuyện đại sự rồi không? Rất nghiêm trọng sao?” Ta gật đầu: “Chủ công, trước tiên xin đáp ứng Tử Vân, không thể kích động, càng không thể quá xúc động sau khi nghe lời thần nói.” Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Tào Tháo lập tức ngồi thẳng người, nhìn ta gật đầu: “Được, ta đồng ý.” Tuân Úc trong lòng rét run, ông ta nghĩ tới lần đầu gặp mặt ta, ta đã tiên đoán thân nhân Tào Tháo sẽ có chuyện xảy ra.

Ta thở sâu một hơi, ổn định tinh thần, nhìn Tuân Úc, chuyện này đối với ông ta cũng ảnh hưởng không nhỏ, nhưng mà, ta không thể cho ông ấy quá nhiều thời gian. Thấy nét mặt khó hiểu của mọi người, ta hỏi Tào Tháo: “Chủ công, cuộc chiến giữa chúng ta và Viên Thiệu không thể tránh, nhưng mà, trước tiên phải giải quyết bất ổn bên trong đã, đặc biệt...” Ta dừng một chút, nhìn Tuân Úc rồi vẫn nói: “Đặc biệt là mâu

thuần giữa chủ công và hoàng đế.”

A?! Mọi người trong phòng toàn bộ đều nhìn ta. Tào Tháo cố gắng nói thật chậm: “Tử Vân, có phải chỗ hoàng đế đã xảy ra chuyện gì không, người cứ việc nói thẳng.” Ta nhìn mọi người rồi nói: “Tử Vân trước tiên xin kể câu chuyện Ôn một thăng gạo, thù một đấu gạo ngày xưa.” Ánh mắt mọi người đều khó hiểu, ta nói tiếp: “Trước đây, có hai gia đình là hàng xóm, quan hệ bình thường không tệ lắm. Trong đó có một bên vì người trong nhà có chút tài năng, nên giàu có hơn. Hai nhà này vốn không có ân oán gì, nhưng mà một năm, ông trời tức giận giáng xuống tai họa, mùa màng thất thu. Bên nhà nghèo không có thu hoạch gì, đành nằm chờ chết. Nhà giàu hơn mua được rất nhiều lương thực, nghĩ tình hàng xóm, liền cho bên nhà nghèo một thăng gạo, giúp đỡ lúc cấp bách. Nhà nghèo kia vô cùng cảm kích nhà giàu có, cho rằng đây đúng là ân nhân cứu mạng mình! Sau một thời gian sống gian khổ, bên nhà nghèo tới cảm tạ nhà giàu. Khi nói chuyện, có nói rằng tới sang năm cũng chưa biết lấy hạt giống đâu ra, nhà giàu có khảng khái nói: thế này đi, chỗ lương thực này còn rất nhiều, người cầm đi một đấu đi. Nhà nghèo thiên ân vạn tạ cầm một đấu gạo về nhà. Sau đó, huynh đệ hần nói một đấu gạo này có thể làm gì chứ? Ngoại trừ ăn, căn bản không đủ để chúng ta sang năm gieo mầm, nhà giàu có kia thật quá đáng, người có tiền như vậy, có thể cho chúng ta rất nhiều lương thực cùng tiền bạc, vậy mà chỉ cho một chút, thật sự rất xấu. Lời này truyền tới tai nhà giàu có, hần rất tức giận, nghĩ thâm ta không đòi gì cho người nhiều lương thực như vậy, người đã không cảm tạ ta, còn cầm hận coi ta là kẻ thù, thật không đáng là người. Vì thế, quan hệ hai nhà vốn không tệ, từ đó về sau trở thành cừu nhân, cả đời không qua lại nữa. Chủ công, các vị tiên sinh, ý tứ của câu chuyện Ôn một thăng gạo, thù một đấu gạo này là, lúc một người sắp bị chết đói, người cho hần một thăng gạo, hần sẽ coi người là ân nhân; nhưng người cấp cho hần một đấu gạo, hần sẽ nghĩ người đã cho ta một đấu gạo, còn có thể cho ta nhiều hơn, nếu không cho, người chính là kẻ thù của ta.” Mọi người nghe xong đều suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Tào Tháo giương mắt nhìn ta: “Ý người là, lúc này trong mắt hoàng đế, ta chính là người giàu có kia, cũng là cừu nhân của hần?” Ta gật đầu: “Đúng là như vậy. Thần đã sớm nói với chủ công, Hoàng đế kia có ý nghĩ riêng, hần không muốn để ngài nuôi, hần muốn có được quyền lực tuyệt đối, muốn quân đội của ngài, người của ngài, ngựa của ngài. Chủ công, Văn Nhượng tiên sinh, cả Bá Ninh nữa, các ngài còn nhớ rõ lần đó Tử Vân nổi giận không?” Ba người gật đầu, Tào Tháo cười khổ: “Chẳng lẽ lúc ấy người đã biết ta sau này sẽ trở thành kẻ thù của Hoàng đế sao? Vì sao lúc đó không nói thẳng ra?”

Ta lắc đầu: “Lúc ấy thần cũng chỉ cảm thấy ghênh đòn hoàng đế không phải chuyện tốt, trong lòng bất an thôi. Sau này sở dĩ không nói, một là vì ngài đã đưa hoàng đế về; hai là không có bằng chứng làm sao tin được? Ba là bởi vì trước kia đối với sự phát triển của chúng ta đúng là có lợi.” Quách Gia thở dài nói: “Ta lúc này mới hiểu được người vì sao lại nói với chúng ta câu đó về Quách Đồ, lúc ấy, ta cũng cảm giác người còn chưa hết ý. Nhưng mà hôm nay người nói chuyện đó ra, rốt cuộc có ý gì?”

Ta nhìn Quách Gia, đau lòng nói: “Ta hôm nay nói ra chuyện này, vì trong lòng sợ hãi chuyện sẽ phát sinh, là sợ lời của Quách Đồ năm đó sẽ trở thành sự thực.” A?! Tất cả mọi người đều nhìn ta. Tào Tháo mở miệng: “Nói tiếp đi, Tử Vân, nói cho hết lời.” Ta nhìn Tào Tháo, tận lực đem chuyện chiếu thư bằng máu trên vạt áo nói ra: “Chủ công, sau khi Tử Vân dùng mọi cách tìm hiểu, điều tra ra kết quả là, anh trai của Đồng Quý Phi, Đồng quốc cữu, Xa Kỵ tướng quân Đồng Thừa chính là người đứng đầu, chiếu thư của hoàng đế là đưa cho ông ta; những người khác tham dự theo lời kêu gọi của ông ta là: Thiên tướng quân Vương Tử Phục, Đồng Thừa hứa sau khi chuyện thành công sẽ cho hần làm Đại tướng quân tiếp quản quân đội; Việt kỵ giáo úy Loại Tập; Nghị lang Ngô Thạc; còn có Lưu hoàng thúc đã chạy mất.”

Đợi ta nói xong, trong phòng yên tĩnh một mảnh, đây chính là một đòn sấm sét, quá bất ngờ. Tuy rằng, ta đã rào trước đón sau, nhưng mọi người vẫn sợ ngây người. Sắc mặt Tào Tháo bắt đầu tái xanh, tay không ngừng run, đã nổi giận. Cả người Tuân Úc choáng váng, dĩ nhiên Phục Hoàn chưa tìm tới ông ta, sở dĩ ta không nói ra Phục Hoàn, cũng vì Tuân Úc. Tuân Du lo lắng nhìn thúc thúc, biết ông ấy không chịu nổi. Quách Gia, Mãn Sủng nhìn chăm chăm vào Tào Tháo, xem phản ứng của ông ta. Giả Hủ cúi thấp đầu, không biết đang nghĩ cái gì. Ta nhẹ nhàng kéo Mãn Sủng, tự mình nhẹ nhàng chạy đến bên cạnh, chuẩn bị ngăn chặn cơn xúc động của Tào Tháo.

Quả nhiên, một lát sau, Tào Tháo nhảy dựng lên, định xông ra khỏi phòng gọi người, ta ôm cổ ông ta hô lên: “Chủ công, không nên vọng động, ngài đồng ý với Tử Vân rồi, không nên xúc động như vậy!” Mãn Sủng cũng vọt tới, giúp ta giữ chặt Tào Tháo (có kinh nghiệm ở Bành Thành, lá gan Mãn Sủng cũng không nhỏ, ta vừa rồi ra hiệu ông ta tất nhiên hiểu rõ). Tào Tháo tức giận đến mức nói không ra lời: “Ta... ta

nuôi... nuôi cái đồ hỗn trưởng đó. Bọn chuột nhắt sao dám như thế? Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng. Muốn làm gì? Muốn giết ta, giết ta, được.. Tốt lắm, đến đây... Ta...” Quách Gia cũng vội nói: “Chủ công, ngài ổn định tinh thần đã, tổn hại thân thể là giúp bọn người kia mãn nguyện.” Tuân Du nhìn Tuân Úc thở dài, cũng tiến lên khuyên: “Chủ công, đừng vội vàng, nếu Tử Vân đã biết rõ âm mưu của bọn chúng, sẽ không có nguy hiểm gì nữa, không cần lo lắng.” Tuân Úc lúc này không nói nên lời, Giả Hủ thì không nói gì, ta cùng Mãn Sủng ôm Tào Tháo không dám động, nhất thời trong phòng chỉ nghe thấy tiếng thở phì phì của Tào Tháo.

Qua một hồi lâu, hô hấp Tào Tháo cuối cùng cũng vững vàng lại, ta ra hiệu cho Mãn Sủng, hai người cùng dùng sức giúp Tào Tháo ngồi lại chỗ. Tào Tháo sau khi ngồi xuống, mặt tối sầm, một lúc lâu nữa mới ổn định được cảm xúc, hỏi ta: “Tử Vân, chuyện này người khẳng định? Tuyệt đối không sai?” Nghe ông ta hỏi, ta biết ông ta đã dịu xuống, lý trí đã trở lại, cũng gật đầu: “Đúng vậy. Những thứ liên quan để ở đâu thần đều biết.” Tào Tháo âm trầm không nói gì, chúng ta lặng lẽ chờ.

Lại một lúc lâu nữa, Tào Tháo mới nhìn mọi người nói: “Các người nói xem, chuyện này nên làm thế nào, đối với vị hoàng đế này ta phải làm sao đây?” Chỉ cần ông hỏi là được rồi. Ta không nói gì, nghe mọi người nói đã. Quách Gia cùng Tuân Du đồng thời nhìn Tuân Úc, đúng vậy, ông ta phải nói trước.

Mở miệng thế nào được. Tuân Úc trong lòng vô cùng khổ sở, cung nghênh hoàng đế là do ông ta cực lực thúc đẩy, lúc này, vị hoàng đế ấy lại cho ông một cú đánh quá mạnh, ông ta hận vô cùng, không phải hận hoàng đế, mà hận rèn sắt không thành thép (đương nhiên lúc này còn chưa có thép). Cho nên, ông ta một câu cũng không nói nên lời. Quách Gia thấy vậy, không có cách nào, đành nói trước: “Chủ công, mấy người đó chẳng qua là đám người không có thực lực, giết hay không chỉ một lời ngài nói là được.” Hắn căn bản chưa nói gì tới hoàng đế.

Tào Tháo nhìn Tuân Úc nói: “Văn Nhượng, người thấy thế nào?” Tuân Úc thân thể run lên: “Văn Nhượng không còn gì để nói, chuyện này chủ công cứ xử trí.” Tào Tháo nhíu mày. Giả Hủ lúc này mới lên tiếng: “Minh công, nghe tên mấy người đó rồi, Hủ muốn biết bọn họ khả năng thế nào? Uy tín trong quân ta ra sao? Có nắm giữ thế lực gì ở Hứa Đô không? Trong số bọn họ có ai giống như Vương Tư Đồ đức cao vọng trọng không?” Ta nhìn Giả Hủ, trong lòng ủng hộ, cao thủ đúng là cao thủ, thật lợi hại, nói mấy câu đã chỉ ra mấu chốt vấn đề, chính là mấy người đó có thể lật ngược Hứa Đô được hay không. Đương nhiên, không phải nói mấy người chúng ta không bằng ông ấy, mà là trong đám người ở đây lúc này, chỉ có ông ta từng trải qua chiến loạn ở Trường An, tình hình hiện giờ có chút giống như lúc ấy.

Tào Tháo nghe ông ấy hỏi xong, cẩn thận nghĩ lại: “Mấy người đó đều không có tài năng gì, chỉ với bọn chúng muốn khống chế Hứa Đô cùng quân đội, hoàn toàn không có khả năng.” Giả Hủ cười: “Nếu không có bản lĩnh gì, hôm nay chẳng qua xác định là làm phản, chuyện này cũng chẳng đáng nói.” Nghe ông ta nói, Tào Tháo gật gù đầu, cẩn thận nghĩ lại, nếu như mọi chuyện đã rõ ràng, quả thật chẳng có gì đáng ngại. Lưu Hiệp chỉ có bản lĩnh này, hừ, trẻ con không biết gì. Ánh mắt ông ta dần buông lỏng xuống: “Văn Hòa tiên sinh nói không sai. Mấy tên vô dụng đó giết là được. Hừ, tên Lưu Bị đó, đúng là hạng người vô nghĩa, ta chắc chắn sẽ tiêu diệt hắn.” Ai nấy đều im lặng.

Chú thích:

* Một thăng bằng 1/10 đấu.

83. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 83: Thuyết Phục

Người duy nhất trong phòng không bị ánh mắt Tào Tháo khiến cho sợ hãi chính là ta. Bởi vì, nói sao đi nữa, ta thấy Tào Tháo đã bình tĩnh rất nhiều, không bao giờ xúc động như trước nữa, hôm nay ta đã tận dụng đúng thời cơ. Ta nhìn Tào Tháo nói: “Chủ công, Tử Vân không cho rằng chuyện hôm nay là chuyện nhỏ, thực ra có rất nhiều hậu họa.” Tuân Úc nhìn ta, run rẩy nói: “Tử Vân, chuyện này đâu có lớn, người đừng nghĩ nhiều nữa.” Ông ta đã nhận ra ý định của Tào Tháo, sẽ không làm gì hoàng đế nữa, trong lòng

mới thở phào nhẹ nhõm, nghe ta nói xong, mồ hôi lạnh lại tuôn ra, sợ ta nói gì đó sẽ khiến Tào Tháo gây hại cho Hoàng đế! Đúng là trung thành.

Ta nhìn ông ta thở dài: “Văn Nhượng tiên sinh, ngài quen biết với Tử Vân đã bảy năm, Tử Vân có phải loại người không có chừng mực không?” Ông ta cúi đầu không nói gì. Tào Tháo đương nhiên hiểu ý ông ta, không để ý nữa, xoay người hỏi ta: “Tử Vân, chuyện này người hiểu rõ, người cảm thấy rất nghiêm trọng sao? Nói lý do của người đi.” Đúng vậy, lý do này ta phải nói thật tốt mới được. Tào Tháo lúc này trong lòng chắc chắn hận không thể lập tức xẻ thịt bọn Đồng Thừa, muốn thuyết phục ông ta buông tha tính mạng bọn họ, không phải chuyện dễ dàng. Quách Gia nhìn ta thần tình lo lắng: “Tử Vân, người nghĩ kỹ chưa?” Đương có cảnh mẹ đẻ cảnh con đó!

Ta không trả lời Quách Gia, chỉ tới gần quỳ xuống trước Tào Tháo, giống như trước nắm lấy tay ông ta, sau đó nhìn vào mắt Tào Tháo nói: “Chủ công, ngài còn nhớ rõ lời Tử Vân nói ở Quyên thành không?” Tào Tháo vốn đang không hiểu rõ ý ta, nghe xong ta nói, thân thể chấn động, nhìn kỹ mắt ta thấp giọng nói: “Sao lại không nhớ rõ? Đúng vậy, lúc đó người đã nói trên đời này, tiểu nhân vẫn nhiều hơn quân tử. Tháo quả thật đã gặp phải kẻ phản bội.” Nói tới đây, ông ta cười khổ. Ta gật đầu: “Đúng vậy, làm người ai cũng có lòng riêng. Chủ công, chuyện này giống như Văn Hòa tiên sinh nói, cũng không phải chuyện khó xử lý, nhưng mà xử lý không tốt, hậu quả rất nghiêm trọng. Muốn dẹp giặc ngoài trước phải yên ổn bên trong đã! Đặc biệt là lúc này.”

Tào Tháo bọn họ đều nhú mày. Tào Tháo nói: “Những người đó đương nhiên phải giết, có gì mà xử lý không tốt? Chẳng lẽ, người còn muốn ta tha mạng cho bọn chúng hay sao?” Câu nói sau cùng rất rõ ràng cho rằng đó là nhắm nhí. Ta ngẩng đầu nhìn mọi người, bọn họ đối với lời của Tào Tháo đều xem là đương nhiên. Trong bụng ta thở dài, liền nói: “Vẫn là chủ công hiểu rõ Tử Vân, thần đúng là có ý này.” A? Mọi người đều sững sờ nhìn ta. Chuyện lớn như vậy có thể gọi là đại nghịch bất đạo, ta lại nói nên buông tha tính mạng bọn chúng.

Tật xấu thích tranh cãi với ta của Quách Gia lại tới: “Tử Vân, người muốn gì? Nếu như người không muốn chúng chết, vì sao lại đem mọi chuyện đều tra ra rõ ràng? Người đem ra chứng cứ chúng phạm tội, rồi lại nói muốn để lại mạng cho chúng là sao?” Tào Tháo cũng nói: “Loại chuyện này nhất định phải giết một người răn trăm người, nếu không bọn chúng càng càn rỡ.”

Ta không để ý Quách Gia, lại nói với Tào Tháo: “Chủ công, giết bọn họ giải quyết được vấn đề gì chứ? Lấy tính mạng bọn chúng, đơn giản như giết một bầy kiến thôi, nhưng mà, giết một người chưa chắc khiến trăm người sợ. Tử Vân nghĩ chính là: sau khi giết bọn chúng ta được lợi gì? Mất gì?” Tào Tháo nhìn ta: “Được? Mất? Hừ, bọn chúng muốn giết ta, ta giết bọn chúng còn gì phải băn khoăn sao? Không giết bọn chúng, muốn ta mỗi ngày đều sống trong cảnh âu lo sao? Không giết chúng, hoàng đế làm sao hết được hy vọng? Tử Vân, ta biết người không muốn thấy người chết, chuyện này lại do người phát hiện, càng không muốn để chúng chết, tránh cho mình thấy khó chịu, đúng không?” Ngài nghĩ ta tốt vậy sao?!

Ta cố ý cười tự giễu: “Chủ công, ngài vẫn nghĩ Tử Vân là trẻ con chưa lớn sao? Không phải. Ban đầu ở Từ châu, Tử Vân ngăn cản ngài giết người, là vì những người kia căn bản không đáng chết; nhưng mà hôm nay, những người đó Tử Vân cho rằng chúng có chết cũng được, một đám khốn kiếp thiếu hiểu biết, có gì đáng giữ lại?” Tào Tháo nhú mày, liền hỏi: “Ý người là sao?” Ta cười cười: “Tử Vân nhiều năm làm thương nhân, có thói quen làm chuyện gì cũng suy ngẫm được mất. Nói thật với chủ công, chuyện này thần đã biết hơn mười ngày, nhưng một mực suy nghĩ nên xử lý thế nào có lợi với chủ công, nên tới hôm nay mới nói ra.”

Tào Tháo trầm ngâm: “Vậy nói xem người nghĩ thế nào?” Ông ta rút tay về, ta dùng sức giữ lại: “Chủ công, nói theo đạo lý, giết những kẻ đó là đúng. Nhưng mà, trong đám người đó, Đồng Thừa là quốc cữu của Hoàng đế; Lưu Bị danh nghĩa là hoàng thúc; còn có Đồng quý phi đã mang bầu, ngài có phải cũng muốn giết nàng không?” Tào Tháo hừ lạnh: “Đương nhiên, nghiệt chủng không thể giữ lại.”

Ta nhìn vào mắt ông ta, tay không hề buông lỏng: “Cứ như vậy, chủ công, ngài nghĩ xem địch nhân của ngài sẽ nghĩ sao? Nói thế nào?” Tào Tháo có chút không bình tĩnh, cao giọng nói: “Là bọn chúng muốn giết ta trước, ta giết bọn chúng sao lại không thể?” Ta nói: “Đúng, ở góc độ của ngài, như chúng ta thấy ngài không hề sai, chúng ta đều không sai. Nhưng mà, địch nhân của ngài, Lưu Bị, Viên Thiệu kia, thậm chí các chư hầu khác đã tâm bình气和 sẽ coi đây là cái cớ, sẽ liên hợp chửi rủa hăm hại ngài. Bọn chúng

sẽ nói ngài tàn sát hoàng thất, không tôn trọng hoàng gia. Điểm ấy, ngài phải cân nhắc!” Tào Tháo cười lạnh: “Tào Mạnh Đức ta sẽ để ý bọn chúng nói gì sao?”

Trong lòng ta rất phần nộ với Tào Tháo, không ngừng nói tiếp: “Chủ công, bọn Đồng Thừa nói tới cùng, muốn hại chính là ngài, không phải hoàng đế, không thể dùng từ đại nghịch bất đạo để hình dung được! Huống chi, dầu sao đó cũng là chiếu thư của hoàng đế, danh phận vua tôi vẫn còn mà! Ngài giết bọn chúng, những kẻ địch kia sẽ nói gì với người trong thiên hạ? Nói ngài không chế hoàng đế, vũ nhục Hoàng đế, năm giữ triều đình, là gian thần, lộng thần. Chủ công, đây là đại kỵ của người làm thần tử đó!” Tào Tháo tức giận vỗ tay xuống án thư: “Ta sợ bọn chúng nhục mạ sao? Ta trăm ngàn khổ ải chống đỡ cái gọi là triều đình này, bọn chúng đối với ta như vậy, sao ta phải chịu đựng? Chiếu như người nói, ta có cần phải cầm vạt áo đó quỳ trước hoàng đế, xin hẩn ban cho ta tội chết, để làm trung thần, đúng không?”

Ta cau chặt lông mày: “Lời chủ công nói tất nhiên có đạo lý. Nhưng thiên hạ là người cầm bút, chủ công muốn danh chấn thiên hạ, phải chặn miệng người đời, chớ để kẻ địch nói xằng, miệng người nước chảy đá vàng, cổ kim vẫn vậy. Lại thêm dân chúng vốn không biết chuyện gì, hay tin lời đồn nhảm, lời nói dối qua miệng trăm vạn người sẽ thành sự thật. Chủ công muốn làm nghiệp lớn, sao có thể để người khác lợi dụng lừa gạt dân chúng? Đặc biệt các phần tử trí thức sĩ tộc, bọn họ không vượt qua những tình huống sống còn, không trải qua minh tranh ám đấu, chỉ biết đọc mấy cuốn sách chết, tự cho biết được hết đạo lý trong thiên hạ, chịu ảnh hưởng rất nặng của tư tưởng chính thống. Huống hồ tư tưởng xưa nay là không dùng hình với đại phu, phải biết rằng nếu thật sự ngài bị bêu danh, có thể sẽ mất đi một số người tài năng, mất đi lòng dân đó! Trong loạn thế, con người là trọng yếu nhất.” Tào Tháo không nói gì, trong phòng mọi người cũng im lặng, rơi vào trầm tư.

Thấy Tào Tháo đã buông lỏng, ta khuyên tiếp: “Chủ công, các vị tiên sinh, các ngài đều đã đi thuyền qua Hoàng Hà rồi chứ?” Mọi người nhìn ta nghi hoặc. Ta cười nói: “Thuyền xuôi dòng mà đi sẽ rất mau, nước đẩy thuyền đi; chèo thuyền ngược dòng thì vô cùng khó khăn, nước cản thuyền chậm lại; một khi nước lật thuyền, thuyền hỏng người mất, có phải rất thê thảm? Cái này gọi là nước chở thuyền, cũng có thể lật thuyền! Chủ công, sự nghiệp của chúng ta giống như thuyền nổi trên sông, thiên hạ dân chúng chính là nước sông. Dân chúng tuy rằng không biết rõ, nhưng thường xuyên tự cho mình có trí, chính vì vậy mới càng dễ bị hạng người có ý đồ riêng lợi dụng để đối phó với kẻ thù. Chủ công, những dân chúng đó khi bị người khác lợi dụng, chúng ta giống như chèo thuyền ngược dòng vậy!”

Lời ta nói cuối cùng cũng tạo ra hiệu ứng, một người đều một lần nữa suy nghĩ hậu quả. Đúng vậy, Vũ ca ca từng nói, những kẻ nhục mạ Tào Tháo, quả trách tội ác của ông ta, trong đó trách nhiều nhất chính là giết quốc cữu, thất cổ hoàng phi, cầm tù thần tử. Mà tất cả chuyện đó đều từ sự việc vạt áo viết chiếu thư mà ra. Cho nên, Vũ ca ca mới nói, nhất định không thể giết Đồng Thừa cùng Đồng quý phi. Tuân Úc nhìn ta trong mắt lộ ra sự cảm kích, ông ta vẫn không nói lời nào. Kỳ thực, mấy mưu sĩ của Tào Tháo đối với việc nội chính, chỉ có chú cháu Tuân gia thường lo nghĩ cho Tào Tháo, mấy vị khác xác định vị trí là người bày mưu hiến kế cho Tào Tháo, bình thường không lo nghĩ mấy chuyện đó. Qua một thời gian thật lâu, Tuân Du nhìn Tuân Úc, tiến lên nói: “Chủ công, thần cảm thấy lời Tử Vân có đạo lý.”

Tào Tháo ừ một tiếng, nâng mắt nhìn ta: “Chèo thuyền ngược dòng, ví dụ rất đúng! Như người nói nên xử trí mấy người đó thế nào? Chẳng lẽ bảo ta không để ý nữa? Ta làm sao mà yên ổn nội bộ được?” Ta thở phào một hơi, cẩn thận nói: “Những kẻ đó cả gan làm loạn, bụng dạ khó lường, sao có thể khinh địch bỏ qua? Tội chết có thể tha, tội sống không thể bỏ qua. Tuy rằng chúng ta không giết một người răn trăm người, nhưng cũng không thể để bọn chúng nghĩ rằng chúng ta yếu đuối không làm gì được.” Nói tới đây, ta nhìn Tuân Úc hỏi: “Văn Nhục tiên sinh, ngài cảm thấy Tử Vân nói có lý hay không?” Sát khí trong giọng nói của ta rất rõ ràng, Tuân Úc nghe được lạnh run người, cúi đầu nói: “Đương nhiên có lý, đúng là không thể tha cho bọn chúng.” Tốt, chỉ cần ông tỏ ra đồng ý là được: “Chủ công, Tử Vân nghĩ rồi, những kẻ đó giết với ngài bất lợi, mặc kệ thì chúng tác oai tác quái. Cho nên bỏ tù bọn chúng là được.” Tào Tháo gật đầu gật: “Bỏ tù thế nào? Chẳng lẽ chỉ trừng trị vài người sao? Hay là đem toàn bộ bọn chúng tống vào quân doanh nhé?”

Ta cười lạnh một tiếng: “Nếu phải làm chuyện đó, muốn chúng trả giá nặng, sao có thể chỉ trừng trị vài người? Để lại gia đình bọn chúng ở ngoài rãi lời đồn, mê hoặc lòng người hay sao? Chủ công, Tử Vân nghĩ, nếu bọn chúng làm chuyện ác như vậy, chắc vì bình thường không chịu đọc sách, kết quả là chẳng biết đạo lý gì nữa. Vậy đi, chúng ta bắt bọn chúng đọc nhiều sách một chút, xem có biết cảm hóa không.” Thấy ánh

mắt nghi ngờ của mọi người, ta lại nói tiếp: “Chuyện chiếu thư trên vật áo là do hoàng đế làm ra, nhưng người còn trẻ tuổi không hiểu chuyện. Nếu bọn họ đều không hiểu lý lẽ, dứt khoát đem bỏ chung một chỗ học tập cho tốt đi. Tử Văn nghĩ, ngay trong hoàng cung, xây một biệt viện tường thật cao, thật lớn, đem những kẻ không biết điều, không hiểu chuyện đó nhốt cả vào một chỗ, để bọn họ ở bên trong tu tỉnh cho tốt, tới lúc hiểu được đạo lý sẽ được ra ngoài.”

Ta nói xong, bọn họ đều hiểu rõ. Tào Tháo không biểu hiện gì, Quách Gia bọn họ nhìn ta đều thấy rung mình, chủ ý này quá độc. Tuân Úc hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn ta chăm chăm nói: “Ý của Tử Văn là vĩnh viễn đem bọn họ giam cầm trong hoàng cung, bao gồm cả Hoàng thượng...” Ta cùng Tào Tháo đồng thời dùng ánh mắt ép sát ông ta, ông ta không chịu nổi khí thế áp bức của Tào Tháo, cúi đầu không nhìn chúng ta nữa. Ta cười lạnh một tiếng: “Chúng ta sao có thể giam cầm hoàng đế? Đây là vì muốn tốt cho người. Lúc này thế đạo hỗn loạn, hoàng đế còn quá nhỏ, thật sự không hiểu chuyện, phải dạy bảo thêm. Nếu không, người cứ tiếp tục suy nghĩ lung tung, đối với mọi người đều không tốt. Đợi người hiểu chuyện, trưởng thành hơn, thế đạo ổn định lại, người lúc đó muốn làm gì cũng được.” Miệng nói, tay dùng sức nắm chặt tay Tào Tháo, truyền tín hiệu cho ông ta.

Tào Tháo hiểu rõ ý ta, ông ta cũng nói: “Không sai. Ta vốn cho rằng hoàng đế rất thông minh, biết cư xử, lúc này mới biết người chẳng hiểu cái gì. Nếu như vậy cứ theo lời Tử Văn là được!” Tuân Úc không dám nói gì nữa. Trong lòng ta tuy không đành lòng, cũng không thể buông tha ông ta: “Văn Nhượng tiên sinh, việc thi công biệt viện và tìm thầy cho hoàng đế, mong ngài bỏ tâm tư. Như Tử Văn thấy, Khổng Văn Cử đại nhân là hậu nhân của Khổng tử, thuở nhỏ nhận giáo hóa, bản thân cũng tài cao học rộng, thiên hạ ít người bì, để ông ấy làm thầy của hoàng đế chẳng phải rất hợp sao? Nếu như chủ công cùng ngài đồng ý, xin mời tiên sinh có lời với Khổng đại nhân. Có điều, biệt viện nếu chưa làm xong, ngài vẫn chưa được nói, chúng ta cũng không động tới bọn người Đồng Thừa, để bọn chúng khỏi tự chuốc lấy phiền toái.” Tào Tháo lập tức đồng ý: “Không sai, Tử Văn nói rất đúng, Văn Nhượng, đây là nhiệm vụ nội chính của người, chuyện này giao cho người phụ trách.” Sắc mặt Tuân Úc tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ oán hận bất đắc dĩ, có điều Tào Tháo đã lên tiếng, ông ta cũng chỉ đành nhận lệnh.

84. Phụng Vương Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 84: Lựa Chọn

Chuyện đã quyết định xong, mọi người cũng cảm thấy tinh thần và thể xác đều mệt mỏi cực độ, Tào Tháo cũng không còn sức nói chuyện khác, phất tay cho tất cả lui xuống. Ta không động dậy, đợi mọi người về hết, mới buông tay Tào Tháo ra. Tào Tháo nhìn ta nói: “Người còn có lời muốn nói phải không? Tử Văn, lòng ta đau đớn quá!” Ta hiểu rõ, ông ấy không phải vì Hoàng đế, mà là vì Tuân Úc.

Nhìn Tào Tháo, ta cười khỏ: “Lòng Văn Nhượng tiên sinh, ngài sớm đã hiểu rõ mà. Tử Văn thay ngài làm người ác, buộc ông ấy đi làm việc ông ấy không muốn làm, là để ông ấy suy nghĩ cho kỹ, phân định giới tuyến rõ ràng với những người bên cạnh Hoàng đế. Tử Văn cũng không muốn mất đi người thầy, người bạn ấy.” Tào Tháo gật đầu: “Tử Văn, khổ cho người, người cùng ông ta nhiều năm quan hệ, chỉ sợ kết thúc rồi.” Ta cũng biết vậy, nhưng mà vẫn tốt hơn so với việc khiến ông ấy chết sớm: “Chuyện này thần nghĩ Văn Nhượng tiên sinh về sau sẽ suy nghĩ cẩn thận. Lát nữa thần sẽ tới chỗ ông ấy nói chuyện.” Tào Tháo gật đầu.

Ta trầm mặc một chút, mới nói với Tào Tháo: “Kỳ thực, Văn Nhượng nói cũng đúng, chúng ta không thể giam cầm Hoàng đế cùng các thân tín mãi mãi. Chủ công, chuyện Hoàng đế không giải quyết được sẽ rất phiền toái. Thần ở lại, chính là muốn cùng ngài bàn bạc vấn đề này.” Tào Tháo sững sờ: “Ý Tử Văn là phải xử lý Lưu Hiệp kia, đổi một hoàng đế khác, giống như Đồng Trác sao?” Ông ta rõ ràng là nghĩ ngược lại.

Ta lắc đầu: “Tử Văn sao có thể nghĩ vậy, chuyện đó không thể được. Chủ công, từ lúc ngài ngênh đón Hoàng đế tới đây, thần đã suy nghĩ về vấn đề này. Quách Đồ nói rất có đạo lý: tuân theo thì mất quyền, không tuân lại là kháng mệnh. Lúc này cũng đã xuất hiện rồi. Chủ công, vị hoàng đế này không thể giữ bên người, nếu không vĩnh viễn luôn gặp phiền toái, trừ phi...” Nhìn ánh mắt Tào Tháo, ta nói tiếp: “Trừ phi, ngài đồng ý phế bỏ hắn, tự mình lên ngôi.” Tào Tháo há to miệng cả kinh, lập tức xua tay: “Người

đang nói gì? Tử Vân, ta đâu có dấn dõn giống Viên công. Thiên hạ hôm nay là của Đại Hán, ta là Đại tướng quân của Đại Hán, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này. Đúng là ta không cam tâm, hôm nay ta không muốn bỏ qua cho đám người đó. Người...”

Ta nhẹ nhàng nói: “Tử Vân biết ngài sẽ không làm. Nhưng mà, vị hoàng đế này trước sau sẽ không buông tay đâu. Sự việc lần này tuy rằng dẹp được, nhưng hấn sẽ không chết tâm. Thần đã nói rồi, tham vọng của hấn rất lớn, tuyệt đối không cam lòng làm con rối. Chủ công, tốt nhất đẩy hấn ra ngoài đi! Giá trị lợi dụng của vị hoàng đế này cũng chẳng lớn.” Tào Tháo cau mày: “Đẩy ra ngoài? Đẩy đi đâu? Lỡ rơi vào tay Viên Thiệu, đối với chúng ta càng bất lợi.” Ta gật đầu: “Không sai, muốn tống cổ hấn cũng phải tìm đúng thời cơ. Trong thời gian ngắn thì chưa được, sớm nhất cũng phải đợi chúng ta thống nhất bắc Trường Giang mới có thể thả hấn đi. Nếu không tuyệt đối có hại với nghiệp lớn của chủ công.”

Tào Tháo thở dài, đi qua đi lại trong phòng: “Khó đấy! Cho dù có thời cơ, ta cũng không thể trực tiếp phái binh đuổi chúng khỏi Hứa Đô! Lúc trước đón về, sau lại đuổi đi, làm sao được?” Đáng đời, tự mình tìm khổ, trong lòng ta buồn cười, bên ngoài nói: “Chủ công, người ta hoàng đế cao ngạo, sao còn chờ ngài đuổi đi sao? Tự hấn trốn đi có phải tốt hơn không? Dù sao chạy trốn cũng là thói quen của hấn rồi.” Tào Tháo cười khổ: “Nói chuyện đứng đắn người vẫn giỡn được”. Ta cười: “Tử Vân không đùa đâu, ngài chỉ có thể cho hấn trốn thôi, tuyệt đối không thể chủ động đuổi hấn đi. “

Tào Tháo vỗ đầu: “Dùng cách gì đuổi hấn đi? Lúc này ta cũng muốn cách xa tên hoàng đế này một chút rồi. Tốt nhất hấn chạy thật xa, đừng tới phiền ta nữa.” Nhìn ông ta phiền não, ta cũng thấy đau, nghĩ một hồi rồi đem đối sách của Vũ ca ca ra nói: “Chủ công, đất trong thiên hạ đều là vương thổ; người trong thiên hạ, đều là vương thần. Thế này đi, đợi thời cơ chín muồi, chúng ta giúp hoàng đế lựa chọn một chư hầu hấn thích và tin tưởng, đuổi hấn ra khỏi Hứa Đô, tên nhóc kia muốn đi đâu đến với ai thì đến.”

Tào Tháo nhìn ta hừ một tiếng: “Tử Vân, hôm nay ngươi kỳ quái lắm. Lúc này ngươi đề nghị đuổi hoàng đế đi, vậy đám người Đồng Thừa kia cần gì lưu lại? Hừ...” Ta cũng biết ông ta không cam lòng, đành phải tiến thêm một bước: “Chủ công, ngài còn chưa rõ dụng ý của Tử Vân sao? Đám người Đồng Thừa nếu ở đây là phiền toái, đi chỗ khác cũng sẽ phiền toái. Còn nữa, chỉ cần ngài không giết bọn họ, tình cảm của ngài với hoàng đế còn có thể cứu vãn. Hơn nữa, giam cầm là chủ ý của Tử Vân nghĩ ra, về sau ai đàm tiếu cũng sẽ nói: Tào công là trung thần, chuyện năm đó là do tiểu nhân bên cạnh ông ấy làm ra, Tào công là mắc mưu kẻ tiểu nhân. Sử quan cũng sẽ cầm bút viết đúng sự thật, đó là chủ ý của Tử Vân, để đám người kia mất mặt là được.” Tào Tháo trong lòng căng thẳng: “Tử Vân, người...” Ta cười nhạt: “Chủ công, Tử Vân nói rồi, đây là trách nhiệm của mưu sĩ. Thần nhất định vì chủ công suy nghĩ cẩn thận mọi thứ. Chuyện này ngài đừng nghĩ nữa, chỉ cần xem làm thế nào đẩy tên hoàng đế kia đi thôi!!” Đúng vậy, ta là Triệu Văn Như, sau này trên sử sách có ghi chép Triệu Như, ai biết hấn là tiểu nhân nơi nào.

Tào Tháo nhắm mắt trấn định lại tinh thần rồi nói: “Được, Tháo hiểu rồi. Tử Vân, ngươi cảm thấy ai còn cần hấn nữa?” Ta cười: “Lúc này ngoại trừ chủ công, chẳng ai cần hấn. Chúng ta không phải muốn có chư hầu nào đó cần hấn, mà là để hoàng đế chọn một người không thể không tiếp nhận hấn.” Nhìn ánh mắt khó hiểu của Tào Tháo, ta từ từ nói ra phân tích của Vũ ca ca: “Những chư hầu đó sẽ không chủ động tới nghênh đón hoàng đế, đặc biệt những người đó khi biết chuyện chiếu thư trên vạt áo, càng sẽ không muốn rước phiền toái vào mình. Cho nên, chúng ta chỉ có thể bắt hay lừa một kẻ hoàng đế thích, khiến thiên hạ cảm thấy hấn là vì lòng trung thành mà tới đây, sau đó dùng kế ép người này mang theo thiên tử chạy trốn. Về phần chạy tới đâu: chủ công phải thống nhất bắc cương trước đã, những chư hầu ở phương bắc đều không được; Kinh châu quá trọng yếu, không thể để hoàng đế rơi vào tay Lưu Biểu; chỗ bọn Bá Phù càng không được, hoàng đế tới đó chỉ giúp bọn họ tăng cường thực lực, uy hiếp tới chúng ta; cho nên chỉ có thể đuổi hoàng đế tới Ích châu.”

Tào Tháo lại bắt đầu đi tới đi lui. Chuyện này thật sự quá lớn, ta cũng không nghĩ Tào Tháo lập tức có thể nghĩ thông. Dù sao hôm nay đã lưu được tính mạng đám người Đồng Thừa, mục đích đã đạt được. Ta thở dài, đem kết quả thương lượng giữa ta với Vũ ca ca nói một mạch cho ông ta biết, để ông ta từ từ suy nghĩ. Tào Tháo nghe ta lựa chọn Lưu Bị liền trợn trừng cả mắt, không rơi tròng ra ngoài còn may. Ta cười: “Chủ công, ngài cứ cân nhắc đi. Nếu ngài đồng ý với Tử Vân, sau này chúng ta sẽ thảo luận xem nên làm thế nào. Dù sao cũng còn lâu dài, từ từ tiến hành là được.” Tào Tháo gật đầu, ta cũng cáo từ.

Lúc ta rời khỏi Tào phủ, đã thấy Quách Gia cùng Giả Hủ đứng ở không xa nhìn vào cửa phủ. Xem ra là

chờ ta! Quả nhiên, thấy ta đi ra, Quách Gia vắn tay, bảo ta lên xe hân. Ta bước tới trèo vào trong, Quách Gia hỏi luôn: “Người lại nghĩ ra cái gì?” Ta cười: “Ý kiến của ta chỉ có tốt không tổn hại gì tới chủ công, chẳng qua sự tình trọng đại, Tam ca không nên biết thì hơn!” Quách Gia thở dài, bảo gia nhân đánh xe về nhà. Ta chú ý thấy Giả Hủ đi theo phía sau.

Vào tới trạch viện phủ Quách Gia, ta nhìn Giả Hủ cười: “Văn Hòa tiên sinh muốn tính sổ chuyện Uyển thành với Tử Văn sao?” Giả Hủ cười: “Người phải hiểu rõ ý ta chứ.” Ta đương nhiên hiểu rõ: “Đúng vậy, nàng khỏe mạnh, đang ở nhà ta, lúc này là tỷ tỷ của ta, chủ công cũng giống tiên sinh, đều có đức hiếu sinh.” Giả Hủ cười: “Từ lúc đó về sau, ta cũng có cảm giác người không tầm thường. Quả vậy, nhưng mà còn lợi hại hơn ta tưởng.”

Ta lắc đầu: “Văn Hòa tiên sinh, ông cần gì phải khiêm tốn. Ông yên tâm, tôi cùng Tam ca đều là người phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, ông ở chỗ chúng tôi cứ tự nhiên, không cần thận trọng quá mức. Tử Văn cũng rất phục ông, nhìn sự việc thấu đáo, có thể thuyết phục Trương tướng quân tới đây, ngoại trừ tiên sinh có ai làm được chứ.” Giả Hủ cười khổ: “Không cần tăng bốc ta. Phủ đệ của ta cùng Trương tướng quân người đã chuẩn bị từ một năm trước, hai chúng ta rút cuộc ai lợi hại hơn đây? Việc hôm nay, Văn Hòa cũng đã tự hiểu.”

Ta nhìn Quách Gia: “Tam ca, miệng của người nhanh thật.” Quách Gia cười: “Lần này người sai rồi. Là Công Đạt kể cho Văn Hòa tiên sinh.” Tuân Du vì ta mà lấy lòng Giả Hủ sao? Ta liền hiểu rõ: “Công Đạt đây là suy nghĩ cho Văn Nhượng đó. Buổi tối ta sẽ tới chỗ Văn Nhượng.” Quách Gia gật đầu: “Chuyện hôm nay người làm hơi quá, lúc Văn Nhượng tiên sinh lúc ra khỏi phủ, cả người đều không yên.” Giả Hủ cũng thở dài: “Ta cũng nhận ra, Văn Nhượng tiên sinh rất để ý an nguy của hoàng đế.”

Ta gật đầu: “Kỳ thực các người phải hiểu rõ, ta là vì muốn tốt cho ông ấy thôi. Văn Nhượng là người tốt, cũng là một vị quan tốt, lại là một trung thần. Nhưng mà... Ôi.” Giả Hủ nhìn ta, đột nhiên nói: “Ta hiểu rồi, bên ngoài là người ép ông ta, thực tế người đang bảo vệ ông ta. Tử Văn, người cùng Phụng Hiếu gọi ta là Văn Hòa đi. Ta vẫn phải có chút tự tin chứ.”

Giả Hủ bỗng nhiên nói vậy, khiến ta rất vui vẻ, đúng vậy, ta cũng muốn cùng bọn họ trở thành bằng hữu tri kỷ: “Vậy Tử Văn không khách khí. Tuy rằng ông lớn hơn ta rất nhiều, Tử Văn vẫn xem Văn Hòa huynh như huynh đệ kết nghĩa.” Quách Gia cũng cười: “Văn Hòa huynh nhìn rất đúng, Gia ngoại trừ chính sự, có thể nói chuyện phiếm, uống rượu với bất cứ ai.” Ba người đều thông minh, nói xong nhìn nhau cười.

Ta cũng nói với Giả Hủ: “Tuy rằng ông mới đến, nhưng chủ công rất coi trọng ông. Văn Hòa huynh, chủ công sở dĩ yêu ta và Tam ca, cũng vì chúng ta trước mặt người thoải mái không câu nệ. Ông cũng như vậy là được! Tuy rằng chúng ta làm như vậy có điểm không phù hợp... nhưng mà làm thần tử, không thể để lại khúc mắc trong lòng chủ công. Đây cũng là nguyên nhân hôm nay ta nhất định phải ép Văn Nhượng.” Giả Hủ cười: “Người nói thật, ta cũng nói thật, ta sẽ vậy. Nguyên tắc người khôn giữ mình, ta cũng hiểu.” Ta cùng Quách Gia đều cười. Ba người nói tới đây không còn kiêng kỵ nữa, hai người bọn họ đều thông minh, cũng không hỏi ta ở lại cùng Tào Tháo nói chuyện gì, mà đàm luận phân tích về đại chiến Viên Tào. Ta thấy hai người họ mười phần lạc quan với trận này, cũng tràn ngập lòng tin đối với Tào Tháo. Ta cũng vậy.

Dùng cơm chiều ở nhà Quách Gia rồi, ta một mình tới phủ Tuân Úc. Đợi gia nhân dẫn ta vào trong, Tuân Du đang cùng ông ta nói gì đó, thấy ta vào, họ đều đứng lên. Ta nhìn kỹ, trên mặt Tuân Úc còn có nước mắt, sắc mặt vô cùng không tốt! Ông ta nhìn ta hơi xấu hổ cười cười, thật sự còn khó coi hơn khóc. Trong lòng ta cũng thấy buồn, ta đâu có muốn bức ông đâu! Ba người ngồi xuống, nhất thời không biết nói từ đâu, không khí vô cùng ngại ngùng.

Một lát sau, ta mở miệng nói trước: “Văn Nhượng, ông vẫn nên chú ý thân thể mới được. Không nên suy nghĩ nhiều quá.” Tuân Úc thở dài một tiếng, không nói câu nào. Thấy ông ta như vậy, ta cũng đành chịu, quan điểm chính trị không giống nhau. Nghĩ một chút, ta lại nói: “Ông bây giờ đang hận Tử Văn sao? Ông phải hiểu hôm nay ta đúng là ép ông, ông hận ta cũng có thể hiểu được.” Tuân Úc than một tiếng nói: “Tử Văn, chủ ý của người quá độc ác.” Vậy sao? Ta cười khổ lắc đầu: “Chẳng lẽ ông đồng ý nhìn họ đầu rơi xuống đất?”

Tuân Úc lắc đầu: “Về chuyện này ta phải cảm ơn người, Tử Văn. Tuy rằng bọn Đổng Thừa đáng chết, nhưng mà bọn họ chết hết, hoàng đế chắc chắn không ổn. Ta chỉ không biết người vì sao nhất định ép ta đi

làm chuyện đó? Người làm như vậy, không phải độc ác sao?” Quả nhiên trong lòng ông ta luẩn quẩn: “Tử Vân tới đây, chính vì biết ông nhất định hận ta. Nhưng mà, Văn Nhượng, ông không hiểu ý của Tử Vân sao? Ta không tin.” Tuân Úc nâng mắt nhìn ta: “Ta hiểu rõ. Nhưng mà, người nghĩ qua chưa, các người làm như vậy, là hãm Tào công vào bất nghĩa..” Ta nhìn chăm chăm ông ta nói: “Văn Nhượng, chúng ta không giống nhau, trong lòng ông chứa Hán triều, ta thì không, trong lòng ta chỉ có chủ công. Làm sao để chủ công có lợi nhất, ta sẽ làm, ngược lại, ta tuyệt đối không làm, còn ngăn cản người khác làm nữa. Ông phải hiểu rõ lập trường của Tử Vân.”

Tuân Úc kích động: “Tử Vân, người sai rồi. Tào công vốn có thể trở thành hiền thần một đời, chính vì các người mà đi lệch hướng. Các người không thể hại ông ấy được.” Ta nói không chút lưu tình: “Văn Nhượng, ông luôn mồm kêu Tào công, có thể thấy trong lòng ông, chủ công đứng sau vị hoàng đế và triều đình Đại Hán đó. Ông đã nghĩ như vậy, làm sao còn có thể tận tâm tận lực vì chủ công? Ông chẳng lẽ không thấy bản thân mình quá mâu thuẫn?”

Tuân Úc lắc đầu: “Ta không mâu thuẫn, ta đương nhiên cố hết sức. Đúng vậy, ta không cần giấu diếm tình cảm với người. Triều đình Đại Hán hôm nay đã tan nát, khắp nơi hoang tàn, chỉ có nhân tài như Tào công mới có thể cứu nó. Ta vì Tào công tận tâm tận lực, chính là vì triều đình Đại Hán tận tâm tận lực. Ta sẽ cố gắng, khiến Tào công trở thành danh thần một đời, là đại công thần chấn hưng Đại Hán.”

Ta nhìn con người quyết giữ ý mình đó, trong lòng bi ai đến cực độ: “Văn Nhượng, ông nghĩ chủ công vì sao phải làm danh thần? Là kiểu danh thần nào? Là Chu Bật hay Hoắc Quang đại tướng quân? Hán thất sẽ trung hưng trở lại trong tay chủ công rồi thì sao? Ông muốn chủ công quy ẩn núi rừng hay là tan nhà nát cửa, tru di tam tộc? Ông tài trí hơn người, học thức đầy bụng, Tử Vân không có tài, xin ông dạy cho ta biết kết cục của người công cao lẫm chủ là gì?”

Sắc mặt Tuân Úc tái nhợt: “Triệu Như, ý người là sao? Chẳng lẽ người muốn chủ công phản Hán sao?” Ta hừ lạnh: “Ta không, chủ công sẽ càng không. Kỳ thực, chủ công có lòng làm Chu công, có lòng làm Chinh Tây đại tướng quân, đáng tiếc vị hoàng đế này không cho người làm. Hoàng đế lúc này đã muốn giết người, huống chi sau này? Người bảo chúng ta làm trung thần thế nào? Tình huống trước mắt, có làm cũng vô dụng, trung thần nhần nhện chịu đựng, có thể làm một bá thần thống nhất thiên hạ, khôi phục thái bình sao? Ông giúp chủ công lựa chọn, được không?” Tuân Úc mặt vốn đã tái nhợt nay càng trắng, một chút huyết sắc cũng không còn, nghe xong lời ta nói, ông ta ngồi liệt trên ghế.

85. Phụng Vương Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 85: Chờ Đợi

Ta thở dài một tiếng rồi nói: “Văn Nhượng, các ông đi rồi, ta cùng chủ công còn nói chuyện rất lâu. Ông ấy tuy rằng tức giận chuyện hoàng đế muốn giết mình, nhưng cũng không muốn làm gì vị hoàng đế ấy, chỉ là rất thương tâm thôi. Lòng của ông chủ công hiểu rõ, ta cũng hiểu rõ. Ông... Ôi, ông yên tâm, chủ công tuyệt đối không có ý thay nhà Hán. Cho nên Tử Vân bảo đảm tính mạng bọn người Đồng Thừa, là vì không muốn quan hệ của chủ công với hoàng đế căng thẳng.”

Tuân Úc cười khổ: “Kỳ thực, người cũng hiểu rõ, giam trong bốn bức tường đối với họ có khác gì chết đâu? Ta biết, người chẳng qua không muốn để người đời mượn cớ trách Tào công. Đương nhiên, có thể giữ lại mạng cũng tốt. Thật ra kết cục của Chu Bật và Hoắc Quang cũng không tồi. Chủ ý trước mắt của người cũng đúng.” Ta cũng gật đầu: “Không sai, ý ta là vậy. Còn một tầng ẩn ý nữa, chẳng lẽ ông không nhìn ra? Việc ác để ta làm, hoàng đế hận chủ công sẽ ít đi, hận Tử Vân nhiều thêm. Ta đã ra chủ ý này, về sau chắc chắn sẽ bị hoàng đế phanh thây xé xác.” Tuân Úc sửng sốt: “Người... Người sao lại nghĩ như vậy?”

Ta cười lạnh: “Theo ý Văn Nhượng, sau khi chủ công trung hưng Hán thất, tất nhiên phải trao trả triều chính cho Hoàng đế. Đến lúc ấy, người cho rằng hoàng đế sẽ bỏ qua cho những người đã khiến người đau khổ sao? Có lẽ người sợ tiếng xấu hãm hại trung thần, sẽ không làm gì chủ công, nhưng nhất định sẽ dùng máu của Tử Vân để trút hết căm phẫn. Có điều, ông cũng yên tâm, ta sẽ không cho người cơ hội. Trước khi chủ công giao lại quyền hành cho Hoàng đế, nếu như ta còn sống cũng sẽ tự mình kết thúc. Hừ, cùng

lắm để tên ngu ngốc kia đem xương ta nghiền ra tro thôi.” Có điều ta cũng sẽ không để chuyện này xảy ra. Tuân Úc lại không nói gì.

Thấy bộ dạng Tuân Úc, ta quyết định đổ thêm chút lửa đốt cháy ông ta luôn, nhìn Tuân Du đang thở ngắn than dài ở bên cạnh rồi nói: “Công Đạt, phiên ông ra ngoài một lát, ta có lời muốn nói riêng với Văn Nhược.” Tuân Du a một tiếng, nhìn hai người chúng ta rồi đứng dậy đi ra ngoài. Tuân Úc giọng run rẩy hỏi ta: “Tào công có lời muốn người chuyển cho ta sao?” Ta lắc đầu: “Ngược lại, hôm nay ta cũng không nói hết sự thực với Tào công, còn một người ta không nói ra, vì người này có liên quan tới ông.” Tuân Úc sửng sốt.

Ta nhìn ông ta: “Tham gia chuyện này còn một người nữa, chính là phụ thân của hoàng hậu: Phục Hoàn.” Tuân Úc ngây người: “Ngay cả hoàng hậu cũng... Nhưng mà, Phục Hoàn có quan hệ gì với ta?” Ta lạnh nhạt nói: “Ta nhận được tin tức, Phục Hoàn chuẩn bị liên lạc với ông. Ông ta đã cho người đi tìm ông, nhưng mà ông không có thời gian nên chưa tới gặp ông ta, có đúng không?” Tuân Úc nghĩ lại, hai ngày trước hình như người nhà Phục Hoàn có đến tìm. Ngày sau, ông ta rùng mình một cái: “Tử Vân, ta... Ta hiểu lắm người rồi.”

Ta cũng chẳng thấy cao hứng, chỉ thấy bi ai: “Chúng ta ở chung nhiều năm, ông còn nghi ngờ Tử Vân sao? Ông phải hiểu rõ, Tử Vân không muốn làm bất cứ ai bị tổn thương, đặc biệt là bằng hữu của mình. Tuy rằng, lập trường của chúng ta với hoàng đế khác nhau, chính kiến bất đồng, nhưng mà ông cùng ta đều là người tận tâm tận lực vì chủ công, Tử Vân vẫn coi ông vừa là bạn bè vừa là thầy, sao có thể hại ông? Lần này, Tử Vân ép ông làm việc ông không muốn làm, đơn giản vì muốn ông suy nghĩ cho rõ ràng, trung nghĩa khó vẹn cả hai đường. Văn Nhược huynh, một trái tim không thể chia thành hai ngăn, ông từ từ nghĩ lại đi!”

Tuân Úc rơi lệ: “Nhưng mà, vì sao, vì sao không thể lưỡng toàn chứ? Vốn là chuyện tốt, vì sao lại tới mức này, chẳng lẽ không có cách nào vẹn toàn cho cả hai bên sao? Tử Vân, người thông minh hơn người, người dạy ta đi.”

Ta thở dài: “Văn Nhược huynh, ông so với Tử Vân nhiều tuổi hơn, học thức hơn người, nhạy bén hơn người, mưu lược hơn người, nhưng mà tâm địa lại đơn thuần, nhưng có câu lòng tham không đáy ông vẫn không hiểu sao? Cho nên mới có chuyện mối thù một thăng gạo, một đấu gạo đó! Tranh giành quyền lợi sao có thể vẹn toàn hai bên! Chuyện này Tử Vân đã cố hết sức. Ở chỗ Phục Hoàn, ông nhắc nhở ông ta một chút, để bọn họ lo nghĩ hậu quả đi! Về phần hoàng đế, ta biết ông rất khó xử, sẽ không bức ông, để ta đi nói là được, dù sao thân phận ta lúc này vẫn có thể giả mạo người tốt. Ta sẽ hết sức khuyên giải hoàng đế giữ đúng bốn phận, không làm tổn hại tới mình hay người khác. Đại Hán này có thể giữ được bao lâu thì giữ!”

Tuân Úc ngây người, một lúc lâu sau đột nhiên đứng dậy vái ta một vái: “Văn Nhược tạ ơn người.” Ta tránh không kịp vội nói: “Ông đừng như vậy. Tử Vân không vì ông, là vì chủ công muốn vậy thôi. Thông qua chuyện này, ta đã hiểu rõ, hoàng đế là một kẻ dẫn đầu, điển hình là chưa lâu đã quên nỗi đau vết sẹo cũ rồi. Người trải qua loạn Đông Trác ở Trường An, một chút cũng không nhận ra bài học gì. Người không hề nghĩ, lỡ như chủ công chết thật, Người phải làm sao? Hừ, chỉ bằng Đông Thừa với cái chức Xa Kỵ tướng quân không có lính trong tay, với một Vương Tử Phục chẳng có danh tiếng gì trong quân đội mà muốn khống chế Hứa Đô sao? Hứa Đô không trở thành Trường An thứ hai mới lạ! Hay là bọn họ định nhờ cậy Viên Thiệu? Nếu nghĩ thế thật, hoàng đế kia là tự mình muốn chết.”

Tuân Úc cười khổ gật đầu: “Hoàng đế còn nhỏ, không phải người tài ba như Tử Vân người, cũng không có tài trí của người. Ta thấy, bệ hạ cũng bị đám người Đông Thừa xúi giục. Ta tin rằng với năng lực của người nhất định có thể thuyết phục bệ hạ.” Hà, vừa đứng lúc, trong lòng ta thầm nghĩ: đây là ông chủ động đề nghị, về sau đừng oán ta. Có điều chỉ nói: “Lúc này chưa cần. Trước khi chưa xây xong biệt viện, những chuyện đó không thể lộ ra. Trước mắt, chiến tranh với Viên Thiệu đang tới gần, hết sức căng thẳng, không thể chịu thêm náo động của mấy kẻ đó nữa. Đợi thu thập bọn họ xong ta sẽ tới gặp Hoàng đế.” Tuân Úc cũng chỉ biết gật đầu, ông ta hiểu rõ ta nói đều là sự thật.

Thấy mục đích hôm nay đã đạt được, ta liền cáo từ ra về, Tuân Du thấy Tuân Úc đã được giải tỏa không ít, cũng cùng ta đi luôn. Ra tới ngoài, ta nói với Tuân Du: “Công Đạt, thúc thúc của ông chỉ có thể như vậy, ta cũng đã khuyên ông ấy đừng quá xúc động. Có điều, chúng ta cũng phải cố gắng nghĩ cho ông ấy. Còn nữa, ông với Tử Vân ở cùng rất thoải mái, cần gì cố ý lấy lòng ta? Ông cứ nói thẳng, Tử Vân chẳng lẽ không nghe ông sao? Đây không phải chuyện bằng hữu nên làm.”

Tuân Du cười khổ: “Người gặp Giả Văn Hòa rồi sao? Ta cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi! Người cũng biết, thúc thúc ta chính là như vậy. Tuy rằng ta lớn hơn người ba tuổi, nhưng tính tình hoàn toàn khác nhau. Có rất nhiều chuyện ta không thể nói với người, đành làm phiền người vậy! Thúc thúc muốn làm trung thần của Hán thất, trọn vẹn đôi đường. Đáng tiếc, ông ấy sinh lầm thời, không nên sinh vào thời loạn thế này.” Đúng vậy, đây chính là nỗi bi ai của trung thần: “Nhưng mà, đó cũng là sự lựa chọn của ông ấy. Công Đạt, chúng ta không thể thay đổi ông ấy, chỉ có thể hết sức bảo vệ thôi. Cứ chờ ông ấy suy nghĩ cho rõ ràng đã!” Tuân Du gật đầu.

Ba ngày sau khi ta gặp Tuân Úc, Khổng Dung nói với hoàng đế, Tào Tháo muốn xây dựng thêm hoàng cung cho hấn, sắp khởi công rồi. Căn bản Hoàng đế không thấy có vấn đề gì, dù sao hấn cũng không có quyền nói này nói nọ. Nhưng đám người bên Tào Tháo, như Lưu Diệp chẳng hạn, lại thấy hết sức kỳ quái, sắp giao chiến rồi, còn thời gian xây dựng cung điện sao? Người phục trách thi công lại là Tuân Úc. Đại đa số người phán đoán, đây có thể là do Tào Tháo muốn ổn định nhân tâm nên cố ý làm. Trong tâm trạng kinh ngạc lẫn nghi ngờ, Lưu Cơ cuối cùng thực hiện chức trách gián nghị, chạy tới can gián Tào Tháo một phen, nói lúc này quốc khố không sung túc, lại còn sắp phải tham chiến, không nên làm chuyện này. Tào Tháo rất khách khí tiếp nhận gián nghị, cho người tiễn Lưu đại nhân về nhà.

Có điều, ông ta đối với ta không hề khách khí. Vài ngày sau khi ta gặp Tuân Úc, Tào Tháo phái người hùng dũng đứng trước hiệu thuốc nhà ta hô lớn: “Đại nhân có lệnh, đầu người lại đau, lệnh Triệu Như mỗi ngày vào phủ khám chữa, không được dây dưa lỡ việc.” Tốt thôi, có kiểu công khai như vậy sao? Ta chỉ biết làm bộ mặt tiểu nhân, liên tục nói linh mệnh, lấy thân phận tiểu thần y ra vào Tào phủ, những kẻ kia không thể nói gì!

Bệnh nhức đầu của Tào Tháo là thật. Chuyện này đối với ông ấy đúng là một đả kích, làm chiến lược lợi dụng hoàng đế của ông ta bị dao động tới căn cơ, phương pháp giải quyết của ta có chút mạo hiểm cùng tư tâm, ông ta nghĩ tới nhức đầu. Ta ngồi bên giường, dùng sức xoa bóp đầu cho ông ta: “Chủ công, ngài đừng dằn vặt chính mình như vậy! Những chuyện này không thể làm lung lay nền tảng của ngài, nghĩ không thông thì cứ để kệ đấy, thật là, không thể nghĩ tới bệnh như vậy được.”

Tào Tháo nhắm mắt lại nói: “Có thể không nghĩ sao? Lưu Bị không đơn giản, hoạt động của hấn ở Từ châu rất mạnh. Không chỉ nhiều quận huyện ở Từ châu đều dựa vào hấn, hấn còn liên hệ với Xương Hi ở Đông hải cùng nhau tạo phản, thật sự khiến ta nhức đầu. Viên Thiệu cũng có quan hệ chặt chẽ với hấn, không giải quyết được hấn, chúng ta sẽ rơi vào cảnh hai bên đều thọ địch. Còn nữa, Tôn Sách phái người cống nạp, muốn làm Đại tư mã, đã tâm không nhỏ! Đây cũng là một việc khiến ta đau đầu.” Chuyện đã phức tạp, Tôn Sách còn chạy vào góp vui, ta thấy hấn đang muốn dò xét Tào Tháo.

Ta cười cười: “Tôn Bá Phù muốn làm đại tư mã, ngài cho hấn làm là được. Dù sao địa bàn của hấn ở Giang Đông, không thể bắc thượng tới Hứa Đô. Đợi chuyện ở đây xong, Tử Vân cũng muốn đi Giang Đông, tìm cách khiến hấn không thể tiến lên phía bắc Trường Giang được. Về phần Lưu Bị, đương nhiên không thể bỏ mặc hấn ở Từ châu gây chuyện. Theo thần thấy, phái một viên thượng tướng tới, ép hấn phải rời đi, cho tiện về sau có thể lợi dụng hấn, chỉ cần không giết là được. Về phần Đông Hải, nơi đó ở rất xa, lúc này có thể không cần để ý, đánh bại Viên Thiệu rồi phái một đại tướng tới là được.”

Tào Tháo thở dài: “Người lại muốn trốn? Thôi bỏ đi, ta nói người cũng không nghe. Có điều, người của Tôn Sách không dấn động như ở chỗ Viên Thiệu, người nhất định phải chú ý, an toàn là trên hết!” Ta cười lớn: “Chủ công, nếu Viên Bản Sơ nghe thấy lời ngài nói sẽ tức chết. Người của hấn văn võ song toàn, mỗi người nói ra đều là nhân sĩ có tiếng, ngài lại xem bọn họ đều là kẻ dấn động? Được rồi, chủ công, Tử Vân không làm chuyện không thể nắm chắc, ngài yên tâm đi! Thần nhất định phải tới chỗ Tôn Sách. Tuy rằng ngài đã đưa Thanh An tướng quân tới Thọ Xuân, Trần đại nhân trấn thủ Quảng Lăng cũng không tồi, nhưng mà, có cách để Tôn Sách không có lòng bắc thượng chẳng phải càng tốt sao? Tử Vân tới đó, sẽ tùy hoàn cảnh mà làm việc. Cho dù hấn thật sự muốn đẩy binh bắc thượng, thần ở đó cũng có thể lấy được tin tức cho chúng ta chuẩn bị trước. Được rồi, đầu còn đau không?”

Tào Tháo lắc lắc đầu: “Tốt hơn nhiều rồi. Người nói cũng đúng, lúc này binh lực của chúng ta phải dồn vào Viên Thiệu, ở chỗ Tôn Sách nói vài câu hay ho là được. Ôi, lại bắt ta vô về một tên tiểu bối, thật không cam lòng!” Ta bật cười: “Loại vai vế này ngài cũng tính? Được rồi, ngài là đại anh hùng, chút hiểu biết ấy sao lại không có được? Tuy rằng hai bên sớm muộn cũng đối địch, nhưng mà ngài từng nói với Tử Vân,

binh pháp thượng thừa là hiểu được đạo lý xa thân gần đánh! Thừa dịp còn lợi dụng được hoàng đế, hãy lợi dụng nhiều một chút! Quan hệ với Tôn Sách mà tốt, để hấn ở Giang Đông kiềm chế Lưu Biểu, đối với sự phát triển của chúng ta ở phía bắc rất hữu dụng.”

Tào Tháo cũng cười: “Đúng, phải lợi dụng cho tốt. Quan hệ của ta với Tôn Sách tốt, người ở đó cũng bớt nguy hiểm.” Mặc kệ ông ta nói thật hay giả, ta vẫn rất cảm động: “Cảm ơn ngài vì Tử Vân lo nghĩ chu đáo.” Tào Tháo cười cười: “Người và Phụng Hiếu đều là thân tín, tri kỷ của ta! Tháo không muốn các người có chuyện gì.” Ta gật đầu.

Tào Tháo ngồi dậy rồi nói tiếp: “Phương pháp người nói kia, ta đã nghĩ vài ngày, thấy không hoàn toàn là cách tốt nhất. Nhưng mà, thời gian còn rất lâu. Viên Bản Sơ không phải dễ giải quyết, phương bắc cũng phải bốn năm năm mới thống nhất được. Ta chỉ sợ vị hoàng đế đó sẽ không an phận thủ thường đợi chúng ta sắp xếp cho hấn trốn đi. Muốn khống chế được hấn, cũng rất tốn binh lực.” Suy đoán của ông ta đã lạc quan lắm rồi, thực tế sẽ mất tới bảy, tám năm kia! Ta có thể rút ngắn thời gian không? Nhưng kể cả rút ngắn thời gian ở đây, Lưu Biểu ở Kinh châu không chết, dù có đánh cũng không được, không phải ý kiến hay.

Giúp Tào Tháo sửa sang lại áo xống (lão gia hỏa này thật sự là lười thôi lếch thếch), ta nói: “Chủ công, cơm phải ăn từng thìa, việc phải làm từng chút một, không thể gấp. Thần đã nói với Văn Nhượng rồi, đợi giam giữ Đồng Thừa xong, ông ta sẽ sắp xếp cho thần gặp Hoàng đế. Tới lúc đó, thần sẽ cảnh tỉnh cho hấn, tạm thời giết chết ý nghĩ không an phận của tên nhóc kia! Ngài không cần gấp, như Tử Vân nghĩ, chỉ sợ cần tới mười năm!”

Tào Tháo sững sốt một chút rồi cười khổ nói: “Người nói cũng đúng, ta vội vàng quá. Suy nghĩ vài ngày, cảm thấy Lưu Bị đúng là đối thủ khó xử lý! Hấn rất có bản lĩnh, để hấn đưa Hoàng đế đi, chỉ sợ sau này sẽ trở thành kình địch. Nhưng mà, người không sai, hoàng đế có thể sẽ không thích ai khác! Cho nên, ta sẽ chờ xem vị hoàng đế này có cần đuổi đi hay không!” Trong bụng ta thở dài nghĩ thầm, ta cũng muốn làm thịt Lưu Bị, nhưng nếu làm vậy, Văn ca ca sẽ không muốn tới đây. Ta phải nghĩ cho rõ ràng, chủ công và Văn ca ca, ta cần ai!

Tào Tháo thấy ta không nói lời nào, cảm thấy kỳ quái: “Sao vậy?” Ta miễn cưỡng cười cười: “Chủ công, dù sao cũng còn lâu dài, thần không phản đối ngài giết Lưu Bị nếu có thể. Về phần Hoàng đế, sau này hãy nói.” Ta không giúp là được. Về phần Tào Tháo có thể giết Lưu Bị hay không, còn tùy vào khả năng chạy trốn của hấn. Ôi, Văn ca ca của ta!! Lưu Bị nếu chết thật, ta sẽ nghĩ cách khác là được. Văn ca ca sẽ không vì Lưu Bị mà báo thù chứ?!!!

Tào Tháo gật đầu: “Ta giải quyết xong chuyện ở đây sẽ đem binh tới Từ Châu. Phụng Hiếu cùng Văn Nhượng đều tán thành trước tiên giết Lưu Bị đã. Bên giường ta sao có thể cho kẻ khác ngủ yên*. Đúng rồi, chủ ý của người ta không nói cho họ biết, đây là bí mật giữa chúng ta, cứ để từ từ xem thế nào.” Ta đương nhiên gật đầu, vốn cũng không định để người khác biết. Tào Tháo thật sự rất tin tưởng ta.

Chú thích:

*Ý nói: lãnh địa của mình không cho phép người ngoài xâm chiếm.

86. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 86: Thủ Đoạn Sấm Sét

Thời gian trôi rất nhanh, biệt viện tường cao thi công cũng rất nhanh, xem ra Tuân Úc cũng đem mọi sự tức giận trút lên đám người Đồng Thừa. Đây đúng là biệt viện tường cao, không chỉ có tường cao khác thường, hơn nữa bốn phía tường thành còn thi công thêm các lũy canh, trong đặt binh lính, mọi người thấy vậy đều kỳ lạ, đi hỏi thợ xây, được trả lời là để cho hoàng cung được an toàn. Sau khi biệt viện hoàn thành được ba ngày, ta cùng với Giả Hủ, Quách Gia, Tuân Du cùng ngồi trong Đức Dự lầu nói chuyện phiếm ngắm phong cảnh. Quang cảnh bên ngoài chính là như vậy.

Mới đêm qua, Tào Tháo lấy cơ xây xong biệt viện để thiết yến, mời hoàng đế cùng chúng quan bên cạnh tới dự, bọn người Đồng Thừa đương nhiên cũng tới. Trong tiệc rượu, oanh ca yến hát, Hồng Tụ sinh thơm; hoàng đế miễn cưỡng cười vui, Tào Tháo luôn tự nhiên chuyện trò vui vẻ; đa số người không biết gì, đều vui cười nói chuyện; một số ít người có nghi ngờ nhưng không hiểu rõ ràng, mắt thấy Tào Tháo như vậy càng không thể nói gì.

Tiệc rượu qua quá nửa, mọi người đột nhiên thấy một đội binh khôi giáp chỉnh tề từ ngoài tiến vào, ai nấy còn đang giật mình, Tào Hồng đã gươm kiếm, không để ý tới hoàng đế, bước tới trước mặt Tào Tháo: “Đại nhân, chúng thần phụng mệnh lục soát, đã tìm được đồ, đặc biệt tới báo cáo.” Nói xong đem vật áo chiếu thư giấu trong nhà Đồng Thừa cùng tuyền ngôn thảo nghịch có ký tên đưa cho Tào Tháo.

Tào Tháo chậm rãi nâng chung rượu uống một ngụm, rồi mới nhận thứ Tào Hồng dâng lên, nhìn xuống cười lạnh lùng, đứng dậy nói với mọi người: “Tháo từ những năm Trung Bình, được phong làm quan, dốc sức vì nhà Hán, tận tâm tận lực không chút nào lạnh nhạt. Những năm Sơ Bình, Tháo vì nước giết giặc, đáng tiếc không thành công, trốn khỏi triều đình, tán gia vì nước khởi binh, đông đánh tây đuổi, nửa đời rong ruổi chiến mã, tự nghĩ có công với nước, không có tội với dân.” Một cỗ sát khí mạnh mẽ nhắm xuống đám người bên dưới, mọi người cũng biết tiệc đêm nay không tốt, nghe xong lời Tào Tháo, nhìn binh lính xung quanh đằng đằng sát khí, đều không dám tiếp lời.

Tào Tháo xoay người đối mặt hỏi Hoàng đế: “Tháo xin hỏi bệ hạ, thần là phản nghịch sao? Là giặc nhà Hán sao?” Lưu Hiệp lúc này đang lạnh người, tai nghe ông ta hỏi, trong lòng run rẩy không thôi, vội vã nói: “Khanh tất nhiên là trung thần vì nước.” Tào Tháo cười lạnh: “Sợ hoàng thượng nghĩ một đằng nói một nẻo thôi. Thần có một vật, xin Hoàng thượng tự mình xem đi.” Nói xong đem vật áo chiếu thư kia ném tới trước mặt Hoàng đế. Lưu Hiệp vừa thấy, bị dọa phát run, rằng đánh lập cập, làm sao còn nói nổi lời nào.

Tào Tháo đảo mắt nhìn bốn phía, gọi Lưu Cơ: “Kính Dư, người là đại phu gián nghị, thay chúng ta đọc cái này đi.” Dứt lời, lệnh Tào Hồng đem bài văn Thảo nghịch của Đồng Thừa đưa cho Lưu Cơ. Lưu Cơ nghi ngờ nhận lấy, mới nhìn đã bị dọa: “Tư Không đại nhân, lời lẽ độc ác thế này, sao có thể viết ra? Hãy hủy đi thôi.” Tào Tháo ngửa đầu cười to: “Kính Dư, thứ văn này cũng là do người viết ra đó!” Ông ta nhìn thẳng Đồng Thừa, lạnh lùng nói: “Ta nói đúng không vậy, Xa kỵ đại nhân? Đồng Quốc cừu?”

Đồng Thừa từ lúc Tào Hồng tiến vào đã biết không ổn, lúc này nhìn tấm khăn lụa Lưu Cơ cầm, sắc mặt tái nhợt, cả người vô lực, không thể nói nên lời. Tào Tháo hừ lạnh, xoay người nhìn Vương Tử Phục: “Tướng quân cảm thấy văn này viết hay không?” Vương Tử Phục tới lúc này chẳng lẽ còn chưa hiểu, không nhắc người lên nổi, thì thảo tự nói: “Thua rồi. Chúng ta thế yếu, trời muốn diệt vậy.”

Tào Tháo không nói lời thừa với họ nữa, ánh mắt đảo qua Chung Ấp, Ngô Thạc, gầm lên: “Bắt cho ta.” Trước mắt bao người, Tào Hồng lệnh binh sĩ đem Đồng Thừa, Vương Tử Phục, Chung Ấp, Ngô Thạc trói ở một bên, bốn người đều nghĩ sẽ chết, mặt xám như tro, không nói được gì. Trong phòng, ai nấy đều bị vẻ mặt lãnh khốc của Tào Tháo dọa phát sợ. Tào Tháo xoay người nói với Lưu Hiệp: “Bọn chúng có ý đồ mưu phản, vu khống trọng thần, muốn đẩy Tháo vào tử địa, Hoàng thượng có biết không?” Lưu Hiệp sao dám nói là biết, nhìn chiếu thư trước mặt nói dối: “Trẫm thật sự không biết.” Tào Tháo cười lạnh: “Hoàng đế không biết, nhưng Đồng quý phi kia sợ là biết đó. Ác phụ như vậy làm sao có thể giữ lại bên cạnh Hoàng đế?” Liền lệnh Tào Hồng đưa Đồng quý phi từ trong cùng bắt vào biệt viện. Hoàng đế run rẩy nói: “Đồng phi đã mang thai bốn tháng, mong Tư Không thương tình.”

Tào Tháo trong lòng rất muốn giết bọn họ, nhưng nghĩ tới phân tích của ta, cố gắng nhịn lại: “Bệ hạ, Đồng phi kia là phi tần trong cung, Tháo sao có thể giết? Nhưng ả là người ngoan độc, xúi giục không biết bao nhiêu người hãm hại trọng thần trong triều, không thể ở bên cạnh bệ hạ, đem cầm tù trong lãnh cung ở biệt viện. Đám người Đồng Thừa, rõ ràng đã sai, phạm thượng làm loạn, là quốc họa, Tháo hận không thể lóc da xẻ thịt bọn chúng. Nhưng, nhớ công chúng từng cứu giá, Tháo tạm tha tính mạng bọn chúng. Nhưng làm việc ác nhất định phải bị phạt, nếu không quốc pháp ở đâu? Thiên lý bất dung.” Hoàng đế cùng Đồng Thừa vừa nghe được toàn mạng, đã vui sướng ngây ngất, câu tiếp theo không nghe thấy nữa.

Tào Tháo lập tức tới bên cạnh mấy người bị trói, lạnh lùng nói: “Các người đã dám làm ra chuyện ác thế này, chắc chắn bình thường có học hành mà không được giáo hóa, ta khiến các người đọc thêm sách vậy. Truyền lệnh của ta, đem đám người liên can cùng toàn gia thất dờ vào biệt viện, cho bọn chúng ở trong biệt viện đọc sách, phụng theo quân lệnh, không được ra ngoài.”

Tào Hồng vâng một tiếng, đem mấy người kéo khỏi tiệc rượu, ném vào các phòng trong biệt viện, phái binh trông coi. Tào Tháo nhìn đám người bị lôi đi, nói với Lưu Hiệp: “Bệ hạ tuổi còn niên thiếu, bị chúng nhân xúi giục. Thần đã vì bệ hạ mời Thánh sư, dạy dỗ cho người, xin hồi cung tự tính toán.” Ngụ ý là đem hần giam trong cung. Bản thân Hoàng đế bị quyết định của Tào Tháo dọa tới mặt không còn chút máu, chỉ biết phát run, Tào Hồng bước tới mời hoàng đế hồi cung. Lưu Hiệp vì sự lỗ măng của mình trả giá lớn, lại một lần nữa chịu cảnh giam cầm.

Tào Tháo xuống lệnh lần nữa, sai Tào Hồng đem 1000 binh lính phong bế cửa cung, bất kỳ ai xuất nhập đều phải kiểm tra. Mọi người trên yến tiệc trợn mắt há mồm, phương pháp giam cầm người kiểu này, trước giờ chưa từng thấy, hơn nữa, Tào Tháo ngang nhiên tuyên bố đem hoàng đế cầm tù trong cung, quả thật là... Tào Tháo cũng không để ý tới phản ứng của họ, vứt lại đám triều thần đang ngơ ngác, phẩy tay áo bỏ đi. Đêm hôm ấy, không biết có bao nhiêu người bị Tào Tháo dọa thành tật. Tới hôm nay, toàn bộ gia quyến đám người Đồng Thừa đều bị binh sĩ áp giải, đuổi vào trong biệt viện.

Ta cùng Giả Hủ đứng ở cửa sổ đối diện hoàng cung chỗ người nhà Đồng Thừa bị dồn vào biệt viện đang kêu cha gọi mẹ. Trong lòng ta lúc này đã cứng rần, nhìn tình cảnh bên kia cũng không có chút không đành lòng nào. Có lẽ, nội tâm ta còn cảm thấy vừa lòng, dù sao ta cũng đã cứu được hai trăm tính mạng này. Giả Hủ đột nhiên nói: “Tử Vân, hôm đó người nói bọn Đồng Thừa đáng chết, sắc mặt rất đáng sợ.” Ta quay đầu nhìn ông ta: “Thật sao? Ta đâu có gì đâu!”

Giả Hủ lắc đầu: “Về mặt của người chính là hận không ăn thịt được Đồng Thừa. Không ngờ người bình thường tùy ý như vậy, làm chính sự lại vô cùng lãnh khốc, mười phần sát khí.” Quách Gia cười: “Tử Vân, người lúc nào lại có hứng thú ăn thịt người? Lãnh khốc? Sát khí? Ha ha, Văn Hòa huynh so sánh rất đúng. Nhưng mà, cũng chỉ lúc nào gặp chuyện quan trọng, hần mới có sát khí thôi. Huynh không biết bình thường hần nghịch ngợm, khoe khoang là chính.” Tuân Du lắc đầu: “Các người phải tới hỏi Bá Ninh, sự can đảm của Tử Vân mới thật sự lợi hại, đập một kiếm vào đầu chủ công, ông ta lúc ấy đã sợ tới hôn mê. Thúc thúc và ta lúc nhận được thư của Bá Ninh, đều bị dọa một thân ra mồ hôi lạnh.”

Nhìn bộ dáng giễu cợt của ba người, ta nghiêng rằng nói: “Hừ, lúc nào ta cũng phải để các người ném thử mùi vị bị ta đánh ngất xỉu mới hả giận. Chuyện ta đánh ngất chủ công, các người cứ nói đi, ngày nào đó ta bị chủ công giết, các người sẽ thấy thư thái.” Ba người đều cười. Quách Gia hừ hừ: “Chủ công làm sao giết người được? Chỉ được cái nói bậy.”

Ta không để ý tới hần, xoay người hỏi Tuân Du: “Công Đạt, Văn Nhượng tiên sinh bên đó thế nào? Hôm nay không thấy đến.” Tuân Du cười khổ: “Một tháng người gây mất một vòng. Người ngoài đối với thúc thúc đã có lời phê bình, tình cảnh hôm nay làm sao thúc thúc tới được?” Ta thở dài rồi ngồi xuống: “Chỉ mong ông ấy đừng làm gì ngốc nghếch! Chủ công rất tin tưởng ông ấy, nhưng mà, thái độ ông ấy như vậy sẽ khiến chủ công thương tâm.” Tuân Du chỉ uống rượu không nói.

Giả Hủ cũng ngồi xuống nói: “Tử Vân, xem quan hệ bốn người chúng ta, ta không giấu diếm làm gì. Các người cũng không cần hiểu nhiều, ta chỉ nhắc nhở Tử Vân thôi. Ta cảm giác người với chủ công thân cận quá. Phải biết rằng, người ta chỉ cần làm hết bốn phận là được, người biết quá nhiều, tham dự cũng nhiều, sợ không phải chuyện tốt.” Ông ta nói cũng có lý. Đúng vậy, những người biết nhiều bí mật của chủ tử đều không có kết cục tốt. Có điều: “Ý Văn Hòa huynh ta cũng biết. Nhưng mà, quan hệ của ta với chủ công như vậy đã nhiều năm, khó mà thay đổi. Cứ thuận theo tình hình thôi. Chủ công từng nói, ta là Đông Phương Sóc của ông ấy, ông ấy sẽ không giết ta.” Giả Hủ thở dài một tiếng, không nói gì.

Ta cười: “Ta cũng biết Văn Hòa huynh muốn tốt cho ta. Kỳ thực, ông còn chưa hiểu rõ chủ công lắm. Ta thật sự được ông ấy sủng ái, bởi vì ta tận lực bán mạng vì chủ công. Bảy năm, quan hệ giữa ta và chủ công cũng có lúc tranh chấp, mâu thuẫn, nhưng không bao giờ không tin tưởng. Chủ công là người luôn nhớ tình bạn cũ, không phải loại bá chủ thích giết người lung tung. Nhiều năm qua, mọi chuyện của chủ công ta đều hiểu rõ, nhưng mọi chuyện của ta chủ công cũng rất rõ ràng. Cho nên ta đã lựa chọn con đường này, chỉ có thể tiếp tục, không thể đổi hướng.” Giả Hủ gật đầu: “Ta hiểu.”

Quách Gia cười: “Chủ công cần gì lo về hần? Tính cách của hần chủ công đều hiểu rõ.” Lời hần nói ta hiểu. Đúng vậy, tuy rằng ta tin chắc Tào Tháo không hoài nghi ta, nhưng mà, ca ca của ta toàn bộ ở đây, gia quyến cũng ở đây, phong thưởng hậu hĩ như vậy, ta làm được chuyện gì mới lạ! Như tính cách Tào Tháo, chỉ sợ đây cũng là một nguyên nhân ông ta yên tâm về ta.

Nhìn ba người bọn họ, ta nói: “Chủ công sắp xuất binh đi Từ châu, đợi ông ấy về, ta cũng phải tới Giang Đông. Đại chiến với Viên Thiệu e là ta không tham gia được, dĩ nhiên ta sẽ mau chóng từ chỗ Tôn Sách trở về. Ở bên này nhờ các ông để tâm. Tóm lại, trận này thắng được phương bắc chính là của chúng ta.” Ba người bọn họ đều gật đầu. Quách Gia lo lắng nhìn ta: “Tử Vân, Nhị ca đã tới đây, lý do người không ra làm quan không còn nữa. Chủ công yêu người như vậy, cũng không phải bí mật gì, ở chỗ Tôn Sách nhất định phải để ý.” Giả Hủ bọn họ cũng đều có lo lắng trong mắt.

Ta cười: “Tam ca, các huynh yên tâm. Ta có cách nói rồi. Chủ công tuy rằng yêu ta, nhưng người ngoài vẫn nói ta là tiểu nhân nịnh bợ chủ công. Quan hệ giữa ta và chủ công trong mắt bọn họ chẳng qua là quan hệ giữa vua với nịnh thần thôi. Lại nói, ta ở chỗ Viên Thiệu cũng được sủng vô cùng, toàn là thủ đoạn làm ăn của ta. Chuyện buôn bán của ta ở Giang Nam rất tập nập, còn không phải nhờ bọn họ chiếu cố sao? Mọi người nói đúng không?”

Giả Hủ gật đầu: “Đúng là đạo lý này, dù sao người không phải chỉ quan hệ tốt với một chư hầu.” Quách Gia ngẫm lại: “Cũng đúng, nói qua nói lại, lần này chủ công khiến Tôn Sách hài lòng, chúng ta coi như là đồng minh, hẳn biết thân phận của người cũng không làm gì!” Tôn Sách cùng Chu Du biết thân phận của ta, không giết mới lạ. Nhưng mà, ta đi để cứu tính mạng Tôn Sách, tùy tiện tiến cử cho hắn một hai nhân tài, hì hì, mọi người vẫn là bằng hữu.

Tào Tháo lần này dùng thủ đoạn sấm sét, nhanh chóng giải quyết tai họa ngầm bên trong, đem cả nhóm Đồng Thừa ném vào biệt viện như nhà giam trong hoàng cung, khiến Hoa Hạ chấn kinh. Chư hầu khắp nơi phản ứng không giống nhau, đại đa số đều là vui sướng khi người gặp họa. Viên Thiệu lấy tâm tình xem kịch vui; Lưu Biểu coi như không liên quan tới mình, treo biểu tình cao cao tại thượng; bọn người Tôn Sách cầm chiếu thư phong hân làm Đại Tư Mã cùng lễ vật cho nhị Kiều, nhất thời dờ khóc dờ cười, Tào Tháo rõ ràng muốn kết thân cùng hắn. Về vấn đề của hoàng đế, bỏ đi, Tào Tháo gặp phải phiền toái đó cũng không tới với mình, đi tấn công Hoàng Tổ là được.

Kỳ thực, hai tháng trước, Tôn Sách vừa đem Lưu Huân là một kẻ thuộc phái thân Tào đánh từ Lư Giang chạy trốn chết một đường về chỗ Tào Tháo. Lúc nhận được tin Lưu Huân để lại Lư Giang mấy trăm chiến thuyền cùng quân nhu, Tôn Sách quyết định tấn công Hoàng Tổ, một là báo thù cho cha, hai là muốn phá hủy lực lượng phòng thủ ở Giang Hạ, để sau này dễ dàng chiếm được Kinh Châu. Bởi vậy, sau khi phá được Lưu Huân, Tôn Sách, Chu Du tự dẫn theo đại quân, theo đường sông mà tiến, đánh một trận đại chiến với Hoàng Tổ trên sông, trăm địch giết tướng, giành được thắng lợi (Lúc đó Lưu Biểu sai con là Hổ, người Nam Dương là Hàn Hi đem năm nghìn quân dùng trường mâu, tới làm tiên phong cho Hoàng Tổ. Sách tiến đánh, phá được, biểu của Sách trong Ngô lục viết: “Thần đánh Hoàng Tổ, ngày tám tháng mười hai đến được trại của Tổ ở huyện Sa Tiệp. Lưu Biểu đem quân giúp Tổ, cũng tới bất thần. Rạng sáng ngày mười một thần đem theo Giang Hạ thái thú Kiến Uy Trung lang tướng Chu Du, Quế Dương thái thú Chinh lỗ Trung lang tướng Lữ Phạm, Linh Lăng Thái thú Đãng Khẩu Trung lang tướng Trình Phổ, Phụng Nghiệp giáo úy Tôn Quyền, Tiên Đăng giáo úy Hàn Đường, Vũ Phong giáo úy Hoàng Cái đồng thời tiến đánh. Thân cưỡi ngựa vào trận, tay vôi vả đánh trống cổ vũ. Quân sĩ phấn khích, mạnh gấp trăm lần, lòng rõ ý nhanh, hy sinh quên mình. Vượt qua hào thành, nhanh chóng như bay. Lửa phóng theo gió, lính đánh trong khói, cung nỏ cùng phát, tên dội như mưa, giờ thìn hôm đó, quân Tổ tan nát. Phong ba đều ngưng, lửa khói đều tan, giặc cướp không còn, chỉ có Tổ trốn mất. Bắt được vợ con hân nam nữ bảy người, giết Hổ, Hàn Hi, chém hơn hai vạn đầu người, hơn một vạn chết đuối, lấy được hơn sáu ngàn chiến thuyền, tài vật chất cao như núi. Tuy không bắt được Biểu, Tổ vốn giảo hoạt, là tâm phúc chó săn của Biểu, Biểu là người thích phô trương, với Tổ rất tức giận, gia binh của Tổ đã bị quét sạch, đám tàn quân đơn lẻ của Biểu cũng thành quỷ cả rồi. Đều do uy phong của thánh triều mà đạt được, thần đánh kẻ có tội, đã cố gắng hết mình.”)

Mà Lưu Bị ở Từ Châu, còn đang tìm cách phát triển thế lực, tin tức hoàng đế cùng thân tín bị Tào Tháo ép đi đọc sách, đối với hắn là chuyện tốt có thể giúp hắn đả kích Tào Tháo, hẳn chẳng những ôm chặt chiếu thư Hoàng đế muốn trừ khử Tào Tháo, còn tìm được cơ hội bới Tào Tháo, không lợi dụng mới lạ. Vì thế, một bên hắn ở Từ Châu xây dựng căn cứ, một bên rải tin Tào Tháo là gian thần.

87. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 87: Võ Mồm Lợi Hại

Lúc này, Tuân Úc so với ta còn nóng vội hơn. Năm ngày sau khi Tào Tháo áp dụng biện pháp sấm sét kia, ta đang cùng Tứ ca và Ngũ ca thảo luận chuyện cưới vợ cho Nhị ca cùng Ngũ ca, Tuân Úc đã tìm tới cửa, ông ta muốn sắp xếp cho ta vào cung gặp Hoàng đế.

Ngồi trong xe nhìn ông ta lòng như lửa đốt, ta cười khổ: “Văn Nhượng, ông tội gì phải vậy, chuyện này sớm muộn cũng qua thôi.” Ánh mắt Tuân Úc đầy buồn khổ: “Tử Vân, ta đã gặp Phục Hoàn, ông ta không phải người khởi xướng, là do Đồng Thừa tìm ông ta. Nhưng mà, sau khi xảy ra chuyện, hoàng hậu lại tìm ông ấy. Lúc này trong lòng ông ấy rất sợ hãi, lại không dám nói không với bệ hạ, chỉ biết trốn tránh một bên. Người nói rất đúng, bệ hạ hoàn toàn không biết mình phải làm gì, cho nên ta mới vội đi tìm người! Khổng Dung kia, chí khí rất cao, với chuyện lần... Chuyện kia ông ta vẫn oán thán, sắp đặt bên cạnh hoàng đế chẳng có tác dụng gì, người để ông ta làm sự phụ mấy kẻ đó, chỉ sợ tác dụng ngược lại.”

Khổng Dung thật không biết điều, xem ra ta muốn bảo vệ hần cũng khó. Nghĩ một hồi liền nói với Tuân Úc: “Ta đã nói từ trước, Khổng Văn Cử chẳng qua có tiếng mà không có thực lực, không có tác dụng gì. Ta thấy ông vẫn nên đề nghị để Lưu Cơ làm đi. Dù sao hần cũng là dòng dõi hoàng thất, so với hoàng đế chỉ lớn hơn hai, ba tuổi, nhưng hiểu chuyện thông minh hơn nhiều.” Tuân Úc gật đầu rồi gật đầu.

Đến hoàng cung mới thấy thật sự canh phòng nghiêm cẩn, Tào Tháo đúng là đã biến nơi này thành nhà tù. Binh sĩ canh ở cổng nhìn thấy là Tuân Úc, vội vàng cho qua. Tuân Úc không ngừng lắc đầu: “Tử Vân, chủ ý này của người thật quá độc. Nếu là ta thì chết còn hơn.” Ta nhìn ông ta cười: “Nếu như là ông làm chuyện này, ta sẽ trực tiếp giết ông, ở chỗ chủ công ta sẽ không nói nguyên nhân thật sự, chỉ nói ông bị kẻ địch giết thôi.” Tuân Úc nhìn ta: “Người thật sự làm vậy sao?” Ta gật đầu: “Không sai. Chỉ có làm vậy, chủ công mới không thấy thương tâm, gia đình của người mới có thể an toàn. Đương nhiên, ta biết ông cũng sẽ không làm chuyện như vậy.” Ông ta không nói gì. Kỳ thực, từ sau buổi tối hôm đó nói chuyện, ta cũng hiểu rõ, tình bằng hữu không có gì để giấu nhau giữa ta với ông ta đã mất rồi. Bất kể thế nào, lập trường không giống nhau mãi mãi sẽ trở thành khúc mắc trong lòng chúng ta.

Tuân Úc đưa ta tới trước mặt Hoàng đế rồi lui xuống, Hoàng đế nhìn thấy ta liền sững sờ: “Người sao? Tuân Văn Nhượng nói có người có thể giúp ta, là người sao?” Ta cười gật đầu: “Bệ hạ giết mình sao? Hi, Triệu Như mặc dù là thương nhân, chỉ là một tiểu dân, nhưng mà bệ hạ cũng biết, thần vào nam ra bắc nhiều năm, kiến thức thu thập không ít. Tiểu dân cùng Văn Nhượng tiên sinh có quen biết. Nghe ông ấy nói bệ hạ nhiều ngày tâm tình không tốt, nên đến hóa giải ưu sầu cho bệ hạ.” Hôm nay, hần không bày ra bộ dạng ngạo mạn của hoàng đế nữa. Cũng phải, bộ dáng phách lối ấy có lợi gì đâu? Nhìn hần, trong lòng ta cũng có chút thương tiếc, đúng vậy, nếu hần không sinh ra trong nhà đế vương, cũng có thể trở thành một nhân vật tài trí đi. Đáng tiếc, hần lại có chỗ không thông minh chút nào.

Lưu Hiệp ngăn người, sau đó cười khổ: “Người vào nam ra bắc kiến thức nhiều, có thấy qua hoàng đế nào bị cầm tù như ta không?”Ồ, hần thật có can đảm dám nói. Ta nhẹ giọng cười: “Bệ hạ, người chỉ là phải đi đọc sách thôi, sao lại nói ra lời như thế?” Lưu Hiệp cười khổ: “Bị buộc đọc sách như vậy, thiên cổ chưa từng nghe thấy.”

Ta ngồi thẳng người, nhẹ nhàng nói: “Tiểu dân đến gặp bệ hạ, chính là giải ưu phiền cho người, người đừng nghi ngờ.” Lưu Hiệp lắc đầu không nói gì. Ta hiểu tâm tư của hần, loại ưu sầu này không phải người khác có thể giải. Nhưng mà: “Bệ hạ, lần này Đồng tướng quân bọn họ có thể giữ được tính mạng của người nhà và bản thân đã là khó rồi, người phải thấy may mắn mới đúng.” Lưu Hiệp giương mắt nhìn ta: “Theo ý người, ta cần phải đi cảm tạ người nào đó sao?” Đương nhiên, đáng tiếc người đàn ông: “Đúng vậy, ít nhất tiểu dân cho rằng như vậy.” Giọng Lưu Hiệp lạnh đi: “Hừ, hoàn cảnh ta như vậy còn muốn ta đi cảm tạ ơn giữ mạng của hần sao?”

Ta nhàn nhạt nói: “Thì ra bệ hạ chưa từng cho rằng ông ta đối với ngài có ơn cứu mạng. Nhưng mà tiểu dân nghe nói, trước lúc ông ta đưa bệ hạ về đây, tình cảnh của bệ hạ vô cùng gian nan, đến nỗi bụng ăn không no, không ít đại thần đã chết đói, có thật vậy không?” Lưu Hiệp bất giác đỏ mặt, có điều, hần lập tức nói: “Y là thần tử, theo lý phải cống hiến sức lực cho ta.” Ta nhìn hần: “Nhưng mà lúc ấy, chư hầu có địa vị, quyền thế lớn hơn ông ta có rất nhiều, đâu chỉ một người! Thần không nghĩ ra được đám người kia chẳng lẽ không biết cảnh ngộ của bệ hạ sao? Bọn họ sao lại không tới cần vương? Nghe nói, Viên đại tướng

quân còn nói, ông ta không thừa nhận người, nói người là do Đồng Trác lập ra!” Lưu Hiệp không nói gì.

Ta không thể buông tha cho hần: “Bệ hạ, tiểu dân chẳng qua là thương nhân. Đối với chuyện quốc gia đại sự không biết nhiều. Nhưng mà tiểu dân đi qua nhiều nơi, đã gặp không ít đại nhân, chẳng hạn Viên đại tướng quân, Lưu Kinh châu, Tôn tư mã, Lưu Ích châu, còn có Trương giáo chủ (Trương Lão)..., bọn họ đều không hề tỏ lòng trung thành với bệ hạ! Tiểu dân ở Hứa Đô, cũng chưa từng thấy bọn họ vào triều cống nạp. Thần không hiểu, bệ hạ vì sao không để bọn họ tới đây?” Lưu Hiệp nghĩ thầm, ta sao có thể điều động được đám người đó?

Trong lòng ta hừ lạnh, không biết điều, toàn tự chuốc khổ, miệng tiếp tục nói: “Như tiểu dân thấy, Tào đại nhân này cũng có thể coi là một trung thần. Nghe nói trước khi ông ta tiếp đón bệ hạ tới đây, quân của ông ta cũng ăn không đủ no! Mà lúc ấy, Viên đại tướng quân, Lưu Kinh châu, đều sống không tỗi, những người đó chẳng hề nghĩ tới bệ hạ người, so sánh mới thấy, Tào đại nhân là người tốt! Nếu là tiểu dân, đối với người như vậy nhất định phải cảm kích.” Lưu Hiệp đỏ mặt.

Thấy hần đỏ mặt chẳng nói lời nào, trong lòng ta rất thống khoái. Đương nhiên ta cũng không thể nói quá mức, dù sao hần cũng là hoàng thượng: “Đương nhiên, tiểu dân không hiểu chuyện triều đình, cũng không hiểu rõ quan hệ giữa bệ hạ cùng Tào đại nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không biết vì sao Đồng đại nhân và Tào đại nhân có bất hòa gì mà nhất định phải giết ông ấy?” Lưu Hiệp hừ hừ: “Người này không coi ai ra gì, không đem trầm để vào mắt, quá ngang ngược.”

Bản thân không có bản lĩnh, lại muốn làm mấy chuyện này, ta nói: “Thì ra Đồng đại nhân vì bệ hạ trút giận! Bệ hạ, tiểu nhân nói những lời này có lẽ không phải, Đồng tướng quân nhất định muốn tốt cho bệ hạ, nhưng mà bọn họ làm như vậy, thật rất thiếu suy nghĩ, phương pháp không đúng!” Lưu Hiệp nghi ngờ nhìn ta. Ta cười: “Bệ hạ, lời nói đúng không dễ nghe, Đồng tướng quân không quân, không tiền, có thể làm được gì đây? Bệ hạ, người đã trải qua Trường An chi loạn, thủ hạ của Tào đại nhân, người nào cũng lợi hại hơn so với đám người Quách, Lý. Đồng tướng quân không nghĩ tới, nếu giết ông ta, Hứa Đô này sẽ ra sao? Bệ hạ có thể đi đâu nữa đây? Chỉ sợ cùng với loạn binh chính là ngọc đá cùng tan.”

Lưu Hiệp bắt đầu run, Trường An chi loạn, cảnh tượng hần giống như một món đồ chơi bị cướp đi cướp lại lập tức hiện ra. Ta nhìn biểu hiện của hần, liền nói tiếp: “Trường An chi loạn tiểu dân cũng biết. Trời ơi, loạn lạc ngày đó, người giết người, người ăn thịt người, nơi nơi cướp bóc, bốn bề là loạn binh. Không còn chút nhân tính nào cả, không ai còn quan tâm nữa, không ít quan lại quyền quý đã bỏ mạng! Bệ hạ, chuyện này không thể không cân nhắc, có hại không phải với Đồng tướng quân, mà là bệ hạ! Cho nên tiểu dân đối với chuyện Đồng tướng quân thất bại, lại thấy may mắn thay người.”

Lưu Hiệp a một tiếng: “Người nói cũng có đạo lý!” Hừ, mới có đạo lý thôi sao. Ta cười khê: “Bệ hạ, người nghĩ ai trên đời này cũng tốt (ta cũng đâu phải tới giúp người), một khi Hứa Đô đại loạn, không mấy người nghĩ tới ngài đâu. Đồng tướng quân binh quyền không có, lấy gì bảo vệ cho người đây! Chuyện này Đồng tướng quân còn chưa nghĩ kỹ. Bệ hạ, người có tìm người giúp, cũng phải tìm một người thật sự có thể giúp người! Tìm người có thể lực, có binh quyền ấy! Như tiểu dân thấy, là người nhà của ngài càng tốt, người khác họ không đáng tin.” Người chắc biết Lưu Bị cũng có tham gia vào kế hoạch của các người!

Lưu Hiệp gật đầu liên tục: “Người nói cũng đúng. Ôi, biết tìm ở đâu đây? Lúc này đã thế này.” Ôi, người không biết thật hay giả bộ thế? Ta cũng không thể nói toạc ra, Lưu Bị sau này có thể giữ lại hay không ta còn chưa chắc chắn. Nếu vậy, ta nói khác đi một chút.

Ta lắc đầu: “Bệ hạ, như tiểu dân thấy, người hãy học theo Chiêu đế cùng Tuyên đế đi! Lúc trước, bọn họ cũng giống người, dựa vào Đại tướng quân Hoắc Quang mới ổn định được giang sơn. Người vì sao không thể dựa vào Tào đại nhân?” Lưu Hiệp thở dài: “Người không biết rồi. Hoắc Quang kia là có trung thành. Nhưng... Ôi, trầm đâu có ai là Hoắc Quang đại tướng quân đâu! Các người đều thấy, trầm lúc này so với các người còn không bằng.” Ta cố ý nghi ngờ hỏi hần: “Nhưng mà, bệ hạ, ngài lúc này cùng Chiêu đế, Tuyên đế lúc trước không khác nhau lắm! Chiêu đế kế vị mới tám tuổi, Tuyên đế lưu lạc trong nhân gian nhiều năm, sau khi vào cung cũng học tập nhiều năm. Chiêu đế trị vì mười ba năm, tất cả đều do tướng quân Hoắc Quang nắm giữ triều chính, còn Tuyên đế đợi tới lúc Hoắc Quang tướng quân chết mới bắt đầu thật sự quản lý triều chính. Những năm đó, đất nước vẫn được trông coi vô cùng tốt! Tiểu dân không hiểu nhiều lắm, vẫn cảm thấy giấu kín tài năng cũng không phải chuyện xấu, lại không cần lo nghĩ nhiều.”

Lưu Hiệp không nói gì, dĩ nhiên chuyện Tuyên đế cùng Hoắc Quang hẳn hiểu rất rõ. Có tấm gương trước mắt, muốn học cũng không khó. Nếu thật học theo Tuyên đế, chúng ta cũng bớt đi phiền toái, Lưu Bị không cần giữ lại. Về phần Văn ca ca ta sẽ nghĩ cách khác.

Thấy bộ dạng Lưu Hiệp, chuyện ta nói hôm nay hẳn còn phải suy nghĩ thêm. Thấy cũng đã đủ, ta chuẩn bị đứng dậy cáo từ: “Bệ hạ, tiểu dân về đã, sau này nếu người thích, tiểu dân lại tới kể chuyện xưa cho người.” Lưu Hiệp a một tiếng, tự mình đi xuống nói: “Trẫm đưa người ra ngoài tẩm cung.” Ta muốn ngà: “Tiểu dân không dám.”

Lưu Hiệp mặc kệ, đi tới bên cạnh ta: “Ta tiễn người ra ngoài.” Tiếp theo lại hạ giọng: “Người có biết tin tức về Lưu Huyền Đức không?” A, thật khiến ta mở mắt. Ta còn tưởng người đang nghĩ chuyện Tuyên đế, không ngờ người đúng thật chưa chịu bỏ ý định. Có điều, người hỏi ta, ta muốn còn không được, ta cũng hạ giọng nói: “Bệ hạ, Lưu hoàng thúc ở Từ châu, nghe nói cũng không tệ.” Hắn gật đầu: “Nếu như sau này người gặp được ông ấy, đem tình hình của trẫm nói cho ông ấy nghe.” Ta cười thâm: “Tiểu dân hiểu rồi. Bệ hạ, xin dừng bước.” Lưu Hiệp nhìn ta rời khỏi tẩm cung của hắn mới trở lại bên trong.

Ra ngoài cung, Tuân Úc đang chờ ta trong xe ngựa. Thấy ta ra vội kéo ta lên xe: “Thế nào? Bệ hạ bình tĩnh lại chưa?” Ta nhìn ông ta cười cười: “Ta đã đem lợi hại ra nói cho bệ hạ, nghe hay không nghe ta cũng không có cách nào nữa. Có điều, ta đã nhắc tới chuyện Chiêu Đế, Tuyên đế cùng Hoắc Quang đại tướng quân, cũng nói Tuyên đế đã ở trong cung học tập nhiều năm, chờ Hoắc Quang chết mới cầm quyền, hy vọng bệ hạ hiểu ý ta.” Tuân Úc thở dài một hơi: “Vẫn là người lợi hại. Vô mồm của người vẫn là mạnh nhất trong đám chúng ta, tìm người tới thật không sai, nói rất hay. Chỉ mong bệ hạ suy nghĩ cẩn thận.”

Ta lạnh nhạt nói: “Bệ hạ tâm ý vẫn ở trên cao. Văn Nhượng, trước mắt tình lực chúng ta chủ yếu đặt trên chiến trường, nhất thời không thể để ý bệ hạ. Thế này đi, đợi đánh bại Viên Thiệu xong, ta lại đi gặp người, thuyết phục thêm, chắc sẽ có hiệu quả.” Tuân Úc gật đầu cười khổ: “Cũng chỉ có thể vậy. Từ Văn, đa tạ người chịu ra mặt.” Ta lắc đầu: “Văn Nhượng, ông biết ta không phải vì hoàng đế, mà chỉ vì chủ công và ông thôi.” Tuân Úc gật đầu: “Ta hiểu.” Người hiểu là tốt rồi, hai người nhất thời không nói gì nữa.

Trở lại hiệu thuốc, thấy Tuân Úc đã đi, ta sửa sang lại một chút rồi vào Tào phủ. Tào Tháo sớm đã biết Tuân Úc dẫn người đi gặp Hoàng đế, cũng biết đó là ta. Cho nên ta vừa tới đã được dẫn vào trong. Thấy ta Tào Tháo cười nói: “Thuyết khách đã về rồi! Kết quả thế nào?” Ta cũng cười cười: “Người ta thành tâm thành ý mời thần đi, tất nhiên phải tận tâm tận lực. Có điều, hiệu quả không tốt lắm.” Nói rồi ta đem toàn bộ quá trình kể lại cho Tào Tháo: “Xem ra, tiểu hoàng đế này đúng là chưa từ bỏ ý định! Thần cho hẳn học Tuyên đế giấu tài, hẳn cũng không hiểu. Chủ công, đối với hẳn cần nghiêm cẩn đề phòng.” Tào Tháo cười lạnh: “Không biết điều. Bỏ đi, để hẳn từ từ mà nghĩ. Về phần Lưu Bị, ta muốn lập tức động binh, cho dù không giết được hẳn, cái đình này vẫn phải nhổ.” Ta cũng gật đầu: “Không sai, Từ châu là nơi vô cùng trọng yếu, không thể để người khác chiếm lĩnh lâu dài.”

Ta cùng Tào Tháo, cả bọn Quách Gia đều quên mất một người – Lữ Bố. Ai cũng không nghĩ tới chuyện vật áo chiếu thư lại có liên hệ với hắn. Chẳng qua, Lữ Bố đối với Tào Tháo đã hoàn toàn tâm phục, cơ bản không để ý tới du thuyết của Đồng Thừa. Nhưng mà, xuất phát từ quan hệ cũ ở Trường An và sự tín nhiệm của hoàng đế với hắn, Lữ Bố không tố giác Đồng Thừa với Tào Tháo. Lữ Bố cũng không phải là người có thể làm như vậy. Nhưng mà, theo điều tra của thủ hạ Tào Tháo, Lữ Bố trước đó chỉ biết chuyện vật áo chiếu thư đã bại lộ. Đợi lúc Tào Tháo biết, đã có rất nhiều người biết. Tuy rằng Tào Tháo ra nghiêm lệnh không cho phép nói chuyện này ra, nhưng lời đồn Tào Tháo tín nhiệm Lữ Bố cũng lan ra. Chuyện này đối với Lữ Bố vô cùng đả kích, khiến hắn lâm bệnh. Ta không hề biết chuyện đó, mãi sau này ở Quan Độ mới biết, lại phải một phen dùng vô mồm khiến Lữ Bố hồi tỉnh, nhưng hậu quả cũng không tốt!!!

Ta ở Hứa Đô khoe khoang tài ăn nói, Viên Thiệu ở Nghiệp thành cũng đang trở tài đánh vô mồm. Trận này của y là cho tài tử trừ danh ở Kiến An là Trần Lâm khởi thảo bài hịch thảo Tào nổi tiếng được cho là bài văn thóa mạ đệ nhất thiên cổ, tài hoa phi phạm. Mắng từ ba đời Tào Tháo tới bản thân ông ta. Mắng từ con người Tào Tháo cho tới chức quan của Tào Tháo, thật sự là mắng tới đâm dĩa hủ hê, khiến người ta đọc qua một lần không thể quên được. Tào Tháo đọc bài văn này, sắc mặt tâm tình bất định, nửa ngày mới cười lớn: “Văn này lợi hại. Ta muốn dùng kẻ này.” Vô mồm của hắn so với ta lợi hại hơn nhiều.

88. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 88: Lưu Bị Mạng Lớn

Nội loạn ở Hứa Đô đã giải quyết xong một công đoạn, mọi người nên làm gì đều đã làm. Nhưng mà trong lòng ta vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng mà nghĩ mãi không ra. Ray rút suy nghĩ vài ngày vẫn không nắm được mấu chốt, ta cũng chẳng nghĩ nữa. Dù sao mọi người đều không sao. Đợi Tào Tháo xuất binh xong, ta sắp xếp mọi chuyện rồi cũng đi Nghiệp thành.

Tháng chạp năm Kiến An thứ tư, Tào Tháo tự mình suất lĩnh bai vạn tinh binh cùng đội Hồ Báo Kỵ và toàn bộ tướng sĩ xuất phát từ Hứa Đô, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai tiến thẳng tới Từ châu. Lưu Bị ở Từ châu căn bản không thể ngờ, Tào Tháo không để ý đại quân Viên Thiệu đang áp sát, lại tự mình xuất binh chủ lực đánh tới đây. Hắn còn đang tính ở Từ châu làm việc lớn. Đối với hắn lúc này, tình hình thật sự là quá tốt. Thành trì lớn nhỏ ở Từ châu phân nửa đã rơi vào tay hắn, Tào Tháo cùng Viên Thiệu lại đang giằng co hai bên bờ Hoàng hà, không ai có thể cản trở hắn phát triển.

Tuy rằng Lưu Bị không thể nghĩ ra Tào Tháo có thể nhanh chóng phái người chiếm lĩnh rồi chỉnh lý lại Thọ Xuân, có điều chỉ cần Tào Tháo thua trong tay Viên Thiệu, vốn vẹn một thành Thọ Xuân căn bản không đáng để vào mắt. Mà thái thú Quảng Lăng Trần Đăng với mình quan hệ không tồi, Tào Tháo mà thua, hắn chắc hẳn sẽ về đầu mình. Hơn nữa Tào Tháo thất bại gần như là chắc chắn, ha ha, thực lực Viên Thiệu đương nhiên rất mạnh. Đợi Tào Tháo thua rồi, hắn có thể chiếm hẳn Từ châu, lấy Thọ Xuân trước Viên Thiệu, đem Dương châu ở phía Bắc Trường Giang toàn bộ thu vào tay mình, đến lúc đó, thế lực của mình đã không thể khinh thường, chí lớn trong lòng một ngày sẽ thành.

Phân tích như vậy xong, Lưu Bị rất chủ quan để lại Quan Vũ coi chừng Hạ Bì, bản thân mang theo siêu cấp hộ vệ Trương Phi cùng Tôn Can bắt đầu chỉnh đốn lại các thành trì khác ở Từ châu. Từ châu trải qua liên tục nhiều năm chiến tranh, Tang Bá xuất binh đánh Thanh châu, cũng đem theo rất nhiều quân Đan Dương, dân cư giảm bớt chưa nói tới, Lữ Bố mặc dù ở Từ châu cai trị hai năm, nhưng mà bên cạnh hắn không có nhân tài nội trị, nên kinh tế Từ châu vô cùng hỗn loạn. Lưu Bị nhất định phải giải quyết vấn đề đó trước, nếu không, sau khi đại chiến Viên Tào kết thúc, thực lực của hắn cũng không phục hồi lại được, lúc này hắn còn có thể dựa vào Viên Thiệu, sau này Viên Thiệu đã thắng, sao có thể cho hắn cơ hội độc lập xưng bá nữa.

Lúc Lưu Bị ở Tiểu Bái nhận được tin Tào quân đang tiến tới Từ châu, hắn cũng chẳng thấy có vấn đề gì. Mới một tháng trước, hắn đánh bại năm ngàn kỵ mã của Lưu Đại, Vương Trung do Tào Tháo cử tới, còn tẩy não hai người một phen: sai các người tới tấn công, liệu có thể làm gì được ta; nếu Tào công tự tới, kết quả còn chưa biết thế nào!” Bởi theo hắn thấy, thủ hạ của Tào Tháo không có mấy người là đối thủ của hắn, hắn sợ là sợ Lữ Bố, nhưng Tào Tháo lại không thể nào để Lữ Bố một mình lãnh binh; bản thân Tào Tháo còn bận rộn bố phòng đại quân Viên Thiệu, cũng không thể phân thân ra trận. Cho nên, lúc Lưu Bị nhận được tin tức xong, chính là cười lớn, truyền lệnh điều động hai vạn quân cùng hắn tới Bành Thành nghênh chiến.

Tào Tháo trong lòng ôm một bụng tức nghẹn, mà Cam Ninh đảm nhiệm vị trí tiên phong (ta từng nói với Tào Tháo, Cam Ninh có thể đánh tiên phong rất tốt, Tào Tháo đã nhớ kỹ trong lòng, lần này thảo phạt Từ châu, liền cho hắn làm tiên phong) lại mang trong lòng một khối thuốc nổ, đang muốn lập công, nên dẫn theo một ngàn kỵ binh lao lên phía trước. Đáng tiếc, hắn không có cơ hội thể hiện, quân giữ Bành Thành vừa nhìn thấy đại kỳ Tào Tháo, một chút dũng khí cũng không còn (đại chiến ở Bành Thành mấy năm trước cùng cuộc chiến ở Từ châu năm ngoài khiến mỗi binh lính canh giữ thành ở Từ châu đều nhớ mãi chưa quên), trực tiếp mở cửa đầu hàng, Cam Ninh sau khi nghênh đón Tào Tháo vào thành, với Thái Sử Từ hô to chưa đã nghiền.

Tào Tháo không trì hoãn chút nào, biết tin chủ lực Lưu Bị đang ở Tiểu Bái, trực tiếp hạ lệnh đại quân chia làm hai đường, một đường do chính mình dẫn năm ngàn quân Hồ Báo Kỵ đánh về Tiểu Bái; một đường khác do Hạ Hầu Đôn, Trương Liêu dẫn tinh binh trực tiếp đánh vào thành Hạ Bì, cắt đứt liên hệ giữa Hạ Bì và Tiểu Bái. Thành trì lớn nhỏ ở Từ châu mặc dù đa số đã quy thuận Lưu Bị, nhưng quan viên ở những nơi này phần lớn vẫn là người do Tào Tháo mệnh phong, người của Lưu Bị không có mấy, cũng không có

sức lật bài một lần nữa, cho nên đại quân Tào Tháo vừa đến, những nơi đó lại gió chiều nào che chiều ấy, trực tiếp quy hàng trở về, thật đáng buồn cười.

Lưu Bị vừa mới chỉnh đốn quân đội rời khỏi thành Tiểu Bái, đã nhận được tin Tào quân vừa tới. Lưu Bị vội đem quân nghênh địch. Có điều, thám báo của hắn mang tới tin tức: Tào Tháo tự mình dẫn kỵ binh tới, quân tiên phong còn cách Tiểu Bái gần trăm dặm. Lưu Bị căn bản không tin, hắn còn cười nói với Giản Ung: “Thám báo không biết, thấy quân kỳ có chữ Tào liền cho rằng Tào lão tặc đến sao?” Hắn cũng lớn gan, lúc Tào quân bất ngờ đánh tới ngoài bốn mươi dặm bên ngoài Tiểu Bái, hắn mới tự mình mang trăm quân ra quan sát quân Tào. Xa xa nhìn thấy quân tiên phong đã sắp tràn tới, Lưu Bị nhìn kỹ tình kỳ trong đội, mẹ ơi! Quả nhiên Tào Tháo tự mình lâm trận.

Lúc này Lưu Bị chẳng còn chút tâm trạng lạc thú chế nhạo trước đây, ngay cả câu hắn từng nói “nếu Tào công tự tới, kết quả còn chưa biết thế nào!” cũng lập tức bị vứt ra khỏi đầu, hắn hiểu mình đến Lữ Bố còn không thắng được, đừng nói là Tào Tháo. Công phu chạy trốn của Lưu Bị lập tức hiển lộ, ném hết hơn vạn binh sĩ mới tập kết xong ở sau, xoạc chân chạy thẳng (đương nhiên là cưỡi ngựa chạy). Lưu Bị đúng là mạng lớn, vì Cam Ninh không biết mặt hắn! Cam Ninh chỉ thấy ở đâu nhiều người liền xông vào đó, Lưu Bị chạy mất chỉ đem theo mười kỵ mã căn bản không lọt vào mắt hắn (đương nhiên hắn không thể ngờ chủ soái một phương lại ném quân của mình đi mà chạy trước), hắn còn tưởng đối phương chỉ làm kỵ binh thám báo, liền hướng về quân đội tập kết bên ngoài thành Tiểu Bái mà xông tới.

Quân đội Lưu Bị đang chờ chủ soái ra ngoài điều tra trở về, nào ngờ chủ soái chạy mất, địch nhân đã tới. Đợi lúc bọn chúng nhìn thấy Cam Ninh dẫn một ngàn kỵ binh tiên phong ào tới, vẫn còn sững sờ, lập tức hiểu được, mới lại sắp xếp đội hình tác chiến thì đã muộn. Cam Ninh dẫn quân, thật đúng như một mũi dao nhọn đâm vào đại quân đang hoảng loạn của Lưu Bị, trường thương trong tay vung vẩy, gặp người giết người. Một ngàn kỵ mã đi theo hắn cũng đều như thiên tướng, mãnh hổ hạ sơn vây đại quân của Lưu Bị mà đại khai sát giới. Quân không chủ soái như rắn mất đầu chỉ biết chạy trốn chết. Giữa trận hỗn chiến, bên cạnh Cam Ninh căn bản không thấy kẻ địch (đã sợ tránh xa hết cả), hắn càng không ngừng tìm kiếm, người nào khôi giáp sáng láng nhất (là người quan trọng nhất!), liền xông tới kẻ đó, trong loạn chiến, hai viên đại tướng Hạ Hầu Bào, Trần Dục đều bị hắn một mạch chém chết, còn có mấy tên thiên tướng không được ghi lại tên.

Lúc đại quân Tào Tháo đuổi tới, chiến trận đã tới hồi kết, đội kỵ binh do Cam Ninh thống lĩnh đi tiên phong trong vòng nửa canh giờ đã giết gần ba ngàn địch, hơn năm ngàn quân đầu hàng, còn lại đã chạy mất, trong đó có Giản Ung. Nhìn chiến trường cơ bản đã xong, ánh mắt Tào Tháo trừng lớn: “Hưng Bá đúng là dũng tướng.” Đội Tào Tháo từ miệng tiểu binh bị bắt biết Lưu Bị đã tự mình dẫn quân đi trước điều tra Tào quân, Cam Ninh mới kịp phản ứng, nhận ra mấy bóng lưng chạy vội lúc ấy chính là Lưu Bị thì hối hận không kịp, tự hướng Tào Tháo xin trị tội. Tào Tháo cũng dở khóc dở cười, một chủ soái lại ném quân đội của mình ở lại chạy mất, ai cũng không thể nghĩ ra: “Hưng Bá nào có tội gì, việc này Tháo cũng chưa từng nghĩ đến, huống chi Hưng Bá không hề quen biết Lưu Bị. Truyền lệnh đại quân vào nhận Tiểu Bái, rồi chỉnh đốn quân doanh tiến về Hạ Bì.”

Trong thành Tiểu Bái Trương Phi vừa nhận được tin đại quân Tào Tháo đang đánh nhau với quân đội ngoài thành liền mang theo một ngàn binh sĩ xông ra tìm để bảo hộ Lưu Bị. Hắn không biết Lưu Bị đã chạy thoát, đang muốn nghênh chiến với đại quân Tào Tháo chuẩn bị xông vào Tiểu Bái. Cam Ninh không bắt được Lưu Bị đang một bụng tức giận, gặp được Trương Phi dẫn nhân mã xông tới, nhìn thấy một viên đại tướng, không nói lời nào liền lao lên đánh. Trương Phi cũng là kẻ lỗ mãng, có người khiêu chiến cũng không sợ, giương mâu chống đỡ, binh khí va chạm, Cam Ninh chịu thiệt hơn một chút, sức mạnh của hắn vốn không bằng Trương Phi, không hề nghĩ tới bản lĩnh đối phương cao như vậy, hai tay hắn run lên, ngựa cũng thối lui mấy bước mới ổn định được. Trương Phi nhìn thấy Cam Ninh đỡ được một kích toàn lực của hắn cũng lấp bắp kinh hãi, lên tiếng khen hay: “Tiểu tử không tồi, báo tên đi.” Cam Ninh vững vàng lại, thấy Trương Phi cũng âm thầm gật đầu, lợi hại: “Ta tên Cam Ninh, ngươi là người phương nào?” Trương Phi ha ha cười: “”Ông đây là Trương Phi. Tiểu tử, có thể đỡ một đòn của ta xem như lợi hại, tiếp thêm chiêu nữa đây.” Nói rồi hắn đánh ngựa muốn tiến lên.

Bên kia Thái Sữ Từ đã muốn xông tới, hắn biết Trương Phi, từng nghe Trương Liêu nói qua, Trương Phi tuy rằng thô lỗ, nhưng võ nghệ rất giỏi, sợ Cam Ninh không phải đối thủ của hắn liền hô lớn một tiếng: “Hưng Bá, để ý.” Bản thân cũng thúc ngựa vọt tới. Con người Trương Phi tuy thô lỗ, nhưng không ngốc,

thấy hai người khí thế bừng bừng, đánh một người còn có thể, đánh hai người sẽ nguy hiểm, hấn xoay ngựa vòng ra ngoài phóng đi, lính Tào không phải đối thủ của hấn, vừa thấy hấn xông tới đã chết mất mấy người, còn lại không dám cứng rắn, trơ mắt để hấn thoát khỏi vòng vây. Cam Ninh cùng Thái Sử Từ muốn đuổi theo, bị thân binh của Trương Phi liềm mình ngăn lại, đợi hai người giết xong đám binh sĩ đó, Trương Phi đã chạy thật xa đuổi không kịp nữa. Tào Tháo hạ lệnh thu binh nghỉ ngơi chỉnh đốn nửa ngày, hai người bắt đắc dĩ trở về phụng mệnh. Tào Tháo thấy cũng không sao, dù sao trên đường tới Hạ Bì còn có Hạ Hầu Đôn cùng Trương Liêu, mình ở chỗ này hành quân gấp trong một ngày, cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi đuổi theo sau cũng được.

Lưu Bị cũng không ngồi không, chạy trốn chết là muốn tới Hạ Bì, nhưng ở giữa đường mới biết Tào quân đã chặn mất đường, biết trở về là chịu chết, trước lại không có hướng đi, phía sau có truy binh đuổi tới, suy đi nghĩ lại, biết Từ châu khó giữ được, vẫn là giữ mạng trên hết, lần này không chỉ có vợ con, huynh đệ cũng chẳng quan tâm, Tào Tháo lần này chắc chắn muốn lấy mạng mình, muốn giữ mạng chỉ có đi nhờ vả địch nhân của Tào Tháo – Viên Thiệu. Hấn không kịp, cũng không có cách nào báo cho các huynh đệ, để lại Quan Vũ cùng vợ con ở Hạ Bì bỏ chạy một hơi tới Thanh châu chỗ Viên Đàm. Viên Đàm tự phái người đưa hấn đi Nghiệp thành. Trương Phi cũng muốn về Hạ Bì nhưng không về được, không tìm thấy đại ca hấn, trước tiên đành phải thu thập lại hơn một ngàn binh lính trung thành, mang theo bọn họ hướng tới núi Mang Đăng.

Lại nói, Quan Vũ cũng nhận được tin Tào quân đánh tới, nhưng không hề hoảng loạn, lúc binh sĩ hồi báo ngoài thành Hạ Bì đang có mấy vạn Tào quân tiến đánh, hấn một mặt lệnh thủ hạ chuẩn bị phòng thủ thật tốt, mặt khác phái rất nhiều thám báo tìm hiểu tin tức của Lưu Bị. Nhưng mà, liên hệ giữa Hạ Bì và Tiểu Bái đã bị chặt đứt. Đợi Hạ Hầu Đôn cùng Trương Liêu dẫn quân vây khốn Hạ Bì, Quan Vũ cũng hiểu rõ sẽ không tìm được tin tức của Lưu Bị. Hai ngày sau, Tào Tháo dẫn quân cũng tới bên ngoài thành.

Nhìn đại quân ngoài thành, nghĩ Tào Tháo từng dùng nước vây thành, mới một năm trước, Quan Vũ cũng hiểu rõ thành Hạ Bì sớm muộn cũng bị phá. Hấn không có căn cơ đầu với Tào Tháo. Huống chi, Tào quân mới vây thành vài ngày, bên trong thành đã tràn ngập không khí đầu hàng. Trong quân doanh ngoài thành, Trương Liêu đang góp lời với Tào Tháo, muốn tự mình vào thành thuyết phục Quan Vũ đầu hàng. Lúc trước Lưu Bị thu nhận và giúp đỡ Lữ Bố, quan hệ giữa Trương Liêu cùng Quan Vũ chính là anh hùng nhận anh hùng, trở thành bạn tốt. Lúc này mặc dù đang ở hai phe, Trương Liêu vẫn không muốn thấy Quan Vũ đầu rơi xuống đất, cho nên đề xuất với Tào Tháo chuyện thuyết phục Quan Vũ rời thành đầu hàng. Có điều, Tào Tháo lại không muốn mạo hiểm, lúc này đang chiếm ưu thế tuyệt đối, không cần phải thế. Nhưng mà, ông ta cũng thích Quan Vũ là một nhân tài, hạ lệnh cho dù phá thành cũng phải bắt sống Quan Vũ.

Lúc này, tùy quân Tuân Du liền hiến kế: “Chủ công, Hạ Bì đã là một tòa thành đơn độc, thần nghĩ Quan Vũ kia không tìm được tin tức của Lưu Bị, trong lòng sẽ bất an, chúng ta đem một cổng thành thả lỏng, để hấn có hy vọng rời thành, dụ hấn ra ngoài rồi đặt mai phục, đến lúc đó, để Văn Viễn tướng quân thuyết phục hấn, chắc hấn sẽ hàng.” Tào Tháo nghe xong thấy có lý, dù sao cũng không nên trì hoãn lâu ở đây, bên kia Viên Thiệu đang gấp, liền gật đầu đồng ý, tự mình sắp xếp. Quan Vũ cũng rất nghe lời, ban đêm dẫn theo người hầu, bảo vệ gia quyến Lưu Bị rời khỏi bắc môn nhảy vào rọ.

Lúc Quan Vũ rời thành thấy ít bị cản trở đã có cảm giác không ổn, nhưng mà tên đã bắn ra không thể thu lại, không thể trở về, bởi vì ngay sau khi hấn rời khỏi thành, Tào quân đã ồa vào Hạ Bì. Quan Vũ cố chạy tới cách Hạ Bì hai mươi dặm vừa vặn gặp quân Tào mai phục. Đám lính Tào đó thuần một sắc Hồ Báo Kỳ, ba ngàn người đem Quan Vũ cùng hai trăm binh sĩ vây vào chính giữa, không phát ra một tiếng động.

Quan Vũ mắt nhìn Trương Liêu từ trong đám người kia chậm rãi đi ra liền thở dài: “Văn Viễn muốn lấy đầu Quan mỗ sao?” Trương Liêu lắc đầu: “Văn Trường huynh, hôm nay huynh đã lâm vào tuyệt địa, tội gì lại chống cự. Liêu phụng mệnh chủ công, tới khuyên huynh vài lời.” Quan Vũ cười lạnh: “Quan mỗ chính là hạng người chịu thua sao? Hôm nay chỉ có một người sống.” Trương Liêu lắc đầu: “Lưu hoàng thúc cùng Trương tướng quân trong trận chiến ở Tiểu Bái đã mất tung tích, huynh không muốn gặp lại họ sao?” Quan Vũ lạnh nhạt nói: “Ta muốn tự đi tìm, người phóng ngựa ra đây đánh với ta một trận đi.” Trương Liêu cười khổ, nghĩ một chút rồi nói: “Võ nghệ của huynh cao cường, Liêu không phải đối thủ. Nhưng mà, tính mạng gia quyến Lưu hoàng thúc có thể bảo toàn sao? Huynh không nghĩ cho mình, chẳng lẽ không nghĩ cho họ? Huynh có thể dẫn họ thoát khỏi đội quân hùng hậu này sao? Chủ công thật sự yêu thích tài năng của huynh, nếu huynh chịu quy thuận, ta tất không làm bọn họ bị thương.”

Quan Vũ trầm ngâm một lúc lâu mới nói cùng Trương Liêu: “Văn Viễn nói cũng có lý, nhưng mà, nếu Tào công theo lời ta nói, Vũ mới hàng.” Trương Liêu vội hỏi: “Huynh muốn gì, thử nói xem?” Quan Vũ nói: “Ta muốn hẹn với Tào Tháo ba điều: thứ nhất, ta là Hán thần không phải Tào thần; thứ hai: không được bất kính với hoàng tẩu của ta; thứ ba, Vũ nhận được tin tức huynh trưởng, lập tức sẽ đi, Tào công không thể giữ ta lại.” Trương Liêu do dự một chút: “Để Liêu hỏi chủ công trước đã.” Hắn đích thân về gặp Tào Tháo.

Tào Tháo nghe xong ba điều kiện này, trầm ngâm nói: “Hai điều trước không sao cả. Nhưng điều thứ ba... Văn Viễn, Quan Vũ thật sự không hàng rồi. Ta không thể chấp nhận.” Trương Liêu khuyên nhủ: “Chủ công, Lưu Bị kia chẳng qua dãi Quan Vũ ân quá dày thôi, chủ công thì ân cho hắn nặng hơn, lấy thật lòng đổi dãi, lo gì Văn Trường không phục?” Tào Tháo nghĩ lại, cũng có lý: “Vậy thì, Văn Viễn hỏi đáp hắn, nói Tháo đồng ý nguyện vọng của hắn.” Cứ như vậy, một hồi chiến trận hoàn toàn nghiêng về một phía đã kết thúc rất nhanh. Tào Tháo xuất binh thu phục Từ Châu, sau đó mang Quan Vũ trở về Hứa Đô, chỉ hết không tới một tháng. Mà Lưu Bị mạng lớn, lúc Tào Tháo về tới Hứa Đô, hắn cũng tới Nghiệp thành.

89. Phụng Trùng Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 89: Gặp Nhau Ở Nghiệp Thành

a đi thẳng theo phòng tuyến Hoàng Hà tới Nghiệp thành, chỉ gửi cho Tào Tháo một phong thư, chỉ rõ phòng tuyến nơi đây còn chưa đủ để bảo vệ bên trong, tính ổn định của phòng tuyến Hà Nội là vấn đề trọng yếu nhất. Ngụy Chung đúng là có chút năng lực, không trách Tào Tháo không muốn giết ông ta, ngược lại còn trọng dụng. Hai vạn quân Viên Thiệu đóng trong hai mươi thành lũy, vẫn không thể đẩy lui phòng tuyến Hà Nội bên bờ nam Hoàng Hà, quân dân nơi đây được Ngụy Chung động viên phòng thủ rất gắt gao. Dĩ nhiên, Viên Thiệu cũng dần, nếu nghe lời Diên Phong, thừa dịp Tào Tháo xuất binh đánh Từ châu, tự mình dẫn quân chiếm lĩnh Hà Nội trên bờ nam Hoàng Hà, Bạch Mã, Diên Tân chắc chắn sẽ nguy cấp, phòng tuyến này có thể nói hoàn toàn tan vỡ. Đáng tiếc, Viên đại tướng quân khinh thường loại ám đấu tập kích này, người ta chỉ muốn dùng thực lực đè bẹp đối thủ thôi!

Ta vừa bước chân vào cửa lớn hiệu thuốc ở Nghiệp thành, Tần Dũng đã chạy ra đón. Ngồi trong mật thất, nhìn mặt hắn đen gầy đi rất nhiều, ta cảm thấy có lỗi: “Tần huynh, một năm nay thật làm khó cho người, bắt người mệt nhọc tới gầy thế này.” Tần Dũng cười: “Không phiền. Chuyện công tử muốn tôi làm tôi đều làm tốt rồi. Sáu trăm thớt ngựa thuộc nhóm thứ hai cũng đã đưa tới Hứa Đô, lần này đi theo tuyến duyên hải, qua Thọ Quang tới Thanh châu địa bàn của chúng ta, nghe lời công tử, đưa cho Tang Bá tướng quân một trăm thớt, ông ấy rất mừng.”

Ta cũng cao hứng: “Các người đi qua Thọ Quang sao? Ở nhà thế nào? Thọ Quang chiêu mộ được quân sĩ không?” Tần Dũng gật đầu: “Ngoại trừ chỗ Quản tướng quân cần một vạn người, quân sĩ đã chiêu mộ được hơn năm vạn với danh nghĩa bảo vệ thành, dù sao Thọ Quang cũng là địa bàn của chúng ta. Hi, hai năm trước theo lời cậu phân phó, ở chỗ Viên gia đại công tử chúng tôi cũng có đưa lễ vật vài lần, hắn thật sự không phách người đến Thọ Quang, nên chúng ta phát triển không tồi, dân số lại nhiều thêm hơn năm vạn, trước mắt đã đạt gần bốn mươi vạn. Nhưng mà, người già yếu chiếm đa số. Chúng tôi vẫn dựa theo phương pháp của cậu, bố trí ra gần bờ biển. Lúc này, Đông Lai nằm trong tay Tang Bá tướng quân, ông ta căn bản không để ý đến Thọ Quang (Tào Tháo đã đánh tiếng, tuy rằng ông ta cùng Tang Bá đều không hiểu ta vì sao không cho bọn họ tiếp quản Thọ Quang). Nhưng mà, Xương Hi ở Đông Hải có chút hành động, từng tới dò xét, bị Quản tướng quân cùng Hứa Quân đánh trở về.”

Sao?! Ta cúi đầu suy nghĩ: “Hứa Quân? Ta chưa nghe qua cái tên này. Hắn là ai?” Tần Dũng a một tiếng: “Là người trong sơn trang, chính là cháu của thợ rèn Hứa lão đại, năm kia tôi dẫn hắn theo ra ngoài. Ca ca nói hắn rất giỏi, theo tôi học võ nghệ cũng rất nhanh. Lúc thủ hạ của Xương Hi xâm phạm, hắn chỉ huy quân mai phục đánh úp.” Ta gật đầu, xem ra là người mới: “Tần huynh, chuyện ở đây xong xuôi ta sẽ về Thọ Quang một chuyến. Dù chúng ta không quản Xương Hi, Tào công cũng phách người thu thập hắn. Sơn trang cùng mã trường năm nay thế nào?”

Tần Dũng gật đầu nói: “Điều tốt cả. Nông dân trong sơn trang đã tăng tới hơn sáu ngàn hộ, người ở bên ngoài đều rất tôn trọng Điền tiên sinh, không tìm tới gây rối. Nông hộ một nửa trồng trọt và thu hái được liệu, hơn trăm hộ ủ rượu, nhu cầu ở quan ngoại rất lớn, Tần đại thúc đã dứt khoát đặc biệt phái hai cánh thương đội chỉ phụ trách tiêu thụ rượu. Ngựa từ mã trường xuất ra cũng ngày càng nhiều, phương pháp dùng rượu đổi ngựa của cậu thật tốt, Nạp Nhĩ Khang cùng Hung Nô đã xây dựng được tuyến đường trao đổi hàng hóa ổn định, hơn nữa có sự ủng hộ toàn lực của Tần đại thúc, quy mô mã trường đã lớn hơn rất nhiều, hai năm nữa tuyệt đối có thể giống như ngài nói, một năm cung cấp được hơn một ngàn thớt ngựa chiến trưởng thành.”

Ta nhìn Tần Dũng nói: “Thật ngại quá, những chuyện đó đều do các người làm, ta đứng chưởng quản thật nhàn hạ.” Tần Dũng cười lớn: “Công tử, không có cậu nắm chắc mọi chuyện, chúng tôi có thể làm gì đây? Kỳ thực, tôi cũng hiểu rõ, cậu đem toàn bộ doanh thu đổ vào Thọ Quang cùng mã trường, bản thân cậu đâu có hưởng thụ chút nào. Đúng rồi, Tống Liệt biết cậu đem tám cấm bào kia cho ra ngoài, đã làm một tấm khác bảo tôi mang tới cho cậu.” Ta thật cảm động, bọn họ đều nghĩ cho ta: “Tần huynh, mọi người cố gắng nhẫn nhịn vài năm, đợi chủ công thống nhất xong lãnh thổ phương bắc, sẽ tới lúc khổ tận cam lai.” Tần Dũng cười: “Công tử phải hiểu rõ, chúng tôi không làm vì chuyện này.” Ta thở dài không nói gì.

Tần Dũng thấy ta im lặng, cũng biết trong lòng ta đang kích động, hần cười nói: “Công tử, để tôi báo cho cậu một tin tốt, người cậu sai chúng tôi tìm, tôi tìm được rồi. Khó lắm đấy, mấy ngày trước người đã tới đây, nhìn thấy ngân long tôi mới tìm nhận ra.” Ta mừng rỡ: “Thật sao? Huynh ấy ở đâu? Có khỏe không?” Tần Dũng cười nói: “Rất khỏe, Ngân long kia thật xứng với y, uy dũng tướng quân. Có điều, y ở chỗ này chưa ổn định, thủ hạ cũng chỉ có vài người, chỗ ở cũng là nơi hẻo lánh, cậu muốn lúc nào tới gặp?”

Ta muốn đi ngay, nhưng mà, ở nơi này ta rất có tiếng tăm, mọi việc đều phải cẩn thận mới được, liền áp chế xúc động xuống rồi nói: “Người chuẩn bị một chút, nhanh chóng dẫn ta đi gặp, đừng để người làm ở đây biết. Buổi tối đi, tốt nhất người hẹn huynh ấy tới tửu lâu gặp mặt, ở địa bàn của mình mới thấy yên tâm được.” Tần Dũng gật đầu: “Được, tôi sẽ chuẩn bị, cậu yên tâm.” Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Tần Dũng, ta cười: “Đừng nghĩ lung tung, đó là ca ca ruột của ta. Có điều, huynh ấy không muốn tới chỗ chủ công, ta cũng không dám để chủ công biết huynh ấy, có một số việc còn phải xử lý cho tốt. Cho nên, người ở hiệu thuốc ta không thể để họ biết.” Tần Dũng giờ mới hiểu.

Có được tin tức xác thực của Vân ca ca, ta cũng nhẹ nhõm hơn một chút, chuyện này về sau hãy nói, chỉ cần ca ca không sao là được rồi. Thả lỏng tâm tư, ta sai thuộc hạ chuẩn bị hậu lễ, đi võ mông ngựa Viên Thượng, còn phải dùng chiêu thức ấy tận lực đem quan hệ huynh đệ của bọn chúng càng trở nên mâu thuẫn. Viên Thượng nhìn thấy ta rất cao hứng: “Triệu Như, đi nửa năm mới về sao, kiếm tiền quan trọng nhưng cũng không thể quên bọn ta chứ!” Ta cười ha ha: “Tiểu nhân sao dám quên đại nhân cùng công tử chứ! Chẳng qua việc của tiểu nhân... Ôi, không nói thì hơn. Đúng rồi, ngọc bội thượng đẳng cùng lá trà này là do tiểu nhân đặc biệt ở Giang Nam làm ra, bỏ công rất nhiều. Chuỗi ngọc lần trước ngài thích, tiểu nhân cũng tìm được rồi. Còn có a giao* này là sản phẩm mới, đặc biệt dành cho các phu nhân.”

Viên Thượng cười: “Người lại tiêu pha không ít. Vừa rồi tức giận gì vậy? Ở chỗ khác bị coi thường sao, có muốn ta trút giận thay người không?” Ta giả bộ cười khổ: “Công tử tốt với tiểu nhân, tiểu nhân xin tạ ơn. Ôi, chuyện này đừng nói nữa, tóm lại là tiểu nhân không đúng.” Viên Thượng kỳ quái hỏi: “Ồ, người đắc tội đại nhân vật đến cả ta cũng không giúp được sao?” Ta lắc đầu: “Không phải ngài không thể giúp, mà là ngài không thể giúp tiểu nhân, nếu không... Thôi bỏ đi, công tử, ngài đừng hỏi nữa, với lại đó là chuyện ở Thọ Quang, lúc này cũng không thể nói rõ ràng!” Viên Thượng thật thông minh: “Thì ra người đắc tội đại ca. Chẳng trách...”

Ta cười khổ: “Kỳ thực, tiểu nhân cũng không biết vì sao đắc tội đại công tử, lần này ở Thanh châu bị tổn thất nặng, bao nhiêu hàng hóa đều đã... Thôi, không nói nữa. Công tử, đêm nay tiểu nhân mời ngài uống rượu nhé, nghe nói ở đây có rượu ngon mới nhập từ Giang Nam, chúng ta đi nếm thử xem. Tiểu nhân sẽ sắp xếp mấy vũ nữ, ngài muốn nghe khúc nhạc nào?” Viên Thượng hừ lạnh trong mũi: “Người đắc tội gì hần chứ, hần muốn từ người khiến ta xấu mặt đây, ta còn không hiểu sao? Lần trước hần về đây, trong tiệc rượu ta có tán thưởng người vài câu, chắc chắn cho rằng người là người của ta, cố ý làm khó dễ người thôi. Hừ, sớm muộn gì ta cũng cho hần biết tay. Mà, phụ thân không có ở đây, bao nhiêu chuyện đều do ta xử lý, buổi tối nay không được rồi, thời gian này, chúng ta cứ từ từ đi.” Ta chỉ mong có vậy, lại có thể tiết kiệm ít tiền: “Ngài trên người lúc này nhiều trọng trách, gia nghiệp lớn như vậy, vô cùng bận rộn, ngài phải chú

ý thân thể một chút! Thế này đi, tiểu nhân trở về sẽ đặc biệt làm cho ngài vài viên thuốc bổ dưỡng.” Viên Thượng không ngừng gật đầu.

Tần Dũng hành động rất nhanh, ngày hôm sau đã tìm tới chỗ Triệu Vân ẩn thân. Triệu Vân nhìn thấy Tần Dũng vẻ mặt rất cảnh giác: “Người là ai, sao lại biết ta?” Tần Dũng cung kính: “Tiểu nhân là quản gia của Triệu công tử, công tử nhà tôi đã tới đây, muốn gặp ngài, không biết tướng quân có muốn gặp cậu ấy không?” Triệu Vân mừng rỡ: “Người là nói... Tốt, hấn ở đâu? Người dẫn ta đi.” Tần Dũng cười: “Tướng quân đừng vội, công tử hôm nay có vài việc gấp nên không thể tới, cậu ấy nói nếu tướng quân muốn gặp cậu ấy, tối ngày mai hẹn tại Đức Dự tiểu lâu trong thành.” Triệu Vân đương nhiên đồng ý.

Tối ngày hôm đó, trong phòng riêng tại tửu lâu, hai huynh muội chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt lần nữa sau hai năm. Nhìn mặt mũi Vân ca ca có vẻ hơi mệt mỏi, ta không nhịn được rơi lệ: “Ca ca, ca ca, huynh chịu khổ nhiều rồi!” Vân ca ca cũng thương tiếc ôm ta vào lòng: “Tiểu Như nhi của ta lại lớn hơn rồi. Ôi, ca ca vô dụng, không bằng muội, người trong thôn đều rất cảm kích muội, nói muội không cử người tới, thôn trang đã gặp vận rủi rồi.” Ta giương mắt nhìn huynh ấy: “Ca ca, muội có năng lực bảo vệ thôn trang thì sẽ cố gắng, giống như ca ca năm xưa vậy. Với lại, chuyện này cũng đâu có gì, muội có ân với Trương Yến tướng quân, hấn tự nguyện giúp đỡ muội thôi.” Vân ca ca sững sốt một chút: “Như nhi, muội thật lợi hại, ta vốn cho rằng mấy người đó đều là thủ hạ của Quản Hối, không ngờ muội lại có quan hệ với Trương Yến, hơn nữa dám người đó đều nghe lời muội.” Xem ra, huynh ấy đã tới Thọ Quang, ta rất cảm động: “Ca ca tới Thọ Quang tìm muội sao?”

Vân ca ca cười: “Đại ca với người trong thôn muốn đi xem muội đang làm gì, cho nên, ta đưa họ đi cùng, nhưng mà không gặp được muội. Thanh danh của muội ở đó thật lớn, tiểu thần y cơ đấy.” Ta cười ha ha: “Ca ca còn nói nữa, chẳng qua ca ca lo lắng cho Như nhi thôi. Muội đã nói với huynh rồi, bản lĩnh của Như nhi rất lớn! Ở Thọ Quang chẳng qua là muốn thử nghiệm một phen thôi.” Vân ca ca nhẹ nhàng vuốt tóc ta: “Đáng tiếc, muội là nữ nhi, nếu không... ôi.” Huynh ấy vẫn không thay đổi: “Ca ca, sao huynh vẫn còn nghĩ như vậy? Chẳng lẽ muội làm không tốt sao? Lúc nào cũng nhắc nhở người ta, nữ nhi, nữ nhi.” Vân ca ca lập tức nở nụ cười: “Muội đó! Vốn là nữ nhi mà! Ca ca không nói muội làm không tốt! Ta biết hiệu thuốc Đức Tường kia là do muội dựng nên, rất giỏi!”

Ta đắc ý: “Đương nhiên, muội làm chuyện gì cũng rất giỏi. Ca ca không biết đấy thôi, muội lúc này vô cùng lợi hại, gặp được rất nhiều đại nhân vật. Ở đây có Viên Bản Sơ, Hứa Đô có Tào Mạnh Đức và Hoàng đế, Giang Đông có Tôn Sách, Kinh châu có Lưu Biểu (dù sao rất nhanh sẽ gặp được), chỉ thiếu Ích châu nữa thôi.” Vân ca ca miệng há rộng: “Như nhi, muội thật giỏi... Vậy mà có thể gặp được nhiều bá chủ như thế. Đúng rồi, muội đã gặp qua Lưu Dự châu chưa?” Ta thầm nảy sinh uất ức, chỉ biết Lưu Bị chết già, mong Tào Tháo có thể làm thịt được hấn.

Nhìn ánh mắt Vân ca ca, ta chỉ biết nói: “Đương nhiên đã gặp, ở Hứa Đô, người ta chính là hoàng thúc. Đúng rồi, lúc này đang ở Từ châu. Ca, huynh quen ông ta sao?” Giả bộ hồ đồ vậy. Vân ca ca gật đầu: “Ta đang muốn gặp ông ấy. Như nhi, ông ấy chính là minh chủ trong lòng ca ca. Nếu ông ấy đang ở Từ châu, đợi ca ca đi Từ châu tìm được ông ấy, ổn định lại xong, đón muội muội về ở cùng được không? Muội không nhỏ nữa, phải lập gia đình. Điều tại ca ca không đúng khiến muội bị trì hoãn.” Huynh nghĩ hay thật, yên ổn lại, đi theo tên hỗn đản Lưu Bị, có thể yên ổn mới là lạ, ta không nói gì.

Vân ca ca thấy ta không nói rất kỳ quái: “Sao vậy? Có tâm sự gì sao? Không phải ca ca nhất định muốn mang theo muội, nhưng muội dù sao cũng là nữ nhi, không thể cả đời như vậy.” Ta nhìn Vân ca ca cười: “Ca ca, Như nhi không phải nghĩ chuyện đó. Muội chỉ đang nghĩ nếu Lưu hoàng thúc chết, huynh sẽ làm sao?” Vân ca ca sững sốt: “Chuyện này... Muội biết chuyện gì sao?” Ta gật đầu: “Đúng vậy, lúc muội tới Hứa Đô, Tào công đã tự mình mang binh đi Từ châu, minh chủ này của huynh chỉ sợ là lành ít dữ nhiều. Ca, huynh nhất định phải theo ông ta sao? Như nhi cảm thấy ông ta chẳng ra gì cả!” Vân ca ca a một tiếng: “Tào Tháo tự mình đi? Thế này...” Ta nhứ chặt lông mày nhìn Vân ca ca: “Ca ca, cho dù lúc này huynh tới đó cũng không ích gì. Như nhi muốn biết, nếu Lưu hoàng thúc chết trong tay Tào Mạnh Đức, huynh sẽ thế nào?” Vân ca ca không lên tiếng, đi tới đi lui trong phòng.

Nhìn Vân ca ca như vậy, trong lòng ta rất khản trương, đợi một lát không nhin được nữa: “Ca ca, Lưu hoàng thúc này không có bản lĩnh gì, muốn quyền không quyền, muốn người không người, muốn thế không thế. Lần này, ông ta tuyệt đối không thể đánh lại Tào Tư không, coi như ông ta mạng lớn không chết, cũng

trở thành hai bàn tay trắng, huynh muốn theo ông ta là ý gì? Nhiều bá chủ như vậy, huynh nhìn ai cũng chướng mắt sao?” Vân ca ca đứng lại, quay đầu nhìn ta: “Là vì muội không hiểu rõ thôi. Ca ca cùng Lưu Dự mục đã ước hẹn nhiều năm trước, không thể phụ nhau. Ông ấy là người duy nhất ca ca cảm thấy muốn góp sức, cũng là chủ công duy nhất ta ngưỡng mộ, muội có hiểu không?”

Ta lắc đầu: “Không phải muội không hiểu, chỉ là cảm thấy không đáng. Bản lĩnh của ca ca thiên hạ ít có, nhưng huynh quá quật cường. Thiên hạ nhiều bá chủ như vậy, huynh đều không nhìn qua, làm sao biết những người đó không ngưỡng mộ huynh? Không trọng dụng huynh? Ca ca ơi, ít ra ta biết Tào Tư không cùng Tôn tướng quân đều là những minh chủ coi trọng nhân tài, trọng dụng hào kiệt. Có biết bao nhiêu người tranh nhau đầu quân cho họ, huynh vì sao không thử? Bản lĩnh ca ca đều trên mấy người đó, huynh ở cùng bọn họ chắc chắn được trọng dụng hơn.” Ta không dám chỉ đích danh Tào Tháo, sợ Vân ca ca nhận ra.

Vân ca ca lắc đầu: “Ta không nghĩ chuyện đó, càng không muốn nghĩ chuyện đó. Những người muội nói ta đều hiểu rõ. Trong đám đó, ta thấy Lưu Dục châu đứng đầu về lòng nhân từ, nghĩa khí. Ông ấy cứu người trong lúc nguy nan, tận tâm tận lực giúp người, chân thành đối đãi với bạn bè, là một chủ công có thể nương tựa. Huống chi, ông ấy xem trọng ca ca, là dòng dõi hoàng thất, lại đối đãi thật lòng với ca ca, vô cùng thành tâm!” Nghe xong lời Vân ca ca nói, ta thật sự buồn bực. Loại người chỉ biết dùng kỹ xảo như Lưu Bị huynh cũng nhìn không ra, chẳng phải vì hấn không có bản lĩnh, nên phải tìm người có bản lĩnh ở khắp nơi sao, không chối bỏ những người không được người khác trọng dụng, hấn giỏi làm người tốt, điểm ấy cũng giống như ta, ca ca tâm địa thật đơn thuần, ta khó mà nói thêm điều gì. Nhất thời cả hai đều im lặng.

Chú thích:

* A giao: một chất keo chế biến từ da động vật, được chế biến tinh khiết để làm thuốc và thực phẩm.

90. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 90: Không Thể Thay Đổi

Thời gian trôi qua một lúc lâu, Vân ca ca mới từ trong suy tưởng trở lại hiện thực. Ta nhìn huynh ấy, hỏi: “Ca ca, huynh chưa trả lời muội, vạn nhất Lưu hoàng thúc chết trong tay Tào Mạnh Đức, huynh sẽ thế nào?” Vân ca ca cau chặt mày: “Ta chưa từng nghĩ tới.” Ta rất khẩn trương nói ra vấn đề khó khăn nhất trong lòng: “Nếu thật vậy, huynh có đi giết Tào Mạnh Đức để báo thù không?” Vân ca ca ngồi xuống, nghĩ một lát mới nói: “Không biết. Dù sao trong lúc loạn lạc, ca ca chỉ muốn làm hết sức, vì quốc gia này, vì dân chúng khổ cực làm một chuyện tốt thôi! Cho nên, ta mới cảm thấy Lưu Dục mục là một chủ công tốt. Nhân nghĩa của ông ấy chính là thứ thiếu thốn trong thế đạo ngày nay.”

Nghe huynh ấy trả lời xong, ta cẩn thận dè dặt lại hỏi: “Nếu như Lưu hoàng thúc chết, huynh sẽ góp sức cho ai? Viên đại nhân hay Tào đại nhân?” Vân ca ca lại suy nghĩ thêm nửa ngày, cuối cùng nói: “Ta cũng không biết. Viên Thiệu, lúc ta rời thôn, người đầu tiên muốn cống hiến sức lực chính là y, nhưng người này thật sự... Về phần Tào Tháo, hành động của người này không đáng được coi trọng. Xuất thân dê tiện, tàn sát Từ châu, hành vi gần đây không phù hợp quy củ, khiến người ta xấu hổ. Hai người này hoàn toàn không phải minh chủ!”

Ta nói không nên lời, ấn tượng của huynh ấy với Tào Tháo quá kém như vậy, ta phải làm sao? Trở tài biện luận sao? Vân ca ca không phải người ngu ngốc, nhất định sẽ hoài nghi ta; không nói, bỏ lỡ cơ hội này, về sau biết làm sao? Suy đi tính lại, cuối cùng ta mở miệng: “Ca ca, muội hôm nay đã hiểu rõ ý huynh. Thế này đi, mấy năm gần đây, ca ca chôn chân ở chỗ Công Tôn Toàn, rất nhiều chuyện đều là đồn thổi, không thể bằng muội đi lại trong phủ đệ các bá chủ, mắt thấy tai nghe nhiều chuyện, để muội đem những điều muội chứng kiến nói lại với ca ca, được không? Ít nhất có thể giúp ca ca so sánh thêm một chút.” Vân ca ca gật đầu: “Như nhi, muội rất tốt! Nghĩ thật chu đáo.” Ta chưa xót cười, nếu như huynh lúc trước nghe lời ta, lúc này đã có địa vị rất cao ở chỗ Tào Tháo rồi, ôi!

Sắp xếp lại rõ ràng, ta chậm rãi đem những chuyện đã trải qua lựa ra một ít kể lại cho Vân ca ca nghe, từ lần đầu tiên ở Lạc Dương thấy Tào Tháo hạ lệnh cứu hỏa cứu người, đến quân Hoàng Cân Thanh châu quy hàng Tào Tháo; từ chuyện Tào Tháo ở Duyện châu tiêu diệt thổ phỉ quấy rối tới đại chiến với Đào Khiêm ở Từ châu; từ chuyện cùng Lữ Bố tranh đoạt Duyện châu đến lúc quy hàng Tào Tháo; từ chuyện Tào Tháo cung nghênh hoàng đế đến sự kiện vạt áo viết chiếu thư. Ta còn cường điệu giới thiệu dân chúng sống trong địa bàn của Tào Tháo đều được bảo đảm cuộc sống, ta muốn để ca ca hiểu rõ, chính sách của Tào Tháo hiện nay là tốt nhất, mưu lược, chiến lược của Tào Tháo cũng là tốt nhất, ông ấy là người có năng lực chăm dứt thời loạn thế. Cuối cùng, ta nhìn gương mặt bất định của Vân ca ca, tổng kết lại: “Những chuyện đó đều là muội muội tận mắt thấy, muội trị bệnh đau đầu cho ông ấy nhiều lần, nên tuyệt đối là tự mình cảm nhận.”

Vân ca ca nhìn ta, một hồi lâu mới nói: “Như nhi, muội có cách nhìn và ý nghĩ của muội, ca ca cũng tin tưởng lời của muội. Nhưng mà, ta cảm thấy Tào Tháo không phải người tốt. Muội dù sao cũng chỉ khám bệnh cho hần, sẽ không thể hiểu rõ người này. Chỉ nhìn hành vi cầm tù hoàng đế của hần, đã biết hần không tuân thủ đạo quân thần, ép thiên tử hiệu lệnh chư hầu, cùng Đồng Trác có gì khác nhau đâu? Lại nói, chỉ cần thấy Lưu Dự mục rời bỏ hần đủ biết hần không phải minh chủ gì.”

Ta thật muốn hôn mê, huynh ấy hóa ra toàn dùng hành động của Lưu Bị mà nói chuyện: “Nhưng mà, ca ca ơi, vị hoàng đế kia muốn ông ấy chết trước đó! Ông ấy cho hoàng đế ăn, mặc, xây dựng cung điện, khôi phục điển tịch, khiến cho triều đình lấy lại bộ dáng vốn có. Phải biết lúc trước hoàng đế sắp chết đói, ngoại trừ Tào đại nhân, căn bản không có ai để ý. Nhưng mà vị hoàng đế này lại không nhận ra, nếu là ta, khó mà quan tâm tới vị hoàng đế này, đuổi đi hoặc giết luôn mới là đỡ lo. Lại nói, ông ấy cùng Đồng Trác không giống nhau, ông ấy không tàn sát đại thần trong triều, không gây họa cho lão bách tính, thực hiện chế độ đồn điền khiến đa số người có cơm no, không còn phải sống lang thang nữa! Người như vậy còn không được sao?”

Triệu Vân cười cười: “Muội nói đều có lý. Nhưng mà, hần có thể là một trung thần thật sao? Nếu không sao hoàng đế lại muốn giết hần? Hần có ngày hôm nay là vì có vận khí tốt, có gia tài. Nếu như Lưu Dự mục có vốn liếng như hần, chắc chắn còn làm tốt hơn hần, cuộc sống của dân chúng khẳng định càng tốt hơn!” Quả thực là suy nghĩ ngoan cố không đổi mới thừa nhận Lưu Bị.

Ta thở dài, lắc đầu, lại đem Tôn Sách giới thiệu qua một lượt: “Tôn Bá Phủ cũng là một người không tồi, hần khinh tài trọng nghĩa, ở Giang Đông rất được lòng dân. Như nhi thấy hần cũng là một chủ công tốt. Hần với muội là bằng hữu, chúng ta ở cạnh nhau không tồi. Nhưng mà, theo Như nhi thấy, hần thiếu mưu lược của Tào đại nhân, cũng không có khí phách của Tào đại nhân, không đủ tranh thiên hạ.”

Vân ca ca nhìn ta cười: “Muội là bằng hữu của Tiểu bá vương? Rất thích hần sao?” Cái gì? Ta choáng váng: “Ca ca, huynh nghĩ gì vậy? Người ta đang nói chuyện nghiêm chính.” Vân ca ca ha ha cười: “Tiểu Như nhi trưởng thành rồi.” Ta cúi đầu không nói. Một lát sau, Vân ca ca thở dài: “Ta hiểu rõ ý muội. Như nhi, ca ca sẽ nghĩ kỹ. Nhưng mà, ta muốn đi hỏi thăm tin tức Lưu Dự mục. Chuyện này sau hãy nói.” Ta cũng chỉ biết gật đầu.

Nếu cuối cùng ta không thể thuyết phục Vân ca ca về đầu Tào Tháo, cũng chỉ biết tiếp tục đợi, thật chẳng có cách nào cả. Ta càng không muốn Vân ca ca hận ta. Uống trà một lát, ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện: “Ca ca, huynh không lo chuyện của mình sao?” Vân ca ca sững sốt: “Ta? Chuyện của mình? Chuyện gì?” Ta cười khúc khích, nghiêng đầu nhìn huynh ấy: “Huynh luôn nói muội, huynh thì sao? Lúc nào tìm chị dâu cho muội đây? Muội muốn có cháu chơi cùng.” Vân ca ca cũng cười: “Muội đó, vẫn nghịch ngợm như vậy. Ồi, hiện giờ ta chẳng có chỗ nào tốt, không có chỗ nào để về, nói chi việc lập gia đình, sau này hãy nói! Nhưng mà Như nhi, muội không nhỏ nữa, không thể cứ giả nam trang như vậy chạy xung quanh. Lo lắng cho mình một chút đi! Nếu muội thật sự thích ai, ca ca nhất định giúp muội vừa lòng, được không nào?”

Nghe huynh ấy nói xong, ta lập tức trả lời: “Nếu như ta thích...” Thiếu chút nữa là nói nếu như ta thích Tào Tháo thì sao? May mà phản ứng nhanh nuốt lại về sau. Vân ca ca nghe ta nói có nửa câu liền ép hỏi: “Như nhi, nói tiếp đi!” Ta ổn định nội tâm, nhìn huynh ấy cười: “Ý Như nhi là, nếu muội yêu mến người ca ca không thích, huynh có thể vì muội mà chấp nhận hần không? Hoặc là, nếu người này là người ca ca xem thường, thậm chí có cừu hận, huynh có thể đồng ý lựa chọn của muội sao?” Vân ca ca dĩ nhiên không hề chuẩn bị trước, sững sốt hơn nửa ngày mới nói: “Như nhi, ý muội là sao? Thật sự có người như vậy sao?”

Trong bụng ta thở dài một tiếng, ta mà có rồi đã tốt, ngoài miệng cười ha ha: “Nói đùa đấy. Người ta muốn biết thôi mà! Ca ca, bây giờ là loạn thế, chuyện gì cũng có thể xảy ra, muội không dám đảm bảo huynh về sau sẽ không tức giận Như nhi. Lỡ ra, muội coi trọng người ca ca không hài lòng, muội thăm rồi. Ca ca, huynh cũng biết Như nhi rất để ý cảm nhận của ca ca mà.” Vân ca ca không nói gì.

Ta đứng dậy ôm lấy huynh ấy từ phía sau: “Vân ca ca, Như nhi từ nhỏ đã theo ca ca, huynh hiểu rõ muội nhất, muội luôn coi huynh như phụ thân vậy. Những chuyện khiến huynh tức giận, muội không muốn làm. Nhưng mà, chúng ta có nhiều chuyện thân bất do kỷ, ca ca như thế, Như nhi cũng như thế, nếu sau này, huynh cảm thấy Như nhi làm việc gì đó khiến huynh không vui, đừng giận Như nhi được không?” Vân ca ca thở dài, nhẹ nhàng cầm tay ta: “Như nhi, từ lúc muội ăn trái cây kia, ca ca đã không quản được muội nữa. Việc muội làm đều khác người, ca ca... Ôi, có điều, ca ca dù sao cũng sẽ không giận muội. Bất luận muội thay đổi thế nào, vẫn là tiểu Như nhi của ca ca.”

Cuối cùng ta cũng không ngăn được nước mắt. Thật xin lỗi Vân ca ca, tiểu Như nhi không muốn cùng huynh trở thành địch, nhưng mà... Huynh vì sao lại cố chấp như vậy!!! Vân ca ca đâu biết suy nghĩ trong lòng ta: “Sao vậy? Nói mấy chuyện kia thì tỏ ra giỏi giang như vậy, sang chuyện chính thì lại làm nũng rồi, ca ca thật hết cách với muội.” Ta muốn ngã, cái gì là chuyện chính chứ! Cũng không biết là ai hết cách với ai? Bỏ đi, huynh muội chúng ta ai cũng phải chịu thua kẻ kia, thật bất đắc dĩ.

Thời gian trôi qua từng ngày, không chỉ Triệu Vân, ta cũng rất vội vã tìm kiếm tin tức Lưu Bị, lúc này, chuyện sống chết của hần đã trở thành vấn đề khiến ta và Vân ca ca có thể trở thành kẻ địch hay không. Ta cũng chẳng quan tâm chuyện Hoàng đế nữa, một lòng mong Lưu Bị thật sự có thể chết ở Từ châu. Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, mới qua vài ngày, ta đã biết tin Lưu Bị được Viên Thiệu thu nhận ở Nghiệp thành, trở thành thượng khách. Trong lòng rất buồn bực, ta đem Tào Tháo mắng một hồi, quá đần, mỗi tên Lưu Bị đó cũng thu thập không xong. Ôi, Vân ca ca của ta!!!!

Vân ca ca cùng Lưu Bị quả nhiên gặp mặt. Sau khi gặp được Lưu Bị, ta có cảm giác Vân ca ca toàn bộ đều thay đổi, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, khí thế bức người. Nhìn thấy sự hưng phấn cùng vui sướng phát ra từ nội tâm huynh ấy, ta thiếu chút nữa quyết định ai cũng không giúp, dứt khoát trở về ẩn cư, hoặc tự mình kết thúc cho xong. Suy nghĩ hết hai ngày đêm, sự tao ngộ với Vũ ca ca khiến ta hạ quyết tâm. Đúng vậy, ta tuyệt đối không thể để cho ca ca vĩnh viễn đi theo Lưu Bị, hưởng chi ta cũng không muốn thiên hạ tiếp tục loạn lạc thêm trăm năm nữa, coi như Vân ca ca sau này có hận ta thấu xương, ta cũng phải giúp Tào Tháo đến cùng. Ta không tin thiên mệnh khó trái. Vân ca ca đừng trách muội muội tâm ngoan, muội nhất định phải khiến Lưu Bị hiện nguyên hình, khiến huynh có cơ hội thấy rõ con người của hần. Tới lúc đó huynh sẽ tin muội, đến lúc đó huynh muội chúng ta sẽ không rời nhau nữa.

Ta lấy lại được tinh thần, chuyện đầu tiên chính là đi nịnh bợ Lưu Bị, không sai, chính là nịnh bợ. Ta muốn chuyển lại lời của Hoàng đế cho hần! Mang theo một bao vàng làm lễ vật, ta trực tiếp đi tìm Lưu Bị. Ta cũng không cần phải sợ gặp phải Vân ca ca, hai người bọn họ vẫn đang bí mật liên lạc, Vân ca ca đang tìm lại thủ hạ cũ để theo Lưu Bị chạy trốn. Ta đương nhiên muốn giúp đỡ ca ca!!!

Lưu Bị đối với ta dĩ nhiên là mạc danh kỳ diệu, trong mắt hần, ta chỉ là một tiểu dân không có bản lĩnh gì, hơn nữa, hình như quan hệ của ta với Tào Tháo không tệ, hần vẫn cảnh giác với ta. Thấy ta đến xin gặp, hần lạnh nhạt hỏi: “Triệu Như, người tìm ta làm gì? Ở Hứa Đô không phải đang rất tốt sao, đến đây làm gì?” Ta cười: “Lưu hoàng thúc, tiểu dân là người làm ăn, tất nhiên nơi nào dễ kiếm tiền sẽ tìm tới. Chuyện buôn bán của tiểu dân ở đây không tồi, Viên đại tướng quân rất hậu đãi tiểu dân. Lần này tôi đến là mang cho Viên Tam công tử vài thứ.”

Lưu Bị vừa nghe ta nói sắc mặt lập tức chuyển biến tốt lên: “Thì ra người có quan hệ không tồi với Viên Tam công tử!” Ta thật khinh bỉ hần. Có điều: “Lưu hoàng thúc, tiểu dân chẳng qua là đại phu cho cả nhà Viên tướng quân thôi. Thân thể Tam công tử vốn không khỏe, tiểu dân phải thường xuyên vào phủ. Ngài xem, tôi từ chỗ Tam công tử mới biết Hoàng thúc đã tới đây, vừa lúc có chuyện tìm ngài nên mạo muội tới nhà.” Lưu Bị a một tiếng: “Người có chuyện muốn tìm ta sao? Chuyện gì vậy?”

Ta cố ý nhìn quanh một chút, rồi tới trước mặt hần nói: “Hoàng thúc, tiểu dân trước khi rời khỏi Hứa Đô, đã tới gặp Hoàng đế.” Lưu Bị giật mình nhìn ta. Ta cười: “Bệ hạ rất thích nghe tiểu dân nói chuyện nam bắc. Lần này, bệ hạ bảo tiểu dân nếu gặp hoàng thúc, thay người hỏi thăm sức khỏe của ngài, mong ngài

vạn lần bảo trọng, lấy quốc sự làm đầu! Người còn nói ta chỉ mong có vậy! Còn nói ngài có lời gì, cứ việc bảo tôi nhắc lại.”

Nhân cầu Lưu Bị đảo vài vòng, rốt cục cười nói: “Người thật có phúc khí, vậy mà gặp được bệ hạ. Có điều, ta nghe nói, gian tặc Tào Tháo phái binh canh chặt cửa hoàng cung, người là một thường dân, sao có thể vào được?” Trong giọng nói của hắn ẩn chứa một tia sát khí. Ta sợ người sao? Ta cười: “Chuyện này đại nhân có điều chưa rõ. Tiểu dân từ lúc ngài còn ở Hứa Đô đã thường xuyên ra vào hoàng cung. Ban đầu là Khổng Dung đại nhân đưa tôi vào, nói Bệ hạ muốn tôi kể chuyện xưa cho người nghe. Sau này bệ hạ biết tôi còn hành nghề y, liền thường xuyên gọi tôi tiến cung khám bệnh. Đây là do Tuân đại nhân sắp xếp.” Hơn phân nửa là thực, non nửa là giả, người cũng chẳng nhận ra được.

Lưu Bị đương nhiên biết ta giỏi y thuật, lại là thương nhân buôn được liệu, đã tin ta quá nửa. Thấy thần sắc hắn bình tĩnh lại, ta không để lỡ thời cơ đưa lễ vật dâng lên: “Hoàng thúc, đây là vài thứ tiểu dân mang tới, trong đó có ý tứ của bệ hạ. Đồ không nhiều lắm, nhưng tiểu nhân sẽ thường xuyên mang tới.” Lưu Bị thuận tay tiếp nhận, nhắc lên biết trọng lượng, thần sắc lập tức vui vẻ trở lại: “Triệu Như, người khách khí quá. Yên tâm đi, tuy ta phiêu bạt không ổn định, nhưng là dòng họ Hán thất, đương nhiên coi an nguy của triều đình là an nguy của mình, tồn vong của quốc gia cũng là của mình.” Trong lòng ta cười lạnh, quả nhiên là ngụy quân tử. Mục đích đã đạt được, ta cũng cáo từ trở về luôn, nếu không không dám cam đoan ta sẽ không làm ra chuyện gì không nên làm.

Thời gian nửa tháng tiếp theo, ta chu toàn quan hệ với Viên Thượng cùng Lưu Bị, cũng gặp Vân ca ca thêm mấy lần, vẫn giống như trước kia, không để ca ca thiếu thốn thứ gì. Biết rõ huynh ấy sẽ dùng những thứ này trợ giúp cho Lưu Bị, ta vẫn không đành lòng nhìn ca ca chịu khổ, chung quy vẫn mạnh hơn mọi thứ. Lúc ở đây, chuyện duy nhất ta làm có lợi cho Tào Tháo là biết được Viên Thượng đã chuyển một khối quân dụng lớn đi qua Quảng Tông, bởi vậy phái người báo cho Trương Yển cướp lấy, Viên gia phụ tử lại tức giận mắng mỏ Trương Yển bản tính cướp bóc không thay đổi.

Đầu tháng 2 năm 200, ta lưu luyến rời xa Vân ca ca, xuất phát về Thọ Quang. Vân ca ca, kể từ lúc này, chúng ta đã thật sự trở thành kẻ địch, muội thật xin lỗi huynh. Có điều, tình thế này sẽ không tồn tại mãi, ta xin thề.

91. Phương Trường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 91: Đội Quân Ở Thọ Quang

Từ chỗ Viên Thiệu ta chạy thẳng một mạch, không tới vài ngày đã về tới Thọ Quang. Thọ Quang huyện lệnh, cũng là lão quan gia Lý Thập của được điểm vô cùng vui vẻ đón ta vào nha môn: “Công tử đi nhiều năm cuối cùng đã về! Cậu xem, lão làm quan không tồi đâu!” Đúng là không tồi, chính sách của ta định ra ông ta chẳng thay đổi điều gì, bản thân cũng không hưởng thụ gì, chẳng qua bụng tròn lên không ít. Nhìn bộ dáng ông ta, ta muốn cười: “Lão Lý à, lão làm không tồi, chẳng có thay đổi gì hết, tất nhiên trừ cái bụng người có to ra một chút.” Lý Thập cười: “Nhờ phúc của công tử, lão suốt ngày chẳng có việc gì làm, đành phải uống rượu, ngủ nghỉ, mới thành dạng này.” Ta cũng cười: “Đúng vậy nhỉ. Trông người thật thư thái.”

Cẩn thận kiểm tra lại sổ sách thu nhập mấy năm nay ở Thọ Quang, ta thật sự dở khóc dở cười. Chẳng trách dân chúng chạy cả tới đây, nguyên tắc thu thuế và lương thực của Lý Thập vẫn chiếu theo quy định của ta lúc trước, bản thân đủ ăn là được, không cần lão bách tính nộp nhiều. Bọn họ cũng không có chế định quy củ, như vậy làm sao được. Ta phải quở trách Lý Thập một chút: “Lão Lý à, lúc này ở Thọ Quang không giống lúc chúng ta mới tới. Lúc ấy chúng ta đến ăn còn khó khăn, rất nhiều người tay không tìm tới, khai khẩn đất hoang cũng cần dự trữ hạt giống, cho nên chúng ta chỉ thu đủ dùng. Nhưng lúc này đã qua nhiều năm, cuộc sống của dân chúng đã sớm ổn định, nhà nào cũng tồn không ít lương, người nhất định phải thu thuế và lương thực tăng lên chứ. Chúng ta cũng cần tiền và lương, nếu không rất nhiều chuyện không giải quyết được.” Lý Thập cười: “Công tử, cậu biết mà, lão với mấy chuyện này vốn không hiểu. Vậy đi, cậu cứ ra quy định đi, lão sẽ làm đến nơi đến chốn.” Ta thật hết cách.

Lúc Quản Hối mang theo Hứa Quân vui vẻ chạy tới, thấy ta trừng mắt nhìn hắn, Quản Hối giật nảy mình:

“Công tử, tôi... đâu có phạm sai lầm gì đâu?” Ta hừ lạnh một tiếng: “Không phạm sao lầm? Ta bảo người làm gì? Người sao lại ở đây?” Quản Hối giống như trẻ con bẽn lẽn nói: “Công tử biết mà, tôi không quen ở chỗ đó. Dù sao cậu cũng đã tìm được người tới làm, hai người bọn họ ở đó, tôi có ở hay không cũng không sao. Vẫn là ở đây thoải mái hơn, còn có thể đánh trận.” Ta cau mày: “Lính ở đó đều là thủ hạ của người hoặc do người chiêu mộ, người không ở đó, bọn họ sẽ nghe quản giáo sao? Lỡ có chuyện gì, tâm huyết của chúng ta chẳng phải uổng phí hết, người có hiểu không đây!” Quản Hối gãi đầu: “Đám quân ấy rất nghe lời. Hai vị tướng quân kia thật lợi hại, ai nấy đều chịu phục, không sao đâu.” Ta giận: “Người... thật dần mà.”

Nghe chúng ta nói xong, Hứa Quân mở miệng: “Trang chủ, ở chỗ đó không có chuyện gì đâu, có huynh đệ chúng ta còn ở đó, đều rất để ý hai vị tướng quân.” Ta nhìn hắn: “Người chính là Hứa Quân?” Hắn gật đầu. Ta cười hỏi: “Ý của ta vừa rồi người hiểu sao?” Hắn lại gật đầu, ồ, Hứa Quân này không tồi. Ta hỏi lại: “Vậy người nói cho Quản tướng quân nghe ý của ta đi.” Hứa Quân gật đầu, thành thật nói với Quản Hối: “Ý trang chủ là, hai vị tướng quân đó là người chúng ta chưa hiểu rõ hết. Có những chuyện chúng ta không thể để bọn họ làm, đặc biệt là quyền khống chế quân đội.”

Quản Hối miệng há to: “Công tử, bọn họ do cậu tìm tới mà.” Ta dở khóc dở cười: “Ta tìm đến có thể bảo đảm họ là người trung thành, tận tâm sao? Nên không có ý kiến gì sao? Người đó!” Nơi đây chính là toàn bộ tâm huyết của ta, tuy ta biết Từ Thịnh, Phan Chương sẽ không làm phản, nhưng mà vẫn rất sốt ruột. Quản Hối này đúng là chỉ có thể đi làm quân, không thể làm tướng được! Nhưng Hứa Quân lại không tồi, nhìn chàng trai này, trong đầu ta xuất hiện một ý nghĩ: “Hứa Quân, người viết chữ được không?” Hắn lắc đầu, ta lại hỏi: “Người biết chữ không? Đọc sách được không?” Hắn gật đầu, ời, ít nói có thể so với Cao Thuận rồi. Có điều, nếu biết chữ là tốt rồi: “Vậy, người nghe nói tới binh pháp Tôn Tử chưa?” Hắn cười: “Có xem qua.” Càng tốt hơn: “Tốt, hai ngày tới người đi theo ta.”

Ta không vội tới căn cứ bí mật, mà theo sự hướng dẫn của Quản Hối và Hứa Quân, đi thị sát quân đội ở Thọ Quang. Năm vạn người, trời ơi, số lượng này có phần quá đáng, một Thọ Quang nho nhỏ mà sinh ra một đội quân siêu cấp như vậy. Nhìn đám lính đang cổ ưỡn ngực đứng thẳng kia, ta quay đầu hỏi Quản Hối: “Đây hẳn là chủ ý của người! Năm vạn quân? Quân đại ca, người muốn làm Đại tướng quân cho đã hả? Hay muốn ta bị người ta giết? Một nơi chỉ có bốn mươi vạn người, người tạo ra một đội quân năm vạn binh, có phải cuộc sống rảnh rỗi đến chán không?” Nghe ra sự bất mãn và tức giận trong giọng ta, Quản Hối xấu hổ không nói thành lời.

Ta thật sự tức giận, quay lại ra lệnh cho Hứa Quân: “Hứa Quân, người chọn một nửa số quân giữ lại, phải là tinh binh. Lưu lại đây năm ngàn để giữ thành, số còn lại chuẩn bị xuất phát, đợi chúng ta từ ngoài đảo trở về, người dẫn quân đi ngay. Về phần đi đâu ta sẽ nói sau.” Quản Hối vội vã: “Nếu có người tới đánh thì sao?” Thật đúng là đầu heo: “Chuyện này không cần người quan tâm. Người cũng không phải ở đây, nhàn rồi như vậy ta sẽ cho người đi đánh giặc, miễn cho người ở đây gây họa cho ta. Đến lúc đó, ta chết oan còn chưa kịp hiểu vì sao.” Đúng vậy, nếu để Tào Tháo biết ta ở Thọ Quang chiêu binh mãi mã, phát triển lực lượng, không nghĩ ta muốn tạo phản mới lạ. Những thế lực khác nếu biết ở Thọ Quang có một đội quân mạnh như vậy, lại nghe lệnh một tiểu thần y, ta không chết mới là ông trời không có mắt, đâu phải ai cũng là kẻ ngu ngốc.

Nhắc tới đám quân ở đây thật không tồi, Quản Hối đã có kinh nghiệm lựa chọn tinh binh (nhưng lại không biết lựa chọn phương pháp để áp dụng trong huấn luyện, thật đáng buồn), phân nửa trong quân đều là tinh binh, ta nhìn mà không ngừng gật đầu. Hứa Quân nghiêm khắc dựa trên yêu cầu của ta, lựa ra được hai vạn rưỡi lính, phân phối lại từng đội theo yêu cầu. Còn lại toàn bộ giải tán về nhà làm ruộng, có điều những người đó đã trải qua huấn luyện, đến lúc có chiến tranh lập tức có thể dùng vũ khí bảo vệ gia viên. Đây mới thật sự là hiệu quả ta mong muốn khi thực hiện chế độ đồn điền và bảo giáp. Đội đùa giỡn xong với lão Viên, ta sẽ sắp xếp thời gian đưa Tào Tháo cùng Tuân Úc tới đây thị sát.

Lúc Hứa Quân lựa binh, ta cũng không nhàn rỗi, liền viết một phong thư cho Tần Dũng dùng khoái mã gửi tới Tào Tháo, nói ở đây có hai vạn quân, có thể cử tới Quảng Lăng và Thọ Xuân, đặc biệt là Quảng Lăng, cái đình trong mắt Tôn Sách. Năm ngoái hắn để mặt mũi cho Tào Tháo, hơn nữa Giang Đông chưa yên, nên không tấn công Quảng Lăng. Nhưng năm nay, ta không dám cam đoan hắn không nghĩ tới chuyện này. Có Hứa Quân cùng hai vạn binh mã, Quảng Lăng và Thọ Xuân tuy chưa thể nói là phòng thủ kiên cố, nhưng tuyệt đối sẽ khiến Tôn Sách đau đầu. Vì tăng cường lực lượng phòng thủ ở nơi đó, xin Tào Tháo gửi một quân lệnh tới đây, bằng không, ta làm sao dám cho đám người này xuôi nam chứ!

Về phần tướng dẫn quân, Hứa Quân là một ứng viên, nếu Tào Tháo không tìm được người, để Tang Bá cũng được, dù sao tướng quân thủ hạ dưới tay ông ta không ít. Về phần Hứa Quân, bản thân hắn sẽ không ở lại trong quân, hắn có nhiệm vụ đặc biệt phải hoàn thành. Đội quân này ta nhất định phải dâng lên, không chỉ tránh Tào Tháo hiểu lầm ta, Quảng Lăng cũng thật sự cần thêm người. Đương nhiên, ta không thể nói cho Tào Tháo biết thủ hạ của ta còn có Hứa Quân có thể trở thành một tướng quân giỏi, nếu không, ta còn dùng được hắn mới lạ. Dù sao Tào Tháo cũng biết Quân Hối, coi như là quân Quân Hối chiêu mộ đi, tên gia hỏa này không có công lao cũng có khổ lao.

Đồng thời với việc giải quyết đội quân Thọ Quang, ta cũng đặt ra một loạt pháp lệnh. Một là thu nhập từ thuế. Mỗi nông hộ hàng năm phải nộp lên trên ba phần thu nhập; hai là tiến hành huấn luyện quân sự lúc nông nhàn, hiện giờ chưa tới lúc buông bỏ đao thương. Ba là, biện pháp an trí cho dân lưu lạc, dân lưu lạc mới tới sẽ được sắp xếp về hướng quận Đông Lai, nhận hạt giống từ phủ nha, còn được đặc biệt chỉ dạy phương pháp gieo trồng. Đặt xong các chế định, ta nói với Lý Thập: “Thu nhập hàng năm từ thuế và lương thực, để lại cho các người đủ dùng, còn tất cả giao lại cho Tần Lợi. Họ sẽ biết phải làm thế nào.” Lý Thập liên tục gật đầu.

Làm xong những chuyện đó, tranh thủ thời gian chờ Tần Dũng trở về, ta chạy tới tổng bộ thương đội thị sát. Làm chương quầy như ta thật sung sướng, hầu như mọi việc đều do Tần Lợi làm, ta có thể nói là ngồi mát ăn bát vàng. Ngồi trong phòng thu chi ở tổng bộ, nhìn đồng sổ sách dày cộp, ta cười khở: “Tần đại thúc thật lợi hại, nếu đổi lại là ta, cơ bản không thể đạt được thành tích này.” Chủ quản phòng thu chi chính là thư lại trước kia ở huyện Thọ Quang, ông ta nhìn ta cười không ngừng: “Đều là bản lĩnh của công tử, mới làm ăn đều do cậu tìm đến. Cậu xem xưởng nấu rượu của chúng ta xem, quả thật là cung không đủ cầu.” Ta đương nhiên biết: “Việc của ta rất nhiều, không cần đi đâu. Ông nói cho Tần đại thúc, ta đã tới đây rồi. Mấy con số này ta không muốn xem, ông thu lại đi! Về sau chuyện tiền bạc vẫn giống trước kia, do Tần Dũng cùng các ông liên hệ.”

Tần Dũng làm việc hết sức nhanh nhẹn, mười ngày đã đem quân lệnh của Tào Tháo trở về. Tào Tháo quả nhiên đưa Tôn Quan ở chỗ Tang Bá tới lĩnh quân. Mặt khác, Tào Tháo bảo Tần Dũng nhắc ta: người đến chỗ Tôn Sách phải cẩn thận một chút. Thế nhưng không hề hỏi sao lại có hai vạn quân này, thật may! Thấy quân đội nơi đây sắp xếp đã ổn thỏa, ta cho thuộc hạ trong thương đội đưa thư cùng quân lệnh của Tào Tháo tới chỗ Tang Bá và Tôn Quan, bảo bọn họ chuẩn bị tiếp nhận, bản thân ta mang theo Tần Dũng, Hứa Quân và Quân Hối đi căn cứ thủy quân.

Xuất phát hôm trước, hôm sau đã tới nơi. Xa xa thấy một làng chài thật lớn bên bờ biển, quá lớn rồi! Trời ạ, tên Quân Hối này, may mà Thọ Quang là địa bàn của chúng ta, nếu không không lộ ra mới lạ! Xem ra, ta phải đem Quân Hối đi thôi, dù sao cũng có nơi cần hắn. Lúc lên tới đảo (bây giờ ta không bị say sóng nữa) mới thấy quả thật nơi này phát triển không tồi, thôn trang giống như quân doanh, ngay ngắn trật tự, tất nhiên quản lý rất đúng cách, ta không nhìn được liếc mắt nhìn Quân Hối: “Quân đại ca, đây chắc không phải công lao của người!” Quân Hối cười: “Là Từ tướng quân, hắn giỏi hơn tôi nhiều.” Đó là lời nói thật, Từ Thịnh đúng là văn võ toàn tài.

Đây là lần đầu tiên Phan Chương gặp ta, tuy rằng đã nghe Từ Thịnh nói qua, hắn vẫn không thể tin ta chính là chủ nhân của căn cứ thủy quân này. Có điều, hắn rất chịu phục Từ Thịnh, đối với việc làm trợ thủ cho Từ Thịnh không có chút oán hận nào. Cũng đúng thôi, năng lực của Từ Thịnh vẫn hơn hắn. Nhưng mà, đối với chủ nhân chưa từng lộ mặt là ta, hắn không phục được. Thực lực mới là quan trọng!

Lúc này, ta đang đứng ở mũi thuyền mới đóng, hưởng thụ gió biển thổi bay mái tóc dài, cảm giác thật thoải mái: “Văn Hưởng, nơi này thế nào? Loại thuyền này có khuyết điểm gì không?” Từ Thịnh đứng cạnh ta nói: “Triệu công tử, thuyền rất tốt, tính cơ động không kém thuyền nhỏ bao nhiêu, lá sắt bọc thân tàu, kho vũ khí thiết kế thật ngoài dự liệu, ngàn mũi tên cùng bắn có thể giết kẻ địch trở tay không kịp. Thiết kế nhịp dài càng đáng kinh ngạc, địch nhân đối với thuyền của chúng ta đánh gần không hơn được, đánh xa càng không đáng ngại, trên chiến trường thật sự rất có lợi. Nhưng mà, thủy vực chỗ này không lớn, chúng ta chỉ có thể chế tạo mười lăm chiến thuyền. Trước mắt, vì cả tiền và người đều thiếu, chỉ có thể chế tạo được bảy chiếc, khiến việc huấn luyện của chúng ta bị hạn chế. Mặt khác, quân đội cũng không đủ dùng! Muốn tác chiến quy mô lớn thật sự chưa được.”

Đúng vậy, có điều theo tình hình lúc này cũng vẫn còn tốt: “Chuyện này không phải vấn đề lớn. Hiện nay

quận Đông Lai chủ yếu nằm trong phạm vi quản hạt của chúng ta, các người có thể mở rộng quy mô nơi này không sợ ai nhòm ngó. Nhưng mà, xét cho cùng căn cứ này cũng là bí mật, chiêu binh mãi mã không cần lắm, vẫn nên cố gắng duy trì hiện trạng. Mỗi thuyền trang bị năm trăm người đủ rồi. Sau này thêm thủy quân gia nhập, có năm trăm tinh binh dẫn dắt, những người khác sẽ thích ứng rất nhanh. Về phần chế tạo thuyền, không cần gấp, từ từ mà làm, vấn đề thủy vực đừng để ý nữa, cứ mặc kệ đã, chỉ cần chú ý phong tỏa hải vực kề cận, không cho người ngoài tiến vào trong phạm vi trăm dặm. Kỳ thực, ta cảm thấy vấn đề chính vẫn là kinh phí. Ôi, không đủ tiền dùng!”

Từ Thịnh cười cười: “Chỉ cần người không tăng thêm, kinh phí hiện tại vẫn đủ. Nhưng mà muốn duy trì gia quyến giáp bờ biển có chút khó khăn.” Ta gật đầu: “Đúng vậy, người ở đó đông thật, Quân đại ca quan tâm thật tốt. Thế này đi, ta cho người đem thêm ít tiền tới, thu thêm thuế ở Thọ Quang một phần, toàn bộ cho các người. Cứ duy trì hiện trạng thôn trang trên bờ biển như lúc này, không cho ai vào ra. Nhưng mà nhu cầu của ta lúc này cũng lớn, các người vẫn phải chịu khổ thêm hai năm.” Từ Thịnh rất cao hứng, có thể tăng kinh phí đương nhiên vui vẻ.

Phan Chương lúc này cuối cùng cũng nói chuyện: “Triệu công tử này, tôi... Không biết nói thế nào nữa, ngài xây trụ sở thủy quân là muốn làm gì? Chúng ta lúc nào sẽ đánh nhau?” Ta... buồn bực: “Văn Khuê tướng quân (tuyệt đối không văn chút nào, người đen vậy mà cũng lấy tên này...), Tử Văn nghe nói người không tự nguyện tới đây.” Phan Chương không hề e ngại: “Ai bảo thế? Là người của ngài không biết nói chuyện, hừ.” Ta cười lớn: “Thì ra tướng quân đã thích nơi đây rồi! Đánh nhau, muốn đánh là đánh sao? Tướng quân muốn làm đại tướng hay làm tiểu tốt?” Phan Chương hừ trong lỗ mũi: “Đương nhiên là tướng quân. Có điều, mỗi ngày ở đây luyện binh không đi đánh trận, tôi cũng không làm được tướng quân.” Ta cười: “Mỗi ngày đánh giặc chính là tiểu tốt. Ta muốn tướng quân là ngồi một chỗ mà khiến kẻ khác lâm vào tử địa, tướng quân như vậy mới là tướng quân. Chỉ biết bày ra cái dũng kẻ thất phu, có ý nghĩa gì?” Phan Chương im lặng không nói.

92. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 92: Lừa Gạt Hãm Hại

Thấy thái độ của Phan Chương, trong lòng ta hiểu rõ hẳn không phục, ta nhất định phải thu phục hẳn. Không thèm nhìn khuôn mặt quật cường đó, ta cất đi hình ảnh hiền hòa, đem khí thế của mình mạnh mẽ phóng ra, nhìn về phía hải vực trước mắt, lạnh nhạt hỏi hẳn: “Ta nghe nói, tướng quân vốn dĩ muốn tới Giang Đông, phải không?” Từ Thịnh nhìn ta trong lòng chấn động, Phan Chương bị khí thế của ta ép tới, thấy miệng khó nói ra lời, nhưng mà, tính cách kiên cường của hẳn vẫn chiếm thượng phong: “Không sai. Vốn là muốn như vậy, nhưng bị thủ hạ của ngài bắt...” Ta xoay người nhìn hẳn: “Hiện tại theo tướng quân, nếu như chúng ta khai chiến với thủy quân Giang Đông, ai chiếm phần thắng lớn hơn?” Phan Chương nghĩ một chút: “Ngài.” “Vì sao?” Hẳn khinh thường nói: “Chiến thuyền như vậy ai có thể địch được? Còn chưa nói mỗi binh lính đều mạnh hơn!” Hẳn rất có lòng tin vào chính mình.

Ta quay lại nhìn mặt biển: “Đối với một dũng tướng mà nói, có được vũ khí tốt, đội quân tinh binh, là có tiền vốn để thắng địch. Nhưng mà ta nói thật cho người biết, nếu như lúc này ta mang theo các người đánh Giang Đông, chúng ta nhất định thua.” Phan Chương đỏ mặt tía tai: “Ngài, ngài xem thường chúng ta!” Ta cười lạnh: “Xem thường người sao? Ta nếu xem thường người, đã không mời người đến. Phan tướng quân, chiến tranh là so thực lực tổng hợp, là so sánh mưu lược, lương thảo, quân nhu, nhân số, tướng lĩnh đôi bên, không phải chỉ một lần thắng hay một lần ra trận là làm được. Ta cũng tin nếu lúc này cho người lãnh binh đi đánh một trận với thủy quân Giang Đông, người có thể thắng. Nhưng mà, người dám cam đoan có thể tiếp tục thắng mà lấy được Giang Đông không?” Từ Thịnh nghe xong lời ta nói liên tục gật đầu. Phan Chương tuy rằng tính cách liêu lĩnh, nhưng không phải người không có đầu óc, hẳn cũng hiểu ta nói rất đúng, nhưng mà, thấy bộ dạng trối gà không chặt của ta, vẫn thấy không phục, liền đứng một bên kêu hừ hừ.

Ta cười: “Xem ra Phan tướng quân vẫn chưa phục, đúng không?” Phan Chương hừ một tiếng, không nói câu nào. Ta hỏi tiếp: “Tướng quân có phải rất tự tin vào võ nghệ của mình không?” Phan Chương ngẩng cao đầu nói: “Đương nhiên.” Ta quay đầu gọi Tần Dũng: “Tần huynh, võ nghệ Phan tướng quân chính là

nhất lưu, người có dám lĩnh giáo anh ta một chút không? Tiện thể để ta xem công phu ta dạy người mấy năm nay có tiến bộ gì không?” Tần Dũng cười, tiến lên nói với Phan Chương: “Tần Dũng bắt tài, mong tướng quân dạy bảo, không biết ý tướng quân thế nào?” Phan Chương và Tần Dũng có quen biết, vì căn cứ này cần thứ gì đều do Tần Dũng mang đến, cũng truyền lại mọi mệnh lệnh của ta. Nhưng mà, bọn họ chỉ biết Tần Dũng là quân gia của ta, không biết võ nghệ hần thế nào. Phan Chương đối với võ nghệ của mình rất tin tưởng, hần cùng Từ Thịnh là ngang ngửa nhau. Lúc này, nghe ta nói xong cũng kìm nén không được: “So thì so, ai sợ ai.”

Từ Thịnh lúc này bối rối nhìn ta. Hần rất thông minh, từ lúc ta để hần tới đây tiếp quản việc chế thuyền cùng huấn luyện tinh binh, chỉ biết ta nhất định không tầm thường. Sau khi đến nơi này, nhìn thấy căn cứ thủy quân và hiện trạng không thể tin nổi của Thọ Quang, mọi thứ đều nằm ngoài dự liệu của hần. Cho nên, lúc này trong lòng hần đã đặt ta ở vị trí chủ công. Mà năng lực của Phan Chương, hần hiểu rất rõ, thấy ta có ý khơi mào cuộc tranh tài, hần biết ta muốn giảm bớt ngạo khí của Phan Chương, thu phục hần. Cho nên, mặc dù hần không hiểu rõ thực lực của Tần Dũng, cũng biết Phan Chương tuyệt đối không phải là đối thủ, nếu không ta sẽ không làm như vậy. Ta nhìn ánh mắt hần, hiểu rõ suy nghĩ của hần, liền gật đầu cười.

Phan Chương đã cầm đao trong tay, ánh mắt dừng ở Tần Dũng, bức tới bá khí của một viên võ tướng thượng đẳng, khí thế bộc lộ không thể nghi ngờ. Tần Dũng trái lại, cả người hần đứng im một chỗ, chỉ mỉm cười nhìn Phan Chương, lưỡi đao trong tay buông thõng, khí chất thậm chí có một nửa giống với Văn ca ca. Nhìn Tần Dũng, ta khẽ gật đầu, hần đã trở thành một cao thủ, chỉ sợ đã ngang ngửa với Trương Liêu, ta có chút hối hận đã giữ hần bên mình. Hứa Quân ở bên cạnh ta ánh mắt cũng nhiệt tình khẩn trương, nhìn tư thế của hần ta cũng nhận ra võ nghệ của hần không thấp. Chỉ có Quân Hối mang bộ dáng xem náo nhiệt, thật sự chẳng có cách nào.

Phan Chương hét to một tiếng chấm dứt giai đoạn đứng nhìn nhau, chỉ thấy hần tiến từng bước mạnh mẽ, đại đao từ trên lấy ngàn cân bổ xuống. Tần Dũng căn bản không bị ảnh hưởng lấy một chút, đợi lúc đao tới sát người, mới sải từng bước nghiêng người né tránh, đao trong tay đẩy ngang hướng vào Phan Chương, tốc độ vô cùng mau lẹ. Phan Chương thu đao về cũng nhanh không kém, lập tức đẩy đao của Tần Dũng lại. Tần Dũng căn bản không định tấn công tới, đảo mắt thấy Phan Chương thu đao, bản thân cũng lùi lại, quét lưỡi đao xuống dưới, tư thế không hề thay đổi.

Ánh mắt Phan Chương nhìn Tần Dũng đã có ý đề phòng, ngạo khí trên người cũng thu lại không ít. Tần Dũng vẫn mỉm cười, không chủ động tấn công, đợi Phan Chương công kích. Phan Chương tính tình nóng nảy, ổn định lại lập tức lại tiến tới, giành công kích trước. Tần Dũng gặp chiêu phá chiêu, trong nhất thời coi như ngang ngửa. Ta nhìn một lúc rồi cười nói: “Hai vị cứ tận hứng, Tử Văn không theo cùng. Văn Hướng tướng quân, chúng ta về quán doanh thôi!”

Trong một hiệp, ta đã nhận ra Phan Chương nhất định sẽ thua rồi, không cần xem nữa, xoay người gọi Từ Thịnh rồi đi xuống thuyền. Ta không muốn xem bộ dáng thua cuộc của Phan Chương, bởi vì ta đã ra hiệu cho Tần Dũng không cần hạ thủ lưu tình. Từ Thịnh liếc mắt nhìn giữa sân một cái, lắc đầu theo ta đi. Đến bờ, ta cười nói: “Công phu dưới nước Tần Dũng khẳng định không phải đối thủ của Văn Khuê tướng quân, nhưng mà Văn Khuê tướng quân tính tình thật sự quá thô, không phải đại tướng có thể độc chấn một phương. Văn Hướng à, ông phải nhắc nhở hần nhiều mới được.”

Từ Thịnh đứng cạnh ta không nói tiếng nào. Ta kỳ quái quay đầu nhìn hần. Từ Thịnh thấy ta quay đầu lại, đột nhiên khom mình hành lễ: “Văn Hướng bắt tài, hôm nay xin cùng chủ công định lễ vua tôi.” Ta bị dọa tới thất kinh, vội lắc mình tránh đi: “Văn Hướng tướng quân, ngàn vạn lần không được.” Từ Thịnh nghi ngờ ngẩng đầu: “Hay là chủ công chướng mắt Văn Hướng, hoặc là ngài...” Ta vội vàng nói: “Tâm ý tướng quân, Tử Văn biết. Nhưng mà ông lầm rồi, ta không phải chủ công gì đó, bản thân ta cũng là mưu sĩ của chủ công thôi. Ông làm như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm.” A? Từ Thịnh ngây người: “Ngài cũng là mưu sĩ cho người khác? Vậy ở đây... Chủ nhân nơi này rốt cuộc là ai?”

Ta thật không ngờ tới chuyện này, đành phải giải thích: “Tướng quân, chủ nhân nơi này trước mắt là ta. Nhưng mà, chủ nhân thật sự là Đại Tư Không trong triều, Xa Kỳ tướng quân Tào Tháo, Tào Mạnh Đức.” Từ Thịnh đương nhiên biết đại danh Tào Tháo, hần hít vào một ngụm khí lạnh: “Trời ạ, ngài lại là mưu sĩ của Tào Tháo. Vậy ngài làm sao dám đi lại ở Giang Đông, chẳng lẽ không sợ chết sao?”

Ta cười: “Đây chính là nguyên nhân ta trước mắt là chủ nhân của nơi này. Việc ta là mưu sĩ được giấu kín, hết thấy mọi chuyện chủ công không tiện ra mặt hoặc chuyện xây dựng căn cứ bí mật đều để ta làm.” Thấy ánh mắt kinh ngạc bất định của hắn, ta lập tức đem những chuyện mình làm giải thích cho hắn nghe. Từ Thịnh nghe xong, cười tự giễu: “Thì ra, Triệu Tử Vân ngài là mưu sĩ như vậy. Có điều, ngài nguy trang thật quá tốt. Nếu ngài không nói, tôi thật sự cho rằng ngài trong lòng có chí lớn muốn xưng bá, cho nên... Ôi.”

Nhìn biểu hiện của hắn, ta hiểu rõ hắn nghĩ gì: ở nơi này dốc sức suốt hai năm, đến nay mới biết mình ăn cơm nhà ai, hơn nữa, bản thân chưa từng thấy qua mặt mũi chủ công. Chuyện này có phải quá sức kỳ quái không? Ta nghĩ một hồi, đem mọi chuyện đổ lên trên người Tào Tháo, để hắn quy phục mới được: “Văn Hướng tướng quân, không phải ta cố ý giấu ông, cũng chỉ vì sợ các ông không thể yên lặng ở nơi này, giống như Văn Khuê tướng quân vậy. Phải hiểu rằng, nơi đây là căn cứ bí mật, mà Thọ Quang vốn là địa bàn của Viên gia! Hiện nay lại là địa bàn của chúng ta, cho nên ta phải nói cho rõ. Phải biết chủ công vô cùng coi trọng nơi này, vô cùng coi trọng tướng quân. Tài hoa của ông chính là do chủ công nói cho ta biết, chứ ta làm gì có bản lĩnh như vậy, lại đặc biệt chạy tới Giang Đông mời ông xuống núi.” Nghe lời ta nói, trong mắt Từ Thịnh đảo vài vòng. Ta âm thầm quyết định nếu hắn không nghe theo sẽ diệt khẩu ngay, bởi vì ta tuyệt đối không cho phép hắn rời khỏi đây.

Cũng may không lâu sau, Từ Thịnh thở hắt ra: “Chẳng thể trách, ta đã nói không hiểu Tử Vân ngài làm sao biết tôi, thì ra là Tào công biết tôi. Tâm tư Tào công thật lợi hại, lại sắp xếp được chuyện như vậy. Có mưu sĩ như ngài, lại hành động như thế này, coi như các thế lực khác đã bị sắp xếp trong lòng bàn tay. Chủ công như vậy là người Văn Hướng ngưỡng mộ, phiên Tử Vân bẩm báo với chủ công, Văn Hướng nhất định khiến chủ công hài lòng.”

Ta nói lỏng thở phào một hơi: “Văn Hướng, tác dụng của căn cứ bí mật này ông cần hiểu rõ. Lúc cần tới nó còn rất lâu nữa, cho nên sự tồn tại của nó chỉ có chủ công và ta biết. Bởi vậy, kinh phí cho nơi này mới do ta phụ trách toàn bộ, chủ công không thể lấy một đồng tiền nào từ triều đình để chu cấp. Kỳ thực chủ công cũng là không biết phải làm sao! Người thường nói thật có lỗi với các người và mã trường bắc Trường Thành, không thể công khai cho các người một danh phận, thật khổ cho các người.” Giúp Tào Tháo nói tốt một chút vậy.

Từ Thịnh lập tức nói: “Tôi hiểu mà. Ngài nói chủ công cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, tôi không phải loại người không biết nặng nhẹ. Ngài ở bên ngoài càng khổ cực hơn, đừng bận tâm tới chúng tôi.” Ta cố ý cười khổ nói: “Ông ở chỗ này phát triển không tốt, bảo ta làm sao báo cáo với chủ công? Lỡ như ta có sơ suất với các ông, chủ công không phạt ta xem như là tốt rồi. Thời gian dài ta không tới đây xem xét, chủ công đã rất không hài lòng, nói ta không biết trân trọng ông cùng Văn Khuê chịu khổ, đã nói ta nhiều lần.” Ôi, ta chỉ có thể để Tào Tháo làm người tốt. Quả nhiên Từ Thịnh nghe xong rất cảm động: “Thật sự đa tạ chủ công nhớ tới, cũng khiến ngài cực khổ rồi.”

Ta lập tức nói: “Ta không khổ gì hết. Có điều, ông yên tâm, nhấn nại hai năm nữa là được rồi. Lúc này chủ công sắp khai chiến với Viên Thiệu, Viên Thiệu chắc chắn đi đời rồi. Đợi chủ công lấy được U châu, mã trường bắc Trường Thành có thể công khai, đến lúc đó, ta có thể đem toàn bộ tiền tài đưa tới đây cho ông, ông tuyệt đối sẽ không thiếu tiền dùng, phát triển sẽ rất nhanh. Cứ tin ở ta.” Từ Thịnh gật đầu: “Có mưu sĩ như ngài ở bên cạnh chủ công, tôi tin tưởng.” Nghe xong lời nói phát ra từ nội tâm của hắn, ta biết rằng hắn đã bị ta thu phục, nơi này đã có thể yên tâm.

Thấy Từ Thịnh đã hoàn toàn quy phục, ta nhắc nhở: “Văn Hướng, nếu hôm nay đã nói ra, ta xin nhắc nhở ông, cần phải giữ bí mật, trừ ông và ta, không ai được biết chuyện này. Ông cũng biết tính tình Văn Khuê, lỡ lộ ra, mục đích của đội quân này sẽ biến mất. Giữ bí mật về nó, sau này chúng ta tấn công Giang Đông, cướp lấy Giao Châu là lập công to. Lúc ấy, công danh của ông và Văn Khuê còn hơn cả Tử Vân nữa.” Vì căn cứ thủy quân này, ta đem bản lĩnh gian thương giở ra: vừa hãm hại lừa gạt, vừa dùng danh lợi dụ hoặc, toàn bộ đều dùng tới. Từ Thịnh cười: “Tôi không cần những thứ đó. Đại trượng phu có thể làm chuyện oanh oanh liệt liệt một lần, xem như sống không uống phí. Nếu chủ công coi trọng tôi và Văn Khuê như vậy, chúng tôi sao có thể không hết sức?” Nghe xong lời hắn nói, ta có chút đỏ mặt.

Chúng ta ở nơi này nói xong, Phan Chương cùng Tần Dũng bên kia cũng kết thúc. Thấy bốn người đi tới, ta mỉm cười nói: “Xong nhanh vậy sao? Tần Dũng, người thế nào?” Tần Dũng cung kính trả lời: “Phan

tướng quân võ nghệ cao cường, chúng tôi đấu ngang tay. Tần Dũng học hỏi được nhiều.” Nghe hần nói xong, Phan Chương vội nói: “Được rồi, đừng dát vàng lên mặt ta, ta thua tâm phục khẩu phục. Triệu Tử Vân, quản gia của ngài thật lợi hại, ta phục rồi.”

Ta nhìn Từ Thịnh, sau đó cười với Phan Chương: “Tính tình tướng quân có chút nóng nảy, nếu ta để Tần Dũng đánh với ngươi trên một con thuyền nhỏ, khẳng định ngươi thắng.” Phan Chương cười ha ha: “Thua là thua, không cần nói thừa. Ta đã nghĩ rồi, ngài nói đúng, ta không có năng lực thắng hết người trong thiên hạ.” Ta gật đầu: “Tướng quân hiểu là tốt rồi. Ngươi cứ yên tâm ở đây huấn luyện binh lính cho tốt, một ngày nào đó, sẽ cho ngươi được kiến công lập nghiệp, phong hầu phong tướng.” Hần cười ha ha.

Nửa tháng sau ta mới sắp xếp xong mọi chuyện ở Thọ Quang, lúc này đã là trung tuần tháng 3 năm 200, để Tần Dũng ở lại cùng Từ Thịnh sắp xếp chuyện thủy quân sau này, bản thân ta xuôi nam xuống Giang Đông. Hứa Quần cũng theo sự an bài của ta, dẫn theo hai vạn tinh binh ở Thọ Quang, khởi hành tới Thọ Xuân và Quảng Lăng. Về phần Quản Hối, ta cho hần đi tìm Trương Yển, chọc ngoáy sau lưng địch, hai người đều là cao thủ, Cao Can ở Tịnh Châu sắp có chuyện rồi.

Tôn Quan tiếp nhận quân đội trong tay Hứa Quần, một khắc cũng không dám trì hoãn tiến thẳng tới Quảng Lăng. Trên đường, tự mình cho thiên tướng dẫn theo tám ngàn người tới Thọ Xuân gặp Cao Thuận. Cao Thuận thấy tám ngàn binh lính này, tất nhiên rất mừng rỡ, lập tức bố trí ba ngàn binh tiến vào Hu Di, tăng cường phòng thủ nơi đó; lại lệnh cho ba ngàn binh tới đóng tại huyện Thành Đức gần Thọ Xuân, cùng Thọ Xuân hình thành thế tương hỗ; hai ngàn binh còn lại sắp xếp vào quân đội ở Thọ Quang.

Quảng Lăng thái thú Trần Đăng thấy Tôn Quan đem theo một vạn hai nghìn binh đến, tảng đá trong lòng đã buông xuống phần nửa, có số quân này, ông ta tin tưởng có thể ngăn cản Giang Đông bắc thượng. Tôn Quan quan sát thấy hệ thống phòng thủ ở Quảng Lăng, vô cùng bội phục Trần Đăng: “Trần đại nhân, ở đây có ngài, Quan thật dư thừa! Tôi thật muốn thấy bộ dáng Tôn Sách Tiểu bá vương kia bại trong tay ngài!” Trần Đăng cười khổ: “Tôn tướng quân nói đùa. Quảng Lăng dưới sự quản lý của đám thủ hạ Viên Thuật, cuộc sống quá khó khăn. Lúc này mới khá lên được một hai năm, tôi không muốn lại có chiến sự phát sinh. Có điều, ông mang theo binh lính tới, dù sao cũng là chuyện tốt. Tôi lúc này hy vọng Tôn Sách biết Quảng Lăng có thêm viện binh, có thể từ bỏ ý nghĩ tấn công vào đây, mọi người ở chung hòa bình, chẳng phải tốt lắm thay!”

93. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 93: Bạch Mã – Diên Tân

Lúc ta tới Thọ Quang sắp xếp công việc, đại chiến Tào Viên dưới sự quan sát chăm chú của các phương đã bắt đầu mở màn. Tháng hai năm Kiến An thứ năm (công nguyên 200), Viên Thiệu tự mình suất lĩnh hơn mười vạn đại quân từ Nghiệp thành xuôi về phía nam, tiến vào chiếm giữ Lê Dương. Trước lúc hần nam tiến, còn giải quyết xong những mâu thuẫn bên trong về một vài vấn đề cũ. Có điều, lần này Viên Thiệu không áp dụng phương pháp ba phải trước đây, mà quyết đoán đem Điền Phong không muốn y vọng và khai chiến với Tào Tháo tổng thắng vào đại lao. (Điền Phong nhắc lại đề nghị của mình cùng Thư Thụ trước đây nói: “Tháo giỏi dụng binh, biến hóa không theo lẽ thường, chúng tuy ít người, nhưng không thể xem thường. Không bằng trì hoãn lâu dài. Tướng quân có núi sông vững chắc, dân chúng bốn châu ủng hộ, bên ngoài kết giao anh hùng, bên trong sửa sang nông nghiệp, sau đó lựa chọn quân tinh nhuệ, chia ra một đội kỵ binh, thừa lúc sơ hở nhiều lần xuất chiến, quấy nhiễu Hà Nam, cứ bên phải ta đánh bên trái, cứ bên trái ta lại đánh bên phải, khiến địch mệt mỏi, dân không an cư; ta được nghỉ ngơi mà hần bị vây khốn, không tới hai năm, có thể ngồi không hưởng lợi. Nay từ bỏ kế sách có thể thắng, quyết một trận phân thành bại, nếu như không được, hối không kịp.”). Tiểu nhĩ ở được điểm nhận được tin này, một bên khâm phục dự đoán của ta trước đó (ta đương nhiên biết chuyện này), một bên dựa theo dặn dò của ta, chuẩn bị sắp xếp cuộc sống cho người nhà Điền Phong sau này chạy trốn.

Mà Thư Thụ, người khởi xướng chủ trương từ từ công kích, vốn dĩ là người định mưu bên trong, là người đứng đầu tướng soái bên ngoài, lần này cũng vì nhiều lần can gián, chọc giận Viên Thiệu, hơn nữa đám người Quách Đồ ở phe đối lập thừa cơ gièm pha, nói Thư Thụ quyền thế quá lớn, tiếp tục trọng dụng sẽ không thể khống chế. Viên Thiệu đối với ý kiến sáng suốt của Điền Phong không nghe, đối với hành vi bỏ

đá xuống giếng gây hoài nghi của Quách Đồ lại rất tin tưởng, lập tức đem quân đội do Thư Thụ chỉ huy chia làm ba bộ phận, để y cùng Quách Đồ, Thuần Vu Quỳnh chia nhau suất lĩnh, cắt bớt chức quyền của Thư Thụ. Hành động đó của Viên Thiệu, khiến những người có cách nhìn tương tự Diên Phong, Thư Thụ nhất loạt im lặng, mục đích của Viên Thiệu đạt được, cũng gieo xuống hạt mầm tai họa.

Đại quân của Viên Thiệu cũng không dùng phương pháp nhanh chóng áp sát Quan Độ ở Hoàng Hà để phát động công kích, mà trong tháng hai, Viên Thiệu dẫn quân trú đóng ở Lê Dương bờ bắc Hoàng Hà. Viên Thiệu xem kỹ phòng tuyến Bạch Mã – Diên Tân của Tào Tháo xong, quyết định trước tiên đột phá tại Diên Tân. Trong tháng hai, mệnh lệnh cho đám người Vương Khải dẫn hai vạn quân tấn công Vu Cấm ở Diên Tân. Vu Cấm có năm ngàn binh, cũng không mù quáng xuất chiến, chỉ lợi dụng ưu thế phòng thủ trong thành, ra sức chống cự. Đã nói qua, năng lực công thành của Viên quân có thể coi là bằng không, hơn nữa tướng lĩnh dẫn binh cũng không có tài cán gì, phương pháp công thành đơn điệu, ngoài việc cho binh lính leo tường, vẫn là binh lính leo tường. Mà Vu Cấm rất lợi hại, võ nghệ đã cao, binh lính thủ hạ lại đồng lòng, nhìn Viên quân ai dám đi lên giết không tha, phòng thủ ở Diên Tân vô cùng kiên cố. Một tuần sau khi đánh Diên Tân, Vương Khải hồi báo Viên Thiệu, tướng thủ thành Vu Cấm vô cùng lợi hại, chúng ta không lấy được thành Diên Tân.

Viên Thiệu nhận được hồi báo, suy nghĩ một chút, quyết định bỏ không đánh Vu Cấm nữa, chuyển sang công kích phòng tuyến Bạch Mã cũng được, dù sao cũng giống nhau, chỉ cần phá được một chỗ, đại quân của ta qua sông sẽ không gặp nguy hiểm. Cho nên, Viên đại tướng quân cử Nhan Lương dẫn một vạn binh, vượt Hoàng Hà tấn công Lưu Duyệt đang phòng thủ ở Bạch Mã. Như hần suy nghĩ, Lưu Duyệt chẳng qua là một thái thú, một văn nhân, lá gan chắc chắn không lớn bằng Vu Cấm, lấy đại quân của hần đề tới, lấy thanh danh uy vũ của Nhan Lương, Lưu Duyệt không bỏ thành mà chạy, thì cũng mở cửa thành quy thuận, hần có thể phá hủy phòng tuyến Bạch Mã – Diên Tân do Tào Tháo khổ công xây dựng, đưa đại quân vượt qua Hoàng Hà. Viên Thiệu thật là bại não, nói đùa sao, Tào Tháo khổ công dựng nên phòng tuyến Hoàng Hà hơn nửa năm, sao có thể để một kẻ nhát gan không có bản lĩnh đến trấn thủ?

Bạch Mã thành, dưới sự quản lý của Thái thú Lưu Duyệt, từng từng đồ sộ đứng trên bờ nam Hoàng Hà. Lưu Duyệt tuy rằng văn không hiển, võ không danh, nhưng là nhân tài phòng thủ, đây chính là nguyên nhân Tào Tháo sử dụng ông ta, không phải dùng một võ tướng khác tới xây dựng phòng tuyến Bạch Mã. Ông ta không trốn hay hàng như ý nghĩ của Viên Thiệu, mà vững vàng đứng tại thành Bạch Mã. Có điều, Lưu Duyệt lúc này khi đứng cạnh chiến hào bên ngoài thành Bạch Mã, nhìn Viên quân đang ào ạt vượt sông, nhìn lại phía sau chỉ có ba ngàn binh trấn thủ Bạch Mã, lòng bàn tay bắt chợt đổ mồ hôi. Trấn thủ Bạch Mã đã nửa năm, trước kia ông ta đối với chuyện bảo vệ phòng tuyến Bạch Mã vẫn luôn có lòng tin, nhưng hôm nay, nhìn tình hình trước mắt, người ông ta phải đối mặt chính là đại tướng Nhan Lương của Viên Thiệu, phương pháp duy nhất là trước khi Viên quân vây thành, phải cho khoái mã báo nguy tới Tào công, sau đó đóng chặt cửa thành tử thủ.

Lúc nhận được quân tình khẩn cấp của Lưu Duyệt, Tào Tháo chắc chắn phải xuất binh cứu viện Bạch Mã. Ông ta tự mình dẫn đại quân chủ lực, nhanh chóng xuất động tới đón đầu Viên quân. Theo cùng có Điển Vi, Trương Liêu, Quan Vũ, Cam Ninh. Nhưng mà, Tào Tháo không phải Viên Thiệu thích đánh giặc từng bước, ông ta theo đề nghị của Tuân Du, dùng phương pháp giương đông kích tây, giương cao thanh thế chạy tới quân doanh của Vu Cấm ở Diên Tân phía bắc Hoàng Hà, giả bộ muốn qua sông chặn đường lui quân của Viên Thiệu. Viên Thiệu quả nhiên mắc mưu, vội vàng cử quân về phía tây chặn đánh.

Tào Tháo nhận được tin thám báo Viên quân đã mắc mưu, tự mình suất lĩnh khinh kỵ binh, lệnh cho Trương Liêu, Quan Vũ (không có người đành phải dùng hần, thật phiền) làm tiên phong nhanh chóng bắt ngờ vây khốn quân Nhan Lương ở Bạch Mã, lại cho Vu Cấm dẫn bộ binh, bỏ qua phòng tuyến Diên Tân, lui về bờ nam Hoàng Hà cùng Nhạc Tiến hợp binh, dùng bộ binh chặn đánh quân cứu viện của Viên quân rất có thể sẽ tiếp viện hoặc cứu viện Bạch Mã.

Nhan Lương chậm chạp vượt Hoàng Hà, bên bờ sông ngoài thành Bạch Mã chỉnh đốn đội ngũ, xây dựng căn cứ tạm thời, sau đó nhàn chán ngồi trong trường chỉ huy nghỉ ngơi. Hần nhận được tin tức Tào quân ở Bạch Mã không nhiều, theo lý mà nói, phòng tuyến này lấy rất dễ dàng, nhưng Lưu Duyệt kia lại đóng cửa không ra. Hần đã cho thiên tướng vượt sông thử công thành thăm dò, một chút hiệu quả cũng không có. Thật là, chiếm lấy nơi này, còn phải để đại tướng quân như ta tự mình xuất mã sao? Mấy tên dân đen, có điều, cần phải nghĩ cách.

Đợt lúc Tào quân đã hiện lên trong tầm mắt, hướng quân doanh của Nhan Lương xông tới, kẻ tự cho không có đối thủ ở Bạch Mã kia mới nhận ra. Hắn cũng thật xui xẻo, thấy Tào Tháo nhào tới, mới vội vàng từ mã xa đứng dậy ứng chiến. Kết quả, chiến mã của mình còn chưa kịp lên, đã phải chạy vội, bị Quan Vũ đang muốn báo ân dùng lưới lê giết chết. Viên quân mất đi chủ tướng, nhất thời tán loạn, bị Tào quân đuổi chạy như vịt, Tào quân gần như không tổn thất dành được thắng lợi, thành công giải vây Bạch Mã.

Lại nói, Viên Thiệu dựa vào quân số đông, vẫn nghĩ có thể phá hủy tất cả phòng tuyến của Tào Tháo giống như khi tấn công Công Tôn Toản. Tin thất bại ở Bạch Mã, Nhan Lương tử trận truyền tới, Viên Thiệu vẫn cố chấp mệnh lệnh đại quân tiếp tục tiến tới, chỉ phái sáu ngàn người giao cho Văn Sứ đuổi theo Tào Tháo rút lui khỏi Bạch Mã. Theo hần thấy, Tào Tháo giết được Nhan Lương, chẳng qua vì Nhan Lương sơ suất, cho nên, lần này hắn gọi Lưu Bị tới, bảo người này đi theo Văn Sứ, sẽ không sợ quỷ kế của Tào Tháo nữa. Lúc này, Thư Thụ quyết ý giữ mình một lần nữa can gián Viên Thiệu, khuyên y không thể khinh suất liều lĩnh. Viên Thiệu chẳng những không nghe, còn đem số quân còn lại của Thư Thụ giao cho Quách Đồ, tước hết quyền lực của ông ta.

Tại Bạch Mã, Tào Tháo không bị thành quả thắng lợi mê hoặc, lập tức tỉnh táo nhìn nhận phòng tuyến Bạch Mã không thể ngăn được đại quân Viên Thiệu, đối với ưu thế hơn người của y, bản thân phải rút nhanh phòng tuyến, tránh đem quân đội vốn đã ít của mình bị phân tán thêm. Cho nên, sau khi thu được chiến quả của địch, Tào Tháo lập tức phân phát cho lão bách tính ở Bạch Mã, lại đặt đồ quân nhu ở đó, rồi lệnh toàn quân lui lại phía sau. Phát chiến quả cho lão bách tính không biết là chủ ý của ai, có lẽ chính là của Tào Tháo, tóm lại, khi Văn Sứ cùng Lưu Bị mang theo năm, sáu ngàn người từ Diên Tân đuổi theo Tào Tháo, ông ta đã lệnh rút quân, để lão bách tính rút lui trước, bản thân mình đem quân đóng trại ở một nơi có địa thế tốt dưới chân núi, chiếm ưu thế về địa hình.

Dừng trại xong, Tào Tháo lệnh cho quân sĩ lên núi quan sát hướng đi của Viên quân. Người quan sát không ngừng báo cáo tin tức, ban đầu báo Viên quân có năm, sáu trăm kỵ binh, sau đó hô lớn bộ binh Viên Thiệu nhiều không đếm xuể. Lúc này, Tháo không cho báo cáo nữa, ông ta muốn kỵ binh nghỉ ngơi đợi mệnh. Lúc này, quân nhu từ Bạch Mã rút về còn đang trên đường, cũng còn rất nhiều dân chúng mang theo đồ đạc đang trên đường chạy trước. Các đại tướng của Tào Tháo đều lo lắng kỵ binh địch bắt người cướp của, đề nghị để nhân mã mang quân nhu đồng loạt tiến vào doanh trại. Tào Tháo mỉm cười, chỉ có Tuân Du cười nói: “Đây chính là mồi, làm sao cho vào được”. Tào Tháo cười lớn, lệnh hơn ngàn kỵ binh đóng bên sườn núi, chuẩn bị tấn công.

Quả nhiên, kỵ binh Viên quân đến nơi, thấy trên đường nhiều quân nhu như vậy, lại có lão bách tính mang theo gánh nặng, bọn chúng tham tiền tài, phía sau tiếp phía trước cướp bóc, trong nhất thời, đội ngũ Viên quân đại loạn. Tào Tháo nhân cơ hội hạ lệnh kỵ binh ập tới. Phải nói Cam Ninh ánh mắt rất tốt, người ta gặp một người giết một người, hắn đặc biệt xem giáp trụ ai sáng sủa mới chạy tới. Tập kích đột ngột mà, không cần chào hỏi, bởi vậy, Văn Sứ trong lúc đang còn chinh đồn đội ngũ, không cam lòng đã rơi đầu dưới kích của Cam Ninh. Cam Ninh giết Văn Sứ, Viên quân lần nữa mất chủ soái. Cũng phải nói bản lĩnh chạy trốn của Lưu Bị thật không nhỏ, động tác tấn công của hắn có phần chậm chạp, còn cách Văn Sứ khá xa, thấy tình thế không ổn, lập tức quay ngựa bỏ chạy, thủ hạ của Tào Tháo lại bỏ lỡ cơ hội bắt giết Lưu Bị.

Lần này rất hay, mấy ngàn kỵ binh Viên Thiệu, người đứng đầu bỏ mạng, người đứng thứ hai bỏ chạy, bọn họ cũng quay đầu chạy nhanh, không chỉ mình chạy, còn khiến bộ binh ở phía sau thất loạn bát tao. Binh sĩ của Viên Thiệu trốn trốn, chạy chạy, chậm liền thành xương trắng ven đường, Tào Tháo chỉ dùng một ngàn kỵ binh, đã đánh tan đại quân Văn Sứ, thắng tiếp một trận. Văn Sứ, Nhan Lương đều là danh tướng trong quân Viên Thiệu, là hai trong bốn vị tướng có danh hiệu Hà Bắc tứ trụ, kết quả trong thời gian ngắn, qua hai trận chiến không kịch liệt lắm đều bị giết, thật khiến tinh thần Tào quân lên cao. Nhưng mà, hai người kia đều chết không nhắm mắt.

Trận chiến Diên Tân dành được thắng lợi, Tào Tháo sáng suốt lựa chọn từ bỏ phòng tuyến Bạch Mã – Diên Tân. Ông ta rất tỉnh táo, biết phòng tuyến này không thể cản được mười vạn quân Viên Thiệu. Tuy rằng Tào quân giết được hai viên đại tướng siêu cấp của Viên Thiệu, nhưng không ra được đòn đả kích trí mạng, thực lực Viên Thiệu vẫn hơn xa. Bởi vậy, Tào Tháo lệnh cho lão bách tính, đem theo đồ quân nhu đồng loạt theo Tào quân lui về hướng tây bờ nam Hoàng Hà, đặt phòng tuyến trọng điểm ở Quan Độ. Sau khi Tào Tháo dẫn quân rút lui tới Quan Độ, liền tập trung quân chủ lực, tổ chức cố thủ, đợi Viên quân đến lấy gậy ông đập lưng ông.

Rút lui khỏi Bạch Mã – Diên Tân, không có nghĩa là từ bỏ nơi này. Theo sự sắp xếp của Tào Tháo, Vu Cấm, Từ Hoảng, Sử Hoãn dẫn theo quân bộ hạ ở lại hai bên bờ sông Hoàng Hà tại Bạch Mã, Diên Tân tiến hành đánh du kích, không ngừng quấy rối đại quân Viên Thiệu, mục đích chủ yếu là kéo dài thời gian. Đồng thời, để phòng ngừa khả năng Viên Thiệu tập kích Hứa Đô, Tào Tháo cho Hạ Hầu Đôn mang binh cố thủ tại Thương Ngao là vị trí trọng địa, cho Trương Tú lãnh binh đóng ở Trần Lưu. Nhưng mà, Viên đại tướng quân người ta căn bản coi thường chiến thuật tập kích, tuy rằng Tân Bì đề xuất cử kỵ binh bất ngờ thâm nhập sau lưng Tào Tháo. Lại nói, Viên Thiệu rất biết phối hợp với chiến lược của Tào Tháo, hành binh vô cùng chậm chạp. Đại đội kỵ binh không đánh bất ngờ hay tập hậu, mà từ từ cùng khối bộ binh khổng lồ tiến về nơi tập kết đại quân chủ lực bên Tào – Quan Độ, tới tháng bảy mới chiếm được Võ Dương, hình thành thế giằng co cùng Tào Tháo. Chiến lược gây ông đập lưng ông của Tào Tháo được Viên Thiệu chấp hành vô cùng nghiêm túc.

Mà Quan Vũ lập công ở Bạch Mã, được Tào Tháo lấy danh nghĩa hoàng đế phong làm Hán Thọ đình hầu, khi nhận được tin tức Lưu Bị ở trong quân Viên Thiệu, lập tức viết thư cáo biệt, mang theo gia quyến Lưu Bị, rời khỏi Tào Tháo đi về hướng bắc. Tào Tháo biết chuyện, nén xúc động ngăn chư tướng đuổi theo, để Quan Vũ ra đi. (Tào công quý trọng Vũ, nhưng thấy lòng hần không muốn ở lại, bảo với Trương Liêu: “Khanh thử lấy tình hỏi xem.” Lát sau Liêu hỏi Vũ, Vũ thở dài nói: “Ta biết Tào công với ta ơn dày, nhưng ta chịu ân trọng của Lưu tướng quân, đã thề cùng chết, không thể phản bội. Ta sẽ không ở lại, xin huynh nói giúp Tào công để ta đi.” Liêu thuật lại lời Vũ nói với Tào Công, Tào công cảm cái nghĩa ấy. Phó tử viết: Liêu nói rõ với Thái tổ thì sợ Vũ bị giết, không nói lại trái đạo vua tôi, liền thở dài nói: “Minh công, là chúa của tôi; Vũ, là huynh đệ của tôi.”, đành thuật lại. Thái tổ nói: “Người không phụ chủ cũ, là nghĩa sĩ vậy. Lúc nào hần sẽ đi?” Liêu nói: “Vũ chịu ơn của ngài, tất sẽ báo ơn ngài rồi mới đi.” Lúc Vũ giết Nhan Lương, Tào công biết ông ta sẽ đi, càng ban thưởng trọng hậu. Vũ gói hết đồ được ban thưởng, viết thư cáo từ, chạy sang chỗ Viên quân. Tả hữu muốn đuổi theo, Tào công nói: “Ai nấy vì chủ, đừng đuổi theo.”). Kỳ thực, ta nghĩ Tào Tháo làm như vậy cũng là muốn thu mua nhân tâm, các người xem, hành vi của Quan Vũ như vậy ta cũng chẳng so đo, chứng tỏ Tào Tháo ta yêu người tài, những người khác đương nhiên sẽ nhìn đạo dùng người của Tào Tháo, người muốn góp sức lại càng nhiều, thả một Quan Vũ, đổi được nhiều người càng lợi hơn!

Quan Vũ chạy đi tìm Lưu Bị, mà Lưu Bị lúc này cũng bỏ Viên Thiệu, mang theo Triệu Vân cùng ba trăm người của huynh ấy, hướng Nhữ Nam ở sau lưng Tào Tháo mà tới, nguyên nhân đương nhiên muốn liên hệ với Lưu Bích. Phải biết rằng vào tháng ba, Lưu Bích cảm thấy Tào Tháo nhất định sẽ đi đời, nên âm thầm đầu hàng Viên Thiệu, nguyện trung thành. Viên Thiệu đương nhiên cao hứng, không để ý chuyện Lưu Biểu xuất binh hay không, có được sự quy thuận của Lưu Bích, chính là có một con dao nhỏ ở sau lưng Tào Tháo, nên lúc Lưu Bị đề xuất nguyện vọng tập kích sau lưng Tào Tháo, Viên Thiệu không chút do dự cho Lưu Bị một ngàn binh (đủ nhỏ mọn), cho Lưu Bị nam hạ.

Trên đường xuôi nam, Lưu Bị gặp lại Quan Vũ, Trương Phi ở giữa đường, tất nhiên vạn phần vui mừng. Có thêm phụ tá đắc lực, Lưu Bị vội vàng chạy tới chỗ Lưu Bích (không biết Lưu Bích này có phải thân thích Lưu gia không). Hai bên cùng một chỗ, tất nhiên muốn gây phiền toái cho Tào Tháo, vì thế ở Nhữ Nam, đại kỳ phản Tào phát lên. Có điều, năng lực hiện tại của Lưu hoàng thúc thật sự không được, mà Lưu Bích kia tướng lĩnh đều xuất thân từ Hoàng Cân quân, so ra còn kém Quán Hối, Quan Vũ có khả năng giết Nhan Lương, nhưng ba người này cũng không thể là đối thủ của Tào Nhân. Văn ca ca được Lưu Bị nể trọng cho làm tổng chỉ huy hậu quân. Vấn đề là, hậu quân này chẳng qua có chưa tới năm trăm binh sĩ, kỵ binh không tới trăm tên, trên thực tế là một thống lĩnh quân cận vệ, nhiệm vụ chủ yếu đương nhiên là bảo vệ đám gia quyến và đồ quân nhu. Giữa tháng năm, Tào Nhân dẫn hai vạn đại quân rời khỏi Uyển thành, tiến thẳng tới Nhữ Nam. Lưu Bị còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, tất nhiên nếm quả đắng cách tác chiến của Hoàng Cân quân. Thủ hạ của Lưu Bích thấy thực lực chiến đấu của quân chính quy Tào Nhân, còn chưa kịp cùng Tào quân đối mặt, đã bắt đầu chạy toán loạn, mặc cho Lưu Bị ngăn cản thế nào cũng không được. Lưu Bị vô cùng tính táo, chỉ dựa vào binh lực không tới ba ngàn này của mình, tuyệt đối không phải là đối thủ của Tào Nhân, bắt buộc dĩ đành từ bỏ Nhữ Nam tiếp tục chạy về hướng nam, ở khắp nơi chơi trò đánh du kích.

Tào Tháo nhận được tin Tào Nhân đã bình định được Nhữ Nam, lập tức cử Mãn Sủng làm thái thú Nhữ Nam, tiến vào chiếm giữ nơi đó, vừa để phòng thủ, đả kích thế lực ác bá của Viên gia nơi này, đồng thời đem bảo giáp đồn điền cường ép thi hành, sử dụng thủ đoạn cường chế cứng rắn nhất: ác bá giàu có trong thành Nhữ Nam, dưới bàn tay sắt của Mãn Sủng, bị giết hết hai phần ba, đại bộ phận đất đai bị sát nhập

thành của công; đồng thời, còn nghiêm khắc đem tư binh của các địa chủ ác bá trong vùng toàn bộ yêu cầu giải tán, nếu không sẽ kiên quyết trấn áp; những cánh quân Hoàng Cân nhỏ lẻ thì tiến hành chiêu hàng. Đồng thời Mãn Sùng theo kinh nghiệm đã thành công ở Hứa Đô, dán bố cáo, chiêu dụ quân Hoàng Cân ở Nhữ Nam trước kia, không trách lỗi cũ, chỉ cần thật lòng muốn trở về, toàn bộ sẽ được chia đất đai, trở thành lão bách tính bình thường; nếu tự nguyện tham gia quân ngũ, gia quyến được ưu đãi miễn một năm tiền thuế, sau đó cứ theo quy định ở Hứa Đô áp dụng. Những chính sách của Mãn Sùng giúp dẹp ác bá, yên lòng dân, ổn định cuộc sống, có ai không tự nguyện quy thuận? Ba tháng sau, Nhữ Nam đã hoàn toàn ổn định. Mãn Sùng từ đám binh sĩ tự nguyện tòng quân kia chọn ra bốn ngàn tinh binh, thu phục được các thế lực ở địa phương, binh lực Nhữ Nam đã đạt được một vạn bảy ngàn, hơn nửa trăm họ đồng tâm, biến Nhữ Nam thành một tòa thành kiên cố. Mà Lưu Bị muốn gây sóng gió ở Nhữ Nam, chém giết một hồi rồi bao vây thành Thái Dương, do chính sách vườn không nhà trống của Mãn Sùng, cũng không được lợi gì, đành phải lượn lờ bên ngoài thành Nhữ Nam, thử pháp phòng đợi kết quả đại chiến Viên – Tào.

Mà Hàn Tuân dẫn kỵ binh do Viên Thiệu phái ra muốn cùng Lưu Bị hình thành thế tiếp ứng, cuối tháng tư lên tới phụ cận Hứa Đô đã bị Tào Hồng ở lại giữ thành đánh tan tã. Viên Thiệu sau khi biết tin Hàn Tuân chết, không chỉ không rút ra bài học, ngược lại rất đắc ý nói, may không nghe lời đám người Tân Bì đi tập kích Hứa Đô, bằng không tổn thất quá lớn, thất bại của Hàn Tuân chứng tỏ cách nhìn của y là rất chính xác. Đến lúc này, toàn bộ những cánh quân Viên Thiệu phát ra để gây chuyện đều bị tiêu diệt, Lưu Biểu ở Kinh Châu quả nhiên không xuất binh, nguy cơ phía sau lưng Tào Tháo cơ bản được giải trừ. Lúc này chỉ còn lại Giang Đông.

Mà lúc ta còn ở Thọ Quang, Tôn Sách đã giết Hứa Cống thái thú Ngô quận. Kỳ thực Hứa Cống khuyên giải hoàng đế cũng là làm tận bốn phận thần tử, Tôn Sách hơi quá đáng. Hứa Cống cũng là người trọng nghĩa khinh tài, trong nhà có nhiều môn khách, sau này, Tôn Sách gặp chuyện chính là do môn khách của Hứa Cống gây ra. Tôn Sách xử lý ông ta thật quá vội vàng. Có điều, ta không có lòng dạ trách trời thương dân của Vũ ca ca, tính cách không thích xen vào chuyện của người khác, loại chuyện này ta sẽ không ngăn cản (có ngăn cũng không ngăn được), còn tranh thủ lợi dụng.

Chú thích (của tác giả): chương này viết rất miễn cưỡng, ta thực sự rất không giỏi miêu tả cảnh chiến trường, mong mọi người tha thứ!

94. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 94: Tiến Cử Người Mới

Trước khi ta tới Giang Đông, Tào Tháo vừa đồng ý thỉnh cầu phong Tôn Sách làm Đại Tư Mã, còn đính hôn Tào Chương cho con gái Tôn Bí, hơn nữa lệnh cho Thứ sử Dương Châu Nghiêm Tung cử Tôn Quyền làm mật tài*, tận lực bày tỏ thành ý hòa hảo, bắt quan hệ thân thích. Tôn Sách hiểu rõ mục đích hành động của Tào Tháo, có điều, giữa quan hệ thân tình (dù không đáng tin) cùng sự nghiệp, Tôn Sách vẫn có khuynh hướng coi trọng sự nghiệp hơn. Lúc ta tới Giang Đông, Tôn Sách đang thương thảo chuyện tấn công Quảng Lăng phạt Tào, hay xuất binh đi Giang Hạ, một lần nữa tấn công Hoàng Tổ. Phải nói là, Tôn Sách nảy ra ý tưởng tấn công Quảng Lăng, có một phần trách nhiệm của Trần Đăng. Trần Đăng là cháu của Trần Vũ, chú hấn từng bại dưới tay Tôn Sách, thân là cháu đương nhiên có oán hận. Vấn đề ở chỗ, hấn không nên nói bày trước mặt Tôn Sách, phải biết địa vị Quảng Lăng trong lòng Tôn Sách có sức hấp dẫn rất lớn, hấn lại nói vài lời không cung kính, tính tình Tôn Sách nóng nảy như vậy có thể bỏ qua mới lạ. Vì vậy lúc ta đến nơi, Tôn Sách đang muốn xuất binh đánh Quảng Lăng.

Ta không tới Đan Đồ mà trực tiếp đi Khúc A. Nếu đến thẳng Đan Đồ, lại đặc biệt đi cứu người, quá lộ liễu. Kỳ thực, ta còn đang nghĩ có để Tôn Sách đi Đan Đồ không, nếu có thể thuyết phục hấn từ bỏ việc tấn công Quảng Lăng, Tôn Sách cũng không cần tới Đan Đồ, một trường ám sát kia sẽ không xảy ra. Lúc ta đến Khúc A, Tôn Sách vừa giết Cao Đại. Nguyên nhân Tôn Sách giết Cao Đại rất đơn giản, vì Cao Đại quá được lòng người. (Cao Đại ẩn ở Dư Diêu, Sách lệnh cho Thừa Lục Chiêu ở Hội Kê làm sứ giả chiêu dụ, Sách rất mong chờ. Nghe nói Đại thuộc Tả Truyện, liền đọc theo, muốn cùng luận giảng. Có người nói vào: “Cao Đại làm tướng quân cũng chỉ oai vũ thôi, không có văn tài, lúc luận bàn có chỗ không biết lập

tức sẽ nói theo đối phương.” Lại có người nói với Đại: “Tôn tướng quân là người không thích ai hơn mình, nếu được hỏi, cứ nói không biết ông ấy mới vừa ý. Nếu tranh cãi sẽ nguy tới thân.” Đại nghe lời, khi cùng bàn luận, có lúc nói không biết. Sách quả nhiên tức giận, cho rằng Đại khinh mình, liền bỏ tù. Bọn bè đều tới xin hộ. Sách ở trên lầu, thấy người tập trung dài tới mấy dặm. Sách ghét Đại thu được nhân tâm, liền giết luôn. Đại tên chữ Khổng Văn, người Ngô Quận. Thiên tính thông minh, kinh tài trọng nghĩa. Là kẻ kỳ sĩ xuất chúng, không thích nổi tiếng, bọn bè có tám người đều là anh tài đương thế. Thái thú Thịnh Hiến dùng thượng kế cho ông làm hiệu liêm. Hứa Cống đến lĩnh chức, Đại đem Hiến tránh nạn tới nhà Hứa Chiêu, cầu cứu Đào Khiêm. Khiêm không đến cứu, Đại tiểu tụy khóc tới chảy ra lệ máu, không ăn uống được gì. Khiêm cảm kích Đại có lòng trung, có đại nghĩa của Thân Bao Tư, hứa sẽ xuất quân, gửi thư cho Cống. Đại nhận được thư của Khiêm, nhưng Cống đã bắt được mẫu thân của ông ta. Người Ngô lớn bé đều sợ hãi, cho là Cống đang tức giận, đến tất bị hại. Đại nói theo chủ thì vì chủ, mà mẫu thân còn trong lao ngục, ông ta vẫn phải đi, nếu gặp được, chuyện tự nhiên sẽ được cởi bỏ. Nhận được thư tự bạch, Cống liền cho gặp. Lời lẽ miễn tiện, nhận lỗi chân thành, Cống liền thả mẫu thân ra. Đại trước khi gặp Cống, bảo bọn là Trương Sung, Thẩm Mẫn chuẩn bị thuyền, Cống chắc chắn sẽ hối hận mà truy đuổi. Ra được bên ngoài liền đem mẫu thân lên thuyền một đường chạy nhanh. Quả nhiên lát sau Cống cho người đuổi theo, lệnh rằng nếu gặp được trên sông thì giết ngay, còn đã qua sông thì thôi. Đại đi sai đường, nhờ vậy mà thoát. Lúc bị giết, mới hơn ba mươi tuổi.) Từ chuyện này có thể thấy Sách rất không ưa giới sĩ tộc, ai cũng có nhược điểm cả!

Lúc Tôn Sách nhìn thấy ta, thần tình có chút không tự nhiên, khiến ta không hiểu lắm: “Bá Phù huynh hôm nay có chuyện quan trọng cần làm sao? Tử Văn đến không đúng lúc phải không?” Tôn Sách cười: “Không có chuyện gì. Có điều, Sách nghe người ta nói, Tử Văn với Tào Tháo quan hệ không tồi...” Ta phì cười: “Bá Phù huynh là người sáng khoái, hôm nay sao lại ngập ngừng ấp úng như vậy? Ta giúp huynh nói vậy. Huynh nghe được chắc là thế này, Triệu Như là tiểu nhân bên người Tào Công, dựa vào sủng ái của Tào công làm một gian thương kiếm tiền, đúng không?” Tôn Sách xấu hổ cười: “Người cũng biết mình thanh danh không tốt. Chuyện này...”

Ta hiểu chứ: “Xem ra, đối với chuyện ta và ngài kết giao, người của ngài cũng nói không ít! Có điều, chuyện Tử Văn làm đều không thẹn với lương tâm. Ta ở chỗ Tào công được chiếu cố không ít, thứ nhất huynh cũng biết rồi, các ca ca của ta đều ở chỗ ông ấy; thứ hai, y thuật của ta huynh cũng biết, chứng bệnh nhức đầu của Tào công đều do ta khám chữa, được sủng ái cũng không lạ. Không nói đối gì huynh, ta ở chỗ Viên Thiệu cũng được sủng ái như vậy, người ở nơi đó không có nhiều miệng lưỡi, coi ta là tâm phúc của Viên tướng quân, được rất nhiều kẻ nịnh bợ.”

Tôn Sách a một tiếng: “Người ở chỗ Viên Thiệu cũng...” Ta thẳng vai cười nói: “Không sai, Viên đại tướng quân rất thích người nịnh nọt, Tử Văn ở mặt này rất giỏi. Ta là thương nhân mà, đương nhiên cái gì có lợi ta sẽ làm. Chẳng hạn như ở chỗ huynh nơi này, ta là người đứng đắn, tuyệt đối không làm tiểu nhân. Nếu ta là loại tiểu nhân thích nịnh hót, huynh sớm đã giết ra rồi! Có điều, ta thật lòng coi huynh là bằng hữu, nếu như huynh nghĩ việc gặp gỡ ta làm hỏng hình tượng của huynh, ta lập tức ra đi, tuyệt đối không khiến huynh bị liên lụy, thế nào?” Tôn Sách lắc đầu: “Miệng lưỡi người vẫn thật lợi hại.” Ta cười lớn: “Vốn là lợi hại mà. Được rồi, không nói nhiều nữa, ta tới gặp huynh là có chuyện quan trọng. Ta...”

Tôn Sách ngắt lời ta: “Tử Văn, người đừng nói chuyện khác, tình thế Trung nguyên lúc này thế nào? Chiến tranh Viên Tào người nghĩ sẽ ra sao? Đừng nói người không biết, người ăn cơm thịt ở chỗ Tào Tháo cùng Viên Thiệu, với bản lĩnh của người, không thể không biết tình thế của bọn họ.” Ta thở dài: “Đương nhiên là biết, huynh không hỏi ta cũng sẽ nói, ai bảo ta đã đồng ý ra chủ ý cho huynh.” Tôn Sách cười: “Nói thật nhé Tử Văn, ta thấy người thế nào cũng không giống một tiểu gian thương. Dứt khoát ở lại đây đi!” Ta cười: “Huynh giữ ta lại không sợ bị người ta mắng sao? Thôi đi, ta hiểu rõ tâm ý của huynh. Có điều, dường mẫu sẽ không cho ta ở lại bên ngoài. Còn nữa, chuyện làm ăn của ta trong nhất thời không thể bỏ được. Ta ở lại đây cái gì cũng không ổn.” Tôn Sách thở dài một tiếng không nói gì nữa.

Ta nhìn hần cười: “Được rồi, ta không ở lại, không phải cũng để làm việc cho huynh sao? Về phương diện tin tức, chỉ cần ta biết, huynh cứ việc hỏi.” Tôn Sách cười cười: “Được rồi, ta cũng không miễn cưỡng người. Thế này đi, người nói cách nhìn về trận chiến này trước đã.” Ta trầm ngâm một chút mới nói: “Trận chiến này không thể né tránh được nữa. Hai thế lực lớn ở nam bắc Hoàng Hà sớm muộn gì cũng phải sống mái với nhau, nhưng ta không nghĩ chuyện này lại bắt đầu nhanh đến vậy. Ta cứ nghĩ phải hai năm nữa mới

đúng.” Tôn Sách một chút biểu cảm cũng không có, im lặng nghe ta nói.

Ta âm thầm từ từ lựa chọn từ ngữ, phải không để lộ rằng ta cái gì cũng biết, cũng không thể chuyện gì cũng không nói: “Viên tướng quân mất bốn năm mới tiêu diệt được Công Tôn Toàn, kinh nội** của ông ta không tốt lắm, chủ yếu sống bằng của nả dành dụm, nhưng mà, thực lực của ông ta ban đầu thật sự hùng hậu, so với Tào công lớn hơn nhiều. Chỉ nhìn bên ngoài, ông ta hoàn toàn chiếm ưu thế trong trận chiến này: lính nhiều hơn, đất rộng hơn đương nhiên nhiều tài nguyên, lương thảo hơn; từ U châu, Tịnh châu ra quan ngoại rất gần, Viên gia cùng các thế lực phía bắc Trường thành quan hệ không tồi, chiến mã của ông ta chính là từ đó mà có, thực lực kỵ binh rõ ràng hơn hẳn Tào quân. Những điểm này đều là ưu điểm của ông ta. Về phía Tào công, ông ta lấy được Dự châu, Từ châu chưa lâu, các thế lực bên trong hai châu này rất nhiều, chưa thống nhất thành một khối, thực lực dĩ nhiên có thiếu sót. Dự châu, Từ châu mấy năm nay chiến tranh không ngừng, dân cư thưa thớt, nguồn mộ lính kém xa Viên tướng quân. Về người Viên Thiệu đông hơn, trận chiến này Tào công lấy ít địch nhiều, bất lợi rõ ràng. Lại nói về tiền vốn: trong thời gian dài, Tào công lấy tài lực một châu nuôi dưỡng cả một triều đình, nhu cầu của binh lính ở tiền phương không nói, hậu phương cũng rất lớn, bởi vậy, nói về tiền vốn ông ta cũng không bằng Viên tướng quân; Ưu thế duy nhất của Tào công là bộ binh vô cùng toàn vẹn, kỵ binh nhân số không nhiều nhưng lực công kích cực mạnh, điểm ấy ta hiểu rất rõ, vì Nhị ca và Tứ ca của ta nằm trong số đó. Luận năng lực tác chiến của một người, lính Tào công mạnh hơn Viên quân, nhưng mà nhân số kém hơn rõ ràng nên hai quân giao chiến, khó nói kết quả.”

Tôn Sách vừa nghe, nhãn cầu vừa không ngừng lưu chuyển, hiển nhiên đang so sánh thực lực Viên Tào, tự mình phân tích. Ta nhẹ nhàng uống một ngụm trà, đợi hần nói chuyện. Tôn Sách còn chưa mở miệng, một âm thanh đã từ phía sau chúng ta vang lên: “Vậy theo Triệu Như người thấy, giữa bọn họ ai có cơ hội thắng nhiều hơn?” Ta cùng Tôn Sách quay đầu lại nhìn, thì ra đó là Trương Chiêu. Tôn Sách cười đứng dậy: “Tử Bô tiên sinh tới thật đúng lúc, Tử Vân từ phía bắc tới, ta đang bảo hần nói qua tình hình chiến sự ở Trung nguyên.” Ta cũng bận rộn chào hỏi Trương Chiêu. Ông ta không khách khí, ngồi luôn xuống: “Ngô hầu, thần đã nghe Triệu Như nói, muốn biết hần nghĩ kết quả sẽ thế nào.” Tôn Sách cũng nhìn ta gật đầu: “Tử Vân, tiếp tục nói đi.”

Ta cũng không khách khí: “Vâng, Tử Vân không giấu diếm gì. Bá Phù, Tử Bô tiên sinh, các người đều là hào kiệt, chinh chiến nhiều năm ở Giang Đông, cần phải hiểu nhân tố quyết định thắng bại không phải ở chỗ quân số nhiều hay ít, tiền vốn nhiều hay ít, địa bàn lớn hay nhỏ, mà còn nhiều nhân tố khác. Tử Vân ở Hứa Đô, Nghiệp thành buôn bán nhiều năm, đối với con người ở cả hai bên cũng ít nhiều hiểu rõ tính cách, cho nên trong mắt ta, trận chiến này Tào thắng Viên bại.”

Hai người đều nhìn ta, Trương Chiêu hỏi: “Người vừa nói Tào quân rõ ràng ở thế hạ phong, sao lại xem trọng Tào Tháo như vậy?” Ta cười: Tử Bô tiên sinh, chỉ cần nhìn ta ở chỗ Tào Tháo bị thủ hạ của ông ta mắng mỏ, sang chỗ Viên Thiệu lại được người ta bợ đỡ thì biết. Viên tướng quân cho dù là gia tộc Tứ thế tam công, nhưng làm chuyện gì cũng chỉ mang tính bề mặt. Dưới trướng cho dù văn võ song toàn, nhưng tranh đấu cũng vô cùng kịch liệt, một khi cần ra quyết sách, luôn tranh luận không ngớt, cho dù một bên rõ ràng có lý, bên kia cũng tìm đủ loại lý do phản đối, trên dưới không có thể thống, đây là đại kỵ của việc làm tướng, đặc biệt trong lúc đại chiến. Tào Tháo ở mặt này vô cùng giỏi, mưu sĩ dưới tay ông ta đều biết nghe ý kiến người khác, sau đó tổng hợp phân tích, có thể sửa sang lại đúng chỗ, trên dưới đồng lòng, đây là một nguyên nhân ông ta thắng. Thứ hai, Viên Thiệu là người với bên ngoài rộng rãi bên trong nghi kỵ, dùng người lúc nào cũng lo lắng, không chấp nhận buông tay; Tào Tháo lại là kẻ đã dùng người thì không nghi ngờ, sẵn sàng buông tay để thuộc hạ tự do hành động. Bởi vậy, trận chiến này một khi nổ ra, trong tình huống quân không nhìn thấy tướng, tướng không nhìn thấy vua, từng tướng lĩnh của Tào quân đều có thể kêu gọi binh lính, tổ chức chiến đấu, binh lính đều là người có chủ kiến; còn Viên quân chắc chắn sẽ tan thành năm bè bảy mảng, không có sức mạnh đoàn kết. Thứ ba, Viên Thiệu không biết binh pháp Tôn Tử, không biết dùng mưu kế để dành chiến thắng, chỉ trông cậy vào số đông, chuyện này... chỉ sợ không phải đối thủ của Tào Tháo. Tổng hợp những nguyên nhân ấy, ta thấy Tào Tháo tốt hơn, nên nói Tào thắng Viên bại.”

Tôn Sách cùng Trương Chiêu nghe xong nhìn nhau, Tôn Sách có suy nghĩ gì đó, còn Trương Chiêu nói: “Triệu Như, người biết Tào Tháo đã giết hai viên đại tướng của Viên Thiệu, Nhan Lương, Văn Sứ chưa.” Ta cố ý há to miệng: “Tào Tháo giết Nhan Lương, Văn Sứ? Thật sao? Hai kẻ đó rất lợi hại, sao lại chết nhanh

thế? Đúng rồi, nhất định là Lữ Bố giết. Hai người bọn họ lợi hại cũng không phải đối thủ của Lữ Bố.” Tôn Sách nhìn ta cười, Trương Chiêu nhú mày. Tôn Sách liền ngẩn ngơ đem tình huống xảy ra ở Bạch Mã Diên Tân kể lại: “Hai người kia đều chết vô cùng bất ngờ. Quan Vũ, Cam Ninh cũng không phải đại tướng gì.” Ta rất cao hứng, Ngũ ca đúng là không tồi, lập được công lớn như vậy, Văn Sứ thật là xui xẻo.

Trương Chiêu nhìn ta nói: “Xem ra, Trình lão tướng quân nói đích thực không sai, Triệu Như người không nên làm thương nhân. Người nhìn nhận vấn đề rất giỏi.” Ta cười: “Đúng vậy. Về điểm này, tôi không khách khí. Tôi đã nói rồi, làm một thương nhân thành công không đơn giản như làm một tướng quân thành đạt. Nếu không thể nhìn rõ những chuyện đó, tôi làm sao có thể làm ăn ở các nơi, làm sao có thể buôn bán phát đạt?” Trương Chiêu không nói gì, Tôn Sách lại thở dài.

Thấy bọn họ như vậy, ta nghĩ một chút, rồi nói ra chủ đề chính: “Bá Phù, Tử Bố tiên sinh, hai người không nên trách Tử Vân lắm mồm. Nhắc tới cuộc chiến này, được lợi nhất chính là các người đó.” Hai người sững sốt đều nhìn ta. Ta cười: “Các người xem, mặc kệ trận này hai bên ai thắng, đều sẽ bị hao tổn nguyên khí, dù sao hai bên lúc này phân nửa đều chưa bị tổn thương. Nếu một bên muốn tiêu diệt hoàn toàn bên kia trong thời gian ngắn là không có khả năng. Tới nhiều năm sau, hai bên chưa thể khai chiến, phải tiếp tục phục hồi thực lực, chờ trận chiến tiếp theo. Cục diện hỗn loạn của Trung nguyên sẽ còn tiếp tục, chuyện này đối với sự phát triển ở Giang Đông rất có lợi!”

Tôn Sách cười: “Tử Vân, người nói rất đúng, có điều, lúc này ta đã cơ bản thu phục được Giang Đông, phát triển vô cùng thuận lợi. Trận chiến này có thể mang tới cho chúng ta không ít cơ hội.” Ta cũng cười: “Thì ra Bá Phù huynh muốn mượn gió bẻ măng!” Tôn Sách cười cười không nói gì. Ta cũng hiểu rõ lúc này hẳn tuyệt đối không để lộ với ta, thôi bỏ đi, có điều, ta vẫn phải nói: “Bá Phù huynh muốn thế nào, ta không xen vào, cũng không quản được. Nhưng mà ta nhắc nhở huynh, hai người này đều không dễ chọc. Huynh ở Giang Đông phát triển, bọn họ không tới làm phiền huynh, nhưng mà, một khi huynh vượt qua Trường Giang, hai bên có thể sẽ cùng liên thủ đối phó huynh.” Tôn Sách nghe ta nói liền cười: “Tử Vân, người làm ăn giỏi thật, nhưng đánh trận không phải chuyện làm ăn. Hai bên Viên Tào đại chiến, ai cũng không thể thoát khỏi đối phương, chỉ muốn dìm đối phương vào chỗ chết, làm sao có thể liên thủ đối phó ta?” Ta nhìn hẳn trước tiên lắc đầu, sau đó nói với Trương Chiêu: “Tiên sinh hiểu rõ ý Tử Vân không?” Trương Chiêu cũng lắc đầu. Ôi, mấy người này, thật sự kém hơn thủ hạ của Tào Tháo.

Nhìn bọn họ, ta bất mãn nói: “Các người đều không hiểu rõ ý ta. Nếu Công Cẩn huynh ở đây khẳng định có thể hiểu. Nếu liên thủ chắc chắn không phải giữa Tào Tháo và Viên Thiệu, chuyện này đến trẻ con cũng biết. Bá Phù huynh, Tử Bố tiên sinh, các người phải tìm thêm nhân tài!” Trương Chiêu khẽ trừng mắt, mặt Tôn Sách hơi đỏ lên. Ta thấy buồn cười, cũng không vòng vo nữa: “Ta nói hai bên liên thủ là người thắng giữa hai bên Viên – Tào và Kinh châu Lưu Biểu. Đặc biệt là Viên Thiệu cùng Lưu Biểu. Không biết các người có biết quan hệ giữa họ không, ta ở chỗ Viên Thiệu biết rất rõ. Viên Thiệu từng nói với ta, nếu ta tới Kinh châu làm ăn, ông ta có thể nói vài câu với Lưu Biểu. Chuyện này cho thấy hai người họ quan hệ vô cùng tốt! Ta thấy, Lưu Bị sở dĩ không dám sau lưng Tào Tháo, chính vì hai nguyên nhân: thứ nhất, Lưu Biểu không muốn can dự sớm vào trận chiến Viên Tào, còn muốn xem chừng; thứ hai, ông ta giữ Kinh châu phòng bị các người đó!” Ta hoàn toàn nói bậy, vậy mà rất có đạo lý!

Quả nhiên, ta nói xong, Trương Chiêu lập tức a một tiếng: “Không sai, rất có thể. Ngô hầu, chúng ta không thể không đề phòng Kinh châu.” Ta không biết rằng Tôn Sách muốn xuất quân đánh Quảng Lăng, Trương Chiêu kiên trì phản đối, vừa rồi ta nói bậy, lại vừa đẹp giúp ông ta có lý do. Tôn Sách cúi đầu không nói gì, trên mặt tâm tình bất định, cũng hiểu được lời ta nói. Một lát sau, hẳn ngẩng đầu nhìn ta: “Như người phân tích, Tào Tháo thắng, Lưu Biểu sẽ xuất quân sao?” Ta lắc đầu: “Không biết. Chuyện làm ăn của ta ở Kinh châu đều thông qua Tô Phi tướng quân, chưa từng giao tiếp với Lưu Biểu, không rõ ông ta là người thế nào. Đúng rồi, Bá Phù, các người đã đánh với ông ta, ông ta là người thế nào?”

Tôn Sách nhìn ta cười khổ: “Tử Vân, người đang tính chuyện làm ăn ở chỗ đó thì có!” Ta muốn ngã, lại coi ta như vậy. Có điều cũng tốt: “Ài, ta nghĩ gì huynh đều biết hết, Bá Phù, đừng nói ra hết như vậy! Nhưng mà, ta nếu hiểu rõ con người Lưu Biểu, đối với các người cũng có ích mà! Ta là người có thể đi bất cứ nơi nào. Huynh xem, ta hiểu rõ Tào Tháo cùng Viên Thiệu, không phải giúp huynh rất nhiều sao!” Sự thẳng thắn của ta khiến bọn họ bật cười.

Trương Chiêu nghĩ một chút rồi nói: “Lưu Biểu này cũng không phải người có thể thành đại sự. Triệu Như,

ta thấy ông ta không xuất binh bắc thượng, có thể vì đang cân nhắc lợi hại. Người này không có lợi sẽ không động tâm.” Đúng rồi, Lưu Biểu chính là loại người này. Ta cố ý trầm ngâm một chút: “Ta có thể nói không đúng. Phải rồi, Bá Phù huynh, ta muốn tiến cử với huynh một người tài, người này có thể nhìn thấu được việc thiên hạ, huynh có muốn hay không?” Tôn Sách sững sốt: “Người tiến cử người cho ta?” Ta buồn bực: “Sao vậy? Ta vì sao không thể tiến cử người cho huynh? Ta đã nói sẽ giúp huynh rồi! Đừng nghĩ ta là gian thương thật chứ!” Trương Chiêu ở một bên cười trộm.

Tôn Sách ngưng ngưng giải thích: “Ta cho rằng người chỉ chú ý tới người có quyền, vì bọn họ có lợi cho việc làm ăn của người, còn với nhân tài thì không có hứng thú.” Ta than một tiếng: “Đối với những người khác, ta không thêm để ý, nhưng người ở bên trong không có người dùng được, ta đương nhiên phải nhắc nhở! Đây là làm tròn đạo nghĩa bạn bè.” Tôn Sách cười: “Nói đi.” Ta hỏi Trương Chiêu: “Tiên sinh có quen biết Gia Cát Cẩn không?” Trương Chiêu nghĩ rồi lắc đầu. Ta chuyển hướng sang Tôn Sách: “Chắc huynh quen Hoàng Tư chứ.” Tôn Sách gật đầu, ta nói: “Ông ta biết Gia Cát Cẩn, huynh tìm ông ta mời người là được. Ta không quen biết Gia Cát Cẩn, nhưng biết người này rất giỏi, là một nhân tài!” Ta cũng không nói nhiều.

Tôn Sách gật đầu, nhìn Trương Chiêu. Trương Chiêu cười: “Triệu Như, người đứng là có lòng. Được, ta sẽ đi mời người này.” Ta nhún vai: “Ta chỉ nghe nói thôi, tự các người xem.” Hai người gật đầu. Tôn Sách nói: “Bất kể thế nào ta cũng muốn cảm ơn người, Tử Vân.” Ta cười khổ: “Khách khí, trong lòng ta rất khó chịu. Nếu chúng ta thật sự là bằng hữu, huynh sẽ không khách khí như vậy.” Tôn Sách sững sốt quả nhiên không nói nên lời.

Chú thích:

* Mậu tài: tức tú tài, vì kỵ húy Quang Võ để Lưu Tú thời Đông Hán nên gọi là mậu tài.

** Kinh nội: nền kinh tế trong nội bộ một nước

95. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 95: Nỗ Lực

Thấy bộ dáng xấu hổ của Tôn Sách, trong lòng ta thở dài, liền đứng dậy nói: “Ta biết, thanh danh Triệu Như không tốt, vốn là một thương nhân, không được người ta coi trọng. Bỏ đi, trong lòng ta cũng không trách gì Bá Phù huynh, huynh coi như ta chưa nói gì đi. Hôm nay, chuyện huynh muốn biết ta đã nói hết, xin cáo từ. Huynh cùng Tử Bô tiên sinh cứ từ từ nói chuyện, ta không làm mất thời gian của các ngài nữa.” Tôn Sách a một tiếng, đứng dậy tiễn: “Tử Vân, tâm ý của người Sách đều đã hiểu.” Ta lắc đầu: “Huynh không hiểu đâu, Bá Phù, huynh biết tình cảnh của ta đây. Kỳ thật ta rất muốn giúp huynh, có rất nhiều điều muốn nói cho huynh nghe. Nhưng mà, giúp nhiều quá lại không biết làm sao đối mặt với các huynh trưởng, bản thân ta không sợ Tào Tháo, chủ yếu là các ca ca thôi.”

Tôn Sách gật đầu: “Ta biết. Người yên tâm, mặc kệ người khác nói thế nào, ta hiểu rõ người.” Người không hiểu ta rồi. Ôi, ta có phải làm quá mức rồi không? Ta nhìn Tôn Sách, có chút áy náy nói: “Tạm thời ta không về phương bắc, sẽ ở đây hai tháng, việc buôn bán ở đây cần ta xử lý. Nếu như huynh có việc gì cứ bảo người tới gọi ta.” Tôn Sách gật đầu, ta liền cáo từ.

Nhìn bóng ta rời đi, Trương Chiêu nhẹ nói: “Triệu Như là một nhân tài, Ngô hầu phải nghĩ cách lưu hấn lại.” Tôn Sách lắc đầu: “Hiện giờ cũng tốt. Triệu Như mặc dù là thương nhân, kỳ thực rất nặng tình nghĩa, cưỡng bức hấn ở lại là hại chết hấn, ta không muốn.” Trương Chiêu gật đầu: “Nhưng mà, mong rằng sau này hấn không bị người khác sử dụng.” “Sau này hãy nói. Tiên sinh, chúng ta nên triệu tập mọi người thương lượng một chút về hành động sau này. Có giới thiệu và phân tích của Triệu Như, chúng ta cũng nên nghe thêm suy nghĩ của người khác.” Trương Chiêu gật đầu: “Không sai, phải mau chóng quyết định hành động tiếp theo. Ngô hầu nên triệu tập Trình tướng quân trở về, có cần gọi cả Công Cẩn về không?” Tôn Sách lắc đầu: “Tạm thời không cần. Phải đề phòng Hoàng Tổ tấn công, xem tình hình thế nào hãy nói.” Trương Chiêu gật đầu đi.

Trở lại hiệu thuốc Đức Tường, trong lòng ta cũng cuộn cuộn không ngừng. Ta cũng biết nếu như Tôn Sách gặp nạn mà ta đi cứu, quan hệ giữa chúng ta sẽ lập tức thay đổi, tình bằng hữu giữa ta và hắn sẽ thật sự bền chặt. Nhưng nghĩ tới việc Tôn Sách có thể bị ám sát mà chết, ta cũng không mong chuyện đó sẽ xảy ra. Đương nhiên, nếu như Tôn Sách có thể nghe lời ta phân tích, không dẫn quân bắc thượng tấn công Quảng Lăng, chuyện này có thể tránh, thà rằng mất đi cơ hội lần này, ta cũng không muốn Tôn Sách gặp nguy hiểm.

Đang lúc các suy nghĩ lần lượt này sinh trong đầu, ta bỗng giật nảy mình. Đúng vậy, qua một thời gian dài, ta vẫn cố áp chế tình cảm của mình đối với Tôn Sách và Chu Du, là loại tình cảm bằng hữu chân chính, bởi vì ta không muốn sau này sẽ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nhưng mà, hôm nay ta lại... Ôi, đến đâu hay tới đó vậy, ta lắc đầu thật mạnh, không suy nghĩ nữa.

Nhiều ngày trôi qua, mọi người chúng ta đều không nhàn rỗi. Được điểm Nhân Thiên đã giành mất một nửa mỗi lần ăn của được điểm Đức Tường, người làm ở đó chủ yếu từ Thọ Quang tới, ngay cả người làm ở Đức Tường cũng không nhận ra. Ta cũng ra nghiêm lệnh, hai bên tuyệt đối không được bắt quan hệ. Việc buôn bán của trà hành vô cùng tốt, có điều, bọn họ cùng ta không có bất cứ quan hệ nào, mọi chuyện đều do Tần Lợi sắp xếp. Buôn bán của Đức Dụ từ lâu cũng rất tốt, nghe nói, Tôn Sách rất thích mời khách ở đây, đúng vậy, rượu Bách Hoa Mật và rượu Cao Lương đều được ưa thích. Ta coi như kiếm lời lớn!

Mấy ngày nay, Trình Phổ đã được Tôn Sách triệu hồi, Gia Cát Cẩn cũng vào phủ Tôn Sách, không biết bọn họ nói chuyện gì, tóm lại, lúc Tôn Sách cho người tới gọi ta, ta cảm giác mọi chuyện đã định. Lúc đến phủ Tôn Sách, ta giật cả mình, trời ạ, sao lại nhiều người vậy? Thấy ánh mắt khó hiểu của ta, Tôn Sách cười, kéo ta vào đại sảnh, giới thiệu với ta mấy người: Bộ Liễn, Gia Cát Cẩn, Chu Thái (nhìn rất quen mặt), Chu Trị, Lữ Phạm, hơn nữa ta đã biết Trương Chiêu, Trình Phổ, Hàn Đương, má ơi, tất cả tâm phúc của Tôn Sách. Phải rồi, còn có cả Tôn Quyền ở kia cười híp mắt nhìn ta. Ta sao dám lạnh nhạt, đành phải hành lễ với mọi người.

Tôn Sách cười to: “Tử Vân cũng không cần khách khí như thế. Hôm nay tìm người đến thật sự là muốn nghe ý kiến của người.” Ta nhìn Tôn Sách cười khổ: “Huynh muốn nghe ý kiến gì của ta? Làm ta giật cả mình, còn tưởng huynh muốn ép ta lưu lại đây.” Tôn Sách cười khê: “Sách đã nói rồi, ta đã đồng ý thua cuộc thì không miễn cưỡng người. Có điều, hôm đó người nói còn có lời muốn nói với ta, hôm nay ta chính là muốn nghe những lời ấy.”

Nhìn ánh mắt Tôn Sách, mặt ta hơi đỏ lên: “Chuyện này chỉ sợ nói ra các ngài sẽ hiểu lầm. Hơn nữa, ta là một thương nhân, lại...” Tôn Sách lập tức ngắt lời: “Ta không nghi ngờ người. Ở đây tất cả mọi người cũng sẽ không. Người đã từng nói chúng ta là bằng hữu.” Ta nhìn ánh mắt của mọi người, đa số vẫn mang vẻ mặt khinh thường, chẳng qua nể mặt Tôn Sách, cố gắng giả bộ tin tưởng ta. Nhìn ánh mắt khát vọng của Tôn Sách, ánh mắt Trương Chiêu, ánh mắt đề phòng của Trình Phổ, ta chỉ biết lấy khẩu khí bất đắc dĩ mà nói chuyện: “Bá Phù huynh, huynh hỏi, ta đáp, thế nào?” Tôn Sách gật đầu.

Không đợi hắn lên tiếng, Trình Phổ đột nhiên nói: “Triệu Như, chúng ta biết huynh trưởng của người đều ở chỗ Tào Tháo. Hôm nay mặc kệ người nói gì, nghe thấy gì, trước khi chúng ta ra được quyết định, người không thể rời khỏi đây trở về.” Ta nhú mày: “Nếu lão tướng quân thấy Triệu Như như vậy, ta chỉ cần không nói không nghe là được. Thế này đi, ta lập tức rời khỏi đây, được chưa?” Tôn Sách liếc mắt nhìn Trình Phổ một cái, sau đó nói: “Tử Vân, người cũng không có chuyện gì, ở lại đây chơi đùa đâu có sao! Người phải rõ ràng, ta không nghi ngờ người, nhưng cũng khó nói Tào Tháo sẽ không nghi ngờ người, các huynh trưởng sẽ không ép hỏi người. Dù sao người cũng phải ở lại đây đợi vài ngày. Đúng không?” Rõ ràng muốn giam giữ ta, còn nói dễ nghe! Có điều, giữ ta bên cạnh người cũng được, thật sự đến ngày đó ta còn có cách hành động.

Nghĩ tới đó, ta cố ý cau mày, sau đó nói với Tôn Sách: “Được rồi, ai bảo ta tự chạy tới nói hươu nói vượn. Có điều, ta cũng sẽ không ở nhà giam, để ta ở bên cạnh huynh mới được.” Tôn Sách cười lớn: “Người mới là nói bậy. Ai bảo bắt người vào nhà giam? Đúng là nói nhảm. Được, người ở bên cạnh ta cũng tốt!” Ta gật đầu: “Tốt lắm. Lúc này có gì muốn hỏi các ngài cứ hỏi đi, chỉ cần ta biết sẽ nói. Chuyện các ngài nói không liên quan tới ta, ta sẽ không nghe.” Tôn Sách nhìn mọi người: “Tử Vân từ Trung Nguyên đến, rất quen thuộc với Tào Tháo và Viên Thiệu, các người có gì muốn hỏi thì nói ra đi!” Mọi người đều không nói lời nào.

Qua một lúc lâu sau, Trương Chiêu mở miệng: “Triệu Như, phân tích của người đối với hai nhà Viên, Tào, chúng ta cũng biết. Có điều, hôm đó người nói còn rất nhiều điều muốn nói với Bá Phù, nhưng mà không nói được. Hôm nay, chúng ta muốn nghe người nói, có gì nói được cứ nói, thế nào?” Hôm đó ta nói vậy mà bọn họ lại tưởng thật, thế này... Nghĩ một hồi ta nói: “Nếu Tử Bồ tiên sinh nói như vậy, Triệu Như có suy nghĩ mà giấu thật không phải bằng hữu. Được, ta có việc sẽ nói thẳng. Bá Phù huynh, Triệu Như tuy chỉ là người làm ăn, nhưng ta biết tâm tư các ngài. Đại chiến Viên Tào đã vào lúc nóng bỏng, hai nhà bọn họ đánh nhau kịch liệt, các ngài muốn nhân cơ hội thò chân vào. Một chân này, không phải hướng tây, mà là hướng đông bắc đúng không?” Tôn Sách cùng bọn Trương Chiêu nhìn nhau, trong mắt rõ ràng có điểm kinh sợ.

Ta không thèm nhìn phản ứng của bọn họ, chỉ lo nói tiếp: “Hướng tây, Lưu Biểu trấn giữ Kinh châu nhiều năm, Giang Hạ là căn cứ phát triển thủy quân của ông ta, Hoàng Tổ vừa là tâm phúc, vừa là tri giao của ông ta, các người muốn lấy cũng không dễ dàng. Hướng đông bắc, Tào Tháo đã phái đại quân đóng ở Quảng Lăng – Thọ Xuân, phía đó cũng không thể lấy. Cho nên, chủ ý mượn gió bẻ măng của các ngài chẳng ra gì. Nếu để ta chọn, chỉ có thể giáo huấn Hoàng Tổ một chút, chắc sẽ có thu hoạch.”

Tôn Sách nhíu mày: “Ý của người là bọn ta mặc kệ mọi chuyện, chờ kết quả đại chiến Viên Tào?” Ta gật đầu. Quả nhiên, lời ta nói trước kia ứng nghiệm, Lữ Phạm cười khê một tiếng: “Triệu Như, nghe nói mấy ca ca của người đều làm tướng chỗ Tào Tháo, Tào Tháo đối đãi với người không tồi phải không?” Ta gật đầu: “Không sai, ta không hề giấu chuyện này.” Lữ Phạm thản nhiên nói: “Nói như vậy, trong lòng người hẳn nghiêng về phía Tào Tháo nhiều hơn. Đúng không?” Ta cười lạnh: “Lữ tướng quân, Triệu Như vừa rồi đã nói, quan điểm của ta nói ra, các người sẽ hiểu lầm, thế nào? Thôi đi, ta không nói tốt hơn.”

Trương Chiêu hung hăng trừng mắt nhìn Lữ Phạm, sau đó nói với ta: “Triệu Như, cần gì nói những lời này? Người biết Tử Hành không có ý này mà. Nhưng người nói chuyện Tào Tháo đưa quân vào trấn giữ Quảng Lăng là thật sao?” Ta thở dài, không nhìn Lữ Phạm, gật đầu với Trương Chiêu: “Không sai. Lúc tôi xuôi nam từ Từ châu đã đụng phải đại quân của Tang Bá tướng quân từ Thanh châu chuyển tới. Cụ thể bao nhiêu người tôi không biết, nhưng không phải là ít.” Trương Chiêu trầm ngâm không nói gì.

Lúc này, Trình Phổ mới hỏi: “Triệu Tử Vân, theo lời người nói, chúng ta nên án binh bất động. Nhưng mà, hai hổ ở phương bắc đánh nhau, tất có một bị thương. Chúng ta nghe nói hoàn cảnh hoàng đế lúc này không tốt lắm, nếu chúng ta đón ngài đến Giang Đông, người cảm thấy thế nào?” Ta cười lớn: “Thật sao? Các ngài thật sự có ý nghĩ này? Người cao hứng nhất chắc chắn là Tào công rồi, ông ta lúc này hẳn đang muốn có ai đó đem hoàng đế đi giữ. Ta thấy, nếu các ngài muốn đón hoàng đế về nam, không cần phát binh, càng không cần đánh nhau, chỉ cần cử sứ giả đi là được. Có điều, chỗ Tào công không có vấn đề, nhưng hoàng đế có muốn đến chỗ các ngài không, ta không dám cam đoan.” Mọi người nghe được đều ngẩn ngơ, Tôn Sách lập tức hỏi: “Tử Vân, sao người biết Tào Tháo tự nguyện thả hoàng đế đi? Hoàng đế chẳng lẽ không muốn rời Tào Tháo sao?”

Ta cười: “Tào Tháo vì sự việc vạt áo viết chiếu thư của Hoàng đế, bệnh nhức đầu bộc phát, ta có tới khám cho ông ta vài lần, đương nhiên biết. Ông ta lúc này đã rất hối hận chuyện đưa Hoàng đế tới Hứa đô rồi! Ông ta không trừng phạt vị hoàng đế này được, cũng không giết được, vừa không muốn làm cứng, lại không muốn cả ngày sống trong ngờ vực vô căn cứ không biết làm thế nào. Có thể đem hoàng đế rời khỏi ông ta, tức là giảm bớt cho ông ta một gánh nặng đặc biệt, không cao hứng mới lạ. Nhưng mà vị Hoàng đế này rất có tâm tư, người không cam lòng tịch mịch, muốn trở thành như Hán Vũ đại đế. Cả ngày chỉ có một suy nghĩ nếu như ta có một đại tướng quân Hoắc Khứ Bệnh thì tốt rồi. Các người ở đây, cách xa Trung nguyên, người lại không gốc, biết các người cũng sẽ không nghe lời, ở đây với Hứa đô có khác gì nhau đâu? Hoàng đế không tin tưởng người, người tiếp nhận cũng không có tác dụng.”

Tôn Sách nhìn ta: “Người biết suy nghĩ của Tào Tháo, ta không thấy lạ, nhưng mà sao tới suy nghĩ của Hoàng đế người cũng biết?” Ta lại nhún vai: “Ta đương nhiên biết. Chỗ Hoàng đế ta cũng đã tới vài lần, người gọi ta hỏi chuyện xưa, ta còn tặng cho Hoàng đế không ít đồ. Ý nghĩ muốn có một đại tướng quân Hoắc Khứ Bệnh, chính miệng Hoàng đế nói cho ta, lúc ấy, Khổng Văn Cừ, Khổng đại nhân cũng có mặt!” Tôn Sách cười: “Người cũng thật chịu khó, đến Hoàng đế cũng có thể đặt quan hệ.” Ta... không nói gì.

Bên này nói xong, bên kia Gia Cát Cẩn tiến lại, ông ta là người tốt bụng, chân thành. Lúc này, ông ta cười nói với ta: “Triệu tiên sinh, nghe cậu nói nhiều như vậy, Cẩn muốn thỉnh giáo tiên sinh, chúng ta nếu không

xuất binh, vậy làm thế nào lợi dụng cơ hội này?” Ông ta cũng không muốn xuất binh. Ta nhìn ông ta, đây là nhân tài do ta tiến cử, bèn cười nói: “Tiên sinh, ngài có nghe qua câu này chưa: trừ ngoại trước phải an nội?” A? Nghe xong lời ta nói, mọi người đều mặc danh kỳ diệu. Ta cười: “Bá Phù anh dũng, vài năm ngắn ngủi đã lấy được Giang Đông. Có điều, theo ta thấy, Giang Đông mặc dù trên danh nghĩa đã là của các ngài, nhưng mà cũng chưa ổn định đúng không? Mấy sĩ tộc địa phương thật sự chịu quy phục huynh sao?” Bọn họ nghe ta hỏi đều không nói gì.

Ta xoay người nhìn Tôn Sách: “Bá Phù, ta không ở Khúc A, rất nhiều chuyện không hiểu rõ, nhưng mà ta nghe không ít lời đồn đại, huynh giết rất nhiều người không nên giết!” Tôn Sách nhìn ta: “Giết người? Bọn họ không nên giết sao?” Ta gật đầu: “Đương nhiên, chẳng hạn Cao Đại.” Tôn Sách a một tiếng, tiếp theo hừ lạnh: “Ban đầu ta cũng vì giết người này mà bất an, hôm nay lại thấy may mà đã giết.” Ta bất mãn nhìn hắn: “Bởi vì ta bắt binh thay hắn sao? Bá Phù, Cao Đại có gì không đúng? Hắn chẳng qua có phần cổ hủ, chưa từng làm chuyện hại người. Huynh cũng vì thích hắn nhiều chỗ, cũng đã hứa không giết hắn, chẳng lẽ không phải quá đáng? Phải biết huynh làm như vậy, chính là tạo uy nghiêm cho huynh, nhưng lại làm những phần tử trí thức rời xa huynh. Mà trong số họ có rất nhiều người có tài học! Huynh đây là đem nhân tài đẩy cho người khác. Theo ta biết, có nhiều người vì sợ trở thành Cao Đại thứ hai, đều chạy tới Kinh châu.” Tôn Sách không nói gì, người bên cạnh hắn cũng không dám nhận xét gì về mặt này.

Ta không để ý Tôn Sách nữa, tiếp tục nói với Gia Cát Cẩn: “Tiên sinh ở chốn thôn dã nhiều ngày, cũng là người phương nam, chắc cũng hiểu tình cảnh Ngô hầu lúc này. Các ngài đã lấy được Hội Kê, Ngô quận, Đan Dương, Dự Chương, Lư Lăng năm quận cùng một phần Lư Giang ở Giang Bắc, nhưng những nơi đó đều là thành trì, mà ở những vùng đất bên ngoài và vùng núi, đa số lão bách tính vẫn do các gia tộc quyền thế khống chế, bọn họ không nhận điều động của các ngài, đúng không? Mà các hào kiệt, sĩ phu phương bắc vì trốn tránh thảm họa chiến tranh mà chạy tới Giang Nam cũng đều đang xem chừng tình thế, lấy an nguy của bản thân mà quyết định hướng đi. Những người đó cùng những phiên thần có quan hệ không vững chắc với Ngô hầu, một khi các ngài ở nơi này gió thổi cỏ lay, sẽ tạo thành khủng hoảng bên trong, thậm chí làm phản, khiến cục diện hỗn loạn. Bên trong không yên ổn, làm sao có thể dụng binh?” Gia Cát Cẩn liền tiếp gật đầu: “Tiên sinh phân tích có đạo lý.” Những người khác xì xào bàn tán, hiển nhiên đang suy nghĩ lời nói của ta.

Ta nói với Tôn Sách còn đang trầm mặc: “Bá Phù, ta biết huynh có chí lớn, thích thảo phạt tứ phương, nhưng mà tranh thiên hạ không phải chuyện một sớm một chiều, trước tiên ổn định những thành quả đã có, sau đó phát triển, chẳng phải càng tốt hơn? Giống như ta làm ăn vậy, buôn bán một mặt hàng còn không tốt, tiền không tích lũy được, làm sao buôn bán những mặt hàng khác? Đạo lý không khác nhau! Tử Văn hy vọng huynh lo liệu cho tốt. Những lời khác, ta không có gì để nói nữa, tự các ngài thấy mà làm.” Nói xong, ta ngồi một chỗ uống trà.

Thấy ta lui xuống, Tôn Sách nhìn mọi người một lượt, bọn họ quả thật bắt đầu bàn luận. Tôn Quyền vẫn giữ yên lặng, lúc này mới lại chỗ ta nói: “Triệu tiên sinh, Quyền muốn thỉnh giáo tiên sinh một chuyện, được không?” Ta cố hết sức áp chế phản cảm trong lòng, ra vẻ thoải mái cười nói: “Công tử có chuyện xin mời nói.” Tôn Quyền nói: “Lời tiên sinh nói vừa rồi rất có đạo lý. Nếu muốn ổn định thành quả hiện tại, tiên sinh có thượng sách gì dạy ta?” Người nghĩ rõ là hay, có điều ta sẽ không nói, các người phát triển tốt, trận đánh tương lai giữa chúng ta sẽ càng khó khăn. Ta nhìn hắn cười: “Xin lỗi, công tử. Triệu Như tuy rằng có thể phân tích vài chuyện, nhưng không hiểu lắm chuyện triều chính. Kế sách an bang định quốc ta không biết, cũng không muốn động não, dù sao sức lực có hạn, ta muốn dành để tìm cách kiếm tiền. Chẳng qua những lời này, ta vì tình cảm của Bá Phù huynh dành cho mình mới nói ra. Về vấn đề của công tử, Tử Bô tiên sinh và Tử Du tiên sinh đều là dân trong nghề.” Ta không nói, Tôn Quyền cũng đành chịu, tự đi nghe bọn Tôn Sách thảo luận hướng đi tiếp theo. Ta không kiên nhẫn nghe bọn họ tranh luận rốt cuộc có xuất binh hay không hoặc xuất binh đi đâu, đứng dậy bỏ ra ngoài sân, nhìn bầu trời ngẩn người.

96. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 96: Gặp Chuyện

Hôm nay là ngày hai tháng tư, cách sự kiện lịch sử ngày bốn tháng tư còn hai ngày, nhưng Tôn Sách lúc này đang ở Khúc A, không phải Đan Đồ, có phải ta đã thay đổi lịch sử rồi hay không? Việc Tôn Sách gặp chuyện sẽ không phát sinh nữa sao? Nếu quả thật không phát sinh thì quá tốt! Ôi, đời bọn họ thương lượng ra kết quả, lúc nào ta có thể trở lại Hứa Đô đây? Lúc này Tào Tháo đã suất lĩnh đại quân lui về Quan Độ chưa đây? Tác dụng của phòng tuyến Bạch Mã – Diên Tân là kéo dài thời gian chỗ Viên Thiệu, không phải thật sự có thể bảo vệ Hoàng Hà. Kỳ thực, đặt tuyến phòng thủ ở Quan Độ chính là nước cờ rất đẹp, ta không thể không bội phục thiên tài quân sự của Tào Tháo. Quan Độ nằm cách bờ nam Hoàng Hà gần trăm dặm, Tào Tháo đóng ở đây, để thành Dương Võ ở thế giằng co với Quan Độ lại cho Viên Thiệu. Tào Tháo đóng ở Quan Độ, vận chuyển lương thảo, quân nhu đều rất thuận lợi, trong khi ở Dương Võ ngược lại, nằm ở giữa Tế Thủy và Hoàng Hà, Viên Thiệu hai bên đều là sông nước, sau lưng chính là Hoàng Hà cách trở, việc hậu cần sẽ gặp nhiều khó khăn, mà binh nhiều tướng mạnh cũng tức là lương thảo cần rất nhiều. Vì thế, Viên Thiệu mới xây kho lương ở Ô Sào, cho Tào Tháo cơ hội tập kích. Ta nhất định phải tới Quan Độ, ngoài ra còn phải sắp xếp chuyện của Điền Phong cùng Thư Thụ, cứ ở lại Giang Đông không phải chuyện tốt! Nhưng làm thế nào nghĩ được có để rồi đi mới là đau đầu.

Lúc bọn Tôn Sách rời khỏi phòng đã hết cả ngày, thấy thần thái mệt mỏi của bọn họ cũng biết quyết định đưa ra thật khó khăn. Nhìn ánh mắt ta, Tôn Sách nói: “Chúng ta tạm thời quyết định xuất binh đánh Giang Hạ. Tranh thủ tấn công Hoàng Tổ cũng tốt.” Ta nhìn hẩn nhún vai: “Các người quyết định thế nào ta cũng mặc kệ, không quan hệ gì đến ta. Huynh chỉ cần nói sẽ giam ta ở đâu là được, ta rất tự giác, sẽ không chạy trốn.” Tôn Sách cười: “Người thật nhỏ mọn, Trình lão tướng quân cũng vừa nói vậy. Cũng được, người ở lại phủ của ta nghỉ ngơi vài ngày, đợi chúng ta xuất binh, người muốn chơi thì ở lại, không muốn thì cứ đi.” Người đã quyết đánh Hoàng Tổ, ta không cần lo người tới Đan Đồ nữa, ở đây nghỉ ngơi vài ngày không tồi. Tôn Sách gọi người sắp xếp cho ta một gian phòng khách để ta nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay Tôn Sách tập trung chuẩn bị xuất binh đánh Giang Hạ vô cùng bận rộn, ta lại nhàn rỗi chẳng có việc gì, cả ngày đọc sách, thổi sáo, cũng rất tự giác không ra khỏi phòng, khó khăn lắm mới có được mấy ngày thư thái. Ngay vào lúc ta thả lỏng mình nhẹ nhõm, chuyện ngoài ý muốn lại phát sinh. Cũng không biết Trần Đăng nghĩ gì, tự dưng âm thầm phái người liên hệ với mấy thủ hạ cũ của Vương Lăng cùng Nghiêm Bạch Hổ, muốn mấy người này ở Giang Đông gây phiền toái cho Tôn Sách. Ta nghĩ có khả năng ông ta cũng vì không muốn Tôn Sách bắc thượng, dù sao Quảng Lăng cũng là cửa ải đầu tiên Tôn Sách sẽ tấn công nếu muốn đi về phương bắc. Kỳ thực, ý tưởng của ông ta cũng tốt, thậm chí rất giống với suy nghĩ của ta. Nhưng mà, người ông ta tìm đến vừa dốt vừa dần, căn bản không có bản lĩnh gì, không chỉ không làm loạn lên được, đến bản lĩnh giữ bí mật cũng chẳng có, bị thủ hạ Tôn Sách bắt quả tang.

Chuyện này đã chọc giận Tôn Sách, tính tình nóng nảy của hắn lại một lần phát tác, hậu quả là gạt hết mọi kế hoạch, mặc kệ ngăn cản của mọi người, quyết tâm tiến binh tấn công Quảng Lăng. Lúc ta thấy gương mặt tối sầm của Tôn Sách cũng giật nảy mình. Khi Tôn Sách cố gắng nén cơn phẫn nộ nói ra quyết định đó cũng dùng giọng điệu không thể nghi ngờ nói: “Mặc kệ người nghĩ sao, Tử Vân, từ hôm nay trở đi, hoặc là người ngoan ngoãn ở lại phủ của ta, hoặc đi bên cạnh ta, không cho phép người rời nửa bước. Đừng khuyên ta nữa, nếu không ta không dám khẳng định sẽ không làm gì người.” Cẩm giác duy nhất của ta chính là đau bụng, miệng chua chát, trong lòng đem Trần Đăng đánh chết kia ra mắng vô số lần: ta phí bao nhiêu công sức như vậy, khó khăn lắm mới khiến được Tôn Sách đi đánh Hoàng Tổ, toàn bộ bị người phá hủy hết rồi. Ta thành tù phạm không nói, khả năng gặp chuyện của Tôn Sách lại xuất hiện, ta vẫn chưa thay đổi được gì.

Thấy ta không nói gì, Tôn Sách kỳ quái hỏi: “Sao không nói gì? Người thật sự quan tâm Tào Tháo sao?” Ta cố ý giận dữ nói: “Ta quan tâm Tào Tháo? Là huynh không cho ta nói, rồi lại hoài nghi ta? Nếu vậy, ta không lưu lại nơi này, cũng không đi theo huynh, hoặc là huynh giết ta, hoặc là đưa ta vào nhà giam đi.” Tôn Sách há hốc mồm: “Người... Thôi bỏ đi, người cũng đừng trách ta. Ai biết tướng thủ thành Quảng Lăng có phải huynh trưởng của người không? Dù sao ở chỗ Tào Tháo ca ca của người cũng không ít, đúng không?” Ta cười: “Thì ra không phải huynh hoài nghi ta, mà là ghen tị với Tào Tháo, ai bảo ông ta cướp mất Tử ca.” Tôn Sách hừ giọng. Có điều, không khí bất kiểm giữ gương cung đã không còn nữa.

Ta cười an ủi hắn: “Thôi vậy, ta cũng không muốn khiến huynh tức giận nữa, đi theo huynh cũng được. Nói

cho cùng ta cũng là đại phu, huynh đi đánh giặc, ta có thể theo làm quân y, loại chuyện này ta cũng thích. Lại nói, ta vẫn chưa yên tâm về huynh đâu!” Tôn Sách cười: “Ta có gì phải lo lắng? Ta đánh giặc, việc buôn bán thuốc của người chẳng phải rất tốt sao?” Ta ngửa đầu: “Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Bá Phù à, tính tình của huynh vội vàng không nói, võ nghệ tốt lại không biết quý bản thân, mỗi lần đánh giặc đều làm gương cho binh sĩ, huynh không sợ bị thương nhưng chúng ta đều lo lắng.” Ta nói rất thật lòng, Tôn Sách có chút cảm động: “Tốt lắm, xem như người biết nịnh nọt.” Ta làm mặt quái với hắn: “Có lòng tốt không được báo đáp.” Hai người nở nụ cười.

Ba ngày sau, đại quân quả thật khởi hành tới Đan Đồ trước. Đúng vậy, từ nơi này đi về phía bắc rất thuận tiện, ta biết nơi đây có nguy hiểm, nhưng không tìm ra lý do phản đối. Giận nhất chính là, Tôn Sách không hề suy nghĩ cự tuyệt đề nghị gọi Chu Du đến. Ta lại không thể nói rằng ta biết trước môn khách của Hứa Công muốn ám sát Tôn Sách, cho dù ta nói cũng bị coi là chuyện cười. Ta chỉ biết mỗi ngày căng căng đề phòng, khẩn trương theo sát phía sau Tôn Sách. Tôn Sách đương nhiên không biết ta nghĩ gì, chỉ thấy ta thật thà đi theo hắn, một tác không rời lại thấy buồn cười. Cũng may Trình Phổ coi như nghe lời ta, tăng cường việc bảo vệ Tôn Sách. Hy vọng duy nhất của ta chính là thời gian đã qua ngày bốn tháng tư kia, những thích khách kia có lẽ không còn ở nơi này.

Đại quân của Tôn Sách dừng lại ở Đan Đồ đợi lương thảo đến. Cuộc sống chờ đợi trong quân doanh thật nhàm chán, mà thần kinh căng thẳng cao độ cũng vô cùng mệt mỏi, mỗi ngày đều miên man suy nghĩ: thời gian đã bị ta thay đổi, mấy thích khách kia nếu như còn ở đây, có thể thay đổi phương pháp ám sát không? Tôn Sách nếu không có chuyện gì, hắn sẽ tấn công Quảng Lăng, Tào Tháo nhất định không tìm ra thời gian cùng nhân lực để lo phía này, công tác chuẩn bị của Trần Đăng đã xong chưa? Tôn Quan dẫn quân không tồi, có điều, bọn họ thật sự có thể ngăn cản Tôn Sách tấn công sao? Ở bên kia Cao Thuận chuẩn bị thế nào? Lỡ như Quảng Lăng thất thủ, có thể ngăn cản bước tiến sang phía bắc của Tôn Sách sao? Còn nữa, Tôn Sách rốt cục nghĩ gì? Chỉ đánh hạ Quảng Lăng, hay muốn đoạt cả Từ châu? Những chuyện đó phải nghĩ tới mức đầu.

Tôn Sách đâu biết ta mỗi ngày đều sống trong lo lắng đề phòng vì hắn, một chút cũng không quan tâm, xác định được mục tiêu, tinh thần lập tức dâng cao. Ngoại trừ thị sát quân doanh, lại chạy ra bên ngoài săn thú. Ta trong bụng mắng thầm, bên ngoài vẫn phải mang gương mặt tươi cười đi theo ngựa của hắn lặn lội ngược xuôi. Kỳ thực thần kinh căng thẳng khiến ta giống bị bệnh thần kinh, vừa ra ngoài săn thú, mắt nhìn ai cũng giống thích khách, về tới quân doanh mệt tới không nói nổi nữa, nằm xuống ngủ luôn. Kết quả khiến Tôn Sách bọn họ vừa không hiểu vừa buồn cười, đều nói ta thật đúng là phường công tử yếu ớt, không chịu được khổ cực, khiến ta tức trợn cả mắt.

Qua rất nhiều ngày, bóng dáng thích khách vẫn chưa thấy, sự đề phòng của ta cũng bớt đi một ít, xem ra đã qua một thời gian, thích khách không còn ở đây nữa. Có thể thường xuyên ăn mấy món ăn Tôn Sách săn được, cũng là một loại hưởng thụ. Kỹ thuật nướng thịt của ta cũng được bọn họ tán thưởng, cuộc sống coi như là mãn ý. Bởi vậy, lúc nguy hiểm ập tới, ta phải chịu khổ hơn nhiều.

Hôm nay, lúc ta như ngày thường bộ dáng uể oải tỉnh dậy, nhưng không tới gặp Tôn Sách. Ta dậy muộn hơn một chút vì đêm qua Tôn Sách chợt nảy hứng thú, cương quyết lôi kéo chúng ta xem múa kiếm rất lâu, đến tận khuya mới đi ngủ được. Bởi vậy, lúc ta đang ngái ngủ hỏi thân binh của Tôn Sách xem hắn đã đi đâu, hắn trả lời ta, sáng sớm đã ra ngoài đi săn, ta chỉ ngây người một chút nhưng cũng không phản ứng thái quá. Lúc ta đang ăn điểm tâm, đầu óc mới có phản ứng: Tôn Sách không ở đây, hắn đã đi săn. Hắn đi săn sao tâm thần ta thấy không yên? Nghĩ đến đây, ta giật mình túm thân binh kia hỏi: “Ngô hầu đi săn có vị tướng quân nào đi theo không?” Hắn kỳ quái nhìn ta nói: “Không ai đi theo, chỉ có một ít thân binh tùy tùng đi cùng.” Nghe hắn nói, ta lập tức mười hai phần khẩn trương, dự cảm bất an ập đến. Ta quăng chén, xoay người dẫn ngựa chạy đi.

Cũng may ta từng theo Tôn Sách đến vùng núi phụ cận nhiều lần, lộ tuyến đã quen, lập tức phóng ngựa thật nhanh, trong lòng không ngừng cầu nguyện Tôn Sách ngàn vạn không được xảy ra sự cố, chỉ mong ta cả nghĩ. Dọc theo con đường mấy ngày trước vẫn đi, ta chạy tới những nơi Tôn Sách thường thích tới, không thấy người, có điều loáng thoáng nghe thấy âm thanh. Ta âm thầm thở phào, hướng bên kia chạy tới. Lúc ta đến được triền núi phía trước, thấy mấy thân binh của Tôn Sách đang nhàn nhã dắt ngựa đi tản bộ. Ta vội vàng hỏi: “Ngô hầu đâu?” Mấy thân binh kia cười nói: “Triệu tiên sinh cũng đến sao? Tướng quân ở bên kia.” Ta nhìn theo hướng họ chỉ: “Đâu có người đâu! Các người vì sao không đi theo?” Tiểu binh cười

nói: “Ngựa chúng tôi chạy chậm, theo không kịp. Có người đi theo rồi, chúng ta cứ từ từ ở chỗ này đi dần.” Ta nói một mạch: “Các người sơ suất quá. Vạn nhất đại nhân có chuyện gì thì biết làm sao? Còn không đi theo ta.”

Không để ý mấy tiểu binh có nghe hay không, ta tự đánh ngựa hướng bên kia chạy tới. Tiểu Bạch của ta tốc độ rất nhanh, quả nhiên dọc đường thấy thêm mấy kẻ đang dắt ngựa, chậm rì rì đi tới, đây chính là thói quen của bọn họ. Lúc ta nhìn thấy Tôn Sách, thân binh cũng đã bị bỏ sau rất xa. Mà Tôn Sách người kia bộ dạng đặc ý hả hê xách theo hai con thỏ cùng một con chim trĩ trở về. Nhìn thấy ta, hần nhướng mi nói: “Tử Vân, xem này, lại có cơ hội cho người thể hiện tay nghề!” Ta thở phào một hơi: “Tốt lắm, huynh đứng là sẵn thú thành nghiệm rồi. Chẳng nói gì với ta đã chạy tới tận đây.”

Tôn Sách cười lớn: “Người lười như vậy, ta không thêm chờ người!” Ta hừ hừ: “Huynh đó, không phải ta đã nói không cho huynh đi một mình rồi sao! Huynh lúc này không phải một thân một mình nữa, bao nhiêu quốc gia đại sự đều đặt lên mình huynh, thật là.” Tôn Sách đình đạc cười: “Không phải đi chơi thôi sao, đừng nói đạo lý lớn lao như vậy chứ?” Ta chỉ biết lắc đầu cười, tiện tay nhận con thỏ từ hần: “Được, đủ béo.”

Chúng ta hai người cười nói cùng nhau trở về, đột nhiên giữa đường một người đi tới. Ta ngăn người nhìn, một người mặc trang phục sơn dân bình thường, có điều tay hần để sau người. Ta lập tức khẩn trương, lướt tới chặn trước ngựa Tôn Sách hỏi: “Người là ai? Sao lại ở đây?” Tôn Sách ngạc nhiên nhìn ta. Người kia ngẩng đầu nói: “Quân gia, tiểu nhân là người thôn bên, tới đây chặt củi, kiếm củi.” Chặt củi, kiếm củi? Ta cẩn thận nhìn hần, không giống lắm, tay vẫn để sau lưng, da dẻ khuôn mặt quá tinh tế tỉ mỉ, căn bản không giống người trong núi. Ta liền cảnh giác, quay lại nhìn quanh một chút, không có động tĩnh gì. Thích khách sẽ có ba người, đây chỉ có một, chẳng lẽ do thần kinh ta quá nhạy cảm? Mặc kệ chuyện đó, ta vội la lên với Tôn Sách: “Bá Phù, trong lòng ta bất an, chúng ta đi nhanh lên.” Tôn Sách cười: “Nơi này có kẻ địch sao? Người đứng là nhất gan.” Ta nhất gan? Còn chưa đợi ta châm biếm trở lại, biến cố đã phát sinh.

Ngay sau đám cây cối cách chúng ta không tới mười thước, đột nhiên có tiếng gió, một trước một sau, bốn mũi tên phóng thẳng tới ta và Tôn Sách. Ta kinh hãi không kịp nghĩ gì, vội vàng nhào tới chỗ Tôn Sách. Tôn Sách đột nhiên gặp chuyện, phản ứng cũng không chậm, hần cúi rạp đầu, thân thể áp xuống phục cả người trên ngựa. Đúng lúc ta nhào lên lưng hần, một mũi tên dài đã cắm vào vai ta, ba mũi khác đều trật đích. Lúc ta từ trên người Tôn Sách quay cuồng lao xuống đất, Tôn Sách cũng lập tức xuống ngựa, mà kẻ kia vẫn chưa có động tác gì. Trời ạ, trên tay hần thì ra cầm một liên hoàn nổ, là loại nổ một lần có thể phóng ra hai mũi tên đơn giản.

Dù ta và Tôn Sách có phản ứng mau đến đâu đi nữa, khoảng cách gần như vậy, mũi tên đội ngọt phóng tới, Tôn Sách cũng chạy không thoát, ta chỉ có thể dùng một con thỏ trong tay đỡ một mũi, mũi còn lại cắm lên ngực phải Tôn Sách. Trong lòng ta căng thẳng, nhìn kỹ, còn đỡ, Tôn Sách bắt được nên mũi tên đâm vào không sâu, không bị thương chỗ yếu hại. Hai người mai phục trong rừng cây cũng đi ra, xem ra bọn chúng cũng chỉ sử dụng liên hoàn nổ, thật may.

Thấy ba người cầm binh khí chậm rãi tới gần, Tôn Sách cả giận gầm lên một tiếng, định tiến lên công kích, nhưng mà người không có binh khí, cung trong tay có thể đánh người sao? Ta vội bước lên trước giữ chặt hần, tiện tay đem Nguyệt nhi nhét vào tay hần, bản thân vỗ vào lưng Tiểu Bạch: “Nhanh đi báo tin.” Đồng thời lớn tiếng hỏi: “Các người là ai?” Ba người thấy chúng ta bị thương, cười lạnh nói: “Tôn Sách, hôm nay cho người chết nhắm mắt, chúng ta là môn khách của Hứa thái thú, vì báo thù cho đại nhân, đã đợi rất lâu.” Tôn Sách hừ lạnh: “Chỉ bằng các người? Xem ta lấy đầu chó của các người đây.” Nói xong áp sát tới ba người, mà ta liền ngồi xổm xuống, chuẩn bị sẵn sàng.

Thấy Tôn Sách trong tay cầm kiếm, một bước lại một bước tới gần, ba tên kia trong mắt xuất hiện quyết tâm liều chết, hô to nhắm phía Tôn Sách, đối với ta coi như nhìn mà không thấy. Tôn Sách tuy rằng bị thương, nhưng võ nghệ không phải thua dột, Nguyệt nhi của ta lại rất lợi hại, cho nên không tới mấy hiệp, ba người đã ngã hai. Đương nhiên, Tôn Sách cũng không thuận lợi như vậy, ta cũng không phải ngồi không, tuy rằng tình hình không cần ta phải lộ ra võ nghệ, nhưng chuyện bất chính ta rất biết làm. Cho nên, bần đất bị ném vào mắt một người, một người khác bị ám khí của ta (đánh vào tròng mắt có thể tính là ám khí đi) làm giạt mình, giúp Tôn Sách đâm xuyên người hần. Đợi lúc Tôn Sách làm thịt tên sáng mắt còn lại, nhìn sang ta đang bị tên hồng mắt đuổi chạy loanh quanh (là giả bộ! Ta đâu có võ nghệ đâu). Tôn Sách

nhìn thấy buồn cười, chạy tới thuận thực giải quyết hẳn.

Lúc thân binh của Tôn Sách chạy tới, chúng ta đã chấm dứt mọi chuyện. Có điều, thở phào nhẹ nhõm một hơi ta cuối cùng phát hiện màu sắc máu chảy ra từ vết thương trên ngực Tôn Sách không bình thường. Đầu ta nổ tung, trời ơi, trên tiền thật sự có độc. Không để ý chuyện gì nữa, ta hô lớn một tiếng: “Bá Phù, đừng cử động nữa.” Nếu động, máu lưu thông càng nhanh, độc sẽ xâm nhập vào tâm mạch. Tôn Sách nghe tiếng ta kêu lên còn đang ngẩn người, ta đã nhào tới, đè hẳn nằm ra đất, xé y phục hẳn lộ ra miệng vết thương. Thuốc trị thương trong tay không thể tẩy sạch độc trên miệng vết thương, ta nghĩ một chút, liền trực tiếp dùng miệng hút máu độc ra.

Tôn Sách kinh hãi giãy dụa: “Tử Vân, ngươi đang làm gì?” Ta dùng sức ngăn hẳn lại: “Đừng nhúc nhích, trên tiền có độc, ta nhất định phải hút máu độc ra.” Tôn Sách không dám động nữa, trơ mắt nhìn ta từng ngụm từng ngụm mút miệng vết thương, phun máu độc ra ngoài. Hút được hơn hai mươi ngụm, máu phun ra đã có màu bình thường, đợi máu đỏ sẫm mang ánh xanh biến thành màu đỏ, ta cuối cùng xoay người ngồi xuống bên cạnh, vô lực sai tiểu binh bên cạnh: “Đem dược này nghiền ra, đắp lên vết thương của tướng quân. Đem túi nước cho ta.” Tiểu binh vội vàng làm theo. Ta nhận túi nước, súc miệng kỹ lưỡng, mặc dù không có tác dụng nhiều, nhưng vẫn phải làm. Không biết đã nuốt bao nhiêu máu độc vào bụng, chắc là không nhiều lắm. Chỉ cần không trực tiếp chạy vào máu sẽ không thành vấn đề lớn!

Tôn Sách nhìn thấy ta kiệt sức, lo lắng hỏi: “Tử Vân, ngươi không sao chứ? Vết thương trên người người...” Ta cúi đầu nhìn miệng vết thương của mình, cũng thấy màu đỏ sẫm ánh xanh, có điều chỉ là rách da, không nặng lắm: “Ta không sao, chỉ là rách da thôi. Bá Phù, nghe lời ta, đừng cử động, đợi bọn họ làm cáng đưa huynh về, ta sẽ chế thuốc cho huynh.” Tôn Sách gật đầu: “Hai chiếc cáng, người cũng ngồi mà về.” Chờ đám tiểu binh kia đưa chúng ta về tới quân doanh, bọn Trình Phổ giật nảy mình, vội vàng đón vào. Ta cố gắng chống đỡ lấy ra hai phần thuốc, để bọn họ đem đi nấu, thấy Tôn Sách dùng xong, rốt cuộc không duy trì được nữa, ngủ luôn.

97. Phượng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 97: Nhân Tâm Khó Đo

Ta bị đánh thức dậy bởi một tiểu binh rót thuốc vào miệng khiến ta bị nghẹn: “Khụ, khụ, khụ...” Ta vô lực nói: “Trời ạ, có cách dứt thuốc như vậy sao?” Tiểu binh vội nói: “Bọn tôi sợ ngài bị hôn mê.” Ta nghe thấy rất buồn cười: “Yên tâm, ta không sao, đang ngủ thôi.” Nghe trong doanh trường có tiếng nói, Trình Phổ liền bước vào hỏi: “Ngươi tỉnh rồi?” Ta nhìn ông ta: “Lão tướng quân, ta ngủ bao lâu rồi?” Ông ta cười nói: “Không lâu lắm, mới hai canh giờ.” Ta nhắc người, thật nặng nề: “Ồi, sơ suất quá. Bá Phù thế nào?” Trình Phổ cười nói: “Ngô hầu không sao, dùng xong thuốc của người giờ đang ngủ!”

Ta vội hỏi: “Miệng vết thương của hẳn có thấy máu màu lục chảy ra không?” Trình Phổ lắc đầu: “Miệng vết thương không có vấn đề gì lớn, cũng không chảy máu nữa. Quân y xem bệnh xong nói mạch của ngài đập rất vững vàng.” Vậy là tốt rồi, ta thở phào: “Tốt quá. Xem ra xử lý coi như kịp lúc, độc trên người Bá Phù không còn nhiều lắm, uống thuốc nữa sẽ không có vấn đề gì.” Trình Phổ nhìn ta ngập tràn cảm kích: “Cảm ơn người, Triệu Tử Vân. Thân binh đi theo Ngô hầu đã nói cho chúng ta biết. Người có sao không? Vết thương của người cũng có độc mà!” Lúc này đầu ta vẫn còn choáng váng, xem ra, độc trong cơ thể ta còn nhiều hơn so với Tôn Sách: “Chắc không có vấn đề gì lớn. Ta là đại phu, sẽ chữa trị tốt cho mình, chỉ cần Bá Phù không sao là được rồi.” Trình Phổ thở dài: “Người nắm chắc sẽ giải được độc sao? Chúng ta sắp hạ lệnh rút quân, bên kia đang đi tìm Hoa thần y rồi.” Không tin tưởng ta? Ta cũng không tin chính mình. Đối với chất độc, đặc biệt chất độc từ thực vật chế ra, kiến thức của ta không đủ. Có điều, trở lại Khúc A điều trị, Tôn Sách vẫn gặp nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, ta nhóm dậy nói: “Lão tướng quân, ta đi thăm Bá Phù. Loại độc này có thể rất lợi hại, ta có chút lo lắng.” Trình Phổ vội đỡ ta: “Đừng gấp! Quân y nói rồi, mạch tướng Ngô hầu vẫn bình thường, hẳn là không có vấn đề gì.” Ta đứng thở hổn hển mấy hơi rồi nói: “Không được. Lão tướng quân, độc này ở bên trong, khó nói rõ được. Ta vẫn lo mấy quân y kia của các người, phải tự mình bắt mạch xem sao.” Trình Phổ không ngăn được ta, đành lệnh cho thân binh dìu ta vào doanh trường của Tôn Sách.

Tôn Sách quả nhiên vẫn đang ngủ, thuốc an thần ta cho vẫn còn tác dụng. Ta bước tới bên giường, nắm cổ tay hắn bắt mạch, vẫn đập rất yên ổn, nhưng sau một lúc nghe, ta cảm giác được trong mạch đập có một tia dị thường, xem ra độc trong mình Tôn Sách đúng là chưa bị hút hết. Cũng phải, sau khi hắn trúng tên còn vận động mạnh, khẳng định độc tố đã đi vào máu. May mắn mũi tên xâm nhập cơ thể không sâu, cho ta đủ thời gian hút máu độc ra.

Thấy ánh mắt khẩn trương của Trình Phổ, ta cười cười: “Đúng là không có vấn đề gì lớn. Có điều, độc tố trong cơ thể Bá Phù trước mắt chưa tiêu trừ hết, đừng để huynh ấy vận động. Ta cho thêm ít thuốc, huynh ấy dùng rồi độc tố sẽ hết. Đợi lúc trong cơ thể hết sạch độc rồi mới hoạt động được, chúng ta sẽ đưa về đường thương.” Trình Phổ gật đầu: “Chúng ta tin vào y thuật của người.” Ta cười khỏ, vừa rồi còn hoài nghi, giờ lại tin rồi, ôi.

Sự tình phát triển đúng như ta hy vọng, thuốc ta cho rất đúng bệnh. Năm ngày sau, trong cơ thể Tôn Sách đã hết độc. Nghe tuyên bố của ta, mọi người đều yên tâm, đương nhiên, ngoại trừ Tôn Sách, vì hắn đang lo lắng cho ta. Từ lúc ta trở lại trong doanh vẫn còn sốt nhẹ, ta biết rõ, vì Tôn Sách hút độc ra, lại không áp dụng biện pháp tự bảo vệ, ta trúng độc nặng hơn hắn, phát sốt chính là kết quả cơ thể cùng độc tố đấu tranh với nhau. Trong năm ngày đó, ta một lòng ở bên cạnh hắn, bản thân không được nghỉ ngơi, tinh thần cực kém. Cho nên khi cảm giác được độc tố trong người Tôn Sách đã triệt để tiêu trừ, ta cũng nằm thẳng giường không suy nghĩ gì nữa.

Thương thế Tôn Sách tuy rằng không nặng, nhưng bị giày vò như vậy, tổn thương với hắn cũng lớn, thân thể rất yếu. Hắn cũng hiểu trong thời gian ngắn không thể chinh chiến sa trường, lại nhìn bộ dáng của ta, cũng đồng ý về Khúc A chữa bệnh. Đồng thời hắn hạ lệnh, để Chu Trị, Bộ Liên đi Ba Gò gọi Chu Du về. Để lại đại quân tập kết ở Đan Đồ, đoàn người chúng ta trở lại Khúc A. Ba ngày sau, Chu Du cũng chạy tới.

Sau khi về Khúc A, ta vẫn ở trong phủ của Tôn Sách. Thứ nhất vì ta lo cho vết thương của hắn, kiên trì tự mình bốc thuốc, xem chừng hạ nhân sắc thuốc, tự mình đem cho Tôn Sách dùng. Bởi vì ta sợ, sợ kẻ có ý đồ riêng nhân cơ hội làm hại Bá Phù. Thứ hai, Tôn Sách cũng lo lắng cho ta, bởi ta vẫn bị sốt nhẹ, hiển nhiên sức mạnh loại độc này rất lớn. Sự kiên trì chiếu cố của ta dành cho hắn khiến hắn vô cùng cảm động, ta cũng không thể nói cho hắn biết nguyên nhân. Đợi sau khi Chu Du trở về, ta rốt cục cũng thở phào một hơi, không thể nói thật với Tôn Sách, nhưng có thể nói với Chu Du, cũng nhất định phải cho Chu Du biết.

Cho nên, lúc chỉ có hai chúng ta trong phòng Tôn Sách, thấy Tôn Sách uống thuốc của ta lăn ra ngủ rồi (tên gia hỏa này không thành thật, không chịu nằm yên, không có cách nào, ta chỉ biết mỗi ngày tăng thêm lượng an thần trong thuốc, để hắn ngủ nhiều thêm một chút), ta mới nói với Chu Du: “Huynh trở về, ta có thể nghỉ ngơi vài ngày rồi. Công Cẩn huynh, ta thật sự rất mệt mỏi.” Chu Du nhìn ta cười: “Tử Vân, ta biết lần này thật sự phải cảm ơn người. Có điều, bản thân mình yếu như vậy, lại thêm lo lắng quá, cương quyết muốn tự mình chăm sóc Bá Phù. Trong phủ nhiều người, người đứng là tự chuốc khổ.”

Ta tự chuốc khổ? Hừ: “Công cẩn huynh, ta là lo lắng thật sự. Kỳ thực độc trong cơ thể ta nặng hơn, ta cũng phải nghỉ ngơi vài ngày. Nhưng mà, có chút chuyện không thể để Bá Phù biết, huynh đến rồi, ta sẽ đem giao huynh ấy cho huynh.” Thấy ánh mắt khó hiểu của Chu Du, ta cười khỏ tiếp tục nói: “Huynh phải ở bên cạnh coi chừng huynh ấy, tất cả đồ ăn đem tới nhất định phải qua tay huynh, tự mình thấy bọn họ làm mới được. Không tự mình nhìn họ làm, không thể cho Bá Phù dùng. Thuốc cũng phải phải thân binh của huynh tự nấu, huynh trông chừng trong lúc nấu, hiểu không?” Chu Du rất thông minh, nghe xong ta nói, ánh mắt trở nên khẩn trương: “Tử Vân, ý người là gì, chẳng lẽ ở trong này có người...”

Ta gật gù: “Lòng người khó dò, không thể không phòng. Bá Phù thích săn thú, mặc dù ta và huynh đều biết, nhưng mấy môn khách của Hứa Cống cũng biết, khiến ta hoài nghi. Ta thật sự sợ hãi, thật sự.” Đúng vậy, sớm không tới, muộn không tới, ta đã thay đổi thời gian Tôn Sách đi săn, bọn họ vẫn có thể mai phục ám sát, ta đương nhiên bắt đầu hoài nghi. Nghe xong ta nói, Chu Du cũng gật đầu: “Ta không dám nói người cả nghĩ, có điều, người nói có đạo lý. Kẻ thù của Bá Phù không ít, chú ý thì hơn.”

Ta thở dài, bưng bát thuốc trên án thư bên giường Tôn Sách đưa tới: “Công Cẩn huynh, huynh dùng khăn lụa hút lấy, sau đó về phòng ngâm nước, rồi đem cho gà hoặc gia súc nào đó uống thử xem. Nước ít thôi, nhiều sẽ không có hiệu quả.” Chu Du kinh nghi nhìn ta, ta lắc đầu: “Chuyện khác đừng hỏi ta, lại lịch bát thuốc này sau đó huynh sẽ biết. Còn nữa, hôm nay có thể không sao, mỗi ngày huynh đều phải thử. Thuốc bổ mấy hôm trước ta đều đổ đi, không để ai biết.” Ta nói nghiêm túc như vậy, Chu Du vội vã gật đầu.

Ta nhìn ánh mắt hoang mang của Chu Du, cười khổ: “Có lẽ do ta cả nghĩ. Kỳ thực mấy ngày trước, Phàn A đến thăm bệnh cho Bá Phù, cũng xác định cơ thể huynh ấy không có độc, chuyện này mọi người đều biết. Ta không dám nói như vậy còn có người dám xuống tay. Có điều, Bá Phù bình thường ghét phải dùng thuốc bổ linh tinh, bây giờ là thời điểm hãn yếu nhất, nếu có người nhân cơ hội hại huynh ấy, đây chính là thời cơ tốt nhất, chỉ cần lúc xuống tay để ý một chút, thời gian hạ được kéo dài một chút, vẫn có thể thực hiện được. Cho nên ta vẫn không yên lòng.” Chu Du gật đầu: “Nói như vậy, nếu quả thật có một kẻ địch giấu mặt, chỉ cần lần này hãn không hạ thủ, chúng ta cũng không tóm được. Có điều, về sau nên cẩn thận một chút mới được. Tính tình Bá Phù nóng nảy, lúc ngài ấy mang bệnh, chúng ta khó mà nói được, đợi ngài ấy khỏe hơn, vẫn phải nhắc nhở, đem người trong phủ lọc qua một lần.” Tâm địa các người thật đơn thuần.

Ta nhìn Chu Du: “Công Cẩn, thực xin lỗi, chuyện này không thể nói cho Bá Phù biết. Suy nghĩ của huynh có chút đơn giản quá, quyền lực rất dụ người, nhân tâm khó dò! Ta nói với huynh, một phần muốn huynh chứng thực ý nghĩ của ta, hai là muốn huynh luôn luôn chú ý chuyện này, ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Bá Phù.” Chu Du nghe không thể nói cho Tôn Sách, miệng há rộng hỏi: “Triệu Như, người... Người sao lại nghĩ tới chuyện đó, người lại hoài nghi... Hay là người biết chuyện gì?”

Ta lắc đầu, không thể nói cho các người biết đây là Vũ ca ca cho ta biết: “Ta cũng hy vọng là kẻ thù bình thường. Có điều, việc gì cũng phải nghĩ kỹ, đại khái là thói quen suy nghĩ của thương nhân. Còn nữa, vì tranh giành quyền lực, ta đã thấy qua không ít. Huynh không biết, ta từng bị người ta mời tới, cho ta một số tiền lớn muốn ta hạ độc người nhà của hãn. Ôi, nhân tâm đó, chính là độc nhất.” Chu Du không nói gì, cúi đầu trầm tư một lát: “Ta hiểu rồi, người yên tâm, ta sẽ điều tra rõ chuyện này. Người yên tâm dưỡng bệnh đi.” Ta rất mệt mỏi, nghe hãn nói vậy cũng an lòng, tự đi nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau đó, ta cho Tôn Sách dùng thuốc đúng thời gian, thương thể của hãn hồi phục cực nhanh, người cũng không nằm một chỗ nữa, trái lại mỗi ngày đều tới thăm ta. Chu Du theo lời ta dặn dò, luôn ở bên cạnh Tôn Sách, mọi đồ ăn uống đều tự mình kiểm tra, không chỉ của Tôn Sách, của ta hãn cũng giám sát. Nằm được vài ngày, thân thể ta cũng dần khôi phục bình thường. Không thể không bội phục đồ đệ của Hoa Đà rất có năng lực, Phàn A đối với độc vật hiểu biết hơn ta, thuốc ông ta kê sau khi dùng khỏe lại rất nhanh. Nhưng mà, ông ta đối với thuốc trị thương của ta cũng rất hứng thú, bởi vì ta so với ông ta ở phương diện này lại mạnh hơn.

Sau khi thương thể của Tôn Sách hoàn toàn bình phục, ta cũng rời khỏi Tôn phủ, trở lại hiệu thuốc. Chuyện gặp phải lần này hoàn toàn vượt quá suy nghĩ của ta. Địa điểm thích khách mai phục, thủ pháp ám sát đều khác với những gì Vũ ca ca nói, khiến ta chuẩn bị không tốt. Thêm một lần nữa ta cảm giác được bản thân chỉ dựa vào trí nhớ của Vũ ca ca vẫn không được. Một lần ở Uyển thành, lần này lại cũng khác, xem ra ta phải chú ý bất kỳ sự việc nào sau này.

Tôn Sách rất không tình nguyện để ta rời Tôn phủ. Sự việc lần này, ta liệu lĩnh hút độc cho hãn, đã lấy được tâm của hãn và Chu Du, cũng giống như ta, tình cảm bằng hữu từ lợi dụng biến thành chân thật. Ánh mắt những tâm phúc của Tôn Sách ở Giang Đông nhìn ta cũng từ khinh thường biến thành tán thưởng. Trong lòng ta cũng có những hương vị không nói nên lời, chua xót, ngọt ngào, bất đắc dĩ, thống khổ, kỳ vọng, cái gì cũng có. Hai ngày ngầy ngốc suy nghĩ, ta cuối cùng thuyết phục chính mình: bằng hữu thì bằng hữu, tri kỷ thì tri kỷ, bất kể là ai, trước tiên cứ hưởng thụ loại tình cảm này đã, chẳng sợ sẽ bị bọn họ mang chết. Đợi sau này lúc chúng ta thật sự trở thành địch nhân, ta nhất định cố hết sức giữ lại tính mạng bọn họ, làm trọn tình bằng hữu. Tuy rằng xưa nay trung nghĩa khó vẹn toàn, nhưng ta phải nghĩ cách làm được, đúng vậy, ta phải làm được.

Trong lòng Chu Du lúc này không tốt lắm. Hãn theo lời ta nói, vài ngày liền đem thuốc bổ trong Tôn phủ đổ vào túi da mang về nhà. Có điều không như ta dặn dùng động vật làm thí nghiệm, mà dùng chính thân binh của mình. Kết quả thí nghiệm chứng thực hoài nghi của ta, không, là chứng thực suy đoán của Vũ ca ca. Trong bát canh quả nhiên có độc dược. Hàm lượng tuy không nhiều, nhưng ngày dần tích tụ, chưa tới nửa năm nhất định khiến Tôn Sách chết. Nhìn đại phu mình mời tới khám cho chính thân binh của mình, Chu Du nhấm nháp, lặng lẽ mang cả thân binh và đại phu xui xẻo kia lừa ra khỏi thành rồi giết sau đó mai táng. Đây là chuyện ta không nghĩ đến.

Ngồi trong hậu hoa viên phủ Chu Du, hai chúng ta nhìn Chu Dận vui đùa cùng Tiểu Kiều, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Ta cười nói: “Công Cẩn huynh, Tiểu Kiều tử thật đẹp, thật ôn nhu, Dận nhi thật biết

nghe lời, huynh rất có phúc khí.” Chu Du cũng mỉm cười: “Đúng vậy, Du đúng là có phúc khí. Đúng rồi, Tử Vân, ngươi thì sao? Đã có vợ hay chưa?” Mặt ta có cảm giác nóng lên, có điều vẫn nói: “Có, ở Hứa Đô. Có điều nàng không xinh đẹp như Tiểu Kiều tỷ tỷ.” Chu Du cười: “Tử Vân, ngươi cứ gọi Kiều nhi là tỷ tỷ, ta thấy ngươi nhận nàng làm tỷ tỷ cũng được. Nàng cũng rất thích ngươi, đặc biệt thích nghe tiếng sáo của ngươi.” Ta tất nhiên rất cao hứng: “Tốt lắm, huynh nói rồi đó. Từ hôm nay, ta thật sự gọi tỷ tỷ, huynh không được ghen đâu.” Chu Du cười lớn.

Nói cười tuy cao hứng, đáng tiếc hôm nay Chu Du gọi ta tới phủ là có chuyện nghiêm túc. Bởi vậy, sau khi Tiểu Kiều đưa nhi tử rời đi, Chu Du thở dài: “Tử Vân, ta không thể không phục ngươi, nếu ngươi không áp dụng biện pháp phòng bị, có lẽ thực sự sẽ xảy ra chuyện.” Ta nhìn hắn, trong lòng căng thẳng: “Ta đoán đúng, phải không? Huynh đã điều tra ra kết quả?” Chu Du nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy. Loại độc này xuất xứ từ bộ tộc Sơn Việt. Nói đúng ra, nó không phải độc, chỉ là một loại cây thủy sinh trong núi. Bình thường dùng với người vô hại, nhưng nếu dùng sau khi bị thương, thân thể sẽ từ từ sinh ra độc tố, mà độc sẽ chậm rãi ăn mòn nội tạng, bị nhẹ thì thân thể suy yếu, không có năng lực hoạt động nữa, bị nặng sẽ dẫn tới tử vong.” Tuy rằng sớm biết kết quả, nhưng ta vẫn rùng mình: “Thật sự có chuyện như vậy sao! Trời ạ, nhân tâm thật khó dò. Công Cẩn, nhìn dáng vẻ huynh, người đó là ai huynh cũng biết rồi, phải không? Về sau huynh tính thế nào?”

Chu Du cau mày: “Việc này vô cùng khó làm. Ta cũng không dám nói với Bá Phù, hắn tuyệt đối không chịu nổi. Bá Phù luôn luôn coi kẻ kia là người nổi nghiệp mình, luôn nói với chúng ta, nếu có một ngày mình gặp bất hạnh, sẽ cho kẻ kia kế thừa mọi thứ. Nhưng mà, ta thật không ngờ, hắn lại khẩn cấp như vậy.” Ta cũng thở dài: “Lúc tham vọng quyền lực không được thỏa mãn, con người sẽ trở nên cực đoan. Có điều, lần này không đạt được mục đích, ta sợ sẽ có lần sau. Còn nữa, lỡ như hắn hoài nghi huynh đã phát hiện ra bí mật của hắn, ta sợ hắn sẽ gây bất lợi cho huynh!” Chu Du đứng dậy: “Chuyện này ta không sợ. Những người tham gia điều tra đều là thân vệ của ta, đại phu chứng thực chất độc và thân binh thí nghiệm kia ta cũng đã giết cả, người yên tâm đi.”

Ta giật mình: “Trời ơi, huynh dùng người làm thí nghiệm? Huynh thật là...” Chu Du nhìn ta cười khổ: “Phương pháp người nói ta sợ không chính xác. Chuyện này chỉ có thể làm vậy, người không thể mềm lòng. Ta cũng không có cách nào.” Ta hiểu được hắn, nhưng mà, là hai nhân mạng đó! Ta cười khổ lắc đầu: “Huynh quá cẩn thận rồi. Thôi bỏ đi, người cũng đã chết, nói nữa cũng chẳng ích gì. Sau này phải làm sao huynh đã nghĩ chưa?” Chu Du nhìn bầu trời: “Ta gọi người đến, chính là muốn nghe ý kiến của ngươi. Dù sao người bên cạnh Bá Phù lúc nào cũng gây nguy hiểm.” Ta đứng cạnh hắn nói: “Đúng vậy, chuyện này không dám nói với Bá Phù, ít nhất hiện giờ không thể nói. Công Cẩn huynh, huynh vẫn nên nghĩ cách để Bá Phù đẩy hắn ra ngoài trấn thủ một quận. Dù sao tuổi hắn cũng lớn rồi, để hắn ra ngoài rèn luyện. Kỳ thực hắn có thực tài, có bản lĩnh trấn thủ một thành, quan hệ với các nhân sĩ địa phương cũng tốt!” Chu Du gật đầu.

Sau khi thân thể chúng ta đều hoàn toàn bình phục, theo tính cách của Tôn Sách sẽ lập tức muốn đi Đan Đồ, vẫn là ta nói với mọi người, thân thể hắn nhất định phải nghỉ ngơi điều dưỡng hai, ba mươi ngày mới có thể vận động mạnh, nếu không sẽ ảnh hưởng về sau. Theo mọi người khuyên giải, cuối cùng Tôn Sách đồng ý ở lại Khúc A nghỉ ngơi nửa tháng. Ta cũng thăm thử phào, có nửa tháng này, bọn Trần Đăng chắc cũng chuẩn bị phòng thủ cẩn thận rồi. Tuy rằng, ta hết sức muốn Tôn Sách hủy bỏ kế hoạch lần này, đáng tiếc hắn tuyệt đối không nghe lời. Chu Du đã trở về, hắn càng nắm chắc sẽ lấy được Quảng Lăng, ta lo lắng cũng vô dụng, đành phải kéo dài một ngày tính một ngày.

Mấy ngày nay, chúng ta hai người trong lòng hiểu mà không nói chăm sóc cho Tôn Sách, đặc biệt chú ý không để hắn tiếp xúc với đồ ăn của người nào đó. Chu Du từng rất uyển chuyển đề xuất cho người này đi Lư Giang, nhưng Tôn Sách cự tuyệt, hắn vẫn muốn giữ người đó bên mình. Chu Du nói để người này ra ngoài rèn luyện, sau này mới có thể thực sự trưởng thành, Tôn Sách trả lời, đợi lấy được Quảng Lăng hãy nói, chúng ta hai người cũng không thể làm gì được. Cũng may, miệng vết thương của Tôn Sách đã hoàn toàn bình phục, cho dù kẻ kia muốn hạ độc cũng tạm thời không có cơ hội. Điều duy nhất chúng ta sợ là hắn sẽ đối độc được, bởi vậy, ta kiên trì mỗi ngày đều bắt mạch cho Tôn Sách. Sau này, Chu Du phân tích hắn sẽ không làm chuyện quá lộ liễu, ta mới cảm giác được mình đã quá mức lo lắng.

Ta cùng Chu Du ưu sầu vì nguy cơ bên cạnh Tôn Sách, tâm tình Tôn Sách lại rất tốt, còn từng đắc ý nói với Trương Chiêu: “Ta đã nói rồi, Tử Vân là người nặng tình nặng nghĩa. Lần này hắn không để ý nguy

hiểm của bản thân, hút máu độc cho ta, các ông chắc không còn gì để nói nữa!” Đám người Trương Chiêu, Trình Phổ gật đầu lia lịa. Sau khi ta biết chuyện, trong lòng cười khỏ không thôi: nhân tâm khó dò, ta nào có phải tất cả đều muốn tốt cho người, ta đang lợi dụng các người đó!

98. Phương Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 98: Thần Tiên

Từ sau khi ta và Tôn Sách hoàn toàn bình phục, mỗi ngày đều chỉ biết ăn chơi. Đương nhiên, ta vẫn thường xuyên đến được điểm nghe chiến báo từ phương bắc ở chỗ bọn tiểu nhị. Tào Tháo đã tới Quan Độ, đại quân Viên Thiệu vẫn đang chậm rì hành quân về phía đó, hai bên còn một thời gian nữa mới chạm mặt, tin tức Tào Hồng diệt Hàn Tuân đã đến. Nhữ Nam còn đang loạn, Tào Nhân vẫn chưa giải quyết được uy hiếp từ Lưu Bị. Điều duy nhất trong lòng ta lo lắng chính là: Văn ca ca có thể giết Tào Nhân không? Ngẫm lại, khả năng không lớn lắm, như Vũ ca ca từng nói: Văn ca ca không được Lưu Bị trọng dụng, chỉ đi tập hậu phía sau, nên chắc sẽ không đối trận với Tào Nhân. Ôi, kiên nhẫn chờ tin tức vậy!

Hôm nay, Tôn Sách lại mang đám chúng ta tới Đức Dụ tửu lâu. Rượu của ta rất dễ uống, lại có thể thỏa mãn khẩu vị khác nhau của kẻ có tiền. Chu Du thích Bách Hoa Mật, Tôn Sách lại thích Thẩm Xuân tửu, kiếm tiền rất tiện. Lúc này, chúng ta đang ngồi bên cửa sổ, nhìn người đi lại dưới lầu, uống rượu nói chuyện phiếm rất tự tại, chẳng qua ta và Chu Du trong lòng còn chút vướng mắc, không dám tận hưởng.

Đúng vào lúc uống rượu vui vẻ nhất, đột nhiên thấy tiếng ồn ào dưới lầu, chúng ta xuống nhìn, thấy một người khoác áo dài trắng, ba sợi râu dài phiêu phiêu trước ngực. Khuôn mặt sáng sủa, khóe miệng khẽ cười, gật đầu chào hỏi mọi người đang chen chúc xung quanh, thật sự có bộ dạng thể ngoại cao nhân. Mà bên đường thật sự có rất nhiều người quỳ bái ông ta, cực kỳ thành tín. Nhìn dáng vẻ, ông ta có lẽ chính là thần tiên Vu Cát. Ta quay đầu nhìn trong phòng, quả nhiên người đi mất một nửa, sắc mặt Tôn Sách bắt đầu tối tăm.

Thấy chỗ ngồi đã trống mất phân nửa, lại nhìn phía dưới mọi người quỳ bái Vu Cát, Tôn Sách cuối cùng không nhịn được, cả giận nói: “Ồ dưới là yêu nhân phương nào? Mau bắt cho ta!” Tùy tùng đi theo vội nói: “Người này họ Vu, tên Cát, ngụ ở phía đông, thường lui tới đất Ngô, thi hành pháp thuật, cứu người bách bệnh, không bệnh nào không trừ được. Bình thường được gọi là thần tiên, không thể coi thường.” Bọn họ nói chưa dứt lời, Tôn Sách nổi giận thét lên: “Nhanh chóng bắt giữ! Ai kháng lệnh chém!” Ta nhìn Chu Du một cái ra hiệu. Chu Du tiến lên cười nói: “Bá Phù tội gì tức giận vì kẻ này, chẳng qua là ngu dân không biết lễ nghĩa thôi. Chúng ta uống rượu, đừng để ý nữa.” Tôn Sách lắc đầu: “Người như thế dùng mấy chuyện hư vô lường gạt mọi người, nhẹ thì giả thần giả quỷ lừa tiền, nặng sẽ khiến mọi người coi mình là trung tâm, tới lúc thuận tiện sẽ lập thành tà giáo, trong loạn thế hồ ngôn loạn ngữ. Chính là thủ đoạn của bọn giặc Hoàng Cân. Sao có thể dung túng?”

Bọn tùy tùng bắt đắc dĩ, đành phải xuống lầu giải Vu Cát lên. Tôn Sách quát lớn: “Cuồng đạo sao dám mê hoặc lòng người!” Vu Cát bái lạy nói: “Bần đạo là đạo sĩ cung Lang Gia, thời Thuận Đế từng vào núi hái thuốc, lấy được sách thần trong suối Dương Khúc, tên gọi “Thái bình thanh linh đạo”, toàn bộ đều là thuật trị bệnh. Bần đạo được sách, chỉ biết thay trời hành đạo, phổ cứu vạn người, chưa từng lấy ai tài vật, sao lại nói mê hoặc lòng người?” Tôn Sách hừ một tiếng: “Người chưa từng lấy tài vật của ai, vậy y phục ăn uống từ đâu mà có? Nếu không lấy đồ của người khác, chính là cách làm của Trương Giác, nay nếu không trừ tất sinh hạn hoạn!” Liền lệnh tả hữu dắt xuống lầu chém ngay lập tức.

Trương Chiêu vội đứng dậy can gián: “Vu đạo nhân ở đất Giang Đông đã mấy chục năm, chưa từng phạm pháp, không thể sát hại.” Tôn Sách hừ lạnh: “Yêu nhân như thế, ta giết hẳn có khác gì giết heo giết chó!” Chúng quan đều khỏ can, Tôn Sách giận nói: “Các người đều là trí giả, vì sao không để ý? Chuyện thứ sử Giao Châu Trương Tân, vì tin tà giáo, đánh trống đốt hương, thường lấy khăn hồng quấn đầu, tự cho rằng có thể hỗ trợ quân uy, sau vẫn bị địch quân giết chết. Chuyện vô ích như thế, chư vị tự mình đều biết. Ta muốn giết Vu Cát, chính là cấm tà diệt mê thôi.” Ta cùng Chu Du nhìn nhau, đều không nói gì. Có điều, ta thấy cũng lạ, Vu Cát này cũng chẳng nói gì, chẳng lẽ ông ta thật không sợ chết, hay cho rằng Tôn Sách

sẽ không giết mình? Thấy mọi người vẫn tiếp tục cầu tình, Tôn Sách tuy rằng giận dữ, nhưng nể mặt mọi người, lệnh mang Vu Cát bỏ tù để xử trí sau.

Lúc mọi người thấy Tôn Sách nổi giận ùng ùng bỏ đi, Trương Chiêu hỏi Chu Du và ta: “Hôm nay chủ công nổi giận trách Vu Cát, bọn ta khổ sở can gián, hai người các ngươi với chủ công đều có tình bằng hữu huynh đệ, sao không nói lời nào?” Chu Du cười: “Ta có khuyên, nhưng vô dụng.” Ta cũng cười: “Tử Bô tiên sinh, các ông không rút ra kinh nghiệm gì cả. Lúc trước Bá Phù vì sao muốn giết Cao Đại?” Đám người Trương Chiêu a một tiếng. Ta nói tiếp: “Bá Phù trời sinh nóng nảy, tất cả các người đều coi trọng người kia, hoàn toàn không để ý mặt mũi huynh ấy, rượu ngon tiệc vui bỗng dưng mất nửa số người, không phải xem trọng Vu Cát kia hơn sao? Nếu các người đều có lòng vì chủ, sao lại làm như vậy? Giữa lúc huynh ấy đang tức giận, mọi người lại ép huynh ấy không giết Vu Cát, còn cầu xin giúp, hậu quả sẽ ra sao? Việc ngốc nghếch hại người hại mình như vậy ta không làm.” Chu Du thở dài: “Bá Phù là người tính nóng như lửa, ngày thường ghét nhất yêu ma tà đạo, việc vừa rồi đúng như Tử Vân nói, không khuyên còn được, một khi đã nói sẽ gây hậu quả ngược lại.”

Ta giải thích một lượt, bọn Trương Chiêu mới tỉnh ngộ, đều đưa mắt nhìn nhau. Trương Chiêu vội hỏi: “Tình thế bây giờ, theo Công Cẩn nên làm sao cho phải?” Chu Du ngẫm nghĩ: “Từ từ hãy nói, nhất định không được cầu xin Bá Phù khoan dung nữa. Để ta nghĩ cách thu xếp ổn thỏa!” Mọi người gật đầu. Ta vội nói: “Ý Công Cẩn ta hiểu. Có điều việc này cũng không thể lập tức giải quyết. Tử Bô tiên sinh, ngài hãy tìm mấy người Bá Phù tin tưởng, mỗi ngày đều tới chỗ Bá Phù cầu xin. Lúc cầu xin đừng dùng cách nói sùng bái thần tiên linh tinh kia, chỉ nói người này y thuật cao siêu, là người có chút cuồng ngạo thôi. Ta sẽ có cách khiến Bá Phù nguôi giận.” Trương Chiêu mọi người đều đã hiểu.

Sau khi ta cùng Chu Du trở về Chu phủ (từ sau khi Tôn Sách khỏe lại, lại đề xuất việc quân, để tránh hiềm nghi, ta ở lại chỗ Chu Du, dù sao hai chúng ta cũng rất hợp nhau khoản đánh đàn thổi sáo), ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện, hỏi hần: “Chuyện Vu Cát, chúng ta có cần cứu tính mạng ông ta không?” Chu Du nói: “Người này biết cách hành sự, hôm nay có thể thấy bất luận quan dân đều sùng bái hần, cũng là người đáng sợ. Có điều, ta thấy người này không phải yêu nhân như Trương Giác, giết người này rất bất lợi cho chúng ta, vẫn là cứu thì hơn.” Ta cười: “Huynh nghĩ cũng giống ta. Nếu đã vậy, huynh lập tức phái người tới trại giam dặn dò ngục tốt không thể lơ lỏng người này, phải để ông ta chịu khổ sở một chút, tốt nhất là trên người có vết máu mới được.” Chu Du hiểu rõ, lập tức gọi thân binh đi truyền lời, cũng đặc biệt nói rõ làm vậy mới có thể cứu tính mạng Vu Cát, thân binh lĩnh mệnh rồi đi.

Lại nói, Tôn Sách trở về phủ, hạ nhân truyền lời nói Lão phu nhân muốn gặp hần. Tôn Sách là người chí hiếu, vội vàng vào gặp mẫu thân. Thì ra, có người biết chuyện đã đem việc hôm nay nói cùng Ngô lão thái thái. Lão thái thái nghe xong, không ngờ nhi tử dám đắc tội thần tiên, người đó rất cao minh, vội cho gọi Tôn Sách tới. Lúc Tôn Sách vào tới hậu đường, Lão thái thái nói với hần: “Ta nghe nói con đem Vu thần tiên bắt trói. Người này từng chữa bệnh nhiều lần, quân dân đều kính ngưỡng, con vạn lần không thể giết ông ta.” Tôn Sách nghe xong, thấy Vu Cát thật lợi hại, lửa giận được cả mẫu thân, cho nên hần trả lời: “Người này là yêu nhân, lấy yêu thuật mê chúng, phải diệt trừ!” Lão phu nhân khuyên giải mãi, Tôn Sách không dám nói không, chỉ nói: “Mẫu thân chớ nghe người ngoài nói bậy, nhi tử đã có sắp xếp.”

Trở lại tiền sảnh, Tôn Sách càng nghĩ càng giận, thật sự không nhịn được, sai người đem Vu Cát trong ngục giải tới, nói hần có lời muốn hỏi. Thủ hạ vâng lời, vội đi truyền lệnh. Lúc Tôn Sách nhìn thấy Vu Cát, tức giận trong lòng quả nhiên tiêu tan bớt. Tên ngục tốt kia đúng là dần, rất biết nghe lời. Nghe thân binh của Chu Du chuyển lời xong, sau khi nói cho Vu Cát biết, mấy người đó quả thật đánh Vu Cát hơn mười roi, khiến ông ta chảy máu. Tôn Sách cho người đến truyền, bọn chúng không dám lơ là, đeo gông nặng cho Vu Cát, giải tới trước mặt Tôn Sách. Nhìn thấy Vu Cát héo rũ người, Tôn Sách trong lòng thấy thoải mái hơn nhiều, cười lạnh hỏi: “Thần tiên há sợ bị dày vò? Bản lĩnh tiên gia của người ở đâu chứ?” Vu Cát cười khổ trả lời: “Tiểu nhân chẳng qua là một thường nhân, có cơ duyên xảo hợp, hiểu được y thuật nên được mọi người tôn sùng thôi.” Tôn Sách không nói thêm lời, sai người trói lại, bắt giam như cũ.

Lúc này, Trương Chiêu bọn họ theo lời ta bảo, vài người lục tục kéo đến xin hộ. Thấy tâm tình Tôn Sách tốt lên, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở phào. Ngày thứ hai, đến lượt Lữ Phạm cầu tình. Hần nói: “Tôi nghe nói Vu đạo nhân có thể hô gió gọi mưa. Bây giờ trời đang hạn hán, sao không lệnh ông ta cầu mưa chuộc tội?” Tôn Sách cười nói: “Nếu đã vậy, để ta xem yêu nhân này thế nào.” Liền truyền lệnh cho Vu ở trong ngục, bảo ngày mai dâng đàn cầu mưa.

Ta cùng Chu Du nghe được dở khóc dở cười, Lữ Phạm này thật là vẽ rắn thêm chân, cứ giam Vu Cát lại vài ngày, tự nhiên có thể thả ông ta ra ngoài, người lại đi nói bậy bạ gì rồi? Thế này thật khó. Cầu mà mưa không xuống còn dễ nói, lỡ mưa thật mới là khó khăn. Trương Chiêu nghe xong, oán trách Lữ Phạm, Lữ Phạm tự biết đã nói sai, trong lòng nóng vội, tối đó chạy tới chỗ Chu Du.

Lúc hán tới, ta và Chu Du đang hóng mát ở hoa viên, nhìn thiên tượng. Lữ Phạm ào ào chạy vào, há mồm định nói chuyện, bị Chu Du thở dài một tiếng, sau đó chỉ sang ta. Ta lại nhìn bầu trời một lúc lâu, thở dài nói: “Vu Cát gặp phải kiếp nạn này, ngày mai chúng ta chỉ có thể làm hết sức, có điều thật khó!” Chu Du khấn trương nhìn ta: “Ngày mai thật sự sẽ mưa sao?” Ta gật đầu. Lữ Phạm nghe xong rất vui vẻ: “Ai da, vậy thì tính mạng Vu thần tiên được cứu rồi.” Ta cùng Chu Du đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn hán. Lữ Phạm thấy biểu hiện của chúng ta, lại liên tưởng lời ta nói vừa rồi, mới ra mồ hôi lạnh: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ ngày mai có mưa lại không tốt?” Chu Du thở dài một tiếng, xoay người bảo ta: “Có cách nào dời lại ngày không?” Ta lắc đầu: “Trừ phi trời không đổ mưa. Tính nét Bá Phù huynh hiểu rõ hơn ta.”

Lữ Phạm muốn phát điên: “Làm sao đây? Trời ạ, ta gây họa rồi.” Thấy Lữ Phạm xoay đi xoay lại, ta cũng sốt ruột: “Công Cẩn, khuya hôm nay huynh có thể bí mật thả Vu Cát, rồi nói ông ta đã tiên hóa không?” Chu Du nhìn ta cười: “Người tỉnh táo không vậy? Kỳ thực sinh tử của người này không quan trọng. Ông trời muốn diệt hán, chúng ta làm được gì?” Ta cau mày nói: “Nói cho cùng, Vu Cát cũng không phải người xấu, ngược lại đã cứu không ít lão bách tính. Lúc này cuộc sống của dân chúng khổ sở, trong lòng muốn có nơi ký thác, có nơi để dựa dẫm. Vu Cát chẳng qua là một sự ký thác, một câu chuyện thần thoại để người ta dựa vào thôi. Có thể cứu người như vậy, nên cố hết sức.” Lữ Phạm ở bên cạnh gật đầu: “Đúng vậy, đúng như vậy!”

Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực, cẩn thận cảm nhận dòng khí ngọt ngào trong không trung, một lần nữa khẳng định ngày mai trời nhất định sẽ mưa. Nhìn Lữ Phạm, ta hỏi hán: “Ngày mai vào lúc nào?” Hán sửng sốt: “Cái gì, cái gì vào lúc nào?” Đần vậy: “Đương nhiên là lúc Vu Cát cầu mưa.” Lữ Phạm nhận ra: “Buổi trưa ngày mai bắt đầu.” “Giờ này ai định?” Lữ Phạm a một tiếng: “Không rõ. Hình như là Vu thần tiên nói, muốn vào lúc nóng nhất sẽ bắt đầu.” Ta cúi đầu suy nghĩ, xem ra Vu Cát này cũng có chút bản lĩnh. Chu Du nhìn ta trầm tư liền hỏi: “Người nghĩ gì vậy?” Ta ngẩng đầu: “Ta đã khinh thường Vu Cát, ông ta xem thiên tượng giỏi hơn ta nhiều. Ta chỉ có thể xem thiên tượng, ông ta có thể tính giờ trời sẽ mưa.” Chu Du a một tiếng. Ta cười: “Nếu Vu Cát đã biết giờ đổ mưa, ta lại có thể cứu ông ta.”

Hai người đều nhìn ta, ta cười lớn: “Nếu có người sáng mai nói cho Bá Phù biết trưa mai sẽ có một trận mưa lớn, chuyện sẽ thế nào?” Mắt Chu Du sáng rực lên: “Ý kiến hay. Sau đó bắt luận Vu Cát ra về làm mưa thế nào, đều do vận khí tốt mà không phải do có bản lĩnh!” Ta cũng cười: “Được rồi, chuyện ngày mai sẽ khiến Bá Phù vui vẻ, chắc là Vu Cát có thể thoát thân.” Ta cùng Chu Du đều cười. Lữ Phạm tuy rằng không hiểu rõ lắm, nhưng cũng biết tính mạng Vu Cát sẽ an toàn, hán cùng cười theo.

Ngày hôm sau, sáng sớm ta đã tới Tôn phủ. Tôn Sách nhìn ta hỏi: “Thế nào, hôm nay người mới đến nói hộ Vu Cát sao?” Ta cười: “Sớm đã nghĩ rồi. Nhưng ta không biết về Vu Cát, không biết hán đáng chết hay không. Nếu như đáng chết, sao ta phải cầu xin?” Tôn Sách cười: “Lúc này đến, phải chăng cảm thấy hán không nên chết?” Ta gật đầu cười: “Cũng là một nguyên nhân. Ta điều tra loanh quanh, người này đúng là biết y thuật, thậm chí rất giỏi, cứu không ít người.” Tôn Sách cười: “Còn lý do gì?” Ta cười không ngừng: “Ta muốn đến xem Vu Cát cầu mưa thế nào? Xem hán lừa bịp người ta ra sao!” Tôn Sách sửng sốt: “Lừa bịp? Sao lại lừa bịp? Cầu mưa là lừa bịp?” Ta cố ý cười lớn: “Đương nhiên là bịp. Ông trời vốn sẽ có mưa, lúc nào cần hán cầu? Hán chẳng qua muốn sống tới sắp diên rồi.” Thấy ánh mắt hồ nghi của Tôn Sách, ta vẫn cười: “Bá Phù, huynh luôn không tin chuyện kiểu này, sao lại đáp ứng chuyện hoang đường như vậy. Nếu huynh muốn ta cầu mưa, hôm nay ta cũng sẽ cầu được mưa cho huynh. Huynh tin hay không?”

Tôn Sách ngẫm nghĩ: “Đừng nói với ta người biết xem thiên tượng chứ, Tử Văn.” Hán phản ứng thật là... Ta chỉ biết cười khổ: “Ta nào có bản lĩnh lớn như vậy! Chẳng qua ta học được ít kiến thức nhìn thiên tượng từ mấy lão bá tròng thảo dược thôi. Trời nắng nóng đã gần hai mươi ngày. Từ ba ngày trước ban đêm không trăng không sao, hơn nữa không khí ngọt ngào khác thường, là biểu hiện sắp có mưa to. Hôm nay sáng sớm đã có nhiều côn trùng bay vừa thấp vừa vội, chứng tỏ sẽ có mưa to. Chuyện này đơn giản là suy luận thôi.”

Nhìn biểu hiện vô tội của ta, Tôn Sách cười: “Được, ta chỉ hỏi một câu thôi mà.” Ta nhún vai: “Bá chủ các người đều vì nửa kính nửa sợ mà vội vàng giết người.” Tôn Sách cười lớn: “Xem ra, Tào Tháo kia cũng là

kẻ nửa kinh nửa sợ a!” Ta nhìn hắn cười: “Huynh cũng hiểu Tào Tháo đấy!” Tôn Sách thở dài: “Ta còn biết, Tào Tháo đối với mưu sĩ dưới trướng người khác quyết không mềm lòng. Người đó!” Ta cười cười: “Đã nhiều năm rồi, ông ta cũng đã quen với ta. Được rồi, nên chơi thế nào đây?” Tôn Sách trừng mắt: “Chơi?”

Ta cười: “Đúng vậy! Xem Vu Cát biểu diễn cứu mạng đó! Không bằng thế này đi, huynh đem hắn đến đây, nói cho hắn biết để ngày khác, hai ngày sau hãy cầu mưa, xem hắn thế nào? Nếu hắn vui vẻ, vậy đúng là hắn rất để ý chuyện sống chết, có thể sống thêm hai ngày nhất định sẽ vui vẻ; nếu sợ, chứng tỏ hắn sớm biết hôm nay sẽ có mưa, cố ý giả vờ giả vịt! Chắc chắn chơi rất vui.” Tôn Sách bực mình hừ giọng: “Để xem hắn hôm nay giả vờ giả vịt thế nào.” Ta cười: “Tốt lắm, coi như chơi đùa đi. Cũng là cho hắn một đòn cảnh cáo, để bọn chúng thu liễm lại một chút. Lúc này người nghèo rất nhiều, có loại người như Vu Cát xem bệnh miễn phí cho người ta cũng không tệ lắm. Để hắn biểu diễn một phen, đuổi đi là được.” Tôn Sách suy tính rồi nói: “Thôi được, coi như nể mặt ngươi.” Ta cười: “Nhưng đừng nói ra, nếu không ta không chịu được. Ở chỗ huynh ta không muốn làm tiểu nhân, không thể giống chỗ Viên Bản Sơ được.” Tôn Sách cười lớn.

Thấy sắp tới buổi trưa, ta theo sau Tôn Sách tới giữa chợ, Vu Cát đã bị đưa tới đây, khoác gông xiềng, đứng trên đàn tề nhìn trời. Chu Du cũng chậm rãi đi tới, ta nhìn hắn một cái, khoe miệng hắn nhẹ nhàng nhếch lên, ta cười thầm trong lòng. Thấy đã tới trưa, Tôn Sách lệnh thả Vu Cát ra cho ông ta cầu mưa. Vu Cát nhìn Tôn Sách, lại nhìn bầu trời, thở dài tự lấy dây thừng buộc lên người, đi lên đàn tề. Dân chúng chen nhau tới xem đứng chật cả đường cả ngõ, Vu Cát nói với mọi người: “Ta cầu trời hạn gặp mưa ba thước, cứu lấy vạn dân, chẳng qua chúng ta ai cũng chết một lần.” Ông ta cũng là người thấu hiểu nhân tâm. Mọi người không hiểu, đều nói: “Nếu linh nghiệm, chủ công tất nhiên kính phục.” Vu Cát cười khổ, nằm trên đàn tề, trong miệng còn nói gì đó. Ta cố ý đứng sau Tôn Sách, che miệng cười trộm. Tôn Sách cũng thấy buồn cười, quay lại trừng mắt liếc ta một cái.

Giờ Ngọ ba khắc (khoảng 12g45), sắc trời ngày càng trở nên u ám, đen sẫm lại, ta nhìn Tôn Sách, thấp giọng nói: “Lúc này huynh có thể bảo Vu Cát đem mưa thu về xem sao? Thần tiên mà, cầu được có thể đuổi được chứ!” Tôn Sách nghe xong, thấy ý kiến hay, có thể khiến tên giả thần giả quỷ kia lộ nguyên hình. Hắn không chút do dự lập tức sai người truyền lệnh: “Lúc này mới buổi trưa, nếu trời mưa sẽ khiến mọi người bất tiện, lệnh Vu thần tiên trước hãy đem mưa thu về, chờ giờ tí hôm nay hãy thả ra.” Thần binh của Tôn Sách lớn giọng truyền lệnh, mọi người đều choáng váng. Tôn Sách cười lớn: “Vu Cát nếu là thần tiên, tất nhiên cái gì cũng có thể làm được. Cầu được mưa tới, tất nhiên có thể đuổi mưa đi. Thế nào? Đừng nói ngươi không thể.” Ta bắt chéo tay sau lưng, lắc lắc đầu với Chu Du, thật sự là vui muốn chết.

Vu Cát trên đàn tề nghe Tôn Sách nói xong, cả người như mộng, cho tới giờ chỉ cầu mưa, chưa nghe nói chuyện đuổi mưa. Mưa này nhất định sẽ đổ, làm sao ngăn được? Chưa nói tới việc ông ta vốn không có bản lĩnh này. Ngồi dậy khỏi đàn tề, cả người ông ta tê cứng, nghĩ thầm người muốn giết cứ giết, muốn thả thì thả, chẳng qua chỉ dùng ta tiêu khiển thôi. Thời gian dần trôi qua, không đợi mọi người nghĩ ra cách gì, mưa đã ập xuống. Đầu tiên từng giọt từng giọt rớt xuống, chốc lát sau đã mau hơn, biến thành mưa như trút nước. Thật khiến người ta thất thái! Ta cười với Trương Chiêu: “Tử Bô tiên sinh, Vu thần tiên này bản lĩnh kém quá, mưa cũng không quản được, chẳng có tài cán gì. Hôm nay chơi không vui.” Giọng của ta rất lớn, người xung quanh đều nghe được, Trương Chiêu bọn họ đều trừng mắt nhìn ta, trên mặt Tôn Sách cũng đã tràn ngập nụ cười. Quần chúng vây xem thấy Vu Cát trên đàn tề á khẩu không trả lời được, đều không biết làm gì cho phải.

Ta cười lớn kéo Tôn Sách lên tửu lầu, Chu Du gọi đám Trương Chiêu lên theo. Chuyện này, ngoại trừ Lữ Phạm nghĩ có thể ta cùng Chu Du đã động tay chân, những người khác đều cảm thấy hồ nghi. Tinh thần Tôn Sách thật tốt, rất vui vẻ uống rượu với Chu Du, ta cũng góp vui, thổi một khúc nhạc, giống như đang giễu cợt trận mưa vậy. Mọi người còn lại không biết Vu Cát sống chết thế nào, thật sự ghen hờn, không uống rượu nổi. Nửa canh giờ sau, mưa ngớt mây tan, ánh mặt trời lại rạng rỡ. Ta nhìn trên đàn tề, Vu Cát vẫn ngơ ngác ngồi ở đó, mặc cho mưa ướt như lột. Thấy mưa đã hết, Tôn Sách lệnh đem Vu Cát tới, ta cười ngăn cản hắn: “Thôi đi, hôm nay hắn đã mất mặt lắm rồi, ta nghĩ hắn sẽ không ở đây gạt người nữa, để hắn đi đi. Huynh cũng thật là, đường đường là một anh hùng tiểu bá vương, lại bực bội với loại người đó, không sợ mất thể diện.” Tôn Sách cười lớn: “Cũng được, đuổi hắn ra xa cũng tốt, đừng lại khiến ta tức giận nữa.” Chu Du chờ câu nói này của hắn, tới bên cửa sổ, phất tay cho người đem Vu Cát đỡ đi.

Ba ngày sau, tiểu nhị trong hiệu thuốc gửi ta một phong thư: “Ôn cứu mạng không lời nào cảm tạ hết!” Ta cười lớn đưa cho Chu Du: “Đây chính là tác phong của thần tiên đó! Ta cũng có thể giả làm thần tiên

roi.” Chu Du cũng cười.

99. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 99: Cuộc Chiến Quảng Lăng (1)

Thời gian thoát cái đã tới tháng năm, Tôn Sách không muốn ở lại Khúc A điều dưỡng nữa. Ta cũng không thể nói gì thêm, thương thế của hấn sớm đã lành, đành trơ mắt nhìn Tôn Sách hạ lệnh cho Tôn Quyền, Trương Chiêu giữ Khúc A, xử lý sự vụ thường ngày, bản thân dẫn chúng tướng một lần nữa tới Đan Đồ. Đại quân sớm đã chuẩn bị kỹ càng, Tôn Sách phong Trình Phổ làm Đại đô đốc, Chu Du làm Phó đô đốc, Lăng Thao làm tiên phong, bản thân là chủ soái, dẫn theo Lữ Phạm, Chu Thái (hắn chính là vị tướng năm đó ta cứu chữa, muốn tạ ơn ta), Chu Trị, Trần Thúc xuất phát về phía Quảng Lăng.

Lại nói, Quảng Lăng sớm đã biết Giang Đông sắp tấn công, Trần Đăng một mặt phái người hỏa tốc báo cho Tào Tháo (Tào Tháo đã sớm biết), một mặt lệnh cho quân dân tận dụng thời gian, gia cố tường thành, đào sông bảo vệ thành rộng hơn một chút. Tôn Quan cũng chuẩn bị tinh thần tử chiến, hấn rất hiểu bản thân, nói rõ với Trần Đăng mình không phải đối thủ của Tôn Sách, muốn ra ngoài thành giết địch hoàn toàn không thể. Trần Đăng cũng thấu hiểu, cho nên hai người đều chuẩn bị tinh thần tử thủ trong thành.

Tào Tháo sau khi nhận được tin Tôn Sách xuất binh, thương lượng với mọi người nửa ngày, cuối cùng quyết định cho Tang Bá đem theo hai viên tướng dẫn năm ngàn quân tới Thọ Xuân, nghe theo sắp xếp của Cao Thuần, đồng thời cho Hàn Hạo tới Quảng Lăng giúp Trần Đăng giữ thành. Tôn Sách gặp chuyện, hưu binh gần một tháng, Quảng Lăng cũng có đủ thời gian chuẩn bị phòng thủ, cho nên lúc Tôn Sách dẫn bốn vạn đại quân tới nơi, cả thành Quảng Lăng có thể dùng bốn chữ phòng thủ kiên cố để hình dung.

Ta đương nhiên theo bên cạnh Tôn Sách, lúc chúng ta tới ngoài thành Quảng Lăng, Ngô quân đã vây kín thành. Lúc này, ta đang đứng sau móng ngựa Tôn Sách mà thở dài. Tôn Sách nhú mày nhìn tường thành hỏi Chu Du: “Công Cẩn, thấy thế nào?” Chu Du lắc đầu: “Xem ra, Trần Đăng đã chuẩn bị đầy đủ, tấn công rất khó.” Tôn Sách quay lại hỏi Trình Phổ: “Bình mã trong thành thế nào, rốt cuộc có bao nhiêu người?” Trình Phổ trả lời: “Theo trinh thám báo lại, bình mã trong thành có khoảng hai vạn người.” A? Mọi người đều sửng sốt, kể cả Tôn Sách. Tôn Sách nhìn ta: “Xem ra người nói đúng, Tào Tháo quả nhiên phái đại quân đóng ở Quảng Lăng.” Ta nhún vai: “Vốn là vậy, ta không lừa các người.”

Chu Du suy nghĩ trong chốc lát: “Như vậy xem ra nếu Trần Đăng tử thủ không ra, chúng ta muốn hạ được Quảng Lăng rất khó. Trình đô đốc, tướng thủ thành Thọ Xuân là ai? Bình mã thế nào?” Trình Phổ chưa kịp nói, ta đã nói leo vào: “Ta biết. Tướng giữ thành là Cao Thuần, Cao Thanh An. Hấn vốn là thủ hạ của Lữ Bố, rất giỏi, cũng là bạn tốt của Nhị ca ta.” Tôn Sách khẽ trừng mắt dọa ta, ta lập tức thối lui. Trình Phổ nói tiếp: “Cao Thuần này đúng là có năng lực, hấn là thống lĩnh Hãm Trận Doanh của Lữ Bố. Lúc này Thọ Xuân chắc có khoảng một vạn lính. Cao Thuần còn bố trí ở Hu Dị và Thành Đức mấy ngàn quân nữa.” Chu Du thở dài: “Xem ra, đánh Thọ Xuân cũng không phải kế hay, có điều có thể thử.”

Tôn Sách, Trình Phổ còn chưa rõ ý nghĩ của Chu Du, ta đã rùng mình một cái, hay cho kế hoạch dẫn rấn khỏi hang, chỉ mong Trần Đăng cùng Tôn Quan không mắc mưu hấn. Chỉ cần bọn họ không xuất binh, Tôn Sách cũng không có cách nào. Theo hiểu biết của ta về Trần Đăng, ông ta hấn sẽ không xuất binh. Nhưng mà, Ngô quân có thể biến giả thành thật đánh Thọ Xuân, Cao Thuần có thể bảo vệ Thọ Xuân không? Bình mã của hấn ở đó không nhiều (ta không biết quân ở Thọ Xuân có tới tám ngàn đã tới Thọ Xuân). Đại địch trước mặt, tối kỵ chia rẽ, đặc biệt tướng cầm quân không phải người có danh vọng. Ngô quân một khi tấn công Hu Dị cùng Thành Đức, Cao Thuần sẽ làm gì? Có điều, nếu đánh thật, binh lực Ngô quân vẫn còn thiếu, bọn họ vẫn phải phòng bị Trần Đăng xuất binh.

Quả nhiên, sau khi Chu Du giải thích ý nghĩ của mình, Trình Phổ nói: “Nếu đánh như vậy, binh lực chúng ta không đủ đâu!” Tôn Sách ngẫm nghĩ: “Vậy cứ tập trung tấn công một chỗ.” Trình Phổ lắc đầu: “Thọ Xuân cũng không dễ hạ, nơi đó đã chuẩn bị rất đầy đủ.” Chu Du cười: “Không, không phải đánh Thọ Xuân, mà là Hu Dị. Đại quân chúng ta đến gần, trực tiếp hướng Quảng Lăng, Quảng Lăng nếu đã chuẩn bị cẩn

thận như thế, tướng thủ thành Thọ Xuân kia nếu không nhận được tin báo nguy của Quảng Lăng, sẽ không giúp đỡ mà vẫn bảo vệ chặt Thọ Xuân, chúng ta chỉ cần phái một đội kỵ binh, bất ngờ xuất hiện ở Hu Dị, chắc chắn có thể trong thời gian ngắn hạ thành. Đến lúc đó, tướng thủ thành Thọ Xuân cho dù muốn xuất binh cứu viện, vẫn phải đóng thành phòng thủ nghiêm ngặt, mục đích chúng ta công kích Thọ Xuân đã đạt được, lúc đó chỉ cần có người tới Quảng Lăng cầu cứu, tất Trần Đăng sẽ chia quân cứu viện.”

Tôn Sách suy tính rồi hỏi: “Nếu như Trần Đăng không mắc mưu thì sao?” Chu Du kiên quyết nói: “Vậy cứ đánh Thọ Xuân thật đi. Phòng thủ ở đó không bằng ở đây. Nhìn Tào Tháo bố trí tăng quân, hẳn là muốn để Thọ Xuân và Quảng Lăng hình thành thế bảo vệ lẫn nhau. Có điều, Trần Đăng không nhất định muốn trung thành với Tào Tháo, nếu hẳn quả thật không xuất binh, đại quân chúng ta mượn việc hạ được Thọ Xuân, áp sát Tiểu quận, Tào Tháo nếu không đưa quân tới cứu, sẽ ép Trần Đăng xuất binh, chúng ta đều có thể lấy được Quảng Lăng; nếu hẳn không xuất binh, chúng ta tấn công Tiểu quận, tiếp cận Hứa Đô.”

Tôn Sách và Trình Phổ nhìn nhau đều gật đầu. Tôn Sách nói: “Nếu vậy, một đội kỵ binh sẽ do ta suất lĩnh, Lăng Thao, Hàn Đường đi theo ta, lão tướng quân cùng Công Cẩn dẫn quân mai phục ở Quảng Lăng.” Hắn nói xong, Trình Phổ và Chu Du đều phản đối kịch liệt. Mọi người đều hiểu rõ, kỵ binh chỉ có thể xuất hiện ở những thời điểm đặc biệt mới có thể giành thắng lợi, một khi thực lực bại lộ, sẽ trở thành nguy binh, đến lúc đó sẽ vô cùng nguy hiểm, tất nhiên không thể để Tôn Sách đi. Tôn Sách cười lớn: “Các người coi thường Sách sao? Ta lúc trước khởi sự chỉ có ngàn người, quét ngang Giang Đông, có nguy hiểm không? Không cần nói nữa, ý ta đã định.” Ta ở bên cạnh hừ lạnh: “Huynh đừng coi thường Cao Thanh An, hẳn có điểm liều mạng giống huynh.” Ta chính là nhắc nhở người đó. Tôn Sách hung hăng trừng mắt lườm ta, ta nhún vai, đứng sang bên cạnh. Chu Du nói: “Thế này vậy, Bá Phù, ngài mang một vạn binh, chúng ta từ Khúc A điều thêm hai vạn tới. Nếu như ngài lấy được Hu Dị, sau hai ngày mà Trần Đăng không xuất binh, chúng tôi sẽ lưu lại một phần binh mã kiềm chế Trần Đăng, rồi cùng ngài hợp quân, tấn công Thọ Xuân.” Trình Phổ không có ý khác, Tôn Sách gật đầu đồng ý.

Ngô quân ở lại Quảng Lăng đợi tiếp ba ngày, trong ba ngày này, cũng thử thăm dò công thành hai lần, kết quả rất tệ. Hiệu quả bảo vệ của sông đào quanh thành rất tốt, đến nỗi Ngô quân lâm vào tình trạng chẳng biết phải làm gì. Trần Đăng đúng là có tâm, đào sông vừa rộng vừa sâu (để đối phó với kỹ năng bơi lội vô cùng tốt của Ngô quân), dưới tường thành không gian để binh sĩ dàn quân cũng không nhiều, tên trên tường thành bắn xuống thật sự rất tiện. Bởi vì người dưới thành chen chúc một chỗ, tên bắn xuống ắt sẽ trúng!! Mấy người Tôn Sách nhìn thấy tình hình này, dứt khoát theo kế hoạch hành động, không tăng cường công thành nữa, đợi Trần Đăng mắc mưu.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi chuyện, Tôn Sách mang theo một vạn hai ngàn người (Chu Du buộc hắn đem thêm hai ngàn) ra đi, tất nhiên ta cũng đi cùng. Ta đã nói sẽ theo bên cạnh hắn không rời, tránh cho... Tôn Sách thấy ta rầu rĩ không vui đi theo, hắn cười: “Sao thế? Người không muốn đánh trận, hay là lo lắng cho ai?” Ta ngẩng đầu: “Biết rõ còn có hỏi?” Tôn Sách cười lớn: “Muốn để người ở lại, chính là người không muốn.” Ta hừ giọng: “Huynh có chuyện bất ngờ, ta sẽ lo lắng; Cao Thanh An tướng quân có chuyện gì, ta cũng lo lắng. So với bản thân sống lo lắng hãi hùng, không bằng đi theo huynh, chết cũng tốt!” Tôn Sách trừng mắt: “Ta đã nói rồi, sẽ cố gắng không làm hại Cao Thuận.” Ta nhướng mày: “Được sao? Ta còn không muốn bị mấy người giam lỏng, đừng nói người đó. Cao Thanh An không phải người có thể sống nhàn nhạt tạm bợ. Nếu thật không giữ được Thọ Xuân, nhất định sẽ tuần tiết thủ thành.” Tôn Sách có chút giận: “Người nếu không buông tay được, không thể sống sót trong loạn thế này. Tử Vân, người chỉ có thể lựa chọn một bên.” Ta quay đầu không thèm nhìn hắn, tuy rằng hắn nói rất đúng.

Đại quân không hề bị cản trở một đường tới thẳng Hu Dị, vô cùng thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến ta cảm thấy vô cùng bất an. Nếu Cao Thuận đã chia binh ở đây, thì hẳn là đã có chuẩn bị để đối phó với Ngô quân mới phải, không thể nào hoàn toàn không biết gì. Cứ cho Tôn Sách hành động quá nhanh (chúng ta chỉ mất có hơn ba ngày), Cao Thuận cũng không thể không có phản ứng gì, rất khác thường. Ta hiểu rõ Cao Thuận, nhưng Tôn Sách không biết, tuy rằng thanh danh Hãm Trận Doanh rất lớn, nhưng Tôn Sách là loại người không tận mắt thấy sẽ không tin (có điểm giống thuyết vô thần). Hắn cùng đám người Hàn Đường tuy cũng thấy quá thuận lợi, nhưng lại cho rằng Cao Thuận không có nhiều nhân mã, chỉ có thể trông coi Thọ Xuân không xuất binh. Cho nên lúc tới cách Hu Dị năm dặm, Tôn Sách hạ lệnh đại quân nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ công thành, phải hạ được ngay Hu Dị. Tuy rằng cảm thấy không thích hợp, nhưng không thấy gì khác thường xung quanh, một đêm này cũng luôn đề phòng Cao Thuận tập kích,

nếu như là ta, rất có thể sẽ dùng phương thức bất ngờ này. Có điều, một đêm bình an vô sự trôi qua.

Lúc Ngô quân xuất hiện trước cửa thành Hu Dị, chúng ta mới cảm giác được rõ ràng trong thành Hu Dị vừa xôn xao vừa hỗn loạn. Rất nhanh chóng, cung thủ đã xuất hiện trên tường thành, sẵn sàng đối phó với đại quân dưới chân thành. Có điều, ta nhìn thế nào cũng cảm thấy người không nhiều, cùng lắm là một ngàn, từng đó người có thể thủ được Hu Dị sao? Chẳng lẽ Cao Thuận thật sự bỏ rơi Hu Dị? Đám Tôn Sách rõ ràng cũng nhận ra quân trong thành không nhiều, bởi vậy lập tức tổ chức tấn công. Đại quân như thủy triều đánh vào Hu Dị. Nháy mắt trên thành mũi tên phát như mưa trút xuống đại quân bên dưới. Toàn bộ chúng ta đều giật nảy mình, không ngờ cung thủ ít mà khí thế như vậy, binh sĩ trong đợt thủ này đều chết thảm. Ngô quân lui về sau, trên tường thành tiếng hoan hô vang dội.

Tôn Sách sắc mặt khó coi nói: “Không ngờ Hu Dị lại có cung tiễn có năng lực tấn công mạnh như vậy.” Ta nghĩ một chút liền hiểu rõ: “Bá Phù, Hãm Trận Doanh không thể coi thường.” Trên thực tế, ta biết, với quan hệ giữa Cao Thuận và chúng ta, Tứ ca nhất định đặc biệt dạy kỹ thuật bắn cung cho binh sĩ của Cao Thuận. Lúc này Hãm Trận Doanh, ngoại trừ thể trận công kích trên mặt đất, lại thêm khả năng tấn công bằng cung tiễn, chênh lệch với Hồ Báo Doanh hầu như không còn. Xem năng lực thủ thành này, Hu Dị giữ được vài ngày không khó. Nhưng mà, Cao Thuận rốt cuộc định lúc nào sẽ phản kích? Hay vẫn chỉ thủ không công?

Tôn Sách nghe ta nói xong, hừ lạnh: “Được, xem xem nó có khả năng gì. Hàn Đường, lệnh xuất quân tấn công, thuận bài bảo vệ phía trước, cung thủ theo phía sau.” Hàn Đường nhận lệnh, xoay người dẫn quân xông lên. Lần này, cung tên trên tường thành quả nhiên bị áp chế, dù sao người cũng ít! Nhưng mà, quân giữ thành quả nhiên rất giỏi, gỗ đá ào ào ném xuống, chiến cục công phòng thê thảm giữa hai bên bắt đầu. Ngô quân ý vào ưu thế số đông không ngừng thay nhau tấn công điên cuồng, mong lấy thời gian khiến địch quân mỏi mệt, tìm cơ hội đột phá; quân thủ thành dựa vào công sự trên tường thành một lần lại một lần ngăn trở Ngô quân tràn vào thành. Thời gian nửa ngày trôi qua, trên tường thành đã thành một mảng đỏ thẫm, màu đất cũng nhuộm sắc đỏ.

Ta và Tôn Sách cuối cùng cũng nhận ra, binh lính thủ thành tuy không nhiều, nhưng mà người tham gia thủ thành lại đủ đông. Bởi vì, tuy cung thủ chỉ có hơn ngàn người, nhưng người ném đá ném gỗ rất nhiều. Trong lòng ta nhìn cảnh ấy tuy không đành, nhưng lại bị khí thế liều chết của hai bên làm cảm động, không thể nhúc nhích đứng yên sau lưng Tôn Sách. Nhìn trong thành đồng lòng như vậy, ta thầm bội phục năng lực của Cao Thuận. Nhưng mà, ta đã nghĩ sai, năng lực này là của thái thú Hà Quỳnh tay trái gà không chặt, hấn quán triệt hoàn toàn tinh túy của đồn điền chế, khiến lão bách tính dưới quyền Viên Thuật sống đau khổ nhiều năm cảm nhận được mùi vị của cuộc sống hạnh phúc, vì bảo vệ sự bình an của mình, bọn họ đã quyết liều mạng, lúc Ngô quân chưa tới, dân chúng ngoài thành toàn bộ đã lui vào trong, gần bốn ngàn lão bách tính tự giác gia nhập đội ngũ thủ thành, cuối cùng khiến Tôn Sách chịu khổ.

Công thành cả nửa ngày, cho dù hung hãn như Hàn Đường, Trần Thúc, cũng không thể bước một bước lên tường thành, Tôn Sách bắt buộc hạ lệnh thu binh. Buổi tối, ta khoanh tay nhìn chân trời phía xa, hỏi Tôn Sách: “Bá Phù, ở trong lòng huynh, quyền lực và sinh mệnh con người thứ nào trọng yếu hơn?” Tôn Sách nhìn trời nói: “Ngày mai thời tiết sẽ tốt. Tử Vân, là nam nhi, đương nhiên phải làm gì đó trong loạn thế. Sinh mệnh? Không có phân tranh, sinh mệnh dù còn cũng có ý nghĩa sao?” Ta chậm chậm nói: “Quyền lực dành được từ sinh mệnh của kẻ khác rồi sẽ tiêu vong. Ta quen biết một người, đây là lời huynh ấy nói, huynh ấy coi sinh mệnh cao hơn hết thảy. Huynh ấy nói, trong cuộc sống vạn vật đều có quyền sinh tồn, không thể dùng bất cứ lý do gì để gây thương tổn cho người khác. Ta trước sau vẫn không hiểu hết lời huynh ấy nói, Bá Phù, huynh có hiểu không?” Tôn Sách trầm mặc: “Người đáng chết trên đời rất nhiều, không thương tổn đến bất cứ ai? Người không hại hấn, hấn sẽ hại người. Nói như lời người đó, không thể tồn tại được trong loạn thế.” Đúng vậy, Vũ ca ca không hề né tránh cái chết theo vận mệnh của mình, huynh ấy chưa từng hại người khác, cuối cùng lại... Ta không hại người, người cũng vẫn hại ta, cho nên chỉ có thể lấy giết đối với giết, đây chính là quy tắc sinh tồn trong loạn thế.

Ngày hôm sau, Tôn Sách không hạ lệnh công thành ngay lập tức, mà mang theo mọi người tới dưới thành Hu Dị, lệnh quân sĩ hô lớn muốn gặp tướng thủ thành. Chốc lát sau, một người tay cầm quạt lông xuất hiện trên tường thành: “Tôn tướng quân muốn gặp tại hạ, có gì muốn nói?” Ta nhìn kỹ, một văn nhân? Tôn Sách cũng ngăn người: “Người là tướng thủ thành này?” Người trên cao cười lớn: “Không sai, tại hạ Hà Quỳnh, là thái thú Thọ Xuân. Tôn tướng quân hùng cứ Giang Đông, sao lại đến Thọ Xuân của ta? Ta

khuyến tướng quân vẫn nên trở về đi! Lỡ như quân binh có chuyện gì, chẳng phải sẽ tổn thương hòa khí hai nhà?” Ta hít một hơi, trời ạ, Hà Quỳ này còn gan lớn hơn ta, đường đường thái thú một quận, chỉ là một văn nhân, mang theo hơn ngàn binh sĩ lại dám ở chỗ này phân cao thấp với Tôn Sách, nếu hắn không có chỗ dựa, sao dám mạo hiểm như thế? Xem ra dân chúng nơi này rất phục hắn! Cũng phải, Hà Quỳ vốn là một vị quan không tồi, tại đất Dương châu vẫn có chút uy vọng, Tào Tháo thật giỏi.

Tôn Sách nghe Hà Quỳ nói xong, ngây người một chút. Bọn họ không thể nghĩ tới một thái thú Thọ Xuân lại mặc kệ Thọ Xuân, tự mình thủ ở thành này, tuy rằng Hu Dị là đất trọng yếu, nhưng cũng không đến mức đó chứ! Ngẩng đầu nhìn Hà Quỳ trên tường thành, Tôn Sách dùng giọng điệu kính nể (hắn thật ra luôn kính nể những kẻ lớn gan, giống ta chẳng hạn) nói: “Thái thú khiến Sách bội phục. Có điều, đại quân của ta đã đến, quân tiếp viện cũng có vạn người, đại nhân chỉ với đám người kia có thể giữ nơi này sao? Nếu như đại nhân tình nguyện rời thành đầu hàng, Sách cam đoan không làm hại đại nhân cùng dân cư trong thành, thế nào? Nếu không, ngọc đá cùng tan, chẳng phải đáng tiếc?” Hà Quỳ cười lớn: “Giang Đông Tiểu bá vương, nhân vật lợi hại như vậy Hà mỗ bội phục. Có điều, trung thần không thờ hai chủ, tướng quân phạm thành trì của ta, ta chỉ biết lấy chết mà báo, nếu tướng quân nguyện ý lui binh, ta cũng sẽ không so đo với tướng quân, thế nào?” Tôn Sách lắc đầu, lui về phía sau lệnh bắt đầu công thành, lại một ngày máu chảy đầu rơi.

Hôm nay, thế công của Ngô quân càng mạnh, thang, cung tên toàn bộ đều đem ra dùng. Bản lĩnh trèo tường thành của Trần Thúc quả nhiên lợi hại, cuối cùng cũng leo được lên thành, phía sau hắn gần mười người cũng lục tục lên theo. Tôn Sách thấy Trần Thúc đã lên được tường thành, thở phào nhẹ nhõm, theo suy nghĩ của bọn họ, việc phá thành đã có hy vọng. Có điều bọn họ vui mừng quá sớm. Không lâu sau, trận chiến kịch liệt trên đó đã bắt đầu. Chúng ta ở xa nhìn không rõ lắm, nhưng cũng nhìn ra Trần Thúc không phải đối thủ của người trên tường thành. Sau khi được binh lính chặt vật bảo hộ, Trần Thúc vô cùng chặt vật lui xuống chân thành, đợi lúc hắn bị diu đến bên cạnh chúng ta, thấy vết thương trên người hắn đã gần chục chỗ, thương thế rất nặng, xem ra, nếu không phải thân thủ rất nhanh nhẹn hắn đã chết. Ta đương nhiên thực hiện nhiệm vụ của mình.

Tôn Sách nhìn Trần Thúc nhíu mày: “Trong thành có đại tướng lợi hại sao?” Trần Thúc cười khổ: “Người đó là Tống Hiến.” Ta a một tiếng: “Tống Hiến?” Tôn Sách lập tức nhìn ta. Ta vội giải thích: “Huynh biết hắn chứ, hắn vốn cũng là một trong tám viên đại tướng của Lữ Ôn hầu, Trần tướng quân đúng là không phải đối thủ của hắn. Nhưng mà, ta nghe nói hắn đang ở chỗ Tang Bá tướng quân, sao lại ở đây, hay là tin tình báo của các người không đúng, đại quân Tang Bá đóng ở đây? Cũng không đúng lắm!” Tang Bá đương nhiên không tới đây, Tống Hiến chắc là phụng mệnh tới trợ giúp. Có điều, ta muốn nói như vậy để bọn họ lui binh. Tôn Sách, Hàn Đương nhìn nhau, đều không nói gì. Ta thở dài: “Bá Phù, thu binh đi, đừng đánh nữa. Huynh ở Giang Đông phát triển thật tốt, tội gì đến Trung Nguyên tranh vùng nước đục này?” Tôn Sách sầm mặt: “Ngày mai ta tự mình đốc quân công thành.” Ta thở dài không nói.

Không nói chuyện bọn ta ở Hu Dị công thành nữa, ở thành Quảng Lăng, Tôn Sách dẫn quân đi rồi, không tới vài ngày, hai vạn quân tiếp viện của Ngô quân cũng đến. Trình Phổ hỏi ý kiến Chu Du và các tướng lĩnh, rồi hạ lệnh quyết liệt công thành, cho Trần Đăng một ảo giác, khiến ông ta cảm nhận được quyết tâm đánh hạ Quảng Lăng của Ngô quân. Tình trạng công thành ở đây cũng thâm hiểm một dạng giống ở Hu Dị, nhưng mà Ngô quân dù sao cũng có chút chỉ huy, hai bên thương vong không lớn, cho dù vậy, sông đào dưới chân thành vẫn nhuộm màu đỏ. Trình Phổ một mặt cho Chu Du chỉ huy Ngô quân ở ngoài thành bắt đầu đắp đất, làm cầu nổi, chuẩn bị tư thế tấn công; mặt khác cho Lữ Phạm dẫn một vạn năm ngàn binh lạng lẽ lên đường từ Quảng Lăng đi Thọ Xuân, nếu Trần Đăng ra khỏi thành, trở thành quân mai phục, nếu không xuất binh, trực tiếp đi về phía bắc hợp quân với Tôn Sách.

100. Phụng Tường Tam Quốc - Quyển 2 - Chương 100: Cuộc Chiến Quảng Lăng (trung)

Không thể nói Ngô quân chuẩn bị không đầy đủ, quyết sách của Chu Du không thể nói là không lợi hại, nhưng người mạnh còn có người mạnh hơn, Cao Thuận cùng Hàn Hạo phối hợp không phải là hoàn hảo, nhưng tuyệt đối rất lợi hại, Tào Tháo cho Hàn Hạo hỗ trợ Trần Đăng thủ thành, nhưng sau khi cùng Trần Đăng phân tích tình huống, hẳn quyết định đi Thọ Xuân. Vì phòng thủ ở Quảng Lăng gần như không còn kẻ hở, Trần Đăng chỉ cần không rời thành, Ngô quân không thể làm gì được. Ngược lại, vị trí địa lý của Thọ Xuân trọng yếu hơn Quảng Lăng, quân đội của Cao Thuận lại không bằng Quảng Lăng, thêm một đại tướng, nắm chắc thêm một phần, cho nên Trần Đăng nói với Hàn Hạo, chỗ này lính nhiều thành kiên cố, chắc chắn Tôn Sách không thể làm gì được, người vẫn nên đến chỗ Cao Thuận đi, Tôn Sách không đánh được ta, chắc chắn sẽ đánh Thọ Xuân. Hàn Hạo nghe thấy có lý, bèn tới Thọ Xuân.

Trần Đăng quả nhiên lợi hại, Chu Du nghĩ ra, ông ta cũng nghĩ ra. Có điều Trần Đăng đúng là một đại nhân vật, ông ta trà trộn làm thủ hạ của Đào Khiêm, Lưu Bị, Lữ Bố nhiều năm, chưa từng thật sự quy phục ai, bao gồm cả Tào Tháo. Nhưng mà dù lợi hại, ông ta vẫn chưa thể tự mình chi phối thành một thế lực, mà lúc này Quảng Lăng chính là địa bàn của ông ta, một khi thời cơ chín muồi, ai nói ông ta không thể đánh lấy thiên hạ về tay? Tâm tư ấy của Trần Đăng, Chu Du thật ra hiểu rất rõ. Ta biết sau khi tin tức Ngô quân xuất binh báo đến, Trần Đăng đã muốn để Thọ Xuân thay thế Quảng Lăng nhận lấy khảo nghiệm của Ngô quân, mặc dù ông ta biết năng lực của Cao Thuận tuyệt đối có thể tử thủ ở Thọ Xuân, vẫn nói với Hàn Hạo: nếu trong vòng vài ngày Ngô quân không đánh được Quảng Lăng, nhất định sẽ phát binh tấn công Thọ Xuân. Ông ta để Hàn Hạo đi giúp Cao Thuận, bên ngoài là quan tâm an nguy của Thọ Xuân, trên thực tế đem tướng lãnh tâm phúc của Tào Tháo đi cho khuất mắt, ông ta không muốn có người ở bên cạnh giám sát mình, tuy rằng biết Tào Tháo không có ý này. Đối với Tôn Quan, ông ta không lo lắng, một là Tôn Quan không phải tâm phúc của Tào Tháo, hai là hai người coi như là đồng sự đã lâu.

Trần Đăng có mưu kế, nhưng lại xem thường một người – Thái thú Thọ Xuân Hà Quỳ. Không chỉ Trần Đăng, có lẽ mọi người đều xem thường Hà Quỳ, bao gồm cả ta. Mọi người đều cho rằng Tào Tháo bổ nhiệm Hà Quỳ là thái thú Thọ Xuân vì uy vọng của hắn ở Dương châu không tồi, rất được lòng dân. Kỳ thực không có mấy người hiểu rõ Hà Quỳ, nhưng Tào Tháo lại rõ. Hà Quỳ mưu trí chẳng hề kém Trần Đăng, nếu không Tào Tháo sao có thể an tâm cho hắn canh giữ vị trí yết hầu Thọ Xuân này? Ít tâm tư kia của Trần Đăng, Chu Du và ta đều nhìn ra được, nói chi là Tào Tháo.

Hà Quỳ nghe Hàn Hạo mang phân tích của Trần Đăng chuyện Ngô quân có thể bỏ qua Quảng Lăng, tấn công Thọ Xuân xong, liền nói với bọn Cao Thuận, bị động phòng thủ không bằng quyết chiến một trận. Hắn phân tích: Tôn Sách không lấy được Quảng Lăng, hoàn toàn có thể tới nơi này; nhưng mục đích chủ yếu hẳn vẫn là Quảng Lăng, có điều trong tình huống Quảng Lăng không xuất binh, mới thật sự tấn công Thọ Xuân, cho nên tiền quân tới hẳn không nhiều, cũng không đến thẳng Thọ Xuân, nhất định trước tiên đánh Hu Di, chúng ta hoàn toàn có thể đánh bại địch. Ngô quân khẳng định có viện quân theo sau, sau khi diệt được đám quân tấn công Hu Di, thừa dịp Ngô quân đại bại còn đang kinh hồn chưa ổn định, đánh hạ luôn cả viện quân phía sau.

Cao Thuận và Hà Hạo vô cùng đồng ý với phân tích của Hà Quỳ, cho nên ba người cùng một chỗ, sắp xếp một cái bẫy lấy công làm thủ: trước tiên rút quân coi giữ ở Hu Di, lấy một ngàn năm trăm binh sĩ tinh tuyển từ Hãm Doanh Trận đi thủ thành, lấy quân yếu thêm thành yếu dụ Tôn Sách tấn công, sau đó, Cao Thuận tự mình dẫn kỵ binh Hãm Trận Doanh tấn công vào quân Tôn Sách lúc này đã công thành một mối. Lúc Ngô quân thua trận lui về hợp quân với tiếp viện phía sau, đem binh sĩ của mình trà trộn vào đám bại quân, thừa dịp đối phương không chú ý, phóng hỏa quấy nhiễu lòng quân, lúc đó Hàn Hạo sẽ đem quân mai phục sẵn ở vùng phụ cận tấn công bất ngờ, diệt luôn đội tiếp viện, đạt được mục đích tiêu diệt sinh lực Ngô quân. Ngô quân quả nhiên mắc mưu hắn. Nhưng mà tiến vào cái bẫy này lại chính là Tôn Sách, bọn họ cũng không ngờ đến. Bởi vậy, lúc Hà Quỳ thấy Tôn Sách tự mình lãnh binh đến Hu Di, hắn cực kỳ khẩn trương và hưng phấn.

Hôm nay nhìn thấy Tôn Sách đứng cách cửa thành không xa, Hà Quỳ lập tức bảo Tổng Hiến: “Tướng quân, phát tin hôm nay Tôn Sách tham chiến.” Tổng Hiến gật đầu đi. Người này tận mắt thấy kết cục của Hầu Thành, Ngụy Tục, tự biết mình là đại tướng phản nghịch, Tào Tháo không coi trọng hắn lắm, địa vị của

mình kém rất xa so với Cao Thuận, Trương Liêu, cho nên hấn sống rất nghiêm cẩn, cho tới tận lúc Tang Bá cho hấn mang binh tới đây. Tống Hiến rất cảm kích Tang Bá cho hấn cơ hội này, cho nên đã quyết tâm liều chết. Lúc Hà Quỳ đem kế hoạch dụ địch ở Hu Dị nói ra, hấn chủ động xin với Cao Thuận, Hà Quỳ mang binh đóng ở Hu Dị. Cao Thuận sao không hiểu ý nghĩ của hấn, cũng không muốn thấy đồng liêu ngày trước trở thành như hôm nay, nên đề nghị cho hấn đi. Có điều, Hà Quỳ nói mình cũng phải đi, có vậy dân chúng Hu Dị mới đồng lòng thủ thành, mới có thể giữ Ngô quân ở chân thành ba ngày, thắng lợi sẽ càng chắc chắn. Bất đắc dĩ, Cao Thuận cũng chỉ biết đồng ý để Hà Quỳ cùng Tống Hiến trấn thủ Hu Dị.

Tôn Sách ở dưới thành cũng lo lắng vạn phần. Hấn không ngờ một thành Hu Dị nhỏ nhỏ, lính không nhiều lắm, thành không lớn lắm, lại khó hạ như vậy, xem ra Hà Quỳ thật có bản lĩnh, nếu có mấy nhân tài như vậy thì tốt biết mấy. Bởi vậy, hấn hạ lệnh sau khi phá thành phải bắt sống được Hà Quỳ. Có Tôn Sách đốc chiến, Ngô quân hôm nay càng liều mạng so với mấy ngày trước, từng đợt từng đợt xông lên không có dấu hiệu đình chỉ. Hà Quỳ cùng Tống Hiến cũng cắn chặt răng, nhất định phải chống đỡ hết hôm nay, chỉ cần qua được hôm nay, thắng lợi ở ngay trước mắt. Thấy Ngô quân không sợ chết không ngừng bắc thang, đối mặt với tên bay đầy trời, sắc mặt Hà Quỳ không đổi, mà Tống Hiến đứng cạnh hấn cũng không nhúc nhích, lơ như có chuyện một viên đại tướng nào như Trần Thúc lên được tường thành như hôm qua, hấn nhất định phải bảo vệ tính mạng Hà Quỳ.

Dân chúng trong thành thấy Thái thú đại nhân bọn họ kính trọng không hề tránh né nguy cơ tử vong, đứng thẳng tắp trên tường thành, nhiệt huyết lại càng sôi trào. Người tự nguyện tham gia thủ thành ngày càng nhiều, rất nhiều người phụ thân ngã xuống, nhi tử xông lên; ca ca bị thương chết, đệ đệ lên thay; người già giúp băng bó vết thương cho người thủ thành, nấu cơm; phụ nữ cùng trẻ nhỏ không ngừng nấu nước sôi hắt xuống bờ thành, đem ra tất cả mọi thứ có thể trở thành vũ khí, thậm chí cả dao nấu ăn cũng ném xuống, ném ngã một kẻ địch tính một lần, mọi người đồng lòng chặn đứng từng đợt tấn công của Ngô quân.

Sau nửa ngày chiến đấu, quân dân Hu Dị ra sức phản kháng khiến Tôn Sách cũng phải kinh ngạc. Chinh chiến ở Giang Đông nhiều năm, cũng chưa từng gặp tình huống như lần này. Nhìn đủ thứ vũ khí ném xuống tường thành, thậm chí có những thứ không phải vũ khí, hấn thì thảo tự nói: “Hà Quỳ này thật lợi hại, khiến dân chúng nơi đây bán mạng như vậy.” Ba ngày công thành, khiến hơn hai ngàn binh sĩ Ngô quân tử nạn, hơn ba ngàn bị vũ khí, nước sôi đánh trọng thương, vô số thương binh chịu đựng thống khổ. Ta thấy trong lều đầy ngập thương binh, trong lòng không tự giác bồn chồn rút, vẫn chưa thể quen với cảnh máu me thế này. Đứng bên ngoài tường, ta nhìn trận kịch chiến thê thảm trên tường thành, bi ai thảm nghê: làm như vậy có thể kết thúc được chiến tranh, khiến thiên hạ thái bình trở lại sao? Vì sao, vì cái gì có nhiều người muốn tranh thiên hạ như vậy? Nam nhân thật sự chỉ có chinh phục được kẻ khác để thể hiện sự vĩ đại của mình mới cam tâm sao? Vũ ca ca nói đúng, ngại vị bá vương chính là dùng tầng tầng xương trắng xếp thành! Mà ta cũng sẽ trở thành hung thủ tạo ra những bộ xương ấy! Lấy chém giết để chấm dứt chém giết sao?

Lại một canh giờ nữa trôi qua, đã sắp tới hoàng hôn, Tôn Sách cuối cùng hạ lệnh thu binh, nhìn tướng sĩ mệt mỏi, vết máu loang lổ tường thành, ta bất đắc dĩ lùi về, tìm binh sĩ trị thương, tuy rằng chúng ta là kẻ địch, nhưng mà bảo ta mặc kệ bọn họ, làm không được. Sắc mặt Tôn Sách vô cùng không tốt, hôm nay công thành Hàn Đường cùng Lăng Thao cũng bị thương, tuy rằng thương thế không nặng nhưng khiến hấn thấy phiền lòng; thiên tướng dưới quyền Trần Thúc cũng chết mất ba người, trong đó có hai chết trong tay Tống Hiến.

Tình hình bên Hu Dị cũng sắp không chịu nổi, quá nửa số binh lính trong thành đã chết, còn lại chủ yếu bị thương. Thanh niên trai tráng trong thành toàn bộ được huy động, chết cũng không ít. Sau khi Ngô quân thu binh, Hà Quỳ cùng Tống Hiến cũng thở dài. Hà Quỳ nhìn Ngô quân ngoài thành nói với Tống Hiến: “Tướng quân mau nghỉ ngơi, ngày mai đại chiến tướng quân còn phải mang binh, giải quyết hậu quả nơi này đã có ta, ông yên tâm.” Tống Hiến gật đầu: “Đại nhân, ta nghỉ ngơi luôn ở đây, lơ như Ngô quân công thành cả đêm, ta cũng mau có mặt.” Hà Quỳ gật đầu: “Cũng được. Có điều ta thấy đêm nay Tôn Sách sẽ không tới, nhưng mà vẫn nên cẩn thận một chút.”

Một đêm này, ta tuy rằng khuya mới ngủ, nhưng rất không đành lòng, luôn có cảm giác không ổn, lại không biết vấn đề ở đâu? Tôn Sách cũng hết sức mệt mỏi, hấn hạ lệnh đại quân nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tiếp tục công kích, hấn không nghĩ một Hu Dị nhỏ nhỏ có thể chống cự đến vài ngày. Trời còn chưa sáng, lúc bị tiếng kêu gào đánh thức, cuối cùng ta cũng hiểu cảm giác bất an trong lòng là gì: Cao Thuận quả

nhien không phải ngồi không, hấn lựa chọn lúc đại quân của Tôn Sách mệt mỏi nghỉ ngơi liền phát động tập kích. Điểm này ta thật sự không nghĩ tới.

Nghe thanh âm hò hét bên ngoài, lòng ta thất lại, hoàn toàn hiểu rõ kế sách của bọn Cao Thuần. Thành Hu Di là con mồi, dân chúng và binh lính trong thành vốn đã được chuẩn bị để hy sinh, bọn họ dùng máu tươi của mình để lấy được cơ hội, lấy được thời gian. Lúc này, tình thế Ngô quân vô cùng xấu, chưa nói bọn họ trải qua ba ngày kịch chiến, thể lực và tinh lực đều đã tiêu hao, huổng chi, bản thân bọn họ vốn không phải đối thủ của Hãm Trận Doanh, công thành quyết liệt ba ngày, nhân số bọn họ cũng không còn chiếm ưu thế, nếu như lời ta nói không sai, quân tập kích lúc này hấn là toàn bộ đội kỵ binh của Hãm Trận Doanh, nhân số không dưới bốn ngàn, còn bộ binh đâu? Ở đây ngoại trừ Cao Thuần và Tống Hiến, còn có một đại tướng khác, xem ra quân tiếp viện của Ngô quân phía sau cũng không giữ được, đúng vậy, tấn công mới là cách phòng thủ tốt nhất.

Trong lòng tuy rằng bội phục đám người Cao Thuần, động tác của ta cũng không chậm, mẹ ơi, ta không thể chết bởi Hãm Trận Doanh chứ, bị người một nhà giết phải tính là gì? Ta rời khỏi lều trại, lên ngựa bỏ chạy. Sau khi rời khỏi quân doanh, nghe tiếng hò hét phía sau, ta giật mình một cái: Không thấy Tôn Sách đâu cả! Với con người Tôn Sách, lúc này không thể không cho người chiếu cố ta, sao từ đầu tới cuối chẳng thấy ai? Chỉ có một khả năng, Tôn Sách không ở trong quân doanh, hấn chạy đi đâu? Không phải trong tình huống không rõ ràng lại chạy đi nghênh địch chứ? Trời ạ, nếu vậy... Nghĩ đến đây, ta quay ngựa chạy vội trở lại.

Quân doanh đã hoàn toàn hỗn loạn, sắc trời vẫn đen kịt, dưới ánh lửa quân doanh loạn như mớ đay rối, không có ai tổ chức phòng thủ, thật sự là thí mạng! Có điều, ta chỉ lo lắng cho Tôn Sách, những người khác không quản được! Ta gấp gáp chạy xung quanh, gặp được Hàn Đường đang hăng say gào thét: “Không được chạy.” Ta vội la lên: “Bá Phù đâu? Phải nhanh tập hợp lại quân lực phá vây lui về phía sau.” Hàn Đường còn vội hơn ta: “Ta cũng đang tìm chủ công.” Trời ạ, lúc này tên hỗn đản kia lại thật sự chạy sang bên kia sao? Ta vô cùng vội vã, khó khăn lắm mới tìm được một binh sĩ nói hấn thấy hình như Tôn Sách dẫn theo ba ngàn người lao ra khỏi quân doanh. Ta đau đầu, trời ơi, Tôn Sách này thật muốn tức chết người.

Ta không dám khinh suất, vội nhảy lên lưng Tiểu Bạch, hướng quân Cao Thuần chạy tới. Đương nhiên, ta chưa ngu đến mức xông vào đối đầu với Hãm Trận Doanh, liền quanh co chạy sang bên hông. Có điều, nhìn Ngô quân thế như chẻ tre vọt vào quân doanh kỵ binh, ta cảm giác khắp người lạnh lẽo, Tôn Sách, lúc này người còn muốn làm anh hùng, thật là tìm chết. Xa xa nghe thấy có tiếng đánh nhau, ta vội vàng chạy tới. Có điều cũng không thể gặp Cao Thuần ở đây, làm thế nào? Ta cắn chặt răng, dùng khăn quần quanh mặt, thúc ngựa tới trước, ta không thể để Tôn Sách chết ở đây.

Quả nhiên, tên Tôn Sách đáng chết này đang ở trong Hãm Trận Doanh. Nghe tiếng kêu báo địch tập kích, Tôn Sách trước tiên chợt tỉnh táo lại, hấn nghĩ bao nhiêu cũng không nghĩ đến Cao Thuần đem toàn bộ quân ở Thọ Xuân cùng Hãm Trận Doanh xuất động đánh tới, hấn còn tưởng chỉ là viện binh của Cao Thuần, nên mệnh lệnh triệu tập hơn ngàn người theo hấn chạy tới tấn công. Lúc hấn bị vây trong Hãm Trận Doanh mới cảm nhận được mình quá sơ suất, năng lực tấn công của đội kỵ binh này hấn không thể hình dung được, đội hấn hiểu rõ Hãm Trận Doanh không phải danh hảo thì đã muộn. Binh lính đi theo hấn rất nhanh đã chết gần nửa. Tôn Sách đành liều mạng phá vây, cũng tìm kiếm khắp nơi chủ tướng của đội quân này, chỉ có giết người dẫn đầu mới có thể chuyển bại thành thắng.

Hấn tìm Cao Thuần, Cao Thuần cũng tìm hấn, ta lại tìm cả hai người bọn họ. Lính của Cao Thuần nhìn thấy Tôn Sách liền xông tới, Tôn Sách ra sức giết lui được mấy người, thoát khỏi vòng vây. Cao Thuần ở phía sau đã nhìn thấy liền vọt lên. Tôn Sách thấy một viên đại tướng xông tới, không cần hỏi cũng biết là chủ tướng địch quân, hấn cao giọng hỏi: “Kẻ đến hãy báo danh!” Cao Thuần hừ lạnh một tiếng: “Cao Thuần.” Trong mắt Tôn Sách có chút tức giận: “Quả nhiên lợi hại, Sách muốn thỉnh giáo võ nghệ tướng quân.” Cao Thuần không nói gì, chỉ thúc ngựa tiến lên, hai người đánh nhau ở một chỗ. Phải nói, Tôn Sách mặc dù võ nghệ cao hơn Cao Thuần một chút, nhưng mà hôm nay chính là dĩ dật đãi lao, cả người đang mỏi mệt, tiếng kêu thảm thiết trong doanh lại ảnh hưởng ít nhiều đến tinh thần của Tôn Sách, cho nên mười mấy lần ra chiêu vẫn không làm gì được Cao Thuần. Tôn Sách không dám hiếu chiến, quay ngựa chạy về, thu thập binh sĩ mới là việc khẩn cấp trước mắt. Nhưng mà Cao Thuần sao có thể bỏ qua cho hấn, liền chỉ huy Hãm Trận Doanh đuổi theo không bỏ, ngựa của Tôn Sách thật sự không cản nổi Cao Thuần, nói đùa, ngựa của Cao Thuần chính là ta tìm, chỉ không bằng Tiểu Bạch của ta thôi. Tôn Sách rất nhanh lại lâm

vào trùng vây, binh sĩ đi theo hần gần như đã hy sinh toàn bộ.

Lúc ta đuổi tới, tình cảnh Tôn Sách đã thập phần nguy hiểm, đã nói rồi, võ nghệ dù tốt cũng không đánh lại được nhiều người, dù sao người như Vũ ca ca là nghìn năm có một! Lúc mọi người vây công, Tôn Sách tuy rằng giết được mấy, người, nhưng cũng thụ thương mấy chỗ. Ta cần rằng chạy vào vòng vây, lập tức có mấy người tới đón, ta không để ý bọn họ, tay giơ lên, người vọt tới, ở phía sau truyền tới từng trận mắng nhiếc thống khổ. Ngay thời điểm ta sắp vọt tới bên cạnh Tôn Sách, hơn mười mũi tên dài đã vượt trước ta bắn về phía Tôn Sách. Tôn Sách dùng sức ngăn cản tấn công xung quanh, nhìn thấy tên bay tới, dùng hết một thân sức mạnh cũng không thể đỡ được toàn bộ, ta trở mắt nhìn ba mũi tên bắn vào thân thể hần, nháy mắt trong lòng đau đớn hô ra tiếng: “Bá Phù...”

Tôn Sách nghe tiếng kêu của ta quay đầu lại cười khổ một cái, thân thể trên ngựa lão đảo ngã xuống. Ta phát tay đem vôi phấn trong túi da toàn bộ hất ra xung quanh (lúc này đã hiểu đám người kia vì sao kêu thống khổ chưa, nếu không thể lộ diện, ta đành dùng thủ đoạn hạ lưu, đây cũng là vào thời điểm ta giúp Tôn Sách đối phó thích khách nghĩ ra, chuẩn bị mang theo không ít, Tôn Sách còn cười nhạo ta, lúc này lại dùng để cứu mạng), thừa dịp người xung quanh không đề phòng mà dụi mắt, ta đã chạy tới trước mặt Tôn Sách, lúc ôm cổ hần chợt dưới bụng đau quặn, không kịp nhìn kỹ, thuận tay nhảy lên ngựa, lập tức phóng ra bên ngoài.

Cao Thuận gầm lên giận dữ, không cho bắn tên nữa. Một đồng bụi trắng ào ào bắt tới, hần phản ứng cũng nhanh, vội lùi lại nên không bị ảnh hưởng tới mắt, chỉ bị sặc, nghe thấy tiếng hô của ta, ánh mắt Cao Thuận lúc ấy đang vừa ho khan vừa lấy tay che mắt chợt sưng sốt. Lúc hần bình tĩnh lại nhìn kỹ, ta đã mang theo Tôn Sách chạy rất xa, Tiểu Bạch của ta càng ngày càng lợi hại. Trời cũng chưa sáng rõ, Cao Thuận không nhìn rõ ta, nhưng lại có cảm giác là lạ, có điều, hần cũng không để chuyện này trong lòng, Tôn Sách đã bị thương nặng, hần lệnh cho một bộ phận binh lính tiếp tục đuổi theo, những người khác cùng hần công kích đại doanh Ngô quân lúc này đã hoàn toàn náo loạn.

Ngô quân mất tin tức Tôn Sách, nhưng dưới sự nỗ lực của Hàn Đương và Lăng Thao, cuối cùng cũng tập hợp được hai ngàn quân, lui về hướng Quảng Lăng. Đương nhiên, Lăng Thao ở lại, dẫn theo hơn trăm người cưỡi bỏ quân trang giấu đi, đợi Tào quân đi qua mới yêu cầu tất cả không tiếc điều gì tìm cho ra Tôn Sách. Cao Thuận không trực tiếp truy kích, mà cùng Tống Hiến từ trong thành đi ra xử lý toàn bộ số quân Ngô còn sót lại, bắt được ba ngàn tù binh, trong đó có cả Trần Thức đã trọng thương. Một trận ở Hu Dị, Ngô quân đại bại, Tôn Sách mất tích, cuối cùng chấm dứt! Cao Thuận một mặt cho người giải quyết nốt hậu quả, một mặt tìm hiểu sống chết của Tôn Sách.

Hàn Đương mang theo tàn binh bại tướng, lòng đầy đau xót chạy về hướng Quảng Lăng, nửa đường tập hợp được tàn quân hơn bốn ngàn. Hàn Đương tinh thần hỗn loạn căn bản không nhận ra trong đám lính này có rất nhiều gương mặt lạ. Đợi lúc Lữ Phạm gặp được Hàn Đương liền giật nảy mình, lại nghe tin chủ công sống chết không rõ, giống như bị sét đánh, toàn thân choáng váng. Tướng sĩ Ngô quân lâm vào cảnh thần trí hỗn loạn không ngờ nguy hiểm sẽ lại lập tức ập tới.

Tới lúc trời tối, quân doanh Lữ Phạm chợt bốc lửa lớn, Hàn Hạo thấy lửa cháy, dẫn theo tám ngàn quân Tào tấn công quân Ngô, trực tiếp xông thẳng vào trong doanh, Ngô quân căn bản không hề đề phòng, trong lúc còn mông lung đã phơi bày nơi hoang dã, dưới ngọn lửa mặt đất thắm hồng máu thịt thật vô cùng bắt mắt, vô cùng kinh hãi. Trong cơn hỗn loạn, Hàn Đương cùng Lữ Phạm căn bản không thể tổ chức phản kích, đã bị phân tán, toàn quân tan rã. Kỳ thực vấn đề chủ yếu ở chỗ Tôn Sách sống chết chưa rõ, Ngô quân mất đi người lãnh đạo, còn sức đâu mà chống cự. Hỗn chiến đến bình minh, Ngô quân tổn thất nghiêm trọng, Hàn Đương cùng Lữ Phạm chỉ thu thập được hơn hai ngàn bại binh tiếp tục chạy về Quảng Lăng.

Hàn Hạo cũng không truy kích, dù sao đại quân Ngô ở ngay ngoài thành Quảng Lăng, binh mã của hần không đủ để đánh với mấy vạn Ngô quân, liền tự thu binh về hội quân với Cao Thuận. Cao Thuận cùng Hàn Hạo thẩm vấn tù binh xong, biết Tôn Sách sau khi bị Cao Thuận tập kích ở Hu Dị đã mất tung tích, bọn họ cũng rung động, Cao Thuận lập tức nghĩ tới người cứu Tôn Sách đi lúc ấy, hần lập tức cho người hồi báo cho Hà Quỳ, Hà Quỳ cũng giật mình, lập tức hạ lệnh giăng lưới bên ngoài thành Hu Dị tìm người, bất kể sống chết, nhất định phải tìm được Tôn Sách hoặc tin tức của hần. Cao Thuận và Hàn Hạo cũng dẫn theo một vạn năm ngàn quân phát binh tới Quảng Lăng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-the-phong-van-phuong-tuong-tam-quoc>